

Giới thiệu Giác Mơ Tình Yêu

Bạn đang đọc truyện Giác Mơ Tình Yêu của tác giả mysweetlovelyday trên website đọc truyện online. Phạm Khánh Băng: 25 tuổi, là nhân viên làm việc trong phòng nhân sự. Cô là người có tính cách trẻ con, yêu đời. Do mồ côi cha mẹ từ nhỏ nên cô có ý chí tự lập rất cao. Thứ mà cô yêu nhất trên đời là tiền và có thể nhanh chóng làm giàu. Đến năm 25 tuổi, do trong một lần đi khám bệnh và bị bác sĩ chuẩn đoán nhầm thành ung thư dạ dày giai đoạn cuối, cô đã dùng số tiền mà mình khổ sở kiếm được để mua một lần hạnh phúc. Cuối cùng, khi phát hiện ra mình không bị ung thư dạ dày, cuộc sống của cô đã hoàn toàn thay đổi. Cô từ một cô gái Lọ lem không có gì cả biến thành một nàng công chúa khi được hai anh em nhà họ Trương yêu. Tuy là hạnh phúc, nhưng cũng mang lại cho cô nhiều đau khổ và dằn vặt, khi phải lựa chọn một trong số họ. + Trương Đức Tiến: 34 tuổi, là tổng giám đốc của công ty Đông Dương. Anh là một người đàn ông thâm trầm và ít nói. Anh đã từng kết hôn và có một đứa con trai tám tuổi. Trong một lần đi uống rượu ở một quán bar, anh đã quen biết và gặp gỡ Phạm Khánh Băng. Mối quan hệ của họ lúc đầu chỉ là giao dịch mua bán, nhưng dần dần tính cách trẻ con và ngây thơ của Khánh Băng đã cuốn hút anh, rồi anh yêu cô lúc nào không hay. Cứ ngỡ tưởng rằng, anh và cô có thể đến được với nhau, nhưng đột nhiên Đức Hải lại xen vào. Khi mọi rắc rối gần được giải quyết, vợ anh lại trở về tìm anh và cầu xin anh quay lại. + Trương Đức Hải: 29 tuổi, là một diễn viên và một ca sĩ nổi tiếng. Hắn là một người cao ngạo và khó gần, miệng lưỡi sắc sảo. Ban đầu, hắn rất ghét Phạm Khánh Băng, nhưng cũng giống như Đức Tiến, càng tiếp xúc và càng gần gũi, hắn đã dần yêu và có tình cảm với cô. + Trương Đức Trọng: 8 tuổi, là con trai của Đức Tiến. Trẻ con là một đứa trẻ trưởng thành trước tuổi. Nó luôn thể hiện cho người khác thấy tính cách ông cụ non của mình. Nó chỉ trở lại là một đứa trẻ khi được gặp Phạm Khánh Băng.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tôi – Phạm Khánh Băng sinh ra và lớn lên trong cô nhi viện. Một kẻ tứ cố vô thân như tôi tất nhiên phải cố gắng chăm chỉ làm việc và tiết kiệm được đồng nào hay đồng ấy.

Nguyên tắc làm người của tôi là phạm những việc gì không cần dùng đến tiền, tôi tuyệt đối không xuất ra một đồng để chi tiêu. Chính vì tính tiết kiệm hơi “quá mức” nên bạn bè xung quanh tôi thường gọi tôi là “bùn xin”.

Họ nói thế khiến tôi thấy rất oan ức, lẽ ra một người như tôi phải được khen thưởng và ca ngợi mới đúng. Tôi xứng đáng làm tấm gương cho mọi người xung quanh học hỏi và noi theo. Bác Hồ chẳng nói “Tiết kiệm là quốc sách” là gì? Tại sao tôi thực hiện theo đúng lời răn dạy của Người, mọi người lại cười chê tôi?

Thật là oan ức! Oan ức quá!

Một con bé không cha không mẹ như tôi, nếu không tiết kiệm từng đồng tiền làm sao tôi có thể sống cho đến tận ngày hôm nay. Nhắc đến điều này khiến tôi không khỏi tự hào về bản thân.

Tuy không được cha mẹ nuôi dưỡng, đùm bọc thương yêu như những đứa trẻ khác, nhưng tôi vẫn được đi học đàng hoàng. Số tiền cho tôi đi học từ cấp một đến cấp hai là do các nhà hảo tâm đến trại trẻ mồ côi Thiên Hưng – nơi tôi sống từ nhỏ tài trợ, học phí từ cấp ba cho đến hết năm năm học đại học là do tôi tự cung tự cấp.

Nghĩ lại quãng thời gian vất vả đó, hiện giờ tôi vẫn không khỏi cảm thán và sợ hãi. Một con bé gầy yếu ngày đi học năm tiếng, chiều đi làm thêm đến hơn mười giờ đêm mới về còn phải học bài nữa, tôi hầu như không có thời gian để ngủ. Có nhiều lúc tôi muốn buông xuôi và chấp nhận làm một nhân viên lao động tay chân bình thường. Nhưng lại nghĩ chỉ có con đường học vấn mới thay đổi được số phận của mình, nên tôi bất chấp tất cả mọi khó khăn để vươn lên.

Một nguyên nhân chính khiến tôi có quyết tâm cao độ như thế là vì tôi là một kẻ ham tiền, một người yêu tiền như yêu mạng của mình. Từ nhỏ tôi đã sống khổ sở, nghèo đói, nên tôi nhất quyết thi vào trường Kinh tế học khoa quản trị kinh doanh để làm giàu.

Tôi muốn kiếm thật nhiều tiền, muốn cho thiên hạ thấy một cô nhi như tôi có thể làm được điều gì.

Sau khi ra trường, tôi gian khổ mới xin vào vào được công ty Đông Dương để làm việc. Trải qua mấy vòng phỏng vấn dài vô tận, tôi chính thức trở thành nhân viên của công ty.

Tôi làm việc như điên, làm việc không quản đêm ngày. Sau ba năm phấn đấu hết mình, tôi được thăng chức làm Phó trợ lý của Giám đốc phòng nhân sự.

Tôi năm nay đã hai mươi lăm tuổi rồi nhưng vẫn chưa có được một mảnh tình vắt vai. Thế giới của tôi ngoài tiền và công việc ra không còn một thứ gì khác.

Tôi sợ yêu, rất sợ. Dù giờ đây tôi vẫn chưa thực sự giàu có nhưng so với những người bình thường ngoài xã hội, tôi vẫn hơn họ. Tôi không muốn gặp phải mấy tên sờ khanh, tôi sợ họ sẽ lừa tiền và lừa tình của tôi. Trái tim tôi có thể đau, nhưng tiền tôi khổ cực kiếm ra tuyệt đối không được mất. Nếu không trái tim tôi sẽ rỉ máu, tôi sẽ ăn không ngon ngủ không yên, tôi sợ mình sẽ héo mòn mà chết.

Chính vì lí do vĩ đại trên, tôi quyết tâm không yêu và không muốn dính đến ái tình. Tôi hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình, tôi có công việc yêu thích, mỗi tháng có thể kiếm được gần chục triệu, thỉnh thoảng tôi còn được đi du lịch. Dù chưa đủ tiền để mua một căn nhà, nhưng căn hộ chung cư mà tôi thuê cũng khá rộng rãi và sạch sẽ.

Tôi không còn gì để phàn nàn hay kêu ca nữa. Tôi đang tích cóp tiền để mua một căn hộ nhỏ gần vùng ngoại ô. Tuy nơi đó hơi xa công ty nơi tôi làm việc, nhưng mua nhà ở đấy vừa rẻ, lại yên tĩnh.

Tính yêu tiền của tôi đã ngấm vào máu rồi, nên chỉ cần thứ gì có lợi cho mình, tôi sẽ làm ngay lập tức.

Bao nhiêu năm qua tôi ăn đói mặc rách, tôi dù muốn quan tâm đến sức khỏe của bản thân mình cũng không có khả năng để chi trả. Nay đã khá khá hơn, tôi mới nghĩ đến chuyện đi khám sức khỏe.

Đạo gần đây tôi thấy cơ thể mệt mỏi, ăn không tiêu, thường xuyên đau bụng, có bữa tôi bị đau đến nổi ra mồ hôi trộm làm ướt đầm quần áo.

Tôi biết mình không thể chần chừ được nữa, nên sáng nay tranh thủ ca nghỉ giữa giờ, tôi bắt một chiếc xe tắc xe đến bệnh viện Gia Long để kiểm tra sức khỏe. Tôi muốn biết vùng bụng của mình bị làm sao.

Tôi rất sợ bị bệnh nặng, tôi không muốn phải chi trả nhiều tiền cho sức khỏe của mình. Tôi chỉ còn có một mình, người thân thích không có. Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, tôi biết nhờ ai giúp đỡ bây giờ.

Ngồi trên xe ô tô, tôi không ngừng lo lắng, không ngừng cầu nguyện, tôi cầu mong là mình không sao. Tôi mong bệnh của tôi chỉ là chứng ăn khó tiêu thôi.

Đến bệnh viện Gia Long, tôi trả tiền tắc xi. Nhìn kim đồng hồ chỉ còn số 50,000, tôi xót ruột móc tiền trong ví ra trả cho anh ta.

Nhìn khuôn mặt tươi rói của tài xế khi nhận tiền của tôi, tôi bậm môi cố lưu giữ lại hơi tiền mà tôi vừa mới mất.

“Ôi tiền của tôi, sao mày lại dễ dàng bay khỏi túi tao như thế ?”

Tôi thật sự muốn làm một bài tế cho nó. Tôi hy vọng khi được chuyển sang túi của anh tài xế, anh sẽ biết cách sử dụng nó một cách tiết kiệm và hữu ích.

Đi dưới cái nắng hơn 30 độ C thật sự muốn lấy đi hết chút mỡ còn sót lại trong cơ thể tôi. Tôi không thích mùa hè, cũng không thích mùa đông. Hai mùa này lấy của tôi rất nhiều tiền. Mùa hè – tôi mất tiền điện dùng để chạy quạt và tủ lạnh đựng đá. Mùa đông – tôi phải dùng tiền để mua một đồng quần áo rét và quả giăng sinh cho bọn trẻ ở cô nhi viện.

Tôi ước giá mà có một ngày nào đó tôi không phải chi đến một xu thì hay biết mấy. Nghĩ đến đây, tôi lại giật mình sợ hãi, người mà không phải ăn và chi tiêu bất cứ thứ gì chỉ có người chết.

Không ! Tôi không muốn chết ! Tôi còn yêu đời lắm ! Nếu tôi mà chết đi thì ai sẽ giữ hộ tiền tôi bây giờ ?

Vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung và tính toán làm sao để mình chi tiêu ít tiền đi, tôi vào đến tiền sảnh của bệnh viện.

Mới hơn mười giờ sáng nên bệnh nhân đến khám bệnh rất đông. Mọi người chen chúc nhau trong một không gian chật hẹp. Tôi vừa nóng vừa bức. Sao họ không chọn một ngày nào đó rồi hãy đi khám bệnh, để tôi đi một mình hôm nay có phải là hay hơn không ?

_Nhanh lên ! Còn đứng ngơ ngác ở đây làm gì ?

Một bác gái trung niên tóc hoa râm quát tôi.

Tôi cảm tức mím môi. Tôi thật sự rất muốn quay lại tranh cãi với bác, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của mọi người xung quanh, tôi đành ngậm miệng và cố nuốt cục tức vào bụng.

Chờ đến lượt mua được sổ khám bệnh và lấy được số thứ tự của mình, người tôi đã ướt đầm mồ hôi.

Tôi thật sự muốn kêu to lên phẫn nộ. Thật sự muốn hét ầm lên.

Ông trời tại sao mấy tháng rồi không chịu rơi xuống một giọt nước mưa, ông hại tôi ngày nào cũng phải đi làm dưới cái nóng bỏng rát.

Tôi là một con người tiết kiệm nên luôn đi làm bằng xe buýt. Căn hộ mà tôi thuê ở tận trong ngõ hẻm, nên con đường dẫn đến trạm xe buýt khá xa. Vì tính thần tiết kiệm, tôi đành chịu khổ. Tôi thấy mình thật đáng thương.

Đi lên lầu hai, tôi chăm chú nhìn tờ giấy đề tên phòng khám và đánh số thứ tự của mình. Tôi hết ngó ngược lại ngó xuôi, lần đầu tiên đến đây nên tôi không biết phòng khám khoa nội ở chỗ nào.

Nhìn thấy có một bàn tiếp tân dùng để chỉ giúp đường cho bệnh nhân đến đây khám bệnh, tôi vội bước đến.

Nở một nụ cười lấy lòng, tôi lịch sự hỏi.

_Chị làm ơn nói cho em biết khoa nội nằm ở đâu ?

Cầm cuốn sổ bệnh trên tay tôi, chị nhân viên chỉ tay về phía hành lang trước mặt.

_Em đi thẳng, đến cuối hàng lang em rẽ trái, đi thêm mấy trăm mét em sẽ thấy có một căn phòng đề tên khoa nội, em nộp sổ cho y tá, chờ cô ấy đọc sổ của mình, lúc đó em hãy vào khám bệnh.

_Cảm ơn chị.

Nghe chị nhân viên nhiệt tình chỉ đường cho mình, tôi thực cảm động. Tôi ước giá mà mấy bác bệnh nhân lúc này cũng nói với tôi giống như chị nhân viên này thì hay biết mấy.

Theo lời chỉ dẫn của chị, tôi tìm được căn phòng đề tên khoa nội ở trước cửa. Sau khi nộp sổ bệnh án cho chị y tá, tôi tìm một cái ghế trước cửa rồi ngồi xuống.

Trước cửa phòng lớn nhỏ người đứng người ngồi, xem ra mọi người có bệnh giống như tôi cũng rất nhiều.

Tôi chờ và chờ, chờ đến gần mười một giờ bác sĩ mới gọi đến tên tôi. Người bác sĩ khám cho tôi là một bác sĩ trẻ, anh ta chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi. Cặp kính màu trắng đeo trên mắt khiến anh ta trông rất trí thức. Khuôn mặt anh ta nam tính, anh ta không thuộc diện đẹp trai mà chỉ thuộc dạng dễ nhìn. Cũng may tôi là một kẻ yêu tiền, không phải yêu sắc đẹp nên không dễ dàng bị dụ dỗ bởi vẻ trí thức của anh ta.

Anh ta hỏi tên tôi, hỏi tuổi và ngày sinh của tôi. Tôi mở to mắt nhìn anh ta, tôi không hiểu khám bệnh thì hãy khám bệnh đi, hỏi tên và tuổi của tôi làm gì ?

Thấy tôi không trả lời mà cứ ngơ ngác nhìn mình, anh ta đẩy cặp kính gọn lên sống mũi.

_Tên cô là gì ? Cô sinh ngày bao nhiêu ?

Chắc anh ta tưởng tôi bị điếc, hay bị lãng tai.

Cố đề nén bực mình, tôi miễn cưỡng trả lời anh ta.

_Phạm Khánh Băng. Sinh ngày 25/07/1985.

Anh ta nhìn tôi một cái, sau đó mới chịu cúi xuống ghi tên và tuổi của tôi vào cuốn sổ bệnh án.

Tiếp theo, anh ta đo huyết áp và nhịp tim của tôi. Anh ta hỏi tôi những dấu hiệu và triệu chứng mà tôi gặp phải trong mấy tuần qua.

Tôi cứ tưởng như thế là xong, nào ngờ anh ta đưa cho tôi một tờ giấy và yêu cầu tôi đi làm xét nghiệm.

Tôi thấy thật sự rất phiền phức, không phải chỉ cần khám và chuẩn đoán bệnh của tôi là xong sao, hà có gì phải bắt tôi đi làm xét nghiệm ?

Dưới ánh mắt nghiêm khắc của anh ta, tôi chán nản đi ra khỏi phòng khám của khoa nội.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tôi lạc đường, tôi không biết khoa xét nghiệm ở chỗ nào. Bụng tôi sôi lên sùng sục, tôi rất đói bụng. Tôi định không đi làm xét nghiệm nữa, nhưng lại nghĩ bệnh tình của mình không thể xem nhẹ nên lại thôi.

Tìm gặp một chị nhân viên ở quầy lễ tân khác, tôi được chị chỉ đường đến khoa xét nghiệm.

Mất gần một tiếng, họ mới cho tôi rời khỏi phòng. Họ dặn tôi hai ngày sau quay lại đây lấy kết quả xét nghiệm. Tôi mệt phờ người, quệt mồ hôi trán, tôi lững thững đi trên hành lang.

Tôi đã làm xong mọi chuyện, chỉ còn kết quả xét nghiệm là tôi chưa thể lấy được. Hai ngày nữa tôi sẽ quay lại đây, tôi hy vọng là mình sẽ không sao.

Buổi chiều tôi vẫn đi làm bình thường. Tôi ít khi nào nghỉ việc, thậm chí có một hôm tôi vẫn gắng gượng đi, tôi không muốn tiền thưởng cuối tháng của mình lọt vào túi của người khác. Có đôi khi tôi thấy tính cách yêu tiền của mình thật đáng sợ, nhưng tôi không thấy hổ thẹn một chút nào, tôi không phạm pháp cũng không ăn cướp của ai, tôi kiếm tiền bằng chính sức lao động của mình.

Tuyết Ngân – cô bạn làm cùng phòng với tôi lắc đầu bảo tôi.

_Tôi đúng là chịu bà, đã bị ốm sau không ở nhà nghỉ ngơi, bà đến đây làm gì ?

Tôi tặng cho Tuyết Ngân một ánh mắt xem thường.

_Bà thừa biết rồi sao còn hỏi lại tôi. Đến đây ngoài làm việc ra còn làm gì nữa ?

Trung Kiên – nhân viên cùng phòng nháy mắt với tôi.

_Ai chẳng biết em yêu tiền hơn mạng của mình. Anh thật sự rất phục em.

Tôi không hồn không gian đáp.

_Anh mà còn nói thêm một câu nào cạnh khỏe em nữa, từ lần sau đừng hòng em pha cà phê cho anh.

Anh không dám ho he thêm một câu nào nữa. Tôi cười thâm khoai trá. Tất cả nhân viên trong phòng nhân sự đều biết tôi pha cà phê ngon nhất, nếu họ mà dám chọc tức tôi, tôi sẽ không phí công pha miễn phí cho họ nữa.

_Bà đã có kết quả bệnh tình của mình chưa ?

Tôi chán nản trả lời Tuyết Ngân.

_Chưa, họ dặn tôi hai ngày nữa quay lại lấy.

_Bà có nghĩ rằng mình bị đau dạ dày không ?

Mấy người ngồi gần tôi ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tôi vừa uống cà phê, vừa hừ lạnh nhìn họ.

_Tôi nghĩ mình chỉ bị chứng khó tiêu thôi.

_Em có cần anh đi mua thuốc xỏ cho em không ?

Một giọng nói cọt nả vang lên từ cuối căn phòng. Tôi biết giọng nói đáng ghét nam không ra nam, nữ không ra nữ ấy là của ai. Tên ngụy quân tử Hoàng chết tiệt, hẳn định khiêu chiến với tôi đến bao giờ nữa ? Được lắm, hẳn cứ chờ đấy, sẽ có một lúc nào đó tôi sẽ trả đũa hắn cho biết ?

Rùa thăm hẩn mấy câu, tôi thấy nhẹ nhõm hẳn.

Uống xong cà phê, tôi bắt tay vào giải quyết công việc trong ngày. Chuyên ngành chính của tôi là kinh doanh, không phải là quản lý nhân sự. Nhưng khi tôi xin vào đây làm việc chỉ còn một vị trí duy nhất ở phòng nhân sự là còn trống, nên tôi đành phải chấp nhận. Lúc đầu tôi không quen, nhưng lâu dần tôi đã quen thuộc với công việc. Nếu giờ đây, tôi phải rời xa khỏi vị trí này tôi có một chút luyến tiếc.

Công ty Đông Dương gồm 12 tầng, có tất cả hơn 5,000 nhân viên và hơn mười phòng thuộc các ban khác nhau. Làm việc ở đây ba năm, tôi vẫn chưa có cơ hội đi hết tất các tầng, và các phòng ban để quan sát và tìm hiểu.

Tôi làm việc ở lầu sáu, phòng quản sự nơi tôi đang công tác gồm hơn 200 người. Tuy chúng tôi không được gọi là các bình hoa di động giống như phòng thư kí nhưng phòng nhân sự chúng tôi rất nhàm chán và khô cứng, nơi đây suốt ngày chỉ làm việc với các con số và các bản kế hoạch.

Chúng tôi là nơi tiếp nhận và xả thải nhân viên. Mỗi một đợt công ty cho tuyển nhân viên mới, hay thay đổi nhân sự, phòng tôi sẽ bận rộn hẳn lên. Còn nếu không, công việc của tôi rất nhàn nhả.

Lầu sáu gồm hơn 10 phòng, mỗi phòng rộng hơn 10 mét vuông. Hơn 20 mươi con người chen chúc nhau trong một căn phòng nhỏ hẹp, từng ô vuông được làm bằng sắt thép chia cách chúng tôi với nhau.

Tôi không thích văn phòng làm việc chung, cũng không thích ăn cơm ở canteen chung với mọi người. Ở đây rất ồn, và rất mất trật tự. Nếu không phải vì tiết kiệm, tôi đã ra ngoài ăn rồi.

Chế độ ưu đãi của công ty tôi rất cao. Có lẽ chính vì điều này, nên mặc dù còn nhiều điều bất cập, tôi vẫn kiên trì bám ở đây đến cùng.

Dù nói thế nào, công ty Đông Dương cũng là một công ty của một tập đoàn lớn. Đứng nhìn từ xa, tòa nhà mang tên Đông Dương sừng sững đứng dưới ánh mặt trời. Tấm kính dùng để bao xung quanh màu xanh biếc đã tạo nên một ấn tượng mạnh đối với người đi đường.

Mỗi lần đến công ty làm việc, tôi đều đứng trước cổng công ty, rồi ngược mắt nhìn lên cao, tôi rất tự hào về năng lực làm việc của mình. Có một ngày nào đó nhất định tôi sẽ làm chủ một phòng ban và kiếm thật nhiều tiền.

Hơn sáu giờ tối, tôi tan sở. Bắt một chiếc xe buýt số 8, tôi leo lên. Giờ này là giờ cao điểm nên có khá đông người đi xe buýt giống như tôi. Chén chúc mãi tôi mới tìm được một vị trí ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Trưa nay, tôi ăn hơi muộn nên giờ có chút cảm thấy đói. Tôi có tật rất kì lạ là mặc dù đã ăn no rồi nhưng một lúc sau tôi vẫn thích ăn vặt. Thức ăn yêu thích nhất của tôi là bánh rán. Chỉ cần nghĩ đến những chiếc bánh rán vàng ươm, giòn xốp thơm ngon là ruột tôi lại cồn cào muốn ăn.

Hơn hai mươi phút sau, tôi xuống trạm xe buýt cách căn nhà tôi thuê khoảng 500 mét. Đi qua một cửa hàng bánh, tôi mở cửa kính bước vào trong.

Cửa hàng bánh Thiên Long, chỉ có năm nhân viên, gồm bốn tú kính dùng để đựng bánh. Trong cửa hàng có đủ các loại bánh, từ bánh kem cho đến bánh mỳ.

Tôi chỉ thích duy nhất nhất bánh rán, chỉ vào món bánh rán mà mình hay mua, tôi nhờ cô nhân viên gói lại cho mình.

Sau khi trả tiền, tôi mở cửa bước ra ngoài.

Thời tiết giờ đang là mùa khô, nên mặc dù đã hơn 6 giờ tối, tôi vẫn cảm thấy nóng nực. Hai mùa mà tôi thích nhất là mùa thu và mùa xuân. Chỉ có hai mùa này, tôi mới cảm thấy mát mẻ và ấm áp. Cảnh sắc mùa thu rất đẹp, mùa xuân tôi có thể ngắm muôn hoa đua nở và có thể đi thăm chùa chiền vào dịp cuối năm.

Căn nhà mà tôi thuê rộng hơn sáu mét vuông. Đồ đạc trong phòng rất đơn sơ. Tôi triệt để thực hiện phương châm “Tiết kiệm là sách quốc” nên không sắm sửa gì nhiều. Trong phòng ngoài một chiếc Tivi hiệu Toshiba màu trắng bạc 21 in, một chiếc giường rộng hơn một mét dành cho hai người nằm, rèm cửa, bàn ghế, một lọ hoa hướng dương, tủ đựng sách, tủ đựng quần áo loại nhỏ và một chiếc máy tính Laptop thì không còn một thứ gì khác nữa.

Tôi có một căn bếp mini, loại bếp gas mà tôi dùng để nấu ăn chỉ là bếp đơn; có ba cái nồi, năm cái bát, mấy đôi đũa, thìa, rao được úp ở trên kệ tủ đựng chén bát, một chiếc tủ lạnh dành cho một người dùng.

Tôi dùng loại giấy gián tường màu hồng nhạt, sàn nhà được lót bằng tấm thảm màu xanh nhạt. Tôi không treo bất cứ một bức tranh hay ảnh nào ở trên tường. Tôi có một cuốn album chụp ảnh tôi với đồng nghiệp ở công ty trong những dịp đi công tác, hay đi du lịch cùng với nhau. Bọn trẻ ở cô nhi viện cũng thường xuyên gửi ảnh của chúng cho tôi. Tôi thấy mình mặc dù không có anh chị em, nhưng cũng không đến nỗi cô độc.

Sau khi tắm rửa xong, tôi nấu bữa tối. Do đã mua mấy cái bánh rán, nên tôi chỉ nấu một gói mỳ ăn tạm. Biết rằng ăn uống thiếu khoa học thể này, tôi sẽ bị đau dạ dày và khó ngủ. Nhưng thói quen bao nhiêu năm nay, tôi khó mà bỏ được.

Mười một giờ đêm, tôi đi ngủ. Trần trọc cả một đêm dài, phải đến hơn một giờ đêm tôi mới ngủ được. Tôi mặc dù nói rằng mình không lo lắng về kết quả xét nghiệm, nhưng lòng tôi không có lúc nào yên.

Trong khi ngủ, tôi mơ thấy một con ác mộng. Tôi mơ thấy mình chết đi, bao nhiêu của cải mà tôi vất vả khó nhọc dành dụm đều tan biến. Cái cảm giác ghệt thở và kinh hoàng khi nhìn thấy chính mình bị nhốt trong một chiếc quan tài màu đen thật khủng khiếp. Tôi cố gắng giãy giụa, cố gắng cào cấu nhưng cũng không thể thoát ra ngoài.

Tôi khiếp sợ giật mình tỉnh dậy, mồ hôi ướt đẫm thân thể, chân tay đau nhức. Tôi chưa bao giờ mơ một giấc mộng như thế. Tôi chẳng lẽ sắp chết thật ?

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Hai ngày sau đó, tôi vẫn đi làm bình thường. Mọi quan hệ giữa tôi và các đồng nghiệp ở phòng nhân sự không thân cũng không sợ. Miệng lưỡi của tôi rất sắc sảo. Tôi là kẻ bươn trải ngoài đời từ rất sớm, nên tôi trưởng thành hơn so với tuổi đời 25.

Mỗi lần nghe cô bạn Tuyết Ngân ngâm nga ca khúc “Tại sao bà không chịu yêu ai?”, hay “Tại sao bà không chịu nghĩ đến chuyện lấy chồng?”. Tôi thấy lỗ tai của mình bị điếc hần.

Tôi biết Tuyết Ngân lo cho tôi, nhưng tôi thực lòng không muốn dính dáng gì đến hôn nhân, hay tình ái.

Nguyên tắc sống của tôi từ trước đến nay chỉ có một là “Kiếm thật nhiều tiền” và “Tiết kiệm được bao nhiêu thì càng tốt”. Tôi làm sao có thể chỉ vì một người đàn ông xa lạ, phá hỏng đi hết tất cả mọi thứ.

Sang đến ngày thứ hai, cô bạn Tuyết Nhân đi đến bàn làm việc của tôi. Hôm nay cô nàng mặc một chiếc váy màu xanh dương, bên ngoài khoác một chiếc áo vét màu đen, mái tóc được uốn xoắn buông xõa xuống vai, và đôi mắt trước ngực trông rất bắt mắt và hấp dẫn.

Tuyết Ngân có dáng khá chuẩn. Mỗi lần cô nàng xuất hiện, nhân viên nam trong công ty đều phải liếc mắt nhìn. Phòng nhân sự chỉ có mấy nữ nhân viên, còn đầu toàn là nam, nên chúng tôi được mấy anh rất chiều chuộng và quan tâm. Tính tôi giống đàn ông hơn đàn bà nên ít khi quan tâm đến chuyện này.

Cầm ly cà phê hiệu Nestcafe trên tay, Tuyết Ngân thì thầm to nhỏ với tôi.

_Này, bà đã biết chuyện gì chưa ?

Không ngừng đầu lên nhìn Tuyết Ngân, tôi cũng biết những chuyện mà cô nàng này muốn nói nhất định có liên quan đến tin tức mới nhất của công ty. Làm việc với nhau ba năm, tôi biết tính cách hay đi nghe ngóng của Tuyết Ngân.

_Chuyện gì ?

Tôi hồ hững hờ.

_ Công ty chúng ta sắp có tân tổng giám đốc mới.

_Thì sao ?

Tuyết Ngân cau tiết nhìn tôi. Hình như thái độ lạnh nhạt và vô tình của tôi đã chọc giận cô nàng.

_Bà có phải là người không hà ? Bà có biết tân Tổng giám đốc của chúng ta là ai không ?

_ Là ai ?

_Chát !

Bà vai tôi bị Tuyết Ngân phát đau điên. Tôi trừng mắt nhìn cô nàng.

“Hừ ! Chỉ vì một tên đàn ông xa lạ, mà cô nàng này dám đánh tôi ? Cô ta muốn chết chắc ? Anh ta là ai thì mặc anh ta chứ ?”

Nhìn ánh mắt chứa toàn sát khí của tôi, Tuyết Ngân cũng không thềm quan tâm. Cô nàng còn đang đắm chìm vào hình ảnh tuyệt mỹ của vị tân Tổng giám đốc chưa một lần được gặp mặt kia.

_Bà đã bao giờ đọc báo kinh tế chưa ?

_Thình thoảng.

_Bà có bao giờ nhìn thấy trên bia tạp trí đăng hình ảnh của người đàn ông tên là Đức Tiến chưa ?

_Có rất nhiều người tên Đức Tiến, tôi biết người nào tên là Đức Tiến ?

Hình như tôi đã thực sự khiến Tuyết Ngân nổi giận. Cô nàng xăm xăm quay trở lại bàn làm việc của mình, sau đó mang một cuốn tạp trí dày cộm, có bìa cứng màu xanh nhạt trên tay.

_Phạch !

Cuốn tạp trí bị đặt mạnh xuống trước mặt tôi.

_Xem đi ! Xem cho biết ai là Đức Tiến !

Nói thật, tôi chẳng quan tâm ai là Đức Tiến cả. Dù anh ta có là một ông lão, hay xấu như ma vương, tôi cũng không để ý. Điều tôi để ý, là khi anh ta lên làm Tổng giám đốc, anh ta có thể mang lại lợi ích gì cho nhân viên như chúng tôi.

Nhìn vẻ mặt háo hức và muốn nghe lời nhận xét về anh ta của Tuyết Ngân, tôi miễn cưỡng cầm tờ tạp trí lên.

Thứ mà tôi xem, không phải là hình của anh ta, mà là tin tức có liên quan đến tỉ lệ lãi xuất của ngân hàng. Mắt tôi sáng lên, tôi sung sướng cười toe toét.

“Ha ha ha ! Cuối cùng số tiền mà tôi gửi tiết kiệm có thể tăng thêm một chút đỉnh rồi. May quá ! Thật là may !”

Nhìn vẻ mặt hờ hững và hơi ửng đỏ vì kích động của tôi, Tuyết Ngân tưởng tôi đang bị hình ảnh đẹp trai và quyến rũ của Đức Tiến cuốn hút, cô nàng cười tự mãn.

_Thấy thế nào ? Anh ta đẹp trai quá đi chứ, đúng không ?

Tôi nghe tai nọ, rồi cho ra tai kia. Tôi chỉ nhìn chăm chăm vào từng loại lãi xuất. Tôi gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Tội nghiệp cho Tuyết Ngân khi phải tốn nước bọt ca ngợi về sắc đẹp và tài năng của anh ta, trong khi tôi ngay cả hình của anh ta cũng không thềm liếc

mắt nhìn đến lấy một cái.

Suốt cả ngày hôm nay, tôi chỉ biết duy nhất một chuyện là chúng tôi sắp có tân Tổng giám đốc mới, còn việc anh ta tròn méo thế nào, tôi hoàn toàn không quan tâm. Tôi biết mình sắp có tân Tổng giám đốc mới cũng là do Tuyết Ngân cứ lải nhải nói bên tai tôi suốt từ lúc bắt đầu làm việc ca sáng, lúc ăn cơm trưa ở canteen cho đến ca chiều, tôi không muốn nhớ cũng không được.

Đã hai ngày trôi qua, sáng hôm nay đúng mười giờ sáng, tôi bắt một chiếc xe tắc xi đến bệnh viện. Mặc dù tôi muốn đi bằng xe buýt cho tiết kiệm, nhưng rất mất công. Từ công ty nơi tôi làm việc nếu đi bằng xe buýt đến bệnh viện, tôi phải đi mất hai chuyến, còn phải đi bộ thêm một đoạn rất xa, nên tôi đành hy sinh 50,000 đồng để đi bằng tắc xi cho nhanh.

Hai hôm trước đã từng đến đây khám bệnh, nên hôm nay tôi biết phòng xét nghiệm ở chỗ nào. Tôi đi thẳng đến mà không cần phải hỏi ai.

Trước cửa phòng xét nghiệm có hơn chục người đang đứng chờ, hình như họ cũng đi lấy kết quả xét nghiệm giống như tôi. Cảm giác chờ đợi một điều gì đó đặc biệt liên quan đến sức khỏe của mình thật khắc nghiệt. Hai ngày qua, tôi đã ăn không ngon ngủ không yên, và luôn gặp ác mộng. Lần nào tôi cũng mơ mình chết đi. Người ta thường nói nếu mê tử có nghĩa là sinh, còn đâu mê sinh có nghĩa là tử. Phải chăng tôi cũng giống như thế ? Nhưng có một điều tôi vẫn băn khoăn lo ngại, là giấc mơ ấy sống động và thực đến mức đến bây giờ tôi vẫn thấy rùng rợn và nổi da gà vì hãi.

Tôi do đến hơi muộn, nên những bệnh nhân đi trước tôi lần lượt được gọi tên vào nhận kết quả xét nghiệm của mình. Hơn mười một giờ, bác sĩ mới đọc đến tên của tôi.

Trong lúc chờ đợi, chân tay tôi đã rã hết cả, lòng tôi không ngừng nôn nao lo lắng, tâm trí tôi không yên, tôi nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia.

Ngồi đối diện với tôi là một bác sĩ trung niên, có mái tóc hoa râm, khuôn mặt phúc hậu gầy gò. Đây cặp kính cận lên cao, bác sĩ hỏi tôi.

_ Cô là Phạm Khánh Băng ?

Tôi run giọng trả lời. Trái tim tôi đập kịch liệt đến nỗi, tôi nghĩ nó sắp rớt ra khỏi lồng ngực, lòng bàn tay tôi ướt đẫm mồ hôi.

_ Vâng.

Ông bác sĩ nhìn tôi bằng ánh mắt có chứa thương xót và khó xử.

Nhìn vào mắt ông, tôi bắt đầu thấy sợ hãi. Tôi làm việc ở phòng nhân sự ba năm, tôi đã gặp đủ hạng người. Sống ở trong một môi trường cạnh tranh khốc liệt, tôi đã tự rèn luyện cho mình khả năng quan sát biểu hiện trên khuôn mặt của người khác để đoán biết tâm trạng và suy nghĩ của họ. Chẳng lẽ ông bác sĩ chuẩn bị thông báo một tin xấu cho tôi nghe ?

_ Cô bị triệu chứng đầy hơi, ăn khó tiêu và thường xuyên đau bụng lâu chưa ?

_ Dạ, cách đây cũng mấy năm rồi.

Ông bác sĩ cao giọng, hình như ông hơi tức giận.

_ Tại sao bây giờ cô mới chịu đi làm xét nghiệm ?

Tôi lúng túng không biết đáp thế nào ? Tôi đâu có muốn hành hạ cơ thể mình. Chỉ vì tôi không có tiền nên tôi đành phải chịu.

_ Cháu... cháu có bị làm sao không hả bác sĩ ?

Ông bác sĩ thờ dài, ánh mắt ông nồng đậm thương hại. Nhìn ông giống hệt một vị lương y như từ mẫu.

Thật đáng thương cho tôi, chỉ vì ánh mắt nhìn của ông mà tôi cơ hồ như sắp khóc. Ông ấy thật biết cách lấy đi nước mắt và xúc động của tôi.

Cầm tấm phim chụp dạ dày, và phiếu xét nghiệm của tôi, ông bác sĩ xem đi xem lại hàng chục lần. Xem xong, ông buồn rầu bảo tôi.

_ Mặc dù tôi không muốn thông báo tình trạng bệnh tình cho bệnh nhân, nhưng lương tâm của một thầy thuốc nên tôi không thể làm thế ? Cô có thân nhân đi cùng không ?

_ Dạ, cháu chỉ là một cô nhí, nên chỉ sống có một mình.

Ông bác sĩ càng nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại. Tôi không thể chịu đựng nổi ánh mắt của ông.

Hai tay nắm chặt vào nhau, tôi cố gắng giữ vững tinh thần.

_ Có... có chuyện gì thì bác sĩ cứ nói đi. Cháu đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Thờ dài thêm hai ba lần, cuối cùng ông bác sĩ cũng nói cho tôi biết đáp án.

_ Cháu bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

_Cái gì ?

Mặt tôi trắng bệch. Tôi không bao giờ dám nghĩ đến chuyện tôi bị ung thư giai đoạn cuối, mà lại là ung thư dạ dày. Tôi biết mình đã ăn uống kham khổ và thiếu khoa học như thế nào ? Nhưng tôi tưởng triệu chứng mà tôi bị chỉ là chứng ăn khó tiêu thôi, thật không ngờ tôi đã bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối rồi.

Kiểu này, dù tôi có hy sinh bỏ tiền ra để chữa trị cũng không còn kịp nữa. Giờ đây tôi có nhiều tiền cũng vô dụng. Khi chết đi, tôi không thể mang theo, cũng không thể tiêu riêng cho mình. Chẳng lẽ tôi nên dùng số tiền đó để mua một chiếc quan tài làm bằng vàng để chôn mình ?

Tôi muốn khóc, nhưng khóc không được. Muốn gào lên, nhưng tiếng hét chỉ ư ư ở trong cổ họng. Tôi thật sự sắp chết rồi.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của tôi, ông bác sĩ an ủi.

_Bây giờ y học rất phát triển, bệnh của cháu không phải là không có cách chữa trị. Chỉ cần cháu kiên trì và có lòng tin, nhất định cháu có thể đẩy lùi được bệnh tật.

Để tạo lòng tin cho tôi, ông bác sĩ bắt đầu kể tên một loạt các phương pháp chữa bệnh mới, và các bệnh viện danh tiếng ở nước ngoài.

Tại tôi ù đi, tôi không nghe được một lời nào cả. Tôi giờ đây chỉ còn lại cảm giác tang thương và mất mát. Tôi không biết khi tôi chết đi, có ai nhớ đến tôi không, hay là họ cũng sớm quên mất tôi ?

Tôi không biết mình ra về bằng cách nào. Ngay sau khi về đến nhà, tôi ngã vật ra giường, úp mặt xuống gối, tôi khóc một trận có thể đủ nước để làm lụt lội cả căn phòng.

Mất tôi xưng húp, ngay cả công việc ban chiều tôi cũng không muốn nghĩ đến. Tôi hiện giờ chỉ nghĩ đến ý nghĩ chết chóc. Tôi đang đếm từng giờ từng phút từng giây. Tiếng kim đồng hồ kêu “tích tắc” thật đáng ghét, nó làm tôi liên tưởng đến một ngày nào đó gần đây tôi sẽ vĩnh biệt nhân gian.

Trước kia trong đầu tôi chỉ có tiền, nhưng khi biết mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, tiền cũng không thể khiến tôi vui, cũng không thể cứu sống được tôi.

Đứng bật dậy, mở ngăn tủ ngầm ở trong tường. Tôi lôi hết tất cả sổ tiết kiệm mà tôi đã tích góp gửi trong ngân hàng mấy năm qua lên giường. Tôi muốn kiểm tra tổng số tiền mà tôi hiện có. Dù lúc còn sống khỏe mạnh, tôi là một kẻ “bùn xỉn”, nhưng trước lúc chết, tôi muốn làm một cái gì đó thật ý nghĩa. Tôi muốn một lần được sống thoải mái, và quên đi ý nghĩ phải tiêu tiết kiệm và dè sẻn.

Cầm máy tính, tôi bắt đầu cộng lại tất cả số tiền trong năm cuốn sổ tiết kiệm. Tính toán một hồi, trên màn hình chữ nhật hiện lên con số 120 triệu. Xem ra tôi cũng tích góp được rất nhiều tiền. Tôi phải làm gì với 120 triệu này đây ?

Cầm một tờ giấy, tôi bắt đầu ghi ra những việc mà tôi vẫn chưa làm được, hoặc là không dám làm ?

Tôi khóc nức nở, tay tôi viết ra việc đầu tiên.

Tôi hiện giờ đã 25 tuổi rồi mà vẫn chưa có người yêu, cũng không biết cảm giác khi hôn và ôm ai đó sẽ như thế nào ?

Hu hu hu ! 25 tuổi tôi vẫn còn là một trinh nữ.

Ngay lúc này, tôi muốn tìm một người đàn ông nào đó để thực hiện ước mơ được nắm tay, và ôm hôn người đó trước khi chết. Tôi giờ không còn sợ gặp phải tên sở Khanh, hay sợ bị họ lừa tình và tiền của tôi nữa. Chết là hết, tôi có giữ lại tiền cũng không có ích gì.

Việc thứ hai, tôi muốn đi du lịch. Tôi muốn đến Nha Trang, muốn đi Vũng Tàu, muốn đi Huế, muốn đi du lịch khắp cả nước.

Với số tiền hiện tại, và tình trạng bệnh tật của mình, tôi e rằng việc này sẽ khó thực hiện được.

Thôi thì tôi sẽ chọn lựa giữa các quyết định, sau đó tôi sẽ cân nhắc nên làm việc nào trước.

Việc thứ ba, tôi sẽ dành ra một ít tiền để gửi cho bọn trẻ ở cô nhi viện. Mặc dù dịp lễ tết và giáng sinh nào tôi cũng mua quà cho bọn chúng, nhưng tôi vẫn muốn làm được một thứ gì đó cho bọn chúng trước khi chết.

Ngoài mấy việc trên, tôi còn liệt kê thêm được mấy điều khác nữa. Sau khi ghi hết ra giấy, tôi quyết định sẽ hành động ngay từ lúc này, và ngay từ hôm nay.

Đầu tiên tôi viết giấy phép xin nghỉ nửa tháng. Tôi biết lẽ ra tôi nên viết đơn xin nghỉ một tháng, hay xin nghỉ việc luôn nhưng không có công việc tôi sẽ nhanh chết hơn. Làm việc chính là động lực giúp tôi quên đi căn bệnh không có thuốc chữa của mình.

Viết xong, tôi thay quần áo đến công ty.

Nhìn tờ giấy xin nghỉ việc ở nhà dưỡng bệnh nửa tháng của tôi, giám đốc phòng nhân sự kinh ngạc nhìn tôi. Có lẽ anh không dám tin là một nhân viên chăm chỉ và luôn ganh đua tiền thưởng như tôi lại chịu nghỉ việc ở nhà.

Hơn ba năm đi làm tôi chưa xin nghỉ phép một ngày nào nên giám đốc đồng ý kí vào giấy phép cho tôi nghỉ.

Giám đốc phòng nhân sự của chúng tôi còn khá trẻ, năm nay anh chỉ mới có hơn 30 tuổi. Dáng người cao gầy, đỉnh đặc, mặc dù không phải là một tài tử, hay có một vẻ đẹp liêu nhân. Nhưng bộ vét mà anh mặc trên người, vị trí mà anh đang ngồi và khuôn mặt tuấn tú của mình cũng đủ để làm liêu xiêu trái tim của phụ nữ.

Đáng tiếc, một người như anh tôi lại không để lọt vào mắt, cũng chưa từng có ý nghĩ là thích anh. Trong lòng tôi, anh chỉ đơn giản là một giám đốc mà thôi. Tôi quý anh vì anh luôn đối xử công bằng, và ít khi nào mắng cấp dưới chúng tôi.

Trở về phòng làm việc, tôi thu dọn một số đồ cá nhân. Thấy tôi đột nhiên xin nghỉ việc trong nửa tháng, tất cả nhân viên nam nữ trong phòng đều dừng công việc để nhìn tôi.

Hành động đồng loạt của họ khiến tôi vừa buồn cười vừa cảm động. Dù có đôi khi tôi hay tranh cãi với họ, nhưng họ là người ở bên cạnh tôi nhiều hơn bất cứ một ai.

Tuyết Ngân – cô bạn nhiệt tình là người đầu tiên bước lại gần tôi, và đặt cho tôi vô số câu hỏi.

_ Bà không bị làm sao chứ ? Sao đột nhiên lại xin nghỉ việc ?

Mất tôi đỏ hoe, ngày trước tôi ít khi nào để ý đến câu hỏi đầy quan tâm của người khác, nhưng hiện giờ tôi cảm thấy ấm áp và dễ chịu khi có ai đó còn để ý đến sự vắng mặt và hành động kì lạ của mình. Hóa ra trong lòng họ, tôi cũng chiếm được một vị trí nào đó.

_ Tôi đã làm việc hơn ba năm không nghỉ ngơi rồi, nên lần này tôi muốn về thăm lại trại trẻ mồ côi.

_ Ra thế. Bà nghỉ ngơi được là tốt. Nhìn bà ngày nào cũng làm việc đến đêm mới về, có khi ốm yếu cũng cố để đi làm thật là không nên một chút nào.

_ Cảm ơn bà, có gì tôi sẽ gọi điện cho bà.

Trước khi đi, tôi pha cà phê cho cả phòng. Mỉm cười chào họ, tôi ôm đồ đi vào thang máy, bấm nút xuống tầng trệt, lòng tôi có một cảm giác buồn khó tả.

Thế giới của tôi hiện giờ đã hoàn toàn thay đổi. Chỉ một tấm phim, một kết quả xét nghiệm, đã biến tôi từ một con bé suốt ngày chỉ biết đến tiền thành một kẻ u sầu và buồn chán.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Bất tắc xi về nhà. Tôi dọn dẹp lại căn phòng. Ngày trước, tôi không quan tâm mình sống như thế nào, nhưng giờ tôi quan tâm. Tôi muốn mua quần áo mới, muốn đi ăn ở nhà hàng, muốn nhảy nhót, và muốn quây phá. Tôi không còn muốn tiết kiệm nữa.

Đẹp dọn nhà xong, tôi tắm rửa sạch sẽ. Mở máy tính Laptop, tôi lên google search mấy quán bar nổi tiếng của thành phố. Tôi muốn tìm bạn trai, muốn tìm cho mình cảm giác được yêu, được quan tâm và được nghe những lời dịu dàng đầy mật ngọt, mặc dù tôi biết những lời đó chỉ là giả dối. Tôi không còn nhiều thời gian, nên không muốn bắt đầu một mối quan hệ hên hò rắc rối như những cặp tình nhân bình thường khác, tôi sẽ dùng tiền của mình để mua một đêm của trai bao.

“Ha ha ha !”

Tôi muốn cười to lắm nhưng cười không nổi. Nước mắt làm bờ môi tôi mặn chát. Có thể tôi đã đi đến đường cùng rồi.

Tám giờ tối, tôi mặc một bộ đầm đẹp nhất, đi một đôi guốc màu đỏ. Tay cầm ví tiền, tôi khóa cửa phòng.

Tối nay tôi muốn đi bar, muốn mua một chiếc váy lụa màu đỏ. Tôi không có thời gian để làm tóc nên đành để buông xõa tự nhiên.

Dáng tôi thanh mảnh, tuy không được gọi là quốc sắc thiên hương nhưng tôi vẫn thuộc diện xinh đẹp và dễ nhìn. Khuôn mặt tôi giống như búp bê, nếu tôi thường xuyên cười, và bớt nói mấy lời chanh chua, có lẽ tôi sẽ là một thiên kim tiểu thư khả ái động lòng người.

Bây giờ nói gì e rằng cũng đã muộn, ấn tượng mà tôi tạo ra cho mọi người quá sâu, tôi không thể thay đổi được nữa.

Trên đường đi, tôi bảo tắc xi dừng lại trước cửa hàng thời trang Queen. Tôi chưa bao giờ dám đặt chân vào đây, tôi chỉ dám đứng nhìn từ xa, và ước ao trong thâm lặng. Nay tôi mới có dũng khí chỉ ra một số tiền lớn để mua cho mình một chiếc váy lụa màu hồng nhạt mà tôi thích.

Mở cánh cửa làm bằng kính trong suốt tôi, bước vào trong. Cửa hàng gồm hai tầng. Ở đây đa số toàn bán hàng hiệu có giá cả trên trời. Nhân viên bán hàng rất lịch sự và nhã nhặn, họ nhiệt tình tìm giúp tôi những bộ váy phù hợp với vóc dáng và nước da của tôi.

Tôi thử hết bộ nọ đến bộ kia, mùi thơm của hoa nhài trong phòng đã kích thích khứu giác của tôi. Tôi là người nhạy cảm với mùi hương, chỉ cần ngửi một lần tôi sẽ nhớ mãi.

Mất hơn ba mươi phút, cuối cùng tôi cũng chọn được một bộ đầm ưng ý. Lúc đầu tôi định mua một chiếc váy lụa màu hồng nhạt, nhưng cuối cùng tôi lại chọn một chiếc váy màu xanh dương hở vai, có chít eo.

Chiếc váy dài đến ngang gối của tôi. Nhờ mấy nhân viên trong cửa hàng chỉnh lại mái tóc; đánh một ít phấn trên má; tô một chút son bóng trên môi, thay đôi guốc màu đỏ bằng màu xanh lam, tôi đã có được một diện mạo hoàn hảo và hoàn mỹ.

Trả tiền, và mỉm cười nói câu cảm ơn họ, tôi rời khỏi cửa hàng.

Chiếc xe tắc xi lúc này vẫn còn chờ tôi. Nhìn ánh mắt bối rối của anh ta khi nhìn thấy tôi đã thay đổi và lột xác hoàn toàn, tôi cười hài lòng.

Hơn mười giờ đêm, tôi mới đến bar Catwalk. Đây là bar nổi tiếng của thành phố. Tôi mặc dù không bao giờ đặt chân đến bar nhưng cũng thường xuyên đọc báo chí, nên cũng biết khá nhiều.

Đã là bar thì tất nhiên phải có rượu, có thuốc lá, có âm nhạc, và những bộ quần áo đầy đủ sắc màu.

Trong bar rất tối, lúc đầu tôi thấy hơi choáng váng vì không thể quen được với ánh sáng mờ mờ ở nơi đây. Đi qua những thân hình nhún nhảy lắc lư trong tiếng nhạc kích động, và tiếng cười đùa nói chuyện của mọi người, tôi tiến đến một chiếc bàn gần quầy bar.

Tôi không thường xuyên uống rượu, nhưng không phải là không biết. Gọi một ly rượu ngoại của Pháp, tôi vừa nhấp nháp vừa quan sát xung quanh.

Bar Catwalk rất rộng, tôi ước chừng khoảng từ 50 đến 80 mét vuông. Ghế ngồi được bọc vải màu đỏ, bàn làm bằng gỗ, có khoảng hơn 20 chiếc bàn. Ở giữa bar có một khoảng trống dành cho việc nhảy nhót.

Từng đôi từng đôi đang đưa nhau ra sàn nhảy, cứ mỗi lần một giai điệu kết thúc, DJ lại chuyển sang một giai điệu khác. Tôi không biết nhảy nhiều, tôi chỉ nhảy được Valse, cô điển, và standard.

Học nhảy tốn rất nhiều tiền, nhưng vì công việc nên tôi phải cắn răng chi ra một khoảng học vào các buổi tối. Còn nhớ trước kia tôi không biết một chữ tiếng Anh nào, nhưng hiện nay tôi đã nói được ba ngôn ngữ. Tất cả mọi thứ đều là do tôi nghĩ đến tương lai và tự học là chính.

DJ đang chuyển sang điệu Cha cha cha. Ngồi trên ghế, tôi nghe được tiếng cười nói kích động của đám đông. Mỗi tôi nhếch lên một nụ cười nhạt nhẽo, hóa ra đi bar cũng không hứng thú như tôi tưởng.

Tôi quan sát hầu như tất cả đàn ông đứng gần mình, tôi muốn tìm một người phù hợp. Dù sao tôi cũng không có gì để mất, cuộc sống của tôi đã giống như sợi chỉ treo mảnh chuông, tôi không còn hơi sức để mà tính toán tiếp nữa.

Từ lúc tôi bước vào quán, có mấy chàng trai bước lại làm quen và nói chuyện với tôi. Tôi mỉm cười tiếp chuyện với họ. Nếu là trước kia, tôi đã đi thẳng và không thèm nhìn họ đến lấy một cái rồi, nhưng giờ tôi muốn cho mình một cơ hội.

Tuy tôi đến đây là để tìm một người để trao nọ hôn đầu và cảm giác được một lần làm đàn bà, nhưng không phải ai tôi cũng chọn.

Nói chuyện với hơn sáu người đàn ông, tôi vẫn chưa tìm được người phù hợp. Chán nản, tôi nghĩ chắc đêm nay tôi đành ra về tay không.

Uống gần hết chai rượu, tôi có chút chúi choáng muốn say. Tôi cười khổ, không ngờ lúc tôi không muốn tôi lại thấy quanh mình đầy những chàng trai lịch sự và tuấn tú, giờ tôi cần lại chẳng thấy ai phù hợp. Hay là do tôi đã chọn sai địa điểm?

Gần mười hai giờ đêm, có một chàng trai trong trang phục bụi bặm xuất hiện trong tầm mắt của tôi.

Anh ta mặc một chiếc quần jean màu xám, áo thun màu đen; cổ hình trái tim, mái tóc anh ta rất dày, mềm và mượt, đôi mắt đen sâu thẳm như trời đêm, đôi môi màu đỏ như son lúc nào cũng nhếch lên tỏ vẻ cao ngạo và khinh mạn. Khi quan sát đầy đủ khuôn mặt của anh ta, tôi thấy hô hấp của mình ngưng trệ. Tôi từng gặp rất nhiều đàn ông, nhưng chưa từng thấy một người con trai nào lại đẹp như thế này. Vẻ đẹp của anh ta giống như một thiên thần lạnh băng trong trang phục màu đen, anh là thiên thần đen.

Việc xuất hiện một chàng trai có vẻ đẹp hoang dã đã khiến nhiều người phải xuyết xoa và hét lên nho nhỏ. Anh ta rất đẹp, rất thu hút, nhưng không ai dám nhìn anh ta lâu, vì anh ta quá lạnh lùng. Ánh mắt lạnh lẽo của anh ta có thể khiến người đối diện phải từ bỏ ước muốn chiêm ngưỡng, và lại gần làm quen với mình.

Tôi nghĩ chắc anh ta cũng không vui thú gì khi mình có một vẻ đẹp còn hơn cả một mỹ nhân. Cũng may ngoài vẻ đẹp ở bên ngoài, ở anh ta còn toát lên khí chất của một con sư tử. Con người luôn tìm kiếm sự an toàn, không ai muốn mình bị thương hay mất mạng. Chỉ có kẻ điên mới không biết sống chết là gì?

Có lẽ là do rượu, do tôi đang chán đời muốn chết, nên tôi mới loạng choạng bước lại gần hắn.

Đặt một chi phiếu hơn 10 triệu trên bàn, tôi mỉm cười ngọt ngào hỏi.

_Tôi có thể thuê anh một đêm được không ?

Bình thường tôi sẽ không dám nói câu này, cũng không bao giờ bỏ ra một số tiền lớn như thế để thuê người khác phá đời con gái của mình.

Hắn sững sờ nhìn tôi. Tôi biết ánh mắt hắn hiện lên sự chán ghét và coi thường. Chắc hắn đang nghĩ tôi là một tiểu thư hư hỏng và ham chơi của một gia đình giàu có nào đó.

_Biến đi !

Hắn phun ra hai chữ qua kẽ răng, sau đó hắn tiếp tục uống rượu.

Tôi ngồi xuống bên cạnh hắn, cướp lấy ly rượu trên tay hắn.

Uống ực một hơi, tôi uống tiếp ly thứ hai. Còn làm não bộ của tôi tê liệt, ý thức và suy nghĩ của tôi trở nên mơ hồ.

Không để cho hắn kịp nói câu nào, tôi nắm lấy cổ áo của hắn sau đó hôn lên môi hắn.

Tôi chưa hôn ai bao giờ, nên tôi mù tịt. Tôi tưởng chỉ cần chạm vào môi là xong. Tôi thấy mùi vị cũng không tệ lắm. Cảm giác có một đôi môi ấm ấm và mềm mềm chạm vào môi mình khiến tôi rung động, và có cảm giác muốn bay.

Vậy là được rồi, tôi đã có nụ hôn đầu.

Tôi buông cổ áo của hắn ra. Nhìn đôi mắt mở to, đầy phẫn nộ của hắn, tôi biết hắn chuẩn bị đánh mình đến nơi.

“Không sao !”

Tôi tự an ủi, bị đánh như thế này cũng đáng. Ai bảo tôi chọc vào một kẻ cao ngạo và lạnh lùng làm gì ?

Não bộ của tôi dần lấy lại được một chút tỉnh táo khi tôi thấy bàn tay phải của hắn dơ lên cao. Tôi tưởng hắn chuẩn bị tặng cho mình một cái tát như trời giáng vì tội dám hôn hắn, nhưng hắn lại bầu chặt vào đôi vai gầy yếu của tôi.

Lần này đến lượt tôi thất kinh, tôi không hiểu hắn định làm gì mình.

Hắn hôn tôi ngẫu nhiên. Tôi sợ hãi đến mức độ cả người căng cứng, mắt tôi tròn to nhất có thể. Vì quá bất ngờ trước hành động không thể đoán trước được của hắn, tôi hoàn toàn bất động, tôi cũng quên luôn cả phản ứng.

Tôi quên mất rằng mình là người sống, nên cần phải thở. Đến lúc hắn buông tôi ra, tôi ho sù sụ, mặt tôi tím tái vì thiếu dưỡng khí. Hắn im lặng nhìn tôi, hắn không nói một câu gì.

Kỹ thuật hôn của hắn rất cao siêu. Đôi môi và đầu lưỡi của tôi vẫn còn tê dại vì hắn, đầu óc tôi hỗn loạn, tôi hầu như không thể suy nghĩ được gì khi hắn hôn tôi.

Tôi thấy hổ thẹn với chính mình, không ngờ đã từng này tuổi đầu, tôi vẫn không biết gì cả.

Tôi đã cảm thấy đủ, nên đứng lên. Bỏ ra 10 triệu để mua một nụ hôn, tôi thấy cũng đáng. Hắn khiến tôi rất hài lòng. Tôi không hiểu mọi người có rửa tội ngu ngốc hay không khi họ biết tôi bỏ ra một số tiền lớn như thế chỉ vì tôi muốn ai đó hôn mình ?

Tôi quay mình định bỏ đi, hắn nắm chặt lấy tay tôi. Một tay cầm lấy tờ chi phiếu 10 triệu, một tay lôi tôi đi theo hắn.

Tôi ngu ngơ bị lôi giật đi như một con rối không có chủ kiến, cũng không có quyền quyết định bất cứ việc gì.

Mọi người xung quanh đều tò mò nhìn tôi và hắn. Chắc họ đang nghĩ tôi và hắn là một đôi tình nhân, hay một đôi đang đi săn nhau đêm nay.

Tôi không thể quản được ý nghĩ của họ, cũng không muốn giải thích bất cứ một điều gì. Họ muốn nghĩ như thế nào thì mặc kệ họ đi.

Cạnh bên quán bar Catwalk có một khách sạn tám tầng. Hắn lôi giật tôi đi vào trong. Lúc đầu, tôi tưởng hắn lôi tôi đi ra ngoài để đánh tôi, nhưng thật không ngờ hắn lại lôi tôi vào đây. Không phải là hắn định làm thật chứ ?

Mặc dù mục đích đến đây là thế, nhưng tôi vẫn còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý. Nếu hắn để cho tôi chủ động, tôi còn đỡ sợ, đằng này hắn lại lạnh lùng lôi tôi đi giống như là sắp mang tôi ra để hành hình. Cảm giác sợ hãi đã dẫn dắt đến ý nghĩ phản kháng, và chạy trốn của tôi. Tôi muốn bỏ chạy. Lúc này, tôi đã biết mình đắc tội với một nhân vật đáng sợ rồi.

Hắn bảo nhân viên quầy lễ tân đăng kí cho chúng tôi một phòng. Tôi cố gắng gỡ bàn tay cứng như thép của hắn ra khỏi tay phải của mình. Tôi không

muốn lên phòng khách sạn cùng với hắn.

Hắn có thể coi tôi như một con bé con không hiểu chuyện mà tha thứ và bỏ qua cho tôi được không ?

Tôi biết tôi sai rồi, lần sau tôi sẽ không tái phạm nữa.

Mặt tôi mếu như sắp khóc. Được đi vào khách sạn với một anh chàng siêu đẹp trai và tuần tú thế này, lẽ ra tôi phải mừng phát điên lên mới đúng, nhưng tôi lại gào thét, lại muốn bỏ chạy.

Tay tôi bị hắn bóp gần như sắp nát bét. Tôi vừa đau vừa sợ, tôi không biết phải làm gì mới phải.

Bị hắn lôi lên lầu hai, tôi đi không vững nên mấy lần suýt vấp té. Hắn không kiên nhẫn ôm lấy ngang eo tôi. Tôi chẳng khác gì một con bé con bị cha tức giận đánh vào mông.

Hắn thô bạo mở cửa phòng. Tôi hốt hoảng vội lao ra nhanh nhất có thể.

_ Rầm !

Cánh cửa phòng bị bàn chân thon dài và mạnh mẽ của hắn đóng mạnh lại.

_ Cạch !

Phòng đã bị khóa kín từ bên trong. Tôi chính thức bị lên lò mổ giết thịt.

Tôi khóc không ra nước mắt. Quá kinh hoàng và khiếp sợ, tôi đi giật lùi về phía sau, tôi cố tránh xa hắn, tôi muốn tạo một khoảng cách an toàn.

_ Anh...anh đừng có lại đây. Nếu anh mà dám lại gần, tôi sẽ...sẽ...!

Tôi nhìn bên trái bên phải, thấy cái đèn bàn, tôi vội dơ lên cao.

_ Anh mà lại gần tôi, tôi sẽ đập nó lên đầu anh.

Hắn khinh thường nhìn tôi. Tôi hiểu bàn tay run cầm cầm, và khuôn mặt vì sợ hãi mà run rẩy của tôi chẳng có chút đe dọa nào đối với hắn cả. Ngược lại hành động ngu ngốc của tôi còn khiến hắn muốn trừng phạt tôi hơn.

Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, hai tay khoanh trước ngực, hắn ung dung bước lại gần tôi.

Tôi hoảng hốt vội hét lên.

_ Tôi đã bảo là anh đừng có lại gần đây ?

Người tôi dựa sát vào tường, tôi đứng không còn vững nữa.

Hắn không những không ngừng lại mà ngày càng tiến lại gần tôi. Để bảo vệ mình, tôi thật sự dơ đèn bàn lên để đánh hắn.

Tôi nghiêng đầu ra hướng khác, mắt tôi nhắm lại, tay tôi run run đánh hắn. Tôi không có dũng khí nhìn người khác bị đánh trọng thương trước mắt mình.

Không nghe thấy âm thanh gì, tôi hé mắt quay lại nhìn hắn.

Mặt tôi phút chốc đỏ bừng, mắt hắn dí sát vào mặt tôi, còn chiếc đèn bàn đang bị hắn giữ chặt.

Tôi chẳng những không làm gì được hắn, mà còn tạo cho hắn cơ hội phản kích lại mình.

Tôi chết rồi ! Lòng tôi không ngừng cầu nguyện, không ngừng kêu thánh phạt phù hộ độ trì cho mình. Tôi biết mình không phải là một kẻ sống có thần có phật nhưng chỉ cần cứu thoát tôi ra khỏi đây, tôi nguyện sẽ đi lễ phật và đi nghe giảng đạo hàng tháng.

Chiếc đèn bàn bị đặt trả lại về chỗ cũ. Hai tay hắn chống qua tai tôi, mặt hắn và mặt tôi đối diện nhau. Tôi thấy ghệt thờ và áp lực. Tôi không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm thẳm như bóng đêm của hắn. Sức hút của hắn mạnh đến nỗi, trái tim tôi đập như trống trận ở trong lồng ngực.

Hắn không nói gì, hắn cúi xuống hôn tôi. Tôi muốn phản kháng, muốn giãy giụa và đánh hắn, nhưng cơ thể tôi đã bị tê liệt.

Đến lúc hắn bế tôi lên giường, hắn hôn tôi, ôm tôi, cời vấy của tôi, tôi lại ngỡ tưởng rằng mình đang ở trong một giấc mơ. Có thể hắn không phải là chàng hoàng tử mà tôi đã mơ tưởng, cũng không phải là người đàn ông mà tôi thâm thương thầm nhớ, nhưng những gì hắn mang lại cho tôi trong đêm nay, tôi sẽ nhớ mãi không quên.

Cảm giác từ một người phụ nữ ngây thơ, không biết gì bỗng chốc trở thành đàn bà thật đặc biệt. Tôi không biết rằng cuộc sống ngoài tiền, lại có nhiều sắc thái và có nhiều cảm xúc tuyệt diệu như thế.

Mười giờ sáng hôm sau, tôi mở đôi mắt nặng trĩu nhìn cảnh vật xung quanh. Đầu tôi đau như dằm, còn cơ thể như vừa mới trải qua một trận chiến.

Trên giường tôi cảm thấy có một cánh tay nặng nịch đang đặt trên bụng mình, mùi thơm của nước hoa phả vào mũi tôi.

Tôi bỗng thức tỉnh khi mở to mắt nhìn người đàn ông đang say ngủ ở bên cạnh mình.

Cả cơ thể tôi căng cứng, mặt tôi đỏ bừng. Tôi tưởng tất cả chỉ là một giấc mơ ngọt ngào, không ngờ tất cả đều là sự thật. Tối hôm qua tôi đã đi bar, đã trả tiền để được hôn và được trở thành đàn bà.

Nhìn khuôn mặt say ngủ của hắn, tim tôi đập mạnh. Hắn thật đẹp, thật quyến rũ. Tôi là người chỉ yêu tiền, nên không để ý nhiều đến xung quanh, cũng không quan tâm người ta xấu hay đẹp, nhưng kể từ lúc gặp hắn, tôi đã có suy nghĩ khác đi.

Không dám tưởng tượng đến cảnh khi hắn tỉnh dậy, tôi và hắn sẽ nói gì với nhau, và phải cư xử như thế nào cho đúng, tôi gắng gượng ngồi dậy.

Nhẹ nhàng gỡ tay hắn ra khỏi eo. Tôi bước xuống giường. Nhanh chóng mặc váy vào người, thu dọn hết tất cả tàn tích của mình, tôi rời khỏi phòng giống như một con mèo đang rình chuột.

Tôi sợ hắn, thật sự rất sợ. Hắn vừa có sức hút chết người, vừa có tính cách lạnh lùng và đáng sợ như ma quỷ. Chỉ cần nghĩ đến việc khi hắn tỉnh lại hắn sẽ dùng những cách tàn khốc để trừng phạt mình, là tôi đã không còn đủ can đảm để nhìn lại hắn đến lần thứ hai.

Khi tôi xuống lầu khách sạn để đi ra ngoài, cô nhân viên hôm qua mỉm cười chào tôi. Tôi đỏ mặt mỉm cười chào lại cô gái, tôi đi như chạy. Tôi đang xấu hổ, đang bối rối, tôi không thích ánh mắt tò mò của người khác. Tối hôm qua là lần đầu tiên của tôi, dù da mặt tôi có dày, tôi cũng không thể coi như không có gì.

Bắt một chiếc xe tắc xi, tôi bảo anh ta lái xe đưa tôi về nhà.

Vậy là ước nguyện thứ nhất, tôi đã hoàn thành được. Tôi chỉ còn lại mấy việc chưa thực hiện được. Ngồi trên xe, tôi thì thầm lời cảm ơn hắn, tôi hy vọng hắn không tức giận và nổi khùng lên khi thấy tôi biến mất.

Về đến nhà, đầu tiên tôi lao vào phòng tắm rửa, tôi muốn gội sạch hết những gì mà sự phóng túng của đêm qua đã để lại trên thân thể. Mặc dù tôi không thấy ghét, nhưng vẫn thấy khó chịu.

Bữa trưa, tôi không nấu gì nhiều. Ăn qua loa một chút cho ấm bụng, tôi nghĩ đến việc thu dọn hành lý.

Chi về trại trẻ mồ côi chơi có một tuần nên tôi không mang theo nhiều hành lý, tôi mang theo mấy bộ quần áo mặc hàng ngày, dầu gội đầu và mấy thứ linh tinh. Ba giờ chiều tôi bắt đầu xuất phát.

Kéo lê hành lý trên đường trải xi măng, con đường bóng râm vì ánh nắng mặt trời, mồ hôi trên trán tôi nhễ nhại.

Không thể chịu đựng sự dày dạn thân xác này hơn được nữa, tôi tìm một gốc cây to rồi ngồi xuống, tôi muốn bắt một chiếc tắc xi.

Con đường vắng bóng người qua lại. Có lẽ không ai muốn đi ra đường dưới cái nóng hơn 30 độ C này. Trên vỉa hè, cách mấy trăm mét lại có một cái cây năm đến sáu tuổi nên bóng râm cũng che được một phần nào đó của con đường. Thình thoảng lại có một làn gió mát thổi qua. Tôi thấy tâm hồn mình thư thái.

Đứng một mình ở đây, tôi đưa mắt nhìn xung quanh. Tôi giống như một lữ khách cô đơn, giống như một người sắp đi về miền cực lạc nhưng lại không có ai đưa tiễn.

Tôi sống luôn vội vã, luôn gấp gáp, luôn tính toán làm sao có thể kiếm được thật nhiều tiền và nhanh thắng cược, thậm chí tôi còn không dám chi tiêu gì cho bản thân. Nay tôi có thời gian để nghĩ cho riêng mình, có thời gian để ngắm cảnh vật, ngắm từng hàng cây và con đường mà mình đã đi qua.

Tôi thấy mình đã bỏ qua quá nhiều thứ. Tôi sống mà không có lạc thú, cũng không có niềm vui. Tôi cứ tưởng có tiền là có tất cả nhưng khi biết mình bị ung thư sắp chết, tôi mới biết sức khỏe và mạng sống của mình mới quý giá và đáng trân trọng biết bao.

Tôi hối hận, nhưng đã muộn mất rồi. Nước mắt trên má tôi lăn dài, môi tôi mặn chát. Tôi hy vọng trong thời gian còn lại của cuộc đời, tôi sẽ làm được một điều gì đó thật có ích và có ý nghĩa, tôi sẽ không nghĩ đến tiền nữa.

Một chiếc xe tắc xi màu trắng quẹo phải, nó đang tiến dần đến chỗ tôi đang đứng. Tôi vội đứng dậy vẫy tay.

Đề về trại trẻ mồ côi nơi tôi từng sinh ra và lớn lên, tôi phải đến bến xe bắt một chiếc xe khách, và phải đi mất mấy tiếng đồng hồ mới đến nơi.

Từ nhà tôi đến bến xe, phải đi rất lâu, tôi mất hai tiếng ngồi trên xe tắc xi. Quá mệt mỏi và buồn ngủ, nên tôi đã ngủ gục trên xe. Đến khi tài xế gọi tôi, tôi mới giật mình tỉnh dậy.

Trả tiền cho anh ta, tôi lúi hành lý qua đường. Bến xe Gia Nghĩa nằm ở phía đối diện, muốn thuê xe, tôi bắt buộc phải liều mình băng qua một con đường lúc nào cũng đông đúc và ùn ùn xe cộ.

Thành phố Sài Gòn sáng nắng chiều mưa, nên bãi xe rất ẩm ướt. Nhìn mấy nghìn chiếc xe, từ xe khách loại hơn hai chục chỗ ngồi, đến loại xe nhỏ, từ

năm đến sáu chỗ ngồi bị dầm mưa, dãi nắng ở trên sân gạch, tôi có một cảm giác nao lòng. Hơn một năm rồi, tôi mới đến đây. Mọi thứ vẫn không có gì thay đổi, người duy nhất ở đây thay đổi là tôi.

Đi vào trong nhà chờ, tôi gặp vô số người. Họ cũng giống như tôi, có người đến đây vì đi đón người thân, có người đến đây vì muốn mua vé đi đâu đó.

Tôi đi lướt qua họ, nhìn bảng vé in trên bảng chỉ dẫn, tôi đã biết mình phải đi đâu.

Tôi muốn mua vé xe khách chất lượng cao đến Phan Thiết, sau đó sẽ bắt xe đi tiếp đến Mũi Né. Tôi dự định vừa đi vừa kết hợp với nghỉ ngơi và ngắm cảnh nên tôi không vội.

Năm giờ chiều xe khách chất lượng cao Mai Linh bắt đầu lăn bánh, đi cùng với tôi có hơn mười người, họ đều có đôi có cặp, còn tôi chỉ có một mình.

Chọn một chiếc ghế gần cuối xe, tôi dựng va ly ở bên cạnh, còn túi sách tôi để lên gác xếp của xe khách, nói ghế xe hơi ngã về phía sau, tôi nằm trên ghế, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe đi càng lúc càng xa, thành phố ồn ào và náo nhiệt bị bỏ lại phía sau. Hơn bảy giờ tối, xe dừng lại ở một quán ăn ven đường.

Quán ăn khá sạch sẽ và yên tĩnh. Tôi gọi một tô bún phở, ăn quan loa cho đầy bụng, tôi leo lên xe khách. Ba mươi phút sau mọi người lục đục kéo nhau lên xe.

Lúc đầu, tôi còn sức đề mà ngắm cảnh hai bên đường, nhưng sau đó mắt tôi nặng dần, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đến Phan Thiết, tôi xuống xe, thuê cho mình một căn phòng trong một khách sạn nhỏ, tôi dành thời gian cả ngày trên bãi biển và đi lang thang trên cát.

Đứng trước biển, tôi thấy đi du lịch một mình không đáng sợ như tôi tưởng. Hình như cảm giác mình sắp chết đã ăn mòn đi suy nghĩ tích cực trong tôi. Giờ đây tôi có thể sống cho riêng mình, nhưng tôi vẫn không thể nở một nụ cười.

Trong ngày, tôi đã được thưởng thức đặc sản và đi thăm thú mấy cảnh đẹp nổi tiếng của Phan Thiết.

Tôi dành ba ngày ở thành phố Phan Thiết, sau đó tôi tiếp tục bắt xe đến Mũi Né.

Trở về nơi mình từng sống hơn mười sáu năm, tôi không thể ngăn được dòng lệ trào trên khóe mắt. Tôi nhớ như in từng con đường, nhớ cảm giác sợ hãi và phấn khích khi lần đầu tiên đi cầu dừa, nhớ cảm giác ngột ngạt khi lần đầu tiên học bơi, và nhớ những trận cãi vã nảy lửa với bọn bạn ở trong trại trẻ mồ côi.

Tôi đã về đây, về với đất mẹ, về với nơi đã nuôi nấng tôi khôn lớn trưởng thành. Hàng cây, con đường, sông núi, ao hồ, con người nơi đây đều im đậm vào trong trí nhớ. Tôi sẽ nhớ họ khi tôi đi. Họ là những con người mà tôi kính yêu nhất, cũng muốn cảm ơn nhất.

Đứng trước cánh cổng sắt hoen rỉ màu xanh nhạt, nước mắt tôi nhạt nhòe, môi tôi run rẩy. Tôi ngược mắt lên nhìn bầu trời cao. Mây trắng vẫn bay, bầu trời vẫn trong xanh, cuộc sống vẫn tiếp tục, tôi mất đi nhưng không có nghĩa là mọi thứ sẽ dừng lại. Tôi phải chấp nhận cuộc sống có giới hạn và ngắn ngủi của mình.

Mở cánh cổng sắt, tôi hồi hộp và nôn nao bước vào trong. Tôi muốn đi thật nhanh, muốn vùi đầu vào lòng sơ Hiền, sơ Thủy, tôi muốn khóc thật đã, muốn họ vỗ về an ủi tôi, muốn dang rộng vòng tay để ôm bọn trẻ. Muốn nhìn thấy khuôn mặt bừng sáng, và nụ cười rạng rỡ của chúng khi được nhận quà, và muốn thấy cảm giác được chúng chào đón khi thấy tôi về.

Từng bước từng bước tôi tiến dần đến thiên đường nhỏ bé của mình.

_A...!...A...! Chị Khánh Băng về !

Một con bé mười tuổi, tóc tết thành hai bím, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương hét ầm lên. Bọn trẻ con đang chơi đùa nghe tiếng hét của con bé, chúng đều dừng cả lại.

Giây tiếp theo, chúng chạy ủa lại bao vây lấy tôi vào giữa. Có đứa nắm áo tôi, có đứa nắm lấy chiếc quần jean màu xanh bạc mà tôi đang mặc ở trên người. Khuôn mặt chúng biểu lộ sự vui sướng, và kích động.

Tình cảm của bọn trẻ rất chân thật, yêu ghét chúng luôn thể hiện ra khuôn mặt và hành động của mình, chúng rất ngây thơ, trong sáng và hồn nhiên, chúng không có phức tạp như người lớn.

Tôi cúi xuống ôm lấy từng đứa, sau đó mở túi quà mà tôi đã dày công chuẩn bị, tôi phát cho từng đứa.

Nghe giọng nói tíu tít, và reo ầm lên của bọn trẻ, tôi vừa cười vừa khóc. Có lẽ khi tôi chết đi, vẫn có những khuôn mặt hồn nhiên và thơ ngây này nhớ đến tôi.

Chương 5

Tiếng ồn ào, náo nhiệt của bọn trẻ khiến mấy sơ trong tu viện chú ý. Khi thấy tôi về, các sơ vừa mừng vừa xúc động. Tôi chạy lại ôm lấy họ, hôn má họ và tặng quà cho họ. Đã lâu rồi, tôi không có cảm giác ấm áp và chứa chan tình cảm như thế này.

Buổi tối, tôi giúp các sơ nấu cơm cho bọn trẻ ăn. Nhìn nhà ăn tấp nập mà lâu rồi mình đã quên, kí ức ngày xưa hiện về trong trí nhớ.

Khi còn bé, tôi rất ương bướng và hiếu động. Tôi sẵn sàng tranh cãi và đấu lý với bất cứ ai nếu dám nói rằng tôi sai. Dần dần tôi trở thành một người có miệng lưỡi sắc sảo nhất ở đây. Trên môi tôi nở một nụ cười nhàn nhạt, khi nhớ lại hành động lỗ bịch và trẻ con của mình. Tôi là một kẻ hiếu thắng, một kẻ kịch cồm đến đáng thương. Giờ tôi mới biết, so với những đứa trẻ vô lo vô nghĩ ở đây, tôi đã đánh mất quá nhiều thứ.

Trước khi ăn, bọn trẻ cùng cầu nguyện, và sau đó hát một bài thánh ca. Tôi đứng lặng nghe chúng hát. Tiếng ca của bọn trẻ rất dễ nghe, tiếng hát không vương một chút bụi trần.

Một người nhuộm đầy phong trần như tôi, khi đến đây tôi đã dần gờ bó hết những tính cách giả tạo mà tôi cố trang bị cho mình để tồn tại. Bọn trẻ không cần tôi phải mua quà đắt tiền cho chúng, chỉ cần một chút kẹo bánh và đồ chơi, chúng đã sung sướng, và hạnh phúc lắm rồi. Ước mơ và khát vọng của bọn trẻ thật đơn giản, chỉ có tôi là tự huyễn hoặc chính mình và sống quá thực tế, sống quá lý trí và khô khan.

Đêm khuya không ngủ được, tôi mang ghế ra sân ngồi. Tôi lắng nghe tiếng gió thổi, lắng nghe tiếng côn trùng kêu. Nhìn những con đom đóm đang bay lập lờ trong vườn, tôi bỗng thấy mình trở về hồi thơ bé. Đã bao lâu rồi tôi không có cảm giác bình yên và thanh thản thế này. Về đây, ngắm lại khung cảnh quen thuộc, gặp lại những con người đã nuôi tôi khôn lớn, đã cho tôi một mái nhà và tình thương; tôi không cần phải cố gắng tranh đấu để vươn lên, phải vội vã và gấp gáp để sống nữa.

_Đã khuya rồi, sao con không đi ngủ đi ? Con lại ra đây làm gì ?

Tiếng nói dịu dàng của sơ Huyền vang lên phía sau lưng tôi.

Tôi mỉm cười quay đầu lại nhìn sơ.

_Con muốn ngắm trăng.

Sơ ngước mắt lên nhìn bầu trời đêm đen kịt.

_Hôm nay mới có 12, có phải là rằm đầu mà có trăng.

_Con ngắm trong tưởng tượng.

Sơ bật cười. Có lẽ câu trêu đùa hơi ngổ của tôi khiến sơ thấy tôi vẫn giống như hồi bé.

_Lần này, con về đây chơi có lâu không ?

_Con sẽ ở lại đây chơi khoảng một tuần, sau đó con phải đi.

_Con không thể ở lại đây chơi thêm được nữa sao ? Dù gì lâu lâu con mới về một lần.

Tôi đứng dậy ôm lấy sơ, vùi mặt vào tóc sơ, tôi cố hít lấy hương thơm của bồ kết mà lâu rồi tôi mới được ngửi.

_Con còn công việc, con xin nghỉ nửa tháng đã là nhiều lắm rồi.

_Con có chuyện gì đúng không ? Nhìn con xanh xao một mõi quá.

Tôi không dám nói sự thật cho sơ biết, tôi không muốn sơ lo và khóc vì tôi.

_Con không sao cả, con chỉ hơi mệt mõi một chút thôi.

Tôi cố đổi giọng vui tươi.

_Chính vì con mệt mõi nên con mới xin nghỉ việc. Sơ có thấy con bỏ ngang công việc để đi chơi bao giờ không ?

Sơ cốc nhẹ vào đầu tôi, giọng sơ đầy yêu thương.

_Con không cần phải quảng cáo nữa. Tính của con, sơ đâu có lạ gì.

Nhìn vào mắt tôi, sợ lo lắng hỏi.

_Sao con không để tiền mà dùng, con đưa cho sợ một số tiền lớn như thế để làm gì ? Dù bọn trẻ ở đây rất cần, nhưng con cũng không cần đưa nhiều như thế ?

Sợ sợ phát hiện ra sự thật rằng tôi sắp chết, tôi vội vàng giả vờ bên lên gối đầu.

_Sợ đừng hiểu lầm ý tốt của con. Con sinh ra và lớn lên ở đây, nếu không được các sợ thương yêu và nuôi nấng, con đã chết lâu rồi. Nay con đã có một công việc ổn định, tiền lương khá cao. Con muốn giúp đỡ các em nhỏ có hoàn cảnh giống như con.

Nghe tôi giải thích sợ Huyền không còn hỏi thêm câu gì nữa.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nếu sợ mà còn tiếp tục chất vấn tôi, tôi sợ mình sẽ nói hết mọi thứ cho sợ nghe, sẽ nhào vào lòng sợ mà khóc.

Trong thời gian ở cô nhi viện, ngoài thời gian giúp các sợ nấu ăn và tắm giặt cho bọn trẻ, tôi lang thang khắp các con đường, tôi đến những nơi mà ngày trước tôi đã từng đi, tôi muốn tìm lại những thứ mà tôi đã đánh mất.

Thời gian gần trôi, mười lăm ngày nghỉ phép gần hết, tôi phải tạm biệt mọi người để quay về thành phố.

Trên đường trở về nhà, tâm trạng tôi nhẹ nhõm hẳn, tôi đã thực hiện xong được gần như tất cả ước muốn của mình. Tôi không còn ước mơ hay thiết tha gì nữa. Tôi sẽ tiếp tục làm việc, tôi muốn sau khi mình chết đi, tôi sẽ gửi tất số tiền trong tài khoản của mình cho trại trẻ mồ côi. Tôi hy vọng các sợ, và bọn trẻ sống thật khỏe mạnh và vui vẻ. Tôi không muốn họ khóc và đau lòng vì tôi.

Thình thoảng Tuyết Ngân có gọi điện cho tôi. Cô nàng hỏi tôi có khỏe không, đi chơi có vui không và linh tinh những thứ khác. Nghe nói công ty tôi hiện giờ đã có tân Tổng giám đốc mới về nhậm chức. Vì tôi đi vắng nên không được gặp mặt. Tôi không quan tâm, cũng không chú ý đến. Tôi còn sống được bao lâu nữa, dù tôi có muốn quan tâm, cũng không đủ sức. Tôi chỉ muốn làm tốt công việc hiện tại, và sống được ngày nào hay ngày đó thôi.

Cũng có lúc tôi tính đến chuyện đi phẫu thuật hay điều trị, nhưng nghĩ lại, tôi đã bị ung thư giai đoạn cuối rồi, dù có đi vái tứ phương, tôi cũng phải chết. Tôi không muốn lãng phí tiền bạc và thời gian vào những thứ mà tôi biết là mình không thể.

Về đến nhà, tôi mở cửa phòng cho thoáng mát. Căn nhà không được sử dụng trong vòng nửa tháng nên có mùi hơi ẩm mốc.

Tôi vội đi lấy chổi, rề lau nhà. Tôi muốn quét dọn và lau chùi lại mọi thứ. Xong xuôi, tôi sịt nước hoa mùi hoa lài cho thơm phòng.

Nghe tôi đã về Tuyết Ngân hỏi tôi bao giờ đi làm và hỏi tôi có mua quà cho mình không ? Tôi chỉ biết lắc đầu cười khổ, tính cách bộp chộp và lảm lòi của cô nàng vẫn không thay đổi được.

Buổi chiều tôi nhận được cuộc gọi của bác sĩ từ bệnh viện Gia Long. Tôi tưởng họ còn có điều gì chưa kịp thông báo cho mình, nên chăm chú lắng nghe.

Tôi nghĩ mình có thể chấp nhận được tin mình bị ung thư giai đoạn cuối, thì trên đời này còn gì đáng sợ hơn nữa.

_Chào cô ! Xin hỏi cô là Phạm Khánh Băng phải không ?

Người đang nói chuyện với tôi là một người đàn ông có giọng trầm.

_Vâng. Đúng rồi.

Người đàn ông ngập ngừng trong giây lát.

_Thế này cô Băng ạ. Tôi biết khi nói ra điều này sẽ khiến cô phẫn nộ và tức tối nhưng tôi vẫn phải nói.

Tôi hồi hộp chờ nghe câu tiếp theo của ông ta.

_Phiếu kết quả xét nghiệm và phim chụp không phải là của cô, mà là của một người khác. Khi đem ra so sánh lại, chúng tôi mới phát hiện tên của cô và tên của người phụ nữ mang tên Phạm Khánh Băng là giống nhau, nhưng ngày sinh và địa chỉ của cô và người phụ nữ đó hoàn toàn khác nhau. Chúng tôi thành thật xin lỗi cô, mong cô thông cảm và bỏ qua chúng tôi. Nếu cô muốn kiện chúng tôi, chúng tôi cũng không dám oán trách cô.

Tôi ngồi chết lặng trên ghế, mắt tôi đỏ hoe, hai giọt lệ lăn dài trên má.

A ha ! Tôi không chết ! Tôi không bị ung thư dạ dày ! Tôi sẽ không chết ! Mừng quá ! Mừng quá !

Đúng, tôi rất muốn kiện sự lảm nhảm vô trách nhiệm của bệnh viện Gia Long. Họ có biết là chỉ một chút nữa thôi, tôi đã tự sát rồi không ha ?

Ôi ! Tiền của tôi !

Đáng chết ! Vì họ tôi đã mất tôi gần trăm triệu, giờ trong tài khoản của tôi chỉ còn có hơn 20 triệu.

Tôi phải kiện, phải bắt họ đền bù thiệt hại về cả tinh thần và vật chất cho tôi. Họ đáng bị như thế.

Hu hu hu ! Tiền ơi là tiền !

Tôi đắm ngực, tôi khóc vật vã. Tôi khóc không phải vì mình thoát chết, tôi khóc vì mình mất gần hết tiền.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, mặt tôi đỏ ửng sát khí. Tôi quát to nhất có thể.

_ Các người thật quá đáng ! Thật vô trách nhiệm ! Ông có biết là nửa tháng vừa qua tôi sống như thế nào không hả ? Hừ ! Chỉ cần nói một câu xin lỗi là xong hả ? Tôi nhất định sẽ kiện các người, sẽ cho các người biết hậu quả do hành động bất cần của các người gây ra.

Ông ta im lặng không đáp lời tôi. Được thế, tôi lại tiếp tục gào lên.

_ Ông còn không nói tôi bị bệnh gì nhanh lên, hay là ông muốn tôi phải đón tắc xi đến bệnh của ông để đập phá ?

Tôi hiện giờ đang thể hiện đúng bản chất của một côn đồ.

_ Cô chỉ bị viêm loét dạ dày nhẹ. Chỉ cần điều chỉnh lại chế độ ăn uống hợp lý, và uống thuốc đều đặn là cô sẽ không sao.

Khi biết tin mình không bị ung thư, mà chỉ bị viêm loét dạ dày nhẹ, tôi rất vui. Nhưng vì việc này, tôi mất gần hết số tiền mà mình khổ cực tích cóp được, lại còn đánh mất đời con gái và nụ hôn đầu. Tôi thật sự muốn đập đầu vào bờ tường để tự sát.

_ Cô yên tâm phí điều trị của cô, chúng tôi sẽ không tính tiền. Nếu chiều nay cô rảnh, cô có thể đến đây khám và làm xét nghiệm lại.

Ném điện thoại xuống giường, tôi ôm lấy đầu.

Lúc này tôi tức điên lên, nhìn con số mà mình đã chi ra trong nửa tháng vừa qua trên màn hình. Tôi thấy hô hấp của mình đình trệ.

Ôi còn đâu giấc mơ mua nhà, mua xe của tôi !

Hu hu hu ! Tiền thương tháng này tôi cũng mất luôn !

Tôi vùi đầu vào gối, tôi muốn đập phá, muốn hét gào. Có ai hiểu nỗi khổ và nỗi đau mất tiền của tôi không ?

Tôi đã nghỉ nửa tháng rồi, nên không thể nghỉ tiếp. Biết mình không có việc gì, tôi lại quay về cuộc sống thường nhật như trước kia.

Mặc một bộ đồ công sở, tay cầm túi quà, vai đeo chiếc túi sách hình chữ nhật, tôi lững thững bước đi.

Khuôn mặt của tôi giống hệt cảnh sát hình sự đi bắt tội phạm. Nhìn tôi, có lẽ mọi người phải tránh xa, vì sợ tôi trút hết thịnh nộ lên đầu.

Đi vào cổng của công ty, một chiếc xe ô tô màu đen bóng loáng và sang trọng lướt qua tôi. Tôi đang nộ khí bốc hỏa, nên không để ý đến khuôn mặt của người đàn ông ngồi trong xe ô tô. Hiện giờ tôi chỉ có một quyết tâm duy nhất là làm sao lấy lại được số tiền mà tôi đã mất.

Nhân viên gác cửa mở cửa kính cho tôi. Tôi gật đầu chào anh ta. Khuôn mặt tôi hoàn toàn thay đổi, tôi không muốn người khác nghĩ xấu về tôi. Làm việc lâu năm và sống trong môi trường cạnh tranh khốc liệt này, đã khiến cho tôi nhận ra được nhiều bài học quý báu cho bản thân.

Đứng chờ trước cửa thang máy, tôi nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia. Tôi thấy rất khổ sở, cảm giác nghĩ mình sắp phải tạm biệt thế gian tươi đẹp này vẫn còn ám ảnh tôi.

Dù tôi thật sự rất tức giận và căm hận sự làm ăn vô trách nhiệm của bệnh viện Gia Long, nhưng qua chuyện này tôi cũng đã biết thêm được nhiều thứ mà tôi chưa bao giờ được nếm trải.

Nghĩ đến khuôn mặt, và nụ cười của bọn trẻ khi được tôi tặng quà, và chơi đùa cùng chúng, trên môi tôi nở một nụ cười. Có thể số tiền mà tôi muốn giữ lại cho mình đã mất đi, nhưng đã mang lại lợi ích cho người khác. Có lẽ tôi không nên buồn, và không nên tức giận nữa. Tôi còn khỏe mạnh, còn trẻ, tôi vẫn còn nhiều thời gian để kiếm tiền và làm lại từ đầu. Mai sau tôi nhất định sẽ mua được nhà và mua được xe.

Tiếng giầy khua trên nền gạch men sáng bóng, mùi nước hoa quen thuộc khiến trái tim nhỏ bé của tôi nảy lên kịch liệt. Tôi cứng đờ, không dám thở mạnh, cũng không dám quay đầu lại nhìn, tôi sợ gặp phải người quen cũ.

Tôi tự an ủi và thôi miên chính mình rằng mùi nước hoa quyến rũ và nồng nàn kia chỉ là trùng hợp mà thôi. Trên thế giới này, có rất nhiều người sử dụng nước hoa giống như hần, tôi tự hù dọa chính mình làm gì.

Siết chặt tay, tôi từ từ quay lại. Mặt tôi từ đỏ chuyển sang trắng, từ trắng chuyển sang trắng xanh. Tôi chẳng khác gì một con tắc kè hoa.

Không phải chứ ? Chúa ơi ! Tại sao hần lại ở đây ?

Khi cánh cửa thang máy mở ra, tôi lao vào với tốc độ của sấm sét. Tôi cầu mong hần không nhìn thấy tôi, cầu mong hần không nhớ gì về tôi cả. Tôi nghĩ một kẻ đẹp trai và có mọi thứ như hần nhất định sẽ có rất nhiều cô gái đeo đuổi, hần sẽ không nhớ gì về một cô gái - tình một đêm giống như tôi đâu.

Càng nghĩ tôi càng thấy đúng, nên tôi thả lỏng cảnh giác của bản thân mình.

Một đôi giày màu đen bước vào thang máy. Mọi người đi chung thang máy với tôi chỉ dám len lén nhìn hắt, sau đó đứng thẳng như tượng. Từ người hắt toát ra khí lạnh như băng, nên mọi người bị hắt làm cho run sợ cũng không có gì lạ.

Nhìn thấy hắt, tôi chẳng khác gì gặp phải ác quỷ xuất hiện giữa ban ngày. Tôi đứng trong cùng nhất, mặt tôi bị một người đàn ông cao to che khuất, nên tôi yên tâm rằng, hắt không trông thấy tôi.

Tôi quá tập trung vào suy nghĩ của mình, nên không hay mọi người ở các tầng lầu khác nhau đều đã ra ngoài gần hết cả, bây giờ chỉ còn lại tôi, hắt, một cô gái và một người đàn ông trung niên.

Đến lầu năm, thấy cô gái và người đàn ông trung niên kia bước ra, tôi vừa che mặt bằng túi sách đeo trên vai, vừa vội vã đi theo họ ra ngoài.

Nếu là mọi khi dừng hông mà tôi leo lên tầng bằng cầu thang bộ, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt xui xẻo, tôi đành phải phá lệ một lần. Tôi cầu mong là không bao giờ còn trông thấy hắt nữa. Nếu mà để hắt bắt gặp và nhận ra tôi, tôi chỉ có nước chết.

Hu hu hu ! Sao số tôi lại khổ quá thế này hả trời ?

Leo hết hơn mười bậc thang, tôi mới lên đến lầu sáu, quẹo phải, đi qua ba căn phòng, tôi mở phòng nhân sự nơi mà tôi đã làm việc hơn ba năm nay.

Vừa nhìn thấy tôi. Tuyết Ngân chạy lại giật ngay túi quà trên tay tôi, miệng hét to.

_ Có quà của người đẹp, mọi người mau lại đây chia nhau.

Tôi mệt rũ ngồi xuống ghế. Nhìn hơn mười người xúm lại tranh giành quà của mình, tôi không nhịn được cười. Xem ra dù đã là người lớn thì vẫn thích được nhận quà của người khác.

Vừa nhai đặc sản của quê tôi, Tuyết Ngân vừa hỏi.

_ Bà đi chơi có vui không ? Có quen được anh chàng nào đẹp trai không ?

Tôi giật thót, hình ảnh của hắt lại lướt qua trong tâm trí tôi. Tôi không biết hắt đến công ty tôi làm gì ? Làm việc ở đây đã ba năm nhưng tôi vẫn chưa bao giờ trông thấy hắt, phải chăng hắt là nhân viên mới ?

_ Bốp !

Tuyết Ngân dùng tay đánh vào vai tôi.

_ Tôi hỏi gì sao bà không trả lời ? Bà còn ngồi ngẩn ngơ ra đấy làm gì ?

_ Bà không thể dùng miệng để nói chuyện với tôi được sao ? Tôi có tai, tôi có phải là bị điếc đâu ?

_ Bà còn nói nữa, nếu tôi không đánh bà, bà có chịu chú ý đến lời của tôi không ?

_ Mau biến về chỗ ngồi để làm việc đi. Đừng có mà chọc tức tôi.

_ Ghê quá ! Cứ tưởng sau khi đi chơi về, bà sẽ thay đổi, không ngờ bà còn dữ hơn cả ngày trước.

Trung Kiên góp ý.

_ Tuyết Ngân nói đúng. Em đã gặp phải chuyện gì đúng không ? Nhìn em như thể có ai đó thiếu của em mấy trăm triệu. Là người nào mà có thể khiến em sinh khí như thế ?

Tôi đứng bật dậy, tặng cho anh một ánh mắt có thể giết người, tôi gần giọng.

_ Mọi người mà còn chọc tức tôi nữa, mỗi người mau nộp 20,000 tiền quà cho tôi đi.

Họ lắc đầu le lười nhìn tôi. Có người còn há hốc mồm, có lẽ họ chưa từng thấy một người nào lại ham tiền như tôi. Chắc là họ xót ruột lắm, khi chỉ nuốt được có vài miếng đã phải mất 20,000 đồng.

Tôi chưa kịp sang gặp sếp để xin đi làm lại. Sếp đã chủ động sang tìm tôi.

_ Khánh Băng ! Em sang phòng anh một lát.

_ Vâng.

Tôi vừa đi ra cửa, đằng sau tôi nghe được tiếng thờ phào nhẹ nhõm của mọi người. Tôi cười thầm, xem ra bọn họ thật sự rất sợ tính cách ham tiền của

tôi.

Đưa trả lại tôi bộ hồ sơ xin việc làm, sếp nói.

_Em cầm lấy đi.

Tôi choáng váng, tay tôi run rẩy, mặt tôi trắng bệch. Chẳng lẽ tôi nghỉ việc có nửa tháng, công ty đã cho xa thải tôi rồi sao ?

_Em. .em không hiểu. Em đã làm sai ở đâu, mà anh lại đuổi việc em ?

Nghe tôi nói, sếp bật cười.

_Ai bảo em là anh đuổi việc em ?

_Nếu không đuổi việc em, anh trả lại hồ sơ xin việc của em làm gì ?

_Em chuyển sang vị trí công tác mới.

Tôi tròn xoe mắt nhìn anh. Tôi thực sự là không dám tin.

_Em được chuyển đi đâu ?

_Em cầm bộ hồ sơ này lên lầu chín. Em gặp cô thư kí ngồi ở ngoài hành lang, cô ấy sẽ hướng dẫn cho em.

Tôi hoàn toàn mù mờ không hiểu gì cả. Công ty này làm ăn thật kì lạ. Nếu họ chuyển công tác cho tôi, họ cũng phải thông báo với tôi một tiếng, đằng này họ nói đi là đi.

Chưa kịp về phòng chào đồng nghiệp cũ, tôi đi thang máy lên lầu chín.

Tuy đã làm việc ở đây được ba năm, nhưng đây là lần đầu tiên tôi lên lầu chín. Nơi đây chẳng khác gì một khách sạn năm sao. Hành lang rộng rãi thoáng mát, phòng ốc cao cấp, đá men sáng bóng, chậu hoa cây cảnh được hấp thu đầy đủ ánh sáng của mặt trời. Nhìn nơi này tôi tưởng mình đang ở trên một hòn đảo xinh đẹp.

Cả một hành lang dài hun hút không thấy bóng dáng một người, may nhờ có ánh nắng chói chang của mặt trời chiếu qua tấm cửa kính nên tôi đỡ sợ, nếu không tôi đã co giò bỏ chạy.

Đi về phía tay trái, tôi nhìn thấy một chiếc bàn được xây theo hình cánh cung, trên bàn có một mỹ nhân đang ngồi, đôi bàn tay ngọc ngà đang gõ lả lướt trên bàn phím, mắt chăm chú nhìn vào màn hình. Nhìn cô ta, tôi tưởng đang nhìn thấy một người mẫu bước ra từ trong mẫu quảng cáo tóc và thời trang.

Cố nặn ra một nụ cười nhả nhặn và lễ độ, tôi bước lại gần.

_Chào chị ! Chị có thể cho em biết em cần phải gặp ai theo địa chỉ được ghi trên tờ giấy này được không ?

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tặng cho tôi ánh mắt không mấy thiện cảm, cô ta mới cầm lấy tờ giấy mà tôi đặt ở trên bàn.

Xem qua một lượt, cô ta lại ngẩng đầu lên nhìn tôi. Cô ta đang đánh giá xem tôi gầy hay béo, xấu hay đẹp, tôi bị cô ta nhìn đến phát ngượng.

Không phải chứ ? Tôi đến đây nhận công tác, không đến để thi tuyển làm người mẫu.

_Cô là Phạm Khánh Băng ?

Cuối cùng người đẹp cũng phun châu nhả ngọc.

_Đúng. Em là Phạm Khánh Băng.

Giọng cô ta pha chút giảo hoạt và ghen tị.

_Tôi tưởng trợ lý mới của Tổng giám đốc phải là một cô gái có sắc nước hương trời, không ngờ cô cũng chỉ thuộc diện khả ái và có một chút nhan sắc.

Tôi không hiểu cô ta nói gì cả.

Trợ lý của Tổng giám đốc ? Cô ta có đùa không ? Tôi làm trợ lý của giám đốc bộ phận kinh doanh còn chưa xong, nói gì đến làm trợ lý riêng của cấp cao như thế ?

Chắc là họ muốn chính tôi hay muốn tìm cách tống tôi ra khỏi đây, nên mới cố tình làm khó tôi.

Nửa tháng trở lại đây, tôi gặp hết chuyện xui xẻo này đến chuyện xui xẻo kia. Chẳng lẽ ông Trời muốn trừng phạt tính cách tham tiền của tôi nên mới bắt tôi gặp nhiều tai họa như thế ?

Tôi đã mất gần hết tiền, giờ còn mất việc làm nữa, tôi phải sống sao đây ?

Chán nản và phẫn nộ, tôi run run gõ cánh cửa làm bằng thép không rỉ trước mặt.

Chúa ơi !

Tôi khóc thét, có cần dọa nạt tinh thần tôi như thế này không ?

Hu hu hu !

Chỉ cần một căn phòng nhỏ và có cánh cửa làm bằng gỗ là được rồi. Căn phòng này chẳng những quá rộng, mà cánh cửa của nó lại kiên cố giống như một nhà băng.

Tôi không muốn đi vào rồi không trở ra được đâu. Tôi muốn sống, tôi không muốn chết vì sợ hãi.

_ Vào đi !

Giọng nói đầy uy quyền và lạnh lẽo vang lên. Người tôi sồn gai ốc, tóc gáy của tôi dựng đứng, nhiệt độ ngoài trời bây giờ là 32 độ C, tôi lại tưởng chỉ có 10 độ.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Không dám để sếp lớn chờ lâu, tôi mở cửa bước vào.

Căn phòng rộng hơn so với dự đoán của tôi. Trong phòng chỉ có hai màu trắng và màu xám nhạt, có một chiếc bàn gỗ dài, một tủ đựng sách và hồ sơ, bốn góc phòng đều để một chậu hoa và một chậu cây cảnh. Căn phòng tràn ngập ánh sáng của mặt trời. Nhìn căn phòng giống như một căn nhà kính thu nhỏ. Từ lúc bước lên lầu chín, tôi đã bị ấn tượng mạnh bởi kiến trúc và cách trang trí ở đây.

_ Cô nhìn đã đủ chưa ?

Lúc này tôi mới hoàn hồn nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế xoay sau chiếc bàn gỗ dài ở giữa phòng.

Người tôi hóa đá, mặt tôi trắng bệch, trái tim nhỏ bé của tôi đập “thình thịch” trong lồng ngực.

Không ! Không phải chứ ? Tại sao lại là hắn ? Tại sao ông trời lại bắt tôi phải gặp lại hắn ?

Nghĩ về hắn khiến tôi lại nghĩ đến số tiền mất oan uống kia.

Hu hu hu ! Tôi chết mất !

Nhìn vẻ mặt và ánh mắt khiếp đảm của tôi, đôi môi quyến rũ của hắn nhếch lên một nụ cười.

_ Thế nào gặp lại tôi, cô không vui sao ?

Vui cái con khi ! Tôi rửa thắm

Gặp lại hắn là ác mộng của cuộc đời tôi thì có.

Có lẽ hắn gọi tôi lên đây để đuổi việc tôi. Tôi chán nản nghĩ.

Cũng đúng thôi, hắn là một kẻ cao ngạo làm sao có thể chấp nhận được việc một cô gái dám dùng tiền để thuê hắn như một gã trai bao.

Khoan đã ! Tại sao hắn lại ở đây ? Chẳng lẽ hắn là...là.....?

Tôi mờ mịt nhìn dòng chữ in: Đức Tiến – Tổng giám đốc.

Xong rồi ! Tôi bị đuổi là cái chắc. Tất cả cũng tại tôi vô tình không chú ý đến lời nói của Tuyết Ngân. Nếu buổi chiều hôm đó, tôi chịu liếc mắt nhìn hắn

một cái có phải là tôi đã thoát khỏi kiếp nạn oan uổng này rồi không ?

_Ngồi đi ! Cô định đứng mãi như thế sao ?

_Không cần. Nếu anh gọi tôi lên đây để đuổi việc tôi, thì nói mau lẹ đi. Tôi không muốn làm mất thời gian của anh.

_Cô không nghe giám đốc của cô nói gì sao ?

_Anh ấy chỉ nói là tôi cảm bộ hồ sơ này lên đây, ngoài ra anh ấy không nói gì cả.

_Nếu thế, để tôi nói luôn cho cô biết. Bắt đầu từ ngày hôm nay cô là trợ lý mới của tôi.

_Anh...anh bảo sao ? Tôi...tôi không nghe nhầm đấy chứ ?

_Hoàn toàn không, giấy bổ nhiệm vào vị trí mới của cô, tôi đã kí rồi.

_Nhưng..nhưng mà...!

_Không nhưng gì hết. Bây giờ cô về thu xếp đồ đạc của mình ở phòng nhân sự đi, sáng ngày mai đúng tám giờ cô lên đây nhận việc.

Nói xong, hắn tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính, hắn coi tôi là không khí.

Tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi hắn, nhưng cuối cùng đành thui thủi đi ra khỏi phòng. Được thăng chức, nhưng tôi chẳng vui chút nào cả. Tôi chỉ có cảm giác mình sắp chết. Không ! Phải nói là, cảm giác này còn đáng sợ hơn cái chết.

Hằng ngày phải nhìn thấy hắn, làm việc cùng hắn. Chỉ nghĩ đến đây thôi, tôi đã muốn co giò bỏ trốn rồi.

_Sao thế, anh ấy không nhận cô à ?

Cô thư kí hả hê khi nhìn thấy khuôn mặt giống như là vừa bị mắng một trận của tôi.

Tôi cảm tức trừng mắt nhìn cô ta. Không thèm chấp một kẻ suốt ngày đi nói cạnh khóe người khác, tôi đi thang máy xuống lầu sáu.

Tôi không biết mấy đồng nghiệp làm cùng phòng sẽ phản ứng như thế nào, khi họ biết tôi đột nhiên được thăng chức, mà lại làm trợ lý riêng của hắn.

Tôi khóc không ra nước mắt, nếu họ biết được nguyên nhân tại sao, chắc họ sẽ rủa thảm tôi ti tiện và thù đoạn.

Ôm lấy đầu, tôi thật sự rất muốn hét lên. Tôi nào có xấu xa và đê tiện như thế. Mặc dù tôi yêu tiền, nhưng tôi còn yêu mạng của mình hơn. Bây giờ thì hết rồi, tiền mất mà mạng cũng chẳng còn.

Quay trở lại phòng làm việc, tôi thấy mọi người đã giải quyết xong tất cả quà què mà tôi mang từ Mũi Né về đây.

Tôi biết họ thật sự quý và thương tôi, tôi cũng biết họ sẽ buồn khi tôi chuyển sang vị trí công tác mới. Tôi định không nói sự thật cho họ biết, nhưng chuyện này sớm muộn gì họ cũng biết. Nếu để họ biết từ miệng của người khác, họ sẽ khinh tôi, sẽ coi tôi là một kẻ có mồm nói cữ, có quyền thế thì quên luôn bạn bè.

Nhìn khuôn mặt nhiệt tình của họ, tôi không biết phải mở miệng thế nào. Phòng nhân sự chúng tôi quanh năm chỉ làm việc với sổ sách và giấy tờ nên rất khô khan. Chính vì điều này, nên chúng tôi có nhiều thời gian để tùm tùm nói chuyện phiếm, và đàm luận với nhau mọi chuyện ở trên đời.

Chúng tôi thân nhau như anh em, sợ ngay cả người thân trong gia đình cũng không gắn kết như chúng tôi. Về đến nhà còn tắm rửa, ăn cơm, nghỉ ngơi, đâu có nhiều thời gian để hỏi han, và quan tâm đến người nhà nhiều như đồng nghiệp làm cùng một công ty.

_Sếp nói chuyện gì với bà mà lâu thế ?

Lúc nào Tuyết Ngân cũng là người đầu tiên lên tiếng hỏi tôi.

Tôi chán nản ngồi xuống ghế, đặt hồ sơ xin việc ở trên bàn, mắt tôi quan sát khắp căn phòng. Tôi đang cố lựa lời thích hợp để thông báo tin tôi sắp chuyển vị trí công tác cho họ biết.

_Tôi...tôi sắp đi rồi.

_Bà đi đâu ?

_Lên..lên lầu chín.

Tuyết Ngân tưởng tôi lên lầu chín để gặp anh chàng nào đó đẹp trai, nên vỗ vai tôi khích lệ, ánh mắt hiện lên sự tò mò.

_Anh chàng nào thế ? Bà có thể bật mí cho tôi một chút được không ?

Tôi bực mình đáp.

_ Bà bớt nói xàm đi được không ? Tôi lên lầu chín để làm việc, không phải lên để tìm con trai.

_ Cái gì ?

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cô nàng, cuối cùng tôi cũng thấy hả hê.

Hừ ! Nói cho lắm vào ! Sao lúc nào cô nàng Tuyết Ngân này cũng nghĩ đến con trai là thế nào nhỉ ? Chẳng phải hiện giờ cô nàng đang mặn nồng với người yêu mới là gì ?

_ Bà có nói đùa không đấy ? Bà lên lầu chín để làm việc ? Mà bà làm việc gì ở trên đó ?

Giọng cao vút lạnh lót của Tuyết Ngân đã khiến tất cả mọi người trong phòng chú ý. Chưa đầy một phút, họ đều ngừng công việc, mắt nhìn tôi, tai chăm chú lắng nghe.

Tôi không nhịn được cười. Chẳng lẽ tất cả mọi người ở đây đều bị lây tính nhiều chuyện của Tuyết Ngân rồi sao ?

_ Chát !

Bà vai của tôi lại bị Tuyết Ngân đánh đau điếng. Cô nàng này chẳng những vô mồm giỏi, mà tay chân cũng rất lanh lợi, chỉ cần khi nói chuyện tôi hơi lơ đãng một chút là y như rằng sẽ bị ăn đòn.

_ Bà còn không mau nói đi ? Bà lên lầu chín để làm gì ?

_ Làm việc.

_ Bà muốn chọc tức tôi đấy hả ? Bà làm gì ở trên đó ?

Nhìn khuôn mặt nổi giận của cô nàng, tôi không dám trêu tức cô nàng nữa.

_ Tôi là trợ lý riêng của Tổng Giám đốc.

Tôi nghe có tiếng ghế đổ, tiếng rít nhẹ, còn có những tiếng thì thảo. Không ngờ âm thanh mà mọi người dành tặng cho tôi lại “mỹ lệ” như thế. Họ khiến tôi thật sự thấy rất cảm động. Đúng là những đồng nghiệp tốt bụng và nhân ái.

Riêng Tuyết Ngân lại có biểu hiện hoàn toàn khác, cô nàng không hét âm lên, hay làm gì cả, mà mắt cô nàng nhìn trừng trừng vào mặt tôi. Ánh mắt xăm xoi, tìm tôi mọi cử chỉ và chuyển động của tôi khiến tôi vừa thấy khó chịu vừa thấy nhồn nhột. Không phải mặt tôi dính nhọ mà tôi lại không biết đấy chứ ? Nếu thế, chắc là tôi phải cảm ơn Tuyết Ngân.

_ Bà đang nói dối. Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. Tân Tổng giám đốc là một người làm việc rất có nguyên tắc và lạnh lùng, anh ta đòi hỏi nhân viên của mình rất cao. Bà chỉ là một trợ lý nhỏ bé của giám đốc phòng nhân sự, bà không có tài năng gì đặc biệt, ngoại trừ tính cách chăm chỉ và năng động. Nếu xét theo điều kiện của bà, ở công ty này chắc chắn là có không dưới 2,000 người hơn bà rất nhiều. Tại sao trong số 2,000 người ấy, anh ta không chọn họ, mà lại chọn bà ?

Một câu hỏi rất hay, rất đúng. Giả mà khi hẳn quyết định bổ nhiệm tôi làm trợ lý riêng của hẳn, hẳn cũng tự đặt câu hỏi cho mình như Tuyết Ngân thì hay biết mấy. Chỉ cần hẳn nghĩ được như thế, số phận bi thảm của tôi sẽ tránh được một kiếp nạn lớn. Nhưng vấn đề đã đóng thuyền rồi, tôi còn biết nói làm sao.

Người có quyền xa thải tôi là hẳn, có quyền bổ nhiệm tôi cũng là hẳn. Tôi chỉ là một con rối cho hẳn điều khiển.

Nếu tôi nói với mọi người trong phòng rằng tôi không muốn làm công việc này một chút nào, chắc họ sẽ nghĩ tôi bị điên hay làm cao.

Hu hu hu ! Tôi khổ sở quá !

Chẳng có ai có thể vui nổi, và sống yên khi ngày nào cũng nhìn thấy người có thể mang linh hồn của mình xuống địa ngục bất cứ lúc nào.

Tôi là một kẻ rất nhát gan. Chính vì thế, nên mặc dù tôi yêu tiền, tôi cũng không dám làm chuyện gì phạm pháp để nhanh làm giàu.

Nhìn khuôn mặt giống như là sắp đi gặp quỷ của tôi. Tuyết Ngân tròn tròn mắt.

_ Bà không sao chứ ? Bà nói bà được thăng chức, được làm việc cùng với một người đàn ông siêu đẹp trai và siêu anh tuấn, sao khuôn mặt của bà lại giống như một người biết ngày mai mình sẽ chết thế kia ?

Tôi nhìn Tuyết Ngân bằng ánh mắt khâm phục. Thật không ngờ, cô nàng thường xuyên nói lung tung này, hôm nay lại nói quá đúng.

Tôi ôm lấy ngang người Tuyết Ngân, vòng tay tôi ôm siết lấy như một người em gái ôm lấy chị của mình.

Tuyết Ngân bị hành động kì lạ của tôi dọa cho nhảy dựng. Cô nàng lùi ra xa, miệng méo xệch.

_ Bà không ăn phải cái gì chứ ? Sao đột nhiên hôm nay bà lại muốn ôm tôi ?

Thấy Tuyết Ngân sợ, tôi lại càng muốn trêu đùa. Lúc này, tôi đang rất tức giận và phẫn nộ; vừa phát hiện ra mình bị bệnh viện Gia Long lừa, giờ tên chết tiệt kia lại muốn đưa tôi lên đoạn đầu đài, bạn bè tôi không có nhiều, ngoại trừ mấy đồng nghiệp làm ở đây thì không còn ai cả. Nếu họ không chia sẻ và an ủi tôi thì còn ai vào đây.

Tôi đứng bật dậy, tay đập mạnh vào bàn đánh “rầm” một tiếng.

Tất cả mọi người trong phòng đều tròn tròn mắt nhìn tôi, mấy anh đeo kính còn suýt chút nữa rớt xuống đất. Họ không hiểu tại sao tôi lại tức giận như thế ?

_ Tôi hôm nay sau khi tan sở tất cả tập trung tại bar Hoàng Hôn, tôi mời.

Hai giây đầu mọi người đông cứng, họ ngốc lẳng nhìn tôi. Làm việc với nhau ba năm, họ chưa từng thấy tôi mời họ ăn uống hay đi chơi ở đâu. Hôm nay sau khi tôi xin nghỉ phép nửa tháng, trở về đây, tôi liên tục khiến họ đi từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác.

_ Sao thế, mọi người khinh tôi không thể mời mọi người được một bữa cơm hay sao ?

_ Không ... không phải.

Tuyết Ngân nói cả lăm

Nhìn ánh mắt đại ra của Tuyết Ngân, xem ra tôi đã làm cho thần kinh của họ tê liệt hết cả rồi.

_ Bà ... bà nói thật chứ ? Bà có bị làm sao không ?

Tôi quát.

_ Tôi bình thường, tôi không làm sao. Mọi người có đi không thì hãy nói với tôi một tiếng để tôi còn biết. Hừ ! Tốn calo mời, mất tiền cho mọi người ăn uống mà không ai thèm bảo tôi câu nào hả ?

Mất mấy giây đầu sừng sờ, sau khi xác minh tôi không đùa, họ lập tức reo hò lên.

_ Đi !

_ Chúng tôi đi !

_ Tại sao lại không đi ?

A ha ! Giờ tôi mới biết cảm giác được ăn không là gì ?

Mặc dù tôi rất xót tiền, nhưng tôi xấp không còn được làm việc cùng với họ rồi, coi như bữa cơm tối nay, tôi mời họ để tỏ lòng biết ơn và cảm tạ họ trong thời gian qua đã quan tâm và chiều cố đến tôi.

Mọi người hăng hái cùng nhau giải quyết hết công việc trong ngày. Sáu giờ tối, tôi cùng với sáu người làm việc cùng phòng lái xe đến quán bar Hoàng Hôn.

Tôi không muốn mời sếp đi cùng, nhưng Tuyết Ngân đã chủ động sang mời sếp nên tôi đành chịu.

Tuyết Ngân là người mê trai đẹp, cứ hễ trông thấy một chàng trai nào có vẻ bề ngoài hơi tuấn tú một chút, cô nàng lại liếc mắt nhìn đến mấy lần. Tuy là người thích thưởng thức cái đẹp, nhưng không phải là một cô gái dễ dãi. Sở thích của Tuyết Ngân, cũng giống như một họa sĩ thích ngắm nhìn vẻ đẹp của con người và cây cỏ để sáng tạo nên những bức tranh khiến cho mọi người phải chiêm ngưỡng và truyền tụng.

Bar Hoàng Hôn nằm ở Quận ba, con đường Nguyễn Thị Minh Khai đã được xây dựng từ cách đây rất lâu, cây cối được trồng hai bên đường có từ sáu đến hơn mười tuổi. Tôi thích đi ngang qua đây, thích được đi dạo dưới bóng râm của cây xanh, thích cảm giác mình đang được sống ở quê nhà.

Tôi không có nhiều thời gian để quan tâm đến bản thân mình, nên cũng ít chú ý đến vẻ bề ngoài. Đối với tôi, chỉ cần ăn mặc lịch sự và phù hợp với hoàn cảnh là được. Dù tôi có xấu, tôi cũng không buồn lòng. Sắc đẹp cũng giống như một cánh hoa sớm nở tối tàn, tôi không muốn là người cho muôn người khác hái và sờ vào. Tôi chỉ muốn là của riêng tôi, tôi muốn được an toàn.

Bar Hoàng Hôn so với bar Catwalk thì nhỏ hơn nhiều. Gùi xe, bảy người chúng tôi rong rảnh theo nhau đi vào trong. Trong quán, đèn khá tối, ánh sáng mờ ảo. Mới có hơn sáu giờ tối mà đã có rất nhiều khách đang ngồi uống rượu, nói chuyện và nhay nhót.

Nhìn xung quanh một lượt, tôi chỉ một chiếc bàn ở một góc khuất của quán.

_Chúng ta đi lại chỗ kia ngồi.

Mọi người gật đầu đồng ý.

Tôi là người đi sau cùng nhất. Tuyết Ngân và Trung Kiên là người đi đầu.

Kéo ghế ngồi xuống, mọi người theo trật tự chọn chỗ ngồi cho mình.

Trong quán có một mùi lạ mà tôi chưa từng ngửi thấy bao giờ, mùi này rất nhạt nhưng khi hít phải một lúc lâu, tôi thấy đầu óc mình thanh tỉnh hẳn. Cảm giác này giống hết cảm giác khi bạn ăn một thanh kẹo bạc hà, vị cay làm đầu lưỡi tê dại sau đó hương bạc hà sẽ làm cho bạn thông mũi và mát họng.

Một cô nhân viên trong phục nửa kín nửa hở bước uyển chuyển về phía chúng tôi. Nhìn bước đi của cô ta, tôi lại liên tưởng đến hình ảnh của một con rắn uốn khúc. Cô ta rất giống một con hồ ly tinh.

Đưa menu cho chúng tôi, cô ta ngọt ngào.

_Xin hỏi quý khách muốn dùng gì ?

Mấy chàng trai đi cùng tôi cười phóng túng, ánh mắt dừng trên người cô gái, họ nháy mắt với cô ta.

Tôi nhìn thấy hết cả. Tôi cười thầm, bọn đàn ông bao giờ cũng thế. Đi đâu họ cũng thể hiện bản chất muốn tìm cảm giác mới lạ. Nhìn họ, tôi không dám hy vọng là họ sẽ chung thủy với một ai đó.

Sau một lúc ai cũng chọn được đồ uống và thức ăn cho mình. Trong khi chờ đợi nhân viên bưng đồ ăn lên, chúng tôi vừa uống rượu vừa tán phét với nhau.

Tôi không có chuyện gì để nói với họ, nên chỉ ngồi nghe họ nói.

Bàn ghế ở đây ngồi khá cứng. Ghế làm bằng gỗ, bàn làm bằng thủy tinh. Vì quá tối, nên tôi không biết cách phối màu trong quán như thế nào, tôi chỉ nhìn sơ qua được cách trang trí trong quán.

Cũng giống như những quán bar khác, ở đây có một chỗ trống dùng để nhảy nhót và khiêu vũ, có bàn ghế cho khách dùng để ngồi và uống rượu. Chỗ gần quầy bar chỉ có vài ba người. Tôi thấy những người ngồi ở đó đều là những người cô đơn và đi một mình, trên tay họ đang cầm một ly rượu, có lẽ họ đã gặp phải chuyện gì buồn.

Nghe tiếng nhạc ồn ào, và kích động, tai tôi ù đi. Tôi là người có khứu giác và thính giác rất nhạy, nên chỉ cần ngửi được mùi hương của ai đó một lần tôi sẽ nhớ ra được ngay người đó là ai khi gặp lại. Ngay cả âm nhạc cũng thế, dù không biết chơi nhiều nhạc cụ, nhưng tôi chơi nhạc rất chuẩn, tôi ít khi đi sai nốt nhạc.

Đồ ăn được bưng lên, mọi người vừa ăn vừa uống. Họ cười đùa và trêu ghẹo lẫn nhau. Tôi chăm chú nhìn họ, tai tôi lắng nghe tiếng nói chuyện của họ.

Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ không còn được nghe họ nói chuyện và nhìn thấy nụ cười của họ nữa. Con người có thói quen thật đáng sợ. Dù có hoàn cảnh bất hạnh như thế nào, nhưng đột nhiên phải rời xa nơi gắn bó hơn ba năm của mình, tôi vẫn có chút nao lòng và không nỡ.

_Sao đến giờ này mà sếp Phúc vẫn chưa tới nhỉ ?

Tuyết Ngân lên tiếng nhắc nhở mọi người.

_Đúng rồi, không biết sếp có nhớ là chúng ta mời sếp đến đây không nữa ?

Chú Tùng – nhân viên mẫn cán trong tổ của chúng tôi tiếp lời.

_Chắc là cậu ấy sẽ đến thôi. Chẳng phải cậu ấy đã nhận lời mời của chúng ta là gì ?

Chú Quảng – người luôn mơ màng giống như một nhà văn trấn an mọi người.

Cứ như thế, từng người từng người nêu lên quan điểm của mình, còn tôi chẳng quan tâm. Việc Hoàng Phúc có đến hay không cũng không ảnh hưởng đến tôi. Tôi mặc dù là người tham tiền, nhưng không bao giờ tìm cách nịnh nọt cấp trên của mình để được nhanh thăng tiến. Tôi thích kiếm tiền bằng chính năng lực của mình.

Hơn hai mươi phút sau, Hoàng Phúc đến.

Anh gượng cười bảo chúng tôi.

_Xin lỗi mọi người, công ty bận chút chuyện nên giờ tôi mới đến được. Để tạ lỗi, bữa cơm này tôi mời.

Thấy có người chịu thay cho mình, tôi rất cao hứng. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, tôi lại ngậm miệng không nói gì.

Sao họ không chịu hiểu nhỉ, dù tôi là người mời họ, nhưng cũng đâu có nghĩa là tôi phải trả tiền ? Hoàng Phúc tự nguyện nói muốn trả tiền thay cho tôi, tôi hoàn toàn không ép anh phải làm thế.

Cầm ly rượu, uống một ngụm, tôi khoái trá cười thầm.

Sáu người cùng tổ với tôi không ngờ hôm nay lại vớ bẫm như thế, họ chẳng những được tôi mời, giờ lại được sếp mời nữa. Con người mà, ai chẳng muốn được ăn uống miễn phí.

Cảm giác ngạc nhiên ban đầu, được thay bằng thái độ nhiệt tình gọi đồ uống và thức ăn lúc sau, tiếng ly đụng vào nhau, tiếng cười đùa rôm rả vang lên không ngớt.

Đã có uống rượu, thức ăn ngon tất nhiên phải có nhảy nhót. Trong tổ tôi chỉ có tôi và Tuyết Ngân là con gái, nên cánh mày râu tranh nhau mời hai chúng tôi lên nhảy cùng.

Tôi từ chối khéo, tôi thực sự không muốn nhảy. Nhảy với những người đàn ông đầy mùi rượu và mùi mồ hôi sẽ làm hỏng lỗ mũi của tôi.

Tuyết Ngân luôn là cô nàng nhiệt tình và nóng bỏng nên không từ chối bất cứ ai. Nhìn cô nàng lác lác trên sân khấu trong ánh đèn màu, tôi lắc đầu ngán ngẫm. Không hiểu bạn trai của cô nàng khi bắt gặp cô nàng vô tư ôm eo, mỉm cười tình tứ với một người con trai khác sẽ có thái độ như thế nào ? Nếu mà phải là tôi, tôi sẽ chạy lên lôi giật cô nàng đi ra khỏi đây, sau đó sẽ từ từ dạy dỗ cho cô nàng hiểu ai mới là người có quyền sở hữu nụ cười và vòng tay của cô nàng.

Một người luôn tìm đến sự an toàn và bảo lãnh như tôi, sẽ không chấp nhận làm bất cứ điều gì nếu như tôi biết điều đó có thể khiến tôi mất hết tất cả.

_Em đã được thông báo lịch làm việc rồi chứ ?

Hoàng Phúc mỉm cười hỏi tôi. Ánh mắt anh nhìn tôi đầy quan tâm và chân thành.

_Em đã nhận được lịch công tác rồi. Tổng giám đốc bảo em sáng mai đúng tám giờ lên nhận việc.

_Chúc mừng em. Không phải ai cũng có may mắn như em đâu.

_Cảm ơn anh. Em có một vấn đề thắc mắc cần hỏi anh.

_Em hỏi đi.

_Em không hiểu làm thế nào Tổng giám đốc biết đến em và tại sao đã có quyết định bổ nhiệm em vào vị trí mới, lại không có ai gọi điện thông báo trước với em một tiếng ?

Nhìn vẻ mặt giận dữ của tôi, anh bật cười.

_Lẽ ra em nên tỏ ra vui mừng vì mình được cất nhắc lên một vị trí cao mới đúng ? Em tức giận làm gì, thông báo trước hay sau thì cũng có gì khác biệt ?

Tôi tức tối nghĩ thầm. Nếu tôi không cảm thấy sợ khi trông thấy hấn là nói dối, hấn đáng sợ như ác quỷ. Ngay cả những người bình thường không gây sự và không làm chuyện gì có lỗi với hấn cũng bị hấn dọa cho sợ chết khiếp, huống gì một kẻ phạm lỗi tày trời như tôi.

Mặt tôi mếu như sắp khóc. Giá mà tôi đừng có quá coi trọng đến tiền, và mức lãi suất của ngân hàng, có phải tôi đã không chọn hấn làm mục tiêu rồi không ? Nếu tôi không làm thế, tôi đã có thể sống yên.

Nhìn mọi người đang cuồng nhiệt nhảy trên sân khấu, anh hỏi tôi.

_Sao em không lên sân khấu nhảy cùng với mọi người. Không phải bữa tiệc này là để chúc mừng em sao ?

_Em không muốn nhảy. Vừa mới đi xa về nên em hơi mệt.

_Em nên xin nghỉ phép lâu một chút mới đúng, nghỉ có hơn nửa tháng thì ít quá.

Tôi nheo mắt trêu anh.

_Sao lúc em xin nghỉ phép, anh không nói thế ? Nếu lúc đó anh nói rằng, em nên xin nghỉ nửa tháng hay một tháng, chắc chắn em sẽ nghe lời của anh.

Nhấp một ít rượu trong ly, anh cười đáp.

_Phải không ? Nếu anh nói thế, liệu em có làm theo không hay là em sẽ bảo anh cố ý khiến em không được lĩnh lương tháng này.

Tôi cười gượng gạo. Tôi biết anh nói đúng, tôi là một kẻ tham tiền. Dù tôi biết mình bị bệnh ung thư sắp chết, tôi cũng không muốn xin nghỉ nhiều, nói gì đến việc tôi vẫn còn khỏe mạnh và không bị làm sao.

Nhảy gần một tiếng khiến Tuyết Ngân mệt rũ rùi, mồ hôi làm ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp.

Cô nàng hồn hên trở về chỗ ngồi, nụ cười trên môi rực rỡ đỏ tươi giống như ly rượu trên tay tôi. Nụ cười của cô nàng sáng chói quá khiến tôi lóa mắt. Không phải chứ, chỉ nháy thôi mà, có cần phải cho tôi thấy rằng đây là một vinh hạnh không ?

Tuyết Ngân ngồi xuống bên cạnh Hoàng Phúc. Rót rượu ra ly, cô nàng ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Tôi há hốc mồm, hình như cô nàng say rồi. Mỗi lần cô nàng say, cô nàng sẽ gây ra những chuyện dở khóc dở cười.

Tôi hốt hoảng vội đứng dậy, tôi muốn đưa Tuyết Ngân ra khỏi đây. Nếu còn để cho cô nàng tiếp tục uống thêm một hoặc mấy ly rượu nữa, cô nàng sẽ hành động một cách phóng túng giống như một cô gái hoang dã.

Tôi không ngừng kêu khổ. Nếu biết trước điều này sẽ xảy ra, tôi đã không mời mọi người đi uống rượu và ăn uống ở một quán bar. Lẽ ra tôi nên mời họ uống cà phê ở canteen của công ty.

Hối hận giờ vẫn còn kịp. Tôi xốc nách Tuyết Ngân, mỉm cười với mọi người, tôi tìm cách rút lui.

_ Mọi người ở lại đây thưởng thức rượu và thức ăn. Tôi phải đưa Tuyết Ngân về nhà, cô ấy say rồi.

_ Ai bảo bà là tôi say. Tôi không sao, tôi còn muốn uống tiếp.

Tuyết Ngân vùng vẫy thoát khỏi tay tôi. Cầm lấy chai rượu còn nguyên ở trên bàn đã được mở nắp, cô nàng tu một hơi hết nửa chai. Tôi thất kinh vội giật ngay lấy chai rượu.

Lần này, tôi không còn chịu đựng hơn được nữa. Cùng lắm là tôi vừa vác vừa đánh Tuyết Ngân, tôi tuyệt đối không để cô nàng gây ra bất cứ chuyện gì.

Nắm lấy tay Tuyết Ngân, tôi bưng bưng lừa gạt lôi cô nàng đi theo. Hình như say rượu làm cho con người ta thêm dũng mãnh, bình thường cô nàng sẽ không dùng toàn lực để đẩy tôi.

Tôi chỉ biết mình giống như một trái bóng bị ném ra xa.

Trong khi mọi người còn bàng hoàng, miệng chỉ kịp hô lên vài tiếng, tôi đã đập mặt xuống đất.

Chúa ơi !

Trước khi thấy mặt mình còn cách mặt đất mấy centimet, tôi đã gào thét trong thâm lặng.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Hình ảnh của tôi ngã thật xấu. Có lẽ không có người nào lại ngã kì quái như tôi. Một bên má của tôi hôn đất, mặt ngoẹo sang một bên, tay dang rộng, còn chân co quắp lên trời. Tôi giống một con cá chết.

Tôi rất muốn khóc, nhưng khóc không được. Con bạn thân chết tiệt ! Ngày mai tôi nhất định sẽ tính sổ với cô nàng. Tôi không thể bỏ qua cho tội dám làm tôi bề mặt với mọi người xung quanh.

Hoàng Phúc vội nâng tôi ngồi dậy. Tôi đau đớn nhăn mặt, cả người tôi đau nhức, nhất là bên má trái.

Mọi người đều tập trung nhìn tôi, miệng họ nhếch lên thành hình nụ cười. Tôi biết mọi người đang cười nhạo tôi, đang xem tôi là một con hề.

_ Em không sao chứ ?

_ Em... em không sao.

Tôi nhìn Hoàng Phúc bằng ánh mắt biết ơn.

Tuyết Ngân vẫn ngồi uống rượu. Chai rượu lúc này, đã được cô nàng giải quyết gọn gẽ. Tôi quả thật rất muốn thét lên phẫn nộ. Tôi đã làm sai chuyện gì mà gần một tháng nay, tôi luôn gặp xui xẻo. Tôi không chỉ mất gần hết tiền, đòi con gái phải dùng tiền để người khác mua, bây giờ tôi còn bị mọi người xem như đang diễn xiếc cho họ xem miễn phí.

Hu hu hu ! Tôi khổ quá !

Nhất định cuối tháng này, tôi phải đi xem bói để giải hạn. Tôi hết chịu nổi rồi.

Giật ly rượu trên tay Tuyết Ngân, lần này tôi quyết không để cho cô nàng phản kích, tôi bóp tay cô nàng thật đau, sau đó lòi giật cô nàng đi.

Tuyết Ngân nhăn nhó hét ầm lên.

_Buông tay ! Đau quá ! Bà đang làm gì thế hả ?

Miệng nói, tay cô nàng bấu chặt lấy vạt áo vết màu trắng của Hoàng Phúc.

Miệng của mọi người trong tổ đều há hốc, con mắt họ giống hệt một con nai đi lạc. Họ tưởng tôi và Tuyết Ngân đang diễn kịch cho họ xem.

Tôi cố lòi giật Tuyết Ngân đi theo mình, còn Tuyết Ngân bấu chặt vào vạt áo của Hoàng Phúc. Thế giằng co này, chẳng khác gì một cảnh chị gái đang cố lòi em gái thoát khỏi tay một gã sờ khanh.

Lần này, tôi muốn khóc thật. Tôi muốn kêu thấu lên đến tận trời xanh. Thử hỏi ở trên đời này, có người bạn nào tốt như tôi không ?

Tuyết Ngân ôm chặt lấy eo của Hoàng Phúc. Trong khi anh cứng đờ vì bất cờ, cô nàng đã đặt đôi môi mềm của mình vào môi anh.

Mắt và răng của mọi người đều rớt xuống đất, còn tôi hít một ngụm khí lạnh. Điều tôi lo ngại đã đến thật rồi. Mỗi lần Tuyết Ngân say rượu, cô nàng sẽ hôn bất cứ một chàng trai nào có bề ngoài dễ nhìn. Nếu họ là người lạ thì không có điều gì đáng nói, nhưng đây là Hoàng Phúc, anh ấy là sếp của chúng tôi.

Hu hu hu ! Tôi lại gào khóc trong lòng.

Tiếng huýt sáo và xì xầm vang lên, tôi còn nghe được cả tiếng cười khúc khích của mấy cô gái. Tôi đỏ bừng mặt vì xấu hổ thay cho Tuyết Ngân.

Nhìn họ hôn nhau dù chỉ là môi chạm môi, tôi cũng luống cuống không biết phải làm thế nào. Là người trong cuộc Hoàng Phúc không có động tĩnh gì, một người ngoài cuộc như tôi, làm sao dám phá vỡ đi khoảng khắc “tươi đẹp” của họ.

Cuối cùng anh cũng đẩy cô nàng ra. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

_Xin...xin lỗi anh. Cô ấy không cố ý, lần nào cô ấy bị say rượu cô ấy cũng hành động một cách kì lạ như thế.

Mấy đồng nghiệp làm cùng tổ với tôi cũng lên tiếng giải thích giống như tôi nói.

_Không sao. Để tôi đưa cô ấy về.

Anh mỉm cười dễ dãi, anh không trách Tuyết Ngân.

Thấy anh không giận, tôi vui mừng.

_Cảm ơn anh. Nhưng mà không cần đâu, để em đưa cô ấy về là được rồi.

_Em không có xe. Nếu em muốn đưa cô ấy về, em lại phải bắt tắc xi. Anh có xe, nên để anh đưa cô ấy về.

Nghe anh nói cũng đúng, tôi không còn dám tranh giành quyền đưa Tuyết Ngân về nữa.

_Nếu thế, em thay mặt cô ấy cảm ơn anh.

Tôi giúp anh dìu Tuyết Ngân ra cửa.

Hoàng Phúc có một chiếc xe ô tô màu xám bạc, tuy không được mới nhưng vẫn còn rất sang trọng. Giúp anh mở cửa xe, tôi đỡ cô nàng ngồi lên ghế xe phía trước.

Sau khi quây chán, cô nàng này lại lăn ra ngủ như trẻ con. Tôi không biết phải nói cô nàng này là một tiểu thư ngây thơ hư hỏng, hay là một đứa trẻ không hiểu chuyện đây.

Thắt dây an toàn cho Tuyết Ngân xong, tôi đóng cửa xe ô tô.

_Em về luôn bây giờ chứ ?

_Em lúc nữa mới về. Anh và cô ấy cứ đi trước đi.

_Như thế cũng được. Anh tưởng em về bây giờ, tiện đường anh sẽ đưa em về luôn.

Tôi cảm động nhìn anh. Nhà tôi và nhà anh cách nhau rất xa, nói tiện đường chẳng qua chỉ là nói đùa. Chỉ vì anh muốn tôi không phải áy náy nên anh mới nói như thế. Tôi hiểu tấm lòng của anh, nên nói lời cảm ơn anh.

Khi hình bóng chiếc xe màu xám bạc của anh vượt ra khỏi tầm mắt, tôi mới quay trở lại chỗ ngồi trong quán bar của mình.

Bây giờ cũng đã khá muộn nên có ba chú trong tổ đã cáo từ ra về. Dù họ có ham vui, họ cũng còn có gia đình riêng cần quan tâm và lo lắng. Nếu về muộn quá, cô vợ ở nhà lại suy nghĩ lung tung. Không chỉ các ông chồng sợ cảnh ghen tuông, mà ngay cả tôi cũng rùng mình. Chỉ nhìn thấy mấy cảnh ấy ở trên phim, tôi đã không muốn điều đó xảy ra với mình. Chính vì muốn tránh điều này, tôi quyết tâm sống một mình. Mai sau khi tôi già, tôi sẽ vào viện dưỡng lão.

Có sáu người, đã về mất bốn, giờ chỉ còn lại ba người. Hai chàng thanh niên vẫn còn trẻ nên họ đi tìm con mồi cho mình. Khi đã tìm được rồi, họ nhanh chóng tiếp cận đối tượng và chuyển đến ngồi cạnh cô gái đó để nói chuyện và tán tỉnh.

Ngồi trên ghế, tôi quan sát xung quanh. Tôi hơi buồn, cũng có cảm giác cô đơn. Xung quanh tôi ai cũng có đôi có cặp, chỉ có tôi một mình. Nếu nói rằng tôi cần có ai đó đi bên cạnh mình cả đời cũng không đúng, tôi không cần một người đàn ông quản lý và chăm lo cho tôi cả đời, tôi chỉ cần một người ở bên cạnh chia sẻ và an ủi tôi mỗi lúc tôi buồn.

Ly rượu trên tay dần vơi, tôi càng uống càng thấy mình tỉnh ra. Cầm ly rượu trên bàn, tôi rót đầy ly.

Ngà người ra sau ghế, ngược mắt nhìn lên trần nhà, đầu tôi trống rỗng, lúc này tôi không thể tập trung suy nghĩ được bất cứ vấn đề gì.

Một lúc sau, có mấy người đàn ông đến bắt chuyện và làm quen với tôi. Tôi cười thầm, xem ra tôi không cần phải đi mời chài bất cứ ai, họ cũng đã tự đến tìm tôi rồi.

Nếu là nửa tháng trước, tôi sẽ nhìn họ bằng ánh mắt đánh giá xem mình nên chọn ai để gửi trao lần đầu tiên của một người phụ nữ, nhưng giờ cảm giác đó trong tôi đã chết, một lần là đã đủ lắm rồi. Tôi không muốn chìm sâu vào cuộc sống tội lỗi, không có tương lai như thế.

Nhìn họ, tôi thấy họ khá bảnh trai và ưa nhìn. Họ nói rất nhiều, và cười cũng rất nhiều, nhưng tôi không nghe được một từ nào của họ. Họ khiến tôi phiền chán và bức mình, má trái tôi vẫn còn đau nhức. Sự khó chịu mà tôi phải chịu trong nửa tháng qua đã ngấm sâu vào trong trí nhớ. Mỗi lần tôi gặp phải vấn đề gì gian nan, hay khó giải quyết, cơn giận trong tôi lại có nguy cơ bùng phát.

_Em có thể cho anh biết tên và số điện thoại của em được chứ ?

Người thanh niên có mái tóc húi cua hỏi tôi.

Tôi tặng cho chàng ta một nụ cười miễn cưỡng.

_Thành thật xin lỗi, nhưng tôi không thể, tôi không muốn người yêu của tôi ghen.

Một câu nói dối với tôi lúc này là rất hợp lý. Tôi không muốn họ quấy nhiễu và làm phiền tôi.

_Em đã có người yêu rồi sao ? Em đang nói dối đúng không ? Nếu em đã có người yêu, sao anh ta lại bỏ em ngồi đây một mình ?

Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt tán thưởng, xem ra anh chàng này không khờ khờ như tôi tưởng.

_Anh ấy đi công tác.

_Ra là thế.

_Nếu đã hỏi đủ rồi, anh có thể đi. Tôi muốn ngồi yên tĩnh một mình.

_Em đừng kiêu ngạo quá. Chúng ta ngồi đây nói chuyện và kết bạn với nhau không được sao ?

Tôi bắt đầu thấy phiền phức lại tới nữa rồi. Không hiểu anh chàng này thấy tôi có điểm gì thú vị. Tôi giống như một bà cô già khó tính, trong mắt tôi chỉ có tiền.

_Anh có hiểu phép lịch sự và hiểu thế nào là tôn trọng ước nguyện của người khác không ? Tôi và anh cùng đến quán bar này để uống rượu giải sầu và ăn uống, anh mất tiền vào đây, anh có quyền tìm một chỗ trống cho mình để ngồi, tôi cũng thế. Tôi không hề tranh giành chỗ ngồi của anh, cũng chưa từng xích mích với anh. Anh phải hiểu điều đó, mà đề cho tôi yên chứ ?

Tôi đã thể hiện rõ đúng bản chất của một bà cô già khó tính.

Đúng như những gì mà tôi nghĩ, anh ta xa xăm mặt. Sau khi nói vài câu không một chút nể mặt tôi, anh ta mới quay lưng bỏ đi.

Dor ly rượu lên cao, nhếch mép chúc mừng mình, tôi uống cạn ly rượu. Ngồi trong bóng tối, tôi uống hết ly rượu này đến ly rượu kia. Đến lúc hai chàng trai trong tổ tôi quay lại, tôi đã say mềm.

Khi say rượu, tôi không quấy phá lung tung và hôn người khác như Tuyết Ngân, tôi chỉ nói lảm nhảm trong miệng và đi loạng không vững thôi.

Không còn cách nào khác, họ đành phải diu tôi đi ra khỏi quán. Tiền ăn uống đã có Hoàng Phúc trả giúp, nên tôi không phải bỏ tiền túi ra trả. Được ăn uống một bữa miễn phí, tôi cũng chẳng vui chút nào, ngược lại tôi còn thấy có một chút bi thương. Phải chăng là do tôi nghĩ mình sắp bị người khác đưa vào chỗ chết ?

Đi ra đường cái lớn, họ một bên diu tôi, một bên vẫy tay muốn gọi một chiếc xe tắc xi.

Một chiếc xe hơi màu đen sáng bóng và sang trọng dừng lại bên cạnh ba chúng tôi. Từ trên xe, một người đàn ông toàn thân đều mặc một bộ đồ màu đen bước xuống. Dáng của anh ta rất cao, mắt sáng, khuôn mặt lạnh như băng.

Mở cửa xe ô tô, anh ta lạnh lùng bảo họ.

_Đưa cô ấy lên xe.

Lúc đầu họ ngơ ngác nhìn anh ta. Họ không hiểu vì sao anh ta lại yêu cầu họ đưa tôi lên xe làm gì ?

Sau đó hai người ngơ ngẩn nhìn hần. Vẻ đẹp của hần không chỉ hấp dẫn phụ nữ, mà ngay cả đàn ông cũng không thể rời mắt. Ai cũng yêu cái đẹp, đứng trước một người có vẻ đẹp hiếm có thế này. Nếu không nhìn ngắm thì không phải là người, trừ phi người đó bị mù hay người đó không còn ý nghĩ muốn sống nữa.

Tôi vừa đi vừa ngủ, nên không biết gì. Nếu họ có vớt tôi ra một góc nào trên đường, tôi cũng không thể mở mắt ra để oán trách họ. Tôi giờ chỉ muốn tìm một cái giường và ngủ một giấc thật ngon. Tôi đang mơ màng đi gặp Chu Công.

Hần khí toát ra từ cơ thể và ánh mắt hần khiến họ không dám nhìn lâu. Họ đóng băng một chỗ, họ không biết nên làm như thế nào mới đúng ? Để tôi lên xe của hần, hay là gọi tắc xi đưa tôi về ?

_Còn không mau nhanh lên ?

Ánh mắt lạnh lẽo và nghiêm khắc của hần nhìn họ, giọng nói của hần rất trầm và rất sắc giống như một lớp băng mỏng đang tan dưới ánh mặt trời.

Hai người bọn họ lú lú làm theo lời hần. Họ cẩn thận đặt tôi lên ghế xe, tôi ngoẹo đầu ngủ ngon lành, tay tôi duỗi dài xuống ghế xe, tư thế ngủ của tôi chẳng khác gì một con bé con. Tôi vô tư ngủ mà không hay ác quỷ mà mình khiếp sợ nhất đang ở bên cạnh.

Chiếc xe bon bon lăn bánh chạy trên đường. Xe đi rất chậm, nên đầu tôi không có va đập gì. Khi đã bị say rượu và buồn ngủ riu riu mắt, tôi đâu đủ tỉnh táo để phân biệt ai là bạn, ai là thù. Tôi dựa đầu vào vai hần để ngủ, bàn tay tôi còn ôm lấy cánh tay trái của hần. Người hần thật ấm, tôi cố tìm một vị trí thích hợp, sau đó yên tâm ngủ thật ngon, trên môi tôi nở một nụ cười khê.

Trong mơ tôi thấy mình đang chạy trên một cánh đồng hoa, bọn trẻ trong trại mồ côi cùng tôi thả diều. Từng cánh diều đầy đủ sắc màu đang bay chao liệng trên bầu trời. Trên cao, mây trắng bay, bầu trời trong xanh. Tôi đứng lặng trong gió, cười tươi như hoa, mặt tôi ửng đỏ, tay tôi vẫy vẫy.

Tôi không biết rằng hành động ngơ ngẩn của tôi đã lọt vào mắt hần. Nếu mà lúc này tôi tỉnh lại, tôi sẽ sợ chết khiếp và co giò chạy thật nhanh.

Bây giờ sáng hôm sau, tôi giật mình tỉnh giấc. Đêm hôm qua có rất nhiều những ảo ảnh hư hư thực thực xuất hiện trong trí óc tôi. Tôi không biết chúng có thật không, nhưng cảm giác nói cho tôi biết, tôi không hề tưởng tượng ra.

Ngồi dậy, tôi bóp chân, cổ họng tôi khô khốc, tôi muốn uống nước.

Tắm chân móng làm bằng vải lụa màu trắng bạc rơi xuống. Sự mát mẻ và lạnh giá khiến tôi giật mình.

Tôi cúi xuống nhìn cơ thể dưới lớp chăn.

_Á...á...á !

Tôi hét toáng lên. Mặt tôi phút chót trắng bệch. Tôi run rẩy không hiểu chuyện gì đã xảy ra với tôi vào đêm hôm qua. Tôi nhớ rằng tôi mời mọi người đi uống rượu và ăn uống ở quán bar Hoàng Hôn. Vì Tuyết Ngân say rượu nên Hoàng Phúc đưa cô ấy về trước, sau đó tôi đã uống rất say. Sau đó...sau đó...đã xảy ra chuyện gì ? Tại sao tôi không nhớ gì cả ?

Tôi vội nhảy xuống đất, cảm quần áo vắt lên thành ghế của mình, tôi mặc vội vào người.

Mặc kệ đây là chỗ nào, tôi cũng phải chuẩn ra khỏi đây.

Mở cửa phòng, tôi rón rén ngó ngược ngó xuôi. Nhìn hành lang được lát gạch men sáng bóng, và tường nhà được sơn màu trắng trước mặt, tôi biết chủ nhân của căn nhà này rất giàu có.

Căn phòng mà tôi ngủ qua đêm giống hệt một căn phòng trong khách sạn bốn sao. Không hiểu nhân vật nào mà lại có khả năng phung phí nhiều tiền của vào việc trang trí và sửa chữa cho ngôi nhà của mình một cách cầu kì thế này ?

Không dám phân tán tâm trí của mình nữa, tôi đi xuống cầu thang. Đi được mấy bậc, tôi lại lắng tai nghe xem có ai đang ở dưới lầu không ?

Tại tôi rất thính nên tôi có thể nghe được những âm thanh dù là nhỏ nhất. Có nhiều người bạn tôi trêu tôi rằng tại sao không dùng khả năng này để trở thành ca sĩ hay một nhạc sĩ? Tôi chỉ biết cười trừ. Tôi là một kẻ nhát gan, tôi không muốn cuộc sống của mình gặp quá nhiều sóng gió. Đọc báo chí nói về scandal của các ca sĩ và diễn viên, tôi thấy mừng vì mình không đi theo con đường nghệ thuật.

Xuống tầng trệt, tôi đi qua một căn phòng rất rộng. Căn phòng giống như một cung điện thu nhỏ. Nếu tôi là người mơ mộng, tôi sẽ nghĩ mình là một nàng công chúa.

Chùm đèn treo giữa phòng tạo cho người khác cảm giác đang được khiêu vũ cùng với hoàng tử, và các vương hầu của giới quý tộc.

Trên tường treo mấy bức ảnh khổ lớn hình vuông. Tôi nhìn lướt qua một lượt. Bức ảnh thứ nhất gồm sáu người, hình như đây là ảnh chụp cả nhà gồm có ông bà nội, cha mẹ và hai anh em trai. Ông bà nội chỉ khoảng từ 60 đến 70 tuổi, còn cha mẹ từ 30 đến 45 tuổi, hai anh em trai vẫn còn học tiểu học và học cấp hai.

Khi nhìn thấy ánh mắt của hai anh em, và người đàn ông được gọi là cha của hai đứa trẻ, tôi đã có linh cảm không hay. Người đàn ông đó giống hệt hân.

Không phải chứ? Đây tuyệt đối là do tôi nhìn nhầm. Tôi không thể đang ở trong nhà hân được, nếu điều này là sự thật, tôi chẳng khác gì là miếng thịt đang bị dâng lên miệng của sự tử.

Bức ảnh thứ hai, thứ ba, thứ tư, đến bức ảnh thứ năm, tôi không muốn tin cũng không được. Bức ảnh của hân được chụp rõ nét và sống động như thật. Hân đứng thẳng, mắt nhìn về phía trước, khuôn mặt được ánh nắng chiều tà bao phủ, nhìn hân giống như một hình ảnh mờ sương khiến cho người khác có cảm giác như ảo như mộng.

Mặt tôi đỏ bừng, trái tim tôi đập thật nhanh. Tôi không biết mình đang sợ hay là đang phấn khích. Một kẻ mù tịt về tình ái như tôi, làm sao giải thích được cảm giác vừa xôn xang, vừa hồi hộp trong lòng là gì? Tôi so sánh hân với sở thích yêu tiền của tôi. Có lẽ cảm giác mà tôi dành cho hân cũng chỉ giống như thế thôi.

Bỏ qua bộ bàn ghế sang trọng, bỏ qua những đồ nội thất quý giá, và những bức tranh đắt tiền, tôi vọt nhanh ra khỏi phòng.

Chạy băng qua sân vườn được xây dựng theo tiêu chuẩn Châu Âu của hân, tôi thờ hồn hên khi dừng lại trước cánh cổng sắt màu xanh dương trước mặt.

Chúa ơi!

Tôi méo mặt. Hân có cần phô trương sự giàu có của mình, bằng cách cho xây một chiếc cổng cao hơn hai mét thế này không?

Đã chạy ra tận đây rồi, chẳng lẽ vì chiếc cổng quá cao, tôi lại ngoan ngoãn chạy vào trong?

Không! Tuyệt đối không được! Tôi thà chịu xây xát một chút nhưng được an toàn còn hơn quay trở lại để hân xử tôi. Hừ! Tôi đâu có ngu như thế!

Nghĩ là làm, tôi xắn tay áo sơ mi màu trắng có kẻ sọc màu xanh lên đến khuỷu tay. Cúi xuống gỡ đôi guốc màu đen ra khỏi chân, tôi tung nó sang bên kia cánh cổng sắt.

Yên tâm là không còn gì vướng víu, và cũng không ai biết đến hành động điên cuồng của mình, tôi bắt đầu leo trèo như một con khỉ.

Lúc này tôi thấy phải cảm ơn tính cánh hay nghịch ngợm của mình ngày xưa. Nếu ngày trước tôi không chịu khó leo cây sung, cây buri, cây xoài, cây nhãn để hái quả ăn, có lẽ giờ này tôi đành chịu từ bỏ ý định chạy trốn.

Dáng tôi vốn nhỏ bé, tôi lại thường xuyên đi bộ một đoạn rất dài để đi làm, nên coi như thân thể tôi dẻo dai. Nếu không phải do tôi là cô nhi, tôi không thường xuyên ăn đồ ăn vặt, chắc tôi cũng không bị đau dạ dày.

Nghĩ đến đây tôi lại tức. Hừ! Bệnh viện Gia Long hãy chờ đấy, nhất định tôi sẽ kiện các người.

Trèo lên đến đỉnh của cánh cổng, tôi uyển chuyển leo xuống. Leo lên bao giờ cũng khó hơn leo xuống nên tôi nhanh chóng đáp xuống đất an toàn.

Không kịp đi guốc vào chân, tôi co giò bỏ chạy với tốc độ của một con báo con.

Tôi chắc mẩm rằng hành động rất ư là “đẹp mắt” của mình sẽ không có ai biết, nhưng thật không ngờ hân và ông quản gia đã chứng kiến từ đầu đến cuối.

Nếu tôi biết thêm rằng, nhờ tôi một người không mấy khi cười như hân đã phải cố nín cười, và ông quản gia phải tím tái mặt vì không dám cười to, tôi đã không dám tự hào về khả năng leo trèo như thế.

Tôi đúng là một kẻ tự mãn và kệt cỡm đáng thương.

Chương 8

Chạy được một đoạn khá xa, yên tâm rằng không có ai đuổi theo mình. Tôi mới cúi xuống thở hổn hển.

Tôi nguyên rủa ông Trời, tôi nguyên chính mình.

Hu hu hu ! Tại sao năm lần bảy lượt, tôi cứ phải dính vào hấn ? Chẳng lẽ hấn thực sự là sao chổi của cuộc đời tôi ?

Tôi cầu mong hấn mau chóng quên buổi tối chết tiệt hôm đó đi, cũng quên luôn hành động láo xược của tôi. Nếu hấn cứ nhớ mãi, tôi làm sao mà sống nổi.

Tôi chỉ là một con tép, con hấn là một con cá voi. Chỉ cần hấn há miệng, số phận nhỏ nhoi của tôi sẽ kết thúc trong bụng hấn.

Ôm lấy đầu, tôi ngửa mặt lên nhìn bầu trời. Ánh nắng gay gắt khiến tôi chói mắt.

Trời ạ !

Tôi than thầm. Tôi đã quên mất sáng nay đúng tám giờ tôi phải đến đúng giờ đến nhận công việc.

Mở điện thoại di động, tôi hốt hoảng khi đã thấy màn hình điện tử chỉ đến con số 7 giờ 45. Tôi chỉ còn 15 phút nữa để chạy từ đây đến công ty.

Tôi ngó nghiêng xung quanh. Đây là chỗ nào, tại sao tôi lại không biết ?

Thôi đứng rồi, đây là con đường đến nhà hấn. Một nơi chuyên dành cho những gia đình thuộc diện danh gia vọng tộc. Một người nghèo rót mừng tôi như tôi làm sao có đủ tiền để mua đất và xây nhà ở đây.

Bây giờ đang là mùa hè, nên mới hơn 7 giờ sáng đã nóng như thiêu như đốt, người tôi mồ hôi đầm đìa vì chạy vội vã.

Người mồ hôi trên cơ thể mình, tôi nhăn mũi. Tôi oán hận hấn, căm phẫn mấy nhân viên làm cùng tổ với tôi. Tại sao họ không chịu đưa tôi về nhà ? Tại sao họ lại quăng tôi cho hấn ?

Hu hu hu ! Tôi là người ưa sạch sẽ, tôi muốn thay quần áo, muốn tắm rửa, muốn nghỉ ngơi. Nhưng sắp muộn giờ làm rồi, tôi làm gì còn thời gian để quan tâm đến chuyện hưởng thụ của bản thân.

Chán nản, phẫn nộ, tôi bực mình bước đi.

Đôi guốc của tôi nện trên nền xi măng tạo nên những âm thanh “cồm cộp”. Âm thanh này nghe thật vui tai.

Trên vỉa hè, mọi người đang vừa đi vừa cười đùa và nói chuyện với nhau. Tôi bắt gặp hình ảnh của người bán hàng rong. Nhìn đến những quầy hàng bán bún riêu, bụng tôi sôi lên sùng sục. Tôi hiện giờ muốn kéo ghế con ngồi xuống trước một quầy hàng rong bán bánh quẩy, sau đó sẽ bảo bác bán hàng gói cho tôi hơn mười cái, tôi sẽ vừa đi vừa ăn. Chỉ nghĩ đến đây, nước bọt trong miệng tôi đã tuôn trào.

Tôi là một kẻ ham ăn. Tôi ăn rất nhiều nhưng vóc dáng của tôi vẫn giống một cô nữ sinh học cấp ba. Có nhiều lúc tôi ghét khuôn mặt của bản thân. Nhìn tôi không có dáng vẻ gì của một nhân viên văn phòng, có lẽ chính vì điều này nên tôi mới bị từ chối không được nhận công việc trong phòng kinh doanh.

Đến giờ tôi vẫn không hiểu vì lý do gì hấn muốn tôi làm trợ lý riêng của hấn. Đi cạnh một con bé có khuôn mặt trẻ con như tôi, hấn không sợ đối tác làm ăn của hấn sẽ chê cười hấn sao ?

Tôi đá văng một hòn sỏi trước mặt. Mồ hôi tôi mím chặt, mặt tôi đỏ ửng sát khí, nộ khí trong đầu tôi bốc cao.

Hừ ! Hấn bị làm sao thì mặc kệ hấn. Tôi cầu mong cho hấn bị người ta cười chê càng nhiều càng tốt. Có như thế, hấn mới biết khó mà buông tha cho tôi.

Giờ tôi lại thấy nuối tiếc và hối hận, công việc ở phòng nhân sự tuy nhàm chán, nhưng an toàn. Nhân viên trong tổ của tôi rất nhiệt tình và tốt bụng, họ luôn bị tôi bắt nạt và hay ra lệnh cho họ. Tôi phải chuyển công tác, cùng đồng nghĩa với việc, từ nay tôi không còn cơ hội để ăn hiếp họ nữa. Không hiểu khi tôi đi rồi, họ có nhớ đến một con bé tham tiền và hay dùng miệng lưỡi sắc bén để chinh họ hay không ?

Nghĩ và nghĩ, tôi nghĩ nhiều đến mức, đầu tôi muốn nổ tung ra. Vò đầu bứt tóc, tôi không muốn nghĩ tiếp nữa.

Đi được một đoạn khá xa, tôi bắt đầu thấm mệt. Mồ hôi làm ướt đầm bộ quần áo công sở mà tôi đang mặc trên người. Tóc bết vào trán, chân tôi đi liêu xiêu. Dáng đi của tôi giống hệt một kẻ thất tình.

Thấy ánh mắt kì quái của mọi người khi nhìn mình, tôi muốn điên lên. Họ có biết là tôi khổ sở như thế nào không hả ? Họ không thương hại tôi thì thôi, vì

sao họ còn tặng cho tôi ánh mắt nhìn giống như thể tôi là một con chó con bị bỏ rơi như thế ?

Trên vỉa hè có rất nhiều bóng râm do những hàng cây có từ hai đến ba tuổi tạo nên. Mỗi lần đi qua một cái cây, tôi lại ngước mắt lên nhìn. Tôi có thói quen khá kì lạ, tôi thích cây xanh, thích được đắm chìm vào thiên nhiên. Nếu không phải vì mục tiêu làm giàu vĩ đại, tôi đã thi vào trường đại học Nông Lâm khoa nghiên cứu sinh. Nếu tôi làm thế, có thể giờ này tôi đang ở một khu rừng nào đấy để ươm cây.

Nghĩ đến đây, tôi bất giác nở một nụ cười mơ hồ. Ước mơ của con người có rất nhiều, nhưng để biến chúng thành hiện thực thì phải vượt qua rất nhiều gian nan.

Không thể đi bộ mãi như thế này được, tôi đành phải bắt một chiếc xe tắc xi. Đọc điện chỉ của công ty Đồng Dương, tôi bảo anh ta nhanh chóng đưa tôi đến đó.

Tôi sắp muộn rồi, tôi nghĩ lần này chắc chắn hẳn sẽ mất tiền hay trừ lương của tôi. Có khi nào vì điều này, hẳn sẽ đuổi tôi đi không nhỉ ?

Mất việc đối với tôi đó là thảm họa, nhưng phải làm việc cùng với hắn còn khiến tôi sợ hãi và khiếp đảm hơn.

Cái cảm giác mình sắp bị người khác mang lên đoạn đầu đài khiến tôi liên tưởng đến hình ảnh của một người bị tử hình. Nếu một phát súng, hay sợi dây thừng có thể kết thúc ngay sinh mạng của mình sẽ dễ chịu hơn rất nhiều sự ám ảnh và suy nghĩ về cái chết cứ từng ngày từng giờ ăn sâu và bào mòn tâm can, lẫn lí trí.

Từ lúc nào và từ bao giờ, tôi lại hay nghĩ về cái chết như thế. Phải chăng vì tôi xuất tường mình sắp chết một lần nên tôi vẫn chưa gạt bỏ được bóng ma của tử thần ra khỏi đầu.

Đến công công ty, tôi bước xuống xe. Lần này con số mà tôi phải trả không phải là 50,000 nghìn đồng nữa, mà là hơn 90,000 nghìn đồng.

Tôi tiếc đứt ruột. Bàn tay tôi run run cầm ba tờ tiền mới công của mình, tôi lưu luyến đưa chúng cho tài xế. Ánh mắt tôi giống hệt một kẻ vừa mới mất đi mấy trăm triệu. Xin mọi người đừng rửa tôi là một kẻ “bùn xin” hay tham tiền. Tôi là một người tiết kiệm, một người có tinh thần bảo vệ lợi ích kinh tế của nhà nước. Tôi đoán một ngày nào đó, nhân dân và Đảng chắc chắn sẽ tuyên dương và tặng bằng khen cho tôi. Tôi tự hào vì là con cháu của bác Hồ, là người thực hiện triệt để lời răn dạy của Bác. Tôi thật vĩ đại đúng không ?

Tính tự sướng của tôi cũng sánh ngang bằng tính yêu tiền. Nếu tôi không biết cách tự khen ngợi và động viên chính mình, tôi đã không làm được nhiều chuyện như ngày hôm nay.

Hít một hơi thật sâu, chỉnh lại mái tóc rối bù vì gió và vì mồ hôi, vuốt lại bộ quần áo công sở đã mặc từ chiều hôm qua, tôi lững thững bước vào trong.

Lúc này, tôi chỉ muốn sau khi đến công ty, tôi sẽ phá cửa phòng nhân sự. Sau đó tôi sẽ lôi từng con người vô ơn mà tối hôm qua tôi đã mời cơm đứng lên, tôi sẽ trút hết cơn thịnh nộ mà tôi đã tích góp từ sáng đến giờ lên đầu họ. Nhưng khi nhìn bộ quần áo đang mặc trên người, khí thế hùng hổ của tôi xẹp xuống như một quả bóng bị xì hơi.

Tôi sợ khi gặp họ, tôi chưa kịp phun được câu gì cay độc ra khỏi miệng, họ đã bao vây lấy tôi, rồi đặt cho tôi vô số câu hỏi có liên quan đến hắn. Tôi là một người chanh chua nhưng không giỏi che giấu sự thật. Nếu để họ phát hiện ra mối quan hệ giữa tôi và hắn, tôi chỉ còn nước độn thổ xuống đất và vĩnh viễn không dám ngóc đầu lên nhìn ai.

Người ta nói “miệng thế gian như làn sóng biển”. Tinh thần “tiết kiệm” bao nhiêu lâu nay của tôi đâu có ai truyền tụng và ca ngợi tôi, nhưng tin tức mà mọi nhân viên trong công ty tôi vẫn thường gọi là “hot” hay “scandal” thì lại có sức mạnh của sóng thần.

Chỉ cần tôi buột mồm nói hớ ra điều gì, hai tiếng sau đảm bảo tôi sẽ là người đầu tiên được mọi người nhắn tin trên điện thoại di động. Danh tiếng của tôi sẽ được truyền từ miệng người này đến miệng người kia. Với một người ở một vị trí cao và có sức hút như hắn, tôi chắc chắn sẽ là mục tiêu “chém giết” và tổng “xi và” của tất cả các quý cô trong công ty. Và biết đâu nhờ hắn, tôi bỗng chốc trở thành một người nổi tiếng nhất từ trước đến nay thì sao.

Trí tưởng của tôi lại bay xa. Tôi tưởng tượng thấy hình ảnh hàng ngày sẽ có hơn mười cô gái trong trang phục công sở nửa kín nửa hở, mỗi đánh son đỏ chót, mặt chất phấn thật dày và mí mắt được chuốt mascara cứng đờ như cọng chổi rom đến tìm tôi.

Họ sẽ bao vây lấy tôi vào giữa, sau đó từ đôi môi anh đào phun ra những câu nói đầy “văn minh” và mang tính “khuyến khích” tôi làm quen và thân cận với hắn. Chắc là lúc đó, tôi sẽ “cảm động” lắm khi được họ chúc phúc và nói những lời lẽ “tốt đẹp” như thế.

Trí óc tôi tưởng tượng ra những cảnh thật hay, và những lời thật đẹp nhưng mặt tôi lại tái mét, da tôi nổi gai ốc.

Hic ! Chỉ cần nghĩ mình trở thành điểm ngắm của tất cả nhân viên nữ trong công ty và những người phụ nữ mà hắn quen ở ngoài xã hội, tôi đã muốn khóc thét.

Nếu cho tôi lựa chọn giữa việc chọn tiền, và chọn mạng sống của mình, tôi nhất định sẽ chọn cái thứ hai. Nói đùa, dù tôi yêu tiền nhưng nếu tôi chết đi, tiền nhiều cũng không thể khiến tôi sống lại.

Còn mạng, mới nghĩ đến việc hưởng phúc. Tôi cố gắng kiếm thật nhiều tiền đến nỗi mạng cũng không cần, chẳng lẽ lúc tôi chết đi tôi để lại cho người khác xài. Không ! Tuyệt đối không được ! Tiền của tôi, tôi không cho phép ai xài và động vào nếu như tôi không muốn ! Tôi không quá độc ác, nhưng cũng không tốt bụng như thế.

Mở cửa kính, tôi nhanh chóng bước vào trong. Hôm nay, tôi không dám chần chờ để anh bảo vệ mở cửa cho mình nữa. Tôi là người biết khi nào nên tiến, khi nào nên lùi. Tôi đã muộn giờ làm, tôi làm gì còn thời gian để so đo tính toán những việc liên quan đến sĩ diện của cá nhân.

Nhìn cánh cửa thang máy sắp sửa đóng cửa, tôi vọt vào như một con sóc. Tôi rất khâm phục khả năng leo trèo và nhảy nhót của mình. Đừng nhìn vào vẻ bề ngoài mỏng manh và yếu đuối của tôi mà nhầm, tôi còn khỏe hơn rất nhiều so với những cô gái có dáng dấp đầy đặn và cao to.

Mấy người đứng trong thang máy mở to mắt nhìn tôi. Có lẽ họ chưa từng thấy một kẻ nào lại liều mạng như tôi. Chỉ cần cánh cửa thang máy đóng lại, dù tôi có cố cũng chưa chắc mở được ra. Nếu chẳng may tôi không thể thoát khỏi, tôi bị kẹt ở giữa, lúc đó người tôi chắc là bị ép thành cám.

Nhìn vẻ mặt sùng sốt của mọi người, tôi cười trừ. Riêng về khoản khiến cho người khác đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, tôi luôn đoạt giải quán quân. Tôi nghĩ một ngày nào đó tôi nhất định phải xin hân tăng lương cho tôi. Nếu không có tôi, nhân viên của hân đầu có những trạng thái cảm xúc đa dạng và phong phú như thế.

Bệnh tự sướng của tôi lại dâng trào. Tôi thật sự là một cô gái rất đáng yêu.

Tôi ở tầng cao nhất, nên là người ra sau cùng. Cô gái và chàng trai làm việc ở lầu tám trước khi bước ra khỏi thang máy, họ quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt tò mò xen lẫn ganh tị.

Tôi đón nhận ánh mắt của họ bằng thái độ bình thản và thách thức. Tôi nào có sung sướng và vui mừng như họ nghĩ. Nếu họ biết tôi đang rầu rĩ, đang muốn bỏ trốn, có lẽ họ sẽ thông cảm và không còn coi tôi là một kẻ may mắn đáng ghét nữa.

Con người thật kì lạ, khi thấy người khác thành công hơn mình, họ tìm cách nói xấu và dèm pha. Khi thấy người khác khổ cực hơn mình, sao lúc đó không thấy có ai đến động viên và an ủi họ ?

Càng nghĩ tôi càng bức, ngày xưa tôi chỉ là một cô nhi không có một đồng trong túi. Tôi đã phải làm rất nhiều công việc để tồn tại. Nếu họ biết tôi đã phải sống như thế nào, chắc họ không còn dám nhìn tôi bằng ánh mắt xem thường nữa. Họ nên mừng vì họ có đầy đủ cha mẹ và được nuôi dưỡng ăn học đàng hoàng. Một kẻ không cha không mẹ như tôi, ngay cả ước mơ nhỏ bé rằng mình có thể ôm ai đó khi mình buồn cũng không có.

Lên lầu chín, tôi bước những bước chân dài. Tôi muốn chạy thật nhanh đến văn phòng của hân, gõ cửa và xin lỗi hân vì đã đến muộn. Nhưng nghĩ lại, tôi đã đi muộn dù có nhanh hơn hai phút cũng không thể thay đổi được sự thật là tôi đã đi trễ trong ngày làm việc đầu tiên.

Không biết hân sẽ dùng cách gì để trừng phạt tôi. Mồ hôi trộn trong cơ thể tôi liên tục tiết ra, bộ quần áo công sở mà tôi đang mặc trên người khiến tôi khó chịu. Nếu hân mà mắng tôi, chắc tôi sẽ nổi khùng lên mà mắng lại hân. Hừ ! Tất cả cũng là tại hân, nếu không phải tại hân, tôi đâu phải tự hù dọa chính mình và chạy như điên trên đường cái.

Trong khi tôi còn vừa đi vừa tính toán làm sao để ăn nói với hân khi gặp mặt, cô thư kí xinh đẹp của hân đã đứng chắn trước mặt tôi.

Mùi nước hoa nồng nặc của cô ta khiến tôi hắt xì hơi mấy cái. Tôi là người nhạy cảm, mũi của tôi rất dễ bị dự ứng, chỉ cần ngửi thấy mùi nào quá nồng, quá thơm, hay khó ngửi, tôi sẽ hắt xì hơi, và choáng đầu.

Tôi nhấn mặt nhìn cô ta. Tôi quan sát cô ta từ đầu xuống chân.

Người đẹp đúng là người đẹp, cô ta luôn biết cách chinh trang và biến mình thành một mỹ nhân.

Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy siêu ngắn. Nhìn cặp đùi thon dài và trắng mịn lộ ra dưới lớp váy mỏng, tôi huyết sáo thắm. Tôi giờ giống như một sắc lang, à không phải nói là sắc nữ. Tôi chuẩn bị nuốt mất cô ta. Nếu tôi mà là đàn ông, tôi đã xông lên lột váy và ôm cô ta vào lòng rồi.

Có lẽ khuôn mặt và ánh mắt “dê” của tôi khiến cô ta vận vẹo khó chịu. Nhìn khuôn mặt lúc đỏ lúc xanh của cô ta, tôi chớp mắt vô tội.

Lẽ ra cô ta phải cảm ơn vì tôi đã biết đánh giá về vẻ đẹp giống như là hồ ly của cô ta mới đúng. Tại sao cô ta lại nhìn tôi bằng ánh mắt khiếp sợ như thế, chẳng lẽ ánh mắt tôi biết cách dọa người ?

_ Cô nhìn đã đủ chưa hả ?

Tôi tặc lưỡi.

_ Chì thật đẹp.

Tôi đứng sát vào người cô ta. Tôi bắt đầu xăm xoi và xem xét cô ta từ trước ra đằng sau.

Cô ta bị hành động của tôi làm cho nhảy bật ra xa, cô ta tránh tôi như tránh tà.

_ Cô đang làm cái quái gì đấy hả ? Cô có muốn chết không ?

_ Chết ? Tại sao đột nhiên tôi lại muốn chết ?

_ Cô sờ mó vào người tôi làm gì ?

_Tôi thấy chiếc váy trên người chị rất đẹp, và rất sang trọng, nên tôi muốn sờ thử xem chất liệu của nó có tốt không, và muốn tìm hiểu xem hãng thời trang nào đã may nó ?

Cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt xem thường.

_Cô thật ngu ngốc. Váy do hàng thời trang của Pháp thiết kế mà cô cũng không nhận ra được sao ? Cô đúng là một con bé nhà quê.

Tôi quẹt mũi, tôi hừ một tiếng.

Cô ta đang nói đùa chắc. Tôi nào có nhiều tiền để sắm sửa và phung phí như cô ta. Nếu cô ta cũng trải qua tuổi thơ khổ cực, ăn đói mặc rách như tôi, liệu cô ta còn dám đứng ở đây để vênh váo nói với tôi như thế không ? Người không hiểu chuyện ở đây là cô ta mới đúng.

_Chị chán đường em làm gì ? Chị có gì cần nói với em sao ?

Tôi ngọt nhạt hỏi cô ta. Tôi không muốn trêu cô ta nữa. Tôi chán ghét nhất là những kẻ kênh kiệu và hay đi khoe của.

Cô ta chống một tay vào sườn, một tay vuốt mái tóc cắt ngắn theo một thời thượng bây giờ.

Nhìn mái tóc vàng vàng đỏ đỏ của cô ta, tôi thật sự không hiểu thẩm mỹ về thời trang của cô ta có bị lệch lạc hay không ?

Biết rằng ai cũng thích và làm theo những cái mới, nhưng cũng phải tìm thứ gì đó phù hợp cho mình, không phải chỉ biết nhắm mắt làm theo.

Cách ăn mặc hở hang và đầu tóc giống như một tổ quạ, đến khuôn mặt trang điểm đậm như trát hết tất cả mấy hộp phấn vào mặt của cô ta, khiến tôi thấy phản cảm. Dù cô đẹp thật, nhưng mà nhân tạo nhiều quá. Khi lột bỏ hết những phụ kiện mà cô ta đã đắp lên người, cô ta chỉ còn lại một làn da nứt nẻ, và đôi mắt thâm quầng vì nhảy nhót thâu đêm suốt sáng.

_Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không ?

Tôi lịch sự dơ tay đeo đồng hồ lên.

_Bây giờ là 8 giờ 45 lẫn phút.

Hành động lỗ mãng và không biết điều của tôi đã chọc giận cô ả. Miệng cô ả mím chặt, mắt nhìn tôi giống như một mũi tên sắp sửa xuyên ngang qua một thân cây.

_Biết mà cô còn dám đi muộn. Cô đừng tưởng được Tổng giám đốc cất nhắc cô lên vị trí này là cô có thể thích đi thế nào thì đi. Một kẻ không biết tuân thủ đúng quy tắc do công ty đề ra đáng bị phạt.

Tôi thương hại nhìn cô ta. Sống mà cứ để ý đến người khác, tìm cách bắt nạt và chèn ép một con ma mới giống như tôi thật sự là không nên. Mặc dù trước đây tôi cũng thường xuyên ăn hiếp mấy anh trong tổ nhưng trong công việc tôi chưa từng làm khó họ, cũng chưa từng dùng quyền lực của mình để bắt họ phải nghe theo lệnh của tôi.

_Cô muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi, đừng vòng vo làm gì. Tôi không có thời gian đùa với cô.

_Ai muốn đùa với cô. Cô tưởng là tôi thích đùa với một con cóc ghè như cô sao ?

Cô ả gào lên.

Tại tôi đi ù. Âm thanh rít gào mà cô ả phát ra đã để lại những dư âm giống như là một con địa chấn trong lòng đất. Tôi nghĩ nếu mà thu âm giọng nói này của cô ta, sau đó mang ra đồng hồ đo địa chấn và sáu bộ, tôi đảm bảo ngay cả thủ dử cũng bị cô ta dọa cho chạy mất dép.

Trong khi cô ả không ngừng thể hiện quyền của một người đã làm việc ở đây lâu năm hơn tôi, tôi lại nhếch miệng cười nhạt. Khả năng nghe người khác “ca” của tôi rất giỏi, dù họ có “ca” cả nửa ngày tôi cũng tuyệt đối không ngắt lời họ, tôi muốn nghe giọng “ca” mang đầy đủ giai điệu và cung bậc trầm bổng của họ để mỗi khi tôi nghe nhạc, tôi mới hiểu rằng hóa ra trên đời này dù thứ âm nhạc gào thét như nhạc Rock cũng hay hơn nhạc “dân ca”.

Sau khi đã thỏa mãn, cô ả mới cho tôi biết tôi phải làm gì.

Chỉ vào cây chổi ở góc phòng, cô ả phân phó.

_Do cô đi làm muộn nên cô bị phạt phải đi lau nhà vệ sinh và thông bồn cầu.

_Cái gì ?

Tôi thất kinh hét lên chói tai. Tôi đường đường là trợ lý riêng của Tổng giám đốc, tại sao tôi phải đi làm công việc của một nhân viên vệ sinh ?

Tên chết tiệt ! Hắn định trả thù tôi đây mà !

Thế mới biết, hắn đâu có tốt đẹp gì. Tôi tưởng hắn bắt tôi trở thành trợ lý của hắn vì hắn muốn tôi hàng ngày phải làm việc cùng và trông thấy hắn để cho

tôi biết cảm giác sợ hãi và hốt hoảng là gì ? Không ngờ, hần muốn tôi ở gần bên cạnh hần vì hần muốn hành hạ cả tinh thần lẫn thể xác của tôi.

Hay thật !

Hần đã biến tôi từ một sếp nhỏ, thành một kẻ lao động tay chân. Có lẽ ngay cả nhân viên giao thư tín trong công ty cũng không phải làm một công việc giống như tôi.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Tôi dù có muốn thét gào, có muốn tìm hần tính xỏ cũng không thể làm được gì. Cánh cửa bằng thép không rỉ kia đâu phải tôi muốn mở là có thể mở được. Tôi sợ khi tôi chưa kịp nói được câu gì, hần đã cho bảo vệ tổng cổ tôi ra khỏi công ty. Tôi biết thân phận của mình, tôi chỉ là một cây cỏ dại mọc ở bên đường, tôi không phải là cây tiên cảnh giống như hần.

Cầm lấy chổi, tôi quay người bước đi.

Cô ả hà hề nhìn tôi, chắc cô ả vui lắm khi thấy tôi bị phạt và thất thủ bước đi như một kẻ bại trận.

Công việc dọn dẹp vệ sinh này không phải là lần đầu tiên tôi mới làm. Khi còn là sinh viên, tôi thường xuyên đi lau nhà cho người ta. Nói thật, công việc này không có gì đáng ghét hay ghê tởm như nhiều người vẫn nghĩ. Khi đã làm quen rồi, mọi việc đều trở thành bình thường.

Tôi còn nhớ cảm giác sung sướng khi được trả tiền cho công sức lao động mệt nhọc của mình. Tôi đã vất vả để vươn lên, nên tôi sẽ trân trọng những gì mà tôi đang có.

Hần có thể bắt tôi đi lau dọn nhà vệ sinh nếu như hần muốn. Đối với tôi, hình phạt này cũng không có gì là quá khó, hay có thể khiến tôi từ bỏ ước mơ của mình. Nếu hần nghĩ rằng vì việc này, tôi sẽ cầu xin hần tha thứ, thì hần đã nhầm. Bây giờ tôi càng ghét hần, hận hần. Hừ ! Cứ chờ đây, sẽ có một ngày chính tay tôi sẽ bắt hần phải trả giá cho những gì mà hần đã gây ra cho tôi hôm nay.

Lòng tự trọng của hần chẳng lẽ cao hơn lòng tự trọng của tôi. Có nhiều tiền thì hay lắm sao ? Nếu hần cũng sinh ra và lớn lên trong trại trẻ mồ côi giống như tôi, liệu hần có thể leo lên được vị trí cao như hiện nay không, hay là hần đang phải vất vả bươn chải ở ngoài đời ?

Không thèm để ý đến hần nữa, xắn tay áo, hỏi mượn phòng lao công một bộ đồ lao động, tôi mặc vào người.

Đeo khẩu trang, đeo găng tay bằng nhựa, chân đi ủng, tôi chính thức trở thành một công nhân vệ sinh.

Vác chổi trên vai, tôi ung dung đi vào nhà vệ sinh nữ.

Tâm trạng tôi lúc này rất thoải mái. Tôi không cảm thấy bần thiu hay rùng mình khi đi vào nhà vệ sinh. Nếu như bạn nghĩ rằng không có những người quét dọn và lau chùi ở đây, bạn không thể có một nơi sạch sẽ để đi giải quyết nhu cầu cá nhân của mình, bạn sẽ có tâm trạng để làm việc.

Tôi là một kẻ không từ bất cứ một công việc gì, dù công việc đó có là ngồi bàn giấy, đi pha cà phê, đi photo tài liệu, hay như lúc này đây là đi dọn vệ sinh, tôi cũng vui lòng hoàn thành tốt phận sự của mình.

Điều khiến tôi bức mình nhất là cô ả thư kí lại đứng một bên để hướng dẫn tôi cách lau chùi chậu rửa mặt.

Tôi im lặng làm việc, mặc dù tôi muốn quát thẳng vào mặt cô ả nhưng tôi ráng nhịn xuống.

Mấy nhân viên nữ đi vệ sinh trong phòng, họ vừa tò mò vừa quan sát hai chúng tôi. Khi đã hiểu lý do vì sao tôi bị phạt đi lau dọn nhà vệ sinh nhờ miệng lưỡi của cô ả quảng cáo, họ cười khúc khích. Ánh mắt họ nhìn tôi đầy thương hại, thậm chí có kẻ còn khinh bỉ nhìn tôi. Tôi biết họ đang cười nhạo, và xem thường tôi. Mặt tôi tuy không dầy, nhưng không phải là quá mỏng. Nếu họ nghĩ rằng, điều này sẽ khiến tôi khóc tủi nhục, và quăng chổi bỏ chạy thì họ đã nhầm.

Thấy rằng nếu mình không nói gì, mà chỉ cúi đầu làm việc, họ sẽ tưởng tôi sợ họ, tôi không muốn diễn vai một cô bé lọ lem bị mụ gì ghê và cô em gái không cùng huyết thống bắt nạt nữa.

Tôi chống chổi xuống sàn nhà, cánh tay tôi dựa vào cán chổi, tôi lờ mắt liếc tất cả nhân viên nữ ở trong phòng.

_ Các người nói đã đủ chưa ? Nếu đủ rồi thì mau đi ra để tôi còn làm việc hay là ...

Tôi cột nhà, giọng tôi pha chút hơi lạnh của ánh thép được mài kỹ trong đá.

_Hay là mọi người thích ở lại đây hít lại hương thơm mà mấy người vừa mới thải ra. Nói thật tôi thấy các người ăn mặc lịch sự, nước hoa xịt đầy người, nhưng vẫn không thể át được mùi xú uế mà từng người từng người trong số các người vừa mới thải trong bồn cầu. Chẳng hay các người cố tình ở lại đây là muốn chia sẻ công việc cao cả này với tôi, hay là luyến tiếc không muốn đánh mất đi mùi hương của chính mình ?

Họ tái mặt, mắt họ căm phẫn nhìn tôi.

Ồ ! Chúa ơi ! Bây giờ tôi mới được mở rộng tầm mắt. Tôi cứ tưởng chỉ có người phụ nữ khi ghen tuông mới bộc lộ hết bản chất của con quỷ dữ được dấu kín ra ngoài, nhưng ngay lúc này họ muốn nuốt sống tôi.

Tôi gỡ bao tay, gỡ khẩu trang ra khỏi mặt, môi tôi nhếch lên, mắt tôi chứa toàn sát khí.

_Các người có biết đề tồn tại đến tận bây giờ tôi đã phải trải qua cuộc sống như thế nào không ? Hừ ! Đừng tưởng các người có thể ăn hiếp được tôi. Nói cho các người biết, tôi đây thân nhân không có, tài sản cũng không, tôi là một kẻ tứ cố vô thân, nếu các người thật sự muốn gây thù chuốc oán với tôi, thì các người chỉ có thiệt thôi.

Tôi cầm cây chổi lên, tôi vuốt nhẹ vào thân chổi. Nở một nụ cười chết chóc, tôi hỏi họ.

_Ai muốn lên trước đây để tôi tiếp, hay là đồng loạt cùng xông lên ?

Họ khiếp đảm nhìn tôi. Tôi đọc được sự sợ hãi trong mắt họ.

Con người luôn tìm kiếm sự an toàn và bao bọc, không ai thích có một cuộc sống bấp bênh và đầy sóng gió. Người ta nói “Vua cũng phải thua thằng cùn”. Một con bé không sợ chết như tôi, dù trông tôi nhỏ bé, nhưng chỉ cần tôi liều mạng xông lên, họ có thắng được nhưng không thể duy trì được mãi. Người ta sợ nhất không phải là cách trả thù hôm nay ngày mai thôi, mà là cách trả thù dai dẳng, cách trả thù làm sao khiến cho cả hai bên cùng lưỡng bại câu thương.

Họ đều là kẻ chỉ biết hưởng thụ và vui chơi làm sao có sức khỏe dẻo dai giống như tôi.

Tôi sợ kẻ mạnh hơn mình, nhưng đám phụ nữ kênh kiệu và lười lao động này không phải là đối thủ của tôi. Không hiểu khi họ biết tôi từng đánh nhau để tranh giành thức ăn và đồ uống liệu có họ có sợ tôi không, hay là tôi nên nói cho họ biết ? Tôi rất muốn xem biểu hiện của họ khi biết tôi ngoài khuôn mặt giống như búp bê, tôi thực chất là một bà cô già khó tính và một kẻ tham tiền nổi tiếng.

Tôi khua chổi xuống chân họ khiến cho họ tránh như đĩa phải vôi.

_Nếu không muốn đánh nhau thì mau biến ra khỏi đây. Còn nếu muốn đánh nhau thì mau động thủ đi, tôi không có nhiều thời gian.

Mấy cô gái nhát gan đứng gọn sang một bên, chân của họ chuẩn bị chạy nhanh ra khỏi đây nếu như có biến. Họ là những kẻ đục nước béo cò, những kẻ ham sống sợ chết. Họ chỉ tham gia cho vui, họ không hiểu thế nào là tinh thần đồng đội.

Nhìn họ lại khiến tôi liên tưởng đến một đoàn quân ô hợp không được huấn luyện kỹ. Khi nghĩ đến điều này, trên khóe môi tôi nhếch lên một nụ cười ngọt ngào và mềm mại.

Có lẽ họ tưởng tôi bị điên thật rồi. Tại sao trong lúc dầu sôi lửa bỏng như thế này, tôi lại có thể cười được ?

Nếu như họ biết tôi đang nghĩ gì trong đầu, họ tuyệt đối sẽ không dám rửa tôi là một con điên.

Để đánh thắng một đạo quân, không phải là cứ liều mạng xông lên để chém giết, mà chỉ cần bắt được người chủ tướng, quân lính tự ất sẽ buông vũ khí đầu hàng. Tôi thấy cách này rất hay, tôi tự nhủ nếu có thể giúp tôi thoát khỏi bọn con gái phiền phức và đánh đá này, khi về nhà tôi sẽ nghiền cứu cuốn “Binh pháp Tôn tử và 36 mưu kế” thật cẩn thận.

Cầm cán chổi làm bằng gỗ đã hơi bị mục nát, tôi bẻ đánh “rắc” một cái. Âm thanh khô khốc mà tôi tạo ra đã khiến cho bọn họ thất kinh, họ xanh mặt nhìn tôi. Họ không dám tin là một cô gái có sức khỏe của một con mèo con như tôi có thể bẻ gãy cán chổi. Nếu họ biết được gian trá bên trong, họ sẽ xông lên đánh tôi và tát tôi. Thật may là họ là những kẻ nhát cáy và sợ chết.

Tôi múa vèo vèo cán chổi gậy trước mặt họ. Mặt họ tái mét, mồ hôi đã làm trôi đi lớp phấn vừa mới trát lên mặt, môi họ run run. Có kẻ trong số họ còn thét lên, sau đó co giò bỏ chạy như ma đuổi.

Chưa đầy mười lăm giây, trong phòng chỉ còn có một mình tôi, ngay cả những người vừa mới đặt chân vào đến cửa, thấy tôi đang diễn xiếc cho cả đám đông xem và thấy khuôn mặt chuẩn bị giết người của tôi, họ đều bỏ chạy hết cả.

Sau khi họ đi hết rồi, tôi cười sằng sặc, tôi cười đến chảy cả nước mắt. Nhớ đến vẻ mặt thất kinh của cô ả thư kí, tôi càng cười dữ dội. Vì tôi, cô ả đã ngã dập mông xuống đất. Có lẽ cô ả và tất cả bọn họ đều cho rằng tôi đã bị điên.

Nhà vệ sinh nữ thường ngày rất đông người đi ra người đi vào, nhưng hôm nay nhờ tôi nên không có một ai dám đi. Chắc họ phải cẩn rắng đi nhờ ở dưới lầu dưới rồi.

Nhà vệ sinh của công ty tôi khá rộng rãi và sạch sẽ. Lúc tôi nói rằng họ đi đã để lại mùi là nói dối. Dù là nhà vệ sinh nhưng ở đây có mùi thơm của hoa hồng, sàn nhà sạch bóng. Tôi nghĩ ngay cả một căn nhà ở khu ổ chuột cũng không thể so sánh được với nhà vệ sinh của công ty Đông Dương.

Chậu rửa mặt, và bồn cầu được làm bằng men sứ màu trắng. Ở đây có tất cả hơn mười phòng, mỗi phòng đều có một cánh cửa làm bằng gỗ ép màu vàng nhạt.

Sau khi lau chùi hết tất cả hơn mười phòng, lưng tôi nhức mỏi, quệt mồ hôi chán, tôi thở ra một hơi thật dài.

Lau xong nhà vệ sinh nữ, tôi còn phải lau nhà vệ sinh nam. Không biết khi đi sang bên ấy, có xảy ra chuyện gì “thú vị” giống như nhà vệ sinh nữ không? Nếu mà có, coi như sáng nay tôi lại gặp xui xẻo.

Không muốn nghĩ nhiều cho nhức đầu. Tay sách số, tay cầm chổi, tôi chuyển sang nhà vệ sinh nam.

Tôi bỏ qua tất cả ánh mắt kinh ngạc và khiếp sợ của tất cả quý ông trong phòng. Dựng chổi ở giữa phòng, tôi bảo họ.

__Xin lỗi, tôi cần phải dọn dẹp nhà vệ sinh. Phiền mọi người giải quyết mau lẹ để tôi còn làm việc.

Sau mấy giây bàng hoàng ban đầu, mấy chàng trai trẻ hơi ngượng, họ vội vàng rút lui, còn những người mặt hơi dày và có tính trêu hoa nguyệt, họ cười cợt nhả, họ nháy mắt với tôi.

__Em cứ làm việc tự nhiên đi. Bọn anh không làm gì ảnh hưởng đến em đâu.

Tôi cười nhạt. Đối phó với những tên háo sắc, và lợi dụng chức quyền để bắt nạt những nhân viên nhỏ bé như tôi, cách tốt nhất là lờ họ đi. Nếu họ mà làm quá, lúc đó tôi sẽ cho họ biết quả ớt có vỏ bề ngoài nhìn rất ngon mắt, nhưng khi ăn phải rồi, họ mới biết nó cay đến tận óc, mắt nó đom đóm, và nước mắt chảy ròng ròng. Hy vọng tôi sẽ khiến họ còn đau đớn hơn cả cảm giác ăn phải quả ớt đó.

Nếu họ đã muốn tôi lau chùi khi họ vẫn ở đây, thì họ cứ tự nhiên làm những gì mà họ muốn. Mặt tôi vẫn đeo khẩu trang, còn tay vẫn đeo găng, tôi bắt đầu công việc dọn dẹp.

Nhìn bồn cầu đi tiểu tiện của nam giới, tôi khóc không ra nước mắt. Họ thật phiền phức, họ bắt tôi phải lau hai lần. Sao nhà sản xuất bồn cầu, không sản xuất ra một loại bồn cầu để cho họ đại tiện và tiểu tiện luôn thể. Tại sao họ lại nghĩ ra được nhiều thứ để hành xác tôi thế này?

Mấy tên có da mặt dày nhưng không thể dày bằng tôi. Tôi mặc kệ họ đứng ở đây, tôi cầm cùi lau chùi. Tôi chỉ muốn làm công việc của mình, tôi không quan tâm đến ánh mắt của người khác.

Lau đến giữa phòng, tôi thấy có một đôi giày màu đen, tôi vốn chỉ tập trung vào việc lau sàn nhà nên cũng không thèm chú ý đến ai là chủ nhân của đôi giày ấy. Tôi lia chổi sang bên cạnh anh ta, tôi quay sang hướng khác để lau tiếp.

Vừa mới lau xong, anh ta lại đứng trước mặt tôi, tôi tức xì khói. Tên này muốn chết hay sao thế? Nếu muốn chết hãy chờ tôi lau xong rồi, tôi và anh ta sẽ cãi nhau một trận cho hả, còn bây giờ tôi phải lau nhà vệ sinh, tôi không có thời gian để đùa với anh ta.

Tôi mím chặt môi, cố nén tức giận vào trong, tôi lịch sự lên tiếng.

__Phiền anh đứng tránh sang một bên, tôi cần phải lau sàn nhà.

Tôi tưởng sau khi nghe giọng nói nhỏ nhẹ và biết điều của tôi, anh ta sẽ tránh sang một bên để cho tôi lau, nhưng đáng này, anh ta vẫn đứng im bất động như khúc gỗ.

Tôi hết chịu nổi nữa rồi. Anh ta muốn gây sự với tôi chứ gì? Được thôi, nếu anh ta thích thì tôi chiều.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh ta, mắt tôi căm phẫn nhìn anh, miệng tôi định phun ra khỏi giận nhưng khi nhìn rõ chủ nhân của đôi giày đen kia là ai, tôi vừa mới há miệng ra phải ngậm ngay miệng lại.

Mọi người trong phòng đều đứng im bất động, ngay cả tiếng nước chảy cũng ngừng. Tôi tưởng mình đang lạc vào phim “Ma Trận”.

Nhìn thấy hấn, bao nhiêu tức giận và uất ức mà tôi phải chịu đựng từ sáng đến giờ đều bị vo lại thành một bọc to ùng. Tôi rất muốn trút hết lên đầu hấn, muốn đâm thẳng vào mặt hấn.

Chẳng phải tôi đã làm theo lời của hấn, đã đi lau dọn phòng vệ sinh từ sáng đến giờ? Tại sao hấn còn dùng ánh mắt như chuẩn bị mang tôi đi để giết thịt để nhìn tôi? Không lẽ hấn cho rằng tôi bị phạt như thế này vẫn còn chưa đủ để cho hấn hả giận? Nếu hấn muốn thì hấn cứ làm đi, dù sao tôi cũng không dám hy vọng là hấn sẽ đối xử tốt và cư xử công bằng với tôi.

__Cô đi theo tôi!

Sau khi nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lẽo có thể đóng băng người khác, hấn mới thốt nên một câu cũng lạnh không kém gì ánh mắt và khuôn mặt hấn.

Đồ kiếm lời! Tôi rửa thắm hấn.

Tức giận trong tôi đã bùng nổ, dù bây giờ hấn mạng tôi theo để mắng tôi, hay dùng những cách tàn khốc để trừng phạt tôi, tôi cũng không còn sợ hấn nữa.

Tôi ném bỏ găng tay, băng khẩu, áo mưa vào thùng rác trước cửa phòng vệ sinh nam. Mặc kệ ánh mắt của bọn đàn ông trong phòng, tôi hung hăng bước đến chậu rửa mặt.

Cầm cục xà bông, tôi rửa sạch tay, sau đó rửa mặt, vuốt tóc cho bớt rối, tôi tặng cho mọi người trong phòng một ánh mắt của một con chó con sắp bị chủ đánh. Trước khi rời khỏi phòng, tôi đóng cửa thật mạnh, đôi guốc màu đen của tôi đập mạnh vào cánh cửa. Đây là cách đóng cửa rất văn minh và lịch sự của tôi.

Mọi người trong phòng há hốc mồm nhìn tôi. Xem ra họ đã hiểu một quả ót nhỏ như tôi có thể làm được gì. Nói một cách văn vẻ như cánh mày râu là “Hoa hồng tuy đẹp nhưng lắm gai”. Tôi không biết mình có thể được ví như một bông hoa hồng không, nhưng gai nhọn mọc xung quanh tôi thì rất nhiều. Họ cứ thử chọc vào tôi và cướp không của tôi một đồng thử xem ? Hừ ! Lúc đó tôi sẽ cho họ biết tay.

Sau khi chứng kiến một loạt hành động rất “biết điều” của tôi, hấn lạnh lùng bỏ đi trước.

Đi theo sau lưng hấn, tôi le lưỡi, làm mặt quỷ với hấn. Từ lúc gặp phải tên ác quỷ này, cuộc sống của tôi đã đi lệch ra khỏi quỹ đạo. Sợ rằng kể từ hôm nay, tôi không còn sống để mà đếm tiền nữa, có lẽ tôi nên chuẩn bị tâm lý để đón nhận những hình phạt mà hấn dành cho tôi.

Đi qua bàn của cô thư kí, tôi thấy cô ả đang cười ngọt ngào chào hấn, ánh mắt hồ ly tinh của cô ta giờ phát huy đến cực điểm.

Tôi thật sự rất khâm phục khả năng diễn xuất của cô ả. Khi nói chuyện với tôi, cô ả cho tôi thấy ai mới làm chủ ở đây, còn khi nói chuyện với hấn, cô ả lại nhu mì và dịu dàng giống như một khuê nữ thiện lương.

A ha ! Giờ tôi lại biết thêm một mảnh khóc nữa để tồn tại trong môi trường làm việc cạnh tranh một cách khốc liệt này.

Xem ra làm sếp lớn thật sướng. Hấn chẳng những được tất cả nhân viên ở đây nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, và kính trọng, hấn còn lấy đi trái tim của biết bao nhiêu cô gái.

Hừ ! Nếu hấn cũng nghĩ rằng tôi sẽ giống như họ, thì hấn đã nhầm. Ngay lúc này tôi hận không thể phá vỡ bỏ khuôn mặt giả tạo thanh cao của hấn và cô ả thư kí kia. Bọn họ đều sống giả nhân giả nghĩa, họ chỉ biết đối xử lịch sự với những người thuộc thế giới của họ, còn một cô nhân viên quen như tôi thì làm gì có chuyện họ để tôi vào mắt.

Nếu không phải nghĩ tôi cần tiền để mua nhà, mua xe, và thực hiện giấc mộng làm giàu của mình, tôi đã không thèm ở lại đây thêm một giây phút nào.

Nhìn vẻ mặt tiêu ngủi của cô thư kí khi không được hấn chú ý và bảo câu nào, tôi khoái trá cười thầm. Cứ giả bộ cho lắm vào, cũng có lúc tôi sẽ khiến cô lộ bộ mặt thật của mình.

Tặng cho cô ả thư kí một nụ cười ghê rợn giống như xác chết sống dậy, tôi nháy mắt với cô ta.

Tôi phải cố nín cười khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch, và nghe cô ả hét lên thất thanh. Tôi đã làm cho cô ả mất hết hồn vía.

Nếu nói về tài diễn xuất, tôi phải đạt hạng A.

Hấn quay lại nhìn tôi, tôi tỉnh bơ như không có chuyện gì. Tôi nhìn hấn bằng ánh mắt vô tội. Đúng, tôi có làm gì cô ả đâu, tôi không quát cô ả, cũng không đánh cô ả, tôi chỉ cười “duyên” với cô ả thôi, lẽ ra cô ả phải cảm ơn tôi vì đã biết phép lịch sự đi hỏi về cười mới đúng.

Tôi thật oan ức, tại sao lòng tốt của tôi lại bị họ hiểu lầm và nghi ngờ là thế nào ? Chẳng lẽ trong mắt họ, tôi lại xấu xa và đê tiện như thế ?

Mặt tôi mếu sấp khóc. Lòng tôi không ngừng gào thét.

Bạn bè tôi nói đúng, tôi không theo con đường nghệ thuật thật sự rất phí tài năng. Khi nào tôi muốn diễn một vai tốt, tôi sẽ diễn cho thật đạt. Còn khi nào muốn trở thành một người xấu, tôi có thể khiến họ nghĩ tôi thực sự là một con bé giang hồ sẵn sàng chém giết để chiếm lãnh thổ.

Nghĩ đến đây, tôi lại rất muốn cười to.

Tội nghiệp cho cô ả thư kí khi phải nhìn thấy vẻ mặt giống như là ma quỷ của tôi.

__Đi nhanh lên !

Hấn quát tôi. Có lẽ tôi đã chọc giận hấn, hấn đã hết chịu nổi tôi rồi.

Tôi bĩu môi. Chẳng lẽ chỉ có mình hấn không chịu nổi tôi, ngay cả tôi cũng không muốn nhìn thấy mặt hấn. Có lúc tôi còn ước hấn mãi mãi biến mất đi đâu đó thật xa để một mình tôi sống cho yên.

Mở cánh cửa làm bằng thép không rỉ, hấn lạnh lùng ra lệnh cho tôi.

_Vào đi !

Mỗi lần nhìn thấy cánh cửa làm bằng thép không rỉ của hắn, tôi lại muốn khóc thét. Khuôn mặt, ánh mắt của hắn đã đủ khiến tôi hãi lắm rồi, giờ còn cộng thêm cánh cửa mà chỉ có nhà băng, hoặc xe chờ tù mới dùng đến, tôi thấy chân tay mình hư xuyễn, còn trái tim đang đập “bang bang” trong lồng ngực. Hắn đang bào mòn hết sức chịu đựng của tôi.

Kéo ghế, hắn ngồi xuống. Còn tôi, đứng im chờ nghe hắn phán quyết.

Đứng ở đây trong căn phòng trần ngập hơi lạnh này, tôi thấy mình giống như một chiến sĩ phải chiến đấu với một con quái vật có mấy cái đầu.

Hu hu hu ! Tôi khóc không ra nước mắt. Lần này tôi chết là cái chắc. Có ai cứu tôi không ?

Trong lòng tôi đang không ngừng gào khóc, không ngừng cầu nguyện, nhưng ngoài mặt tôi vẫn tỏ ra bình thản. Tôi muốn một lần đối diện và nói chuyện thẳng thắn với hắn. Tôi nghĩ tình huống xấu nhất là tôi bị đuổi việc, ngoài ra hắn không làm được gì tôi nữa cả.

Bây giờ là xã hội chủ nghĩa, giết người là phạm pháp. Tôi nghĩ một người khôn ngoan như hắn sẽ không chọn cách ngu xuẩn như thế, hắn là người thông minh. Khi hắn thấy một con bé tứ cổ vô thân và có tính cách ham tiền như tôi không có gì thú vị, chắc hắn sẽ sớm buông tha cho tôi thôi.

_Cô nói gì đi chứ ? Cô bắt tôi chờ cô từ sáng đến giờ, mà cô không chịu mở miệng nói một lời giải thích là sao ?

Tôi cảm hận nhìn hắn.

_Anh đừng giả vờ. Chẳng phải anh bắt tôi đi dọn nhà vệ sinh là gì ? Anh đã trừng phạt tôi rồi anh còn muốn gì nữa ?

Hắn cau mày, ánh mắt hắn quan sát và đánh giá tôi.

_Cô nói rằng tôi bảo cô đi dọn nhà vệ sinh ?

Tôi cười nhạt. Khuôn mặt giả vờ không biết gì của hắn khiến tôi chán ghét.

_Anh nghĩ rằng tôi tự nguyện đến nhà vệ sinh để lau chùi và dọn dẹp chắc ? Dù tôi chỉ là một nhân viên bình thường, nhưng tôi không phải là lao công.

Nghe giọng nói tức giận và phẫn nộ của tôi, hắn im lặng không nói gì.

Thấy thái độ thờ ơ và lãnh đạm của hắn, tôi nộ khí bốc hỏa.

_Nếu anh không muốn tôi làm việc ở đây, thì anh kí giấy xa thải tôi luôn đi. Tôi không muốn hàng ngày phải chịu đựng hình phạt của anh.

Mặc dù biết rằng mất việc ở đây tôi sẽ khó mà sống được như trước, nhưng tôi tin tôi sẽ sớm tìm được một công việc mới. Nghĩ đến cửa hàng bán của anh Luân, trên khỏe môi bắt gặp nở một nụ cười nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Anh ấy luôn nói với tôi rằng: “Khi nào tôi không còn chỗ nào để đi thì hãy đến làm việc cho anh ấy”.

Tay nghề làm bánh của tôi, tuy không bằng anh ấy, nhưng bánh do tôi làm cũng được rất nhiều người thích và khen ngon.

Cảm giác sống mà không có áp lực và cạnh tranh thật khoan khoái. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không quên được hình ảnh vừa ăn bữa tối vừa cầu nguyện và hát thánh ca của bọn trẻ. Thế giới trẻ thơ thật trong sáng và hồn nhiên. Tôi vì cố gắng vươn lên và tranh đấu nên đã quên mất hết tất cả niềm vui nhỏ nhoi khi được ăn một bữa cơm ngon, được nhận một bộ quần áo mới lúc còn bé.

Có lẽ anh Luân nói đúng. Cuộc sống này chỉ là một bàn cờ, nếu đi đúng nước con người sẽ đạt được những gì mà mình mong muốn, còn nếu không sẽ mất hết tất cả.

Nhìn đôi bàn tay gầy gò và nhỏ bé của mình, tôi lắc đầu cười khổ. Đã bao lâu rồi tôi không quan tâm đến bản thân, tôi làm việc như điên để kiếm tiền. Nhưng đến cuối cùng tôi đã tiêu hết khi biết mình sắp chết. Tôi đã ngu dại một lần, tôi không muốn có lần sau nữa.

Nếu hắn không muốn tôi làm việc ở đây, tôi sẽ về làm việc cho anh Luân, sau đó tính tiếp. Tôi là người năng động và tự tin vào khả năng của mình. Tôi

tin rằng mình sẽ không chết đói. Tôi nghĩ đã là người ai cũng có tài năng riêng của mình, chỉ cần chăm chỉ và có chí vươn lên thì không có việc gì là khó.

Thấy tôi hết lắc đầu rồi lại cười tủn tủn một mình, ánh mắt hần nhìn tôi rất lạ. Hình như hần không thấy có một cô gái nào lại tự ki như tôi.

Tôi chẳng những khả năng tự sướng cao, mà tính cách ham tưởng tượng và suy nghĩ vu vơ cũng cao chẳng kém.

_Ai là người bảo cô đi dọn dẹp và lau chùi nhà vệ sinh ?

Cuối cùng hần cũng hỏi đến mấu chốt của vấn đề.

_Cô thư kí xinh đẹp và quyến rũ của anh.

Hần bấm nút điện thoại trên bàn.

Vì hần mở to loa nên tôi nghe rõ giọng nói của hần và cô thư kí.

_Chào sếp ! Sếp có việc gì cần dặn không ?

_Cô vào văn phòng tôi một lát.

_Vâng.

Cô ả thư kí hình như đang lo lắng chuyện gì đó, nên giọng nói có vẻ run rẩy và hốt hoảng.

Tôi mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa bọc da màu xám trong phòng. Tự pha cho mình một tách cà phê nescafé, tôi uống một ngụm.

Nhìn hành động tự nhiên và không sợ chết của tôi, đôi mắt đen sâu thẳm như bóng đêm của hần càng dày thêm.

_Cạch !

Cánh cửa làm bằng thép không rỉ mở ra, cô thư kí rụt rè bước vào phòng.

Tôi chăm chú nhìn vào tờ báo kinh tế được đặt ở trên chiếc bàn làm bằng kính, nên không chú ý đến cô ả.

Tôi rất muốn biết, họ lại định diễn trò gì cho tôi xem nữa. Nếu hần định dùng trò “Mượn gà để dọa khỉ” thì hần đã dùng sai đối tượng, tôi không phải là khỉ mà cô thư kí của hần cũng không phải là gà. Cô ta là yêu tinh, còn tôi là pháp sư chuyên môn đi thu thập yêu tinh. Tôi sợ những câu mà hần sắp nói tiếp theo sẽ phản tác dụng ngược lại.

_Nghe nói cô là người yêu cầu cô ấy đi dọn nhà vệ sinh ?

Môi cô ả run run. Màu đỏ của son phấn khiến cô ả trông rất tức cười. Cô ả giống như một khi đầu đỏ cứ kêu lên chí chóc và chỉ trò lung tung. Có lẽ vì miệng của cô ả không thể ngậm lại được, nên cô ả mới phun hết mura xuân vào mặt tôi. Tôi thật vinh hạnh khi được cô ả chiếu cố và để ý đến.

Ngồi im uống cà phê và đọc báo, tôi nghe họ đối đáp với nhau.

_Sao cô không trả lời ? Cô không có điều gì cần nói với tôi sao ?

Khủy tay chống xuống bàn, mười ngón tay đan xen vào nhau, mắt hần lạnh lùng nhìn cô ả. Trông hần giống như một ông chủ lớn đang chuẩn bị khen thưởng cho nhân viên dưới quyền của mình, và nhân viên được hần “khen ngợi” lần này là cô ả thư kí chanh chua.

_Em. .em cũng không muốn bảo cô ấy đi dọn vệ sinh. Nhưng cô ấy là nhân viên mới, cô ấy nên học cách tôn trọng những người đi trước như em. Anh bảo thái độ không biết ai là ai của cô ấy, nếu không cho cô ấy hiểu một chút “lễ nghĩa” cô ấy làm sao biết cách cư xử.

Nghe cách nói chuyện của ả, hóa ra tôi nên cảm ơn cô ả vì đã bắt tôi đi dọn nhà vệ sinh ?

A ha ! Tôi lại muốn cười to lên.

Có ai lại đi cảm ơn kẻ đã cướp hết mọi thứ của mình, chèn ép mình và đặt mình vào chỗ chết không ?

Nếu người nào làm được điều đó, tôi nghĩ người đó là thánh, hay không còn muốn sống tiếp nữa. Trong số những người kẻ trên, tôi không thuộc diện trong số họ. Tôi là người yêu tiền, yêu mạng sống của mình.

Kẻ nào dám chọc vào tôi, hay dám cướp của tôi thứ gì, tuy rằng tôi sẽ không dám dùng dao giết họ, dùng gậy đánh họ, dùng miệng lưỡi để văng tục vào mặt họ, nhưng hàng ngày hàng giờ tôi sẽ rửa thù hận họ, tôi sẽ quyết tâm làm giàu hơn họ để rửa mối nhục mà họ đã gây ra cho tôi.

Tôi nhàm chán nhìn cả hai. Nếu họ muốn xa thải tôi thì nói nhanh lên, tôi đã đói lắm rồi.

Quá bức mình, và quá tức giận, tôi đặt mạnh ly cà phê xuống bàn.

Hai người đang người hỏi, người lễ độ và khúm núm trả lời giật mình nhìn tôi. Tôi nhếch mép cười gượng gạo.

_Hai người cứ từ từ mà nói chuyện với nhau. Đằng nào thì tôi chẳng bị xa thải, hai người không cần phải diễn trò cho tôi xem nữa. Bây giờ tôi xuống phòng nhân sự thu dọn đồ đạc. Nếu phải nghe hai nữa nói chuyện thêm một lúc nữa, căn bệnh đau dạ dày lại hành hạ tôi.

Tôi dùng dùng đi ra cửa, tôi cố tình nện gót giày thật mạnh xuống sàn nhà.

Nhìn những tấm gạch men sáng bóng dưới sàn nhà, tôi rửa thầm.

_Đứng lại ! Cô định đi đâu ?

Giọng của hắn sắc lạnh. Tôi chưa từng thấy hắn tức giận như thế.

Tôi rùng mình một cái. Bất đắc dĩ, tôi đành quay lại nhìn hắn.

_Tổng giám đốc đại nhân à, ngài có thể buông tha cho tôi được không ? Chẳng phải kết quả cuối cùng là tôi bị xa thải hay sao ? Nếu điều đó là sự thật, thì trước hay sau gì tôi cũng phải đi ra khỏi đây.

_Ai bảo cô là tôi sẽ xa thải cô ?

_Anh đừng đóng kịch nữa. Tôi nhìn anh đủ rồi. Tôi mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, anh không cần đuổi tôi, tôi sẽ tự viết giấy xin nghỉ việc.

_Rầm !

Hắn tức giận đập bàn.

Cô thư kí bị hắn dọa cho nhảy dựng, mặt cô ả tái nhợt.

Nhìn cô ả lúc này, tôi thấy cô ả thật tội nghiệp. Sao không tiếp tục mỉm cười và lấy lòng hắn nữa đi, thế nào đã bị hắn dọa cho sợ chết khiếp rồi à ?

Tôi đã nói hắn chỉ được về bề ngoài thôi nhưng không một ai chịu tin tôi.

_Tôi không thích nhân viên dưới quyền lợi dụng chức quyền để tự tung tự tác và làm khó người khác. Tôi muốn cô quay trở lại bàn viết bàn kiểm điểm, nếu cô còn tái phạm, cô sẽ không có lần sau.

Cô thư kí không nói được một lời nào. Cô ả mấp máy môi nói câu xin lỗi, sau đó nhanh chóng rút lui ra khỏi phòng.

Tôi tưởng cô ả sẽ tặng cho tôi một ánh mắt có thể giết người nhưng cô ả ngay cả nhìn tôi một cái cũng không có, hình như ánh mắt đáng sợ của hắn đã khiến cô ả không có dũng khí chọc giận hắn hơn nữa.

_Còn cô quay lại đây !

Tôi lững thững đi đến trước mặt hắn. Tôi chột dạ khi chỉ còn có một mình tôi và hắn ở trong phòng, hắn sẽ không làm gì tôi chứ ?

Mỗi một bước chân, tôi lại thấy con đường trước mặt như dài thêm, chân tôi mỗi một không muốn bước thêm nữa, tôi muốn dừng lại.

Hắn quan sát khuôn mặt và bước chân của tôi. Chắc hắn vui lắm vì có thể bắt nạt được một con bé như tôi.

Tên đáng ghét ! Đồ xấu xa !

_Cô muốn bị xa thải lắm sao mà lần nào gặp tôi, cô cũng nhắc lại câu này ?

_Tôi chỉ nhắc lại những gì mà anh muốn nói với tôi. Anh nên cảm ơn tôi vì không phải tốn nước bọt thông báo tin này với tôi mới phải.

_Cô nói gì ?

Hắn âm u nhìn tôi. Khuôn mặt của hắn đã bị giảm xuống còn mấy độ.

Hắn khiến trái tim nhỏ bé của tôi lại đập “thình thịch” trong lồng ngực. Tôi chỉ mong hắn nhanh chóng kết thúc kiểu tra tấn bằng tinh thần này ngay lập tức, chân tôi đang muốn chạy nhanh ra khỏi đây.

_Cô ấy nói rằng cô không biết phép tắc cư xử của một nhân viên mới đến có đúng không ?

_Anh gọi tôi quay trở lại đây chỉ để hỏi tôi câu này thôi sao ? Nếu anh muốn mắng tôi thì cứ việc, tôi không có gì để nói với anh cả.

_Cô chắc chứ ?

Tôi trừng mắt nhìn hắn. Dù tôi có giải thích liệu hắn có vì một con bé từng dám phạm lỗi tày trời với mình, hắn sẽ tin tưởng và trách mắng cô thư kí xinh đẹp và quyến rũ của hắn không, hay là hắn muốn mượn lý do này để chinh tôi thêm ? Tất cả những gì mà hắn và cô ta vừa nói với nhau chẳng qua hắn chỉ đang diễn cho tôi xem mà thôi.

Hắn đứng dậy.

Tôi hốt hoảng vội đi giật lùi. Tôi sợ hắn đánh tôi.

Không được ! Ngàn vạn lần không được ! Má trái của tôi vẫn còn đau nhức, nếu hắn mà lại đánh thêm một bạt tai nữa, tôi làm sao dám gặp ai.

Hu hu hu ! Xin người hãy cứu con ! Con biết con sai rồi ! Lẽ ra con không nên trêu vào một tên có tính cách lạnh lùng giống như ác quỷ thế này.

Hắn tiến một bước, tôi lùi một bước. Mặt tôi tái mét.

_Tôi..tôi xin lỗi anh được chưa ? Anh...anh có thể bỏ qua cho tôi được không ? Hiện giờ tôi rất đói, tôi phải đi ăn. Có gì chiều tôi quay lại, lúc đó anh hãy tiếp tục.

Tôi chỉ nói dối hắn thế thôi. Quay trở lại đây ư ? Không bao giờ ! Tôi chạy còn không kịp, tôi nào có lá gan to như thế.

Tôi cố lờ hết dừng khí và can đảm lúc này khi đối phó với bọn con gái và bọn con trai ở nhà vệ sinh ra để đối phó với hắn, nhưng chẳng có tác dụng gì cả. Hắn không phải là người thường, hắn không có biểu hiện gì khác ngoài lạnh như băng, ngay cả cười một cái cũng không, tôi chưa từng gặp phải một con người nào lại đáng sợ như hắn.

Đến gần cánh cửa làm bằng thép không rỉ, một mặt tôi dùng hai tay lần mò nắm lấy khóa cửa, một mặt tôi gương gao cười lấy lòng hắn.

_Anh..anh chắc cũng đã đói rồi. Chúng...chúng ta nghỉ giải lao ở đây được không ?

Hắn không nói gì, hắn tiến về phía tôi đang đứng. Bước chân của hắn rất dài. Đếm bước chân của hắn, tôi thấy chỉ cần hai hay ba bước chân nữa thôi, hắn sẽ tiến gần đến bên cạnh tôi.

Không kịp suy nghĩ gì, tôi xoay khóa cửa, sau đó co giò bỏ chạy.

Tôi chạy trên hành lang với tốc độ nhanh nhất có thể, không kịp đi thang máy, tôi đành phải đi thang bộ.

Vốn đã mệt đến đi không nổi, lại bị một trận hoảng loạn tinh thần nên tôi không còn hơi sức đâu để leo cầu thang nữa.

Nhìn cầu thang dài hun hút và đen ngòm trước mặt, tôi thật sự rất muốn khóc thét.

Tự nhủ là mình hãy cố lên, tôi đành tiếp tục cố gắng bước xuống từng bậc cầu thang.

Lúc tôi xuống đến hàng lang của lầu tám. Trong khi tôi vừa vượt ngực, vừa mỉm cười nhẹ nhõm khi quay lại không thấy hắn đuổi theo, hắn đã lù lù đứng ngay sau lưng tôi.

Lúc thấy hắn đứng ngay trước mặt mình khi quay đầu định bước xuống tiếp lầu thứ bảy, tôi đã thét lên kinh hoàng, chân tôi lùi hai bước. Hắn chẳng khác gì một bóng ma.

Hu hu hu ! Tôi đã làm gì hắn mà hắn nở lòng nào bám theo tôi như quỷ hút máu thế này !

Hắn đứng im nhìn tôi, sau đó đôi môi màu đỏ như son đầy quyến rũ và gọi cảm của hắn hé ra hai hàng răng sáng bóng ở bên trong.

_Cô đi theo tôi !

Tôi thật sự đã bị hắn dọa cho sợ đến nỗi cả cơ thể đều run kịch liệt. Chúa ơi ! Xin người một lần nữa hãy cứu con !

Nhìn vẻ mặt như sắp sửa chạy trốn của tôi, hắn lạnh lùng tuyên bố.

_Cô không chạy thoát được đâu. Tốt nhất cô nên nghe lời tôi đi thì hơn, tôi không muốn mạnh tay với cô.

_Anh...anh làm ơn buông tha cho tôi đi được không ? Cùng lắm thì tôi vái anh một cái là được chứ gì ? Anh là người đại lượng, anh không nên chấp một con bé không hiểu chuyện như tôi.

Hắn coi mấy lời nói của tôi giống như mấy lời thoại trên sân khấu.

_Cô nói đủ rồi chứ ? Nếu đủ rồi còn không mau đi theo tôi ?

Đi theo hắn sao ? Có chết tôi cũng nhất quyết không chịu đi. Nếu phải chọn cách chết cho mình, tôi muốn chết êm ái, tôi không muốn bị chết vì khổ hình.

Câu nói cửa miệng của tôi là “Tiết kiệm là quốc sách” còn bây giờ “chạy là thượng sách”.

Tôi nghĩ một người khi bị dồn vào đường cùng sẽ dốc toàn lực để bảo toàn mạng sống của mình. Tôi cũng đang bị cùng đường, nên không còn cách nào khác, tôi chạy bán sống bán chết, chạy nhanh nhất có thể.

Vừa chạy xuống cầu thang, tôi vừa mếu, vừa gào thét trong thầm lặng.

“Tạm biệt công việc yêu thích ! Tạm biệt tiền lương rùng rình đầy túi ! Tạm biệt tiền thưởng mấy triệu ! Tạm biệt ước mơ mua xe, mua nhà ! Tạm biệt cuộc đời tươi đẹp ! Tạm biệt những người bạn thân yêu !”

Cứ mỗi một bậc thang mà tôi bước xuống, tôi lại nói một câu tạm biệt.

Đến khi tôi chạy bộ xuống lầu sáu, tôi ngồi bệt xuống hành lang, đầu dựa vào bờ tường, tôi thở hổn hển.

Đáng chết ! Hắn không biết là tôi sợ hắn lắm hay sao, mà lần nào hắn cũng xuất hiện trước mặt tôi giống như một bóng ma.

Ngồi nghỉ ngơi một lúc, tôi thẳng tiến đến phòng nhân sự nơi tôi đã làm việc ba năm. Lúc này, tôi muốn trút hết tất cả bao nhiêu u uất mà tôi đã phải chịu đựng từ sáng nay đến giờ lên đầu mấy người bạn trong tổ công tác.

Hừ ! Họ dám bỏ rơi tôi ! Dám để tôi qua đêm tại nhà hắn !

Hu hu hu ! Nhớ lại khuôn mặt của hắn lúc này, tôi lại muốn gào thét.

Không được ! Nếu tôi còn tiếp tục chịu đựng, tôi sẽ hóa điên lên mà chết. Tôi cần phải xả ra, tôi không nên tiếp tục hành hạ bản thân mình nữa.

Nói là làm, tôi hăm hăm mở cánh cửa gỗ.

Mọi người trong phòng còn đang mãi nói chuyện nên không chú ý đến sự xuất hiện của tôi.

Tôi quăng túi sách hình chữ nhật lên bàn, xắn tay áo lên đến khuỷu tay, tôi hung hăng bước lại gần họ.

Chân đặt lên ghế, tay chống vào sườn, tôi quát.

_ Mọi người vui quá nhỉ ? Có thể cho tôi tham gia được không ?

Thấy tôi, đầu tiên họ ngạc nhiên mở to mắt nhìn tôi, sau đó tất cả ủa lên vây kín lấy tôi.

_ Thế nào, đêm qua ngủ có ngon không ?

_ Người đàn ông đêm hôm qua đưa cô về là ai thế ?

_ Người đó có phải là bạn trai của cô không ?

Mỗi người một câu hỏi, họ tranh nhau nêu lên thắc mắc của mình.

Tôi tức muốn điên lên. Tại sao họ không hỏi tôi đã phải sống như thế nào, bị hành hạ ra sao ? Tại sao họ chỉ quan tâm đến việc anh ta là ai, anh ta đang làm gì và đang ở đâu ? Việc anh ta có là bạn trai của tôi không thì có liên quan gì đến họ ? Chẳng lẽ họ nghĩ tôi có thể thích và yêu một người đáng sợ, suốt ngày mặc đồ đen và lạnh lùng như hắn sao ?

Tuyết Ngân lôi giật tôi ra một góc. Cô nàng thở thè.

_ Bà nói cho tôi biết đi anh chàng đẹp trai tối hôm qua đưa bà về nhà là ai ? Giữa bà và anh ta không xảy ra chuyện gì chứ ?

Tôi chưa kịp nói câu gì, Tuyết Ngân lại tiếp tục.

_ Bà ghê thật. Tôi cứ tưởng bà là người chỉ thích tiền, chứ không thích có người yêu. Thế mà nay, người yêu của bà chẳng những đẹp trai lại rất giàu có.

Nỗi oan của tôi chẳng khác gì Quan âm Thị Kính. Tôi nào có may mắn, và được hưởng phước giống như Tuyết Ngân và mọi người ở đây đã đoán. Hắn là ông chủ của tôi, là kẻ thù của tôi.

Mọi người vênh tai lên để nghe tôi và Tuyết Ngân nói chuyện với nhau. Nhìn họ, tôi lại không nhịn được cười. Cục tức trong tôi đã giảm được một nửa. Họ không phải người xấu, có lẽ họ mang tôi lên xe của hắn cũng là do họ bị bắt buộc. Hắn là một kẻ đáng sợ, mệnh lệnh của hắn không ai là người có lá gan dám cãi lại. Ngay một kẻ táo tợn như tôi, cũng không thể phản kháng lại, nói gì họ.

Tôi không trả lời bất cứ câu nào, tôi chìm đắm vào trong suy tư của bản thân. Tôi không biết mình nên làm gì bây giờ. Nếu tôi bỏ việc ngay ngày hôm nay, không hiểu hắn có để cho tôi yên không ?

Tôi nghĩ một người bận rộn, và có một núi công việc cần phải giải quyết như hắn, đâu có thời gian rảnh dỗi để quan tâm đến một con bé xa lạ như tôi. Nghĩ đến đây, tôi thấy nhẹ nhõm hẳn. Đúng, tôi chỉ biết tự hù dọa chính mình. Sống và làm việc trong địa bàn của hắn, tôi mới sợ, còn khi tôi đã xõa cánh

bay, tôi còn phải sợ gì nữa.

Lòng đã quyết, tôi cao hứng bảo mọi người trong phòng.

_ Mọi người có ai muốn đi cùng tôi xuống canteen ăn cơm và uống cà phê không ?

Nếu phải là khi khác, thế nào họ cũng nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ và khuôn mặt ngốc lảng vì không dám tin. Nhưng biểu hiện vào tối hôm qua của tôi, và họ còn muốn hỏi tôi về hẳn, nên họ vội vàng đáp ứng yêu cầu của tôi. Tôi đoán nếu tôi bảo họ trả tiền bữa ăn trưa cho tôi, họ cũng sẽ trả.

Ha ha ha ! Không ngờ cũng có lúc nhờ hẳn, tôi được hưởng lợi.

Tuyệt Ngân bám tôi không rời, cô nàng là một người thích đi nghe ngóng chuyện của thiên hạ. Tin tôi có bạn trai siêu đẹp trai và siêu anh tuấn, hơn nữa lại giàu có, nên cô nàng làm sao có thể bỏ qua.

Tôi sợ nếu tôi nói sự thật cho cô nàng biết, cô nàng sẽ hét ầm lên, sau đó bàn tay giống như búp măng của cô nàng sẽ liên tiếp bấm trên bàn phím điện thoại, và chỉ hai phút sau tin tức nóng hổi của tôi sẽ được lan truyền khắp công ty. Nhờ có cô bạn thân giống như phát thanh viên này, tôi sẽ nhanh chóng trở nên nổi tiếng mà không cần phải mất phí quảng cáo.

Nếu tôi là một người ham giàu và ưa sĩ diện, tôi sẽ làm ngay một cái lễ thật lớn để cảm tạ Tuyệt Ngân. Nhưng đáng tiếc tôi là người ghét nhất scandal, và ghét nhất việc người khác chỉ trích nói xấu sau lưng mình.

Tính tôi ưa thẳng thắn, tôi luôn là người có gì nói nấy, luôn thích giải quyết hết tất cả mọi khúc mắc và hiểu lầm với người khác ngay khi có thể. Còn nếu không, tôi sẽ bỏ trốn giống như cách tôi đang làm với hẳn.

Nhà ăn tập thể của công ty hay còn gọi là canteen cho ngắn gọn nằm ở lầu bốn. Tôi thường xuyên xuống đây ăn cơm trưa và uống cà phê nên nơi này với tôi không hề xa lạ.

Canteen rất rộng. Nơi đây giống như một căn phòng có thể chứa được cả một trung đoàn. Công ty có hơn 5,000 nghìn người, nên bếp ăn tập thể phải lớn mới phục vụ đủ nhu cầu cho từng ngàn ấy con người.

Mỗi lần đến đây, tôi đều chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, gần chỗ có nhiều cây cảnh. Tôi thích ngắm nhìn mây trời, thích được hít thở không khí trong lành và tươi mát của cây xanh và hoa cỏ. Tôi sinh ra và lớn lên ở một vùng quê nghèo nên yêu khung cảnh giản dị và mộc mạc, yêu thích mùi nhàn nhạt của những gốc rạ, yêu thích nghe tiếng kêu của côn trùng mỗi khi sắp có mưa bão.

Mới lên thành phố được hai ngày, tôi đã nhớ bọn trẻ và mọi người ở trại trẻ mồ côi. Không hiểu giờ này bọn trẻ và các sư đã ăn uống gì chưa hay là họ vẫn còn đang nấu nướng và dọn dẹp ?

Phục vụ cho hơn 50 đứa trẻ không phải là một công việc dễ dàng, nhất là khi khẩu phần ăn của từng đứa lại khác nhau. Mỗi khi chúng ốm đau, và kêu khóc, các sư rất vất vả.

Tôi ngồi lặng trên ghế, mắt hướng về xa xăm. Tôi đang hồi tưởng lại kí ức tươi đẹp của mình.

_ Gọi thức ăn và đồ uống đi chứ mọi người ?

Trung Kiên nhắc nhở.

Tôi giật mình thoát khỏi dòng suy tưởng. Quá khứ và hiện tại luôn được gắn kết bởi một sợi dây vô hình. Dù tôi chưa từng làm sai chuyện gì, nhưng những nỗi khổ mà tôi đã trải qua, không phải ai cũng có thể hiểu và chia sẻ được.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Gọi xong thức ăn, và đồ uống, tôi bắt đầu cắm cúi vào ăn. Tối hôm qua tôi không ăn được gì, sáng nay phải lao động mệt nhọc, nên tôi phải bù vào phần năng lượng đã mất.

Mọi người chăm chú nhìn tôi, họ không ăn cũng không uống, hình như họ thích quan sát tôi ăn, thích dò xem lúc nào thì thích hợp để hỏi tôi về hẳn. Bệnh tò mò của con người thật nặng, họ có thể sống mà không cần biết về chuyện riêng tư của người khác được không ?

Biết nhiều đôi khi không phải là chuyện tốt. Nếu biết nhiều về khoa học kĩ thuật còn khiến cho đất nước phát triển, nhưng biết quá nhiều chuyện đời tư

của người khác chỉ gặp họa mà thôi. Sống ở trên đời này, ai cũng có chuyện riêng tư muốn giữ riêng cho mình, không ai muốn phô diễn ra cho thiên hạ dòm ngó và đem ra làm trò hề.

Tôi bị họ nhìn đến phát nhột, vừa bực mình vừa buồn cười, tôi bảo họ.

_ Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, đừng nhìn tôi giống như tôi phạm, tôi không phải là tù nhân của mọi người.

Tuyết Ngân cười hì hì.

_ Bà biết thừa tôi muốn hỏi bà chuyện gì rồi. Sao bà còn không nói nhanh lên ?

Húp nốt chút nước canh trong bát, tôi đặt đũa và thìa xuống bàn. Dùng khăn giấy lau miệng, tôi chống khuỷu tay xuống bàn, lừ mắt nhìn Tuyết Ngân, tôi nghiêng răng.

_ Tôi đã cố gắng bỏ qua tội tôi hôm qua bà uống rượu say quậy phá, tội bà dám đẩy tôi ngã đập mặt xuống đất, tội dám làm bề mặt tôi trước mặt mọi người, tội bà vì say rượu nên hôn Hoàng Phúc trước mặt mọi người. Bà không biết tội của bà thì thôi, sao bà còn dám hỏi tôi này nọ ?

Một năm chỉ có bốn mùa, còn sắc màu trên mặt Tuyết Ngân thay đổi liên tục như thời tiết. Có lẽ chuyện tối hôm qua, cô nàng không nhớ gì cả, nên sau khi nghe tôi tường thuật lại, mặt cô nàng cứ liên tục chuyển hết từ màu này đến màu kia. Còn mắt cô nàng, tôi không biết phải nói sao cho đúng.

Ánh mắt cô nàng giống hệt một người cổ xưa nhìn thấy một chiếc xe ô tô hay máy bay, mà cứ ngỡ tưởng mình đang lạc vào thế giới của phép thuật. Tôi thấy cô nàng này không chịu đi theo nghiệp diễn xuất, cũng thật quá phí phạm tài năng. Không ngờ chỉ trong vòng có một buổi sáng, tôi lại phát hiện ra nhiều nhân tài được ẩn dấu sau mỗi một người phụ nữ mà tôi đã có dịp được gặp mặt như thế.

Cô nàng biết tôi nhất định sẽ xử lý cô nàng mỗi khi cô nàng say rượu, nên biết điều ngồi im re trên ghế. Đây là cách “Dùng độc để trị độc”. Tôi đã loại được một cái máy nói, và một con người siêu dè dặt về khả năng bám dai.

Tôi vuốt mồ hôi trán, thật hú vía.

Mấy người đàn ông trong nhóm hơi thất vọng khi thấy người năng động nhất nhóm trong việc đi thu thập tin tức đã bị tôi đánh gãy.

Vừa uống cà phê tôi vừa quan sát về mặt của họ. Tôi cố nín cười. Họ có cần biểu lộ ra khuôn mặt như thể tôi đã quỵ nọ của họ như thế kia không ? Chẳng lẽ thông tin về hán lại quan trọng với họ như thế ?

Tôi không thể hiểu nổi. Tôi cứ tưởng mọi người đến đây làm việc để kiếm tiền và có thể nhanh thăng chức, nếu có thời gian rảnh dỗi thì nói chuyện phiếm, và tán dóc với nhau, như vậy là đủ rồi. Đầu cần phải bóc lột tư của nhau ra làm gì ?

Tay xoay xoay ly cà phê, tôi mỉm cười ngọt ngào với hai người đàn ông trẻ trong nhóm.

_ Anh Quang ! Anh Cường ! Nghe nói tối hôm qua hai anh là người dìu em đi ra khỏi quán ?

Mỗi lần họ thấy tôi cười “ngọt ngào” như mía lùi với họ, là họ biết ngay tôi đang tức giận và đang sinh khí. Tôi sắp bùng nổ giống như sấm sét trên bầu trời.

Anh Quang cười gương.

_ Em...em không cần phải cảm ơn bọn anh.

Tay anh vội cầm lấy ly cà phê đang bốc khói ở trên bàn, sau đó uống ngay một ngụm. Do uống vội vả nên lưỡi anh bỏng rát.

Dưới ánh mắt sắc như dao của tôi, anh tìm cách xua tan đi không khí căng thẳng đang vây quay lấy tôi và anh.

_ Hắc...hắc ! Việc này nên làm, nên làm...!

Tôi tặng cho anh nụ cười “đẹp nhất” của mình.

_ Việc này phải cảm ơn hai anh rồi. Nếu không có hai anh, em đâu được đối xử “tốt” và được nếm trải cảm giác “hạnh phúc” và “sung sướng” như thế.

Mỗi một câu một chữ, tôi đều nhấn mạnh để có ý nói cho họ biết tôi đang tức giận và phẫn nộ như thế nào. Hừ ! Họ dám bán đứng tôi. Tôi biết họ cũng không cố ý làm thế, nhưng lẽ ra lúc đó, họ phải đánh thức tôi dậy mới đúng, đáng này họ vô tư quăng tôi cho hán. Nếu chẳng may hán là một kẻ mà tôi chưa từng gặp bao giờ, và là một kẻ buồn người thì sao ?

Càng nghĩ tôi càng tức, càng bực mình.

_ Răm !

Tôi đập mạnh tay xuống bàn.

_Hai anh thật quá đáng ! Hai anh có biết mình đã gây nên tội gì không hả ? Vì hai anh sáng nay tôi đã đi làm muộn. Vì hai anh, tôi phải lao động khổ sai từ sáng đến giờ.

Hai tay túm lấy cổ áo của họ, tôi gần giọng.

_Uổng công tôi đối xử tốt với hai anh. Sao hai anh dám vứt bỏ tôi giống như một khúc gỗ như thế hả ? Hai anh có hiểu sống có nghĩa khí là như thế nào không ?

Trong khi tôi đang hăng say giảng giải, hăng say trút thịnh nộ lên đầu họ, tất cả mọi người ở đây đều nín thở. Họ bị dáng vẻ bề ngoài của hấn thu hút. Hấn đi đến đâu, mọi người nhìn theo đến đấy.

Hấn giống như một siêu sao ca nhạc, một thần tượng trong lòng mọi người. Dáng vẻ, khí chất của hấn khiến cho mọi người vừa sợ vừa ngưỡng mộ. Chính cái cảm giác muốn chạm vào mà không dám, mới khiến người ta không thể rời mắt, không thể không nghĩ đến.

Tuyết Ngân hét lên một tiếng nho nhỏ trong cổ họng, mặt cô nàng phút chốc đỏ bừng. Tôi biết khi nào thấy một anh chàng nào tuấn tú và đẹp trai, cô nàng đều có phản ứng tương tự, nhưng lần này hơi quá thì phải. Dù có đẹp trai đến đâu, cũng có cần phải hét lên một cách phấn khích như thế không ?

Nghĩ đến đây, tôi bỗng thấy lo sợ vu vơ. Nếu Tuyết Ngân gặp được một chàng trai giống như hấn, cô nàng nhất định không thể kìm nén được mà phải hét lên để cho mọi người biết, cô nàng đã tán thưởng vẻ đẹp của người đàn ông đó nhiều như thế nào.

Không phải chứ ? Tôi phải khó lắm mới thoát được xuống đây. Tôi không muốn bị hấn bắt lại đâu.

Tôi lo sợ ngược mắt nhìn người đàn ông trong bộ vét đen đang bước dần từng bước về phía chiếc bàn mà tôi đang ngồi. Tôi hoảng hốt vội buông cổ áo của hai người đàn ông ra. Tôi luống cuống không biết mình nên làm gì để thoát khỏi ánh mắt của hấn.

Lợi dụng ánh mắt của mọi người đều nhìn hấn, chỗ tôi ngồi lại ở một góc khuất, hình bóng nhỏ bé của tôi được hai cây cảnh cao to che bớt, nên tôi yên tâm là hấn không nhìn thấy tôi. Tôi chui xuống gầm bàn, tôi giả vờ là mình đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Tôi chấp tay cầu nguyện là hấn hãy mau mau rời khỏi nơi đây. Có lẽ hấn xuống canteen của công ty chỉ để mua đồ ăn, hay cần nói gì đó với nhân viên, hấn sẽ không thân thiện quảng đại đến mức biết được tôi đang ở đây đâu. Tự an ủi mình xong, tôi yên tâm ngồi im ở dưới gầm bàn.

Tiếng giày khua “lộp cộp” trên nền gạch càng lúc càng tiến gần đến chiếc bàn mà tôi đang ngồi. Mỗi một bước chân của hấn chẳng khác gì một hồi trống trận đập dồn dập, lồng ngực tôi sắp nổ tung vì sợ hãi.

Tuyết Ngân là người hâm mộ và mến thầm hấn từ lâu, lại thường xuyên đọc báo kinh tế nên biết hấn là ai. Chắc cô nàng rất vui sướng khi được gặp mặt hấn ở ngoài đời.

_Chào...chào sếp !

Tuyết Ngân lắp bắp nói không nên lời.

Ngồi ở dưới gầm bàn, tôi giật mình thon thót. Hấn đúng là ác quỷ hiện hình. Giờ đây ngay cả bạn bè của tôi, hấn cũng không tha. Mai sau tôi làm sao dám tìm họ để chuyện trò nữa.

Ôm lấy đầu, tôi than thấu đến tận trời xanh.

_Cô là bạn thân của Phạm Khánh Băng ?

Xong rồi ! Tôi khóc thét. Hấn có cần điều tra đến tận chân tơ góc rẽ của tôi không ? Tôi chấp tay cầu nguyện : “Tuyết Ngân thân mến ! Mặc dù bình thường tôi hay bắt nạt bà, nhưng tôi là bạn tốt của bà mà đúng không ? Tôi cầu xin bà hãy nói không, nói không bà nhé !”

_Vâng...vâng.

Chúa ơi !

“Con bạn phản bội !”

Sao cô nàng dám bán rẻ tôi cho tên ác quỷ này. Hu hu hu ! Tôi khổ quá, tôi phải làm sao đây hả trời ?

Hấn liếc mắt nhìn xuống gầm bàn, thấy đôi guốc màu đen của tôi thập thò dưới lớp khăn trải bàn màu xanh lơ, hấn cười nhạt.

Nếu tôi nhìn thấy nụ cười của hấn vào lúc này, tôi thề rằng mình tuyệt đối sẽ không dám làm trái lời hấn thêm một lần nào nữa.

_Cô biết Khánh Băng bây giờ đang ở đâu không ?

“Đừng ! Đừng nói !” Lòng tôi lại gào thét lên. Tôi chấp tay trước ngực, miệng tôi lâm râm đọc thần chú.

Không may cho tôi, hai chàng trai tới hôm qua đưa tôi về đã nhìn rõ mặt hấn. Lúc này họ có tò mò hỏi tôi: Hấn là ai ? Giờ thì xong rồi, bây giờ họ đều

biết tôi có quan hệ “mật thiết” với sếp lớn.

Hu hu hu ! Tôi đi chết đây !

Trong khi tôi không ngừng kêu than và gào khóc trong thầm lặng. Cô bạn thân đã khai tuốt tuột tất cả những gì mà cô nàng biết về tôi. Ngồi ở dưới gầm bàn, tôi tức muốn học máu. Họ đúng là những kẻ bán bạn cầu vinh.

Không được ! Tôi tuyệt đối không thể ngồi đây để cho hắn dễ dàng bắt tôi được. Cùng lắm là tôi lại trốn thêm một lần nữa.

Hắn đang đứng chắn trước mặt tôi, nên tôi không dại gì mà chọn con đường này để đi ra. Tôi quyết định bò sang phía bên kia đối diện của chiếc bàn. Nghĩ là làm, tôi chống hai tay xuống đất, đầu gối bắt đầu di chuyển, trông tư thế bò của tôi chẳng khác gì một đứa trẻ con mới tập tễnh bước đi. Chiếc bàn khá rộng nên tôi phải bò mất một đoạn. Tôi nguyên rủa người thiết kế nên chiếc bàn này, họ có hiểu cho hoàn cảnh của tôi không mà lại cố tình chọn đúng vào thời điểm này để chọc vào nỗi đau của tôi ?

Thấy tôi đột nhiên mất tích, mấy người bạn hảo tâm bắt đầu ngo ngoe tìm kiếm bóng dáng của tôi. Còn riêng Tuyết Ngân lĩnh nhiệm vụ ngồi im nói chuyện ngọt ngào, lễ độ và nhã nhặn giống hệt một quý cô với hắn.

Nghe giọng của cô nàng, tôi thật sự rất muốn ới. Cô nàng có biết là bây giờ cô nàng kịch cỡm và buồn cười lắm không ? Trên đời này, có rất nhiều phụ nữ muốn lấy lòng hắn, nhưng không có ai thành công cả. Tại sao phải cố chấp cứ muốn lấy muốn người mà mình biết là không có khả năng ? Nếu mà phải là tôi, tôi thà chấp nhận lấy một người đàn ông dễ nhìn, nhưng tốt bụng và yêu tôi chân thành còn hơn ?

Tôi tự xi và bản thân mình, giờ là lúc nào rồi mà tôi vẫn còn hơi sức để lo lắng cho người khác ? Tôi lo cho bản thân mình còn vẫn chưa xong, tôi làm gì còn khả năng để phán xét hành vi và cử chỉ của họ nữa.

Sang đến đầu bên kia của chiếc bàn. Tôi thò đầu ra ngoài, mắt tôi quan sát xung quanh. Khi đã nắm chắc rằng không có ai để ý đến một con chó con như tôi, tôi vội vã bò ra ngoài. Đã bò ra xong rồi, nhưng vấn đề bây giờ là làm sao tôi có thể thoát ra khỏi đây ?

Mặt tôi tái mét, mồ hôi lâm lâm trên trán, trái tim tôi đập “thình thịch”, tôi quá sợ hãi. Nếu để hắn thấy hình ảnh này của tôi, tôi thề tôi sẽ đập đầu xuống đất để cầu xin hắn bỏ qua cho tôi. Tôi không muốn chết, tôi muốn sống.

_ Lách cách ! Lách cách !

Tiếng xe đẩy đi thu dọn bát đĩa, và ly tách đang sắp sửa đi ngang chỗ tôi ngồi. Tôi mừng phát điên. Hura ! Cuối cùng, tôi cũng có cách thoát ra khỏi đây.

Chờ cô nhân viên đẩy bàn ngang qua, tôi vội vã di chuyển theo sau giống tư thế của một trò chơi mà tôi thường xuyên chơi hồi bé. Tay tôi để trên đầu, tôi đi giống hệt một con vịt bầu. Tôi rất muốn cười, nhưng cười không nổi.

Cô nhân viên kì quái nhìn tôi, mắt cô mờ to, mồm há hốc vì kinh ngạc. Nhìn cô, tôi lại lo sợ thay cho cô, nếu chẳng may đôi mắt và hơn mười chiếc răng sáng bóng rớt xuống đất, cô biết lấy gì để nhìn và để ăn bây giờ. Tôi thật là người tốt ! Mặc dù tôi đang trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, tôi cũng biết nghĩ cho người khác.

Cứ như thế, tôi theo cô nhân viên đi qua mấy chiếc bàn, lòng vòng một hồi, cuối cùng tôi cũng có thể vọt ra khỏi đây an toàn.

Bạn bè thất kinh vì sự biến mất không để lại một chút dấu vết nào của tôi. Có lẽ họ tưởng tôi là nước, nên dễ bốc hơi vào không khí.

Hắn bình tĩnh nhấp một ít cà phê trong ly, chờ tôi khuất sau cánh cửa, hắn đứng lên.

Tôi không biết rằng, hắn để cho tôi dễ dàng thoát ra khỏi đây, vì hắn tự tin có thể bắt tôi quay trở lại.

Tôi là một con ngốc, tôi luôn cho rằng mình có thể thoát khỏi sự bủa vây của hắn, có thể tìm được cách giải quyết mọi khó khăn, nhưng hắn chỉ dùng kế "Bất đề thả" mà thôi. Hắn đã buộc được một sợi dây vào chân tôi, dù tôi có chạy đến chân trời góc bể, chỉ cần hắn muốn, hắn có thể lôi tôi về bên hắn bất cứ lúc nào.

Đi trên hàng lang của lầu sáu, tôi đang tính đến chuyện thu xếp đồ đạc, sau đó sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Tôi biết hành động sáng nay của mình đã thực sự khiến hắn nổi giận, hắn sẽ xa thải tôi, và tìm cách trừng phạt tôi. Để tránh thương vong không đáng có, tôi chọn cách bỏ trốn trước khi lũ tràn đến nhà.

_ Cô chạy rất giỏi, nhưng kĩ thuật vẫn còn kém lắm.

Đứng cách tôi hai mét, hắn nhàn nhã khuyên bảo tôi.

Lời nói của hắn không phải là khen tôi, mà kì thực hắn đang chê tôi ngu ngốc.

Tôi nhảy dựng lên vì sợ. Tại sao lần nào hắn cũng xuất hiện trước mặt tôi giống như một bóng ma. Tôi đang nghi ngờ không biết, hắn có phải là quỷ hút máu người trong truyền thuyết không ? Tôi ví hắn với quỷ hút máu vì chỉ có ma quỷ mới đi không thấy bóng, và xuất hiện không gây ra một tiếng động dù là nhỏ nhất.

Nhìn khuôn mặt khiếp đảm, và ánh mắt sợ hãi của tôi, môi hắn nở một nụ cười lạnh như băng đá.

_ Cô còn có ý định chạy trốn nữa không ? Nếu nghĩ mình có khả năng thì cứ chạy tiếp đi, nhưng mà tôi nói trước tất cả mọi thông tin của cô, tôi đều nắm trong tay. Nếu cô thật sự muốn trốn, cô nên chọn một chỗ nào xa một chút, chẳng hạn như ra nước ngoài. Còn nếu không, cô vẫn nằm trong tầm kiểm soát của tôi.

Khi nói những lời này, ánh mắt hắn tràn đầy tự tin, khuôn mặt hắn hoàn toàn nghiêm túc. Tôi biết hắn không nói đùa. Bằng vào việc đi đứng của hắn, tôi đã không còn lời nào để phản bác lại nữa. Tôi đã hoàn toàn chịu thua rồi.

Nhưng hắn cũng đừng tự mãn quá sớm, tôi không phải là một cô gái yếu đuối và dễ dàng thoả hiệp giống như những cô gái khác. Tôi là một cô gái mạnh mẽ và thông minh. Tôi có khả năng tìm ra đường sống trong đường tử.

Hừ ! Hãy chờ đây tên kia ! Cũng sẽ có một ngày anh lọt vào tay tôi. Lúc đó, đừng hòng tôi bỏ qua cho anh.

_ Cô đã rửa tội chán chưa ? Nếu chán rồi, cô theo tôi lên lầu chín để làm việc.

Tôi chột dạ nhìn hắn. Hắn không tài giỏi đến mức độ biết được tôi đang nghĩ gì trong đầu đây chứ ?

_ Cô lại đang nghĩ lung tung gì thế ? Còn không mau lên nhận công việc để làm việc đi ?

Tôi gượng gạo nở một nụ cười.

_ Anh...anh đi trước đi. Tôi sẽ đi sau.

Hắn lạnh lùng nhìn tôi. Ánh mắt hắn nói cho tôi biết, hắn sẽ không dễ yên cho tôi, nếu còn dám tiếp tục chơi trò cút bắt với hắn nữa.

Tôi thật sự muốn khóc thét. Từ lúc gặp hắn, không biết tôi đã gào thét trong thâm tâm biết bao nhiêu lần rồi.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải đi theo hắn vào thang máy. Tôi đúng là một con ngốc, chạy cho thật lắm, cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn làm theo lời hắn giống như một con rối.

Tôi run sợ đứng bên cạnh hắn. Hơi lạnh toát ra từ cơ thể hắn khiến tôi không thờ được. Hô hấp trong tôi dồn dập, cơ thể tôi phút nóng phút lạnh. Đứng gần một hầm băng như hắn, thật không dễ chịu một chút nào.

Hắn có biết, hắn đáng sợ như thế nào không ? Giá mà thỉnh thoảng hắn cười một cái thì hay biết mấy. Tôi tin rằng khi hắn cười, mọi người xung quanh sẽ không thể cất bước vì rung động và vì chân tay đều đã hư xuyên vì tan chảy.

Nghĩ đến đây, tôi lại cười tủm tỉm một mình. Hắn quay sang nhìn tôi. Có lẽ hắn tưởng tôi là một con ngốc. Sau khi tặng cho tôi một ánh mắt có thể làm cho nước sôi bị nguội trong vòng mười lăm giây, hắn tiếp tục đứng thẳng như tượng và nhìn ra phía trước.

Tôi cảm tức liếc mắt nhìn hắn. Nếu không phải vì sợ hắn tìm tôi tính sổ và trả thù tôi tội dám phạm vào lòng tự trọng cao ngút trời của hắn, tôi đã đâm hắn một quả vào khuôn mặt đẹp trai nhưng lúc nào cũng lạnh như băng của hắn rồi.

Lên lầu chín, tôi và hắn sánh vai đi trên hành lang. Nói thật, tuy rằng tôi sợ hắn, nhưng cảm giác đi bên cạnh hắn khiến trái tim nhỏ bé của tôi không ngừng đập nhanh vì phấn khích và hồi hộp. Cái cảm giác bay bổng và lâng lâng như say rượu này, tôi chưa từng trải qua. Tôi vừa muốn đón nhận, lại vừa không muốn, tôi thích cuộc sống hiện tại của mình, thay đổi khiến tôi thấy không an tâm.

Không giống như lúc sáng, lần này cô thư kí chỉ dám len lén nhìn hắn, và nghiêm chỉnh chào hắn, ngay cả mỉm cười cũng không dám. Xem ra cô nàng đã nhận được một bài học tương đối nặng nề.

Kẻ ra gây nhiều chuyện tày trời như tôi mới sợ chết, mới là đối tượng cho hắn trút giận. Còn cô ta bắt quả chỉ là lợi dụng chức vụ để làm càn, cô ta đã nhận được những gì đáng phải nhận. Tôi đoán những gì mà hắn sắp sửa dành cho tôi tuyệt đối không phải là thứ mà một người bình thường có thể hình dung ra nổi.

Cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt chán ghét và tức tối, tôi trừng mắt nhìn cô ta, để tạo thêm không khí “bằng hữu”, tôi cố tình tròn tròn mắt giống như một người bị lệ.

Cô ta bị hành động điên cuồng của tôi làm cho tái mặt, hình như cô ả bắt đầu có ý định muốn tránh tôi xa một chút. Đã là con người, không có ai muốn tiếp xúc và gây sự với một kẻ bị chẩn đoán là có vấn đề về thần kinh.

Tôi mặc dù không có bệnh tật gì về đầu óc, nhưng những gì mà tôi thể hiện đã khiến họ nghĩ về tôi như thế. Tôi không muốn giải thích với rằng tôi không bị làm sao cả, mà ngược lại tôi thích họ nghĩ tôi bị điên, tôi muốn được sống yên. Chỉ cần một hiểu lầm nhỏ này, tôi có thể thoát được sự quấy rối của mấy quý cô trong công ty, đặc biệt là cô ả thư kí chanh chua của hắn, tôi thấy rất đáng để thử.

Mở cửa phòng của Tổng giám đốc, hắn giục tôi.

_ Cô vào đi !

Tôi chán nản theo hắn đi vào trong phòng.

Căn phòng vẫn giống hệt như những gì mà tôi nhìn thấy sáng nay và vào buổi chiều hôm qua.

Hắn ngồi trên ghế, con tôi đứng chờ trước mặt hắn. Tôi đang chờ hắn giao việc cho tôi. Nếu đã biết chạy không thoát, tôi sẽ học cách chấp nhận, sau đó tìm đường rút lui cho mình. Tôi tin rằng đã là con người, ai cũng có điểm yếu, chỉ cần tôi tìm ra được, tôi sẽ lấy điều đó ra để trao đổi với hắn.

Chờ một lúc mà vẫn thấy hắn không chịu mở miệng nói câu gì, tôi bắt đầu thấy thiếu kiên nhẫn.

—Anh định giao cho tôi việc gì thì nói nhanh lên đi. Tôi không muốn làm mất thời gian của anh.

—Nhìn thái độ nôn nóng của cô, hình như cô rất muốn nhanh chóng được nhận việc ?

—Anh có thể bớt nói vài câu dư thừa đi được không ? Tôi nói thế là muốn tốt cho anh. Chẳng phải anh thuê tôi đến đây để làm việc là gì ?

Tôi nheo mắt nhìn hắn, giọng tôi cộc nhả.

—Hay là anh dự định cho tôi đi chơi chiều nay. Nếu đúng là như thế, thì tôi rất cảm ơn anh.

Xách túi trên vai, tôi quay người bước đi.

—Đứng lại !

Hắn lạnh lùng ra lệnh cho tôi.

—Cô tưởng mình là ai ? Đang trong giờ làm việc, cô phải ở lại đây giải quyết hết một chồng hồ sơ ở đằng kia cho tôi. Nếu cô muốn đi chơi, cô hãy đi vào buổi tối.

Theo hướng tay chỉ của hắn, tôi nhìn sang căn phòng bên cạnh. Qua lớp cửa xếp làm bằng những sợi dây mảnh màu trắng, tôi nhìn thấy một chồng hồ sơ cao vút đủ màu từ xanh, đỏ, vàng, cam đến trắng. Tôi choáng váng, hắn định bắt tôi làm việc đến nửa đêm chắc, hắn đúng là một con quỷ hút máu người. Làm việc kiểu này chẳng khác gì bòn rút hết sức khỏe của tôi.

—Anh...anh không đùa chứ ? Tôi...tôi làm sao có thể xem hết tất cả một chồng hồ sơ cao ngất trong buổi chiều hôm nay ?

—Cô đã có một cả một ngày để làm việc nhưng cô lại phí mất một buổi sáng, nên chiều nay cô phải làm cho xong.

—Anh...anh đừng có quá đáng. Tất cả mọi chuyện chẳng phải do cô thư kí của anh gây ra hay sao ?

Hắn nhếch mép không thèm nghe lời phản trần hết sức có tình có lý của tôi.

—Nếu ai cũng bị người khác chơi sỏ sau đó cũng tìm tôi để khiếu kiện, tôi làm gì có đủ khả năng để giải quyết hết tất cả mọi việc. Cô nên đi làm việc đi, nếu không đến nửa đêm cô cũng không về được đâu.

Cô căm hận nhìn hắn. Lúc này, tôi rất muốn đâm thẳng vào bộ mặt đáng ghét của hắn.

Hắn cúi xuống làm việc, hắn lại coi tôi là không khí hay một khúc gỗ đứng ở trước mặt, nên không có gì đáng để cho hắn quan tâm hay để ý đến.

Tôi có thể làm được việc gì bây giờ, tôi có thể đánh hắn, mắng hắn, hay làm gì hắn sao ? Câu trả lời là không, luôn luôn là thế, tôi chỉ còn biết tiu nghỉu đi sang căn phòng thông với phòng hắn để giải quyết đồng hồ sơ cao ngất kia.

Căn phòng của tôi nhỏ hơn căn phòng của hắn. Trong phòng cũng có một bộ bàn ghế, tủ đựng hồ sơ, có một chiếc máy tính desktop màn hình 16 in ở trên bàn, chiếc ghế xoay có đệm lót làm bằng ni màu xám, một máy pha cà phê, tường và sàn nhà đều được sơn màu trắng. Mặc dù không thích làm việc chung với hắn nhưng tôi thích căn phòng nhỏ xinh này.

Hít hương thơm của những cánh hoa hồng trong lọ, tôi pha sẵn cho mình một tách cà phê. Biết rằng mình sẽ phải làm việc rất lâu, nên tôi cần tỉnh táo.

Không muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của hắn, tôi dùng dây kéo mạnh cánh cửa xếp bằng nhựa màu trắng đục. Vậy là xong, tôi đã có thể giới của riêng mình. Dù tôi vẫn còn thắc mắc muốn hỏi là tại sao hắn không cho tôi một căn phòng biệt lập, mà lại bắt tôi làm việc cùng một không gian với hắn. Nhưng tôi nghĩ tốt nhất là tôi không nên hỏi, vì hỏi cũng không ích gì.

Mở máy tính, kéo ghế, cắm bộ hồ sơ màu xanh nhạt ở trên cùng, tôi bắt đầu vừa đọc vừa nghiên cứu kết hợp với ghi chép bằng máy tính.

Lúc đầu khi đọc những dòng chữ in chi chít những con số và những kế hoạch dở dang cũ của công ty, tôi thấy nhức hết cả đầu, nhưng lâu dần tôi đã dần làm quen được với sự khô khan của tập tài liệu kinh doanh.

Cứ như thế, tôi đọc hết tài liệu này đến tài liệu kia. Thình thoàng tôi đi qua đi lại trong phòng cho giãn gân cốt, tôi pha hết bốn cốc cà phê. Càng làm việc tôi thấy càng hăng say. Đây là công việc mà tôi yêu thích. Kinh doanh không giống với việc quản lý nhân sự.

Quản lý nhân sự là công việc liên quan đến con người. Mọi việc trên đời này thành hay bại đều phụ thuộc vào tài năng của mỗi cá nhân. Còn kinh doanh

là dựa vào các con số để phán đoán xem tháng này mình làm ăn thua lỗ hay đang tăng lãi xuất. Tôi học khoa quản trị kinh doanh. Nay được làm đúng công việc mà mình đã được đào tạo trong năm năm, tôi thấy có hứng thú làm việc hẳn lên.

Ban đầu tôi căm ghét hẳn vì bắt tôi đọc hết các bản báo cáo tình hình kinh doanh của công ty trong hai năm vừa qua, nhưng khi đã hiểu ra mục đích của hẳn, tôi không còn thấy ghét hẳn như ban đầu nữa.

Có thể cách làm người của hẳn quá cứng nhắc, và quá lạnh lùng. Nhưng trong công việc, hẳn là một thiên tài. Có lẽ khi đánh giá về hẳn, tôi nên chia thành hai khía cạnh. Tôi không nên vor đũa cả nắm.

Tôi làm việc hăng say đến nỗi quên cả thời gian. Đọc xong hơn mười cuốn hồ sơ dày cộm, tôi đã đánh được hơn 100 trang word. Lúc tôi vươn vai cho giãn gân cốt, tôi mới chú ý đến chiếc đồng hồ điện tử ở góc cuối cùng bên phải của màn hình vi tính. Thấy đã hơn 11 giờ đêm, tôi nhảy dựng, tôi muốn hét ầm lên.

Không phải chứ ? Tại sao tôi có thể làm việc lâu như thế ?

Hu hu hu ! Tôi đã làm việc trong vòng 13 tiếng đồng hồ. Chắc là tôi đã bị điên rồi. Trước kia dù tôi có chăm chỉ như thế nào, tôi cũng không mấy khi làm quá giờ. Nếu mà có làm, tôi cũng chỉ làm từ một đến hai tiếng. Còn hôm nay, tôi chẳng những dọn dẹp nhà vệ sinh miễn phí, tôi còn tăng ca thêm bảy tiếng.

Nghiến răng nghiến lợi, mặt tôi đỏ đẫm sát khí, tôi thật sự rất muốn giết chết hẳn.

Tên chết tiệt ! Vì hẳn mà ngày đầu tiên đi làm, tôi đã bị biến thành một tên lao động khổ sai.

Bụng tôi bắt đầu biểu tình. Căn bệnh đau dạ dày nhẹ lại được dịp hành hạ tôi. Tay bóp chân vì đau đầu, tay xoa bụng cho bớt đau, tôi thực sự muốn phát điên lên.

Cổ an ủi bản thân mình là chỉ cần cố gắng một chút nữa thôi, tôi sẽ hoàn thành xong hết tất cả mọi thứ, tôi bấm nút in trên màn hình word. Trong khi chờ đợi máy in hiệu Epson in hết hơn 100 bản word, tôi dọn dẹp lại văn phòng cho ngăn nắp và gọn gẽ.

Dọn dẹp xong, tôi đứng tí mông lên bàn, mắt tôi nhìn về phương trời xa. Đêm đã khuya nên nhà nhà lên đèn, phố xá đông vui. Tôi nghĩ nếu tôi không sống một mình mà sống cùng với ai đó, chắc người đó sẽ lo cho tôi lắm khi thấy đã khuya như thế này rồi mà tôi vẫn chưa trở về nhà.

Tiếng máy “lạch lạch” báo hiệu máy đã in xong tất cả các bản word mà tôi muốn. Tôi quay lại vuốt cho thẳng và thật đều, sau đó kiểm tra lại một lượt cho chắc ăn. Khi thấy không có gì sai sót, tôi tắt máy tính. Vai đeo túi sách, tay trái ôm một chồng giấy, tôi bước sang phòng của hẳn. Tôi tưởng giờ này chắc hẳn đã về nhà từ lâu, nhưng thật không ngờ hẳn vẫn chờ tôi.

Mắt tôi mở to, tôi thật sự không dám tin. Hẳn làm như thế này là có ý gì ? Nếu hẳn quan tâm đến tôi, lẽ ra hẳn phải gọi tôi về từ trước mới đúng, đằng này hẳn để mặc cho tôi làm việc đến tận hơn 11 giờ. Tôi không hiểu hẳn đang nghĩ gì nữa.

_Nếu cô muốn báo cáo thì báo cáo đi ? Cô còn muốn đứng nhìn tôi đến bao giờ nữa ? Hay là cô vẫn còn chưa làm xong công việc mà tôi đã giao cho cô ?

_Anh..anh không bị làm sao đấy chứ ? Anh...anh chờ tôi đến giờ này chỉ vì anh muốn nghe tôi báo cáo thôi sao ?

_Vậy cô mong chờ gì ở tôi ?

Hắn lạnh lùng hỏi lại tôi.

Tôi điên tiết muốn quát hẳn một trận. Hẳn đúng là tên đàn ông lạnh lùng và vô tình.

_Tôi không mong đợi gì từ anh cả. Nếu anh muốn nghe tôi báo cáo, thì tôi sẽ báo cáo.

Vứt túi sách trên ghế sofa trong phòng, tôi đặt “phịch” hơn 100 tờ giấy in trên bàn hẳn.

Tôi bắt đầu nói từ cuốn sổ thứ nhất cách đây hai năm. Vừa nói tôi vừa đưa từng tờ cho hẳn xem. Thời gian không còn nhiều, nên tôi chỉ nói tóm gọn, nói ý chính.

Hắn chăm chú lắng nghe tôi nói, thái độ lịch sự của hẳn, khiến ác cảm mà tôi dành cho hẳn đã giảm bớt được một nửa. Hơn một tiếng sau tôi báo cáo xong.

Quệt mồ hôi trán, tôi bảo hẳn.

_Tôi đã làm xong tất cả những gì mà anh yêu cầu. Bây giờ tôi có thể ra về được rồi chứ ?

Hắn không trả lời tôi. Cầm tất cả hơn 100 tờ giấy in trên bàn, hẳn để gọn vào trong một tấm bìa cứng làm bằng nhựa màu xanh, sau đó hẳn đứng lên.

Tôi quan sát từng hành động, từng cử chỉ của hẳn. Tôi không biết hẳn còn muốn tôi làm gì cho hẳn nữa.

Kéo gọn ghế luồn vào gầm bàn, hắn bước ra cửa, tôi lủi lủi đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Hàng lang rất tối. Nơi đây vốn rộng rãi, lại không có mấy ai nên luôn chìm vào tĩnh lặng và không có tiếng động. Tôi là một con bé nhát gan, lại sợ ma nặng. Chỉ cần đi vào chỗ nào hơi tối tối, hay một ai đó đột nhiên từ trong bóng tối bất chợt nhảy ra, thế nào tôi cũng hét ầm lên, và co giò bỏ chạy.

Vừa đi tôi vừa quay ngược quay xuôi, mắt tôi hết nhìn trái lại nhìn phải. Đầu tiên tôi còn cố đi cách xa hắn một đoạn. Nhưng ngay sau đó, tôi bị bóng tối xung quanh dọa cho sợ hãi, tôi vội đi bám sát vào người hắn. Có lúc vì quá hãi, tôi bất chấp hắn là con người như thế nào, tôi ôm siết lấy cánh tay hắn, rằng tôi va lập cập vào nhau.

Hắn kì quái nhìn tôi, mắt hắn rất sáng, hình như tôi còn trông thấy nụ cười mơ hồ của hắn. Dụi mắt, tôi tưởng mình đang nhìn nhầm. Hắn mà cũng biết cười sao ? Chắc là do tôi làm việc nhiều quá, nên mắt đã bị quáng gà.

Đi vào thang máy, hắn nhấn nút xuống tầng trệt. Tiếng thang máy kêu “rè rè” đã xua tan đi sự tĩnh lặng của đêm tối.

Xuống đến tầng trệt, trước mắt tôi mà một màu đen thăm thẳm. Giờ tôi mới biết đến cảm giác khiếp sợ khi ở trong một căn nhà bị bỏ hoang là gì.

Tôi luôn đi xe buýt đi làm nên không bao giờ gửi xe ở tầng trệt của công ty. Biết không thể bám theo hắn mãi, tôi đành phải buông cánh tay phải của hắn ra.

Vừa đói, vừa mệt, tinh thần lại hoảng loạn, lúc này tôi thật sự không còn đủ sức để mà chạy nữa. Tôi rất muốn tìm kiếm một cái giường, sau đó ngủ ngay một giấc.

_Lên xe đi !

Hắn bảo tôi.

Tôi mở to mắt nhìn hắn, lỗ tai tôi lùm bùm. Không phải là hắn định lái xe đưa tôi về nhà đấy chứ ?

_Tôi nói gì cô không nghe sao ? Tôi bảo cô lên xe.

_Cảm...cảm ơn anh. Nhưng mà không cần đâu, tôi có thể đón xe tắc xi.

_Vào giờ này sao ? Tôi tưởng là cô đang vừa đói vừa mệt ?

Tôi tặng cho hắn ánh mắt phần nộ. Hắn có cần nhắc đến nỗi đau của tôi không ? Nếu không phải tại hắn, tôi đâu có rơi vào hoàn cảnh này.

_Cô còn chần chờ gì nữa ? Cô định đứng ở đây đến sáng mai luôn sao ? Cô nên nhớ công ty Đông Dương chỉ mở cửa đến tám giờ tối. Nếu tôi không chờ cô, cô đã bị nhốt ở đây đến sáng mai rồi. Từ lần sau, cô có làm việc, cô cũng nên chú ý đến thời gian.

Tôi há hốc mồm nhìn hắn. Hắn là tên chết tiệt ! Tại sao hắn không nói điều này cho tôi biết ? Trước kia, tôi chỉ làm việc đến hơn sáu giờ tối nên không biết đến quy định này.

Bây giờ, tôi thật sự đã bị hắn chọc tức đến điên lên rồi. Tôi muốn mắng hắn, đánh hắn. Tên đàn ông lạnh như băng này có hiểu là tôi đã khổ sở như thế nào không ? Hu hu hu ! Làm việc khổ sai cả ngày để cuối cùng biết được rằng những việc mà mình làm đều là vô nghĩa hết cả.

Tôi định không thêm đi xe của hắn. Nhưng lại nghĩ, vì hắn nên tôi mới phải làm việc mệt đến nỗi không thể thở nổi thế này, tôi không cần phải so đo tính toán nữa. Nếu hắn muốn đưa tôi về, vậy thì cứ để cho hắn làm như thế đi.

Tự mở cửa xe, tôi trèo vào trong. Hắn cũng bước lên ngồi cùng hàng ghế đầu tiên với tôi. Thất đây an toàn, hắn lái xe ra khỏi cổng.

Trên đường về nhà, hắn và tôi không ai nói với ai câu nào. Tôi quá mệt mỏi, đầu tôi rất đau, mí mắt tôi nặng trĩu. Mỗi khi làm việc quá mệt mỏi, tôi chỉ thích phóng lên giường, sau đó ngủ một giấc thật sâu.

Lúc đầu, tôi tự nhủ là chỉ cần ngủ một chút thôi, khi nào hắn lái xe về đến nhà tôi, tôi sẽ tự bước xuống xe để lên nhà. Nhưng mọi chuyện đã không xảy ra đúng theo những gì mà tôi muốn.

Tôi đã ngủ say như chết, nên hẳn mặc dù có lái xe đưa tôi về nhà cũng không thể gọi tôi tỉnh dậy.

Hắn nhìn tôi một lúc, sau đó quyết định đưa tôi về nhà hắn.

Chính vì tính ham ngủ như lợn con của tôi, nên sáng hôm sau khi tôi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang ngủ trong căn phòng mà tôi từng ngủ vào tối hôm trước. Lần này, tôi không bị cởi quần áo, nhưng chiếc áo khoác ngoài của tôi đang được vắt trên thành ghế.

Biết mình đang ngủ nhờ trong căn phòng của nhà ai, tôi không còn hốt hoảng và sợ hãi như sáng hôm qua nữa.

Bóp chán, tôi ngồi dậy. Cánh cửa phòng bật mở. Nhìn thấy hắn, tôi có chút ngượng ngùng và không được tự nhiên.

_ Cô đã tỉnh rồi ?

_ Chuyện tối hôm qua cảm ơn anh.

Mặc dù tôi không muốn thừa nhận việc hắn chở tôi và lái xe đưa tôi về đây là xuất phát từ lòng tốt của hắn, nhưng tôi vẫn phải cảm ơn hắn. Nếu không có hắn, có lẽ tôi đã bị dọa cho sợ hãi đến nỗi ngất xỉu ở văn phòng công ty rồi.

Đi phía sau lưng hắn, ông quản gia cười chào tôi.

_ Chào cô !

Da mặt tôi vốn không dày nên chỉ cần nhìn thấy ánh mắt như đang muốn trêu đùa tôi của người khác, tôi sẽ đỏ mặt.

Đưa một bộ quần áo được bọc trong giấy bóng làm bằng nhựa, ông quản gia lịch sự bảo tôi.

_ Đây là do ông chủ đặt mua cho cô. Hy vọng cô mặc vừa.

Nếu như tôi đang uống cà phê, thế nào tôi cũng bị hành động tốt đột xuất của hắn làm cho bị sặc. Bắt đầu từ khi nào hắn lại muốn quan tâm đến tôi và muốn mua quần áo cho tôi thế ?

_ Cô không muốn nhận ?

Hắn lạnh lùng nhìn tôi, ánh mắt hắn thật sắc. Tôi đảm bảo chỉ cần tôi nói một câu “không”, hắn sẽ giết tôi bằng khuôn mặt không bao giờ cười của mình.

_ Anh không cần phải làm thế. Tôi có thể về nhà thay quần áo và tắm rửa.

Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường và thương hại.

_ Không phải hôm nay cô lại định đi làm muộn đấy chứ ? Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không ? Hình như bộ quần áo mà cô đang mặc trên người đã hai ngày cô vẫn chưa thay thì phải ?

Ông quản gia khẽ “khụ” lên một tiếng. Nhìn ông, tôi biết ông đang cố nén cười.

Tôi cảm tức nhìn hắn. Tên chết tiệt này không dùng lời nói lạnh lùng và châm chọc tôi thì hẳn không sống được chắc ?

_ Cô nên chuẩn bị đi, hôm nay cô sẽ theo tôi đi công tác.

Chưa kịp để cho tôi phản kháng lại câu nào. Hắn và ông quản gia theo thứ tự đi ra khỏi phòng.

Tôi thấy mình chẳng khác gì một con rối của hắn. Hắn thích bảo tôi làm gì thì làm. Hắn chẳng cho tôi nhưng cũng không cho tôi thời gian để chuẩn bị. Hắn bảo tôi hôm nay đi công tác, cũng không thèm nói trước với tôi một tiếng nào.

Nhìn bộ vết màu trắng ở trước mặt, tôi không biết nên khóc hay là nên cười. Hẳn đúng là một khúc gỗ, hình như hắn không hiểu thế nào là vui thú, hay buồn rầu là gì thì phải ? Quanh năm ngày tháng hắn suốt ngày mang bộ mặt lạnh lùng như băng, hắn không cảm thấy chán sao ?

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nhảy xuống giường, tôi gấp lại chăn chiếu cho gọn gàng. Dù đây không phải là nhà mình, nhưng tính cách ưa sạch sẽ và gọn gàng của tôi đã ngấm sâu vào máu rồi. Ngày trước dù tôi có nghèo đói, nhưng tôi không bao giờ để cho bản thân lộn mớ và bẩn thỉu.

Người ta nói “Đói cho sạch, rách cho thơm” nên tôi phải thực hiện triệt để phương châm này của người xưa. Cũng may bản thân tôi dù không được khoác trên mình những bộ quần áo sang trọng và đắt tiền, nhưng tôi luôn ăn mặc có chừng có mực và nghiêm túc. Tôi thích người ta gọi tôi là bà cô già. Ha ha ha ! Nói ra thì thật buồn cười, nhưng tôi thật sự sợ người khác theo đuổi tôi. Tôi không muốn gặp phiền phức.

Gập xong chăn chiếu, tôi cảm bộ quần áo vét màu trắng dành cho nữ ở trên giường lên. Sờ nhẹ vào lớp giấy bóng, tôi biết bộ quần áo này rất đắt tiền và được may bởi một hãng thời trang nổi tiếng. Kể ra, hần cũng đối xử với tôi không đến nỗi tệ lắm.

Tôi nên cảm ơn hần, nhưng tôi lại không muốn làm điều này một chút nào. Nếu hần bớt lạnh lùng, bớt dùng những ngôn từ khiến tôi sợ chết khiếp hay tức điên lên, tôi sẽ bỏ tiền ra mời hần một bữa cơm. Hần coi như là người khá đặc biệt của tôi, ngay cả bạn bè cũng chưa chắc được tôi mời ăn cơm. Không hiểu khi biết được điều này, hần sẽ có suy nghĩ như thế nào ?

Trên khóe môi tôi nhếch lên một nụ cười trông giống như dân giang hồ vừa mới giật được một gì đó béo bở lắm. Từ trước đến nay, bộ quần áo vét màu trắng này được coi là món quà có ý nghĩa đối với tôi. Tôi ít khi được tặng quà, và cũng ít khi chịu nhận đồ của người khác.

Tôi không thích cảm giác mắc nợ ai đó. Nay nhận quà của hần, tôi thấy mình nợ hần một món nợ ân tình. Khi nào có dịp tôi chắc chắn sẽ trả lại hần. Tôi biết hần không thiếu tiền, tôi cũng không đủ khả năng để mua một bộ quần áo đắt tiền cho hần.

Hiện giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra được, nhưng nhất định tương lai mai sau, cũng sẽ có lúc hần phải nhờ đến tôi. Đã là cuộc sống thì không có một ai có thể đoán được chữ ngờ. Biết đâu mai sau tôi lại trở nên giàu có, còn hần làm ăn lụi bại thì sao ?

Khi nói những lời này, tôi chẳng những không cảm thấy hổ thẹn hay ray rứt lương tâm, mà ngược lại, tôi còn thấy vui sướng. Tôi muốn hần phải gỡ bỏ bộ mặt lạnh lùng và kiêu ngạo của hần. Tính xấu của hần sẽ phát huy đến mức độ tối đa khi hần đứng ở trên cao so với người khác. Chỉ khi nào hần cũng phải trải qua cuộc sống khó khăn và vất vả giống như tôi, hần mới bớt được kiêu ngạo, và mới chịu mở miệng ra để nói chuyện tử tế với người khác.

Đứng dựa vai vào cửa, hai tay đút vào túi quần, ánh mắt hần sắc bén nhìn tôi.

_ Cô lại đang tưởng tượng ra điều gì thế ? Tôi tưởng cô đã đi tắm và thay quần áo rồi ? Cô không muốn ăn gì sao ?

Tôi giật mình nhìn hần. Hần xuất hiện lúc nào sao tôi không biết ? Lần nào cũng thế, hần chẳng khác gì ma quỷ. Người bình thường đi bao giờ cũng nghe được tiếng giày khua trên nền gạch, và tiếng nói chuyện cười đùa. Còn hần, hần đi không lên tiếng, về cũng không có thanh sắc. Việc tôi ví hần với quỷ hút máu cũng không có gì là sai. Hần tuy không hút máu tôi, nhưng việc hần dọa nạt cả tinh thần lẫn thể xác tôi, cũng không khác gì một tên ác quỷ trong truyền thuyết.

_ Thế nào, cô không nghe tôi nói gì sao ?

_ Tôi nghe rồi, anh khỏi cần phải nhắc lại. Tôi đi tắm, sau đó xuống ăn cơm là được chứ gì ?

_ Xem ra cô là người thích ứng với môi trường sống mới rất nhanh.

Tôi hừ lạnh, mắt tôi căm tức nhìn hần.

_ Anh không cần phải chăm chọc tôi. Nếu tôi không chấp nhận hoàn cảnh của mình, tôi biết phải làm gì bây giờ. Tôi đã xin nghỉ việc, nhưng anh không cho phép. Anh nói đi, tôi nên cư xử với anh như thế nào cho phải ? Chẳng hay, anh muốn tôi đánh anh, mắng anh, hay là vãi lỵ anh tha cho tôi ?

Mặt hần xa xăm xuống. Miệng lưỡi sắc bén của tôi đã dùng không đúng đối tượng. Tôi đã quên mất rằng, hần không phải mấy người bạn trong tổ công tác của tôi.

_ Lẽ ra tôi không nên nhẹ tay với cô, tôi nên trừng phạt cô nghiêm khắc mới đúng. Nhưng mà không sao, ngày tháng còn dài, tôi sẽ từ từ dạy dỗ cô.

Nghe giọng nói giống khủng bố của hần, trái tim tôi đập “bình bịch” trong lồng ngực, mồ hôi mẹ mồ hôi con trong cơ thể tôi bắt đầu tiết ra. Tôi đang hối hận, xem ra tính cách chanh chua của tôi chỉ làm hại tôi thêm. Tôi nên hiểu nguyên tắc làm người khôn ngoan là không nên chọc những tên lạnh lùng và kiêu ngạo giống như hần mới phải. Giờ thì xong rồi, càng ngày hần càng ghét tôi, càng muốn trừng phạt tôi nặng thêm. Tôi lại muốn khóc thét.

_ Tôi cho cô mười lăm phút. Sau ngần ấy thời gian mà cô vẫn còn chưa chịu xuống ăn cơm, tôi sẽ mang cô đi công tác cùng với tôi mà không cần biết cô có nhận bữa nào không ? Biết điều thì cô nên nhanh lên.

Nói xong, hần tặng cho tôi một ánh mắt có thể dùng mũi tên để ghim tôi trên tường, sau đó hần quay người bỏ đi.

Nhìn theo hình bóng của hần khuất sau cánh cửa, tôi le lưỡi, tôi làm mặt hề với hần.

Tên chết tiệt ! Đừng tưởng tôi sợ anh ! Sau khi kết thúc hợp đồng mà tôi đã kí với công ty Đông Dương, tôi sẽ cao chạy xa bay. Để xem khi tôi biến mất, anh có tìm được tôi không ?

Thật lạ, sao hần phải bắt tôi ở lại bên cạnh hần làm gì ? Tại sao hần không cho phép tôi chạy trốn, hần còn cho người điều tra về hết tất cả các thông tin cá nhân của tôi nữa ? Hần làm điều đó nhằm mục đích gì ?

Tôi không phải là một cô gái giàu có, cũng không phải là một thiên kim tiểu thư của một nhà chính trị hay đại gia. Tôi chỉ là một con bé mồ côi, tứ cố vô

thân. Nếu tôi không đắc tội với hấn, chắc chắn hấn cũng không biết đến tôi.

Đúng rồi, có khi nào vì điều này nên hấn bắt tôi ở lại bên cạnh hấn để hấn hành hạ và tìm cách trả thù tôi cho hả giận không ?

Tôi thấy chỉ có mỗi cách lý giải này là hợp lý nhất.

Đồ nhỏ mọn ! Đàn ông con trai – vai đội trời, chân đạp đất mà lại đi tính toán so đo với một cô gái như tôi.

Tức giận, tôi vứt bộ quần áo vét màu trắng mà hấn mua cho tôi ở trên giường, tôi nện mạnh gót chân xuống sàn nhà, tôi tiến thẳng đến phòng tắm ở phía đối diện.

Mở cánh cửa gỗ màu cánh cam, tôi bước vào trong. Ngay cả phòng tắm nhà hấn cũng khiến người khác phải trầm trồ và khen ngợi. Ở trong phòng có một chiếc gương hình chữ nhật rất to và rất dài, tôi ước chừng nó dài khoảng một mét. Trên kệ có rất nhiều đồ dùng từ sữa tắm, dầu gội đầu, kem đánh răng, bàn chải, nước hoa, và những thứ linh tinh khác.

Vặn vòi hoa sen, tôi hắt nước trong lòng bàn tay. Rửa mặt cho tỉnh ngủ, tôi soi khuôn mặt của mình trong gương.

Nhìn khuôn mặt ướt sũng nước, đôi mắt vẫn còn ngái ngủ của mình, tôi phì cười. Trông tôi chẳng khác gì một con mọt sách suốt ngày chỉ biết đến sách vở.

Dùng chân đóng mạnh cửa phòng. Tôi vặn vòi hoa sen của bồn tắm. Ngửi từng lọ sữa tắm của hấn, cuối cùng tôi chọn được một lọ có mùi thơm của cây cỏ.

Tôi thích hương thơm nhàn nhạt, thích thứ gì đó có thể mang lại cảm giác sáng khoái và mát mẻ. Tôi không thích sệt thứ gì đó quá nồng trên cơ thể, ngay cả dầu gội đầu tôi cũng dùng loại dầu có mùi hương của bạc hà.

Vặn một ít sữa tắm ra tay, tôi hòa vào nước trong bồn tắm. Hình như hấn rất thích màu trắng và màu xám đen, nên mọi đồ dùng trong nhà hấn đa số đều có màu trắng, ngay cả văn phòng làm việc, hấn cũng phối màu theo kiểu màu trắng xen lẫn với màu xám đen.

Nghĩ đến những bộ vét màu đen mà ngày nào hấn cũng mặc ở trên người, tôi không khỏi lắc đầu ngán ngẩm. Tôi nghĩ nếu hấn chịu thay đổi một chút, hấn sẽ tạo cho người khác cảm giác dễ gần và thân thiện hơn.

Từ suy luận của bản thân, tôi cho rằng việc hấn cố tình tạo khoảng cách với mọi người cũng là có lý do. Hấn có vẻ bề ngoài đẹp như thế, nếu hấn không lạnh lùng, hấn sẽ bị hàng ngàn người bám chặt lấy, sống mà không có tự do như thế thật sự rất khó chịu.

Có lẽ tôi cũng không nên ghét hấn nữa, việc hấn lạnh lùng còn tốt hơn tính cách trăng hoa và ăn chơi phóng đảng như những tên công tử bột khác. Xem ra để lựa chọn giữa các tính cách khác nhau cũng không phải là một việc đơn giản. Tôi là người không có ý định yêu ai, cũng không muốn lấy ai, nên không muốn nghĩ nhiều về vấn đề này.

Cởi quần áo, tôi bước vào bồn tắm. Tôi thích thú kêu lên một tiếng nho nhỏ. Đã hai ngày rồi, tôi mới có cơ hội tắm rửa và nằm thư giãn trong nước mát thế này.

Vừa tắm, tôi vừa nghịch nước bọt trong lòng bàn tay. Tâm trạng tôi đang thoải mái, nên tôi hát một bài hát về tình yêu. Tôi chẳng những có khuôn mặt của trẻ con, mà ngay cả giọng hát của tôi cũng trong sáng giống như một đứa trẻ.

Có nhiều khi, tôi thấy chán ghét khuôn mặt của chính mình. Tôi ước giá mà trông tôi già dặn hơn, tôi đã dễ dàng kiếm được việc làm hơn rất nhiều lần. Nhưng cũng có lúc tôi lại an ủi chính mình, khuôn mặt trẻ con này của tôi sẽ khiến tôi rất lâu già, nhờ thế tôi sẽ làm việc được lâu hơn, và kiếm được nhiều tiền hơn.

Bệnh tham tiền của tôi càng ngày càng nặng. Đi đâu, hay làm gì, tôi cũng tính toán nên làm thế nào cho có lợi nhất, và nên làm thế nào để tiết kiệm được chi phí. Tôi đã tiêu gần hết số tiền trong tài khoản tiết kiệm rồi, nên tôi càng cần phải kiếm được nhiều tiền và tiết kiệm hơn nữa để lấy lại những thứ đã mất.

Tắm xong, tôi quấn một chiếc khăn tắm khô và sạch quanh người, đầu tôi được bọc gọn trong một chiếc khăn bông màu trắng.

Do lúc này tôi tức giận hấn, tôi ném bộ vét màu trắng mà hấn đã mua cho tôi ở trên giường nên tôi không mang vào phòng tắm.

Mở cửa phòng, tôi sai bước đến gần chiếc giường rộng rãi và sang trọng ở gần cửa sổ. Mắt tôi chỉ nhìn duy nhất bộ áo vét đang được đặt trên tấm ga trải giường màu trắng tinh nên không nhìn thấy có một bóng người cao cao đang đứng ngắm cảnh vật từ cửa sổ của lầu hai.

Tiếng chiếc túi bóng ma sát vào quần áo khiến hấn quay lại.

_ Cô đã tắm xong rồi sao ?

Lúc này tôi mới chú ý đến hấn. Phản ứng đầu tiên của tôi là nhảy dựng lên, sau đó mặt tôi đỏ bừng, tôi vội ôm lấy chiếc áo vét vào lòng để che bớt một phần nào đó mà chiếc khăn tắm không thể che được, miệng tôi hét lên.

_ Anh...anh có phải là ma không hả ? Tại sao anh đứng ở đây mà không chịu lên tiếng cho tôi biết ?

Hắn quan sát tôi từ đầu xuống chân.

Nếu có một tên nào đó nhìn một người con gái quần khăn tắm quanh người mà không cảm thấy hổ thẹn, hay thấy mình là một tên bất lịch sự, thì người đó chính là hắn.

Mắt hắn nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt hắn không có một chút dao động, cũng không mảy may hiện lên một chút sắc tâm. Hình như hắn coi tôi chỉ là một con bé con mười một hoặc mười hai tuổi.

Trong khi hắn không cảm thấy gì, tôi lại ngượng ngùng và bối rối. Dù sao tôi cũng là một người không bao giờ tiếp xúc quá gần gũi với đàn ông. Lần trước, nếu không phải nghĩ mình sắp chết, tôi tuyệt đối không bao giờ hành động một cách ngu ngốc như thế.

_Trông cô chẳng khác gì một cây củi khô.

Lòng tự trọng của tôi bị xúc phạm nặng nề. Việc tôi gầy hay béo thì có liên quan gì đến hắn.

Hu hu hu ! Sao tôi khổ thế này hả trời ? Hắn có phải là đàn ông không ? Tại sao hắn dám phê bình tôi ?

Tôi không thèm bảo hắn câu nào, cũng không muốn tranh cãi với hắn nữa. Hắn chê tôi gầy cũng chẳng sao. Hắn không phải là người yêu, hay là chồng của tôi, nên tôi không nên vì mấy câu chê bai của hắn mà cảm thấy buồn. Ngược lại tôi nên cảm ơn hắn muốn đúng, hắn chê tôi có nghĩa là hắn không có hứng thú với tôi, và như thế hắn sẽ nhanh chóng xa thải tôi. Nghĩ đến một ngày gần đây, tôi có thể thoát khỏi hắn, tôi lại muốn nhảy cẫng lên sung sướng.

Ha ha ha ! Chê tiếp đi ! Chê nhiều vào !

Có lẽ khuôn mặt và nụ cười tôi lúc này trông ngổ lăm, nên hắn nhìn tôi xăm xoi. Trái ngược với mong đợi của tôi, hắn chẳng những không chê tiếp, mà hắn lại bảo tôi.

_Nếu cô muốn quyến rũ tôi, cô nên hở ra những chỗ nên hở. Đừng ăn mặc kín quá.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hắn.

_Anh có bị làm sao không ? Tại sao tôi phải quyến rũ anh ? Cảm ơn gọi ý rất hay của anh, nhưng mà rất tiếc tôi đã có người yêu rồi. Người yêu của tôi tuy không sánh được bằng anh nhưng anh ấy tốt bụng và dễ thương. Một người lạnh lùng như anh, tôi thật sự thích không nổi.

Khi nói những lời này, tôi cố ý nhấn mạnh từng câu từng chữ. Tôi muốn nói hắn biết, đừng có quá tự kiêu. Hừ ! Hắn tưởng hắn là ai chứ ? Tôi dù có chết già cũng không muốn yêu hắn. Hắn đẹp trai và giàu có thật, nhưng hắn quá lạnh lùng, cách làm người quá cứng nhắc. Một con bé suốt ngày lăm mồm như tôi làm sao có thể ngồi cùng một khúc gỗ quanh năm suốt tháng cứ trơ lì không nói một câu ?

Tôi cầu mong anh Luân hãy tha thứ cho tôi vì đã kéo anh vào chuyện này. Tôi không muốn liên lụy đến anh, nhưng ngoài người bạn tốt là anh ra, tôi không biết có người đàn ông nào tốt hơn anh.

_Cô nói cô đã có người yêu rồi ?

Hắn lạnh nhạt hỏi tôi. Ánh mắt hắn âm u giống như địa ngục, sa tăng quỷ thần chuẩn bị hút linh hồn tôi xuống địa ngục.

_Đúng !

Tôi vênh mặt lên trả lời. Tôi sợ gì hắn. Việc tôi có người yêu hay không thì liên quan gì đến hắn ? Hắn có thể bắt tôi làm việc như điên, nhưng tuyệt đối không được phép xen vào chuyện cá nhân riêng tư của tôi.

_Cô chắc chứ ?

_Tại sao lại không chắc ? Anh hỏi câu này, anh không cảm thấy buồn cười sao ? Tôi yêu ai, thích ai chẳng lẽ tôi lại không biết ?

Hắn nhìn thẳng vào mặt tôi, khuôn mặt quanh năm lạnh lùng của hắn hình như đã giảm thêm được mấy độ. Khí lạnh của hắn đang bao vây lấy tôi. Tôi bắt đầu run sợ, hắn sẽ không làm gì tôi chứ ? Tôi chỉ nói dối là tôi có người yêu thôi mà, tôi đâu có làm chuyện gì có lỗi với hắn ? Nếu tôi nói yêu hắn, nhưng tôi lại phản bội lại hắn, hắn mới nhìn tôi bằng đôi mắt đáng sợ như chuẩn bị giết tôi như thế ? Đàng này, tôi và hắn chỉ là quan hệ giữa sếp và nhân viên dưới quyền.

Vỗ trán, tôi không muốn nghĩ tiếp nữa. Tôi mặc kệ hắn muốn nghĩ gì thì nghĩ, tôi chỉ cần hắn để cho tôi sống yên là được.

Quay người, tôi tiến về phía nhà tắm.

Chiếc túi bóng bao bên ngoài bộ áo vét màu trắng khá dài. Trong khi tôi bước đi, tôi đã vô tình giẫm vào một góc của túi bóng, hai tay tôi lại ôm chặt vào lòng, nên theo đà tôi ngã đập mặt xuống đất.

Nếu có một cái lỗ hồng, tôi sẽ chui ngay xuống đất. Cả đời tôi chưa có lúc nào, lại ước mình có thể biến mất như thế.

Cử ngã của tôi phải nói là đẹp mắt nhất từ trước đến nay. Hai chân tôi co lên đến ngang gối, hai cánh tay đập mạnh xuống đất theo tư thế mà người ta vẫn thường quý lạ thần phật, còn khuôn mặt giống búp bê của tôi được tắm thơm màu trắng làm bằng ni đồ, thân thể tôi ngã dề lên bộ vét.

Tuy không đến nỗi đau đớn, nhưng hình ảnh vồ ếch của tôi trước con mắt quan sát từ đầu đến cuối của hắn, chẳng khác gì việc tôi đang diễn hề cho hắn xem

Hu hu hu ! Tôi muốn mình biến mất ! Muốn mình vô hình ! Có thiên thần nào có thể giúp tôi biến ra khỏi đây không ?

Tiếng giầy khua “lộp cộp” trên nền gạch men sáng bóng màu trắng. Mũi giày của hắn cách mặt tôi mấy centimet.

Tôi không dám ngẩng mặt lên nhìn hắn. Sắc màu trên khuôn mặt tôi thay đổi liên tục. Chiều hôm qua tôi còn chê Tuyết Ngân là một con tắc kè hoa, còn bây giờ tôi cũng chẳng khác gì một con hề, có lẽ ngay cả một thằng hề cũng không diễn xuất tôi như tôi.

_Cô định nằm ăn vạ ở dưới sàn nhà đến bao giờ, hay là cô thấy sàn nhà rất sạch sẽ và rất êm ái, nên luyến tiếc không muốn đứng lên ?

Giọng nói không một chút tình cảm và thương người của hắn khiến tôi nổi giận.

_Anh biến đi, tôi không cần anh phải thương hại. Không giúp tôi đứng lên thì thôi, anh còn dám chọc vào nỗi đau của tôi nữa.

Chống hai tay xuống sàn nhà, tôi cố gắng đứng lên.

Tôi hơi ngốc, lẽ ra tôi không nên chống tay lên lớp túi bóng trơn tuột bao bên ngoài bộ áo vét, mà nên chống tay vào tấm thảm làm bằng ni như thế sẽ rất chặt và không bị tuột.

Nếu tôi biết trước được điều đó, đã không có nhiều chuyện dở khóc dở cười xảy ra với tôi. Khi tôi tưởng rằng mình có thể đứng được lên, thêm một lần nữa tôi lại trượt tay ngã rầm xuống sàn nhà. Mắt tôi nổ đom đóm, còn ngực tôi bị đập mạnh, tôi không thở được. Thật là nhục nhã và quá mất mặt ! Tại sao tôi luôn làm trò hề cho hắn xem thế này ?

Tôi biết hắn không có ý định giúp tôi, nên tôi phải dựa vào chính mình. Cố nén đau, tôi lồm cồm bò dậy. Đầu gối tôi quỳ dưới sàn nhà, mái tóc của tôi xoải tung do chiếc khăn quấn tóc đã bị tọt và rơi xuống sàn nhà.

Tôi thấy cứ mỗi một lần tôi gặp họa, bao giờ cũng là những tai nạn liên hoàn và cấp độ của nó lúc nào cũng tăng lên bằng cấp số nhân.

Tôi là một cô gái thấp bé nhẹ cân, so với vóc người đàn ông cao to và rắn chắc như hắn thì tôi không thể bằng được. Chiếc khăn tắm mà tôi đang dùng là của hắn. Coi như tôi xui xẻo và không gặp may khi đi mượn đồ của người khác. Lúc trước tôi bị ngã là do chiếc túi bóng, còn lần này tôi bị ngã là do đầu gối của tôi quỳ trên góc của chiếc khăn tắm, còn chân tôi đạp trên sàn nhà trơn trượt.

Hai lần tôi ngã trước mặt, thêm lần này nữa là lần thứ ba. Tôi tưởng lần này tôi sẽ vồ ếch cho hắn xem nữa, nhưng có lẽ hắn thấy tình trạng này sẽ kéo dài mãi nếu như không chịu giúp tôi, nên ngay sau khi tôi ngã, hắn đã ôm lấy ngang eo tôi.

Tôi nằm ngon trong vòng tay của hắn. Trên cơ thể hắn có mùi hương thanh nhàn mà tôi thích. Mùi hương này không quá đậm, cũng không quá nhạt. Tôi là người có chiếc mũi rất nhạy, nên chỉ một lần ngửi mùi hương của ai đó, tôi sẽ nhớ ra người đó là ai khi gặp lại. Nhưng không hiểu tại sao, mùi hương trên cơ thể hắn lại luôn thay đổi.

Tôi nghi ngờ khả năng về khứu giác của mình. Được hay là tôi đã nhận lầm ? Không ! Không thể ! Nếu ngay cả tôi cũng không thể nhớ được mùi hương trên cơ thể hắn, trên đời này sẽ không có ai có thể làm được điều đó.

Tôi tuy không dám đề cao khả năng bẩm sinh của mình, nhưng tôi chưa bao giờ phán đoán sai. Trước đây tôi luôn tự hào về khả năng của mình, nhưng đến khi gặp hắn, mọi thứ quanh tôi đều đảo lộn hết cả.

Tôi không hiểu một người khi được ai đó cứu sẽ làm gì ? Còn tôi, ngay sau khi hắn ôm lấy ngang eo của tôi, tôi đã ôm chặt lấy hắn, thậm chí chân tôi còn co lên, tôi chỉ bị ngã thôi, tôi lại tưởng mình đang gặp phải một con ma hay dưới sàn nhà có sâu bọ.

Hắn nhìn tôi bằng đôi mắt rất kì lạ, đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy biểu hiện này trên khuôn mặt và ánh mắt hắn. Tôi chỉ giỏi mạnh miệng để đầu lý với họ, còn chuyện liên quan đến việc cá nhân và vấn đề tình cảm thì tôi lại mù tịt.

_Cô nói rằng, cô đang không quyến rũ tôi ?

_Tôi không hề quyến rũ anh. Tôi chỉ đang ôm anh vì tôi bị ngã.

Tôi vội vã giải thích. Nói đùa, nếu để hắn hiểu lầm rằng tôi cũng giống như những cô gái thường xuyên vây lấy hắn, tôi thà tự vả vào miệng mình vì không giải thích ngay cho hắn hiểu còn hơn.

_Nếu cô không có ý định quyến rũ tôi, cô có thể buông tôi ra được rồi chứ ?

Không cần hắn nhắc lại lần thứ hai, tôi buông ngay hắn ra.

_Cảm... cảm ơn anh.

Tôi lúng túng nói lời cảm ơn hắn. Không hiểu lý do vì sao, khi nói lời cảm ơn người khác, tôi thấy rất dễ dàng và rất tự nhiên. Còn hắn, tôi không thể mở miệng nói. Phải chăng, vì tôi có ác cảm với hắn, nên trong tôi luôn có một suy nghĩ phản đối những câu nói tốt đẹp dành cho hắn ?

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, tôi nhìn thấy ánh mắt sững sờ và kinh ngạc của hắn. Nếu bình thường khi nhìn thấy ánh mắt này của hắn, tôi sẽ rất mừng vì ít ra hắn không còn nhìn người khác bằng ánh mắt lạnh lùng và vô cảm nữa. Nhưng lúc này, ngàn vạn lần tôi cầu mong hắn không trông thấy, hay nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Chiếc khăn tắm quấn hờ quanh người tôi từ tuột xuống chân. Tôi chỉ kịp hét lên một tiếng thất thanh có thể xua đuổi cả một đàn chim bồ câu bay tán loạn lên bầu trời.

Tôi vội ngồi thụp xuống vơ vội chiếc khăn tắm sau đó nhanh chóng quấn lại quanh người.

Hắn đứng bất động nhìn tôi. Khuôn mặt và ánh mắt hắn vẫn bình thản như không có chuyện gì. Nhưng lòng tôi đang dậy sóng, đang gào thét.

Hu hu hu ! Thật nhục nhã ! Tại sao tôi có thể phơi bày hết cơ thể cho hắn xem. Tôi muốn tự sát, muốn đập đầu vào bờ tường.

Không dám đứng đây thêm một lúc nào nữa, tôi cầm lấy bộ vét trên sàn nhà, sau đó chạy nhanh vào phòng tắm như ma đuổi.

Rầm !

Cánh cửa phòng tắm bị tôi thô bạo đóng lại. Ngồi bệt xuống sàn nhà, tôi vò đầu bứt tóc, mặt tôi nóng bừng như phát sốt, còn trái tim đập dữ dội, tôi sợ rằng chỉ một chút nữa thôi trái tim tôi sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đập nhẹ đầu vào cánh cửa gỗ kêu “bình bình”, tôi đang tự hành hạ chính mình. Tôi không còn mặt mũi nào để gặp hắn nữa. Dừng khí, sự chạnh chua trong tôi đều bay đi đâu hết cả. Bây giờ tôi chỉ là một con bé con không hiểu chuyện, không chịu được đả kích.

Ngồi một lúc lâu, cổ hít thở thật sâu, cố tự an ủi chính mình rằng hắn không nhìn thấy được gì cả. Tôi mới run rẩy đứng lên. Gỡ bỏ túi bóng nhựa ở bên ngoài, tôi mặc bộ quần áo vét màu trắng vào người.

Chất liệu vải rất mịn và rất vừa vặn với tôi. Soi khuôn mặt hồng hào, ánh mắt long lanh vì mắc cỡ của mình, tôi mím chặt môi, tay tôi siết chặt. Tôi hận hắn, căm ghét hắn. Vì hắn, tôi đã tự mình biến thành một con hề.

Hình ảnh đáng xấu hổ lúc nãy lại hiện lên rõ mòm mọt trong đầu tôi. Hết rồi ! Kiểu này, tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột rửa được nỗi oan của mình. Hu hu hu ! Tôi mong là hắn sẽ không nghĩ rằng, tôi đang tìm cách câu dẫn hắn. Nếu không, chắc chắn tôi sẽ phải bỏ xứ này mà đi thật xa. Đúng ! Dù gì tôi và hắn cũng là hai thái cực đối đầu với nhau. Có tôi, sẽ không có hắn. Tôi là kẻ yếu, hắn là kẻ mạnh, nên người phải ra đi chắc chắn phải là tôi.

Tôi run run hé cửa ra nhìn, thấy trong phòng không có ai. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Cũng may là hắn đã đi khỏi đây, nếu không tôi sẽ ngồi lì ở trong phòng tắm không chịu ra. Tôi vốn là một người ưa giữ thể diện cho bản thân, tôi không muốn ai chọc ngoáy gì đến nhân phẩm của mình.

Gập gọn bộ quần áo vét của mình, tôi cẩn thận cho vào túi bóng, sau đó đút vào chiếc túi sách hình chữ nhật mà tôi hay mang theo mỗi khi đi làm hay đi đâu đó chơi.

Mở cửa phòng ngủ, tôi định đi xuống lầu ăn cơm với hắn, nhưng xảy ra chuyện vừa rồi, tôi không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Có cô gái nào bị một chàng trai nhìn thấy hết, mà vẫn có thể tỉnh bơ gặp người ta mà không đỏ mặt, hay không cảm thấy xấu hổ không ? Tôi nghĩ đa phần sẽ có cảm giác giống như tôi, còn những người khác sẽ chỉ bị khủng hoảng tinh thần lúc đầu, sau đó họ sẽ coi đó chỉ là tai nạn.

Tôi nhìn quanh quất khắp căn phòng. Tôi đang cố kiếm tìm một nơi để trốn. Sau khi tìm kiếm một hồi, tôi biết rằng, mình sẽ không thể đào ngay một tầng hầm để trốn thoát giống như chuột chũi. Tôi là người, tôi không phải là chuột, nên tôi đành phải chọn cách khác.

Đi đến gần cửa sổ, tôi cúi xuống nhìn xuống phía dưới. Tính độ cao từ lầu hai xuống đất, dưới khu vườn sau nhà, tôi ước chừng cao gần mười mét. Một kẻ leo trèo giống như tôi, thì độ cao này không là gì cả.

Gần cửa sổ có một cây xoài rất to, cây này có từ năm đến sáu tuổi. Tôi xoa tay vào nhau, mắt tôi sáng lên. Cuối cùng tôi cũng tìm được cách thoát ra khỏi đây. Cảm giác đu từ cây này sang cây kia giống như khi sẽ rất thú vị.

Tôi kéo một nhánh cây gần chỗ mình đứng, sau đó nương theo lực đẩy nghiêng của thân cây, tôi khéo léo trèo lên. Cũng may tôi là một cô gái nhỏ bé, nên cành cây có thể chịu đựng được sức nặng của tôi.

Trèo lên được thân cây rồi, tôi tụt dần xuống đất. Tôi ngó nghiêng xung quanh xem có ai phát hiện ra hành động giống như nữ chúa rừng xanh của mình không ? Sau khi xác định là không có bất cứ một ai cả, tôi lườn lách đi dưới những gốc cây cao to trong khu vườn và những bồn hoa đầy đủ các chủng loại của hắn.

Lần này tôi không dám leo cổng để trốn ra ngoài nữa. Người ta nói nếu muốn thành công phải thường xuyên thay đổi phương pháp.

Nhà hắn có rất nhiều cây xanh, chỉ cần chọn một cây mọc gần sát bờ tường, là tôi có thể trèo lên dễ dàng.

Mục tiêu xuất hiện trong tầm mắt tôi. Gần cuối góc vườn có một cây muỗm khá già cỗi; cành lá xum xuê, tôi vội đi lại. Đạp trên những chiếc lá khô và cành gỗ mục, tôi phóng thật nhanh đến mục tiêu của mình. Nếu để hấn bắt gặp tôi ở đây, tôi có trốn lên đằng trời. Tôi không muốn hấn nghĩ rằng tôi là một con điên. Những hành động điên khùng mà tôi phô diễn trước mặt hấn từ sáng đến giờ là đã đủ lắm rồi, tôi không còn chịu được hơn nữa.

Sấn tay áo, tôi ngược mắt nhìn gốc cây sần sùi màu đen trước mặt. Tôi hơi ớn. Mặc bộ vét xịn màu trắng này không thích hợp cho việc leo trèo và quậy phá, nhưng để bảo toàn mạng sống của mình, tôi phải trốn. Quần áo có thể mua, nhưng mạng chỉ có một. Lòng đã quyết, tôi bỏ qua hình thức của bản thân.

Khó nhọc trèo lên đến gần giữa thân cây, tôi cố gắng di chuyển gần đến tường bao loan. Một tay tôi bấu lấy thân cây, một tay và một chân của tôi vừa bấu chặt lấy bờ tường bao loan, vừa run run đặt chân lên thành tường. Sau khi đã ổn định được trọng tâm của cơ thể, tôi thở hắt ra một hơi.

Giờ đây tôi giống như một con chim đang sắp sửa tung bay trên bầu trời. Đứng trên tường bao loan cao gần hai mét, tôi dang hai tay ra hai bên, môi tôi nở một nụ cười, gió làm mái tóc dài màu đen của tôi bay bay. Nếu không phải nghĩ rằng mình đang chạy trốn, tôi thật sự rất muốn hét to lên.

Đứng dưới tàng cây, hấn lạnh lùng nhìn tôi.

Xem ra tôi thật sự đã bị bệnh ảo tượng nặng. Tôi tưởng hành động của mình, hấn tuyệt đối sẽ không biết được. Thật không ngờ, hấn đã chứng kiến từ đầu đến cuối. Nếu tôi mà biết được, tôi đã chẳng tìm cách trốn ra đây làm gì, cũng không cần phải liều mạng chạy bán sống bán chết và leo trèo giống như một con khỉ. Gặp phải hấn là xui xẻo của cuộc đời tôi.

_Cô đã thỏa mãn tính cách hiếu động của mình đủ rồi chứ ? Nếu đủ rồi thì hãy mau xuống đây, đi vào nhà ăn cơm, sau đó tôi và cô còn phải đi ra sân bay nữa.

Nghe giọng nói trầm của hấn ở dưới đất trong khu vườn. Tôi sợ hãi đến nổi suýt chút nữa là té nhào xuống đất.

Tên độc ác ! Hấn định giết chết tôi chắc ? Hu hu hu ! Sao lần nào hấn cũng xuất hiện bên cạnh tôi giống như quỷ hút máu người thế này hả trời ?

Tôi khóc không ra nước mắt, nỗi khổ của tôi thấu đến tận trời xanh.

Tôi trừng mắt nhìn hấn. Lúc này tôi rất muốn nhảy xuống trước mặt hấn, sau đó đâm cho hấn vài cú vào mặt. Hừ ! Tôi đâu có ngu mà làm theo lời hấn. Đi vào nhà theo hấn, để hấn có cơ hội xử phạt tôi sao ? Tôi là người yêu tiền, nhưng còn yêu mạng của mình hơn. Mặc kệ hấn muốn nói gì thì nói, tôi tuyệt đối không chịu đi vào, hay muốn đi công tác cùng với hấn. Hấn nên chọn một người khác. Trong công ty của tôi có rất nhiều nhân viên ưu tú, tôi tin rằng hấn không cần đến một nhân viên quen và không biết gì nhiều như tôi.

Thấy tôi chỉ ngồi xồm trên tường bao loan mà không chịu xuống, giọng hấn trở nên sắc lạnh.

_Cô bị điếc đúng không, hay cô không hiểu tôi đang nói gì ?

_Anh buông tha cho tôi đi có được không ? Công việc trợ lý riêng của anh, tôi không cần nữa. Anh có thể bổ nhiệm một nhân viên khác vào vị trí đó của tôi. Còn chuyện công tác lần này, tôi cũng không muốn đi cùng với anh. Tôi chưa từng đi công tác, công việc quen thuộc của tôi là quản lý nhân sự. Tôi không biết gì về đàm phán với các đối tác cả. Đi cùng với tôi, anh sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Nếu đã biết trước được điều đó, anh nên xa thải tôi đi.

Hấn không thèm để ý đến lời nói của tôi, cũng không quan tâm tôi có chấp nhận là nhân viên dưới quyền của hấn không.

_Tôi bảo cô xuống ngay, cô đừng để tôi phải gọi bảo vệ lên đó để mang cô xuống.

Tôi cố gắng giữ thăng bằng, sau đó từ từ đứng dậy. Đứng ở vị trí trên cao so với hấn, tôi thấy mình tự tin hấn.

_Anh đừng ương bướng và cố chấp nữa. Dù trước đây, tôi đã từng làm chuyện khiến lòng tự trọng của anh bị thương tổn, thì tôi mong anh hãy bỏ qua cho tôi. Lúc đó tôi say rượu, tôi lại nghĩ mình sắp chết, nên tôi mới hành động một cách hồ đồ như thế. Nhưng chẳng phải tôi đã trả tiền cho anh rồi còn gì. Coi như anh ban cho tôi một chút ân tình được không ? Tôi thật sự không thể chịu nổi tính cách lạnh lùng và đáng sợ của anh. Tôi đi đây, tôi hy vọng sẽ không bao giờ còn phải gặp lại anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Khoanh tay trước ngực, hấn bực bội nhìn tôi.

_ Cô định bỏ việc. Cô có biết điều khoản trong hợp đồng nói nếu cô tự ý bỏ việc cô sẽ phải bồi thường bao nhiêu tiền không ?

Tôi cảm phần hết âm lên.

_ Anh đừng ép người quá đáng. Tôi đã nói là tôi xin lỗi anh, cầu xin anh bỏ qua cho tôi, anh còn muốn như thế nào nữa ?

_ Tôi đã làm gì cô chưa ? Tôi thăng chức cho cô, tôi bảo cô đi công tác cùng với tôi. Tôi có đánh cô, mắng cô, hay lấy mạng của cô đâu, mà lần nào cô cũng tìm cách bỏ trốn ?

Mặt tôi méo xệch, tôi rất muốn gào thét.

_ Phải, anh không làm gì tôi cả. Anh mới chỉ dọa cho tôi sợ chết khiếp thôi. Anh làm ơn làm phúc buông tha cho tôi đi. Nếu anh không có ý định xa thải tôi, anh có thể cho tôi quay về làm việc tại phòng nhân sự được không ?

_ Tại sao cô lại thích làm việc ở đó ? Cô muốn làm việc cùng người yêu của cô sao ?

Tôi tròn xoe mắt nhìn hắn, mồm tôi há hốc. Sao đầu óc của tên khúc gỗ này lại nghĩ rằng tôi muốn quay về phòng nhân sự vì tôi lưu luyến một người đàn ông nào đó ? Hắn có bị điên không ? Tại sao hắn không tự xét lại tính cách lạnh lùng và đáng sợ của bản thân hắn ?

_ Sao cô không trả lời ? Tôi nói đúng rồi phải không ?

Tôi hung hăng nhìn hắn. Hai tay chống lên sườn, tôi quát nhỏ.

_ Việc đó không liên quan gì đến anh ? Anh không có quyền xen vào đời tư và các mối quan hệ của tôi. Tôi muốn yêu ai thì yêu, quen ai thì quen. Anh hãy lo cho bản thân anh đi.

Ngồi xuống, tôi ước đoán khoảng cách từ bờ tường xuống vỉa hè ở bên cạnh.

_ Tôi thật lòng khuyên bảo cô, tốt nhất là cô không nên nhảy xuống. Nếu không, một là cô bị tai nạn phải nằm viện, hai là tôi sẽ trừng phạt cô. Tôi không thể chịu đựng được tính cách ưa quậy phá của cô nữa rồi.

Tôi tặng cho hắn một cái bĩu môi dài hàng thế kỉ, miệng tôi cong lên đầy vẻ thách thức.

_ Anh tưởng chỉ có mình anh mới chán ghét tôi chắc ? Tôi luôn cầu mong là tôi và anh đừng bao giờ gặp lại nhau nữa. Bộ quần áo này, tôi sẽ gửi lại cho anh. Cảm ơn anh vì đã cho tôi ngủ nhờ vào tối hôm qua và cho tôi mượn tạm bộ đồ này. Không nói chuyện dông dài với anh nữa. Tôi đi đây !

Hắn chưa kịp nói được lời nào, tôi hai tay bấu chặt vào bờ tường, sau đó tôi nhẹ nhàng đáp xuống đất giống như một người tập khinh công đang nhún nhảy từ cành cây này đến cây kia.

Đã thoát ra được bên ngoài rồi, tôi sung sướng hét to lên một tiếng. Sợ hắn sẽ nhanh chóng mở cửa và đuổi theo mình, tôi co giò phóng thật nhanh. Mỗi lúc gặp nạn như thế này, tôi thật sự rất cảm ơn tính tiết kiệm của mình. Nếu không phải vì ngày nào tôi cũng phải chạy đua với thời gian để đi làm đúng giờ bằng cách đi bộ hết tốc lực, và chạy bỏ hơi tai, chắc giờ đây tôi đã quỵ ngã.

Chạy được một đoạn khá xa, tôi trông thấy có một chiếc xe buýt số 13 đang chuẩn bị rời bánh, tôi vội vã vừa đuổi theo sau, vừa vẫy tay và vừa gọi í ới thật to. Có lẽ tài xế xe buýt đã nhìn thấy tôi qua gương kính xe, nên vẫn mở cửa đứng chờ tôi.

Tôi vui mừng vì mình đã không lỡ xe buýt, và không cần phải mất nhiều tiền để trả cho tài xế tắc xi.

Trèo lên cánh cửa của thân xe buýt, tôi ngó nghiêng xung quanh, tôi đang cố tìm cho mình một chiếc ghế trống. May mắn cho tôi là còn mấy hàng ghế trống ở phía cuối xe, tôi nhanh chóng đi về chỗ ngồi của mình.

Chị nhân viên soát vé đến chỗ tôi, chị hỏi tôi có vé tháng không ? Tôi gật đầu nói rằng là có. Một người ngày nào cũng đi xe buýt như tôi, nếu không mua vé tháng thì hơi ngốc. Mua vé tháng rẻ hơn việc ngày nào cũng phải trả tiền rất nhiều. Chị nhân viên có vẻ không được vui khi biết tôi không trả tiền mặt mà lại xé cho chị một chiếc vé xe buýt màu xanh dương.

Tôi mong chị thông cảm cho tôi. Tôi là một người có tính tiết kiệm, nên tôi phải tìm cách tiết kiệm từng đồng bạc nhỏ.

Trên đường về chỗ mà tôi đang trọ có rất nhiều chuyến xe buýt. Nếu tôi ở trên đường cái chính, tôi sẽ không phải đi bộ một đoạn khá xa. Nhưng với một người quanh năm đi ở thuê như tôi, làm sao đủ tiền mướn một căn nhà trị giá mấy triệu một tháng. Mướn một căn hộ chung cư hơn một triệu một tháng, tôi đã kêu là quá đắt đỏ rồi, nói gì một nơi xa hoa như thế.

Đi qua cửa hàng bánh, tôi liền mở cửa rồi bước vào trong. Nguyên cả một buổi chiều hôm qua, tôi không có gì lót dạ, nên đói cồn cào. Bệnh đau dạ dày nhẹ của tôi sẽ hành hạ tôi nếu tôi không ăn uống điều độ, và uống thuốc đúng giờ. Nhưng một con bé vốn bất cần và không mấy chú ý đến bản thân mình, tôi không thể thực hiện đúng lời theo lời khuyên của bác sĩ.

Bảo chị nhân viên gói cho mình hơn năm cái bánh rán, tôi trả tiền rồi ra về.

Tôi yên tâm rằng, hắn nhất định sẽ không đuổi theo tôi, và cũng không tiếp tục giữ tôi ở lại bên cạnh làm việc cùng với hắn nữa. Có lẽ hắn thấy một người

không biết nghe lời và luôn quậy phá như tôi sẽ khiến hắn gặp họa và tức giận, hắn sẽ vì sự an toàn của bản thân, hắn sẽ buông tha cho tôi.

Chỉ cần hắn làm được điều ấy, tôi sẽ lạy tạ hắn, sẽ cảm ơn hắn không dưới năm mươi lần.

Đi lên cầu thang dẫn đến phòng trọ của mình, tôi gặp mấy người hàng xóm mà tôi có dịp được gặp mặt vài lần. Tôi mỉm cười chào họ, họ chào lại tôi. Mọi quan hệ giữa tôi và họ chỉ nhạt nhẽo và bình lặng như thế. Tôi thích cuộc sống như thế này, tôi thích có thể được sống yên và có không gian riêng tư để hít thở khí trời và làm những gì mà tôi thích.

Tra chìa khóa vào ổ khóa, tôi xoay một vòng. Cánh cửa phòng của tôi làm bằng gỗ màu cam nhạt. Tôi là người không thích trang trí nhà cửa, cũng không muốn mất công dán bất cứ tranh ảnh gì lên tường. Tôi chỉ thích sống ở căn phòng sạch sẽ và ngăn nắp là được rồi, tôi không đòi hỏi phải trang trí cầu kì và bắt mắt. Đối với tôi, đơn giản, tiện lợi và giản dị mới là phương châm sống mà tôi lựa chọn. Còn xa hoa lãng phí chỉ khiến tôi thêm tức giận.

Quăng túi sách lên giường, tôi đi vào căn bếp mini của mình. Mở tủ lạnh, tôi cố tìm kiếm xem còn sót lại món gì để ăn không. Không may cho tôi, ngoài trứng vịt và mì tôm gói, tôi không còn món gì cả.

Tôi thật sự muốn điên lên. Lúc tôi không đói bụng, trong tủ lạnh của tôi đầy ắp thức ăn. Còn bây giờ, tôi muốn ăn thì lại chẳng còn gì cả.

Nhấn mặt tởm về chán nản và không hài lòng, tôi đành đi nấu mì gói ăn cùng với trứng vịt. Trước kia tôi luôn ăn mì gói trừ bữa, có lẽ chính vì thế nên cơ thể tôi mới gầy mòn và bị đau dạ dày nhẹ như hiện nay.

Trong khi chờ mì tôm chín, tôi nhăm nháp một chiếc bánh giấm. Ngồi trên giường, tôi vừa ăn vừa xem ti vi. Trong đầu tôi đang tính toán nên làm gì tiếp theo. Công việc ở công ty Đông Dương chắc chắn tôi không thể đi làm nữa rồi, kể từ hôm nay tôi chính thức trở thành một người thất nghiệp.

Tuy tôi không cam lòng và nuối tiếc, nhưng tôi không thể cưỡng cầu. Nếu hắn là một ông chủ bình thường, và tôi không đắc tội với hắn, tôi sẽ cố sống cố chết giữ lấy công việc béo bở này bằng được. Nhưng đáng tiếc, tôi và hắn là kẻ thù của nhau. Một lãnh thổ không thể có hai con hổ, nên tôi chọn cách chạy trốn và rời xa khỏi hắn.

Mì tôm chín, tôi bắt đầu dùng bữa. Xoa hai tay vào nhau, trên môi tôi nở một nụ cười thỏa mãn. Mặc dù tôi muốn có một bữa ăn thịnh soạn, nhưng tôi đang đói, nên chỉ cần có thứ gì đó cho vào bụng là tôi đã thấy may mắn lắm rồi.

Cầm đĩa tôi vớt một ít mì nóng hổi thơm mùi tôm hùm lên miệng. Đang chuẩn bị ăn, tôi nghe có tiếng chuông cửa. Không phải chứ ? Ai lại đến đúng vào lúc tôi đang ăn uống thế này ? Đúng là bất lịch sự ? Họ không nghe người xưa có câu “Trời đánh tránh bữa ăn hay sao ?” Sao họ không chờ tôi ăn xong rồi hãy đến ?

Tôi nghĩ người đang gõ cửa phòng tôi chỉ là mấy người hàng xóm cần hỏi mượn tôi thứ gì đó, nên tôi mở cửa.

Không như dự đoán và mong đợi của tôi, người xuất hiện trước cửa nhà tôi là người mà tôi nghĩ không bao giờ muốn gặp lại, cũng là người tôi vừa mới chạy bán sống bán chết để trở về.

Miệng tôi há hốc, còn mắt tôi tròn xoe, mặt tôi kinh hoàng như vừa mới trông thấy quỷ. Tôi thấy hắn còn đáng sợ hơn cả quỷ, vì không có con quỷ nào dám xuất hiện giữa ban ngày và chịu được ánh sáng chói chang và nóng bức của mặt trời.

Nhìn mặt tôi chắc là trông ngổ lăm, nên hắn nhếch mép cười nhạt, mắt hắn thích thú nhìn tôi.

_ Cô không muốn mời tôi vào nhà sao ?

Lúc này, tôi mới bàng hoàng tỉnh lại.

Chúa ơi ! Tại sao người luôn tìm cách hành hạ con thế này ? Chẳng phải con đã nói rõ mọi chuyện với hắn rồi sao ? Con cầu xin Người hãy mau cứu con, mau mang con đi thật xa. Con thật sự không thể chịu đựng nổi hắn nữa rồi. Kêu chán, tôi lại gào khóc.

Nhìn khuôn mặt hết trắng rồi lại xanh của tôi. Hắn chắc thấy buồn cười lắm, nên nụ cười trên môi hắn không còn vẻ lạnh lùng và vô cảm như trước nữa.

Tôi quá sợ hãi. Để tránh xảy ra chuyện đáng tiếc, nhất là liên quan đến tính mạng của mình, tôi đóng rầm cửa lại.

Hình như hắn đã đoán trước được ý định của tôi, nên một chân hắn chèn cửa, còn tay phải của hắn mở rộng cánh cửa sang bên cạnh.

Tôi cảm tức hét ầm lên.

_ Anh đến đây làm gì ? Tôi đã nói là tôi không muốn gặp lại anh, cũng không muốn có liên quan gì đến anh.

Hắn không bảo tôi câu nào, hắn lịch sự cúi bỏ giày, sau đó hắn ung dung đi vào trong phòng tôi như thể đây là nhà của hắn.

_ Phòng trọ của cô quá nhỏ.

Sau khi liếc nhìn qua một lượt, hắn mới lên tiếng nhận xét về diện tích căn phòng mà tôi đang trọ.

_ Nhỏ hay không thì có liên quan gì đến anh. Nếu anh đã xem đủ rồi, mời anh đi cho.

Hắn lờ đi thái độ khó chịu của tôi. Lại gần giường, hắn ngồi xuống. Nhìn đến bát mỳ tôm và đĩa bán rán của tôi, hắn nhìn tôi bằng ánh mắt chế giễu xen lẫn thương hại.

_ Cô đang ăn com ?

Tôi đã bị hắn chọc cho phát điên. Chân tay tôi ngứa ngáy, tôi muốn sút hắn ra khỏi phòng. Hắn đúng là kẻ phiền phức và là một kẻ bám dai như đĩa.

_ Anh muốn gì ?

Tôi cố nén giận để hỏi hắn.

_ Tôi và cô cần phải đi công tác. Cô chạy mất nên tôi lái xe đến đây tìm cô.

_ Tôi đã nói rõ ràng với anh là tôi không muốn đi đâu cả. Tôi đã xin từ chức không làm trợ lý riêng của anh nữa, anh nghĩ một người không phải là nhân viên của công ty Đông Dương sẽ đủ tư cách để đi cùng với anh sao ?

_ Cô xin nghỉ đó là việc của cô. Còn quyết định có xa thái cô không là việc của tôi.

Hắn lạnh lùng trả lời tôi. Ngồi trên giường, hắn ngồi thật thẳng, ánh mắt hắn không ngừng quan sát khắp căn phòng của tôi.

Tôi hoàn toàn không hiểu hắn. Tại sao hắn cứ nhất quyết bắt tôi làm trợ lý riêng của hắn ? Chưa hết, tôi đã xin nghỉ việc, tại sao hắn cũng không chịu để cho tôi đi ?

_ Nếu cô muốn ăn mỳ thì hãy mau ngồi xuống ăn đi. Bát mỳ của cô sắp nguội rồi.

_ Cảm ơn anh. Nếu anh đã nói xong những gì muốn nói, phiền anh mau đi nhanh ra khỏi đây. Tôi không tiễn khách.

_ Chắc là cô không muốn ăn hết bát mỳ và số bánh kia. Được thôi, nếu cô đã muốn thế, chúng ta đi luôn bây giờ.

Sức chịu đựng trong tôi có giới hạn. Tôi đã nói hết nước hết cái mà hắn không chịu nghe tôi nói, hắn hoàn toàn coi lời nói của tôi là bọt biển. Tôi bực mình quá.

_ Anh mà không đi, tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát.

Tôi tưởng khi nghe tôi nói những lời này, hắn sẽ nổi khùng lên, hay xoay người bỏ đi. Nhưng hắn không có phản ứng gì cả, hắn chỉ im lặng nhìn tôi. Ánh mắt hắn sáng như sao trên trời, còn khuôn mặt đẹp trai của hắn lạnh băng. Hắn đang coi tôi là một đứa trẻ nít đang hù dọa người lớn bằng mấy trò ranh của mình.

Tôi thấy nếu chỉ nói suông sẽ không có tác dụng, vì thế tôi bấm nút gọi cảnh sát.

Hắn tốt bụng nhắc nhở tôi.

_ Cô muốn gọi thứ gì gọi đi. Nhưng trước khi làm điều này, cô hãy suy nghĩ cho kĩ. Khi cô gọi cảnh sát đến, tôi sẽ nói ngược lại rằng vì cô lấy một món đồ của tôi nên tôi phải theo cô đến tận đây để lấy lại. Cô nghĩ rằng cảnh sát sẽ tin cô hay là tin tôi ?

Tôi không nói được một lời nào. Hắn nói đúng, nhất định cảnh sát sẽ tin hắn. Hắn đường đường là Tổng giám đốc của Tập đoàn Đông Dương chuyên kinh doanh về bất động sản. Tôi chẳng qua chỉ là một nhân viên quen. Làm gì có chuyện một ông chủ lớn như hắn lại tìm cách quấy rối hay muốn ăn cắp thứ gì đó của tôi.

Tôi thua hắn rồi, thua hoàn toàn. Giờ đây tôi chỉ còn biết dựa vào chính mình.

_ Cô mau thu xếp đồ đạc trong nhà đi. Lần đi công tác này, tôi và cô phải đi mất mấy ngày mới về.

Tôi ỉu xiu nhìn hắn, mặt tôi lộ vẻ chán nản và buồn bã.

_ Anh có thể buông tha cho tôi được không ? Tôi thật sự không muốn đi công tác, cũng không muốn tiếp tục công việc ở công ty.

Hắn đứng lên, tôi sợ hãi đi giật lùi, chân tôi chuẩn bị chạy trốn nếu như hắn đánh tôi.

Cầm bát mỳ dưới sàn nhà, hắn mang vào căn phòng bếp mini của tôi.

Hành động không thể dự đoán trước của hắn khiến tôi trợn tròn mắt, miệng tôi thêm một lần nữa lại há hốc. Hắn luôn khiến tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cứ mỗi lần tôi tưởng hắn sẽ đánh tôi, hắn lại sang mục tiêu khác.

Hắn giúp tôi đổ mì tôm vào chậu rửa chén bát, sau đó xả đi. Chiếc bát thân yêu của tôi được hắn cho vào một cái túi bóng. Tôi chưa kịp hiểu hắn định làm gì, hắn gọi điện cho ông quản gia.

Chỉ năm phút sau, ông quản gia xuất hiện.

Trong khi một người chủ như tôi ngu ngơ và khờ khờ không hiểu gì. Ông quản gia nhanh chóng nghe lời dận dò của hắn, ông vâng dạ gật đầu. Tôi đứng chết chân một chỗ nên tai ù đi, tôi không nghe rõ họ đang nói chuyện gì với nhau.

Cầm lấy túi sách của tôi, hắn lôi tôi đi.

Tôi ngơ ngác đi theo hắn giống như một kẻ mất trí. Tôi hoàn toàn không chuyện gì đang xảy ra. Tại sao hắn lại gọi ông quản gia đến đây, và tại sao mấy cô giúp việc trong nhà hắn lại tiến hành dọn dẹp căn phòng của tôi ?

Đang đi, tôi bỗng dừng lại. Tôi quay sang nhìn hắn bằng ánh mắt nghi ngờ.

_Anh muốn gì khi anh cho nhân viên của mình tự nhiên đụng chạm vào đồ đạc của tôi trong khi tôi vẫn chưa cho phép ?

_Đây là vấn đề cô quan tâm ?

Tôi muốn hét ầm lên. Ai có thể bình tĩnh khi chứng kiến cảnh người khác đụng chạm vào đồ đạc của mình mà không cần biết mình có muốn hay không ?

_Anh nói nhanh lên ! Tôi muốn biết lý do vì sao !

_Khu nhà mà cô đang ở hiện giờ thuộc về tôi.

Mặt tôi trắng bệch, mồ hôi rịn ra trán, và qua lớp quần áo.

_Ý...ý anh muốn nói rằng tôi bị đuổi ra khỏi đây đúng không ?

_Tôi chỉ cho người giúp cô dọn nhà.

Tôi nghiêng rặng, mắt tôi căm phẫn nhìn hắn.

_Nếu anh muốn đuổi tôi, anh cũng phải cho tôi thời gian để chuẩn bị. Đằng này, anh nói đi là đi, làm sao mà tôi chịu được. Anh dù là ông chủ, anh cũng phải cho người đi ở thuê như tôi đây ít nhất một tuần hay nửa tháng để đi tìm một chỗ trọ mới chứ ?

_Cô còn muốn đi đâu nữa ? Chẳng phải cô đã có chỗ để đi rồi sao ?

Tôi muốn đánh hắn, nắn hắn, quất vào mặt hắn. Tôi có thể đi đâu ? ở đâu ? Tôi chỉ có hai người bạn thân là Tuyết Ngân và anh Luân. Đến sống cùng với Tuyết Ngân cũng được nhưng mà tôi không muốn. Cô ấy còn có cuộc sống riêng, và thỉnh thoảng bạn trai của cô ấy còn đến chơi. Có một người lạ như tôi ở trong phòng, họ sẽ mất tự nhiên và mất đi không khí lãng mạn của một đôi tình nhân. Còn anh Luân, tôi không thể. Tôi biết anh ấy là người tốt, nhưng tôi không muốn dựa dẫm vào anh ấy. Tôi muốn tự lập, tôi không muốn nợ ân tình của người khác.

Tôi hất tay hắn ra khỏi cánh tay phải, tôi quay gót đi vào trong nhà.

Hắn tức giận nắm chặt lấy cánh tay phải của tôi.

_Cô đừng dờ dờ nữa. Tôi đã chán phải chạy theo cô lắm rồi. Bây giờ nếu cô mà còn tiếp tục chạy trốn hay dờ dính trẻ con của cô ra, tôi sẽ dùng vũ lực với cô. Cô có biết là hai chúng ta sắp sửa muộn giờ bay rồi không ?

Tôi rung rung sắp khóc, tôi thấy thật tủi thân. Dù hắn có căm ghét tôi, hắn cũng không cần phải đuổi cùng giết tận như thế này.

_Anh đi một mình đi. Bây giờ tôi bị anh đuổi ra khỏi nhà, anh lại bảo tôi đi công tác cùng với anh. Anh tưởng tôi bị điên chắc ?

_Tôi đã nói là tôi cho người giúp cô chuyển đồ đạc đến nhà mới. Tôi đâu có nói là đuổi cô ra khỏi nhà ?

Tôi kinh ngạc nhìn hắn.

_Anh...anh nói cái gì ? Giúp tôi chuyển đồ đạc đến nhà mới ? Nhà nào ? Sao tôi không biết gì cả ?

_Khi nào cô về nhà rồi cô sẽ biết. Còn bây giờ mau theo tôi lên xe để ra sân bay.

Suy nghĩ trong tôi lộn xộn. Lúc đầu tôi tưởng hắn tống cổ tôi ra khỏi nhà, sau đó tôi mới biết hắn muốn chuyển tôi đến nhà mới. Mặc dù tôi thờ phào nhẹ nhõm vì mình không thành một kẻ vô gia cư, nhưng tôi vẫn không yên lòng. Tôi hiện giờ giống như một cô gái nông thôn lần đầu tiên lên thành phố nên cái gì cũng thấy mới lạ.

Hắn lôi tôi lên xe ô tô. Để đề phòng tôi lại co giò bỏ chạy, hắn nhanh chóng bảo tài xế lái xe đưa tôi và hắn ra sân bay.

Trên đường đi, tôi mở miệng hỏi hắn.

_Anh muốn đưa tôi đi đâu đây ?

_ Sân bay.

Tôi tức tối mím chặt môi, mắt tôi bốc hỏa.

_ Tôi biết là sân bay, nhưng là bay đến đâu ?

_ Khi nào lên máy bay, tôi sẽ nói cho cô biết.

Tôi thấy lo sợ vu vơ. Hắn không phải vì quá căm hận tôi nên tìm cách đưa tôi đến một nơi xa lạ, sau đó hắn sẽ bán tôi chứ ?

Nghĩ đến đây, tôi lại muốn khóc thét. Căn bệnh nhát gan và ham sống sợ chết trong tôi giờ lại phát huy đến cực điểm.

Nhìn khuôn mặt trắng bệnh, và ánh mắt sợ hãi của tôi, hắn cố nhịn cười.

_ Cô thả lỏng cơ thể đi. Tôi dù có ghét cô thật nhưng không dám mang cô ra nước ngoài để bán đâu. Tôi và cô lần này đi công tác là thật.

_ Anh....anh không lừa tôi chứ ? Tôi lấy gì để tin anh.

Nghe giọng run rẩy của tôi, ánh mắt hắn sáng lên. Hình như hắn rất thích chọc giận tôi, và rất thích nhìn thấy tôi vì sợ hãi mà co rúm lại như một con chó con.

_ Cô nghĩ thử xem nếu đem cô bán đi liệu tôi được bao nhiêu tiền ?

_ Anh...anh nói thế mà nghe được à ? Anh có biết tội buôn bán phụ nữ sẽ bị tù bao nhiêu năm không ? Một người có nhiều tiền như anh, sẽ không ngu ngốc chỉ vì một con bé như tôi, anh phá hủy đi sự nghiệp và tương lai của mình chứ ?

_ Cô nói không sai nhưng có điều, nếu tôi hành động mà không hay quỳ không biết. Cô nghĩ rằng cảnh sát sẽ điều tra ra tôi sao ?

Mặt tôi lúc này đã trắng bệch như tờ giấy trắng. Tôi vội mở cánh cửa xe ô tô, tôi muốn xuống xe, muốn cách xa hắn càng xa càng tốt.

Hắn chưa từng thấy một cô gái nào lại ngây thơ và nhát cáy như tôi. Chỉ vài ba câu đe dọa đã hồn vía lên mây. Nếu tôi bình tĩnh và chịu suy nghĩ kỹ một chút, tôi sẽ thấy trong lời nói của hắn có rất nhiều sơ hở, và ánh mắt hắn nhìn tôi không giống một người đang nói chuyện nghiêm túc, hắn đang chọc tức và dọa nạt tôi.

Cửa xe đã bị khóa chốt nên tôi không mở ra được.

Hắn không ngăn cản tôi, cũng không lên tiếng khuyên tôi hãy ngồi im trên ghế. Hắn thích thú quan sát từng hành động và cử chỉ của tôi. Có lẽ hắn coi tôi là một diễn viên nghiệp dư chuyên môn diễn hài cho hắn xem.

Nhìn nụ cười cố nén của hắn, tôi muốn điên lên. Tôi đúng là một con ngốc. Tại sao tôi lại dễ dàng bị hắn điều khiển cảm xúc và hành động như thế ? Tại sao chỉ vài câu nói của hắn, lại có thể ảnh hưởng đến tâm trạng và suy nghĩ của tôi ?

Ra đến sân bay, tài xế lái xe vào bãi đỗ xe. Tôi phải chờ hắn bước xuống, cánh cửa xe của tôi mới được mở ra.

Tôi là một kẻ sợ chết. Tôi luôn tìm cách bỏ trốn nếu như bị rơi vào đường cùng, và rơi vào bẫy tắc không có lối thoát.

Tôi không cần biết, những lời nói lúc này của hắn có phải là thật không, tôi cũng không muốn đi cùng hắn ra nước ngoài. Nếu là trước kia tôi đã hét lên sung sướng, thì giờ đây tôi lại cầu mong những gì mà mình đang phải đối diện chỉ là một cơn ác mộng kéo dài mà thôi.

Hắn đi bên cạnh tôi. Tôi vừa đi vừa quan sát xung quanh. Tôi đang tìm cơ hội thích hợp để co giò bỏ chạy thật nhanh. Có thể tôi không có nhiều tài năng đặc biệt, nhưng riêng khoản bỏ chạy, tôi luôn đoạt giải quán quân.

Hắn hình như đã đoán biết được ý định và suy nghĩ của tôi, nên hắn tặng cho tôi một ánh mắt cảnh cáo và lạnh như băng.

_ Cô mà còn tìm cách bỏ chạy thêm một lần nữa, tôi sẽ vác cô lên máy bay.

Tôi chợt dạ nhìn hắn. Tôi rất khâm phục tài nhìn mặt đoán tâm trạng và suy nghĩ của người khác của hắn.

Tôi cười gượng gạo bảo hắn.

_ Anh đang nói đùa gì thế ? Đã đến tận đây rồi, tôi còn đi đâu được nữa.

Mặc dù ngoài miệng tôi nói với hắn như thế, nhưng bên trong tôi đang gào thét, đang thúc giục bản thân hãy mau chạy, hãy mau tìm cách đi.

Sân bay có rất đông người. Tôi có thể gặp đủ loại màu da ở đây từ màu vàng, màu trắng đến màu đen. Sân bay quốc tế là nơi tập trung nhiều hành khách và nhiều máy bay nhất. Tôi chưa từng xuất ngoại, cũng chưa từng đi đâu bằng máy bay, nên mọi thứ ở đây đối với tôi còn khá lạ lẫm. Tôi giống như một đứa trẻ con ham học nên thấy thứ gì lạ cũng hiếu kỳ muốn chạy lại để xem và quan sát.

Đi bên cạnh tôi, hãy chăm chú nhìn tôi. Có lẽ bạn chưa từng gặp một cô gái nào lại có quá nhiều sắc thái biểu cảm trên khuôn mặt giống như tôi. Lúc trước, tôi còn run rẩy sợ hãi, muốn chạy trốn. Bây giờ, tôi lại ngơ ngác ngó nghiêng như một đứa trẻ con.

Không có một người nào lại ngơ ngẩn giống như tôi. Ai đi ra sân bay cũng biết mình đi đâu, biết mấy giờ để bay. Còn tôi, tôi không biết gì cả. Tôi không biết bạn định đưa tôi đi đâu, đi chuyến nào, đi lúc mấy giờ. Tôi chỉ biết tôi phải đi theo bạn, nghe lệnh của bạn.

Nhìn đồng hồ đeo trên tay, bạn quay sang bảo tôi.

_ Còn gần một tiếng nữa mới bay, cô có muốn đi ăn gì không ?

Tôi định từ chối, nhưng lại nghĩ mình già vờ cao quý làm gì. Nếu muốn tiếp tục chiến đấu, tôi cần phải có sức khỏe.

_ Tôi vẫn chưa ăn gì từ chiều hôm qua đến giờ nên hơi đói.

Bạn đưa tôi lên tầng lầu. Nơi đây có một nhà hàng sang trọng và thoáng mát. Tôi choáng váng trước lối trang trí và kiến trúc ở đây. Thật không ngờ ở sân bay tôi lại có thể được trông thấy một nhà hàng giống như trong khách sạn thế này. Trần nhà được làm bằng kính trong suốt, sàn nhà được lát gạch men sáng bóng, ghế được bọc da và vải màu đỏ, bàn được làm bằng kính. Tôi đếm được hơn ba mươi bộ bàn ghế. Đồ trang trí ở nơi đây đa số đều được làm bằng kính và thủy tinh. Đến đây lại khiến tôi liên tưởng đến một thế giới chỉ có trong truyện cổ tích.

Nhân viên phục vụ trong nhà hàng trong phục của những nữ tiếp viên hàng không. Nhìn cách làm việc của họ, tôi thấy họ rất chuyên nghiệp. Tôi thỏa mãn lòng hiếu kỳ và tính tò mò của mình bằng cách đứng im một chỗ, mắt ngược lên nhìn trần nhà. Tôi đứng im một lúc, sau đó mới chịu rời đi.

Tôi bỏ qua ánh mắt kì lạ của bạn khi nhìn tôi, cũng bỏ qua luôn khuôn mặt không còn tức giận của bạn khi bạn tưởng tôi là một người mang sẵn trong người tính ưa tìm tôi và ưa khám phá.

Không sao ! Dù bạn thực sự có coi tôi là một cô gái chưa trưởng thành, tôi cũng không oán trách bạn, chỉ cần bạn buông tha cho tôi, và không dùng ánh mắt lạnh băng của bạn để nhìn tôi là được.

Bạn chọn một chỗ gần giữa quán gần ban công nhìn ra bên ngoài. Cữ chỉ của bạn rất tao nhã, bàn tay phải đặt trên vạt áo vét, sau đó bạn lịch lãm ngồi xuống.

Tôi nhìn bạn không rời mắt, đây là lần đầu tiên tôi đi ăn cùng với bạn, nên có cơ hội được quan sát tất cả mọi biểu hiện của bạn. Tôi thấy dù bạn có đi đâu và làm gì, bạn cũng thể hiện cho người khác biết bạn là ai ? Xem ra thương hiệu và danh tiếng của bạn, không ai có thể bắt chước và thay thế được.

Kéo ghế, tôi ngồi xuống đối diện với bạn. Hai tay xoa vào nhau, tôi nhìn bạn bằng đôi mắt tò mò và hiếu kỳ.

_ Anh đã thay đổi mùi nước hoa ?

Bạn hơi chần chừ. Bạn nhìn tôi một chút, sau đó bạn mới trả lời tôi.

_ Đúng.

Tôi bối rối vuốt mái tóc đen dài của mình.

_ Xin anh đừng hiểu lầm. Tôi là người nhạy cảm với mùi hương nên chỉ cần ngửi một lần, lần sau khi gặp lại tôi sẽ biết ngay người đó là ai.

_ Thì ra là thế. Cô nhớ lần trước tôi dùng nước hoa mùi gì ?

Khi nói những lời này, ánh mắt bạn rất sáng, bạn đang chờ mong tôi cho bạn biết tài năng phán đoán mùi vị của tôi đến đâu.

Tôi mím môi nhìn bạn, mắt tôi bốc hỏa.

_ Anh có cần phải dùng ánh mắt khinh thường đó để nhìn tôi không ? Anh nên nhớ, tôi không phải đang tìm cách để lấy lòng anh.

_ Tôi biết cô không đang cố ý khen ngợi hay lấy lòng tôi. Tôi chỉ muốn biết cô có nhớ mùi hương mà tôi dùng lần trước là gì không thôi. Xem ra cô cũng là một người rất đa nghi và hay nghĩ lung tung.

Tôi phồng mồm tròn mắt. Nếu ai trông thấy hình ảnh này của tôi bây giờ họ lại tưởng tôi bị điên.

_ Anh bớt nói xàm đi. Tôi không bị mắc bệnh đa nghi, cũng không phải là người hay nghĩ ngợi lung tung. Tôi hoàn toàn bình thường, anh đã hiểu chưa ?

_ Đã hiểu. Cô nói ý chính đi.

Sau khi tặng cho bạn một bộ mặt đờ đờ sất khí, tôi bằng đầu cố hình dung lại cảm giác khi tôi ngửi được mùi hương trên cơ thể bạn.

_ Tôi có thể nói mùi nước hoa của anh giống như mái tóc, bộ vét màu đen mà anh đang mặc trên người. Tôi đặt cho nó một cái tên đó là "Black". Ấn tượng của tôi dành cho anh ở buổi tối hôm ấy là bí ẩn, lịch sự và thời thượng. Để tôi đoán nhé, nước hoa mà buổi tối hôm ấy anh dùng có phải là sự kết

hộp hoàn hảo giữa mùi hương bạc hà, quýt, húng quế, gừng, hương trầm, hương gỗ và mùi da.

Tôi hằng say nói mà không để ý đến ánh mắt của hắn. Ánh mắt của hắn không chỉ sáng lên, mà còn rực sáng. Trên môi hắn nở một nụ cười nhàn nhạt khi thấy tôi vừa nói vừa tủm tỉm cười một mình giống như mọi khi, mắt mờ màng nhìn về phương trời xa như đang tưởng tượng đến một cảnh mỹ lệ trong quá khứ.

Nếu tôi biết rằng, từ lúc gặp hắn, tôi đã hoàn toàn bộc lộ hết tất cả con người thật cho hắn biết, tôi đã không ngu dại nói huyền thuyên và hành động một cách điên đảo giống như một thiếu nữ ngây thơ không hiểu việc đời.

Tôi háo hức hỏi hắn.

_ Những gì mà tôi đoán có đúng không ?

Hắn che dấu nụ cười thích thú sau mười đầu ngón tay được nâng đỡ bởi khủy tay đang chống ở trên bàn.

_ Cô mong mình đoán đúng hay đoán sai ?

Tôi bực bội nhìn hắn. Ai chẳng mong mình đoán đúng, có ai mong mình mong mình đoán sai. Hắn hỏi tôi như vậy không phải là thừa quá sao ?

Như đoán được suy nghĩ trong đầu tôi, hắn đáp.

_ Cô đừng lo, cô đã đoán đúng rồi. Tối hôm đó đúng là tôi đã dùng nước hoa mang tên là “Black”.

Tôi cười toe toét. Tôi cao hứng uống ngay một ngụm cà phê trong ly.

Hắn nheo mắt nhìn tôi. Thấy tôi cười ngớ ngẩn như một con ngó, hắn cười nhẹ.

_ Cô gọi thức ăn và thức uống đi. Tôi nghĩ là cô đã đói lắm rồi.

Cầm tờ menu màu xanh nhạt ở trên bàn làm bằng kính, tôi chăm chú nhìn tên từng món ăn được in chi chít trên giấy.

Khi ngừng được mùi hương trên giấy, mũi tôi nhăn lại. Tôi không thích hương thơm nồng nặc của mùi mực in.

Hình ảnh dễ thương và đáng yêu của tôi lọt vào mắt hắn. Hình như hắn thích ngắm nhìn và quan sát tất cả mọi biểu hiện của tôi.

Cuối cùng tôi chọn một đĩa gà rán, một đĩa mỹ ý, một đĩa rau xà lách. Gọi xong, tôi đưa trả menu cho cô nhân viên.

Đến đây khách hàng đều được phục vụ một cách nhanh chóng. Tôi và hắn vừa mới gọi đồ ăn, thì chỉ hai phút sau thức ăn đã được mang lên.

Tôi không muốn uống rượu, nên dùng cà phê thay rượu.

Cầm lấy đĩa, tôi mỉm cười bảo hắn.

_ Chúng ta ăn thôi.

Tôi ăn món mỹ ý trước. Lúc này tôi đã quá đói, nên cũng không thèm để ý đến hình tượng thực nữ của mình. Nếu hắn là chàng trai tôi muốn tán tỉnh, tôi sẽ cố gắng ăn nhỏ nhẹ, ăn từ tốn và ăn thật ít. Nhưng đối với tôi, tiền và mạng quan trọng hơn bất cứ thứ gì, nên tôi chẳng quan tâm hắn nghĩ về tôi thế nào. Tôi ăn không đến nổi như hổ đói, nhưng tuyệt đối không phải giống mèo, mà giống heo.

Hắn vừa uống rượu vừa nhìn tôi. Tôi không hiểu vì sao hắn lại thích nhìn tôi như thế ? Hình ảnh ăn uống phạm tục của tôi thì có gì đáng nhìn, hay là hắn chưa từng thấy có một cô gái nào lại ăn uống nhiệt tình trước mặt hắn như tôi, nên hắn phải nhìn một lần cho biết. Có lẽ tôi đã mở rộng tầm mắt cho hắn.

Trên tay tôi lúc này là một cái đùi gà rán vàng ươm và thơm ròn. Đúng là mỹ vị của thế gian. Nếu không có ai ở đây, thế nào tôi cũng nhảy cẫng lên sung sướng. Từ lâu rồi, tôi mới được ăn một com ngon như thế này. Trước đây, tôi chỉ ăn uống qua loa, sau đó lại tiếp tục lao đầu vào làm việc như điên, nên không hiểu thế nào là cảm giác hưởng thụ và thưởng thức.

Tôi đánh sạch đĩa mỹ ý, sau đó tôi còn ăn thêm hai cái đùi gà rán, ăn gần hết đĩa rau xà lách, uống hết một cốc nước lọc. Sau khi đã thỏa mãn cơn đói của mình, lúc này tôi mới ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Tôi chột dạ, và hơi bối rối. Không phải hắn định trừng phạt tôi vì dám cướp hết đồ ăn của hắn chứ ?

Tôi giờ không chỉ trở thành tâm điểm chú ý của hắn, mà còn của tất cả mọi người xung quanh. Sự xuất hiện của hắn, giống hệt một bông hoa lạ mang theo mùi hương quyến rũ và hương sắc rực rỡ. Tôi vì đi cùng hắn, nên cũng được mọi người “chiếu cố”. Chắc chắn, họ phải há hốc mồm kinh ngạc và sửng sốt vì không dám tin rằng, một anh chàng siêu tuần tú, siêu đẹp trai, lịch lãm và đỉnh đạc lại đi cùng với một cô gái ăn uống thô tục và chanh chua giống như tôi.

Khi bắt gặp ánh mắt của mọi người, tôi chẳng những không cảm thấy buồn mà ngược lại tôi còn cười sung sướng, cười như điên trong thâm lặng. Tôi chỉ mong họ xì xầm, chỉ trích nhiều vào. Chỉ có như thế, hắn mới buông tha cho tôi. Tôi nghĩ một người có lòng tự trọng cao như hắn, chắc chắn sẽ không chịu

được một “phạm phu tục tử” giống như tôi lâu.

Trái ngược với mong đợi của tôi, hắn không những không tức giận hay sinh khí, mà ngược lại hắn điềm tĩnh uống rượu, hắn ăn phần đồ ăn trong đĩa của hắn.

Tôi cảm tức nhìn hắn. Tại sao hắn không thể tiếp nhận được “ý tốt” của tôi ? Tại sao hắn luôn cho tôi thấy rằng tôi chỉ là một đứa trẻ ranh không hiểu chuyện mà thôi ?

Chán nản vì kế hoạch của mình không thành công như mong đợi, tôi đẩy ghế rồi đứng lên.

Hắn đề phòng nhìn tôi.

_Cô lại định đi đâu nữa ? Sắp đến giờ bay rồi.

Tôi giả vờ ngượng ngịu.

_Mong anh thông cảm, tôi cần phải vào nhà vệ sinh.

Hắn không vội đáp lời tôi. Đôi mắt hắn đang đánh giá và quan sát tôi.

Dưới ánh mắt lạnh giá của hắn, người tôi bắt giác run lên, tôi có cảm giác mình đang ở dưới một hầm băng.

_Cô lại định bỏ trốn đúng không ?

Tôi chột dạ vội thanh minh.

_Tôi đã nói là tôi cần đi vệ sinh. Không lẽ ngay cả quyền cơ bản này tôi cũng không có ?

_Tôi không cảm cô đi vệ sinh, nhưng ai biết được là cô đi vệ sinh thật hay là cô lại có ý định bỏ trốn ?

Tôi siết chặt tay, mắt tôi nổi lửa.

_Anh quá đáng vừa thôi. Tôi là nhân viên của anh, tôi không phải là tội phạm.

_Cô biết được thế là tốt. Cô nên cư xử cho đúng với tư cách của một nhân viên mẫu mực và biết điều. Nếu cô để tôi phải đối xử với cô như một tội phạm, lúc đó cô đừng trách tôi.

Người tôi hơi run lên, môi tôi co giật. Tôi đang sợ, đang hốt hoảng. Đôi mắt sắc bén của hắn giống như một con dao được mài sắc, chỉ cần hắn muốn hắn có thể khiến tôi khai hết tất cả những dự định mà tôi đang muốn thực hiện.

Không dám đứng ở đây thêm nữa, tôi cầm lấy túi sách hình chữ nhật của mình.

_Cô biết nhà vệ sinh ở chỗ nào chứ ?

Bình thường khi nghe một người khác hỏi tôi câu này, tôi sẽ cảm ơn người đó rồi rút. Nhưng những lời nói đầy “quan tâm” của hắn chỉ khiến tôi muốn khóc thét. Kiểu này, hắn đang muốn canh chừng tôi đây.

Thấy tôi im lặng không đáp, hắn nói tiếp.

_Ở trong nhà hàng này cũng có nhà vệ sinh, cô đi hỏi một cô nhân viên ở đây, cô ấy sẽ chỉ cho cô.

Nhờ “lòng tốt” của hắn, tôi đành cắn răng tiến đến gần một chị nhân viên đang đứng trong quầy làm bằng gỗ và thủy tinh, dùng để tính tiền và bán hàng tạp hóa cho khách.

Nở một nụ cười lịch sự và nhã nhặn, tôi hỏi.

_Chị làm ơn cho em hỏi, nhà vệ sinh nữ ở chỗ nào hả chị ?

Có lẽ do tôi có khuôn mặt giống như búp bê, tôi lại ăn nói nhỏ nhẹ và lịch sự, nên chị nhân viên nhiệt tình chỉ đường cho tôi.

_Em cứ đi thẳng theo con đường này, sang đến cửa hàng nối liền ở bên cạnh, em rẽ phải, đi thêm mấy mét nữa là tới. Nhà vệ sinh nữ ở ngay bên cạnh nhà vệ sinh nam.

_Em cảm ơn chị.

_Không có gì.

Nghiêng đầu nhìn hắn, tôi muốn biết hiện giờ hắn đang làm gì, hắn có theo dõi tôi không ? Tôi thấy hắn vẫn đang nhấp nháy ly rượu trên ly, ánh mắt hắn

không nhìn tôi. Tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi, chỉ cần hắn không chú ý đến tôi, tôi có thể yên tâm làm những gì mà mình muốn.

Tôi nhanh chóng quay người bỏ đi, mà đâu hay đôi mắt hắn đang dõi theo từng bước chân của tôi. Có lẽ hắn biết tôi định làm gì, và định đi đâu. Một người thông minh như hắn không thể không biết tôi đang suy nghĩ gì. Nếu hắn là một chàng trai bình thường và đơn giản, tôi đã không sợ hắn như thế.

Tôi mặc dù biết là không nên phản kháng lại mệnh lệnh và yêu cầu của hắn, nhưng tôi vốn là một cô gái ương bướng và cứng đầu. Những việc mà tôi muốn, tôi sẽ cố gắng hoàn thành bằng được, dù tôi biết công sức mà mình bỏ ra gần như bằng không. Sống ở trên đời này, tôi ghét nhất việc bị người khác chèn ép và bắt nạt.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Đi theo hướng dẫn của chị nhân viên ở quầy thu ngân, tôi tìm được nhà vệ sinh nữ. Mở cánh cửa làm bằng ván gỗ ép màu vàng nhạt, tôi bước vào trong.

Nhà vệ sinh thơm mùi nước hoa hồng. Đến đây, mọi người không có cảm giác là mình đang vào một nhà vệ sinh, mà đang ở một hành lang thoáng mát đầy nắng và gió.

Đứng trước một tấm gương lớn hình chữ nhật, vặn nước trong chậu rửa, tôi vừa rửa mặt cho mát, vừa soi khuôn mặt mình trong gương. Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của mình, tôi thật sự rất muốn quay trở lại căn nhà trọ, sau đó đánh một giấc đến tận buổi tối. Hôm nay tôi không có tâm trạng làm việc, cũng không muốn theo hắn bay ra nước ngoài công tác.

Hắn định đưa tôi đi đâu, tôi cũng không biết. Ngay cả lý do bay ra nước ngoài, hắn cũng không hề răng nói ra một câu. Rút cuộc, một trợ lý bù nhìn và không hiểu gì như tôi đi theo hắn thì có tác dụng gì? Tôi chẳng lẽ chỉ đơn giản là vật trang trí của hắn?

Thấy một phòng còn trống, tôi nhanh bước vào. Tôi không biết là mình có chạy thoát hay không nhưng lúc này tôi cần đi vệ sinh cái đã.

Giải quyết xong nhu cầu của cá nhân, tôi thập thò trước cửa phòng vệ sinh nữ, tôi quan sát xung quanh, tôi đang cố tìm kiếm bóng dáng của hắn quanh đây. Tôi hy vọng hắn không đi theo tôi đến đây.

Mấy người phụ nữ đi vệ sinh cùng với tôi, họ kì quái nhìn tôi. Họ không hiểu tôi thập thò đứng trước cửa phòng vệ sinh làm gì? Nếu đã đi xong rồi, tại sao tôi lại không đi đi, mà vẫn còn đứng ở đây?

Nếu họ mà biết được lý do vì sao, chắc chắn họ sẽ rửa tôi bị điên, và không biết lợi dụng cơ hội để tiếp cận và tán tỉnh hắn.

Tôi biết mình ngu, nhưng tôi thà để cho họ rửa tôi ngu, còn hơn phải ở bên cạnh một hàm băng giống như hắn. Một người suốt ngày lạnh lùng và không cười bao giờ làm sao mà tôi chịu nổi.

Sau khi xác định là hắn không có đi theo mình, tôi xốc túi sách gọn lên vai, tôi chạy vọt ra khỏi nhà vệ sinh, tôi nhắm thẳng hướng trước mặt. Tôi tin rằng chỉ cần mình đi ra khỏi đây, tôi sẽ thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Do vừa đi vừa chạy, nên tôi đã đâm xầm vào một chàng trai.

Tôi giống như một cô người yêu trong phim đang chạy thật nhanh lại gần người mình yêu để ôm hôn, và để làm nũng. Đáng tiếc cảnh lãng mạn đã bị làm hỏng do tôi chạy quá tốc độ, và không điều khiển được đôi bàn chân chạy trật ra khỏi đường ray.

Hậu quả tôi và anh ta ngã bật ra hai nơi, móng tôi nện đau điếng xuống sàn nhà, còn chiếc túi hình chữ nhật thân yêu của tôi bị quăng đi một nơi.

Anh ta cũng không khá hơn tôi là bao. Mông của anh ta đang ngồi bệt trên nền gạch men sáng bóng, chiếc mũ lưỡi trai màu trắng bị rơi xuống đất làm mái tóc mai đen dài của anh ta gần như che khuất đi đôi mắt đen sâu tuyệt đẹp.

Anh ta mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, đi một đôi giày vải cũng màu trắng. Nếu mái tóc tơ màu vàng nhạt của anh ta cũng màu trắng, tôi sẽ gọi anh ta là một tiên nhân.

Tuy chỉ nhìn thoáng qua khuôn mặt của anh ta, nhưng cũng đủ cho tôi biết, anh ta là một người có thể lấy hồn của bất cứ người con gái nào. Nếu vẻ đẹp của hắn có thể làm đông băng người bên cạnh vì sự lạnh lùng và vô tình của mình, thì chàng thanh niên này lại khiến người khác muốn nâng niu và bảo vệ. Anh ta có vẻ đẹp mong manh và yếu đuối giống như một thiếu nữ.

Nghĩ đến đây, tôi lại thấy thương hại cho anh ta. Chắc chắn anh ta đã gặp không ít phiền phức và rắc rối do vẻ đẹp của mình mang lại. Nếu anh ta cũng lạnh lùng giống như hắn, đảm bảo sẽ không có một ai dám ho he hay động tay động chân vào mình.

Nhăn mặt đau đớn, tôi gắng gượng đứng dậy. Tôi thấy lỗi lầm này không phải tất cả đều là do tôi gây ra. Việc anh ta để tóc dài che khuất gần như đôi mắt và đội một chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống trán đã khiến cho tầm nhìn bị hạn chế. Nếu có trách thì hãy trách số phận xui xẻo của tôi và sự không may của anh ta.

Đứng lên, cầm mũ lưỡi trai dưới đất, anh ta đội ngay vào đầu.

Mấy người phụ nữ đi vệ sinh cùng tôi và mấy người đàn ông ở trong nhà vệ sinh nam đã chứng kiến gần như toàn bộ tất cả mọi việc.

Tôi không biết họ có nhìn thấy được phần nào khuôn mặt đẹp như tiên của anh ta không mà họ hét lên nho nhỏ, tiếng xì xầm bàn tán và tiếng huýt sáo nổi lên ? Xem ra họ đã được thưởng thức một phần nhỏ về đẹp hiếm có của anh ta.

Tôi nghĩ việc anh ta cố tình để tóc dài và dùng mũ lưỡi trai để che khuất đi khuôn mặt của mình, cũng là vì anh ta không muốn bị mọi người nhòm ngó và bàn tán chỉ trích như thế này.

Khoanh tay trước ngực, anh ta tức giận bảo tôi.

_Này cô ! Cô va vào tôi mà cô còn đứng như trời trồng ở đấy hả ? Còn không mau xin lỗi tôi đi !

Tôi tròn tròn mắt nhìn anh ta.

Không phải chứ ? Tôi biết người va vào anh ta trước là tôi, nhưng lỗi đâu phải của một mình tôi.

Nếu không phải lo lắng hấn bắt chợt đến đây tìm mình, tôi thực sự rất muốn cãi nhau với anh ta một trận.

_Tôi xin lỗi.

Tôi làm theo lời anh ta bằng cách nghiêng rặng nghiêng lợi. Nhìn khuôn mặt tức tối và không chịu thừa nhận mình sai của tôi, không ai dám tin là tôi đã biết hối cải, mà giống như là đang tìm cách gây sự để đòi lại công bằng.

_Cô nói to lên ! Cô nói nhỏ như thế, tôi không nghe rành.

_Nghe rành hay không là việc của anh. Tôi đã nói xin lỗi anh rồi, bây giờ tôi có thể đi được chưa ?

Anh ta đứng chắn trước mặt tôi. Anh ta không muốn tôi rời khỏi đây trước khi tôi nói ra lời xin lỗi bằng sức mạnh của một chiếc loa phóng thanh.

Xem ra tôi đã thương hại nhầm người. Tên đàn ông này tuy không lạnh lùng giống như hấn, nhưng mức độ chanh chua và miệng lưỡi không khác gì đàn bà. Tôi sợ rằng ngay cả tôi cũng thế so sánh được với anh ta.

_Thế nào, cô không nói được sao ?

Mấy cô gái đứng xem chúng tôi tranh cãi nhau đã bắt đầu nhìn anh ta bằng ánh mắt khác. Có lẽ họ không dám tin rằng, một chàng trai anh tuấn như thế lại đi ăn thua đủ với một cô gái nhỏ bé như tôi.

_Anh mau tránh ra cho tôi đi. Anh nên nhớ người va vào anh không phải chỉ có một mình tôi.

Anh ta nhìn tôi giống hệt một con ngố. Chắc anh ta đang tự hỏi người khác mà tôi đang nói ở đây là ai ?

Để giải đáp cho câu hỏi của anh ta, tôi nói tiếp.

_Anh nhìn lại anh xem. Đi đường mà anh che mắt tầm mắt thế kia thì làm sao anh nhìn được gì ? Lúc tôi chạy đến đây, anh cũng vừa đi đến. Tôi va vào anh, anh va vào tôi. Lẽ ra hai chúng ta hòa nhau, không ai nợ ai. Nhưng anh lại bắt tôi xin lỗi anh, tôi đã cố gắng chịu thiệt làm theo lời anh. Bây giờ anh còn muốn gì nữa ?

Tôi nói rất hợp tình hợp lý, rất gãy góc. Tôi tin rằng những người đang rảnh dỗi xem chúng tôi cãi nhau ở đây, cũng nghĩ giống như tôi.

Tại tôi lắng nghe tiếng tranh cãi của họ. Họ đang phân xử cho hai chúng tôi. Tôi thấy đa phần phụ nữ đều về phe anh ta, còn đàn ông về phe của tôi.

Tôi rất muốn cười, nhưng cười không nổi.

Trời ạ !

Thật không ngờ, đến lúc dầu sôi lửa bỏng này, họ còn có hứng thú để ý đến phái của mình. Tôi biết các quý ông nhất định rất ghen tị về bề ngoài đẹp trai của anh ta nên bênh tôi. Còn các quý bà đang tìm đập chân run, mặt đỏ như trái cà chua, mắt long lanh rực sáng và tràn đầy mơ mộng, tất nhiên sẽ về phe anh ta.

Từ xưa đến nay, trong những cuộc tranh cãi nảy lửa, con gái bao giờ cũng thắng con trai. Vì thế, trong khi tôi và anh ta im lặng nhìn nhau như kẻ thù, hai bên khán giả nam nữ xông vào trận chiến. Họ vĩnh viễn nổi lên để tranh luận với nhau. Có người còn đưa ra những bằng chứng xác thực và rõ ràng cho

rằng chính tôi là người đã va vào anh ta trước. Có người lại cho rằng anh ta mới là người gây ra lỗi trước. Ai cũng cho rằng mình đúng, nên cuộc cãi vã càng lúc càng lên cao.

Đứng nghe họ cãi nhau, tôi không nhịn được cười. Họ đúng là những con người rất dỗi hoi và đa sự. Không phải là việc của mình, họ cũng thích xen vào.

_ Có chuyện gì thế ?

Một giọng nói sắc lạnh và trầm ổn vang lên. Tiếng giày “cồm cộp” khua trên nền gạch men, mùi nước hoa thoang thoảng bay trong không khí.

Khi nghe được giọng nói và ngửi được mùi nước hoa của hắn, tôi muốn co giò bỏ chạy.

Chúa ơi !

Chỉ vì tôi va phải tên đáng ghét này, nên vẫn chưa thoát ra được khỏi đây. Hắn đã xuất hiện, tôi dù có muốn chạy cũng chạy không thoát.

Việc xuất hiện hai chàng siêu anh tuấn và siêu đẹp trai ở đây, khiến cho tất cả mọi người được một trận kinh hô trong thâm lặng. Họ mắt tròn mắt dẹp nhìn hắn, ngay cả những bà cô già cũng không thể thoát khỏi được mị lực của hắn.

Nhìn họ, tôi thấy họ thật đáng thương. Nếu họ mà biết được tính cách thật của hắn, họ sẽ không còn nhìn hắn bằng ánh mắt si mê và ngưỡng mộ như thế nữa đâu.

Nhưng ngẫm nghĩ lại, tôi thấy kết luận của mình chỉ đúng được một phần nhỏ. Người ta nói ác quỷ bao giờ cũng hấp dẫn người khác hơn thiên thần. Ác quỷ luôn làm những việc mà mọi người phải sợ hãi và khiếp đảm, nhưng cũng không kém phần phấn khích và sung sướng.

Hãy thử nghĩ đến những bộ phim nói về tình yêu của ma cà rồng mà xem. Tuy người đàn ông đó là quỷ hút máu, nhưng tất cả các cô gái đều ước mình có được một người tình giống như ông ta. Tình yêu luôn gắn liền với đam mê và tội lỗi. Đam mê càng nhiều thì đau khổ và tội lỗi càng lắm.

Đầu óc tôi lại đi hoang nữa rồi. Tôi đúng là người có sức tưởng tượng thật phong phú và đa dạng.

Mọi người tự động đứng dẹp sang hai bên. Hắn giống như một ông vua. Dù vẻ đẹp của hắn có khiến họ ước ao và ngưỡng mộ muốn được chiêm ngưỡng và chạm vào. Nhưng họ sợ sự lạnh lùng và lãnh khốc của hắn. Người ta sợ một kẻ có tính thâm trầm và khó đoán, hơn một kẻ suốt ngày nói như một con vẹt.

_ Đức Hải ! Em lại đang quậy phá gì ở đây ?

Thấy hắn không chú ý gì đến mình, mà lại đi nói chuyện với anh ta. Tôi kinh ngạc mở to mắt nhìn anh ta chăm chú.

Đúng rồi ! Anh ta có đôi mắt giống hệt hắn. Tuy khuôn mặt có hơi khác hắn một chút, nhưng cả hai đều có chung một đặc điểm là họ đều có một vẻ đẹp hiếm có không dành cho con người. Anh ta nhất định là em trai của hắn.

Trên khóe môi đỏ như son của anh ta nở một nụ cười có thể khiến cho trái tim của các cô gái ở đây tan chảy trong vòng hai giây.

_ Anh hai ! Không ngờ anh vẫn nhận ra em, dù em đã cải trang.

_ Em làm gì ở đây ? Anh tưởng em đang ở Đài Loan ?

_ Em sang đây thăm anh.

_ Nói dối. Nếu em sang đây thăm anh, sao lại chờ đúng lúc anh quay trở về Đài Loan mới nói cho anh biết. Nếu anh không gặp em ở đây, chắc anh cũng không biết em đang ở Việt nam.

Đức Hải cười gượng.

_ Anh đừng có lần nào em nói chuyện với anh, anh cũng phải lật tẩy hết mọi mảnh khóe của em được không ?

_ Nếu em đã biết không thể che giấu được anh, thì đừng nói dối.

Trong khi hai anh em đối đáp qua lại với nhau, tôi cũng đã hiểu được ít nhiều. Hóa ra anh chàng này đích thực là em trai của hắn. Cậu ta trốn sang đây để đi chơi, và bị hắn bắt gặp.

Khoan đã ! Hắn vừa nói gì cơ ? Về Đài Loan ? Không phải hắn sẽ đưa tôi sang Đài Loan với hắn chứ ? Nếu đó là quê hương của hắn, hắn mang tôi sang bên đó để làm gì ?

Tôi mù mờ không hiểu gì cả. Đầu tôi sắp nổ tung vì phải suy đoán hết vấn đề này đến vấn đề kia rồi.

Lợi dụng lúc hai anh em mãi nói chuyện với nhau, tôi đi giật lùi. Sau khi đã cách họ khoảng một mét, tôi co giò chuẩn bị chạy.

Không cần quay đầu lại nhìn, hắn bảo tôi.

_Cô có muốn tôi đánh cô không ? Cô gây chuyện từ sáng đến giờ vẫn còn chưa đủ sao ?

Tôi tiu nghỉu đứng im một chỗ. Không còn cách nào khác, tôi đi lại gần hắn một cách không tự nguyện.

Nhìn khuôn mặt phụng phịu như bị ai đó giật mắt đồ ăn hay bị phạt không cho ăn cơm của tôi, khuôn mặt lạnh lùng của hắn đã co giãn một chút.

Còn tên sao chổi và oan gia kia lại há hốc mồm. Có lẽ anh chàng chưa bao giờ thấy ông anh trai lạnh lùng và khó tính của mình lại nói chuyện ôn nhu và có thể bỏ qua cho hành động làm càn của một nhân viên dưới quyền như tôi.

Nhìn vẻ mặt không dám tin của anh ta, tôi le lưỡi, làm mặt hề với anh ta.

Đầu tiên, anh ta sững sốt, sau đó bật cười, anh ta cười rất tao nhã, rất có khí chất của một công tử quyền quý.

Tôi lắc đầu ca thán. Nhà giàu đúng là nhà giàu, dù có cười cũng khác người. Nếu tôi mà cũng giàu như họ, biết đâu tôi cũng khiến người khác phải quý rập dưới chân tôi thì sao. Nghĩ đến đây, tôi lại tưởng tượng ra một núi tiền. Ôi ! Cảnh thật đẹp ! Thật mỹ lệ !

Thấy tôi vừa mơ mộng xa xôi, vừa cười ngơ ngẩn giống như con ngốc. Hắn nghĩ rằng tôi đang bị thằng em trai có miệng lưỡi sắc như dao làm cho mất hết hồn vía, hắn xa xăm mặt, giọng hắn sắc lạnh.

_Cô còn đứng ở đó làm gì ? Còn không mau theo tôi lên máy bay.

Anh ta thích thú nhìn tôi, ánh mắt anh ta tràn đầy hứng thú. Hình như anh ta đã coi tôi là một con mồi cần phải săn đuổi và tán tỉnh.

Trong khi tôi cảm tức và trừng mắt nhìn hắn, anh ta lúi giật tôi vào lòng. Tôi và hắn còn chưa kịp hiểu anh ta định làm gì, đôi môi của anh ta đã hôn phớt lên môi tôi.

Đứng ở bên cạnh, khuôn mặt của hắn xám ngoét, đôi mắt của hắn càng thêm âm u và sắc nhọn.

Mấy cô gái lúc nãy không dám ho he lên tiếng dù chỉ là những tiếng xì xầm nhỏ nhỏ, họ bị hơi lạnh toát ra từ cơ thể và ánh mắt hắn làm cho đóng băng. Đây là kiểu không rét mà run. Họ bị hắn dọa cho sợ chết khiếp.

Tôi mím chặt môi, đôi gò má trắng của tôi xéo mạnh lên chân anh ta.

Anh ta nhăn nhó kêu đau, anh ta đánh phải bụng tôi ra. Sống ở trên đời này, tôi ghét nhất mấy trò treu hoa nguyệt trước mặt bàn dân thiên hạ. Xốc gọng túi sách lên vai, tôi dơ nắm đấm lên.

_Bốp !

Một quả đấm bay thẳng vào mặt anh ta. Tuy không đến nỗi đánh anh ta ngã bật về phía sau nhưng cũng đủ khiến anh ta sưng một bên mép.

Đánh anh ta xong, tôi nghe được tiếng hô bật ra từ trong cổ họng của mấy cô gái, và tiếng huýt sáo nhỏ nhỏ của mấy chàng trai.

Trước khi quay người bỏ đi, tôi còn hung hăng tặng cho anh ta một cú giẫm vào chân.

Hừ ! Đừng tưởng tôi là một con bé nỏ coi, tứ cô vô thân thì muốn làm gì thì làm. Mặc kệ các người giàu có hay đẹp trai, nhưng động vào tôi là không xong.

Hắn không liếc mắt nhìn em trai hắn, hắn đi bên cạnh tôi.

Tôi còn bị sự tức giận và phần nộ chi phối, nên không chú ý đến khuôn mặt và ánh mắt kì lạ của hắn khi nhìn tôi. Hình như hắn còn mỉm cười.

Nếu tôi bắt gặp nụ cười của hắn lúc này, tôi sẽ thấy rằng ánh mắt trời tuy có đẹp, có rực rỡ nhưng không thể so sánh được với nụ cười và ánh mắt hắn.

Tôi vừa đi vừa nhìn xuống đất, nên suýt chút nữa va vào hai người đàn ông người Mỹ. Hắn vội nắm lấy cánh tay phải của tôi, sau đó kéo tôi đứng sang một bên. Tôi hốt hoảng vội ngẩng mặt lên nhìn hắn. Bắt gặp ánh mắt đen sâu thăm thẳm của hắn, tôi vội quay mặt đi chỗ khác.

Nhìn bàn tay của hắn trên cánh tay phải của mình, tôi thấy hơi ngượng.

Hắn tự động buông tay của hắn xuống, hắn lững thững bỏ đi trước. Tôi đứng suy tư một lúc sau đó chạy theo hắn khi thấy đứng chờ mình.

Tôi là một cô gái nghịch ngợm và ương bướng. Tôi nợ hắn một lời xin lỗi, nợ hắn một hành động để trả ơn. Những gì mà tôi thiếu hắn, tôi sẽ trả. Nhưng hắn có thể để cho tôi sống yên được không ? Hắn bắt tôi đi theo hắn làm gì ? Tôi thật sự không thể giải thích được lý do vì sao hắn lại làm thế ?

Không thể trốn thoát, tôi chỉ biết ngoan ngoãn đi theo hắn.

Đi được một đoạn, cậu em trai chết tiệt của hắn, mang khuôn mặt hình sự nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống, đã đuổi kịp hai chúng tôi. Hình như anh ta cũng muốn đi cùng tôi và hắn.

Không phải chứ ? Tại sao số của tôi lại xui xẻo thế này ? Đi cùng với hần tôi đã mệt mỏi và khó chịu lắm rồi. Nay lại thêm tên công tử phóng đảng và ăn chơi này, làm sao mà tôi chịu nổi.

Hu hu hu ! Có ai cứu tôi không ? Tôi muốn đi về ! Tôi muốn nhanh chóng biến mất ! Tôi muốn họ để cho tôi yên !

Nhìn khuôn mặt nhăn nhu như khi của tôi, miệng anh ta phun nọc độc.

_ Cô bị đau bụng hả ? Nếu đau bụng quá hãy vào nhà vệ sinh đi.

Tôi nghiêng răng trề trẹo. Tay tôi muốn dơ lên nắm vỡ quai hàm anh ta, cho tên điên khùng này bớt nói những lời lẽ cay độc giống như một mụ đàn bà chanh chua đi.

Tôi muốn cãi nhau, muốn đánh cho anh ta một trận như từ, nhưng ngấm nghĩ lại, tính cách chanh chua và miệng lưỡi sắc sảo đã ăn sâu vào máu của anh ta rồi. Dù tôi có đánh anh ta cũng không có tác dụng gì. Thôi thì tôi hãy coi như điếc, coi như mù là xong.

Mở túi xách lấy một chiếc máy Ipod màu xanh lá cây, cài dây nghe nhạc vào tai, tôi bật máy.

Hành động lịch sự của tôi, khiến anh em hần nhìn không rời mắt. Thấy họ nhìn mình bằng ánh mắt không dám tin, tôi nhún vai, tôi cười ngây thơ vô tội.

Hần bị biểu hiện và cử chỉ trẻ con của tôi khiến cho phải cười thầm, ánh mắt không che dấu được những cảm giác nhẹ nhàng và khoan khoái. Còn tên công tử bột kia lại tức đến phát điên. Anh ta đành phải nén cục tức vào trong. Dù có muốn tiếp tục “ca”, nhưng “ca” cho ai nghe, chẳng lẽ lại “ca” cho hần nghe. Hần là một con người thâm trầm đáng sợ. Tôi nghĩ tên công tử bột kia sẽ không dám khiến hần nổi giận lên đâu. Cuộc nói chuyện lúc này đã cho tôi thấy, Tên đó rất sợ hần.

Do tôi, hần và Tên kia không mang hành lý nên nhanh chóng được bảo vệ cho lên máy bay. Tôi không hiểu làm cách nào mà hần có thể sắp xếp cho tôi và Tên kia lên máy bay mà không cần phải mua vé, và không cần phải làm thủ tục này nọ. Nhất định tôi phải đem thắc mắc này ra để hỏi hần, nếu không tôi sẽ chết vì tò mò mất.

Ngồi trên khoang hạng nhất của máy bay, tôi mới biết hần thật sự đưa tôi sang Đài Loan. Tôi thấy chuyến đi này không phải đi công tác, mà liên quan đến vấn đề gia đình và cá nhân của hần thì đúng hơn.

Nếu hần muốn tôi giúp hần, hần phải nói rõ ràng mọi chuyện cho tôi biết. Đành rằng, hần không hề nói một câu gì cả. Tôi và hần đi với nhau thế này, chẳng khác gì một đôi đang đi du lịch và hẹn hò yêu đương.

Ghế của tôi và ghế của hần gần nhau, nên tôi cầu xin hần đổi chỗ ngồi gần cửa sổ cho tôi. Tôi không muốn ngồi đây nhằm chán xem ti vi, hay đọc tạp chí, tôi muốn ngắm cảnh mây trời và khung cảnh ở bên dưới từ cửa sổ của máy bay.

Khoang hạng nhất của máy bay là nơi yên tĩnh và rất sang trọng. Mỗi người đều có một chiếc ghế ngồi được bọc lót đệm da làm bằng nhung. Ghế ở đây vừa dành để ngồi và cũng có thể ngả xuống về phía sau để ngủ. Trên bàn làm bằng gỗ ván mỏng có phục vụ thức ăn miễn phí. Lúc này do tôi đã ăn no rồi nên chỉ nhắm nháp một ít rượu trong ly.

Ngắm mãi cảnh mây trời cũng khiến tôi chán và buồn ngủ. Không có việc gì để làm tôi cầm remote tivi, tôi bật từ kênh này đến kênh kia, cuối cùng tôi dừng lại ở kênh Walt Disney. Tôi thích xem phim hoạt hình. Có thể tôi sống khô cứng chỉ biết đến công việc và đến tiền nhưng tôi rất yêu trẻ con. Tôi thường xuyên đọc sách báo thiếu nhi.

Tôi che miệng cười khúc khích khi xem bộ phim hoạt hình nói về chú chuột Mickey, và con vịt Donal.

Hần không bỏ sót bất cứ một cử chỉ nào của tôi. Hần vừa uống rượu vừa nhìn tôi. Còn Tên kia tặng cho tôi ánh mắt có thể thiêu chết một người trên giàn giáo.

Khi bắt gặp ánh mắt của Tên kia, tôi lừ mắt, tôi nghiêng răng, tôi le lưỡi, tôi nhăn mũi.

Một loạt động tác của tôi khiến cho hần ho sù sụ. Biểu hiện của Tên kia lại hoàn toàn ngược lại, Tên kia tức đến đỏ lừ cả mặt.

Tôi khoái trái tim mặt quỷ với Tên kia thêm mấy lần nữa.

Quay sang nhìn tôi, hần bật cười. Có lẽ hần đã bị những biểu hiện hết sức “dễ thương” của tôi làm cho tăng băng lâu năm trong hần đã bị đẩy lùi. Hiện giờ hần chỉ là một con người bình thường phải xem diễn viên nghiệp dư như tôi diễn những động tác hết sức vụng về và ngô nghê nên không thể kìm nén được tiếng cười bật ra từ trong cổ họng.

Nghe tiếng cười của hần, tôi mở to mắt nhìn hần. Trong vòng mười lăm giây, tôi đông cứng, tôi nín thở. Hần đẹp quá ! Quyến rũ quá ! Chói sáng quá ! Cuối cùng tôi cũng có cơ hội được chiêm ngưỡng nụ cười đẹp hơn cả thiên lý, đẹp hơn cả ánh dương chói lọi.

Mặt tôi đỏ bừng, còn trái tim tôi đập “thình thịch” trong lồng ngực. Tôi nghĩ mình đang say, đang tan chảy.

Tên kia cũng bị tiếng cười của hần làm cho kinh ngạc mở to mắt. Có lẽ Tên kia cũng không dám tin rằng anh trai của mình đang cười. Bao nhiêu lâu nay Tên kia chỉ thấy hần thâm trầm, và lạnh lùng, khuôn mặt của hần được ẩn dấu sâu dưới lớp sương mù nên ít ai đoán được tâm tư của hần. Thế mà nay,

hắn lại cười như một người vừa mới nhận được tin tức gì tốt lành và vui vẻ lắm.

Tên kia chuyển ánh mắt từ hắn sang tôi. Chắc Tên kia biết nhờ ai mà anh trai mình mới có thể cười, mới có thể tạm quên đi nỗi đau trong quá khứ của mình.

Ánh mắt và khuôn mặt của tôi lúc này giống hệt một sắc nữ. Mặt tôi đàn ra, còn mắt tôi ngây dại nhìn hắn, nếu cộng thêm việc tôi chảy nước dãi vì thèm thường hắn, chắc chắn mọi người ở đây tưởng tôi bị bệnh dại.

Tên kia hừ lạnh nhìn tôi.

Tôi giật mình vội thu lại khuôn mặt ngây ngốc của mình. Tôi hung hăng trừng mắt với Tên kia. Tôi dơ nắm đấm lên. Ý tôi bảo Tên kia rằng, nếu mà dám trêu tức tôi nữa, đừng trách tôi không nể mặt.

Tên kia tặng cho tôi ánh mắt xem thường và tức tối.

Tôi và tên kia mắt to trừng mắt nhỏ, trông hai chúng tôi chẳng khác gì hai con chó con.

Ngồi ở giữa, hắn “e hèm” một tiếng. Tôi và tên kia mới thôi không giằng co nhau bằng cuộc chiến trừng mắt nữa.

_Anh mang con nhò đánh đá và chanh chua kia sang Đài Loan làm gì ?

Tên kia không thèm che dấu giọng nói và ánh mắt chán ghét dành cho tôi.

Sau khi tặng cho tên kia một cái nguyệt dài hàng cây số, tôi cầm cuốn tạp chí lên để đọc.

Nhận được cái nguyệt của tôi, tên kia tức xì khói. Tôi nghĩ nếu có thể bay qua người hắn, Tên kia nhất định sẽ xông lên đánh tôi.

Ha ha ha ! Tôi cười sung sướng. Xem ra chuyến đi này không tệ nhạt một chút nào. Tôi chẳng những được đi khoang hạng nhất, được ăn ngon, còn tìm được một đối tượng để xả giận nữa.

Nhìn vẻ mặt cười khoái trá của tôi, hắn ho “khự” lên vài tiếng. Công việc quản lý hai đứa trẻ con ham chơi, ham đánh nhau và cãi nhau như tôi và Tên kia, thật là khó cho hắn.

_Anh trả lời em đi ! Tại sao anh lại mang cô ta theo ?

_Còn em, sao em không ở yên bên Đài Loan lo phát triển sự nghiệp làm diễn viên và ca sĩ của mình, em sang Việt nam làm gì ?

Nghe hắn nói, tôi mở to mắt nhìn Tên kia. Không phải chứ ? Tên công tử bột này cũng là diễn viên và ca sĩ sao ?

Gãi đầu, tôi cố nhớ lại xem tôi có từng tình cờ nghe ca sĩ hay diễn viên đóng phim nào giống Tên kia không ?

Ngẫm nghĩ một lúc, tôi mới phát hiện ra hắn là ca sĩ và diễn viên Trương Đông Hải.

Chúa ơi ! Tại sao con phải gặp anh em trong gia đình một thần tượng là thế nào ?

Tôi ngó nghiêng xung quanh. Tôi tưởng mình đang ở trong một căn phòng khách sạn, bản năng chạy trốn trong tôi lại trỗi dậy.

Hành động quen thuộc và ngớ ngẩn của tôi, khiến hắn vừa buồn cười vừa bức mình.

_Cô định bỏ chạy đi đâu nữa ? Cô nên nhớ đây là máy bay, không phải ở nhà tôi. Nếu cô có muốn trốn khi nào đến nhà tôi, rồi hãy nghĩ đến điều đó. Nhưng mà tôi khuyên cô thật lòng, cô tốt nhất đừng nghĩ đến điều đó vì Đài Loan không phải là ở Việt nam. Sang bên đó cô không biết đường đi, cũng không có hộ chiếu, không có tiền, cô không quen biết ai, và cũng không biết nói tiếng Trung, nên tốt nhất cô ngoan ngoãn làm theo lời tôi.

Tôi căm tức nhìn hắn, lúc này tôi còn tán thưởng hắn, thì nay tôi hận không thể đánh hắn một trận.

_Anh không cần phải dạy bảo tôi. Đừng tưởng anh nói mấy lời hù dọa tinh thần yếu ớt của tôi thì tôi sẽ sợ anh. Có thể tôi không có gì cả, nhưng không phải là tôi không nói được tiếng Trung.

Hai anh em hắn nhìn tôi bằng ánh mắt không tin tưởng, họ nghĩ tôi đang nói dối.

Tôi cười lạnh, mắt tôi muốn ghim hai tên đàn ông nhà họ Trương lên thân máy bay cho họ biết thế nào là lễ độ. Sao họ dám bắt nạt và chèn ép một con bé như tôi ?

_Cô nói rằng cô có thể nói được tiếng Trung ?

_Đúng. Anh có gì thắc mắc sao ?

Trên môi hắn nở một nụ cười, ánh mắt hắn sáng chói.

Thêm một lần nữa, tôi lại không thể rời mắt khỏi hắn. Trái tim nhỏ bé của tôi lại đập “thình thịch”. Có lẽ tôi nhìn hắn quá khoa trương, nên Tên kia mới cười khẩy bảo tôi.

_Sao chúng ta không biến thời gian ngồi trên máy bay thành thời gian luyện ngôn ngữ đi nhỉ ?

Miệng tôi phun trào núi lửa.

_Đồ công tử kiêu ngạo ! Có giỏi thì anh nói đi !

Tên kia bị tôi làm cho tức hộc máu. Mặt Tên kia từ màu trắng đẹp như thiên sứ thành màu đỏ của than hồng.

Rất đẹp ! Rất mỹ lệ ! Tôi tán thưởng khen thầm.

Thấy nụ cười nhếch lên thành hình cánh hoa của tôi, khuôn mặt và ánh mắt lạnh như băng của hắn càng trở nên sâu.

_Đức Hải nói đúng, tốt nhất là hai chúng ta nên trao đổi với nhau bằng tiếng Trung. Tôi cũng muốn biết khả năng nói tiếng Trung của cô.

Tôi không có ý kiến gì, nên hắn bắt đầu nói chuyện và chào hỏi với tôi bằng mấy câu Tiếng Trung đơn giản. Dần dần, tôi và hắn nói chuyện về thời tiết và con người của đất nước Trung Hoa. Càng nói tôi càng hứng thú, nên đã quên đi sự tức giận và bức bối ban đầu.

Tên kia bị bỏ rơi. Ngoài ngồi nghe hai chúng tôi nói chuyện với nhau, Tên kia không còn lựa chọn nào khác. Thình thoảng Tên kia cũng chen vào nói vài câu góp vui.

Tôi không biết là hắn có tán thưởng khả năng nói tiếng Trung của tôi không ? Nhưng mà khuôn mặt và ánh mắt hắn đã cho tôi biết rằng hắn đang rất vui. Thấy hắn vui vẻ, tôi cũng hài lòng và mãn nguyện. Tôi không biết vì sao tâm trạng và suy nghĩ của hắn lại ảnh hưởng đến mình, nhưng tôi thực sự không muốn hắn buồn và thất vọng về mình.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Tôi là một kẻ tham tiền, lại tiết kiệm, nên không bao giờ có ý định đi đâu, nhất là một nơi xa xôi. Mặc dù đã gần 26 tuổi, nhưng chưa một lần đi du lịch ra nước ngoài, ngay cả đi máy bay cũng chưa từng, nói gì đến việc mua máy bay sang Đài Loan để du lịch.

Tôi có thể là một người không bao giờ xuất ra một đồng, nếu điều đó là việc làm không cần thiết. Nhưng có một điều, tôi vẫn tự hào về bản thân mình, đó là tính ham học. Nếu tôi không tự học là chính, tôi đã không có được công việc và địa vị như ngày hôm nay.

Tôi chỉ là một con bé mồ côi, tiền sinh hoạt hằng ngày, tiền học phí đều do tôi tự cung tự cấp, nên khả năng cho tôi tự trả tiền cho mình ăn học giống như chúng bạn cùng trang lứa là rất thấp. Nếu tôi muốn học thêm ngoại ngữ, học nhảy, học lái xe, chắc chắn tôi phải nghĩ ngay đến việc, học thêm 10 %, còn đâu 90 % là tôi phải tự mua sách về nhà rồi tự học lấy. Cũng may đầu óc tôi không đến nỗi nào, tôi lại là kẻ có quyết tâm cao nên dù khó khăn đến đâu, tôi cũng cố gắng vượt qua.

Ba ngôn ngữ chính mà tôi có thể nói được là tiếng Anh, tiếng Pháp và tiếng Trung. Ngoài khả năng nói được nhiều thứ tiếng, tôi còn biết nhảy, và chơi nhạc khá cừ. Nếu bạn biết thêm rằng, khi tôi còn sống ở trong tu viện, tôi thường chơi đàn piano cho bọn trẻ hát thánh ca vào các ngày lễ hay giáng sinh, chắc các bạn cũng không lấy thế làm ngạc nhiên về khả năng cảm thụ âm nhạc của tôi.

Mặc dù không có nhiều tiền để đi du lịch ở nước ngoài, nhưng tôi có đọc trên sách báo và trên mạng. Ai đã từng xem phim thần tượng, chắc chắn sẽ nghĩ ngay đến đất nước và con người Đài Loan.

Điều tôi ấn tượng nhất đối với đất nước Đài Loan đó là thiên nhiên. Mỗi lần được ngắm những bức ảnh chụp những địa danh nổi tiếng của Đài Loan, tôi lại ước giá mà có một lần tôi được sang bên đó để thăm quan hoặc du lịch thì hay biết mấy. Nay có cơ hội, tôi nhất định sẽ tận dụng hết mọi khả năng để đi hết một lần cho biết.

Đài Loan là nước lâu nay tự coi mình ở tư thế độc lập như các quốc gia khác. Tuy nhiên, Trung Quốc không công nhận điều này, mà coi Đài Loan như một tỉnh phản loạn, chờ ngày tái thống nhất với Hoa Lục.

Từ thập niên 1970 tới nay, Đài Loan lâm tình trạng bị cô lập trên trường ngoại giao. Hiện thời, chỉ có chưa tới 30 nước còn duy trì quan hệ với đảo quốc. Những thập niên gần đây, nhờ kinh tế phát triển nhanh chóng, Đài Loan trở thành một trong những nước giàu nhất Á châu nên đứng vào hàng 'mãnh hổ kinh tế' ở vùng này.

Đài Loan có hình dáng nhìn giống như một chiếc lá của cây thuốc lá thu hẹp ở hai đầu. Nằm ở miền đông nam duyên hải Trung Quốc, phía bắc là Nhật Bản, phía nam là Phi, vì vậy Đài Loan là nơi nghỉ chân của nhiều chuyến bay Châu Á quốc tế. Đài Loan có dân số là 23 triệu người. Ngôn ngữ lưu hành hiện nay là tiếng Phổ Thông, tiếng Đài Loan, Hakka và tiếng thổ dân.

Đối với người Đài Loan, ăn uống là một nghệ thuật và là một cách thể hiện văn hóa. Vì Đài Loan có lịch sử lâu đời nên ẩm thực cũng khá đa dạng. Không chỉ tại đây có các món Trung Quốc mà còn là nơi hội tụ của những đặc sản khác trên thế giới. Nếu bạn muốn thử một món nào khác khẩu vị quen thuộc của mình, Đài Loan có tất cả. Bạn chỉ cần xem mình thích món Mỹ, Châu Âu, Ý, Đông Á, hay vùng Mediterranean. Chẳng lạ gì khi có người đã gán cho nước này là “Cộng Hoà Ẩm Thực Quốc Tế.”

Ẩm thực Trung Quốc trải qua hàng nghìn năm đã trở thành một loại hình nghệ thuật được áp dụng từ kinh nghiệm thực tiễn, hài hoà khẩu vị. Sự nhấn mạnh về sự tôn trọng thực khách được thể hiện trong gia vị, màu sắc, vị, và hình thù của các món. Đó là lý do vì sao đồ ăn Trung Quốc trở nên nổi tiếng và thu hút nhiều thực khách. Tại Đài Loan, kỹ thuật nấu từ các vùng Trung Quốc hội tụ và người Đài không chỉ thông thạo được các kỹ thuật trên mà còn thêm những cái mới lạ cho món ăn của mình. Vì thế hàng năm Đài Loan thu hút nhiều khách du lịch ghé thăm để thưởng thức các món ăn Trung Hoa độc đáo từ bánh bao hấp nhỏ đến thịt viên đun sôi.

Nói về con người và đất nước Đài Loan có thể nói tôi nắm khá rõ. Một người ngày nào cũng tìm hiểu và tìm đọc các tài liệu liên quan đến Đài Loan thì khi được biết mình sắp được đến nơi mà mình ngưỡng mộ và mong ước từ lâu sẽ có thái độ nôn nóng và phấn khích như thế nào.

Hơn ba giờ chiều, tôi, Tên kia và hân đến thành phố Cao Hùng.

Theo những gì mà tôi biết được thì thành phố Cao Hùng là một thành phố tọa lạc tại miền Nam Đài Loan. Đây là thành phố lớn thứ hai tại Đài Loan với số dân 1,51 triệu người, là một trong hai thành phố trực thuộc trung ương của Trung Hoa Dân Quốc. Thành phố có 11 quận. Mỗi quận có một văn phòng quận quản lý công việc hàng ngày giữa chính quyền thành phố và công dân của mình.

Cao Hùng là trung tâm chế tạo, lọc dầu và vận tải lớn của Đài Loan. Không giống như Đài Bắc, các đường phố của Cao Hùng rộng rãi và giao thông thông suốt hơn. Tuy nhiên, ô nhiễm không khí của các khu vực xung quanh Cao Hùng thì khá tệ do các ngành công nghiệp nặng gây ra.

Cảng Cao Hùng là cảng chính của Đài Loan mà phần lớn dầu mỏ của Đài Loan được nhập khẩu. Cao Hùng có một khu chế xuất sản xuất nhôm, gỗ, và giấy, phân đạm, xi-măng, kim loại, máy móc và tàu biển. Cảng Cao Hùng là một trong 4 cảng lớn nhất thế giới và Cao Hùng là trung tâm ngành công nghiệp đóng tàu của Đài Loan và cũng là căn cứ hải quân lớn của Trung Hoa Dân Quốc.

Với kiến thức phong phú của mình, tôi tin rằng dù tôi bị hân bỏ rơi ở đây, tôi cũng không lo sợ bị lạc đường và bị chết đói. Tôi đã dốc sức học về ngôn ngữ, cố gắng tìm hiểu về văn hóa và con người của Đài Loan. Bạn thử nói xem, với một vốn kiến thức kha khá như thế, liệu tôi có thể bị lạc và sợ rằng mình không thể tìm được về nhà không ?

Nhìn khuôn mặt tự mãn và cao hứng của tôi, Tên kia hừ một tiếng.

Tôi cảm tức tặng cho Tên kia một ánh mắt có thể chọc thủng hơn mười nghìn lỗ trên cơ thể cao gầy và thon dài của Tên kia.

Hừ ! Sao Tên chết tiệt này cứ cố tìm cách gây sự và chọc tức tôi. Tôi có làm gì quá đáng với Tên đó đâu. Nếu không phải do Tên ngu ngốc đó hân tôi, tôi đâu có đại gì mà dấn vào mặt hân, xéo guốc lên chân hân.

Nghĩ đến đây tôi lại tức, lại bực mình. Biết thế, lúc đó tôi đã dấn cho Tên kia bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ. Nếu tôi mà làm thế, có phải bây giờ tôi không phải trông thấy bản mặt đáng ghét của Tên kia không ? Tôi đứng là ngu quá mà.

Do ba chúng tôi không mang theo hành lý, nên sau khi máy bay hạ cánh, cả ba chỉ mang theo túi sách nhẹ của mình.

Tôi vẫn đeo chiếc túi sách hình chữ nhật trên vai, hân xách một chiếc cặp táp màu đen làm bằng da, còn Tên kia mang một túi thể thao màu trắng.

Nhìn dáng đi giống như dân du mục của Tên kia, tôi hận không thể sút hân bay xa một trăm mét. Hừ ! Tên kia thật chướng mắt ! Tên đó có cần vênh mặt lên giống như đang muốn chứng tỏ cho bản dân thiên hạ biết mình đẹp trai, và là minh tinh nổi tiếng Trương Đồng Hải không ?

Lần này, không phải là Tên kia ngạo mạn nguyt tôi, mà chính tôi là người chủ động muốn gây chiến với Tên kia. Sao Tên kia dám vừa đi vừa cố tính va đập nhẹ vào người tôi.

Tôi thật sự đã bị Tên kia chọc cho tức điên lên. Được lắm ! Cứ cố tình mà làm càn đi. Đồ tiểu nhân ! Đồ đê tiện ! Đồ xấu xa ! Tại sao đàn ông nhà họ Trương đều xấu tính và đáng ghét như thế nhỉ ?

Trong khi tôi không ngừng làm rầm nguyên rủa hai anh em hân, hân đột nhiên quay lại nhìn tôi.

_Hình như cô có rất nhiều uất ức, và có rất nhiều điều muốn nói ?

Tôi chột dạ nhìn hân, tôi cố gắng nuốt giận vào trong. Chỉ một chút xíu nữa tôi, tôi đã không kìm nén được mà phun hết lửa giận trong lòng ra.

_Không. .không có gì. Anh cứ đi tiếp đi.

Tên kia tặng cho một cái nhếch mép, và một khuôn mặt của một mụ tú bà chanh chua.

_Cô có biết là nếu không hút bỏ nọc độc trong cơ thể ra ngay, cô sẽ bị thổi rữa mà chết không hả ?

Tôi tức bầm gan, tím ruột. Tên chết kia vừa nói gì ? Thổi rữa mà chết ? Hu hu hu ! Tại sao tôi lại đi gây thù chuốc oán với một tên có lòng dạ tiểu nhân như thế này hả trời ? Phải nhin xuống ! Hãy cố nhin nhin ! Người ta nói đã là quân tử thì không nên chấp kẻ tiểu nhân. Đúng ! Nếu tôi mà chấp tên kia, chẳng phải tôi còn tiểu nhân hơn cả Tên kia. Không được ! Dù có bị thiệt tôi cũng phải giữ gìn nhân phẩm cao quý của mình.

Nói là làm, tôi quay ngoắt mặt. Sau khi tặng cho Tên kia một cái nguyệt dài hàng mét, và le lưỡi chọc tức Tên kia, tôi không thèm bảo Tên kia câu nào, cũng không thèm nghe Tên kia “ca” nữa.

Hành động của tôi đã khiến Tên kia muốn xông lại đánh tôi, hay mắng tôi. Nhìn vẻ mặt khó coi của Tên kia, tôi cười khoái trá. Xem ra không phải cứ đầu khẩu và đầu lý trực tiếp mà đôi khi sự im lặng còn khiến cho đối thủ khó chịu và tức tối hơn.

Đi ở giữa, hẳn phải chịu đựng ánh mắt giết người của Tên kia dành cho tôi. Hình như hẳn đang buồn cười lắm nên khuôn mặt quanh năm lạnh băng của hẳn co giật liên tục. Tôi nghĩ nếu không phải giữ gìn hình tượng điềm tĩnh và khả năng giỏi kiểm chế của mình, hẳn đã ôm bụng cười sằng sặc.

Lẽ ra hẳn nên cảm ơn tôi, nếu không có tôi, hẳn đã không có được những giờ phút giải trí miễn phí như thế.

Sân bay quốc tế Cao Hùng nằm ở phía nam, cách trung tâm thành phố khoảng 20 phút đi xe. Năm 1997, một nhà ga mới được khánh thành, phục vụ cho các đường bay quốc tế và cả đến sân bay quốc tế Đài Bắc. Sân bay này khá nhỏ và không thể so được với các sân bay quốc tế khác trên thế giới. Các chuyến bay quốc tế từ Châu Á đến hàng ngày, với những chuyến bay thường xuyên giữa sân bay quốc tế Đào Nguyên(Đài Bắc) và Cao Hùng. Sân bay nằm trên Đường Đỏ MRT và từ đây vào thành phố hoặc ngược lại cũng khá dễ dàng khi sử dụng xe máy loại nhẹ(xe scuto), xe hơi hoặc taxi.

Tôi không biết mức độ giàu có của gia đình hẳn thế nào ? Nhưng bằng vào những tài sản mà tôi có dịp được quan sát và nhìn thấy, tôi ước đoán gia đình hẳn có thể so sánh với một vương tử của một hòn đảo nhỏ thuộc Thái Bình Dương.

Tôi là một con rối, nên không biết hẳn sẽ đưa mình đi, và mục đích mà hẳn mang tôi sang Cao Hùng làm gì ? Tôi chỉ biết đi theo hẳn, và làm theo những gì mà hẳn nói.

Tôi mặc dù không sợ bị lạc đường, không sợ bị chết đói khi ở đây. Nhưng một lũ khách cô đơn, và không có một đồng bạc nào trong túi như tôi, thì không nên mạo hiểm bỏ trốn một mình. Tôi là một cô gái bốc đồng, nhưng tuyệt đối không ngu ngốc, nhất là khi tôi lại là một cô gái tham tiền và ham sống sợ chết.

Vì tôi không chịu đáp lại những lời khiêu khích và châm chọc của mình, nên Tên kia nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi.

Tôi không hiểu, hoàn toàn không hiểu những fan hâm mộ hẳn một cách mù quáng. Họ có biết đại minh tinh trong lòng mình là một con người nhỏ mọn, miệng lưỡi sắc sảo và tiểu nhân như thế nào không ? Cứ thử nhìn khuôn mặt của Tên kia lúc này xem.

Trông Tên kia chẳng khác gì một đứa trẻ ranh ham tranh cãi và luôn cho rằng mình mới là trung tâm của vũ trụ. Tên kia thật đáng thương. Tôi tuy là một cô gái chưa trưởng thành, nhưng tôi tuyệt đối chín chắn hơn Tên kia. Có lẽ Tên kia được hẳn và bố mẹ nuôi chiều từ bé, nên Tên kia không biết được rằng hành động và cử chỉ của mình chẳng khác gì đang muốn người khác chú ý tới và đòi hỏi họ phải khen ngợi mình.

Không biết ánh mắt thương hại của tôi có bị Tên kia để ý và phát hiện ra không mà mặt Tên kia đỏ bừng như than hồng, môi Tên kia mím chặt. Thôi rồi ! Tôi đã làm cho con giận của tên kia lên đến đỉnh điểm rồi. Không hiểu Tên kia có xông sang đây đánh tôi thật không ?

Cứu mạng ! Cứu mạng a ! Tôi không muốn mang khuôn mặt tím bầm, và chiếc mũi bị đập đi ra ngoài đường đâu. Hu hu hu ! Tôi không quen biết ai ở Cao Hùng cả. Nếu Tên kia bảo hẳn bỏ rơi tôi, hay trừng phạt tôi ở đây, tôi làm sao có thể sống sót, làm sao có tiền để mua máy bay về nhà.

Nhìn khuôn mặt hết trắng rồi lại xanh của tôi, nhìn ánh mắt thiếu nào sắp khóc của tôi, hẳn không còn chịu được hơn được nữa. Lúc này, miệng hẳn co giật vì cố nén cười, còn bây giờ khuôn mặt và đôi mắt cún con quá ư là “dễ thương” của tôi khiến cho hẳn bật cười.

Đúng ! Hẳn cười ! Cười rất sảng khoái ! Cười rất vô tư ! Nhìn hẳn cười, tôi có cảm giác mình giống như một lũ khách bị lạc trên sa mạc vừa mới tìm được một ốc đảo đầy cây xanh và nước mát. Tôi lằng lằng muốn say, mặt tôi đỏ bừng, đôi mắt tôi ngây dại nhìn hẳn. Còn con tim nhỏ bé của tôi lại đập rộn ràng. Tôi biết mình đang bị hẳn thu hút.

Cảm giác mà tôi dành cho hẳn khác hẳn với cảm giác tôi dành cho Tên kia. Mặc dù Tên kia đẹp hơn hẳn, đáng yêu hơn hẳn. Nhưng tôi không có cảm giác rung động và hồi hộp, tôi chỉ có lòng tán thưởng dành cho cái đẹp, cảm giác vui vẻ và hứng thú khi có một người để cãi nhau và đầu lý. Có lẽ tôi cũng giống như Tên kia, cả hai chúng tôi đều là hai đứa trẻ chưa trưởng thành. Dù ngày tháng có trôi qua đi, dù có phải trải qua bao nhiêu khó khăn và gian khổ, tôi vẫn là tôi của ngày xưa, và có lẽ Tên kia cũng thế.

Thấy ánh mắt ngây dại của tôi đang nhìn hẳn, Tên kia bĩu môi.

_Cô nhìn vừa thôi. Nếu mà cô nhìn quá độ, cô sẽ bị cận thị hay bị mù mắt.

Lời lẽ cay độc của Tên kia khiến tôi vừa xấu hổ với hẳn, vừa tức hộc máu.

Sao Tên kia dám rủa tôi bị mù mắt ? Đồ độc miệng ! Nếu tôi mà xảy ra chuyện gì, tôi sẽ bám theo Tên kia cả đời, và hành hạ Tên kia cho biết. Hừ ! Đừng tưởng tôi sợ Tên kia mà lắm. Tôi trông tuy nhỏ bé, nhưng tôi không phải là kẻ nhát cáy. Một khi tôi biết kẻ nào dám cướp đi hết mọi thứ của tôi,

tôi sẽ tìm cách đòi lại công bằng của mình bằng những cách mà người đó không thể tưởng tượng nổi. Tôi là người thích đánh gián tiếp hơn là trực diện.

Tôi “hừ” một tiếng thật dài với Tên kia, sau đó làm lơ Tên kia. Tôi mặc kệ Tên kia muốn nói gì thì nói, tôi chán cãi nhau với Tên kia rồi. Tôi nghĩ nếu trên đời này ai cũng bị chết, hay bị tai nạn vì miệng lưỡi nguyên rủa của người khác, có lẽ mỗi ngày sẽ có hàng triệu người chết vì lí do lăng xẹt đó. Để tránh mình cũng là một nạn nhân không đáng có, tôi chọn cách im lặng là vàng.

Càng ngày tôi càng chọc giận Tên kia. Lòng tự trọng của Tên kia bị tổn thương nặng nề. Tên kia coi thái độ im lặng của tôi là coi khinh và xem thường mình. Một kẻ luôn coi mình là nhất lâm sao chịu được sự sỉ nhục lớn lao này. Xem ra những ngày tháng sau này, tôi sẽ không sống yên được với Tên kia.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Sân bay quốc tế Cao Hùng vì khá nhỏ lại được xây dựng từ lâu nên trông khá cũ kĩ. Ấn tượng của tôi dành cho sân bay ở đây không thể so sánh được với sân bay của Việt nam. Tôi tuy là người không thích trang trí cầu kì và đầy đủ sắc màu. Nhưng đã là con người ai cũng thích và yêu cái đẹp. Nhìn sân bay toàn xi măng, và sắt thép này, tôi thực sự thấy rất chán, và hơi thất vọng. Xem ra không phải cứ đến Đài Loan là tôi có thể trông thấy những cảnh đẹp mà tôi chỉ được nhìn trên sách báo và trên mạng.

Sân ga sân bay quốc tế Cao Hùng bao gồm hơn ba tầng lầu. Đi từ sân bay vào sân ga khá xa. Tôi do lần đầu tiên đến đây nên thấy thứ gì cũng lạ và tò mò muốn xem.

Hắn đã quá quen thuộc tính cách ngớ ngẩn và hành động giống một con ngốc của tôi nên không thấy lạ. Còn Tên kia, thấy tôi vừa đi vừa quay ngược quay xuôi giống như một con rô bốt được lập trình, khuôn mặt Tên kia không dấu được vẻ khinh thường và chế giễu tôi.

Tôi là một người rộng lượng nên không chấp kẻ tiểu nhân. Tôi bỏ qua ánh mắt và khuôn mặt muốn gây sự của Tên kia. Tôi muốn chiều nay, tối nay, ngày mai và ngày hôm sau nữa, vì tức tôi, Tên kia sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Không hiểu khuôn mặt và đôi mắt gấu mèo vì không ngủ được của tên kia sẽ trông như thế nào ? Nói thật, tôi rất háo hức muốn được trông thấy dáng vẻ mệt mỏi và suy sụp của Tên kia.

_Cô đi nhanh lên. Xe ô tô đang chờ chúng ta trước cửa sân bay.

Tôi đành phải dẹp bỏ tính hiếu kì và muốn ngắm cảnh của mình sang một bên. Tôi vội đi sánh đôi cùng với hắn. Mặc dù hắn bảo tôi phải đi cùng với hắn, và không nên để chính mình bị lạc, nhưng tính của tôi vốn hiếu động và lơ đãng, nên tôi chỉ làm theo một nửa lời khuyên của hắn, còn đầu tôi vẫn giống như trước.

Nhìn thấy một đứa bé gái đang cười cười và vẫy tay với mình, tôi cười tươi và cũng vẫy tay chào lại nó coi như làm quen. Tôi là người sinh ra và lớn lên ở trại trẻ mồ côi, nên tôi có rất nhiều em trai và nhiều em gái. Kinh nghiệm chăm sóc trẻ, tôi có rất nhiều. Tuy tôi không được đào tạo bài bản giống như các bà mẹ khác nhưng những gì mà tôi học được từ thực tiễn hơn mười sáu năm, thì không một ai có thể so sánh được với tôi.

Đi được một đoạn khá xa, không thấy tôi đi theo ở bên cạnh, hắn quay lại tìm kiếm hình bóng của tôi.

Có lẽ hắn không chịu nổi tính cách ham vui của tôi, nên hắn lạnh lùng cao giọng gọi tôi.

_Phạm Khánh Băng ! Cô có muốn đi không, hay là cô muốn ở lại đây hít gió và bụi ?

Nghe giọng tức giận của hắn, tôi sợ hãi vội chạy theo.

Nhìn tôi chạy hết tốc lực giống một động viên điên kinh, Tên kia vừa cười vừa lắc đầu ngán ngẫm. Còn hắn xa xăm mắt. Có lẽ hắn đang lo cho tôi, hắn sợ nếu chẳng may tôi bị lạc ở đây, tôi có thể sẽ bị hoảng loạn và bị bắt cóc. Nếu sớm biết hắn cũng không phải là người xấu và đáng ghét hoàn toàn, tôi đã không nguyên rủa hắn nhiều như thế.

Người ta thường nói, nếu sáng sớm bước ra khỏi cửa gặp phải xui xẻo, thì cả ngày hôm đó sẽ không gặp may. Câu nói đó rất đúng với tôi. Từ lúc tôi tỉnh dậy trong phòng của nhà hắn, tôi đã gây ra những chuyện dở khóc dở cười. Ngay lúc này tôi cũng chuẩn bị vô ếch cho hắn, Tên kia và mọi người đang đi qua đi lại ở đây xem.

Với tốc lực chạy hơn mười mét trong vòng mấy giây, tôi xứng đáng được mọi người khen ngợi. Nhưng cũng vì điều này, tôi mới gặp họa. Đang chạy bình thường, cổ chân đáng thương của tôi “rắc” một tiếng, theo đà tôi lao về phía trước, giống như một người đứng theo góc nghiêng của một tam giác nhọn.

Nếu tôi có gì để chống xuống đất, khuôn mặt và thân hình nhỏ bé của tôi sẽ không bị hôn đất.

Có thể ông Trời cho rằng hắn là sao chổi, là ác quỷ của cuộc đời tôi nên Ông không muốn tôi chịu quá nhiều tai nạn và oan khuất, Ông mới thương tình

giảm bớt cho tôi nhiều nỗi khổ của thế gian.

Tôi đang bay, bay rất nhanh, tôi vì quá sợ hãi và quá hốt hoảng nên vội nhắm mắt, miệng chỉ kịp hét lên mấy tiếng thất thanh, sau đó lằm rằm mấy lời cầu nguyện cho mình.

_ Rằm !

Một âm thanh, một hình ảnh không lấy gì làm đẹp mắt vang lên, và được thu gọn vào trong ánh mắt của mọi người xung quanh. Đã có kịch vui, nên họ nhất định phải đứng lại xem để bình phẩm, và để che miệng cười. Họ rất thích xem cảnh người khác gặp nạn và biến thành một thằng hề.

Tôi ngã nhưng không cảm thấy đau một chút nào, mà nhìn như tôi còn thấy êm ái và dễ chịu. Hình như tôi đang đè lên ai đó. Tôi hé mắt ra dần dần, tôi muốn biết ai là ân nhân của mình. Nếu có thể, tôi muốn nói lời cảm ơn người đó.

Khi đã xác định được người vừa mới cứu mình là ai, mặt tôi từ đỏ bừng chuyển thành xám ngoét rồi trắng xanh, sau cùng là đỏ lựng. Không phải chứ ? Tại sao lại là hắn ? Mà tôi và hắn còn nằm ôm và hôn nhau trước mặt bao nhiêu người như thế này. Hu hu hu ! Tôi xấu hổ quá ! Tôi phải làm gì bây giờ ?

Trong khi tôi đỏ mặt tía tai, trái tim đập “thình thịch”, còn cơ thể không ngừng run rẩy vì quá ngượng, hắn lại mở to mắt nhìn tôi, ánh mắt hắn rất sáng, khuôn mặt hắn bình thản như không có chuyện gì. Đôi môi của hắn rất mềm và rất ấm.

Mọi người xung quanh đều thích thú và che miệng cười tôi và hắn. Thình thoàng có vài tiếng nói cười thì thầm và bình phẩm về hình ảnh ngã vụng về và buồn cười của tôi. Nếu đây là ở trên phim trường, tôi sẽ nghĩ mình và hắn là diễn viên, còn những người đang đứng xem chẳng qua chỉ là fan hâm mộ mà thôi. Nhưng đáng tiếc tôi và hắn không phải là diễn viên, hình ảnh tôi và hắn đang nằm ôm và hôn nhau không phải là một cảnh trong phim, mà hoàn toàn là thật.

Quá xấu hổ và không còn mặt mũi nhìn ai, tôi vội vàng cố gắng đứng lên. Hai tay tôi chống xuống đất, đôi môi tôi rời khỏi môi hắn. Khi ánh mắt tôi bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của hắn, mặt tôi có thể nướng chín được một con tôm.

Chúa ơi ! Tôi muốn khóc thét ! Giờ phút này, tôi mới biết ánh mắt và khuôn mặt đẹp trai của hắn có sức hút mãnh liệt nhiều như thế nào. Vì hắn, trái tim tôi càng lúc càng đập thật nhanh.

Không được ! Tôi không muốn có tình cảm với hắn. Yêu hắn và thích hắn, tôi sẽ rất khổ sở. Hắn là người đứng trên muôn người, còn tôi chỉ là một con bé mồ côi và không có gì cả.

Đứng lên, không dám nhìn hắn, tôi cúi đầu nói nhỏ.

_ Xin...xin lỗi. Cảm...cảm ơn anh.

Đứng ở bên cạnh, Tên kia vẫn còn chưa khép được chiếc miệng có đôi môi đỏ như son của mình, còn đôi mắt đen sâu của Tên kia nhìn tôi trừng trừng. Có lẽ Tên kia ngạc nhiên và kinh ngạc lắm nên lúc này Tên kia mới cho người khác thấy mình chẳng khác gì một tên ngố.

Hắn chậm rãi ngồi dậy, cử chỉ và hành động của hắn tao nhã. Hắn cẩn thận vuốt lại bộ áo vét màu đen cho thật phẳng, cầm cặp táp màu đen, hắn điềm tĩnh bảo tôi và Tên kia.

_ Đi thôi.

Nói xong, hắn bước đi trước. Lần này, chính tôi là người há hốc mồm và mở to mắt. Tôi không dám tin là hắn lại dễ dàng bỏ qua cho tôi như thế. Chẳng phải tôi đã lằm bề mặt hắn trước mặt bao nhiêu người thế này ? Gãi đầu, tôi ngây ngốc hết nhìn hắn rồi lại nhìn xuống đất, tôi luống cuống không hiểu gì cả.

_ Cô còn đứng ở đó làm gì nữa ? Cô muốn tôi vác cô ra khỏi đây, hay là cô tự đi bằng chính đôi chân của mình ?

Nếu không phải nghĩ lúc nãy, hắn vừa mới cứu mình một vố, tôi đã hung hăng vênh mặt lên cãi lại lời hắn rồi.

Xốc gọng túi sách lên vai, tôi tiu ngưu bước theo hắn. Tên kia cũng có biểu hiện không khác gì tôi. Tên kia bị khả năng diễn xuất tự nhiên và bẩm sinh của tôi làm cho tê liệt hết cả cảm xúc và giác quan.

Nhờ tài năng thiên bẩm của tôi, Tên kia im lặng trên suốt đoạn đường ra bãi đỗ xe.

Thấy tôi, hắn và Tên kia ra đến nơi, một người đàn ông trong trang phục màu xám đen vội bước lại gần. Ông ta khoảng 40 đến 45 tuổi, dáng người nhỏ bé, khuôn mặt ngăm đen, đôi mắt nhỏ.

Nhìn thái độ lễ phép của ông ta dành cho hắn và Tên kia, tôi đoán hình như ông ta là tài xế riêng của gia đình hắn. Khi biết điều này, tôi lại bắt đầu ca thán. Bọn họ được sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có thật sung sướng. Họ đi đâu và làm gì cũng có người đón rước. Họ chẳng bù với tôi, đi đâu hay làm gì, tôi cũng phải tự lo lấy thân.

Hắn giới thiệu tôi với chú tài xế. Biết tôi có khả năng nói tiếng Trung, nên hắn không nói bằng tiếng Việt.

Tôi mỉm cười lễ phép chào chú tài xế, chú cũng cười nhẹ chào lại tôi.

Màn giới thiệu chỉ diễn ra trong vòng có một phút, sau đó chủ tài xế mở cửa xe cho ba chúng tôi.

Chiếc xe ô tô màu đen bóng loáng và sang trọng hiệu Volkswagen Tiguan có tất cả bốn chỗ ngồi. Tôi, hấn và Tên kia, cộng thêm chủ tài xế nữa là bốn người. Tôi vì không muốn ngồi gần hấn hay Tên kia nên quyết định lên ngồi cùng với chủ tài xế ở ghế xe đằng trước.

Không cần phải ngồi cùng một tên lạnh như băng, và một kẻ có miệng lưỡi độc như rắn rết, tôi thấy nhẹ nhõm hẳn.

Trên đường đi vì quá háo hức muốn ngắm cảnh và muốn khám phá con đường mà mình đã đi qua, tôi luôn quan sát hai bên đường.

Đường phố của thành phố Cao Hùng khá rộng. Không giống như ở Việt nam, đường phố ở đây gồm từ ba đến năm làn đường, nhà cửa được xây theo một mô hình có quy hoạch và chuẩn mực chung. Có lẽ không có nơi nào giống như Việt nam. Sống trong một thành phố lớn giống như Thành phố Hồ Chí Minh, bạn sẽ thấy nhưng căn nhà to nhỏ, cao lớn khác nhau. Lần đầu tiên đến thành phố Hồ Chí Minh để đi học đại học, tôi lại tưởng mình đang lạc vào một thị trấn đang phát triển và mới được mở rộng.

Nhìn những tấm bảng hiệu in bằng tiếng Hoa ở trên những nóc nhà cao tầng, tôi cố đọc xem tấm biển đang viết gì. Nếu nói rằng thành phố Cao Hùng là thành phố đẹp nhất của Đài Loan thì không đúng lắm.

Đến đây tôi ngoài thấy những nhà cửa san sát nhau, thấy những chiếc xe ô tô nối đuôi nhau chạy trên đường phố đông vui, tôi không thấy có một cây xanh rợp bóng mát nào cả. Phải chăng tôi chỉ đi trên một con đường, nên chưa thể biết được cái hay và cái đẹp của thành phố Cao Hùng ?

Những chiếc xe tắc xi màu vàng nghệ nối đuôi nhau chạy trên đường. Tôi thích thú đếm có hơn năm chiếc xe vừa mới phóng vụt qua chiếc xe ô tô màu xám hiệu Volkswagen Tiguan mà tôi đang đi. Nói về cách pha màu để trang trí, tôi là một kẻ mù tịt, nhưng khả năng nhận biết của tôi lại rất giỏi. Cũng giống như khả năng cảm thụ âm nhạc, có thể bạn không hát được nhưng vẫn có khả năng phán đoán xem ca sĩ hát bài đó có hay không ?

Tôi bỏ qua ánh mắt nhìn mình chăm chú của ba người đàn ông trên xe, tôi chỉ quan tâm đến ước muốn của mình. Tôi muốn ngắm cảnh, muốn được đi dạo, và hòa mình vào dòng xe cộ ngược xuôi ở trên đường.

Lúc đầu tôi còn cố gắng đọc tên con đường mà chủ lái xe đi qua, nhưng dần dần tôi đành phải từ bỏ. Tôi không đủ sức để mà cố gắng nạp vào trí nhớ của mình tên của từng con đường nữa. Tôi dù có lo mai sau mình không thể biết được tên đường, để bắt tắc xi đến sân bay quốc tế Cao Hùng cũng đành lực bất tòng tâm.

Cuối cùng sau khi vượt qua sáu cột đèn giao thông, đi qua năm cái ngã tư và hai cái ngã ba, chiếc xe ô tô dừng lại trước một cánh cổng sắt màu xanh dương. Bên trong căn biệt thự được bao xung quanh bởi những cánh cửa sắt màu đen thưa được chấp nối với nhau.

Nhìn căn biệt thự của hấn, tôi phải cố kìm nén lòng hiếu kì và kích động muốn nhanh chân chạy vào trong để khám phá và sờ sờ. Dù sao đây cũng không phải là nhà của tôi, nên tôi phải cư xử cho phải phép.

Căn biệt thự của hấn gồm ba tầng, được xây dựng theo lối kiến trúc của Châu Âu. Diện tích của căn biệt thự không rộng bằng căn biệt thự ở Việt nam, mà thuộc loại nhỏ vừa.

Mở rộng cánh cửa sắt, hấn giục tôi.

_ Vào đi ! Cô còn đứng ngơ ngác ở đấy làm gì ?

Tôi cảm tức nhìn hấn. Tại sao mỗi lần hấn nói chuyện với tôi, hấn cũng đều ra lệnh cho tôi, và tìm cách nói cho tôi biết rằng tôi chẳng khác gì một đứa trẻ là sao ?

Lúc này, tôi rất muốn chất vấn hấn, và yêu cầu hấn dừng dừng giọng bẻ trên để nói chuyện với tôi nữa. Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng và đáng sợ của hấn, bao nhiêu ý tứ muốn tuôn trào ra ngoài đều phải thu gọn vào bên trong.

Trước cửa nhà hấn, chỉ có một khoảng sân nhỏ. Có một luống hoa cây cảnh xanh tươi, được trồng ở trong bồn xây theo hình chữ nhật trước cửa nhà. Mặt bên cạnh của sân trước có một bể bơi nhỏ. Lối kiến trúc bên ngoài chỉ đơn sơ và mộc mạc như thế, nhưng lại tạo cho tôi một không khí ấm cúng và thân thiện.

Chủ tài xế mở cánh cửa có một nửa làm bằng kính và một nửa dưới làm bằng gỗ màu vàng nhạt, rộng ra hai bên. Tôi, hấn, và Tên kia đi vào trong nhà.

Nếu bên ngoài hấn sơn tường theo kiểu kết hợp giữa tường màu trắng, mái ngói hình chuông kim bò cầu màu gạch nhạt, thì trong phòng lại là sự kết giữa ba màu: trắng, xám đen, và xanh nhạt. Hấn rất biết cách tạo ấn tượng cho tôi. Nhờ có hấn, tôi mới biết thêm một điều là căn nhà có thể biến thành một cung điện, nếu như tôi có đủ khả năng để chi trả cho những món đồ đắt tiền và sang trọng.

Nhìn bộ sa lông được đặt ở giữa phòng khách, nhìn chiếc tủ kính đựng rượu và ly tách của hấn, tôi không còn gì để nói nữa. Nếu nói rằng tôi không ghen tị với hấn, là hoàn toàn nói dối. Tôi đang ghen tị với hấn, đang trách số tôi không được sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có.

Thấy tôi ngó hết chỗ nọ rồi lại chỗ kia, Tên kia cười lạnh.

_ Cô đã xem đủ chưa ? Nếu đã xem đủ rồi, sao cô không ngồi xuống đi. Cô có biết bộ dạng của cô bây giờ giống hệt một con bé nhà quê không hả ?

Tôi trừng mắt nhìn Tên kia. Ngay lúc này, tôi muốn đâm vào mặt Tên kia, muốn hung hăng dùng băng dính để dán kín miệng của Tên kia lại.

_Cô nhìn tôi vừa thôi. Có phải cô thấy tôi đẹp trai quá, nên luyến tiếc không thể rời mắt đúng không ?

Lời nói xuyên tạc của Tên kia khiến tôi thiếu chút nữa hít thở không thông. Chúa ơi ! Tên kia có thể bỏ được căn bệnh tự sướng của mình không ? Tôi mặc dù phải thừa nhận rằng Tên kia là một chàng trai có vẻ đẹp hiếm có, nhưng không phải thuộc diện của hiếm để tôi phải nhảy vào xâu xé và giữ lại làm của riêng.

Tôi tặng cho tên kia một ánh mắt xem thường và khinh bỉ.

Dám nói tôi là một kẻ hám trai ! Tên kia muốn chết chắc ?

ên kia nghiêng răng nghiêng lợi. Hình như từ lúc vô tình gặp tôi ở sân bay, rồi bị tôi đâm vào mặt; Tên kia thật sự đã bị tôi làm tổn thương nghiêm trọng đến tự tôn nam nhi của mình rồi, nên Tên kia hùng hổ nắm lấy cổ áo tôi, sau đó dơ tay lên.

Nhìn khuôn mặt đờ đờ sát khí của Tên kia, tôi khóc thét. Tôi đã bị hành động tức giận bộc phát của Tên kia khiến cho tim đập chân run, người hư yếu vì quá hãi, không phải Tên công tử bột xấu xa này sẽ đánh tôi thật chứ ?

_Đức Hải ! Buông cô ấy ra !

Hắn lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt hắn rất lạnh. Chưa có lúc nào tôi lại thấy hắn đáng sợ như thế. Trông hắn lúc này giống hệt một sát thủ máu lạnh đang chuẩn bị lấy mạng của ai đó.

_Anh không cần phải bênh cô ta. Để em dạy cho cô ta một bài học. Sao cô ta dám hạ nhục em. Hừ ! Em đã cố nhường nhịn cô ta, mà cô ta lại không biết điều. Nếu cứ để cô ta được nước làm tôi, em làm sao mà chịu nổi.

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm như trời đêm của hắn nhìn thẳng vào mắt em trai hắn, môi hắn mím chặt. Ánh mắt lạnh lẽo của hắn truyền tải thông điệp đến thẳng em trai ưạ quạ phá rằng: “Nếu còn tiếp tục gây chuyện, em sẽ bị tổng ra khỏi cửa”.

Hình như Tên kia cũng biết sợ và biết tính nói là làm của hắn, nên Tên kia mới miễn cưỡng buông cổ áo của tôi ra.

Ngay sau khi Tên kia buông tay, tôi vô thức chạy đứng ngay sau lưng hắn. Ánh mắt tôi sợ hãi nhìn Tên kia, còn mặt tôi cảm hận không thể đánh tên kia một trận như từ. Hừ ! Đúng là đồ đàn ông nhỏ mọn và xấu xa ! Sao Tên chết tiệt kia có thể dơ tay đánh phụ nữ ! Tên kia nhất định không phải là đàn ông, mà Tên kia nhất định là đàn bà bị sinh nhầm thành đàn ông.

Nghĩ đến đây, tôi há hê nhìn Tên kia ! Sau đó tôi quên luôn mình vừa mới bị Tên kia dọa cho một trận sợ chết khiếp, tôi le lưỡi và làm mặt hề với Tên kia.

Tên kia bị hành động không biết sống chết và coi thường của tôi làm cho nộ khí xung thiên. Tên kia hằm hằm xông lại về phía tôi. Tôi hét toáng lên, tôi núp thật kĩ sau lưng hắn, tay nắm chặt lấy cánh tay phải của hắn.

Tôi không hiểu vì sao giờ phút này mình lại giống như một con cún con đang tìm kiếm sự bảo vệ và che chở của hắn, tôi chỉ biết mình đang làm theo bản năng, đang làm theo sự mách bảo của linh cảm.

Hắn quay sang nhìn tôi, ánh mắt hắn rất sáng, hình như hắn còn mỉm cười mơ hồ. Tôi chỉ lo sợ nhìn Tên kia, nên không biết hiện giờ mình đang hành động giống hệt một cô người yêu nhỏ bé đang làm nũng. Nếu tôi mà biết được suy nghĩ của hắn và Tên kia lúc này, tôi đã tông cửa rồi chạy ra ngoài.

_Đức Hải dừng lại đi ! Dừng đùa nghịch nữa !

Tên kia hét ầm ầm.

_Ai bảo anh là em đang đùa nghịch, là em đang dạy dỗ cô ta, anh đã hiểu chưa ?

Nhiệt độ trên khuôn mặt và ánh mắt hắn giảm thêm được vài độ.

_Anh bảo em dừng lại thì em dừng lại đi ! Nếu không, anh bắt buộc phải tổng cổ em ra khỏi đây.

Nghe giọng nói không có một chút tình cảm của hắn, Tên kia uất ức hét ầm lên, tay hắn chỉ thẳng vào mặt tôi.

_Sao anh thiên vị cô ta như thế ? Anh nói đi, cô ta là gì của anh ? Sao anh lại bênh cô ta hơn cả em ?

Tôi tròn mắt nhìn Tên kia. Tên kia có biết mình đang nói gì không ? Nghe cách nói của Tên kia chẳng khác gì Tên kia đang ghen tị với tôi. Chẳng lẽ Tên kia đang lo sợ tôi sắp sửa cướp mất người anh trai yêu quý của mình ?

Tôi liền buông ngay tay của hắn ra. Mắt tôi hung dữ nhìn Tên kia.

Hắn một tay bóp chán, một tay buông thõng, giọng nói sắc bén và lạnh lùng của hắn lại vang lên.

_Đức Hải ! Em về đi ! Lúc nào rảnh rồi, anh sẽ đến nhà em chơi.

_Không cần. Anh ở lại đây chăm lo cho cô nhân viên của anh đi.

Nói xong, Tên kia hăm hăm bỏ đi. Đi được mấy bước, Tên kia quay lại tặng cho tôi một ánh mắt chứa toàn sát khí.

Tôi kêu khổ. Không hiểu tôi đã đắc tội gì với Tên kia, mà Tên kia lại coi tôi là kẻ thù của mình. Không lẽ Tên kia bị mắc bệch cuồng yêu và kính ngưỡng anh trai ? Nếu suy đoán của tôi là thật, tôi chết chắc rồi.

Nhìn về mặt nhăn nhó tội nghiệp của tôi, hấn trấn an.

_Cô đừng lo lắng ! Đức Hải tuy tính trẻ con, nhưng nó không phải là người xấu và thù dai. Ngày mai nó lại quên hết mọi chuyện xảy ra hôm nay thôi.

Tôi mệt mỏi bảo hấn.

_Sao anh em nhà anh đều có tính cách khác người như thế ? Trong khi anh lạnh như băng, còn tên công tử bột kia lại có miệng lưỡi sắc như đàn bà. Tôi thật xui xẻo khi đắc tội với cả hai người.

Lời nói không nề mặt của tôi, khiến hấn “hừ” một tiếng, ánh mắt của hấn chiếu thẳng vào tôi.

_Cô vừa mới phê phán tính cách lạnh lùng của tôi ?

Tôi hốt hoảng vội xua tay.

_Tôi..tôi nào dám. Tôi chỉ đang nói ví dụ thế thôi.

Hấn quan sát khuôn mặt và ánh mắt của tôi. Một lúc sau, hấn lên tiếng.

_Cô đã biết lý do vì sao tôi lại mang cô sang đây chưa ?

Nghĩ về vấn đề này, tôi lại muốn nổi khùng. Vì hấn, giờ tôi không biết mình phải sống ở đâu. Vì hấn, tôi bị mang sang đây giống như một con rối. Vì hấn, tôi lo sợ vụ vợ hết chuyện nợ đến chuyện kia. Trong đầu tôi luôn có suy nghĩ rằng hấn có vì tức giận và căm ghét tôi mà mang tôi sang đây để bán không ? Bây giờ hấn lại đặt ra cho một câu hỏi như thế tôi là Gia Cát Lượng tái sinh, nên cái gì cũng biết, cũng có thể đoán trước được. Hấn đang làm khó tôi, hay đang muốn chinh tôi thế ?

_Sao cô không trả lời tôi ?

Quá tức giận, tôi cao giọng hét hấn.

_Có gì anh cứ nói thẳng ra đi ! Anh đừng vòng vo nữa. Nói thật, tôi đã chán anh lắm rồi. Anh mang tôi sang đây, anh không nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao. Tôi đã bảo anh là tôi không muốn đi, nhưng anh vẫn cố ép. Giờ anh lại hỏi tôi câu này, anh không thấy buồn cười lắm sao ?

Không hiểu tôi lấy dũng khí ở đâu ra mà lăm thế ? Đây là nhà của hấn, tôi đang đứng ở trên đất của quê hương hấn. Nếu ở Việt nam, tôi còn biết đường mà chạy. Nhưng ở đây lạ nước lạ cái, tôi biết chạy đi đâu để bảo toàn mạng sống. Tôi đứng là hết thuốc chữa rồi.

Hấn tặng cho tôi một ánh mắt có thể làm cho tôi đông cứng trong vòng chưa đến một giây.

_Miệng lưỡi của cô rất sắc sảo, lá gan của cô cũng rất lớn. Từng có lúc tôi nghĩ cô là một cô gái nhát gan, nhưng mà xem ra tôi phải xem xét lại đánh giá của mình dành cho cô.

Nếu lúc này có một người ngoài hành tinh xuất hiện trước mặt tôi, tôi cũng không ngạc nhiên và hét lên bàng hoàng vì hoảng sợ bằng lời nói của hấn.

Hấn...hấn vừa mới nói gì ? Hấn muốn xem xét lại đánh giá về tôi ? Từ lúc nào hấn bắt đầu để ý đến tôi nhiều như thế ? Chẳng lẽ tôi đã vô tình cho hấn xem hết tất cả tính cách thật của bản thân mình ? Nếu điều này là thật, tôi thà đập đầu vào bờ tường để tự sát còn hơn.

Đến đây, hấn không thuê cho tôi một căn phòng ở khách sạn mà đưa tôi về nhà riêng của hấn, chứng tỏ chuyến đi này không phải là đi công tác, mà là liên quan đến việc riêng của hấn. Nghĩ đến đây tôi lại không tài nào hiểu được. Một con bé không có gì như tôi thì có thể giúp được hấn làm gì ?

_Cô ngồi xuống ghế đi ! Đừng đứng mãi ở đây !

Tôi chán nản ngồi “phịch” xuống ghế sa lông được bọc vải đệm màu trắng trong phòng khách. Hành động của tôi chẳng khác gì một đứa trẻ đang giận dỗi và làm nũng.

Hấn ngồi đối diện với tôi, ánh mắt hấn không ngừng quan sát và nhìn tôi. Bắt đầu từ lúc gặp lại tôi, hấn đều nhìn tôi như thế. Hình như hấn thấy việc để ý đến nhất cử nhất động của tôi là một việc vui thú, hay hấn giống như một bác sĩ tâm lý cần quan sát bệnh nhân của mình để tìm ra cách chữa trị.

_Có gì thì anh nói mau đi. Tôi đang tò mò muốn biết, anh cần tôi làm gì cho anh.

_Thật ra công việc mà tôi nhờ cô rất đơn giản. Với một người có nhiều kinh nghiệm và khả năng như cô, cô sẽ dễ dàng giúp tôi trông coi và chăm sóc cho thằng bé.

Lỗi tại tôi lúng búng, mắt tôi mở to hết cỡ. Tôi tưởng công việc mà hấn muốn giao cho tôi làm có liên quan đến chuyện cá nhân của hấn chẳng hạn như hấn muốn tôi cùng với hấn đi gặp ai đó, nhưng thật không ngờ hấn lại muốn tôi làm công việc chăm sóc trẻ con.

Không phải chứ ? Hấn có bị điên không ? Hấn mang tôi từ Việt nam sang đây chỉ vì hấn muốn tôi trở thành một bảo mẫu ?

Hu hu hu ! Sao đàn ông nhà họ Trương đều có những suy nghĩ và hành động khác người như thế này ?

_Thế nào, cô có đồng ý không ?

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, mắt đờ đờ sát khí nhìn hấn. Nếu ánh mắt tôi có thể giết người, tôi đã chọc trên người hấn hơn 2,000 lỗ.

_Anh có thể cho tôi hỏi một câu được không ?

Tôi có nén giận để nói chuyện tử tế với hấn. Tôi muốn giải quyết chuyện này một cách triệt để. Tôi chán làm con rối của hấn lắm rồi.

_Được rồi. Cô hỏi đi !

_Đứa trẻ mà anh nói đến ấy là ai ? Nó bao nhiêu tuổi và hiện giờ nó đang ở đâu ? Điều tôi muốn biết tiếp theo là chẳng lẽ anh không thể tìm được ai chăm sóc thằng bé hay sao mà anh phải cần một cô gái chưa chồng, không hiểu chuyện như tôi chăm sóc và trông nom thằng bé cho anh ?

Hấn đặt ly rượu trước mặt tôi.

_Chắc cô cũng khát rồi. Cô uống chút rượu đi. Uống đi rồi tôi sẽ nói cho cô nghe !

Đã sang đến đây rồi, dù tôi có muốn chạy trốn, cũng không có chỗ để đi nên tất cả đều phải phụ thuộc vào hấn. Tôi giờ giống như một con cá đang nằm trên thớt, chỉ cần hấn muốn, hấn có thể giết chết tôi bất cứ lúc nào.

Cầm lấy ly rượu, tôi uống một ngụm. Quá tức giận, nên thay vì nhắm nháp từng chút một, tôi làm một hơi hết sạch.

Hấn biết tôi đang sinh khí nên không dùng lời lẽ dạy bảo và châm chọc tôi. Có lẽ hấn cũng hiểu một người luôn bị người khác đùa bỡn sẽ có cảm giác gì ?

Đặt mạnh ly rượu xuống bàn, tôi cao giọng.

_Tôi đã uống rượu rồi, cũng đã không còn khát. Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết lý do vì sao được rồi chứ ?

Hấn không vội trả lời tôi ngay. Cầm ly rượu bằng hai ngón tay phải, hấn từ từ uống từng chút một. Khi đã uống đủ, hấn mới đặt xuống bàn.

Cử chỉ và hành động điềm tĩnh của hấn đã khiến tôi giảm bớt được tức giận không ít.

_Thằng bé năm nay tám tuổi, nó vừa học xong hết lớp một và hiện giờ đang nghỉ hè. Nếu cô muốn nghe thêm về thằng bé thì tôi sẽ nói sơ qua cho cô biết. Thằng bé là con của trai của tôi. Nó hiện giờ đang sống cùng với tôi. Trước đây, do nó vẫn còn trong thời gian đi học, nên tôi gửi thằng bé cho bố mẹ tôi chăm sóc, nhưng nay thằng bé đã nghỉ hè, nên tôi muốn mang nó sang Việt nam.

Mắt tôi tròn xoe giống hệt một con nai con đang ngơ ngác trong rừng chiều. Tôi xăm xoi nhìn vào khuôn mặt không rõ độ tuổi của hấn. Tôi tưởng hấn vẫn còn độc thân, thật không ngờ hấn đã lấy vợ và đã sinh con.

Trong lòng tôi có một cảm giác hơi nhói đau, nhưng rất nhanh cảm giác này lại tan biến. Có thể đối với tôi, tình cảm mà tôi dành cho hấn vẫn không đủ nhiều để nói rằng đau. Hấn là chàng trai mang lại cho tôi những cung bậc sắc thái tình cảm khác nhau. Nhờ có hấn, tôi đã biết thêm nhiều về bản thân mình, và chưa có một ai lại khiến tôi bộc lộ rõ tính cách trẻ con của mình như thế.

Nhìn thấy khuôn mặt sừng sò, mắt mở to của tôi, hấn cau mày.

_Cô có gì muốn hỏi tiếp thì nói đi ?

_Anh...anh có thể cho tôi biết, anh bao nhiêu tuổi được không ? Nhìn anh, tôi không dám tin là anh đã có vợ và đã sinh con ?

Tôi vừa mới dứt lời, hấn tặng cho tôi một ánh mắt sâu thẳm như đại dương. Lần đầu tiên tôi mới biết đôi mắt của hấn ngoài màu đen, còn có màu xanh của nước biển.

Khi nhìn vào đôi mắt hấn, tôi bị nhấn chìm, bị nhốt vào trong ấy. Tôi hoảng vùng vẫy, nhưng không thể thoát được. Thế mới biết sức hút mà hấn tỏa ra đối với tôi lớn và nhiều như thế nào. Tôi phải làm sao mới giữ được bình tĩnh khi nói chuyện và tiếp xúc gần gũi với hấn đây ?

_Năm nay tôi 34 tuổi. Tôi kết hôn được hơn mười năm.

_Phụt !

Ngum rượu trong miệng tôi phun bắn ra ngoài khi tôi nghe được câu trả lời của hắn. Tôi tưởng một người lạnh lùng như hắn, sẽ không bao giờ kết hôn ở tuổi 25, nhưng sự thật lại nằm ngoài dự đoán của tôi.

Nói thật, tôi mặc dù có chút xú cảm tình với hắn, nhưng vẫn không có dừng khí yêu và thích hắn, đặc biệt nghĩ đến chuyện lấy hắn và sống bên cạnh hắn cả đời thì lại càng không. Chính vì điều này, tôi lại thấy hâm mộ vợ hắn. Cô ấy thật dịu dàng và gan dạ, khi có thể ở bên cạnh một hẻm băng và một khúc gỗ kiếm lời như hắn.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Lúc này, ánh mắt hắn rực sáng nhìn tôi. Nhưng sau khi tôi phun rượu ra bàn, mắt và khuôn mặt hắn đã giảm xuống còn âm độ C.

_Cô muốn gì khi cô tỏ ra ngạc nhiên như thế ?

Hắn có lái tình huống đáng xấu hổ của tôi thành vẻ mặt ngạc nhiên, và tính cách không dám tin.

Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt cảm động và sắp khóc. Thật cảm ơn hắn ! Nếu hắn mà nổi khùng lên mắng tôi, chắc tôi phải co giò bỏ chạy mặc dù tôi biết ở đây ngoài hắn ra, tôi không còn quen biết ai cả.

_Anh...anh không đùa tôi chứ ? Anh...anh kết hôn năm anh 25 tuổi, anh đã có một đứa con trai 8 tuổi ?

_Đúng thế.

Hắn thần thảng thừa nhận sự thật rằng hắn đã lấy vợ và đã sinh con.

Vậy là đã rõ, những gì mà tôi cần biết đã được giải đáp. Tôi chỉ còn lại một thắc mắc duy nhất.

_Anh có thể giải thích lý do vì sao anh phải bắt tôi sang đây để chăm sóc cho thằng bé được không ? Anh cũng có thể nói luôn cho tôi biết vợ của anh đâu mà không trông nom thằng bé ? Dù cô ấy có bận, cô ấy cũng có thể thuê người giữ trẻ kia mà ?

Tôi hốt hoảng không dám nhìn vào mặt hắn. Lần đầu tiên trong đời, tôi mới thấy hắn ngoài khuôn mặt và ánh mắt lạnh lùng và vô cảm, hắn còn ẩn chứa một nỗi đau đớn và thống khổ. Tôi không biết vợ hắn đã xảy ra chuyện gì, nhưng kí ức về vợ hắn tuyệt đối không phải giống như những cặp vợ chồng bình thường khác. Tôi đoán có thể cô ấy đã chết, đã bỏ đi, hay hiện giờ hắn và vợ hắn đang sống ly thân.

Tôi thở dài não nề. Cuộc sống của những gia đình giàu có luôn có biến động, và có những nỗi buồn và thiếu hụt, mà một người bình thường như tôi không thể hiểu được. Sống trên đời đã gần 26 năm, tôi vẫn chưa biết mình là con của ai ? Bố mẹ tôi còn sống ở trên đời, hay là họ đã sớm lên Thiên đường ? Điều khiến tôi đau lòng nhất khi nghĩ về bố mẹ mình là tôi sợ tôi là một đứa trẻ không được thừa nhận của ai đó, biết đâu mẹ tôi chỉ là do tai nạn nên mới mang thai tôi, chỉ vì không thể nuôi được tôi nên mới bỏ rơi tôi ở tu viện và muốn nhờ các sư nuôi dưỡng tôi nên người.

Tôi đã cố gắng không nhớ đến hoàn cảnh đáng thương của mình, nhưng nay vì hắn, mọi thứ trong tôi đều chậm chậm quay lại. Quá khứ và hiện tại luôn được gắn kết với nhau bằng một sợi chỉ dày, dù tôi có cố vùng vẫy cũng không thể thoát ra.

Tôi và hắn đều có nỗi đau, nỗi buồn khổ, và có những chuyện riêng tư không thể nói cho người khác biết. Tôi không cần hắn phải kể toàn bộ cho tôi nghe, mà tôi cũng không muốn biết nhiều. Tôi thật sự không dám nghĩ có một ngày mối quan hệ giữa tôi và hắn biến chuyển từ nhân viên và sếp, chuyển thành bạn thân, sau đó là người yêu.

Tôi là một cô nhi, tôi lớn lên ở tu viện. Hàng ngày tôi phải chứng kiến những đứa trẻ đến và đi. Mỗi lúc cô đơn và buồn khổ, tôi lại hỏi bố mẹ của tôi đâu ? vì sao họ không cần tôi ? Vì sao họ lại bỏ rơi tôi ? Liệu tôi có thể tin vào tình yêu và hôn nhân bền vững của đôi lứa yêu nhau không, hay là cũng giống như những cặp tình nhân khác, họ kết hôn với nhau chóng vánh, thề thốt yêu đương, nhưng lại nhanh chóng ly tan ? Nếu có thể cho tôi quyền lựa chọn, tôi lựa chọn tin tưởng vào bản thân mình, và sống cho riêng mình. Tôi không muốn mạo hiểm mở rộng trái tim mình để yêu và thích ai đó, tôi rất sợ đau khổ và cảnh mất mát khi chia ly.

Hắn ngồi bất động trên ghế, khuôn mặt và ánh mắt hắn chứa toàn buồn khổ và cô đơn. Nhìn hắn, tôi không đành lòng. Tôi thích trông thấy hắn lạnh lùng, và kiêu ngạo hơn là khuôn mặt của một người bị nỗi đau giày vò từ năm này qua tháng khác.

Tôi không biết mình có ác quá không khi đặt cho hắn những câu hỏi liên quan đến chuyện riêng tư và cá nhân của hắn ? Nhưng hắn không thể trách tôi, nếu tôi không biết gì, tôi không thể giúp hắn. Nếu hắn có muốn trách, hắn nên trách bản thân vì dám mang một con bé không hiểu chuyện như tôi sang

đây.

_ Tôi và cô ấy đã ly hôn cách đây sáu năm. Thành bé không sống với mẹ, nên tôi phải lo sắp xếp cuộc sống cho thành bé.

Tôi im lặng không dám nói nhin. Nhìn khuôn mặt lạnh lùng và vô cảm của hắn lúc này, tôi biết tốt nhất mình đừng nên mở miệng cắt ngang lời hắn. Nếu chẳng may, tôi lỡ lời nói sai câu gì đó, hắn bị tôi chọc cho nổi giận, sau đó hắn sẽ xử tôi thì sao ?

_ Tôi có thể để thành bé sống với ông bà nội, nhưng đã hai năm nay, tôi và nó không sống với nhau, hai bố con cũng ít khi nói chuyện với nhau. Thành bé ghét tôi. Mỗi lần gặp nó, nó đều tránh mặt tôi. Tính cách của nó có phần giống tôi, nên hai bố con giống như là hai thái cực. Tôi không thể để cho tình trạng này cứ tiếp diễn mãi, nên mới quyết định mùa hè này sẽ mang nó sang Việt nam sống với tôi. Tôi và mẹ thành bé yêu nhau trong năm năm, sau đó mới kết hôn, nhưng chỉ sống được có mấy năm, hai chúng tôi thấy mình không hề hợp nhau, cũng không thể tiếp tục sống chung nên mới ly hôn. Khi đi, cô ấy nói với tôi rằng “Tôi là một người đàn ông lạnh lùng, và chỉ quan tâm đến công việc, nên không hiểu thế nào là lãng mạn, và không biết cách quan tâm đến vợ con”. Tôi biết là cô ấy nói đúng, tôi cũng muốn thay đổi, muốn sửa chữa sai lầm của mình, nhưng cô ấy vẫn cương quyết ra đi, nên tôi không còn cách nào khác là đồng ý kí vào giấy ly hôn để cho cô ấy tự do làm những gì mà cô ấy muốn.

Nghe hắn kể sơ qua về cuộc hôn nhân ngắn ngủi của mình, tôi thấy thương cho hắn. Xem ra hắn là một người rất chung thủy. Điểm yếu duy nhất của hắn, là hắn quá lạnh lùng và quá vô cảm. Có lẽ vợ hắn nói đúng, một ông chồng mà suốt ngày chẳng nói một câu, quanh năm suốt tháng trưng ra một khuôn mặt lạnh như băng thì ai mà chịu nổi.

Nhìn hắn, tôi lại nghĩ không biết một ngày nào đó sẽ có một cô gái xuất hiện, cô ấy có thể khiến cho hắn cười, hắn thay đổi cách sống không có lạc thú như hiện nay không, hay là hắn suốt đời sẽ chỉ sống và làm việc giống như một cái máy ?

Thấy tôi rơi vào trầm tư, hắn hỏi tôi.

_ Cô không có thắc mắc gì muốn hỏi tôi sao ?

_ Nếu tôi hỏi anh, anh sẽ không tức giận và nổi khùng lên chứ ?

_ Tôi sẽ không tức giận, cũng sẽ không nổi cáu với cô. Dù sao tôi cũng là người quyết định mang cô sang đây, mà không cần biết cô có muốn hay không.

Nếu phải là khi khác, thế nào tôi cũng cười toe toét, và nhảy cẫng lên vỗ tay tán thưởng câu nói biết điều duy nhất kể từ khi tôi gặp hắn cho đến bây giờ. Nhưng hiện tại, tôi đang tức điên lên nên không còn tâm trí để cười.

_ Tôi xin lỗi khi bắt anh nhắc lại nỗi đau trong quá khứ. Nếu anh nói rằng, anh sẽ giải thích bất cứ thắc mắc nào của tôi. Vậy thì anh cho tôi hỏi vì lý do gì anh lại lựa chọn tôi làm bảo mẫu tạm thời của con anh ? Rõ ràng một người có địa vị và giàu có như anh, có thể mượn và thuê rất nhiều cô gái giúp anh mà không cần phải mất tiền, thậm chí họ còn cầu không được ?

_ Tôi muốn chọn cô là mẹ của thành bé.

_ Cái gì ?

Tôi hét lên thất thanh, người tôi bật dậy như lò xo, mặt tôi tái mét. Đây là lần thứ hai trong đời tôi nhận được tin tức khủng khiếp nhất. Lần trước bác sĩ ở bệnh viện Gia Long nói tôi bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối đã khiến tôi suy sụp nửa tắc thở vì kinh hoàng, nay hắn bảo tôi rằng hắn muốn tôi làm mẹ của con hắn khiến trái tim của tôi gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ông Trời ! Xin Người đừng đùa con nữa được không ? Con mặc dù lấm lem, đánh đá và tham tiền, nhưng con sống rất nhân hậu, và chưa từng làm điều ác. Sao Người không nghĩ đến những gì mà con đã làm cho người khác ? Tại sao Người cứ nhắm vào thói hư tật xấu của con để trừng phạt con ?

Nhìn khuôn mặt hết xanh lại trắng của tôi, hắn điềm nhiên nở một nụ cười.

Tên chết tiệt ! Tôi rửa thắm hắn. Hắn có phải là người không ? Hắn dọa cho tôi sợ hãi đến nỗi nhảy dựng và hét ầm lên. Thế mà lúc này, hắn có thể cười được là sao ? Hắn đúng là ác quỷ mà.

Uống một ngụm rượu trong ly, hắn vừa cười vừa nhìn tôi.

_ Cô không vui hay sao mà khuôn mặt của cô trắng xanh thế kia ?

_ Vui cái đầu anh ! Tôi không cần biết anh muốn gì và cần gì ở tôi. Anh mau mua vé máy bay cho tôi đi về.

_ Về đâu ? Cô vẫn chưa làm được gì cho tôi, tôi làm sao có thể để cho cô chạy thoát.

_ Nếu anh bị điên, anh hãy đến bệnh viện tâm thần đi. Còn tôi rất tỉnh táo, tôi không chấp nhận lấy người tôi không yêu.

Đôi mắt hắn nhìn tôi chăm chăm, khuôn mặt hắn càng lúc càng trở nên giống quỷ thần sa tăng ở dưới địa ngục.

Hu hu hu ! Tôi lại khóc thét. Tôi cầu xin hắn đừng trưng ra bộ mặt đáng sợ và ánh mắt có thể mang linh hồn tôi xuống địa ngục cùng với hắn này nữa, tôi sắp không còn chịu đựng được nữa rồi.

_ Cô đang mơ mộng và đang ảo tưởng đúng không ? Tôi không hề nói là tôi muốn kết hôn với cô.

Tôi vuốt ngực mấy cái, tôi thở hắt ra một hơi dài. Tôi đã bị hấn xoay vòng vòng. Hấn muốn tôi làm gì cho hấn, thì cứ nói thẳng ra đi, việc gì hấn phải dùng cách khích tướng để thử tôi.

_ Nếu anh nói anh không muốn lấy tôi, vậy tại sao anh bảo anh muốn tôi làm mẹ của thằng bé ?

_ Tôi mang cô sang đây vì tôi muốn giới thiệu cô với bố mẹ tôi.

Tôi lại chuẩn bị nhảy dựng lên. Không phải chứ ? Tên này lại nói diên khùng gì thế ? Tôi có là gì của hấn đâu, mà hấn lại muốn mang tôi về nhà giới thiệu với bố mẹ hấn ? Hấn làm thế chẳng khác gì gián tiếp nói cho bố mẹ hấn biết, tôi là người yêu, hay là người vợ sắp cưới của hấn.

Không ! Tuyệt đối không được ! Mặc dù tôi có một chút xú rung động vì hấn, nhưng tôi còn muốn sống, tôi không muốn chết. Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài, tôi sẽ là đích ngắm của những người phụ nữ muốn tiếp cận và muốn trở thành người phụ nữ của hấn.

Tôi đứng chống hai tay vào sườn, mắt tôi trừng trừng nhìn hấn. Tôi lúc này giống hệt một con mụ bán hàng cá ở chợ.

_ Đồ điên ! Anh mang tôi về giới thiệu với bố mẹ anh làm gì ? Tôi chỉ là nhân viên dưới quyền của anh. Tôi và anh gặp nhau vì công việc, tôi không muốn có liên quan hay dính dáng gì đến anh hay gia đình anh. Anh làm ơn buông tha cho tôi đi.

Để cho lời nói của mình có sức thuyết phục, tôi liền chấp tay vái hấn hai cái.

_ Anh làm ơn làm phúc mua vé máy bay cho tôi bay về Việt nam. Nếu anh làm được điều này, tôi sẽ đội ơn anh suốt đời.

Hành động tỏ ra “lễ phép” và “biết điều” của tôi đã chọc giận hấn. Đặt mạnh ly rượu xuống bàn, hấn lạnh lùng bước lại gần chỗ tôi đứng.

Tôi sợ hãi vội vã đi giật lùi, vừa đi tôi vừa quan sát khuôn mặt hấn vừa cười gượng gạo.

_ Anh..anh đừng nổi nóng. Có gì hai chúng ta cứ từ từ mà nói chuyện với nhau. Anh chẳng bảo phải ngồi xuống nói chuyện với nhau là gì ? Anh nên ngồi xuống ghế, rồi uống thêm chút rượu nữa đi. Đừng nổi nóng sẽ không tốt cho sức khỏe của anh đâu.

Tôi tốt bụng khuyên bảo hấn. Tôi cầu mong là hấn sẽ làm theo lời tôi, nếu không tôi có nguy cơ bị hấn găm lên tường giống như một bao cát dùng để tập quyền anh.

Tôi nhún nhó khô sở, tôi khóc không ra nước mắt. Vì hấn, tôi đã biến thành một kẻ hèn mọn.

Tôi lùi dần, lùi đến bờ tường được sơn màu trắng thì dừng hấn. Tôi đã bị rơi vào đường cùng.

Hấn đứng đối diện với tôi, đôi mắt hấn nhìn tôi rất buồn, rất cô đơn. Hình như hấn đang đau khổ, đang bị hời ức đau buồn trong quá khứ chi phối.

Khi nhìn vào mắt hấn, tôi không thể thờ được. Bàn tay tôi rất muốn chạm vào hấn, nhưng tôi lại không dám. Tôi không muốn phá vỡ đi mối quan hệ ở hiện tại, tôi không muốn tiến xa hơn với hấn. Tôi sợ, rất sợ. Tôi biết hấn có khả năng gì, cũng biết được rằng khi bản thân tôi thừa nhận tôi đã thích hấn, tôi sẽ không thoát khỏi cái lưới tình cảm mà hấn giăng ra cho tôi. Tôi là một con bé nhát gan và ham sống sợ chết. Một khi đã quyết định làm gì, tôi muốn nắm chắc được phần thắng trong tay.

Hấn là một chàng trai bí ẩn, một người che dấu quá nhiều tâm tư tình cảm. Vợ hấn ở bên cạnh hấn gần mười năm mà vẫn không thể hiểu được hấn. Một cô gái ngày thơ không hiểu đời, và mới chỉ quen hấn có hơn nửa tháng, liệu có thể hiểu được hấn bao nhiêu phần.

_ Cô không đồng ý ?

Tôi nghiêng đầu nhìn ra hướng khác. Nếu còn tiếp tục nhìn vào mắt hấn, tôi sẽ không thể nói là “không”.

_ Xin lỗi nhưng tôi không thể.

_ Tại sao ?

_ Anh còn nói tại sao nữa ? Tôi và anh không hiểu gì về nhau cả. Dù anh có muốn tôi đóng giả làm bạn gái của anh, tôi cũng không làm.

_ Cô quá ngu ngốc hay cô giả vờ ngu ngốc. Tôi không cần cô phải đóng giả làm vợ tôi và làm mẹ của thằng bé, hay muốn cô thực sự trở thành người đàn bà của tôi, mà tôi muốn thuê cô.

_ Cái gì ?

Thêm một lần nữa, hấn lại khiến tôi nhảy dựng. Vì hành động quá đột ngột, tôi đã va đầu vào bờ tường. Một tiếng “Bốp” khô khốc vang lên, sau đó là một tiếng hét chói tai của tôi. Nhờ có tôi, căn nhà không còn chìm vào yên tĩnh và vắng vẻ nữa.

Tôi không thể tin được, tôi vì hấn, tôi bị đập đầu đau điếng vào tường, hấn không hỏi tôi có đau không, có bị làm sao không thì thôi ? Tại sao hấn lại cười, mà cười thật vui vẻ ?

Tôi tức bầm gan, tức xì khói. Không còn chịu đựng hấn hơn được nữa rồi. Tôi bất chấp sợ hãi và hốt hoảng của bản thân, tôi kiễng chân, sau đó túm lấy cổ áo của hấn, có bao nhiêu uất ức và bực mình tôi đều tuôn ra hết.

_Anh là một tên điên, một tên khùng ! Anh có biết mình quá đáng lắm không hả ? Dù anh có muốn thuê tôi làm gì đó cho anh, anh cũng phải nói trước cho tôi biết chứ ? Đằng này, anh lại không nói gì cả, anh bắt ép tôi bay sang đây với anh. Tôi vì sợ anh, vì không thể chạy thoát nên phải ngoan ngoãn làm theo lời anh. Lẽ ra một người biết điều như tôi, anh phải đối xử tốt một chút chứ ? Đằng này anh cứ tìm cách dọa cho tôi sợ chết khiếp là thế nào ?

Mặt tôi méo xệch, tôi nhăn nhó kêu đau. Cú va đập vào tường không nhẹ một chút nào.

_Anh là đồ độc ác ! Tôi bị đập biều cả đầu, anh không thương hại hay hỏi han tôi vài câu thì thôi. Anh còn dám cười nữa là sao ? Sao anh có thể vô tư cười đùa trên nỗi đau của người khác, anh có phải là người không ?

Nghe tôi nói một thôi một hồi, hấn mới lạnh lùng phun ra mấy chữ qua kẽ răng sáng bóng.

_Cô đã rửa đủ chưa ? Nếu đủ rồi, cô hãy mau buông cổ áo của tôi ra, tôi không muốn dùng vũ lực với cô.

_Anh khỏi phải nhắc. Tôi biết anh là loại người gì.

Câu nói không biết điều và xúc phạm của tôi đã thực sự làm cho hấn nổi giận.

Hấn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của tôi. Bàn tay hấn rất rắn chắc và nam tính. Chỉ cần dùng sức một chút, hấn đã gỡ được tay tôi ra khỏi cổ áo của hấn.

_Cô muốn tôi đánh cô ?

Mặt tôi tái mét, mồ hôi rịn ra đầy trán. Tôi đã bị khuôn mặt không có cảm xúc và giọng nói lạnh lẽo của hấn làm cho mất hết hồn vía. Giờ đây nỗi sợ đã lấn át hết tất cả khả năng nói và cảm xúc của tôi. Tôi chỉ còn biết trơ mắt đứng im nhìn hấn. Nếu hấn có đánh tôi thật, tôi cũng không thể mở miệng kêu cứu, hay dùng chân để bỏ chạy. Đôi bàn chân ham chạy nhảy của tôi đã bị hư xuyễn hết cả rồi.

Đôi bàn tay nhỏ bé của tôi vẫn còn nắm gọn trong lòng bàn tay hấn. Tôi tưởng giây tiếp theo, hấn sẽ tát mình. Nhưng mà không, hấn nhìn cái trán hơi sưng đỏ của tôi.

_Cô lại kia ngồi, để tôi đi lấy thuốc cho cô.

Hành động và lời nói không thể dự đoán trước được của hấn khiến tôi mở to mắt. Tôi không biết hấn là người tốt hay là người xấu nữa. Nếu nói rằng hấn chuyên môn bắt nạt và ăn hiếp tôi cũng không đúng, vì lần nào tôi gặp chuyện, hấn cũng giúp tôi. Nhưng tôi vẫn không thể phủ nhận rằng, hấn là người khiến tôi phải bỏ chạy và căm ghét nhất.

Kéo tôi ngồi xuống ghế sofa, hấn mở tủ lấy một hộp thuốc.

Đặt hộp thuốc trên bàn, hấn lấy một lọ thuốc màu xanh, sau đó đưa cho tôi.

_Cô tự bôi đi, sau đó dán băng y tế vào.

Tôi không nhịn được cười, nên đã cười lên tiếng. Có lẽ nụ cười của tôi trong sáng và ngây thơ lắm nên hấn ngây người nhìn tôi. Từ lúc gặp tôi cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên hấn mới thấy nụ cười vô ưu và vô lo của tôi.

Ngồi ngắm nhìn tôi một lúc, hấn nói.

_Cô cười rất đẹp. Cô nên thường xuyên cười nhiều vào. Cô không cần phải cố che dấu tính cách thật bên trong của mình.

Đang cười, tôi đột nhiên dừng lại, tôi le lưỡi với hấn, mũi tôi nhăn lại.

Đầu tiên hấn sững sờ nhìn tôi, mắt hấn mở to. Sau đó, đến lượt hấn bật cười.

Giờ không phải là hấn ngắm tôi nữa, mà là tôi ngắm nhìn hấn. Trong khi hấn nhìn tôi bằng khuôn mặt không rõ vui hay giận, tôi lại đỏ bừng mặt, trái tim đập thật nhanh.

Hu hu hu ! Tôi chết mất ! Tôi phải làm gì đây ? Tại sao tôi càng ngày càng bị tên này chi phối tình cảm là thế nào ? Tôi phải nhớ cho thật kỹ rằng hấn là ác quỷ, hấn không phải mẫu người đàn ông mà tôi muốn lấy làm chồng hay trao trọn con tim. Thứ mà tôi yêu nhất là tiền và mạng sống của mình.

_Cô bôi thuốc và dán băng y tế vào đi.

_Tôi có bị gì đâu mà phải bôi thuốc và dán băng y tế ?

Tôi căm tức trừng mắt với hấn. Để chữa thẹn cho mình tôi cố tình cao giọng chinh hấn.

Hấn không buồn chấp một con bé trẻ con như tôi.

_ Cô đừng ương bướng nữa, chẳng phải lúc này cô bị đập đầu vào tường là gì ?

Chắc hẳn đang tưởng tượng lại hình ảnh hết sức là “đẹp mắt” và “có hồn” của tôi, nên trên khóe môi quynn rũ của hắn nhếch lên một nụ cười mơ hồ.

Nhìn hắn, tôi lại thấy mình đang bị một dòng nước mát, lan tỏa khắp cơ thể. Người tôi thư thái như muốn bay lên, đôi mắt tôi không thể rời khỏi khuôn mặt và ánh mắt hắn. Khi nhìn xuống đôi môi đỏ như son của hắn, tôi vội bịt chặt miệng, mặt tôi lúc này không chỉ nóng, mà còn đỏ bừng như bị sốt hơn 40 độ C.

Xong rồi ! Nếu tình trạng này mà cứ kéo dài, tôi sẽ giao trái tim nhỏ bé của mình cho hắn một cách vô điều kiện. Hu hu hu ! Con không muốn ! Ngán vạn lần không muốn ! Xin Người đừng để con yêu hắn !

Tôi cố xua tan đi ảo ảnh và những suy nghĩ không nên vừa mới nhen nhóm vào đầu, bằng cách lắc qua lắc lại, hai tay gãi đầu, mặt nhăn nhó, miệng tôi lẩm bẩm nhảm kinh cầu nguyện.

_ Ha ha ha !

Đây là âm thanh duy nhất mà tôi nghe được từ lúc tôi gặp lại hắn. Lần này, hắn không còn cố nén nữa, hắn cười như điên, cười sảng khoái, hắn cười đến run cả người.

Càng nhìn thấy khuôn mặt ngơ ngác, chiếc miệng nhỏ xinh há hốc, và đôi mắt to tròn mở to hết cỡ của tôi, hắn càng cười dữ dội.

Tôi vừa xấu hổ, vừa tức điên lên. Tôi biết hắn cười rất đẹp, đẹp hơn cả thiên thần. Mỗi lần nhìn thấy hắn cười, tôi sẽ không tự chủ được mà lại ngây người nhìn hắn, mặt đỏ bừng và trái tim lại đập thật nhanh, thậm chí có lúc tôi còn nghĩ suốt đời này tôi có thể trông thấy hắn cười thì hay biết mấy. Tôi muốn hắn chỉ cười với duy nhất một mình thôi. Ý nghĩ sở hữu và độc chiếm này xuất hiện trong suy nghĩ của mình, khiến tôi sợ hãi và hốt hoảng không ít. Từ trước đến nay, tôi là kẻ chỉ biết đến tiền nhưng giờ tôi còn biết thêm về một người đàn ông, mà càng tiếp xúc, tôi càng có những ý nghĩ kì quái.

Tiếng cười của hắn rất trầm, rất ấm áp và dễ chịu. Nghe và nhìn hắn cười, tôi có cảm giác mình như đang được nghe bọn trẻ hát thánh ca ở trong nhà thờ. Bao nhiêu nỗi buồn và vẩn đục trong tâm hồn đều tan biến.

Thấy hắn cứ cười mãi không thôi, tôi dơ nắm đấm lên, tôi tặng cho hắn ánh mắt đầy đe dọa.

_ Anh mà còn cười nữa, thì anh đừng có trách tôi. Anh có im đi không thì bảo ?

Tôi bây giờ giống như một con mèo con xù lông. Tôi đang cố gắng dọa nạt một con sư tử.

Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt hiếu kì và có một chút gì đó mà tôi không thể giải thích được. Cảm giác được đôi mắt cứ nhìn mình mãi của hắn, khiến tôi nhột nhột khó chịu. Tôi là một cô gái mặt mỏng, nên tôi ngượng ngùng quay đầu ra hướng khác, hình như tôi đã đỏ mặt đến tận mang tai rồi.

Hu hu hu ! Xấu hổ quá ! Xấu hổ chết mất ! Tên chết tiệt kia muốn gì mà cứ nhìn tôi mãi thế ?

_ Cô có làm được không, hay là tôi gọi bà giúp việc lên đây giúp cô ?

_ Tôi đã nói là không cần.

Tôi cười chê hắn.

_ Mà anh có hiểu về cách điều trị những vết thương ngoài ra không ? Trán bị súng phải lấy trứng nóng để lăn, hay lấy đá chườm cho bớt sưng chứ ? Anh bảo tôi bôi thuốc và dán băng vào làm gì ?

Tôi tưởng hắn sẽ tức giận và bực mình vì làm ơn mà không được một lời cảm ơn, còn nghe giọng nói mai mỉa của tôi nữa. Nhưng trái lại với dự đoán của tôi, hắn cầm hộp thuốc đứng lên.

Tôi nghĩ chắc chắn lần này hắn sẽ đánh mình, nên chuẩn bị tinh thần bỏ chạy cho nhanh. Nhưng hướng mà hắn đi không phải là về phía tôi, hắn đi về hướng ngược lại.

Tôi bủi môi nhìn theo hình bóng của hắn. Chắc tên kia chán cãi nhau với tôi rồi, nên mới tìm cách tránh mặt tôi.

Tôi dơ tay lên cao. Tôi đang biểu diễn thị uy từ xa với hắn. Trong đầu tôi đang cười thầm tự mãn.

“Biết sợ rồi hả ? Biết sợ được là tốt ! Hừ ! Cũng có ngày tôi đánh cho anh một trận như từ ”

Trong khi tôi đang chìm đắm vào hình ảnh: “tay tôi cầm chổi đuổi hắn chạy khắp nhà, hay chân tay tôi đầm đá liên tiếp vào người hắn”, môi tôi cười toe toét, cười một cách sung sướng, cười giống hệt một con ngó; hắn đã đứng trước mặt tôi từ lúc nào rồi.

Tôi không biết hắn có đoán được những gì mà tôi nghĩ trong đầu không, mà hắn vừa cười vừa lắc đầu.

Chương 19

Tôi quá mải tập trung vào suy nghĩ tưởng tượng và tự sướng của bản thân nên không hay tất cả mọi hành động và cử chỉ “hồn nhiên” của mình đã lọt vào mắt hắn. Giờ nếu tôi thêm được những gì mà hắn đang nghĩ ở trong đầu, tôi sẽ xô gọn túi sách trên vai, guốc không kịp đi vào chân đã co giò bỏ chạy.

_ Cô cười đủ rồi chứ ? Nếu đủ rồi thì hãy dùng trứng, và đá để lăn trán đi.

Lời nói của hắn rất gần lỗ tai của tôi. Tôi sợ hãi đến mức nhảy dựng lên, tiếng hét lạnh lốt của tôi một lần nữa lại vang lên. Tiếng hét của tôi không biết có thể ví với một con địa chấn không, nhưng có lẽ cũng đủ để người khác nghiêng ngả.

Có lẽ âm thanh mà tôi dùng để hét hơi cao nên mặt hắn hơi nhăn lại.

Tôi nhảy lùi cách xa hắn khoảng một mét, tay tôi ôm lấy ngực, tôi cảm tức hết âm lên.

_ Anh có phải là người không hả ? Anh đến cũng phải lên tiếng nói với tôi một câu chứ ?

Hắn nhìn tôi như đang nhìn một người thuộc diện ngờ ngẩn, hay bị mắc bệnh liên quan đến thần kinh.

_ Tôi đã chẳng lên tiếng nói chuyện với cô đấy là gì ? Nếu tôi không lên tiếng nói gì, liệu cô có biết là tôi đang đứng trước mặt cô không ?

Tôi tức xì khói. Tôi hận không thể bầm vằm hắn ra hàng trăm mảnh. Sao lúc nào hắn cũng có thể tỉnh bơ như không có chuyện gì được thế nhỉ ?

_ Anh...anh muốn gì ?

Hắn dơ một xô đá, một cái đĩa có hai quả trứng vịt mới luộc cho tôi.

_ Cô chẳng nói là phải dùng trứng và đá để chườm vết sưng là gì ?

Mồm tôi há to có thể nuốt quả trứng đang nằm trên đĩa mà hắn cầm trên tay kia, mắt tôi sắp rớt xuống đất, còn mặt tôi vì kinh ngạc quá độ mà trở nên đàn độn.

Hu hu hu ! Tôi thật sự rất muốn khóc thét ! Tên khúc gỗ này định giết tôi chết bằng kinh ngạc chắc.

Tôi chỉ nói đùa với hắn thôi, không ngờ hắn lại tin rằng tôi đang nói thật.

_ Cô còn không mau làm đi. Cô đứng ở đấy làm gì ?

Tuy tôi vẫn không giảm suy nghĩ ác cảm mà tôi dành cho hắn, nhưng hành động nam tính và tốt bụng của hắn khiến tôi cảm động không ít.

Nếu hắn đã có lòng như thế, tôi không nên phụ hắn.

Xăm xăm đi lại gần ghế sofa, tôi ngồi xuống.

Hắn đặt đĩa trứng và một túi chườm đá được đựng trong một xô nhựa nhỏ trên bàn, sau đó hắn ngồi đối diện với tôi.

Tôi bỏ qua đĩa trứng, cầm lấy túi chườm đá, tôi ấn nhẹ vào vết sưng trên trán của mình, miệng tôi miễn cưỡng nhỏ nhẹ bảo hắn.

_ Cảm...cảm ơn anh.

Hắn không trả lời tôi, hắn chỉ chăm chú nhìn tôi. Chắc hắn ngạc nhiên lắm, khi lúc này, tôi còn hét âm lên như một con điên, mà bây giờ tôi lại hiền lành ngoan ngoãn như một con cừu.

Tôi mặc kệ hắn muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tôi phải tận dụng sự mát lạnh và thoải mái do túi chườm đá mang lại cho mình đã.

_ Cô không dùng trứng sao ?

_ Tôi dùng đá được rồi.

Hắn và tôi rơi vào im lặng. Lúc này chúng tôi còn có nhiều chuyện để nói với nhau, còn bây giờ tự nhiên không khí trầm hẳn xuống.

Chườm đá một lúc, thấy vết sưng đã không còn đau nhức nữa, tôi bỏ túi chườm đá vào xô.

Hắn ngồi im trên ghế sofa, mắt hắn thỉnh thoảng lại nhìn tôi. Ánh mắt hắn nhìn tôi rất kì lạ. Hình như hắn đang tính toán và đang dự định làm một thứ gì đó nên hắn mới nhìn tôi bằng ánh mắt dò xét và đánh giá như thế.

Tôi không biết hắn đang nghĩ gì trong đầu, nhưng những thứ mà hắn đang nghĩ tuyệt đối không phải là điều mà tôi có thể dự đoán được. Hắn luôn khiến tôi đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Nhờ có hắn, cuộc sống chỉ biết đến tiền của tôi đã hoàn toàn thay đổi.

_Sao cô không lần tiếp nữa đi ?

_Tôi lần đủ rồi. Vết sưng cũng không nặng lắm, nên chỉ ngày mai hoặc ngày kia là sẽ không còn đau nữa.

_Cô có cần gì nữa không ?

Tôi lắc đầu đáp.

_Không !

Tên chết tiệt ! Tôi lại rửa thâm hắn.

Tôi cầu xin hắn đừng nói chuyện với tôi bằng giọng quan tâm, và ánh mắt thương hại nữa có được không ? Tôi không muốn nói lòng sự phòng bị dành cho hắn.

_Cô lên phòng tắm rửa và nghỉ ngơi đi. Chiều tối, tôi sẽ cho người lên phòng gọi cô xuống ăn cơm.

_Tôi...tôi phải sống ở đây cùng với anh sao ?

_Cô không muốn ?

_Không...không phải. Chỉ...chỉ có điều, tôi cảm thấy không được tự nhiên.

_Từ từ rồi cô sẽ quen thôi. Khi nào về Việt nam, cô sẽ sống với bố con tôi ở trong căn biệt trên đường Trần Quốc Toản.

Tôi lại muốn nhảy dựng lên. Hắn đang đùa tôi chắc ? Vì lí do gì mà tôi phải sống cùng với hắn ?

_Anh nói rõ ràng đi ? Tại sao tôi phải sống cùng với bố con anh ? Tại sao anh lại muốn tôi chăm sóc con trai anh ? Tại sao anh lại muốn mang tôi về giới thiệu với bố mẹ anh ?

Hắn chống khuỷu tay xuống bàn, mười ngón tay đan xen vào nhau, giọng hắn trầm ấm và từ tốn, ánh mắt hắn tràn đầy tự tin và kiên định. Hắn không cho tôi cơ hội rút lui, và từ chối yêu cầu của hắn.

_Nếu cô muốn biết thì tôi cũng nói luôn cho cô biết. Buổi tối mà tôi gặp cô, tôi đang buồn chán, tôi đến đó chỉ để giải sầu và uống rượu. Cô có biết nguyên nhân tại sao tôi lại làm như thế không ?

Tôi đỏ bừng mặt, mắt tôi bối rối nhìn hắn.

_Tôi...tôi không biết.

_Vì bố mẹ tôi muốn tôi đi bước nữa. Tuy nhà họ Trương đã có cháu đích tôn nhưng lại quá ít nhân khẩu. Thằng em trai Đức Hải của tôi là một thần tượng, tính tình nó lại trẻ con, hành động nông nổi và bộc phát, bố mẹ tôi và tôi rất nuông chiều nó nên nó mới đâm sinh hư. Tôi là người đã kết hôn một lần, đã bị tan vỡ, nên không còn tin tưởng vào hôn nhân. Lẽ ra người phải kết hôn và sinh con cháu cho nhà họ Trương tiếp theo là thằng em trai của tôi, nhưng nó lại mượn lý do là chưa tìm được người phù hợp và đang ở trên đỉnh vinh quang của sự nghiệp. Nó không muốn mất đi tất cả chỉ vì muốn kết hôn, sinh con nối dõi tông đường. Tôi biết nó chỉ là đang muốn trốn tránh trách nhiệm và nghĩa vụ của mình, nhưng những gì mà nó nói không hề sai. Nó là một ca sĩ và diễn viên nổi tiếng, fan hâm mộ của nó đa số đều là nữ. Ai cũng thích giữ thần tượng cho riêng mình, không ai muốn chia sẻ thần tượng của mình với một cô gái may mắn và xa lạ nào đó. Thằng em trai tôi là tên ngông cuồng, một khi nó thích điều gì, nó sẽ làm bằng được. Vì nó không muốn kết hôn, nên nó mới mượn cớ này để từ chối khéo và không cho mọi người trong gia đình tìm lý do để ép nó nữa.

Uống một ngụm rượu, hắn nói tiếp.

_Tôi là anh trai cả trong gia đình, nghĩa vụ và trách nhiệm của tôi rất nặng nề. Tôi phải đảm đương công việc kinh doanh của gia đình, phải đảm bảo cho tài sản và công ty của nhà họ Trương ngày càng lớn mạnh và phát triển. Lúc trước tôi kết hôn, bố mẹ tôi đã phản đối rất dữ dội, nhờ sự kiên quyết và kiên trì thuyết phục của tôi, bố mẹ tôi mới đồng ý. Sau khi cuộc hôn nhân của tôi tan vỡ, bố mẹ tôi rất buồn. Ban đầu, họ cũng tìm rất nhiều cô gái cho tôi, nhưng tôi nói rằng tôi muốn yên tâm phát triển sự nghiệp, và cần thời gian để quên đi cuộc hôn nhân đầy sóng gió của mình. Đã hơn ba năm trôi qua kể từ lúc tôi ly dị vợ, có lẽ bố mẹ tôi không còn chờ lâu hơn được nữa, nên tiếp tục thúc ép tôi.

Mắt nhìn về phương trời xa, hắn cười buồn.

_Nói thật, tôi không có ý định kết hôn thêm một lần nữa một chút nào, cũng không còn tin tưởng vào tình yêu nữa nhưng để bố mẹ tôi không còn thúc ép tôi kết hôn mỗi lần tôi về thăm nhà nữa, tôi đành phải đưa ra hạ sách này.

Nghe hắn nói một hồi, tôi cũng đã hiểu được phần nào. Nhưng việc hắn muốn kết hôn lần thứ hai nữa hay không, thì có liên quan gì đến tôi ?

Như đề giải thích thắc mắc của tôi, hắn vừa nhìn tôi vừa nói.

_Buổi tối hôm ấy gặp cô, tôi có ấn tượng không mấy tốt đẹp dành cho cô.

Tôi “xì” một tiếng, mũi tôi nhăn lại, mồm tôi phồng to. Ý tôi bảo hắn rằng: “Ừ tôi xấu đấy, thì anh làm gì được tôi”

Hắn bật cười. Xoay ly rượu trên tay, hắn ngã người ra sau ghế.

_Tôi tưởng cô tiếp cận với tôi vì cô biết tôi là ai. Tôi tưởng cô cũng vì gia sản và địa vị của tôi nên cố ý muốn câu dẫn tôi. Lúc mà cô dùng tiền để mua một đêm của tôi, quả thực tôi chỉ muốn dơ tay lên tát thẳng vào mặt cô. Từ trước đến nay, tôi không bao giờ đánh đàn bà, nhưng cô là người đầu tiên mà tôi muốn đánh.

Mặt tôi xám ngoét, tôi ôm lấy ngực, mắt tôi len lén nhìn hắn. Không phải bây giờ, hắn sẽ đánh bù cho buổi tối hôm đó chứ ?

Hắn thừa hiểu tôi đang nghĩ gì trong đầu, khi nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt của tôi.

Hắn nheo mắt nhìn tôi, hắn tặng cho tôi một nụ cười có thể khiến tôi tan chảy, có thể khiến tôi bay lên trên trời.

Hu hu hu ! Tên xấu xa ! Hắn lại sắp sửa biến tôi thành một sắc nữ rồi !

_Nhưng khi cô hôn tôi, tôi mới phát hiện ra rằng cô chỉ là một cô gái ngây thơ không hiểu đời. Nụ hôn lần đầu tiên cô hôn tôi, chỉ là nụ hôn của một đứa trẻ con dành cho cha chú của mình. Nếu cô dùng tờ chi phiếu hơn 10 triệu chỉ để mua một nụ hôn của tôi, thì cô ngốc quá.

Tôi hung hăng trừng mắt với hắn. Tuy mặt tôi đỏ như gấc, nhưng khí thế “oai phong lẫm liệt” của tôi không giảm bớt chút nào.

Biểu hiện thiên biến vạn hóa của tôi khiến hắn không nhịn được cười.

_Sau đó tôi đã hôn cô. Tôi tưởng một cô gái dám dùng 10 triệu để mua một đêm của tôi phải là một cô gái sành sỏi và lời đời, nhưng ngay sau khi tôi hôn cô, tôi biết mình đã nhầm. Cô chẳng biết gì về hôn cả. Tôi nghĩ nếu tôi không buông cô ra, có phải lúc đó cô sẽ chết vì thiếu đường khí ?

Tôi đỏ mặt tía tai. Tôi quá xấu hổ ! Quá nhục nhã ! Chúa ơi ! Người hãy giúp con biến mất ! Tại sao con phải ngồi đây để nghe hắn giảng giải về cách hôn ?

Không được ! Tuyệt đối không được ! Nếu lúc nữa hắn nói đến đoạn tôi và hắn ở trên giường, tôi chỉ có nước độn thổ mất thôi.

Tôi gượng gạo nở một nụ cười, mặt tôi méo xệch.

_Tổng giám đốc đại nhân ! Ngài có thể dừng nhắc lại chuyện đáng xấu hổ này nữa được không ? Tôi đã giải thích cho ngài hiểu rồi. Tôi bị bệnh viện Gia Long chuẩn đoán nhầm là bị ung thư dạ dày nên tôi mới hành động một cách thiếu suy nghĩ như thế. Nếu tôi biết ngài là ai, tôi tuyệt đối không chọn ngài. Lúc đó, tôi sẽ chọn một chàng trai khác. Nếu tôi làm thế, biết đâu giờ đây ngài không căm ghét tôi nhiều như thế.

_Cô vừa mới nói gì ?

Mặt hắn xa xầm xuống. Tôi đã từng trông thấy hắn tức giận rất nhiều lần. Nhưng lần này là đỉnh điểm nhất, và đáng sợ nhất. Ánh mắt lạnh lẽo của hắn như muốn lời mất linh hồn của tôi đi, còn đôi môi mím chặt của hắn như muốn nuốt hết mọi thứ của tôi. Nhiệt độ trong cơ thể hắn tỏa ra, khiến rằng tôi va lập cập vì quá lạnh và quá hãi.

Tôi...tôi đã làm gì hắn, đã nói sai câu gì mà hắn lại nổi giận lời đỉnh như thế kia ? Phải chăng là hắn tưởng tôi đang nói dối về vụ bệnh viện Gia Long chuẩn đoán sai về bệnh tình của tôi.

Tôi không muốn hắn tưởng tôi đang nói dối, nên vội giải thích.

_Anh...anh đừng hiểu lầm. Tôi...tôi thực sự bị bệnh viện Gia Long chuẩn đoán nhầm thành ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Nếu...nếu anh không tin tôi, anh có thể gọi điện đến bệnh viện Gia Long để hỏi, hay khi nào về nhà tôi sẽ lấy tờ giấy xét nghiệm và chuẩn đoán bệnh tình của tôi cho anh xem.

Lời nói của tôi chẳng những không khiến hắn giảm bớt tức giận, mà hắn còn tức giận hơn cả lúc này.

Mặt hắn càng ngày càng lạnh, còn ánh mắt lạnh lẽo của hắn đang bốc thành hai ngọn đuốc cao.

Tôi sợ hãi vội run run đứng dậy, chỉ cần hắn xông sang đây để đánh tôi, tôi sẽ co giò bỏ chạy.

Tay hắn siết chặt lấy đáy ly, mắt hắn trừng trừng nhìn tôi, uống từng ngụm từng ngụm rượu trong ly cho đến khi không còn một giọt rượu nào trong ly, lúc

này hấn mới đặt mạnh xuống bàn.

_ Cô nói rằng nếu cô biết tôi là ai, cô sẽ không chọn tôi ?

Tôi run lập cập, mặt tôi tái mét.

_ Đúng...đúng...!

Hấn cười nhạt, ngọn lửa trong mắt hấn ngày càng bốc cao. Tôi nghĩ nếu hấn muốn thiêu chết tôi, chắc hấn chỉ cần trong vòng mười giây.

_ Tại sao ?

Hấn gần từng chữ từng từ một.

_ Anh...anh biết rồi còn hỏi. Chẳng phải anh không muốn ai tiếp xúc và gần gũi với anh sao ? Lúc đó, tôi tưởng mình sắp chết, tôi đâu có nghĩ được nhiều như thế.

_ Chỉ vì cô nghĩ mình sắp chết, cô có thể dễ dãi trao nụ hôn đầu và lần đầu tiên của cô cho bất kì thằng đàn ông nào ?

Tôi ngơ ngác nhìn hấn. Sao câu hỏi của hấn càng lúc càng kì quái ? Tôi tưởng hấn tức giận và phẫn nộ vì tưởng tôi nói dối vụ tôi bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối ? Sao giờ lại biến thành một đôi tình nhân đang trong giai đoạn ghen tuông và chiến tranh nóng lạnh thế này ? Hấn có bị điên không, sao hấn lại hỏi tôi như thế ?

Trong khi tôi còn thất thần đứng một chỗ, hấn lạnh lẽo bảo tôi.

_ Tôi hỏi cô sao cô không trả lời ?

_ Tôi đã nói rõ ràng rồi còn gì. Nếu tôi biết anh là ai, tôi tuyệt đối không chọn anh.

Tôi đã có dự định là khi nào hấn nộ khí bốc hỏa, hay tò ra hàn khí có thể đông cứng mình, tôi sẽ bỏ chạy thật nhanh. Nhưng có một điều tôi không thể ngờ được rằng khi hấn nóng giận còn đáng sợ và khủng khiếp hơn khi hấn thâm trầm nhiều.

Tôi chưa kịp chạy, đã bị hấn lôi giật lại. Người tôi ngã vào lòng hấn, mặt tôi đập vào ngực hấn, mũi tôi đau điếng, còn cái trán thân yêu của tôi lại bị va thêm một cú này nữa.

Tôi đau đến mức độ muốn quất âm lên. Vừa mới ngẩng mặt lên nhìn hấn, tôi chuẩn bị phun trào tức giận, tôi đã phải ngậm miệng lại khi trông thấy khuôn mặt giống như ác quỷ của hấn.

Tôi thật sự rất muốn khóc thét ! Hấn có cần bắt tôi phải nhìn thấy khuôn mặt khủng bố của hấn lúc này không ?

_ Nói ! Cô sẽ làm như thế thật chứ ?

Chân tôi đứng không vững. Nếu không có hấn ôm ngang eo tôi, tôi đã quy ngã xuống đây rồi.

_ Anh....anh muốn gì ? Tôi...tôi thật sự không hiểu ? Chẳng lẽ anh vẫn còn chưa bỏ qua cho tôi ?

Hấn nghiền răng nghiền lợi, ánh mắt hấn nhìn tôi như một bảm vằm tôi ra thành những mảnh nhỏ, sau đó rắc cho cá ăn.

Hình ảnh chết chóc ấy thật sự đã lấy hết hồn vía của tôi.

_ Cô sẵn sàng bán rẻ mọi thứ của mình, chỉ vì cô nghĩ rằng mình sắp chết ?

Hấn khinh bỉ nhìn tôi, giọng nói của hấn sắc lạnh. Hình như tôi đã lấy hết sự điềm tĩnh và luôn tỏ ra bình thản của hấn rồi.

Nếu như bình thường giữa tôi và hấn chưa từng xảy ra chuyện gì, tôi sẽ rất tự hào về khả năng của mình. Nhưng lúc này, tôi chỉ muốn gào khóc và cầu xin hấn tha thứ cho tôi.

_ Cô nói gì đi chứ ? Lúc này cô còn nói nhiều lắm cơ mà ?

Tôi không biết một người bị dọa cho khóc thét có khóc thật hay không, nhưng mà tôi thì có.

Vì quá sợ hấn, tôi quên mất luôn thể diện và tuổi 25 của mình, tôi bật khóc như một đứa trẻ. Một tay tôi quệt mắt, miệng tôi kêu oa oa, còn một tay tôi đâm nhẹ vào ngực hấn như làm nũng.

_ Anh nói đi ! Tôi phải làm gì ? Tôi mặc kệ anh có coi thường tôi vì 25 tuổi tôi vẫn chưa biết hôn và chưa biết yêu là gì không ? Nhưng một người bị chuẩn đoán nhầm là ung thư giai đoạn cuối như tôi có thể làm được gì ? Chết là hết, là mất hết tất cả. Tôi và anh quen biết nhau sao ? Anh là người yêu hay là chồng của tôi sao, mà anh dám phê phán và bắt nạt tôi ? Tôi ước là tôi không chọn anh thì có gì là sai ? Anh đáng sợ và lạnh lùng như thế, một con bé nhất gan như tôi làm sao mà chịu nổi một người có tính cách như anh ? Hu hu hu ! Tôi ghét anh ! Tôi hận anh ! Vì anh mà tôi mất hơn 10 triệu ! Vì anh

mà ngày nào tôi cũng giật mình hoảng hốt ! Hu hu hu !

Nghe khóc lóc và than vãn một hồi, cơ thể căng cứng của hắn từ từ thả lỏng, mặt hắn bắt đầu co giãn, ánh mắt hắn đã hiền hòa hơn trước, riêng môi hắn lại đang run run và co giật, hình như hắn đang phải cố nén cười.

Thêm một lần nữa, tôi lại đang diễn hài cho hắn xem. Hắn là tên xấu xa ! Đồ độc ác ! Sao lúc nào tôi gặp họa hắn cũng cười được là thế nào ? Sao ngay cả lúc tôi khóc, hắn cũng cười ? Sở thích của hắn sao lại quái đản như thế ?

_ Từ bây giờ tôi không muốn nghe cô nhắc đến chuyện này nữa ? Cũng không được phép nói rằng cô thấy hối tiếc và hối hận vì đã gặp phải tôi.

Tôi nhìn hắn bằng đôi mắt của một con cún con vừa mới bị mắng một trận oan ức.

_ Tại sao lại không cho tôi nói ? Chẳng phải anh cũng luôn mong không phải gặp phải một con bé như tôi là gì ?

Mặt hắn xa xăm xuống, hắn lạnh lùng hỏi tôi.

_ Cô có thắc mắc gì sao ?

Tôi hoảng hốt vội lắc đầu chối ngay.

_ Không...không có gì. Từ nay về sau tôi sẽ nghe lời anh không dám nhắc lại chuyện này nữa.

_ Biết thế là tốt. Bây giờ cô lên lầu thay quần áo, tắm rửa và nghỉ ngơi đi.

Tôi tưởng hành động trẻ con và ngớ ngẩn của mình không bị ai nhìn thấy ngoài hắn. Nhưng thật không ngờ, khi tôi quay lưng lại, tôi thấy cô giúp việc và chú quản gia đã đứng ở đây từ bao giờ rồi. Chú quản gia tuy cố tỏ ra bình thản, nhưng miệng chú hơi phồng lên vì cố nín cười. Còn cô giúp việc bật chặt miệng, thỉnh thoảng tôi còn nghe được những tiếng cười khúc khích phát ra từ cái miệng anh đào của chị.

Mặt tôi đỏ bừng, tôi vụng về lau đi hai dòng nước mắt trên má. Tôi bối rối gãi đầu, lòng tôi gào thét. Tôi muốn có một khe nẻ để chui xuống.

Hết rồi ! Có lẽ cách ra mắt và giới thiệu của tôi quá ấn tượng, nên họ sẽ mãi mãi không quên tôi và bàn tán về tôi trong những buổi nói chuyện phiếm khi tôi rời khỏi đây. Hu hu hu ! Tôi muốn đi tự sát !

Căn phòng mà hắn cho người sắp xếp và chuẩn bị cho tôi khá rộng rãi và thoáng mát. Lúc cô giúp việc mở rộng cánh cửa phòng ra hai bên. Tôi ngây người đứng ngắm giống như một đứa trẻ con lần đầu tiên mới được đi sở thú chơi.

Căn phòng rộng khoảng hơn mười mét vuông. Màu sắc dùng để trang trí trong phòng gồm bốn màu chính là: trắng, màu vàng nhạt, màu đỏ cam, và màu gạch. Trong phòng có một tivi siêu phẳng nằm ở bức tường đối diện với chiếc giường khổ lớn dùng cho hai người nằm. Chăn, đệm, rập trải giường đều màu trắng, còn chiếc giường làm bằng gỗ có màu tím đen. Chiếc giường được gắn liền xuống sàn nhà, và cách sàn nhà chỉ khoảng từ 10 đến 15 centimet.

Trên đầu giường, có một kệ sách cao khoảng hơn một mét. Tôi nhìn thấy có hơn hai mươi cuốn sách dày cộm, có bìa sách toàn bằng tiếng Hoa. Nằm ở phía trên tủ sách là một bức tranh hoa hướng dương khổ lớn, bông hoa được vẽ trên nền màu đỏ cam. Màu vàng của cánh hoa tương phản với màu đỏ cam của khung tường hình vuông, tạo cho người xem một cảm giác tươi mát, và rực rỡ giống như ánh mắt trời đang chiếu trên một cánh đồng hoa.

Dưới bức tường treo tivi màn hình siêu phẳng có một tủ đựng đồ màu trắng sữa được đặt trực tiếp trên mặt sàn. Màu sắc của chiếc tủ cùng đồng màu với màu sơn tường. Trên tủ gần cánh cửa đặt một lọ cây xanh, tôi không biết đây là giống cây gì nhưng màu sắc xanh mượt, lá mềm mại giống hệt cảm giác tôi đang được chạm vào một sấp vải lụa.

Trong phòng còn có một chiếc ghế sofa bọc vải mềm dài hơn một mét dùng để ngồi, và cũng có thể nằm. Ngoài ra còn có một chiếc bàn dùng để làm việc. Trên bàn có một chiếc đèn có chụp hình nón, bên cạnh có một chiếc ghế xoay chân ngắn.

Từ trong phòng tôi có thể đi ra ban công. Ban công rất rộng, có tất cả năm chậu hoa và ba chậu cây cảnh được đặt ở đây. Tôi hào hứng đứng từ trên ban công nhìn xung quanh. Cảm giác lúc này của tôi là muốn bay, muốn cất cánh vùng vẫy trên bầu trời rộng lớn.

Tôi hiểu một con chim dù có được nhốt trong một chiếc lồng làm bằng vàng, cũng không thể so sánh được với cảm giác được tự do hít thở khí trời, được dang rộng đôi cánh, được chao liệng trong gió, được tắm mình trong nắng, và được thoải mái làm những gì mà mình thích.

Cô giúp việc mở rộng một ngăn tủ dưới gầm tivi.

_ Thưa cô ! Cô có cần lấy quần áo để tắm không ?

Lúc này, tôi mới hoàn hồn. Tôi đã vô tư không hiểu là mình đang ở đâu. Đến nhà hắn, tôi lại tưởng tôi đang ở nhà mình.

_ Quần áo ? Quần áo nào ?

Tôi nhìn chị giúp việc bằng ánh mắt kì quái. Rõ ràng trước khi hắn mang tôi sang đây, tôi không hề đem theo một chút hành lý nào. Tại sao bây giờ chị lại hỏi tôi có muốn thay quần áo không ?

Đề giải đáp cho thắc mắc của tôi, chị giúp việc trả lời.

_ Trước khi cô sang đây, ông chủ đã cho người mang quần áo của cô đến.

Tôi kinh ngạc mở to mắt, mặt tôi sững sờ không dám tin. Không ngờ, chuyện con con này hẳn cũng quan tâm. Nếu hẳn đã có lòng, tôi cũng muốn kiểm tra xem những bộ quần áo mà hẳn sai người chuẩn bị cho tôi có phù hợp với tôi hay là quá lõe loét, và quá xấu.

Tôi nhanh chân quay trở lại trong phòng. Ngồi xồm trên nền nhà, tôi mở mấy ngăn tủ được đặt sát cạnh bờ tường.

Trong tủ có hơn chục bộ váy và quần áo đủ chủng loại. Tay tôi run run chạm vào từng chiếc váy, chạm vào từng chiếc áo xinh xắn. Tôi phải công nhận thẩm mỹ của người đã chọn đồ cho tôi rất cao. Tôi không bao giờ mặc váy, sở thích ăn mặc của tôi khi đi làm là những bộ đồ công sở, bao gồm áo sơ mi màu trắng có kẻ sọc, thính thoảng tôi lại mặc đồ đen, còn quần luôn là quần tây.

Tôi không muốn thay đổi, nên bỏ qua những chiếc váy đầy đủ sắc màu, tôi chọn một chiếc quần bó màu đen dài đến ngang bắp chân, một chiếc áo phông màu hồng nhạt có dây đeo hình trái tim ở giữa.

Chọn được bộ quần áo ưng ý theo sở thích ăn mặc ở nhà của mình, tôi cười tươi cảm ơn chị giúp việc.

Chị tròn xoe mắt nhìn tôi, ánh mắt chị không dấu được sự hiếu kì và tò mò, hình như chị chưa từng gặp một con bé nào lại trẻ con và ngô nghê giống như tôi.

Tôi biết chị đang nghĩ gì trong đầu, nhưng tôi không muốn giải thích, cũng không muốn cầu xin chị đừng nghĩ xấu về tôi. Chị có quyền đánh giá và quan sát tôi theo cảm nhận của mình. Nếu sống mà cứ phải để ý xem người khác đang nghĩ gì về mình thì sẽ rất mệt mỏi.

Cầm quần áo, tôi đi vào phòng tắm. Diện tích trong phòng không rộng lắm, phòng tắm chỉ rộng khoảng từ hai đến bốn mét vuông. Trong phòng tắm có chậu rửa, bồn cầu và bồn tắm làm bằng men sứ màu trắng. Khi nhìn thấy có một con vịt con làm bằng nhựa màu vàng, tôi vội cầm lên xem.

Nếu có chuyện gì khiến tôi không thể nín được cười thì chính là chuyện này. Chi càn tướng tượng đến hình ảnh, hẳn vừa tắm vừa nghịch con vịt con này là tôi lại muốn cười ngặt nghẽo, cười thật to. Thật không ngờ, một kẻ lạnh lùng và vô cảm như hẳn lại có sở thích kì cục như thế.

Tôi buồn cười quá độ, tôi ngồi bệt xuống sàn nhà, tôi cười đến chảy cả nước mắt. Con vịt bị tôi nắm trong tay đang kêu lên những âm thanh “chít chít” vui tai. Tôi cười và cười mãi, cười cho đến khi bụng tôi quặn đau, còn nước mắt trên khóe mi tôi lăn dài.

Nếu hẳn mà nhìn thấy hình ảnh này của tôi, có lẽ hẳn sẽ rất tức giận. Ha ha ha ! Tôi nghĩ mình đã tìm được điểm yếu của hẳn. Tôi muốn đem bí mật này của hẳn để uy hiếp hẳn. Biết đâu vì thế diện, hẳn sẽ buông tha và bỏ qua cho tôi thì sao ?

Mang theo tâm trạng thoải mái và phấn khích, tôi đi tắm. Vặn nước ra bồn tắm, tôi lục tung từng lọ sữa tắm của hẳn. Tôi đang cố tìm một lọ có mùi hương phù hợp với tôi. Lựa chọn mãi, tôi cũng tìm được một lọ sữa tắm có màu trắng đục in hình quả măng cầu. Cho lên mũi ngửi, tôi có một cảm giác thanh nhàn và thư thái.

Tôi thích những loại sữa tắm và dầu gội đầu có mùi nhàn nhạt và thoang thoang. Tuy tôi yêu và thích hoa hồng, nhưng không bao giờ muốn sài thứ gì đó có chiết xuất từ hoa hồng. Hương của nó quá nồng, và có mùi vị làm cho đầu tôi váng vất. Xem ra có một chiếc mũi nhạy cảm và tinh tế, cũng không phải lúc nào cũng có lợi.

Hòa sữa tắm vào nước trong bồn, cởi quần áo, xả tóc, tôi bước vào bồn. Vừa tắm, tôi vừa nghịch bong bóng nổi trên mặt nước. Tôi cười khúc khích khi nghe tiếng nổ “lốp bốp” của bong bóng xà phòng. Tôi là một kẻ dễ giận lại mau quên. Lúc này, khi còn đứng nói chuyện với hẳn ở dưới lầu, tôi bị hẳn dọa cho sợ phát khiếp, thậm chí vì hẳn tôi còn khóc oa oa như một đứa trẻ con. Thế mà lúc này, tôi lại vô tư cười đùa như không có chuyện gì. Nếu nói rằng tôi ngu ngốc, và quá đại khờ cũng không có gì là sai.

Tôi nghĩ một cô gái bị rơi vào hoàn cảnh như tôi, nhất định không thể cười nổi, cũng không thể bình tĩnh đi tắm, và làm như không có chuyện gì. Chỉ có một mình tôi là sống khác người. Có thể tính cách lạc quan đã giúp tôi vượt qua nhiều khó khăn và vất vả của cuộc sống đã ảnh hưởng sâu sắc đến tôi.

Một điều khiến tôi có thể yên tâm là hẳn sẽ không vì căm ghét tôi mà mang tôi sang đây để bán, hẳn không phải là người xấu hoàn toàn. Tôi thấy ngoài việc hẳn hay bắt nạt và dọa cho tôi sợ ra, hẳn không làm việc gì quá đáng với tôi cả. Nhớ lại những lần được hẳn cứu, và lo lắng cho tôi, tôi lại cảm động muốn khóc. Tôi không cần biết mục đích mà hẳn đưa tôi đi cùng với hẳn là gì ? Tôi chỉ tin tưởng một điều là hẳn nhất định sẽ không làm hại tôi.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Đi cả ngày mệt mỏi, tôi lại chạy nhảy quá nhiều, chưa kể đến việc tinh thần tôi hỗn loạn, đôi mắt tôi từ từ nhắm lại. Tôi tự an ủi bản thân mình rằng, tôi chỉ ngủ một chút thôi, sau đó tôi sẽ tự dậy và đi thay quần áo. Nhưng có một điều tôi luôn không dám thừa nhận là một khi tôi đã nhắm mắt ngủ, tôi ngủ chẳng khác gì một con heo. Một con heo khi đã ngủ say làm sao có thể thức dậy.

Không biết tôi ngủ quên đã bao lâu, tôi thấy đầu mình nặng dần, còn mí mắt trĩu, tôi không tài nào mở được mắt ra, tôi có cảm giác mình đang chìm dần xuống.

Bồn tắm nhà hần rất dài, hình như hần mua bồn tắm theo số đo của cơ thể hần. Tôi là một con bé chỉ cao có 1m65, trong khi hần cao gần 1m8. So sánh với hần, tôi chẳng khác gì một con thỏ so với một con hươu cao cổ.

Cơ thể tôi trượt dần xuống phía dưới. Nước từ từ ngập đến cằm tôi, sau đó đến miệng, cuối cùng đến mũi. Đến khi tôi chìm dần xuống nước trong bồn tắm, tôi vẫn còn ngủ say. Chỉ năm giây sau, tôi từ trong mê man tỉnh dậy, tôi bị sặc nước, bị nghẹt thở. Quá sợ hãi, tôi cố gắng vùng vẫy, và đập tay chân loạn xạ. Thật ra nước trong bồn tắm không sâu lắm, nhưng vì quá hoảng sợ, tôi lại tưởng mình đang bị ngã xuống ao, hay xuống một cái hồ nào đó. Cảm giác mình sắp chết thật đáng sợ.

Tay tôi bấu vào thành bồn trơn trượt, tôi cố gắng nâng thân hình nặng nề và run rẩy của mình lên. Chưa kịp ngoi lên mặt nước, tôi lại tiếp tục chìm xuống do bàn tay tôi không thể nắm chặt được vào thành bồn, còn đôi chân nhỏ bé của tôi đập đau điếng vào thành bồn ở phía đối diện.

Tôi muốn gào thét. Hu hu hu ! Nếu có một người nào đó bị chết một cách lãng xẹt vì sặc nước trong bồn tắm, thì người đó chính là tôi. Tính ham ngủ, và ham nghịch ngợm đã hại tôi. Tôi nếu có chết, tôi cũng không thể oán trách ai.

Chiến đấu mãi, cuối cùng tôi cũng ngoi đầu lên được mặt nước. Việc tôi phải nín chặt miệng và chiếc mũi thân yêu của tôi bị sặc nước đến đó bùng đã khiến đầu tôi đau buốt, lỗ tai tôi ù đặc, nước mắt tuôn như suối. Tôi đã khóc như một đứa trẻ. Không thể kìm nén được nữa, tôi đã bật ra tiếng kêu.

Trong khi tôi vừa ngoi trong bồn tắm vừa khóc, tay vừa quẹt nước mắt, miệng ho sặc sụa, cánh cửa phòng tắm bị đá văng sang một bên.

Do tôi quá hoảng loạn, nên không để ý đến tình trạng đáng xấu hổ của mình. Mắt tôi mờ mịt nhìn người đàn ông đang hốt hoảng và lo lắng nhìn mình, anh ta đang tiến về phía tôi. Tôi cố gắng dụi mắt để nhìn cho rành.

Khi biết người đàn ông đó là ai, tôi vừa đỏ mặt vì xấu hổ, vừa thất kinh muốn nhảy dựng lên để chạy trốn. Có lẽ hành động quá đột ngột của tôi, khiến tôi thêm một lần nữa lại chìm sâu xuống đáy bồn tắm.

Hình ảnh uống nước và quấy đạp của tôi ở trong bồn tắm phải nói là đẹp nhất từ trước đến nay. Trên đời này chắc không có một ai dám tin là có một người bị chết chìm vì nước ở trong bồn tắm.

Một đôi bàn tay rắn chắc, khỏe mạnh và ấm áp ôm lấy ngang người tôi. Tôi được nâng ra khỏi bồn cầu. Vì quá sợ hãi, tôi ôm chặt lấy hần. Tôi vừa nắm lấy hần, vừa khóc. Hành động của tôi lúc này, giống như một đứa trẻ con đang làm nũng với bố mình. Nhưng hần không phải là bố của tôi, mà tôi cũng không phải là con của hần. Cuối cùng, tôi tự hỏi tôi là gì của hần, mà hết lần này đến lần khác, tôi đều biến thành một con hề của hần ?

Hần vỗ nhẹ vào lưng tôi. Khuôn mặt và đôi mắt hần ngoài lo cho tính mạng và sự an toàn của tôi thì không còn bất cứ một suy nghĩ không hay nào nữa. Nếu phải là một chàng trai khác, thế nào tôi cũng gặp họa.

Tôi không biết mình quá ngây thơ và quá vô tâm, hay là tôi nghĩ hần là một người lạnh lùng và vô cảm nên sẽ không để ý và rung động vì một bé con ngu ngốc giống như tôi, nên đã mấy lần tôi cho hần nhìn thấy hình ảnh lúc mới sinh của mình.

Hu hu hu ! Khi nào tỉnh táo lại, tôi nhất định sẽ bỏ trốn và chạy thật xa khỏi hần. Tôi không còn mặt mũi nào để nhìn hần nữa.

Thấy tôi vẫn còn khóc rầm rức, hần cầm một chiếc khăn tắm khô, to và rộng, sau đó hần quấn quanh người tôi, hần bế tôi ra khỏi phòng tắm.

Tôi ngúc ních vào ngực hần. Vì tôi, bộ quần áo màu xám mặc ở nhà của hần đã bị ướt gần hết. Tôi nghiệp cho hần. Từ lúc gặp tôi, hần đã bị tôi làm liên lụy và chịu nhiều tai nạn oan uổng không đáng có.

Đặt tôi ngồi trên giường, hần nhẹ nhàng bảo tôi.

_ Cô đừng lo lắng, mọi chuyện đã qua rồi. Từ lần sau cô tắm, cô đừng ngủ gật nữa. Nếu không, cô có thể chết bất cứ lúc nào.

Tôi sợ sệt không báo hần câu nào, một tay tôi dụi mắt, một tay giữ chặt lấy chiếc khăn tắm đang quấn ở quanh người.

_ Cô đi thay quần áo đi, nếu không lại cảm lạnh bây giờ.

Mặt tôi tái mét, môi tôi trắng bệch, răng tôi đang va đập vào nhau. Tôi quá hãi. Cái cảm giác mình sắp phải đi gặp từ thần thật không dễ chịu gì. Tôi không muốn nhớ lại hình ảnh đáng sợ ấy nữa.

Nhìn thấy hình ảnh hoảng loạn của tôi, hần không đành lòng.

Ngồi xuống giường, hần kéo tôi vào lòng, tay hần nhẹ nhàng xoa đầu tôi.

_ Cô đừng nghĩ đến chuyện lúc này nữa. Bây giờ cô nằm ở đây nghỉ ngơi cho khỏe. Nếu cô cần gì, cô có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ lấy cho cô.

Tôi vừa khóc vừa bảo hấn.

_Tôi...tôi muốn về nhà. Tôi muốn về cô nhi viện, tôi không muốn ở đây.

Tính trẻ con và ưa giận hờn của tôi giờ phát huy đến cực điểm. Trải qua chuyện khủng khiếp vừa rồi, tôi muốn về lại nơi cho tôi sự tin tưởng và bình yên.

Vòng tay hấn ôm siết lấy tôi, giọng hấn rất trầm và ấm.

_Cô đừng lo sợ quá, mọi chuyện rồi sẽ qua cả thôi. Cô không tin tưởng rằng tôi có thể cứu cô hay bảo vệ cô hay sao mà cô lại muốn quay về Việt nam ?

Tôi quệt lệ trên mí mắt, nước mắt trên má tôi thi nhau rơi, giọng tôi nghẹn ngào.

_Tôi không cần biết, tôi muốn đi về. Các sư ở tu viện đã nuôi tôi lớn. Chỉ có họ mới yêu thương tôi thật lòng. Còn bọn trẻ nữa, chắc chắn chúng nó đang nhớ tôi. Tôi muốn thăm bọn trẻ, muốn được các sư ôm. Tôi nhớ họ ! Anh cho tôi đi về đi ! Tôi không muốn ở đây nữa.

Nghe tôi nói, mặt hấn xa xăm xuống. Hình như hấn đang rất tức giận, nên khuôn mặt và ánh mắt hấn trở nên rất lạnh giá. Hấn không thích tôi hơi một tí là lại đòi về.

_Tôi đã nói là tôi có việc muốn cô làm cho tôi. Cô vẫn chưa làm được gì, cô đã vội đòi về là sao ? Chẳng lẽ những gì mà tôi nói với cô, cô đều bỏ ngoài tai ?

Tôi nhắm mắt lại, đầu tôi dựa vào ngực hấn. Vòng tay hấn thật ấm áp, và thật an toàn. Đã từ lâu rồi, tôi không có cảm giác này, cũng chưa từng được ai đối xử tốt và quan tâm đến mình như hấn. Tôi có thể tin tưởng hấn không ? Có nên thả lỏng sự đề phòng dành cho hấn không, hay là tôi nên tạo khoảng cách với hấn, và không nên tin tưởng một lời nào của hấn cả ?

Giờ tôi đang rối bời, đang bị nỗi sợ hãi làm cho đầu óc giống như một cuộn chỉ rối, tôi không thể suy nghĩ được thông suốt bất cứ một vấn đề gì. Thôi thì đành phải tùy duyên thôi. Nếu hấn là người đàn ông của đời tôi, tôi tin tưởng rằng dù có trải qua chuyện gì, mai sau hấn cũng là của tôi. Còn nếu không phải, tôi không thể cưỡng cầu, cũng không thể dùng bất cứ cách gì để chiếm lấy hấn.

Có thể giải thoát được cho bản thân khỏi những suy nghĩ rắc rối, và loại bỏ được những câu trả lời không thể dự đoán trước, tôi thấy nhẹ nhõm hấn. Tôi không còn muốn tính toán gì nữa. Tôi muốn tận hưởng cảm giác được hấn ôm và vỗ về giống như một đứa trẻ thế này. Biết đâu mai sau, tôi không bao giờ còn có cơ hội được hấn ôm vào lòng nữa thì sao ? Tôi không muốn phải hối hận, hay nuối tiếc về sau này. Tôi muốn làm theo sự mách bảo của linh cảm và trái tim.

Tôi cố loại bỏ những hình ảnh đáng sợ bằng khuôn mặt, nụ cười và ánh mắt của hấn. Tại tôi cố lắng nghe tiếng nói của hấn. Dần dần cơ thể tôi thả lỏng, tôi không còn thấy sợ hãi và hoang loạn như ban đầu nữa. Nhờ có hấn, tôi yên tâm chìm dần vào giấc ngủ, tay tôi nắm chặt lấy vạt áo của hấn, người tôi co cập nằm trong lòng hấn giống hệt như một cô vợ nhỏ.

Tôi không biết tại sao mỗi lần ở gần bên cạnh hấn, và được hấn ôm, tuy rằng hấn khiến tôi sợ hãi, nhưng trái tim tôi luôn đập thật nhanh, mặt tôi đỏ bừng, còn cảm xúc trong tôi muốn thăng hoa, tôi muốn bay. Hấn là chàng trai đầu tiên có thể khiến cho tôi bộc lộ hết tất cả tính cách thật của mình.

Hấn nói với tôi rằng tôi nên sống thật với chính mình, nên cười thật tươi và quên đi việc tôi đang là ai, tôi đang muốn gì, nghĩ gì và lý do vì sao tôi phải che dấu đi bản chất thật bị ẩn dấu sâu ở bên trong.

Khi nghe hấn nói những điều này, tôi thấy hấn chỉ nói đúng một nửa. Tôi có thể lừa người khác, nhưng không thể vượt qua được mắt hấn. Ngay từ lần gặp tôi đầu tiên, hấn đã phát hiện ra được tôi là ai, tôi là người như thế nào ? Với một chàng trai thông minh, và có thể nhìn thấu tôi như thế, tôi có thể đóng kịch, có thể diễn cho hấn xem sao ?

Nhìn tôi say ngủ như một con chó con, trên khóe môi hấn xuất hiện một nụ cười. Nếu tôi nhìn thấy nụ cười và ánh mắt của hấn lúc này, mặt tôi sẽ đỏ đến tận mang tai, còn trái tim lại đập “thình thịch” trong lồng ngực.

Cảm giác bình yên mà hấn mang lại cho tôi giống như một thế giới toàn màu trắng. Tôi sẽ mơ, sẽ tưởng tượng đến một hình ảnh: “trong một căn nhà tràn ngập nắng, gió, ánh mặt trời, hương hoa. Tôi và hấn cùng nhau đứng ngắm cảnh mặt trời mọc”.

Tôi không biết khi điều này trở thành hiện thực, lúc đó cảm giác của tôi sẽ là gì, nhưng ngay lúc này tôi có thể nói, tôi muốn bay, muốn tan chảy, muốn nhảy lên để hát, để khiêu vũ dưới ánh trăng. Bàn tay nhỏ bé của tôi rất muốn nắm lấy tay hấn, tôi không muốn cô đơn đi hết đoạn đường đời này một mình. Không hiểu hấn có đoán được suy nghĩ trong lòng tôi không ?

Hấn cẩn thận đặt tôi nằm trên giường, lót gối dưới đầu tôi, kéo chăn đắp ngang người tôi, hấn ngồi lặng ngắm nhìn tôi say ngủ.

Tôi là một cô gái trẻ con và quá ngây thơ. Tôi không biết rằng, đối với hấn, tôi là một đứa trẻ không hiểu chuyện và chưa trưởng thành. Có thể vì tôi mang lại nhiều niềm vui và cảm giác thoải mái cho hấn, nên hấn mới muốn giữ tôi ở lại bên cạnh.

Hấn là một con người khô cứng, và sống quá lạnh lùng. Hấn giống như một con rô bốt được lập trình để làm việc. Hấn có thể ăn, có thể ngủ, có thể tức giận và đôi khi mỉm cười. Nhưng so với những người bình thường, hấn sống quá khác biệt. Họ sống có đầy đủ thất tình lục dục, còn hấn chỉ giống như một cái bóng sống lặng lẽ trong một căn nhà nằm sâu trong rừng, quanh năm phủ tuyết trắng.

Khi gặp phải một con bé năng mura thất thường như tôi, hần đã hiểu thế nào là lạc thú và mỹ vị ở đời. Có thể hần đã quá chán ngán những con người giả tạo, những kẻ chỉ biết đến danh lợi, nên mới tìm đến một con bé tuy tham tiền nhưng luôn sống vui vẻ và lạc quan như tôi. Qua tôi, hần đã tìm được những thứ mà hần đã đánh mất. Hần đã có thể cười, có thể tức giận, và có thể cho người thấy rằng hần đang ghen, hần đang muốn sở hữu một thứ gì đó. Tôi không dám hy vọng rằng hần đang để ý đến tôi, và thích tôi. Nhưng tôi có thể đoán, hần quan tâm đến tôi là thật.

Trong mơ, tôi thấy có một đôi môi nóng ấm, mềm mềm chạm nhẹ vào môi mình. Cảm giác này thật kì diệu, tôi muốn đôi môi ấy đừng có rời khỏi môi tôi. Tôi thấy tiếc nuối khi thấy môi mình bỗng trở nên lạnh lẽo và trống rỗng. Từ khi nào tôi lại có suy nghĩ kì quái và yếu đuối thế này ? Tôi chẳng lẽ đã tham luyện cảm giác khi đang được hôn ai đó ?

Tám giờ sáng hôm sau, tôi mới tỉnh dậy.

Mở mắt nhìn căn phòng xa lạ, tôi vội ngồi bật dậy. Tôi quan sát xung quanh, tôi cố nhớ lại xem chuyện gì đã xảy ra với mình vào buổi chiều tối hôm qua. Bóp chân, vỗ đầu, vuốt tóc, tôi nghiêng người sang bên trái và bên phải cho gần gần cốt, sau đó tay tôi đang sang hai bên.

Làm xong một chuỗi động tác liên hoàn, tôi chống tay xuống gối, mắt tôi nhìn ra ban công. Tôi không biết mình nên làm gì bây giờ ? Tôi có nên ở lại đây không, hay là tìm đủ mọi cách để hần chịu mua vé máy bay cho tôi Việt nam ? Càng nghĩ, tôi càng thấy đau cả đầu. Quyết định lựa chọn giữa các phương án, không bao giờ là đơn giản cả.

_Nếu cô đã dậy rồi, thì cô mau đi đánh răng rửa mặt, thay quần áo, rồi xuống lầu ăn cơm đi.

Tôi vẫn còn chìm đắm vào trong suy tư, nên không nghe thấy hần gì nói gì, cũng không chú ý đến sự xuất hiện của hần.

Bước chân của hần rất nhẹ. Nhìn hần đi, người khác có cảm giác như mình đang mơ. Nếu tôi để ý đến bước chân của hần, tôi sẽ lý giải được lý do vì sao lần nào hần xuất hiện, tôi cũng không phát hiện được, mặc dù tai của tôi rất thính.

Hần đứng dựa vào bức tường dẫn ra ban công, ánh mắt đen sâu thăm thẳm của hần nhìn tôi chăm chú. Thấy hình ảnh xuất thần của tôi, hần lặng im không nói gì. Kể từ khi gặp hần, ít khi nào hần thấy tôi ngồi chống tay lên cằm, mắt nhìn về phương trời xa và hoàn toàn quên mất hiện tại. Có lẽ trong suy nghĩ của hần, tôi là một cô gái hiếu động và nghịch ngợm, nên không thể có hình ảnh của một triết gia.

Không muốn phá vỡ đi giây phút riêng tư và yên tĩnh của tôi, nên hần chỉ đứng nhìn tôi. Hần nhìn tôi rất chăm chú, ánh mắt hần dần sáng rực lên. Tôi không biết ánh mắt này của hần là tán thưởng, hay là đang đánh giá tôi. Tôi biết là mình không nên để ý đến suy nghĩ của hần dành cho tôi, nhưng không hiểu tại sao tôi lại không thể làm được như thế.

Một lúc lâu sau, tôi mới từ trong vô thức trở lại với cuộc sống hiện tại. Lúc này, tôi mới chú ý đến hần. Phản ứng đầu tiên của tôi là nhảy dựng lên, miệng tôi hét lên thất thanh, trái tim tôi nhảy kịch liệt, tôi quá hốt hoảng.

Hần là ác quỷ, hần không phải là người. Sao lần nào xuất hiện trước mặt tôi, hần cũng vô thanh vô thức, hần hại thần kinh của tôi căng như dây đàn, còn nỗi sợ hãi trong tôi ngày càng tăng. Hu hu hu ! Nếu tình trạng này mà cứ kéo dài mãi, tôi sẽ phải vào bệnh viện để chữa chứng suy tim do hoảng hốt quá độ, và hay bị giật mình vì sự xuất hiện như bóng ma của hần.

Nhìn bộ quần áo màu đen đang mặc trên người của hần, tôi hoàn toàn không hiểu. Hần ngoài mặc những bộ quần áo màu xám đen, màu đen ra, hần còn có màu nào khác nữa không ? Mặc dù những bộ quần áo mà hần mặc, đều đắt tiền và do những hãng thời trang nổi tiếng may. Nhưng mỗi khi nhìn thấy hần, tôi đều không nên được thờ dài.

Bộ quần áo màu đen, kết hợp với mái tóc đen mượt, và đôi mắt đen sâu thăm thẳm như bóng đêm của hần, chẳng khác gì quỷ thần sa tăng.

Nghĩ đến đây, tôi lại muốn khóc thét. Đúng ! Tôi sợ hần, rất sợ hần. Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt và khuôn mặt hần, tôi đã muốn sách guốc sau đó vọt cho lẹ.

_Xem ra buổi sáng hôm nay, tinh thần của cô rất tốt và rất sáng khoái.

Tôi cảm hận nhìn hần. Môi tôi mím chặt, hai chân tôi giẫm trên tấm chăn mỏng, một tay tôi chống vào sườn; còn tay kia, tôi chỉ thẳng vào mặt hần.

_Anh...anh đang làm gì ở đây ? Anh vào phòng tôi, ít ra anh phải biết gõ cửa chứ ?

Hần chẳng những không tức giận vì thái độ vô lễ và vô ơn của tôi, mà hần còn tình bơ trả lời tôi.

_Tôi đã gõ cửa ba lần, nói chuyện với cô một lần, đứng nhìn cô mất hơn mười phút. Cô nghĩ rằng từng ấy hành động và thời gian, tôi chờ đợi cô chú ý đến sự xuất hiện của tôi đã đủ chưa ?

Tôi á khẩu, mắt tôi mở to.

_Anh...anh nói rằng, anh đã vào phòng tôi được một lúc lâu rồi ?

_Đúng. Cô có thắc mắc gì sao ?

Tôi vỗ đầu bứt tóc, mặt tôi nhẩn như khi, miệng tôi không ngừng tuôn ra một tràng kinh cầu nguyện.

Nhìn thấy một loạt những biểu hiện quen thuộc của tôi, hắn phì cười.

Nghe được tiếng cười của hắn, tôi hét âm lên.

_Anh cười cái gì thế hả ? Tôi đang khổ muốn chết, anh còn cười được nữa sao ? Tôi phải làm sao bây giờ ? Phải làm sao đây hả Trời ?

Nhìn khuôn mặt bi thương, và giọng nói thống thiết của tôi. Đầu tiên hắn sùng sốt nhìn tôi, sau đó nụ cười trên môi hắn dần giãn nở, tiếp theo hắn cười rục rờ giống như ánh mặt trời, ánh mắt hắn sáng như sao đang nhìn tôi.

_Mặc dù tôi không có hứng thú với cô, vì cô quá gầy, và quá nhỏ bé, hai nửa tính cách của cô lại quá chanh chua và nghịch ngợm, nhưng mà cô có thể đi thay quần áo được không ? Tôi không muốn cô dùng cách này để câu dẫn tôi.

Tôi kinh hoàng vội cúi xuống nhìn chiếc khăn tắm đang quấn quanh người. Mặt tôi đỏ bừng trong vòng chưa đầy năm giây, trái tim tôi đập “bang bang” giống như những phát súng liên thanh, đầu óc tôi rối tung, tôi không nhớ tại sao mình lại đi ngủ với chiếc khăn tắm quấn ở quanh người, chẳng phải tôi hôm qua tôi đã lấy sẵn một bộ đồ yêu thích để mặc ở nhà rồi sao ?

Nhìn khuôn mặt hết đỏ, rồi lại xanh, sau đó lại chuyển sang đỏ bừng của tôi, nhìn ánh mắt ngơ ngác không hiểu gì của tôi. Hắn nheo mắt nhìn tôi, khuôn mặt hắn không còn lạnh băng nữa, mà giờ giống như một hồ nước mùa thu đang được soi bóng của mây trời.

_Cô không nhớ chuyện xảy ra vào buổi chiều hôm qua sao ?

Tôi mờ mắt nhìn hắn, mắt tôi dại ra, trông tôi lúc này chẳng khác gì một con ngó.

Hắn bước lại gần giường, sau đó dùng tay kéo tôi ngã vào lòng hắn.

_Chiều tối hôm qua, cô suýt chút nữa chết chìm trong bồn tắm.

Tôi bối rối không dám nhìn vào mặt hắn, mặt tôi càng lúc càng đỏ bừng. Tôi nghĩ nhiệt độ trong cơ thể mình đã tăng vọt lên đến 40 độ C, tôi đang bị sốt, đang muốn tan chảy, và biết đâu tôi cũng có thể nướng chín được một con cá, hay một con tôm.

Hắn vuốt nhẹ vào má tôi, đôi môi quyến rũ của hắn tặng cho một nụ cười có thể khiến tôi bay lên trên trời, có thể hát ca nếu như mà tôi muốn. Vì hắn tôi đã không suy nghĩ được gì, cũng không thể điều khiển được cảm xúc của bản thân. Hắn cười với tôi và nhìn tôi, giống như hắn đang muốn thôi miên tôi.

Tôi ngây dại nhìn hắn, mặt tôi đỏ ra, chân tôi hự xuyễn. Tôi muốn chạy trốn, nhưng tôi không thể. Hắn đã hút cạn mọi sức lực trong tôi rồi. Thế mới biết, sức hút của hắn đối với tôi đã lớn mạnh như thế nào. Chỉ cần hắn còn cười với tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt có màu xanh của nước biển, tôi sẽ chết chìm, sẽ đắm say, và sẽ xa vào lưới tình của hắn.

Không thể chịu đựng được sự tra tấn ngọt ngào bằng tình thần của hắn, tôi vội vã xoay người, tôi muốn nhanh chóng chạy vào phòng tắm để rửa mặt cho tỉnh ngủ. Đúng ! Chắc chắn là tôi vẫn còn chưa thoát khỏi cơn mê, nên tôi mới có những cảm giác băng khuâng, mê đắm, và muốn hòa tan thế này. Không thể ! Hắn tuyệt đối không phải là người đàn ông của đời tôi.

Hắn im lặng nhìn theo hình bóng của tôi, trên môi hắn vẫn còn giữ nụ cười khiến cho tôi không thể rời mắt, và không thể không rung động. Hắn là ác quỷ ! Hắn thừa biết tôi là một cô gái nhạy cảm, tại sao hắn lại dùng mỹ nam kế với tôi ?

Tôi phải tìm cách để thoát khỏi sức hút của hắn, tôi không muốn chết chìm vào đấy, để rồi nhận ra hắn và tôi thuộc về hai thế giới khác nhau, hắn không yêu tôi, hắn chỉ đang thương hại tôi và tìm cách lừa dối tôi mà thôi. Tôi có thể ngu ngốc, nhưng không phải là quá dại khờ. Tôi đã mất mát quá nhiều, tôi không muốn bị mất thêm một thứ gì nữa.

Đóng mạnh cánh cửa phòng tắm, vịn vào nước trong chậu rửa mặt, tôi vốc từng vốc nước to trong hai lòng bàn tay, tôi liên tiếp rửa mặt. Có điều chỉnh lại nhịp đập của trái tim, vuốt lại tóc cho đỡ rối, soi gương mặt vẫn còn đỏ hồng của mình trong gương, tôi mím chặt môi. Tôi biết tình cảm mà tôi dành cho hắn là thật.

Cảm giác vừa hưng phấn vừa ngọt ngào khiến tôi vừa sợ hãi, lại vừa phấn khích khiến tôi muốn thử khám phá. Nhưng trên đời này có hai thứ khiến tôi sợ nhất là thử yêu và thử chết.

Tôi đã ném trái cảm giác nghĩ mình sắp chết một lần rồi, nên hiểu thế nào là sống khổ còn hơn là chết. Ít ra, dù cuộc sống không có giàu sang, hay phú quý. Nhưng còn sống, tôi có thể cải biến lại số phận của mình.

Còn yêu, tôi từng thấy có những người vì thất tình, họ đã hóa điên, tự sát hay chìm đắm vào trong nỗi đau từ ngày này qua tháng khác. Tôi tuy chưa yêu ai, nhưng tôi không muốn thử, cũng không muốn yêu. Tôi nghĩ mình cứ làm một cô bé vô tư, lạc quan, yêu đời và yêu tiền còn hơn.

Những suy nghĩ phức tạp và phiền phức không hợp với tôi. Hai nửa, tôi là người nhát gan, tôi hay bỏ trốn khi gặp chuyện. Nếu tôi yêu hắn, chắc chắn tôi sẽ gặp phải sự ngăn cản của bố mẹ và gia đình hắn, tôi sẽ trở thành kẻ thù của tất cả những cô gái ngưỡng mộ và yêu thầm hắn.

Càng nghĩ tôi càng thấy mình đúng. Lòng đã quyết, tôi không muốn nghĩ tiếp nữa. Đã có quyết định trong đầu, tôi thấy nhẹ nhõm hẳn. Tuy đôi khi tôi đi trệch khỏi đường ray, nhưng chỉ cần lấy lại được bình tĩnh và lý trí, tôi sẽ không tiếp tục làm sai nữa.

Cầm lấy lọ kem đánh răng, và một chiếc bàn đánh răng có cán màu hồng vẫn còn được bọc trong túi bóng, tôi bóc bỏ lớp túi bóng bên ngoài, sau đó quẹt kem đánh răng vào đầu bàn chải đánh răng. Vừa đánh răng, tôi vừa nhìn hình ảnh của mình trong gương.

Nhìn mái tóc bù xù của mình, tôi không nhìn được cười. Không hiểu tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà tôi lại có thể đi ngủ với mái tóc rối, và chiếc khăn tắm ở trên người ?

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, tôi quay lại nhìn chiếc bồn tắm làm bằng men sứ màu trắng. Hình ảnh vào buổi chiều hôm qua tái hiện lần lượt trong đầu tôi. Nhớ đến đâu, mặt tôi đỏ màu đến đâu. Tôi hét âm lên, tay tôi vò đầu vứt tóc, còn mặt tôi không có chỗ nào là không đỏ.

Nhục nhả quá ! Xấu hổ quá ! Hu hu hu ! Sao số tôi lại khổ quá thế này hả trời ! Chết mất ! Chết mất thôi ! Tôi làm gì còn mặt mũi để gặp hân nữa ! Tôi muốn bỏ trốn ! Muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Tôi mặc vội bộ quần áo đang được mắc trên móc áo, mà tôi lấy ra khỏi tủ quần áo từ tối hôm qua. Mặc xong quần áo, tôi ngó quanh khắp căn phòng, tôi đang cố tìm một cái lỗ hổng hay một cái cửa sổ nào đó để trốn ra ngoài.

_ Cộc cộc !

Tiếng gõ cửa vang lên.

_ Phạm Khánh Băng ! Cô lại định dờ dờ gì nữa thế hả ? Nói trước cho cô biết, nếu cô mà còn tìm cách trốn nữa, tôi sẽ mua một sợi dây xích để xích cô lại. Cô biết điều thì nên ngoan ngoãn mở cửa, sau đó xuống dưới nhà ăn cơm đi.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay tôi siết chặt. Tôi đang hận không thể xông ra ngoài đánh cho hân một trận.

Tên chết tiệt ! Hân có thể bỏ giọng nói đe dọa và khủng bố của hân đi được không ? Hân thừa biết, tôi là một con bé nhát gan. Nghe hân nói như thế, tôi làm sao mà chịu nổi.

Tôi “hừ” một tiếng, miệng nói làm bằm.

_ Tôi không mở cửa thì anh làm gì được tôi ? Có giỏi thì anh bay vào đây mà đánh tôi đi !

Tôi vừa mới vênh vào và dùng giọng nói thì thầm để thách thức hân xong, đứng ở bên ngoài, hân lạnh lùng bảo tôi.

_ Nếu cô mà không chịu mở cửa trong vòng hai giây nữa, tôi sẽ phá cửa xông vào. Tôi mặc kệ là cô đã mặc quần áo chưa, hay đang làm gì, tôi cũng không để ý. Dù gì những thứ cần nhìn thấy, tôi đã nhìn thấy hết rồi. Thế nào, cô có mở cửa không ?

Tôi muốn khóc thét, mặt tôi tái mét. Hu hu hu ! Đồ chết tiệt ! Đồ xấu xa ! Đồ đề tiện ! Sao hân có thể nói với tôi bằng những lời lẽ hạ tiện như thế ? Hân có phải là đàn ông không ?

Tôi đập nhẹ đầu vào tấm gương tạo nên những âm thanh kêu “bình bình”, tôi quá xấu hổ, quá nhục nhã. Tôi thật sự không còn dũng khí để gặp mặt hân. Nếu phải nhìn thấy hân lúc này, tôi thà rằng chui xuống một cái khe nẽ nào đó, và vĩnh viễn không ngoi đầu lên nhìn hân còn hơn.

Tôi nghĩ rằng, chỉ cần tôi không mở cửa, hân đứng một lúc sau đó sẽ bỏ đi. Nhưng hình như tôi đã đánh giá thấp khả năng chịu đựng, và lời nói “nhát ngón cừu đinh” của hân.

_ Rầm ! Phạch !

Một tiếng đập cửa thật mạnh, sau đó cánh cửa bị đập mạnh vào bờ tường.

Tôi sợ hãi đến mức độ ngã giật lùi về phía sau, mặt tôi trắng bệch, mồ hôi tuôn ra như suối. Ánh mắt và khuôn mặt của hân lạnh như băng. Hình như tôi lại chọc giận hân nữa rồi. Chắc là hân chuẩn bị giáng thiên lôi và sấm sét xuống đầu tôi.

Thấy tôi ngã, hân vội ôm lấy ngang eo của tôi.

Nếu như không có chuyện tôi bị hân dọa cho sợ chết khiếp, và cảm hận hân vì dám nói huych toẹt ra hết mọi chuyện đáng xấu hổ, xảy ra vào lúc sáng và buổi chiều tối hôm qua, tôi sẽ nghĩ đây là giây phút lãng mạn, và là hình ảnh đáng mơ ước của bất cứ cô gái nào.

Nếu bạn đã từng xem hai vũ công nhảy trên sân khấu, chắc các bạn cũng biết đến hình ảnh vũ công nam ôm lấy eo của vũ công nữ, người anh ta ngã về phía trước, tay còn lại dơ lên cao. Còn vũ công nữ gần như ngã về phía sau, một chân hơi khụy xuống sàn nhà, chân kia dơ lên.

Mỗi lần nhìn thấy hình ảnh đó ở trên tivi, tôi đều ao ước được một lần thử. Tôi luôn nghĩ cô gái vũ công kia, chắc chắn là rất phấn khích và vui sướng khi được vũ công nam ôm và nâng niu trước mắt bao nhiêu con người. Tôi không nghĩ rằng mình sẽ trở thành một vũ công mặc dù tôi biết nhảy, hình ảnh này khiến tôi liên tưởng đến hình ảnh của một hoàng tử và một công chúa. Giờ đây tôi được thử, nhưng tôi lại chẳng vui một tẹo nào, mà tôi chỉ hét lên thất thanh và bàng hoàng khiếp sợ.

Hu hu hu ! Ai có thể vui nổi khi nghĩ đầu, và mong mình sắp sửa hôn đất, khi nhìn thấy hung thần ác quỷ mà mình sợ hãi nhất đã phá được cửa xông vào, để đánh và xử lý mình.

Sau mấy giây bàng hoàng và hốt hoảng, tôi liền ôm chặt lấy hắn, tay tôi không ngừng dầm lên tiếp vào lưng hắn. Tên chết tiệt ! Vì hắn trái tim nhỏ bé của tôi không ngừng làm việc vượt quá tốc độ. Hắn thật sự muốn mai sau tôi phải nằm viện vì bệnh suy tim.

Lúc đầu có lẽ hắn muốn nổi điên lên với tôi, nhưng thấy tôi quá sợ hãi, cơn giận trong hắn đã giảm còn được một nửa.

_ Cô không sao chứ ?

_ Anh nói thử xem tôi có sao không ? Anh muốn tôi chết thì anh mới hài lòng đúng không ? Híc, tôi là con gái, anh có hiểu không ? Dù anh có muốn nói gì, anh cũng phải giữ thể diện cho tôi một chút chứ ? Đàng này anh cứ nói huých toẹt hết mọi chuyện là sao ? Anh có còn là con trai không, hay là anh là đầu gối ?

Tôi mặc kệ hắn đáng sợ và xấu xa đến mức độ nào. Tôi chỉ biết hiện giờ tôi đang rất tức giận, tôi cần phải trút hết mọi bức tức lên đầu hắn cho hả. Hừ ! Tên đầu gối này, nếu tôi mà không nói gì, mai sau nếu chẳng may chuyện đáng xấu hổ này lại diễn ra thêm mấy lần nữa, hắn lại tiếp tục nói như không có chuyện gì xảy ra, thì tôi làm sao mà chịu nổi. Chẳng lẽ lúc đó, tôi thật sự phải tự đào lấy một cái hố, sau đó tự mình nhảy xuống để tránh nhục nhã và xấu hổ.

Có lẽ hắn cũng hiểu được phần nào nguyên nhân vì sao tôi lại tránh mặt hắn và không chịu mở cửa để đi ra gặp hắn. Hắn hòa hoãn bảo tôi.

_ Hóa ra cô đang xấu hổ. Nhưng sao tôi lại thấy cô đang cố tìm một khe hở để trốn ra khỏi đây thế ?

Tôi gạt mình, môi tôi run run. Tôi không dám nhìn vào mắt hắn. Tôi là một đứa con gái đơn giản, những gì mà tôi đang suy nghĩ trong đầu, tôi đều lộ diện hết ra khuôn mặt.

_ Tôi đã đoán đúng rồi phải không ? Cô sinh năm con khi hay sao mà lúc nào cũng thích leo trèo và chạy nhảy như thế ?

Tôi bặm môi, tôi trừng mắt nhìn hắn.

_ Đồ điên ! Tôi có là con khi không thì có liên quan gì đến anh ? Hai nữa, dù tôi có thích bỏ trốn hay không, thì anh để ý làm gì ? Tôi không phải là tội phạm, cũng không làm chuyện phạm pháp. Lẽ ra anh phải để cho tôi tự do làm những gì mà tôi muốn mới đúng.

_ Xem ra cô vẫn còn chưa nhận được một bài học đích đáng do mình gây ra. Có phải tôi đối xử quá nhân từ với cô, nên cô cho rằng tôi sẽ không làm gì cô, khi ngày nào cô cũng tìm cách quậy phá và gây rối ?

Ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn tôi, đôi môi quynh rũ của hắn mím chặt.

Nhìn hắn, tôi có cảm giác mình đang đứng cạnh một hầm đá.

_ Anh đừng nổi nóng. Nổi nóng không tốt cho sức khỏe đâu. Tôi hiện giờ đang bị anh giam lỏng ở đây, tôi còn có thể bỏ chạy đi đâu được nữa. Tổng giám đốc đại nhân như anh có thể buông tha cho tôi, và để cho tôi sống yên được không ? Tôi sắp bị anh dọa cho sợ chết khiếp rồi.

Hắn đỡ tôi đứng dậy. Nhìn bộ quần áo mặc trên người tôi, hắn mỉm cười.

_ Cô mặc bộ này rất phù hợp với tính cách trẻ con và ưa nghịch ngợm của cô. Nhìn cô, tôi tưởng cô chỉ mới có 17 hoặc 18 tuổi.

Nếu như phải là một cô gái khác, nhất định sẽ mỉm cười bên lên, và sung sướng khi được một chàng trai nói rằng mình trẻ đẹp hơn so với tuổi. Nhưng đối với tôi, những lời khen của hắn, chẳng khác gì chọc ngoáy đến lòng tự trọng cao ngút trời của tôi. Sao hắn dám chê tôi trẻ con, sao hắn dám bảo khuôn mặt giống như búp bê của tôi chỉ là một con bé 25 tuổi chưa trưởng thành ? Nếu có lúc tôi từng cho rằng, nhờ khuôn mặt này, tôi sẽ trẻ lâu và kiếm được nhiều tiền, thì nay, tôi hận không thể có được một khuôn mặt đúng với tôi tác của mình.

Sau khi tặng cho hắn một cái bĩu môi, một tiếng “hừ”, một ánh mắt có thể đánh và nắn hắn, tôi tức giận giậm mạnh gót chân xuống nền gạch men, sau đó hầm hầm đi ra khỏi phòng tắm. Tính tôi từ xưa đến nay vẫn thế. Mặc kệ lúc trước từng xảy ra chuyện gì, chỉ cần hắn trêu tức tôi, tôi lại quay về con người nguyên thủy của mình.

Hắn đi theo tôi ra khỏi phòng tắm. Hai tay dúi vào túi quần, hắn bảo tôi.

_ Chúng ta đi xuống lầu ăn cơm. Tôi muốn giới thiệu cô với con trai tôi.

Nghe hắn nhắc đến thằng bé, tôi vội quay lại nhìn hắn.

_ Anh...anh nói rằng, hiện giờ thằng bé đang ở đây ?

_ Đúng thế. Cô không muốn gặp thằng bé sao ?

_ Không phải. tôi chỉ thấy ngạc nhiên là tại sao chiều hôm qua, tôi không trông thấy thằng bé.

_ Chiều tối qua, nó vẫn còn ở với ông bà nội. Sáng nay tôi mới cho người đi đón nó về đây.

_ Anh hơi ác khi bắt một đứa trẻ con thức dậy sớm như thế. Sao anh không để cho thằng bé ngủ thêm một chút, rồi bây giờ cho người đi đón nó được

không ?

Hắn mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt hắn rất sáng. Thêm một lần nữa, tôi lại nhìn thấy màu xanh nước biển trong ánh mắt hắn.

_ Cô hình như rất hiểu bọn trẻ ?

Tôi ngượng ngịu vuốt tóc, tôi lúng túng giải thích cho hắn hiểu.

_ Tôi là một cô nhi. Tôi sống ở tu viện hơn 16 năm. Trong thời gian sống ở đó, tôi có rất nhiều em trai và em gái. Sau này dù tôi đã trưởng thành và đi làm ở xa, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn về tu viện để giúp các sơ chăm sóc bọn trẻ. Dù kinh nghiệm của tôi không nhiều. Nhưng theo tôi, đứa trẻ nào cũng giống nhau cả thôi.

Nhìn ánh mắt buồn bã và cô đơn của tôi, tay hắn đặt lên vai tôi.

_ Cô đừng buồn nữa. Mỗi người đều có số phận của riêng mình. Tuy cô không được bố mẹ thương yêu, nhưng cô có các sơ, có bọn trẻ yêu cô. Chẳng phải hiện giờ cô cũng đã trưởng thành và làm được những việc mà cô muốn rồi sao ? Cô nên để ý đến những thứ mà cô có, đừng nghĩ về những thứ mà cô đã mất, hoặc không thể có được.

Tôi mở to mắt nhìn hắn. Tôi không thể tin được. Tôi tưởng một người lạnh lùng và vô cảm như hắn, ngoài nói những câu không có tình cảm và chọc ngoáy vào nỗi đau của tôi ra, thì hắn không còn nói được câu gì tốt đẹp nữa. Nhưng thật không ngờ, hắn lại đang an ủi tôi.

Tôi cảm động sắp khóc. Có rất nhiều người từng an ủi và động viên tôi, nhưng chưa có một ai khiến tôi thấy nhẹ nhõm và bình an thế này. Những lời nói của hắn, không hề hoa mỹ, hay văn vẻ, mà rất mộc mạc và chân thành.

_ Cảm... cảm ơn anh. Tôi hy vọng cả tôi và anh đều có thể quên đi quá khứ đau khổ và bất hạnh của mình. Đã từng có lúc tôi oán hận ông Trời, oán hận cha mẹ mà tôi chưa từng một lần được gặp mặt. Nhưng tôi vẫn phải cảm ơn họ, nếu không có họ, tôi đã không được sinh ra ở trên đời. Nếu không được sinh ra, tôi đã không được nhìn thấy ánh sáng của mặt Trời và không được nếm trải những cảm giác cay đắng ngọt bùi mà đường đời này mang lại cho tôi. Bất hạnh cũng được, mà đắng cay, hay ngọt bùi cũng không sao. Dù sao tôi vẫn phải tiếp tục đi cho hết, tiếp tục cố gắng phấn đấu sống cho tốt. Tôi sẽ không bỏ cuộc, cũng sẽ không kêu ca nữa.

Hắn nhìn chăm chú vào ánh mắt kiên định và tràn đầy niềm tin của tôi. Không biết từ lúc nào, trên môi hắn đã xuất hiện một nụ cười tươi rói và tán thưởng.

Tôi không dám nhìn nụ cười và ánh mắt của hắn thêm một lần nào nữa. Tôi sợ, rất sợ. Biết nụ cười và ánh mắt của hắn có lực sát thương với mình như thế nào, nên tôi cần phải tránh, cần phải bỏ chạy. Tôi không muốn mai sau, tôi phải hối hận và đau khổ vì quyết định của ngày hôm nay.

Đi xuống lầu, tôi gặp chú quản gia và cô giúp việc ngày hôm qua.

Gặp họ, tôi hơi ngượng. Tôi không phải một người có da mặt dày, vì thế tai tôi hơi ửng đỏ, tôi mỉm cười gượng gạo chào họ.

Họ hình như rất thích một cô gái có tính cách khù khờ và ngô nghê giống như tôi, nên họ cũng mỉm cười chào lại tôi.

Chị giúp việc che miệng cười khúc khích, ánh mắt chị hứng thú quan sát từ đầu xuống chân tôi.

Tôi chột dạ vội nhìn xuống bộ quần áo đang mặc ở trên người.

Hoàn hảo ! Tôi vuốt ngực, cũng may là tôi ăn mặc chỉnh tề, tôi không bị thiếu hay bị hở chỗ nào.

Khoan đã ! Nếu tôi ăn mặc bình thường, tại sao họ lại vừa nhìn tôi vừa cười ?

Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt tội nghiệp và cầu cứu.

Nhìn khóe môi co giật và run run, nhìn ánh mắt lấp lánh như sao trời và xanh biếc như nước biển của hắn, tôi nghiêng răng trề trợn.

Nếu tên chết tiệt kia cố tình không nói cho tôi biết nguyên nhân tại sao và để cho mọi người ở đây cười nhạo tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hắn.

Như đọc được suy nghĩ trong đầu tôi, hắn che miệng “khụ” một tiếng, sau đó nói trong giọng pha lẫn tiếng cười cố nín.

_ Cô không ăn mặc hở hang hay kì quái gì đâu mà cô lo. Họ cười cô vì không hiểu cô năm nay bao nhiêu tuổi. Nhìn cô, ngay cả tôi cũng nghĩ cô chỉ mới 16 tuổi. Trông cô rất teen và rất đáng yêu.

Tôi siết chặt hai tay vào nhau, mặt tôi đỏ bừng vì xấu hổ. Tôi lại cúi xuống nhìn bộ quần áo đang mặc trên người.

Hu hu hu ! Ý của tên kia muốn bảo tôi rằng, tôi đã già nhưng cố tình ăn mặc giống tuổi teen để cho trẻ chứ gì ? Nói như hắn, chẳng khác gì đang cười nhạo tôi.

Tôi cảm tức trùng mắt nhìn hắn, sau đó chạy vọt lên lầu.

Hắn biết tính cách hay giận dỗi và làm liều của tôi, nên vội giữ tay tôi lại.

_ Cô định đi đâu nữa ? Bộ quần áo mà cô đang mặc ở trên người đã đẹp và phù hợp với cô lắm rồi. Cô đừng vì mấy lời nói đùa của tôi, cô tức giận rồi lại muốn lên lầu thay quần áo.

Tôi bất chấp hắn là tên đàn ông đáng sợ như thế nào, và có bao nhiêu người đang đứng xem tôi diễn hài. Tôi tặng cho hắn mấy cú đá vào chân, sau đó tôi còn giẫm thật mạnh lên bàn chân đang đi giép lê trong nhà của hắn.

Sau khi khiến cho hắn tức điên lên, còn chú tổng quản và chị giúp việc há hốc mồm vì kinh ngạc, tôi chạy theo hướng ngược. Lúc này, tôi không vọt lên lầu nữa, mà vọt vào nhà bếp.

Tôi là người điếc không sợ súng. Sao tôi dám chọc giận ác quỷ, nếu chẳng may hắn lại nộ khí bốc hỏa như buổi chiều hôm qua, tính mạng nhỏ bé của tôi còn đâu ?

Chạy vào trong bếp, tôi ngó quanh quất, tôi cố tìm một chỗ trống nào đấy để trốn tạm. Tôi là thế, mỗi lần tôi gặp chuyện gì không thể giải quyết được, hay rơi vào bế tắc không có lối thoát, tôi đều nghĩ đến việc “trốn” đầu tiên.

Bếp nhà hắn rất rộng rãi và thoáng mát. Trong bếp có một bộ bàn gỗ gồm một chiếc bàn dài hơn hai mét, và hơn tám cái ghế. Kệ đựng bát đĩa, tủ đựng đồ đều đồng màu với bộ bàn gỗ dùng để ăn, sàn nhà và tường được sơn màu trắng. Trong nhà bếp chỉ được phối hai màu là màu trắng, và cam vàng nhạt.

Trên bàn ăn có hơn mười món ăn; bát, chén đĩa, ly tách, rượu đều đã được chuẩn bị sẵn. Chắc hẳn đã cho người giúp việc trong nhà chuẩn bị đồ ăn sáng, lúc tôi vẫn còn đang gặp Chu Công ở trên giường.

Tôi còn đang ngờ ngác không biết mình nên tìm chỗ nào để trốn, có một thằng bé cao gần một mét, mặc một chiếc quần soóc jean màu xanh dương, áo cộc tay màu tím than, nước da trắng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương, sống mũi cao, đôi mắt đen sâu giống hệt hắn, đôi môi mỏng màu hồng nhạt, chân thẳng bé đi một đôi giày vải màu trắng đang đứng ở giữa nhà bếp.

Nhìn thấy thằng bé, tính yêu trẻ trong tôi trỗi dậy, tôi quên luôn lý do vì sao mình lại chạy vào nhà bếp. Tôi ngồi xổm trước mặt thằng bé, môi cười thật tươi, tay tôi chìa ra.

_ Chào nhóc ! Em tên là gì thế ? Chị có thể làm quen với em được không ?

Thằng bé lạnh lùng nhìn tôi, ánh mắt nó thể hiện sự chán ghét và khinh bỉ.

Tôi xụ mặt, miệng tôi cười hi hi.

_ Chị chỉ muốn làm quen với em thôi. Em có cần lạnh lùng như thế không ?

Tôi gãi đầu, tôi thở hắt ra một hơi. Từng tiếng lẩm bẩm phát ra từ chiếc miệng nhỏ nhắn và xinh xắn của tôi.

_ Không phải em cũng học theo tính cách lạnh lùng và đáng ghét của hắn chứ ? Hu hu hu ! Sao số tôi khổ quá thế này hả trời ? Tìm mãi mới gặp được một đứa trẻ dễ thương và đáng yêu, cứ tưởng có thể nói chuyện và làm quen được với nó, không ngờ nó cũng giống hệt hắn. Tôi muốn đi về ! Tôi không muốn sống ở đây nữa ! Chán quá ! Chán quá đi mất !

Không hiểu thằng bé có nghe thấy tôi nói gì không, nhưng mà đôi mắt đen sâu của nó nhìn tôi đầy tò mò và hiếu kì. Có lẽ nó chưa từng gặp một cô gái nào lại điên khùng như tôi.

Hai tay nó dút vào túi quần, mặt nó vênh lên.

Nhìn khuôn mặt cổ tò ra người lớn và trưởng thành của nó, tôi không nhịn được cười. Tôi le lưỡi với nó, tôi làm mặt hề với nó.

Đầu tiên thằng bé sững sờ nhìn tôi, chắc nó thấy tôi còn trẻ con và nghịch ngợm hơn cả nó. Sau đó, thằng bé trừng mắt nhìn tôi, nó tặng cho một ánh mắt có thể thiêu hủy cả một tòa cao ốc.

Tôi không thể chịu đựng được tính cách ông cụ non của thằng bé hơn nữa, nên đã cười thành tiếng. Tôi ngồi bệt xuống đất, tôi ôm lấy bụng, sau đó tôi cười sảng sặc, tôi cười đến chảy cả nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Trong mắt của thằng bé, tôi đã mất hết hình tượng đạo mạo của một bà cô già khó tính và tham tiền rồi. Tôi giờ chỉ là một hài tử mới lên ba tuổi, khi trông thấy một chuyện gì đó quá mới lạ, và quá buồn cười, nên cười như điên, cười mà quên mất mình năm nay đã 25, không phải là 8 hay 10 tuổi.

Thằng bé căm giận nhìn tôi, mắt nó nổi lửa, nó liền dơ tay lên tát vào mặt tôi. Thế đấy, đây đúng là cách giáo dục của mấy người lớn trong gia đình.

Tôi đã từng làm quen với những đứa trẻ còn hung dữ và đáng sợ hơn cả thằng bé này. Nói đùa, một con bé lớn lên trong tu viện, mỗi ngày phải chiến đấu với hơn 50 đứa trẻ, lại không hiểu tính của thằng bé này sao.

Trước khi thằng bé kịp tát trúng vào mặt tôi, tôi liền tóm ngay lấy tay nó. Tôi trầm giọng bảo nó.

_ Em định đánh chị thật đấy à ? Em có biết hành động của em như thế là hỗn láo lắm không ?

Tôi ôm lấy ngang eo nó, tôi mặc kệ nó giãy giụa, tôi giữ nó thật chặt. Tay tôi dơ lên cao, tôi giả vờ làm mặt giận với nó.

_ Chị phải đánh em, phải trừng phạt tội em dám láo lếu với chị. Em muốn chị đánh em vào mông, hay là vào lưng ?

Thằng bé “hừ” một tiếng, nó nhìn tôi bằng ánh mắt coi thường và thách thức. Ý nó muốn bảo tôi rằng “Có giỏi thì cô cứ đánh đi ! Nếu tôi mà kêu lên một tiếng tôi nhất định không phải là người”

A ha ! Thằng bé này dũng cảm thật, rất đáng để khen ngợi.

Tôi định đánh vào mông nó, cho nó chừa tính cách ương bướng và không biết cách cư xử với người lớn đi. Nhưng lại nghĩ chắc thằng bé này đã được nuông chiều từ bé, nếu dùng roi vọt e rằng cũng không hay cho lắm, biết đâu roi vọt chỉ làm cho thằng bé thêm nhõm, và càng láo lếu hơn thì sao ? Suy nghĩ một chút tôi liền chuyển phương án tác chiến, thay vì đánh nó, tôi liền chọc vào nách nó.

_ Để chị xem, em còn vênh mặt lên với chị được bao lâu ? Nói trước cho em biết, ngón nghề cù nì của chị đây rất là cao siêu, em chuẩn bị tinh thần đi.

Tôi liền lột giầy đi vào chân của thằng bé.

Thằng bé biết tôi định làm gì, nó hét lên, nó cố sống cố chết giãy giụa và quấy đạp lung tung. Tôi cố nén cười. Trẻ con thì vẫn là trẻ con, dù có cố ra mình là người lớn, cũng không thể giống được.

Hình ảnh nghịch ngợm của tôi và thằng bé lọt vào mắt hấn. Hấn đã đứng ở cửa nhà bếp rất lâu nhưng không có lên tiếng, hình như hấn muốn xem tôi định đối phó với thằng con trai ranh ma và không biết nghe lời của hấn như thế nào ?

Sau khi cởi bỏ được giầy của thằng bé, tôi bắt đầu gãi nhẹ vào chân nó. Đầu tiên, nó còn cố nín không dám cười, nhưng ngay sau đó, nó cười ngặt nghẽo. Miệng tôi “phụt” ra một tiếng, tôi phải cố lắm mới tỏ ra nghiêm mặt để cho thằng bé biết là tôi đang tức giận.

_ Buông ra ! Đồ bà cô điên !

Cuối cùng thằng bé cũng lên tiếng phản kích.

Thằng bé dám gọi tôi là bà cô điên ? Thằng bé láo lếu này, tôi mà không dạy bảo nó, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho nó.

Đặt thằng bé nằm úp trên gối mình, tôi phát nhẹ vào mông nó.

_ Sao em dám mở miệng mắng chị hả ? Chị mặc dù hay cười đùa một tí, nhưng tuyệt đối không có điên.

_ Đồ điên ! Cô là bà già điên !

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, tôi phát nhẹ thêm mấy cái vào mông nó.

_ Không được phép gọi chị là bà cô điên.

_ Đồ điên ! Đồ điên ! Đồ điên !

Thằng bé liên tiếp rửa tôi.

Tôi liền nhấc bổng nó lên giữa không trung. Miệng tôi cười toe tóa, mắt tôi nãy lửa.

_ Em nói đúng rồi đó. Cứ rửa chị là bà cô điên nhiều vào, chị sẽ xử lý em. Em có biết để đối phó với một đứa trẻ hư và không biết nghe lời như em, chị sẽ làm gì không hả ?

Thằng bé khinh thường bảo tôi.

_Bà có thể làm được gì tôi ? Đánh tôi chắc ?

Tôi muốn khóc thét. Sao phong độ của tôi trước bọn trẻ lại giảm sút một cách nghiêm trọng thế này ? Không được ! Tôi nhất định phải trấn chỉnh lại tinh thần. Thắng bé này chính là mục tiêu mà tôi muốn chinh phục.

Tôi đặt thắng bé xuống đất, hai tay tôi xoa vào nhau, tôi tặng cho thắng bé một nụ cười ghê rợn.

He he he ! Thắng nhóc kia ! Hãy đợi đấy, chị sẽ cho em biết tay.

Khi nhìn thấy nụ cười đáng sợ của tôi, thắng bé hơi rùng mình. Chắc giờ này cu cậu tưởng tôi bị điên thật.

Thắng bé hung hăng trằm mặt xuống, chân của nó dơ lên, nó lại định đánh tôi tiếp.

Tôi dễ dàng tóm được eo của nó, phát thêm cho nó hai cái tét vào mông nữa, tôi liền kéo ghế, sau đó đặt nó ngồi xuống.

_Em ngồi xuống ăn đi. Chị có việc cần giải quyết.

Tôi chạy lung tung khắp căn nhà bếp, tôi đang cố tìm một khe nẻ nào đó để chui qua. Ngồi trên bàn, thắng bé tròn xoe mắt nhìn tôi. Nếu như lúc này, nó nghĩ tôi bị điên bình thường, thì giờ nó coi tôi là một bệnh nhân tâm thần vừa mới trốn trại.

_Cô định bỏ đi đâu ?

Từ cửa bếp, hấn bước vào trong phòng.

Nghe giọng nói của hấn phát ra từ phía sau, tôi hoảng sợ nhảy dựng lên. Mặt tôi méo xệch, tôi cố gắng nở một nụ cười gượng gạo.

_Không. . .không đi đâu cả. Tôi chỉ đang ngắm nhìn và quan sát căn bếp của anh thôi.

Sự xuất hiện của hấn khiến thắng bé quay lại nhìn, nó chỉ nhìn lướt qua hấn, sau đó nó làm như hấn là không khí, nó không thèm chào cũng không bảo hấn câu nào. Cũng may tôi đã từng nghe hấn nhắc về mối quan hệ không mấy tốt đẹp giữa hai bố con hấn, nên tôi không lấy thế làm ngạc nhiên hay bất ngờ.

Tôi giờ lo cho mình còn chẳng xong, làm gì còn tâm trí để tìm cách giúp hai bố con hấn hòa hợp với nhau nữa.

_Cô nhìn từ bấy đến giờ mà vẫn chưa đủ sao ?

Tôi lúng túng gãi đầu, giọng tôi ấp úng như gà mắc tóc.

_Làm. . .làm sao mà đủ được. Căn bếp của anh đẹp như thế, tôi phải ngắm, phải nhìn cho đã mắt.

Hấn cười nhạt nhìn tôi.

_Nếu cô muốn nhìn, muốn ngắm thì cứ tiếp tục đi. Khi nào đã nhìn ngắm đủ rồi, thì hãy ngồi xuống ăn cơm.

Hấn tiến lại gần bàn ăn, kéo ghế, hấn ngồi xuống.

Tôi tặng cho hấn một cái nguyệt, mắt tôi căm tức nhìn hấn.

Tên chết tiệt ! Tại sao hai bố con hấn lại giống nhau như thế ?

Mặc dù tôi thích những đứa trẻ dễ thương, nhưng thắng bé này khiến tôi hiểu thắng và muốn chinh phục trong tôi trở dậy. Tôi giống như một người huấn luyện ngựa, còn thắng bé là một con ngựa non hầu đá, một con ngựa non chưa trưởng thành. Là một cô gái ưa thử thách và mạo hiểm, tôi nhất định sẽ biến thắng nhóc trở thành một con ngựa thuần chủng.

Dường như đoán được suy nghĩ trong đầu tôi, trên môi hấn nhếch lên thành một nụ cười. Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hấn. Có lẽ khi chọn tôi làm người chăm sóc và trông nom thắng bé, hấn đã suy nghĩ và đắn đo rất lâu.

_Cô ngồi xuống ăn đi ! Sao cô vẫn còn đứng ở đây ?

Không cần hấn phải mời lần thứ hai, tôi kéo ghế ngồi xuống.

Hấn ngồi cạnh thắng bé, còn tôi ngồi đối diện với bố con họ. Cầm lấy đĩa, tôi bắt đầu gấp thức ăn. Mặc dù tôi là một kẻ ham ăn, một con heo ham ngủ, nhưng tôi ăn rất ít. Tôi giống như một kẻ hầu đôi khi nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, nhưng khi động đĩa, tôi chỉ ăn đủ no.

Thắng bé tự gấp thức ăn, nó ăn uống rất điềm tĩnh. Nhìn cách nó ăn uống, tôi thấy nó chẳng khác gì một ông cụ non. Khi bắt gặp ánh mắt nhìn mình đầy đe dọa của thắng bé, tôi bĩu môi, sau đó làm mặt hề với nó. Thắng bé nghiêng răng, mắt nó nổi lửa. Tôi cố gắng che dấu tiếng cười trong cổ họng. Tôi vừa ăn vừa chiến đấu bằng mắt trong thầm lặng với thắng bé.

Trên bàn có món chả nem. Tôi vừa đặt đĩa định gấp, thằng bé liền chen ngay đĩa không cho tôi gấp.

Tôi tức điên lên. Thằng bé ranh con này dám chọc giận tôi. Được lắm, nếu nó mà thích, thì tôi đây chiều.

Nó cố giữ đĩa của tôi, tôi liền nhanh tay rút ra, sau đó giữ chặt lấy đôi đĩa của nó. Tình thế đã hoàn toàn đảo ngược, một đứa trẻ mới có 8 tuổi làm sao có thể đấu được một cô gái 25 tuổi đã trưởng thành như tôi. Nói đến đây, tôi thấy thật xấu hổ, tôi đang bắt nạt một đứa trẻ con.

Ngồi ở bên cạnh, hẳn không nói một câu gì, hẳn mặc cho hai chúng tôi đấu đá lẫn nhau. Hình như hẳn muốn hai chúng tôi được tự nhiên làm quen, và hiểu tính cách của nhau hơn. Có lẽ tôi nên cảm ơn hẳn. Nếu hẳn mà lên tiếng nhắc nhở, chắc là tôi phải dõn dặt vì xấu hổ mất.

Thằng bé nắm môi mím mồm nhưng không tài nào rút ra được khỏi đôi đĩa mà tôi đang kẹp chặt. Tôi sợ thằng bé sẽ nổi khùng, sau đó đập đồ đạc hay hất bỏ thức ăn thì lại không hay, nên chỉ trêu đùa nó một chút, tôi liền thả cho đôi đĩa của nó được tự do.

Thằng bé bị tôi hành động của tôi làm cho thương tổn đến lòng tự trọng, nó liền tìm đủ mọi cách để ăn thua đủ với tôi.

Tôi đọc được trong ánh mắt nó sự tức giận, và muốn trả thù. Tôi bắt đầu có hứng thú với thằng bé. Nó càng tỏ ra muốn tranh đấu với tôi, tôi càng muốn tiếp tục trêu đùa và chọc tức nó. Đã lâu rồi, tôi không còn được đùa giỡn với bọn trẻ, nên tôi cảm thấy nhớ chúng. Nay gặp được một thằng nhỏ dõn dặt ương ương thế này, tôi phải tận dụng mọi khả năng và cơ hội của mình để giáo huấn nó.

Giờ tôi và thằng bé là hai đứa trẻ con đang tranh giành thức ăn, còn hẳn là một ông bố độc thân đang ngồi ăn với hai đứa con của mình. Tôi biết nếu tôi mà là một cô gái khác, họ tuyệt đối không hành động giống như tôi. Họ sẽ ăn uống nhỏ nhẹ, sẽ cẩn trọng chịu đựng tính cách ương bướng và láo lếu của thằng bé.

Nhưng tôi không phải là họ, tôi không muốn lấy lòng hẳn, cũng không muốn chịu thua thằng bé, hay bỏ qua cho hành động vô phép tắc và không biết đến ai của thằng bé. Tôi nhất định phải dạy bảo nó, phải làm cho nó hiểu ra rằng trẻ con nên cư xử và hành động cho đúng với tính cách của trẻ con, đừng tưởng nó được sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có thì không cần nề nết ai.

Chiến đấu tranh giành thức ăn với thằng bé một hồi, tôi phải công nhận một điều là thằng bé này dai như đũa và có sức chịu đựng rất cao. Nó dành hầu như toàn bộ thời gian trên bàn ăn, để tranh giành thức ăn với tôi. Tôi chỉ đùa vui với nó một lúc, sau đó tôi buông đũa đứng lên. Tôi không muốn làm khó thằng bé, cũng không muốn vì tôi nó phải nhịn ăn. Tôi hiểu đứa trẻ nào cũng cần phải có thời gian để dạy dỗ và cần từ từ nói cho nó biết, nó nên làm như thế nào mới là một đứa trẻ ngoan.

_ Cô không ăn nữa sao ?

_ Tôi no rồi. Anh và thằng bé cứ tiếp tục ăn đi. Tôi đi lên phòng.

_ Cô có chắc là mình no rồi không ? Cô không cần phải lo cho thằng bé, lúc nữa nó đói nó lại ăn tiếp.

Tôi le lưỡi và cười với thằng bé.

_ Tôi đã no thật rồi. Tôi không phải cố làm cao đâu.

Không muốn nói chuyện lời thôi với hẳn nữa. Tôi đi ra khỏi nhà bếp. Tôi định đi lên phòng, nhưng thấy chán khi phải đối diện với bốn bức tường và xem xem một mình. Tôi chuyển hướng từ đi lên lầu, sang mở cửa phòng khách, sau đó đi ra sân vườn.

Tuy sân vườn của hẳn rất nhỏ, nhưng có đủ cây cảnh, hoa lá, có ghế ngồi, có xích đu, và một bể bơi.

Tôi chạy nhanh lại gần chiếc xích đu ở cuối sân vườn. Khom người tôi ngồi xuống, nhún chân, tôi bắt đầu đu dây, cảm giác mình đang bay thật tuyệt. Tôi ngược mắt nhìn lên trời. Từng đám mây trắng đang bay lơ lửng trên nền da trời trong xanh. Có nhiều lúc tôi ước mình có thể bay nhảy giống như một con chim. Tôi muốn đi du lịch khắp thế giới, muốn có thể tìm hiểu văn hóa và ngôn ngữ của những quốc gia khác nhau. Mặc dù tôi biết ước mơ quá xa vời và xa rời thực tiễn này, tôi sẽ không bao giờ thực hiện được, nhưng đã là con người, ai chẳng có ước mơ của riêng mình.

Đu dây chán, tôi đi dạo quanh bể bơi ở sân trước của căn biệt thự. Tôi sinh ra và lớn lên ở một nơi có sông, có núi, có đồng ruộng bao la, và có những cảnh đẹp hiếm có, nên ngay từ khi lên bảy tuổi, tôi đã biết bơi. Với một con bé suốt ngày tắm sông như tôi mà nói, chiếc bể bơi nhỏ xíu này của hẳn không là gì cả.

Tôi đứng lặng ngắm nhìn những bông hoa, ngắm nhìn từng chiếc lá, tận hưởng cảm giác mát lạnh do gió thổi qua. Lúc này tôi có cảm giác mình đang ở quê nhà, đang đứng trên núi cao nhìn xuống một hồ nước trong xanh, cây cối tươi mát hiền hòa. Mỗi lần hòa mình vào thiên nhiên, bao nhiêu mệt mỏi và u uất trong tôi đều tan biến.

Tôi dang rộng hai tay sang hai bên, tôi đứng theo tư thế chuẩn bị muốn nhảy xuống bể bơi.

_ Cô có thể bỏ bộ mặt tự mãn và buồn cười đấy đi được không ? Trông cô lúc này chẳng khác gì một kẻ không có gì cả, nhưng lại cố tỏ ra mình có mọi thứ và chuẩn bị uồn miệng lưỡi để nói dối.

Không cần phải mở mắt ra, tôi đã biết kẻ mà tôi căm ghét nhất, kẻ mà chiều tối hôm qua túm lấy cổ áo tôi để đánh tôi là ai.

Tên xấu xa ! Đồ độc ác ! Tại sao mới sáng sớm Tên kia lại đến đây làm gì ? Và tại sao vừa mới trông thấy mặt tôi, Tên kia lại dùng miệng lưỡi sắc như

dao để rửa tội ? Có lẽ tôi đã đoán đúng. Tên kia không phải là đàn ông mà là đàn bà. Vì chỉ có đàn bà, mới chanh chua và thù dai như thế ?

Hắn đã lừa tôi, hắn nói rằng em trai hắn không phải là người xấu và không bao giờ chấp vật. Nhưng nhìn và nghe xem, là kẻ khốn kiếp nào đang đứng ở đây nhìn tôi bằng ánh mắt chằm chọc, và dùng giọng nói của một tú bà ở kĩ viện thế này ?

Lúc này, tôi vừa mới cãi nhau và gây chiến với thằng bé, nên lúc này lòng tôi đã nguội lạnh, tôi không muốn đấu lý và vênh mồm lên để ăn thua đủ với Tên kia nữa. Tôi mặc kệ Tên kia muốn nói gì thì nói, tôi chỉ mong Tên kia để cho tôi yên.

Tên kia thấy tôi im lặng không trả lời, cũng không thèm nhìn mình đến lấy một cái, Tên kia nổi xung lên.

_Cô bị điếc hay sao thế hả, hay là cô đang chán đời muốn tự sát ?

Tôi cảm tức quay lại nhìn Tên kia. Sau khi tặng cho Tên kia một ánh mắt có thể găm hơn 5,000 lỗ trên người Tên kia, tôi mới tiếp tục nhìn về phía trước.

Tên kia bị hành động vô phép và không tôn trọng mình của tôi chọc cho nổi điên. Tên kia đi lại gần chỗ tôi đứng. Trong khi tôi chưa kịp kêu lên một tiếng nào, hay đá cho Tên kia vài cú, Tên kia đẩy tôi ngã xuống bể bơi.

Khi ngã xuống nước việc làm đầu tiên của tôi là vùng vẫy, nhưng tôi muốn trả đũa Tên kia. Nếu tôi mà không dọa cho Tên kia sợ chết khiếp, hay không thể kéo Tên kia xuống nước, tôi sẽ không cam lòng.

Tôi nín thở, sau đó để cho cơ thể mình chìm dần xuống đáy bể bơi, tay chân tôi quẫy đạp như một kẻ không hề biết bơi. Tôi dự định nếu Tên kia không nhảy xuống cứu tôi, tôi sẽ ngoi lên mặt nước sau đó sẽ tự bơi lên bờ. Tôi sẽ coi như số tôi xui xẻo khi vớ phải một tên thấy chết mà không cứu như Tên kia và kẻ từ nay tôi sẽ không thèm nhìn mặt Tên kia nữa.

Còn nếu Tên kia nhảy xuống cứu tôi. Tôi sẽ bơi lên bờ cho thật lẹ, sau đó đứng ở trên bờ để cười đếu Tên kia. Đã có chủ ý ở trong đầu, tôi cứ thế mà làm theo.

Nhưng hình như ông Trời không chiều lòng tôi thì phải. Tôi chưa kịp thực hiện được ý định “cao đẹp” của mình, hắn đã nhảy xuống bể bơi để cứu tôi lên.

Tôi không biết nên khóc hay là nên cười. Tôi muốn mở miệng trách mắng hắn vì đã phá hỏng kế hoạch hạ nhục Tên kia của mình, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt trầm trọng và hốt hoảng của hắn khi nhảy xuống cứu mình, tôi lại không dám mở miệng ra để nói một câu gì cả. Tôi dựa đầu vào ngực hắn, tôi thực sự rất cảm động và muốn khóc. Từ khi gặp hắn, tôi mặc dù gặp họa nhiều hơn, nhưng lần nào hắn cũng cứu tôi.

Tôi đã trót đóng kịch là mình không biết bơi, nên đành phải đóng cho trọn hết vai diễn của mình.

Hắn đặt tôi ngồi trên nền gạch ở trong sân. Ánh mắt hắn nhìn tôi đầy lo lắng, và thương xót.

_Cô thấy trong người thế nào ?

Tôi ho sặc sụa. Vì hắn đột nhiên nhảy xuống cứu tôi, tôi quá kinh hoàng nên đã mở miệng, thành ra nước trong bể bơi tràn vào mũi và cổ họng, khiến tôi bị sặc suýt chết. Lúc này tôi rất muốn quát ầm lên. Chết tiệt ! Hắn có thể hiểu tôi một chút được không ? Tôi đâu có muốn hắn cứu tôi. Hu hu hu ! Tôi ghét hắn ! Hắn là một tên ngu ngốc, một tên đầu gối.

Hắn vỗ nhẹ vào lưng tôi để cho tôi thuận khí. Tôi ho mất một lúc lâu mới dừng lại. Người tôi và người hắn ướt nhẹp. Việc hai người quần áo dính sát vào người, ôm nhau trước mặt Tên kia, thằng bé, và mấy người làm trong nhà thật không hay ho một chút nào. Tôi đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Chông tay xuống đất, tôi cố gắng đứng lên.

Tên kia bối rối nhìn tôi, hình như Tên kia không dám tin là tôi không hề biết bơi. Khi nhìn thấy ánh mắt không mấy tự nhiên của Tên kia dành cho mình, tôi nghĩ chắc là Tên kia cũng không muốn tôi bị chết chìm ở trong bể bơi.

Hắn đỡ lấy thân hình lảo đảo của tôi. Hắn nhìn em trai bằng ánh mắt cảnh cáo và nghiêm khắc, hắn nhẹ nhàng bảo tôi.

_Để tôi đưa cô lên lầu thay quần áo.

Tôi lắc đầu đáp.

_Không cần đâu. Tôi có thể tự đi được.

Đi qua Tên kia, tôi nhìn Tên kia bằng ánh mắt chán ghét và phẫn nộ. Tôi không cần biết là Tên kia có phải là người xấu hay không ? Nhưng những gì mà Tên kia gây ra cho tôi, tôi tuyệt đối không tha thứ.

Sống ở trên đời này 25 năm, tôi cứ tưởng rằng chỉ có dân giang hồ và đầu gấu mới đánh và hành hạ phụ nữ, không ngờ một mình tinh nổi tiếng, một người phong độ hào hoa như Tên kia cũng có thể xuống tay được với tôi.

Tôi lắc đầu thờ dãi, có lẽ tôi đã chọc người không nên chọc. Tên kia không chỉ có tính chanh chua như đàn bà, mà còn hung dữ hơn cả dân giang hồ. Từ lần sau tốt nhất tôi nên tránh xa Tên kia xa một chút cho an toàn. Tôi không muốn cái mạng nhỏ bé của mình chết trong tay Tên kia.

Lên lầu, mở cửa phòng ngủ mà hắn cho người dọn dẹp và trang trí cho tôi, tôi mở tủ quần áo. Tôi lục tung gần như hết tất cả quần áo trong tủ để tìm một

bồ đồ phù hợp với mình. Sau khi lục lọi một hồi, tôi ngồi bệt xuống sàn nhà, tôi không biết nên mặc bộ đồ nào. Tâm trí tôi lúc này đang hoảng loạn, nên không thể suy nghĩ được gì.

Nếu quần áo là do tôi chọn, tôi mua, tôi sẽ rất dễ dàng lấy ngay được một bộ để mặc ở nhà, mà không cần suy nghĩ đến hai giây, nhưng đây là do hấn nhờ người mua cho tôi. Tôi thấy quần áo trong tủ, cái thì tồi quá, cái thì sặc sỡ quá. Tôi vô đầu bứt tóc. Rút cuộc tôi nên chọn bộ nào ?

Chị giúp việc thấy tôi ngồi bệt xuống sàn nhà, bộ quần áo ướt trên người vẫn chưa thay, chị vội ngồi xuống bên cạnh tôi.

_ Cô đang tìm gì thế ? Sao cô không đi thay quần áo đi ?

Tôi ngước mặt nhìn chị, mặt tôi mếu như sắp khóc.

_ Em không biết mặc bộ đồ nào cả.

Chị giúp việc không nhìn được cười. Có lẽ chị chưa từng gặp một cô gái nào ngớ ngẩn và đơn thuần như tôi. Cả một tủ quần áo thời trang mà bao nhiêu cô gái mơ ước đều không có được, thế mà tôi lại không biết chọn bộ đồ nào để mặc.

Có lẽ biết tôi không nói đùa, nên chị giúp tôi chọn đồ. Sau năm phút, chị đưa cho tôi một bộ quần áo.

Tôi vội cầm lên xem. Khi nhìn kĩ chiếc váy maxi làm bằng ren in hình những cánh hoa hồng trên thân váy dài đến ngang bắp chân, tôi nhảy dựng lên như đĩa phai vôi, tôi lùi ra xa mấy mét, tôi ném trả chiếc váy hiệu maxi hồ cỏ và hồ vai cho chị, tay tôi xua lia lịa.

_ Em tuyệt đối không mặc đâu. Bộ quần áo vết màu trắng mà em thay tối hôm qua đã khô chưa hả chị ? Em muốn mặc.

Đứng ở ngoài cửa phòng, hấn thiếu kiên nhẫn bảo tôi.

_ Cô định mặc bộ quần áo ướt trên người đến bao giờ nữa ? Cô muốn bị cảm lạnh đúng không ?

_ Á..á...á !

Thêm một lần nữa, hấn lại dọa cho tôi nhảy dựng. Tôi căm phẫn nhìn ra hướng cửa. Hu hu hu ! Tôi muốn khóc thét ! Tại sao mọi người đều gần như là tập trung hết ở đây ? Việc tôi mặc quần áo ướt, việc tôi vô đầu bứt tóc vì chọn lựa quần áo thì liên quan gì đến họ ? Sao nhà họ Trương này lại dỗi hơi như thế ?

Hấn nhìn ánh mắt trừng trừng và tức giận của tôi, lúc này hấn mới quay lại về phía sau lưng. Nhìn thấy thằng em trai đang ung dung đút hai tay vào túi quần, và mặt chế giễu nhìn tôi, hấn lạnh lùng ra lệnh.

_ Tất cả mọi người lui xuống đi, hãy để cho cô ấy được nghỉ ngơi.

Tên kia nhếch mép nhìn tôi từ đầu xuống chân.

_ Thân người khẳng khiu của cô sắp bị gió thổi bay rồi. Cô nên nhanh chóng thay quần áo đi thôi.

Tôi quá xấu hổ ! Trong lòng tôi không ngừng gào thét ! Tôi muốn đập đầu vào bờ tường để tự sát. Tại sao họ thích mang tôi ra để làm trò hề cho họ thế ?

Tôi quá tức giận, nên chẳng cần quan tâm đến sở thích ăn mặc của mình là tuyệt đối không mặc váy nữa. Tôi lấy ngay chiếc váy hiệu maxi làm bằng ren trên tay chị giúp việc, sau đó chạy biến vào phòng tắm như một con lốc.

_ Rầm !

Cánh cửa phòng bị tôi thô lỗ đóng lại. Lột bỏ bộ quần áo ướt ở trên người, tôi mặc chiếc váy hiệu maxi vào người.

Chiếc váy rất vừa với tôi. Mặc váy cho tôi cảm giác cơ thể tôi là một dòng suối, tôi đang uốn lượn và đang trôi đi.

Lần đầu tiên mặc váy nên tôi thấy hơi kì quái và lạ lẫm. Soi mình trong gương, mắt tôi tròn xoe, còn miệng tôi hết há ra rồi lại ngậm vào. Chiếc váy có viền đen ở ngang ngực, có hai dây đeo giống như áo hai dây, có chít eo hình một cái nơ màu đen ở giữa. Vì dáng tôi mảnh khảnh, mặt tôi lại giống như búp bê, nên khi mặc bộ váy maxi có in những bông hoa mềm mại màu tím và màu trắng này, tôi giống hệt như một nữ chúa của biển xanh.

Thay quần áo xong, tôi thập thò trước cửa, mắt tôi ngó ngược ngó xuôi. Sau khi xác định được rằng, họ đã bỏ đi hết, tôi mới dám bước ra khỏi phòng tắm.

Chị giúp việc đang lau sàn nhà. Nghe thấy tiếng động do bàn chân tôi bước trên sàn nhà tạo nên, chị ngẩng mặt lên nhìn tôi.

Nhìn đôi mắt ngơ ngác, và chiếc miệng anh đào há hốc của chị, tôi đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Dưới ánh mắt kinh ngạc và sững sờ của chị, tôi muốn chạy ngay vào phòng tắm, và thay chiếc váy hiệu maxi này ra.

Mái tóc tôi vẫn còn ướt nên nước nhỏ giọt xuống cổ. Chị vội buông cây chổi, chị xông đến nắm lấy tay tôi, chị lôi tôi đến gần bàn trang điểm, chị ấn tôi

ngồi xuống ghế.

Một loạt động tác của chị khiến tôi choáng váng. Trong khi tôi vẫn còn chưa hiểu gì, chị liền lấy một cái máy sấy tóc ở trong tủ, chị bắt đầu sấy tóc cho tôi.

Tôi rất biết ơn chị. Mặc dù tôi và chị chỉ vừa mới gặp mặt nhau, và không quen biết nhiều nhưng chị đối xử với tôi thật tốt.

Sau khi sấy tóc khô cho tôi. Tôi tưởng như thế là xong, nào ngờ chị ngắm nghía khuôn mặt tôi thật kĩ, làm tôi càng thêm lúng túng và ngượng ngùng.

Chị vuốt mái tóc tơ màu đen mềm mượt dài đến ngang vai của tôi, chị vừa cười vừa nhìn khuôn mặt tôi trong gương.

_Trông em thật giống như một con búp bê. Để chị chỉnh sửa lại mái tóc cho em.

Tôi vội lắc đầu quầy quậy.

_Không cần đâu chị. Em để tóc dài tự nhiên như thế này là được rồi.

Tôi vừa mới mở miệng nói xong. “Cạch” cánh cửa mở ra. Một chị giúp việc nữa bước vào phòng. Nhìn chị tôi có cảm giác như đang nhìn thấy một cô gái phơi quá nhiều nắng và gió nên nước da của chị mang màu bánh mật, trông chị thật khỏe mạnh.

_Câu đang làm gì thế ?

_Mình đang định uốn tóc cho cô gái này.

Chị có nước da bánh mật bước lại gần tôi. Ngắm tôi một chút, chị gật đầu.

_Câu nói đúng. Nếu cô ấy mà uốn tóc sẽ rất đẹp và phù hợp với chiếc váy đang mặc ở trên người.

Hai cô gái người đối người đáp, họ bỏ rơi tôi, họ coi tôi không phải là nhân vật chính mà họ đang nói đến.

Nói là làm, sau khi thảo luận xong, họ lục tìm một máy uốn tóc màu hồng nhạt ở trong tủ đựng đồ. Cắm vào ổ điện, họ bắt đầu uốn tóc cho tôi. Tôi sợ hãi định đứng lên, nhưng chị giúp việc có nước da bánh mật vội giữ lấy hai vai của tôi, chị mỉm cười trấn an tôi.

_Sẽ không lâu đâu, em chịu khó ngồi chờ thêm một lúc nữa.

Tôi nhăn nhó bảo chị.

_Em không muốn uốn tóc, em muốn để tự nhiên.

_Chị biết, nhưng nhiều khi cũng nên thay đổi kiểu tóc cho phù hợp với khuôn mặt và chiếc váy mà em đang mặc.

Bất chấp sự phản đối của tôi, hai chị một tiếp tục công việc cải tạo vóc dáng và vẻ bề ngoài cho tôi, còn người kia nói chuyện và khuyên bảo tôi.

Cuối cùng sau hơn hai mươi phút, tôi đã có một mái tóc bù xù như một con nhím. Khi nhìn thấy hình ảnh mới của mình trong gương, tôi muốn gào thét, mặt tôi méo xệch. Hu hu hu ! Còn đâu hình ảnh của một nữ nhân viên chín chắn và trưởng thành của tôi nữa. Giờ đây tôi đã trở thành một con búp bê đúng nghĩa.

Mỗi lần tôi bối rối, hay gặp vấn đề gì khó giả quyết, tôi lại vô đầu bứt tóc theo thói quen. Chị giúp việc có chiếc miệng anh đào vội giữ tay tôi lại.

_Nếu em động vào tóc bây giờ, em sẽ làm hỏng nếp uốn tóc, và sẽ làm cho tóc bị gãy vì vẫn còn chưa hết ma sát do máy uốn tóc tạo nên.

_Không được. Em không chịu mặc chiếc váy kì quái và mang mái tóc tổ quạ này cho mọi người xem đâu. Họ sẽ cười em thối mũi.

Chị giúp việc có nước da bánh mật phì cười khi thấy cử chỉ trẻ con và đáng yêu của tôi.

_Em đừng nói lung tung. Trông em rất xinh xắn, và dễ thương. Em có biết có nhiều cô gái ước mơ có khuôn mặt đẹp như búp bê, và nước da trắng mịn như men sứ của em không hả ?

Tôi lại chẳng thấy may mắn như lời chị nói một chút nào. Tôi chỉ thấy mình gập xui xẻo và rắc rối vì khuôn mặt giống búp bê thì có.

Còn nhớ khi tôi học đại học, tôi đi xin việc làm thêm, chỉ vì tôi trông quá giống trẻ con nên sau khi nhìn vào hồ sơ xin việc của tôi, không người chủ nào dám tin là tôi đang học đại học và tôi đã đủ tuổi để trở thành một công dân, họ luôn cho rằng tôi khai man tuổi để đi làm, hậu quả là tôi phải trả lời vô số câu hỏi của họ, phải cho họ xem CMND, và thẻ sinh viên của mình, họ mới tin tưởng tôi.

Nhắc lại thời gian ấy, đến giờ tôi vẫn còn bức mình và tức giận.

Hai chị giúp việc đẩy tôi ra khỏi phòng.

_Em mau xuống dưới nhà dưới đi, ông chủ đang chờ em ở dưới đây.

Tôi cố bám chặt lấy cánh cửa phòng.

_Em không đi. Em chỉ đi khi em thay bỏ chiếc váy này ra khỏi người, và lấy lại mái tóc suôn thẳng của mình.

_Em đừng ương bướng nữa. Em mặc chiếc váy này rất đẹp, rất phù hợp với mái tóc uốn ở trên đầu.

_Không ! Em phải thay ra ! Hai chị mau tránh ra để em đi thay quần áo !

Cánh hai người đẩy tôi ra khỏi phòng, còn một người cố sống cố chết để xông vào phòng là tôi đây đã tạo nên những âm thanh, và những cuộc hội thoại và đối đáp có một không hai.

Thêm một lần nữa, hấn và Tên kia, thêm cả thằng bé lại đi lên lầu.

_Cô quạ đã đủ chưa hả ? Nếu đủ rồi còn không mau đi xuống !

Tôi quay lại nhìn hấn, mắt tôi căm tức nhìn hấn, tôi muốn bấm hấn thành hàng trăm hàng nghìn mảnh. Sao lúc nào hấn cũng dám nói với tôi bằng giọng của một bề trên dành cho một kẻ bề dưới như tôi.

Tôi không biết hình ảnh của tôi lúc này trông như thế nào, nhưng sau khi nhìn vào ánh mắt sững sờ và khuôn mặt ngơ ngẩn của hấn khi tôi quay lại nhìn hấn.

Tôi hốt hoảng vội đi giật lùi, mặt tôi phút chốc đỏ bừng như than hồng. Xong rồi ! Hấn đã nhìn thấy tôi mặc váy, còn mái tóc uốn quăn nữa chứ ? Hu hu hu ! Tôi muốn độn thổ, muốn chui xuống đất, muốn biến mất. Có ai cứu tôi không ? Tôi không muốn làm trò hề cho họ.

Lợi dụng sự lơ đãng của tôi, hai chị giúp việc liền đẩy tôi tiến về phía trước. Sức mạnh của họ đã khiến một con bé con manh khảnh như tôi lao đi với tốc độ của tên bắn. Tôi muốn khóc thét. Tại sao họ luôn dùng bạo lực để đối xử với tôi thế này ?

Hấn nhanh tay ôm lấy tôi vào lòng. Tôi bất chấp tất cả mọi người đang có mặt ở đây, tôi túm lấy cổ áo của hấn, tôi hét ầm lên.

_Tôi muốn đi về nhà ! Anh có nghe tôi nói gì không hả ? Tôi muốn đi về nhà ngay lập tức, tôi không còn muốn ở đây nữa.

Nếu trên đời này có một kẻ vô ơn, và không biết điều thì người đó chính là tôi.

Hấn nhìn thẳng vào mặt tôi, mặt hấn xa xăm xuống, đôi mắt lạnh lẽo của hấn xuyên thấu tôi.

_Tốt nhất là cô đừng quạ phá thêm nữa, nếu không dù có phải dùng roi để đánh vào mông cô, tôi cũng không buông tha cho cô.

Mặt tôi đỏ rực như dung nham, tôi nghĩ mọi người trong gia đình này có thể tiết kiệm ga bằng cách dùng chính nhiệt độ trong cơ thể tôi để nướng chín đồ ăn.

Đồ xấu xa ! Đồ ngu ngốc ! Sao hấn dám làm bề mặt tôi với mọi người xung quanh thế này ? Tôi muốn giết hấn, đánh hấn, và vào miệng hấn, dùng băng dính dán chặt vào miệng hấn để hấn không bao giờ nói được nữa.

Những tiếng cười khúc khích nổi lên. Tôi nghe được tiếng “hừ” lạnh của Tên kia, và nhìn thấy được ánh mắt xem thường của thằng bé, hình như thằng bé đã thực sự coi tôi là một bà cô điên.

Lúc này, tôi mới ý thức được hành động vô duyên của mình. Tôi đang đứng sát vào người hấn, chân tôi kiễng lên, hai tay tôi nắm chặt lấy cổ áo hấn. Tôi sợ hãi vội buông cổ áo của hấn ra, tôi đi giật lùi từng bước, tôi cười gượng gạo bảo hấn.

_Anh...anh đừng nóng. Tôi...tôi không có ý gì đâu. Tôi chỉ bị kích động nhất thời nên mới hành động một cách bộc phát thôi. Chắc anh cũng không trách tôi chứ đúng không ?

Ánh mắt hấn nhìn theo từng bước chân của tôi, mặt hấn ngày càng trầm xuống.

_Đừng đi nữa, cô sắp ngã xuống cầu thang rồi.

_Anh...anh nói gì ?

Tôi tưởng hấn chuẩn bị đánh mình, nên chơi với ngã ngựa về phía sau.

Hấn và Tên kia chạy nhanh về phía tôi, cả hai đang cố gắng nắm lấy tay tôi.

Tôi hét lên thất thanh, nỗi sợ hãi tràn ngập trong tâm trí, bóng đen bủa vây lấy tôi, tôi tưởng rằng mình sắp chết.

Cầu thang nhà hấn có tất cả hơn hai mươi bậc. Nếu tôi lăn hết từng ngăn ấy vòng, tôi không bị trấn thương sọ não, bị bong gân, bị gãy xương, cũng bị trấn thương nhẹ.

Hắn là người đứng gần tôi nhất, nên nhanh chóng ôm lấy tôi vào lòng. Tôi và hắn lăn từ trên đỉnh cầu thang xuống đến sàn nhà dưới tầng lầu.

Tôi không hiểu tại sao bản thân tôi lại hay gặp tai nạn như thế ? Tại sao kể từ lúc gặp hắn, tôi không có lúc nào được sống bình yên ? Phải chăng hắn là sao chổi của đời tôi, nên hắn hại tôi ra nông nỗi này ?

Tôi nằm đè lên người hắn. Tuy bị ngã từ trên cao xuống, và lăn hơn hai chục vòng nhưng tôi không thấy đau đớn lắm, có thể hắn đã đỡ và che chắn cho tôi, nên tôi mới tránh được những cú va đập không đáng có.

Hắn nằm im như chết, mắt nhắm nghiền.

Mặt tôi trắng bệch, nước mắt tuôn như mưa. Tôi tưởng hắn đã chết, nên trái tim tôi đau đớn như có ai đó đang giầy xéo và giẫm nát. Suy nghĩ trong tôi hỗn loạn. Tôi không biết khi một người nào đó vĩnh viễn mất đi người thân yêu nhất của mình sẽ có cảm giác như thế nào ?

Còn tôi, tôi bỗng thấy thế giới xung quanh mình sụp đổ, thậm chí có cho tôi hết tất cả tiền bạc, và châu báu trên thế gian tôi cũng không cần. Khi hắn còn sống khỏe mạnh ở bên cạnh tôi, tôi ghét và hay nguyên rủa hắn, nhưng khi thấy hắn nằm im không nhúc nhích, tôi nghĩ rằng trái tim và linh hồn của mình cũng chết theo hắn.

Cảm giác đau đớn và thống khổ này không có bút mực nào có thể tả xiết. Tôi chưa từng nói tôi yêu hắn, cũng không muốn thừa nhận hắn quan trọng đối với tôi, nhưng nay tôi biết khi mất hắn, tôi sẽ mất hết tất cả niềm vui.

Tôi nắm lấy cổ áo của hắn, tôi gào khóc, tôi gọi tên hắn. Nước mắt tôi rơi trên mặt hắn.

Từ từ, hắn mở mắt ra nhìn tôi. Thấy tôi khóc đến thương tâm, hắn mệt mỏi bảo tôi.

_Cô có thể ngồi xuống được không ? Cả thân thể tôi đều đau nhức, giờ lại chịu thêm sức nặng của cô nữa, tôi không thở nổi.

Thấy hắn không có chết, cũng không bị làm sao, tôi sung sướng cười toe toét. Tôi sờ soạn khắp người hắn.

_Anh có bị làm sao không ? Có bị bong gân, có bị gãy xương, hay bị va đập vào đầu không ?

Mọi người đứng xung quanh lúc này còn lo lắng cho hắn, nhưng sau khi nhìn một loạt hành động “tự nhiên” và “vô tư” của tôi, họ đều không nhịn được cười.

Khuôn mặt quanh năm lạnh giá của gia của hắn, vì cử chỉ “sảm sỡ” của tôi, đã hơi ửng đỏ.

Nếu tôi mà biết được mọi người đang suy nghĩ ở trong đầu, tôi không chỉ đỏ mặt tía tai mà còn tìm ngay một chỗ nào đó rồi chui vào và vĩnh viễn không bao giờ lộ đầu ra nhìn ai nữa.

_Tôi không sao. Cô đi xuống đi.

Tôi giật mình nhìn hình ảnh tôi đang ngồi trên bụng hắn, hai chân dang sang hai bên. Mặt tôi từ mái mết, chuyển sang hình ảnh của một con tôm được luộc chín. Tôi đứng bật dậy như lò xo, vì quá ngượng và hấp tấp, nên tôi vương vào chiếc áo thun màu xám đen của hắn, hậu quả tôi lại lao người về phía trước, lần này mục tiêu của tôi là Tên công tử bột chết tiệt kia !

Hoàn hảo ! Thật quá hoàn hảo ! Số tôi thật quá may mắn ! Tôi chẳng những được công tử lạnh như băng nhà họ Trương ôm, mà ngay cả tên nóng như lửa và có miệng lưỡi chanh chua kia đỡ lấy.

Tôi ngã đè lên ngực của Tên kia. Tôi đau đớn nhắm mắt. Tôi rất muốn bác ngay một cái thang lên trời và hỏi ông tại sao lại bắt tôi chịu đủ mọi tai họa thể này ?

Vòng tay của Tên kia ôm chặt lấy tôi, trái tim Tên kia đập thật nhanh. Dựa vào lồng ngực rộng rãi và nam tính của Tên kia, tôi hoàn toàn không dám tin tưởng là Tên kia đã đỡ lấy tôi, và vừa cứu thoát tôi khỏi ngã một cú đau điếng.

Tôi nghĩ vì ơn cứu mạng này, tôi sẽ bỏ qua cho Tên kia chuyện đẩy tôi ngã xuống bể bơi lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Hắn đã đứng dậy từ lúc nào rồi, hắn nhắc tôi ra khỏi người Tên kia. Tôi bị hắn nhắc bổng lên giống hệt như một đứa trẻ con.

Mặt hắn lúc này không phải là lạnh nữa, mà vừa lạnh vừa tối xám như bóng đêm, còn ánh mắt hắn giống như một cục than bị vùi lấp trong tuyết trắng.

Cơ thể tôi bất giác run rẩy, tôi không biết mình đã phạm phải lỗi lầm gì, tại sao hắn lại nhìn tôi bằng ánh mắt đáng sợ và khủng khiếp như thế ?

_ Cô rất giỏi gây chuyện. Chắc là tôi phải xích cô lại.

Nằm chán, tôi mở tủ sách ở trên đầu giường. Tôi xem từng cuốn sách một. Cuối cùng tôi chọn được một cuốn sách ưng ý.

Vốn tiếng Hoa của tôi rất tốt, nên việc tôi đọc sách báo không gặp vấn đề gì trở ngại. Cuốn sách mà tôi cầm trên tay do Quỳnh Dao viết. Tôi mỉm cười, đã lâu rồi tôi không có đọc tác phẩm nào của nhà văn Quỳnh Dao. Nay có cơ hội được đọc bằng tiếng Trung, tôi rất phấn khích. Tôi muốn thử xem, ngoài khả năng nói lưu loát giống như người Hoa ra, tôi có quên mất mặt chữ không ?

Đọc được hai trang, tôi cười tươi rói. May quá, khả năng đọc và viết của tôi vẫn tốt giống như trước.

Khi tôi đọc được hơn 30 trang sách, cánh cửa vang lên những tiếng “cộc cộc”. Mắt tôi vẫn nhìn chăm chú vào trang sách đang đọc dở, miệng tôi trả lời.

_ Vào đi !

Cánh cửa gỗ màu vàng nhạt mở rộng sang bên cạnh. Từ bên ngoài, hắn bước vào trong phòng. Thấy tôi đang tập trung vào cuốn sách trên tay, khóe môi hắn mỉm cười mơ hồ. Hình như hắn rất vui vì tôi không khóc nháo, hay đập phá đồ đạc trong phòng.

Hắn ngồi xuống chiếc ghế sofa màu trắng dài hơn một mét ở bên tay trái của chiếc giường, cạnh bức tường thông ra ban công.

Hắn tỉ mỉ quan sát từng sắc thái biểu cảm trên khuôn mặt tôi. Khi tôi tập trung làm bất cứ việc gì đó, tôi trông giống như một bức tượng được tạc theo tư thế nhìn nghiêng, mái tóc uốn quăn của tôi rũ ra đằng trước. Tôi không biết là hình ảnh tự nhiên, và nên thơ của mình đều lọt vào mắt hắn.

Tôi nghĩ nếu phải là một chàng trai khác, đã không có một ai chịu đựng được tính cách nghịch ngợm và ưa quậy phá của tôi. Nhưng hắn chẳng những chịu đựng được, hắn còn biết cách kìm nén bớt được hành động bộc phát và không có nguyên tắc của tôi. Tôi biết, hắn đánh tôi vì hắn lo cho tôi, và vì lúc đó hắn quá tức giận. Hắn lên đây phải chăng là hắn muốn xin lỗi tôi, và muốn hỏi tôi xem tôi có bị làm sao không ?

Dù tôi không muốn giận hắn, nhưng hắn ra tay không nhẹ tay một chút nào. Hiện giờ mông tôi vẫn còn rất đau. Tôi muốn hét vào mặt hắn, muốn quát hắn, muốn tuyệt giao với hắn. Tôi muốn nói cho hắn biết, tôi là nhân viên của hắn, tôi không phải là một cô người yêu bé bỏng của hắn, mà hắn tự cho mình cái quyền muốn đánh và xử phạt tôi lúc nào cũng được.

Đọc đến đoạn nữ nhân vật chính trong truyện bị nam nhân vật chính bắt nạt và hiếp dâm, tôi tức điên lên, tôi dơ cao tay, nắm tay tôi siết chặt, tôi vung vẩy như chuẩn bị đánh ai đó trong vô hình.

Ngồi ở bên cạnh giường, hắn bị hành động giống như là cơn đờ của tôi làm cho bật cười. Có lẽ hắn chưa từng thấy một cô gái nào đọc sách cũng tức giận như thể đang xem phim truyền hình giống như tôi.

Nghe tiếng cười của một người nào đó rất gần mình. Lúc này, tôi mới nghiêng đầu nhìn sang. Khi biết chủ nhân của tiếng cười thanh thúy và trầm ấm kia là ai. Tôi nhảy dựng lên, cuốn sách rớt khỏi tay, mắt tôi trừng trừng nhìn hắn, còn môi tôi mím chặt, miệng tôi hét lên.

_ Anh...anh vào đây làm gì ? Lúc này anh đánh tôi vẫn còn chưa đủ sao ? Anh...anh định đánh tôi thêm nữa chứ gì ?

Tôi đề phòng nhìn hắn. Tôi không cần biết mục đích của hắn vào phòng tôi làm gì ? Tôi chỉ muốn tránh xa hắn một chút, hay là chạy nhanh ra khỏi đây thì càng tốt.

Nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi, ánh mắt giống như là một con chó con sợ bị chủ đánh của tôi, hắn cố nhịn cười.

_ Tôi lên đây vì tôi muốn hỏi cô có muốn tôi mua gì cho cô không ? Chiều nay tôi phải đến công ty, nên trên đường đi tôi có thể mua giúp cho cô.

Tôi phồng mồm, tính trẻ con và giận dữ của tôi vẫn còn chưa tan biến kể từ lúc hắn dơ tay, đánh vào mông tôi trước mặt bao nhiêu người trong nhà.

_ Không cần. Tôi không muốn mua gì cả.

_ Cô nên suy nghĩ cho kĩ đi. Đừng vì giận tôi, cô từ bỏ cơ hội được mua sắm của mình.

Nghe hắn nói, tôi tủi thân bật khóc. Phải ! Giờ tôi chỉ là một con bé con bị hắn lôi về nhà. Sống dưới mái nhà của hắn, tôi không thể không cúi đầu. Hắn dù có lo lắng và thương hại tôi, hắn cũng có cần phải dùng cách kì cục đó để dạy dỗ tôi không ?

Hu hu hu ! Tôi căm ghét hắn, tôi hận hắn ! Tôi không muốn nhìn mặt hắn nữa.

Tôi đứng ở trên giường, một tay tôi buông thõng, một tay tôi quệt mắt, còn miệng tôi kêu oa oa, tôi khóc không khác gì một đứa trẻ con.

Hắn thờ dài, có lẽ hắn thấy lòng tốt của mình dùng cho không đúng người rồi. Tôi và con hắn rất giống nhau, cả hai đều là những đứa trẻ khó dạy, và khó

bảo. Càng đánh, lại càng trở nên lì lợm, và ương bướng hơn.

Nếu tôi không phải đang ở Đài Loan, tôi đã bỏ trốn từ lâu rồi, và có thể cả đời này, tôi cũng không muốn gặp lại hắn nữa.

Hắn đứng lên, hắn nắm lấy tay tôi, sau đó lôi tôi ngã vào lòng hắn. Một tay hắn ôm lấy ngang eo tôi, một tay dùng khăn tay lau nước mắt cho tôi.

_Tôi xin lỗi cô. Tôi không cố ý đánh cô. Nhưng tất cả mọi việc đều là do cô. Cô có biết, nếu lúc đó tôi không kịp ôm lấy cô, cô đã ngã từ trên cầu thang xuống dưới đất, giờ này cô có thể đã bị ngã gãy xương, hay chấn thương sọ não không hả ?

Trí óc của hắn không dừng lại ở hình ảnh tôi ngã xuống cầu thang, mà dừng lại ở hình ảnh tôi ngã đè lên ngực của Tên kia, thậm chí Tên kia còn ôm chặt lấy ngang eo tôi nữa.

Hắn nâng cằm tôi lên, ánh mắt hắn chứa toàn giấm chua và tức giận.

_Nói ! Cô có cảm tình với thằng em trai của tôi đúng không ?

Tôi căm tức nhìn hắn, mắt tôi toàn nước mắt.

_Anh đi mà giữ lấy thằng em trai hung dữ của mình, tôi không thèm.

Tôi vốn không đoán được suy nghĩ trong đầu hắn. Tôi chỉ trả lời hắn theo cảm giác mà tôi dành cho Tên kia. Tôi thực sự ghét Tên kia, tôi coi Tên kia là đối thủ và kẻ thù của mình. Nhất định món nợ mà Tên kia nợ tôi, tôi phải đòi bằng được.

Nghe được câu trả lời của tôi, bàn tay của hắn buông thõng, ánh mắt hắn không còn bốc hỏa như trước nữa.

_Cô muốn mua gì thì nói đi.

_Tôi đã nói là tôi không cần.

Tôi hung hăng nhìn hắn, mặt tôi vênh lên. Lúc này tôi giống hệt một con chó con đang cố vênh tai lên để nghe những âm thanh mơ hồ từ xa vọng lại.

Nhìn đôi mắt vẫn còn vương lệ, chiếc miệng nhỏ xinh phồng lên như một con ếch, còn má nhọt nhọt do nước mắt của tôi, bàn tay hắn quẹt nhẹ lên má tôi. Hắn ôm lấy tôi vào lòng.

_Cô có thể hứa với tôi là từ lần sau không được nhắc đến chuyện muốn đòi về Việt nam bằng được, cô có thể đảm bảo là cô sẽ không bỏ đi, và sẽ đi đứng một cách cẩn thận được không ?

Dựa đầu vào ngực hắn, tôi nghe được tiếng trái tim hắn đập trong lồng ngực, hít được mùi nước hoa trên cơ thể hắn. Tôi tham luyến dụi mặt vào chiếc áo thun màu xám đen mà hắn đang mặc trên người, tôi muốn một lần lắng nghe xem nhịp đập của trái tim hắn có đập nhanh, có đập rộn ràng khi hắn ôm tôi, và ở gần bên cạnh tôi không ?

Ở trong vòng tay hắn, tôi thấy an toàn và bình yên, tôi có thể nhắm mắt ngủ, có thể quên hết mọi chuyện, cũng quên luôn vì lý do gì mà tôi phải giận và căm ghét hắn.

_Sao cô không trả lời tôi ?

_Tôi không biết.

Hắn vừa bực mình vừa buồn cười. Giữ hai vai tôi, hắn nhẹ nhàng đẩy tôi ra, đôi mắt hắn dịu dàng nhìn tôi.

_Cô nghĩ gì chẳng lẽ cô lại không biết ? Tôi chỉ cần cô trả lời tôi là có hay là không thôi.

Tôi bối rối nhìn hắn.

_Tôi đã nói là tôi không biết. Lúc nào anh không có ý định đánh và mắng tôi, tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, còn nếu không tôi sẽ bỏ chạy. Tôi đâu có ngu đứng im một chỗ để cho anh đánh tôi.

Hắn dơ tay lên cao. Tôi mở to mắt hết cỡ, mặt tôi mét, chân tôi lại chuẩn bị muốn chạy.

Nhìn biểu hiện khản trương và kích động của tôi, môi hắn run run và co giật, hình như hắn bị hành động của tôi làm cho không thể kìm nén được cười. Nếu không phải có tôi ra oai và dọa nạt tôi, hắn nhất định là đã cười to.

_Thế nào, cô có chịu hứa không ?

_Không...không !

Tôi lắc đầu quầy quậy. Mặc dù tôi sợ chết khiếp, nhưng ngoài miệng tôi vẫn cương quyết nói “không”. Xem ra lá gan của tôi ngày càng lớn.

_Vậy là cô muốn tôi đánh cô ?

_Hu hu hu !

Tôi khóc thật to, miệng tôi hét ầm lên.

_Anh đánh đi ! Đánh cho thật đã vào ! Nếu tôi mà học võ, tôi đã cho anh đo ván rồi. Anh hãy chờ đấy, tương lai mai sau tôi nhất định sẽ đòi lại những gì mà anh thiếu nợ tôi.

Miệng hắn hơi phồng lên. Đúng ! Hắn đang buồn cười quá độ. Hắn không ngờ tôi lại là một cô gái nhát gan, một đứa trẻ con thuần khiết và ngây thơ như thế. Hắn chỉ vừa mới dơ tay lên, nói vài câu dọa nạt, tôi đã khóc oa oa như một đứa trẻ lên ba tuổi rồi.

_Cô rất giỏi, cô còn dám đe dọa tôi nữa. Thế nào, mai sau cô thật sự sẽ đánh tôi khi cô có đủ dũng khí sao ?

Dùng tay quẹt mắt, tôi nghiêng răng trả lời, mắt tôi nhìn hắn đầy thách thức.

_Đúng. Tôi nhất định sẽ đánh anh.

Hắn cúi gằm sát mặt tôi, miệng hắn nhếch lên.

_Để tránh đêm dài lắm mộng, tôi đây phải hạ thủ vi cường.

Tôi hốt hoảng vội lấp bắp hỏi hắn.

_Anh...anh muốn làm gì ?

_Đánh cô nằm liệt giường. Chỉ cần cô không còn chân để đi, cô sẽ không chạy trốn được nữa, cũng không thể học võ. Như thế, không phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao ?

Tôi run rẩy hết nhìn khuôn mặt và ánh mắt đáng sợ của hắn, lại nhìn cánh tay phải dơ lên cao đầy thị uy của hắn. Lòng tôi gào thét, chân tôi hự xuyên. Tôi sợ hắn, sợ hơn cả ác quỷ.

_Anh...anh đừng đùa. Đánh...đánh người anh sẽ bị đi tù, anh còn phải bồi thường cho tôi nữa. Tôi...tôi nghĩ một người có địa vị và danh tiếng như anh, thì không nên chấp một con bé không hiểu gì như tôi.

Nếu tôi dám ngược mắt nhìn khuôn mặt và ánh mắt của hắn lúc này, thế nào tôi cũng nhìn thấy nụ cười và ánh mắt sáng rực của hắn. Tôi là một con ngốc nên không hề biết là hắn chỉ đang cố diễn kịch với tôi.

_Tôi muốn nghe câu trả lời của cô. Cô đồng ý hay là không ?

Nếu giờ tôi mà dám nói câu “không”, người đó tuyệt đối không phải là tôi. Tôi là một kẻ chỉ mạnh miệng lúc ban đầu, nhưng càng bị dọa, tính nhát gan và ham sống sợ chết trong tôi sẽ lấn át hết tất cả mọi suy nghĩ và ý nghĩ phản kháng trong tôi. Cuối cùng rằng tôi va lập cập vào nhau, tôi miết cường nói câu “có”.

_Tốt. Vì cô đã đồng ý nghe lời tôi một cách vô điều kiện. Từ giờ trở đi, cô nên chú ý đến ba vấn đề mà lúc này tôi đã nhắc nhở và căn dặn cô. Nếu cô không nhớ, cô hãy ghi vào một tờ giấy. Hàng ngày cô nên mang ra để đọc và nghiên cứu cho thật kĩ để tránh sau này, cô lại vi phạm nữa. Nói trước cho cô biết, lần này tôi không chỉ đánh cô có ba cái phát vào mông cô nữa đâu, mà tôi sẽ treo cô lên xà nhà, sau đó dùng roi tre để quất vào mông cô.

Tôi vừa đỏ bừng mặt vì xấu hổ, vừa tức bầm gan. Hu hu hu ! Hắn không phải là người, hắn là ác quỷ ! Sao những lời lẽ hạ lưu như thế mà hắn cũng nói được. Hắn có để ý đến sĩ diện và mặt mũi của tôi không ? Vì hắn, tôi sẽ bị mọi người ở đây cười chê. Xem ra sau sự việc xảy ra vừa rồi, thằng bé và Tên kia sẽ coi khinh tôi.

Thấy tôi hết nhẫn nại rồi lại nhú mày, sắc mặt thay đổi liên tục, hắn ho “khụ” một tiếng.

_Cô đã suy nghĩ ra thứ mà cô muốn tôi mua cho cô chưa ?

_Anh đi chết đi ! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

Nhảy lên giường, tôi cầm lấy một chiếc gối ôm làm bằng bông dài gần một mét, tôi đánh tôi tấp vào người hắn.

_Đồ xấu xa ! Đồ độc ác ! Đánh được tôi thì anh vui lắm sao ? Anh có phải là người không hả ? Tại sao anh có thể dơ tay lên đánh một cô gái như tôi ? Tôi căm ghét anh ! Hu hu hu ! Vì anh, tôi không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Tôi tức điên lên, nên không để ý đến ánh mắt kì lạ của hắn khi nhìn tôi.

Cầm chiếc gối bằng hai tay, tôi dơ lên thật cao, tôi chuẩn bị giáng đòn sấm sét xuống đầu hắn.

Hắn dễ dàng dùng tay gạt bỏ chiếc gối trên tay tôi rơi xuống sàn nhà, hắn kéo tôi ngã nhào vào lòng hắn, nâng cầm tôi lên, ánh mắt hắn sáng rực nhìn tôi,

màu nước biển mà tôi yêu thích giờ đang tỏa sáng như những ánh sao trên bầu trời.

Tôi chưa kịp hiểu hắn định làm gì mình, hắn cúi xuống hôn tôi.

Mắt tôi mở to hết cỡ, tôi bàng hoàng đứng chết lặng, tay tôi buông thõng, còn chân tôi muốn ngã quỵ xuống sàn nhà. Đầu tôi “oanh” một tiếng, trái tim tôi muốn nổ tung.

Đầu tiên hắn chỉ hôn lướt qua môi tôi, nhưng dần dần nụ hôn càng lúc càng sâu, tôi chỉ hôn hắn có hai lần, nên không thể được gọi là có kinh nghiệm và trở nên lão luyện. Tôi kinh hoàng mở miệng ra định kêu thét lên. Hắn lợi dụng cơ hội này để luồn lưỡi vào miệng tôi. Khi đầu lưỡi của hắn chạm vào đầu lưỡi tôi, người tôi dường như có một dòng điện đang truyền lên não và lan tràn khắp cơ thể. Chỉ trong vòng mấy giây, tôi đã không thể suy nghĩ được gì, tất cả mọi giác quan của tôi đều hướng về hắn.

Nụ hôn của hắn vừa bá đạo, lại vừa ôn nhu. Hắn đưa tôi từ vực thẳm của tội lỗi, lên thiên đường của ánh sáng. Cứ thế, hắn dẫn dắt tôi qua từng bến mơ, qua từng cung bậc sắc thái tình cảm khác nhau. Có lúc tôi thấy mình đang bay, có lúc tôi thấy mình đang khiêu vũ trong một vườn hoa đào trắng trong ánh trăng, có lúc tôi thấy mình đang đứng ở trên đỉnh núi cao. Tôi đang được gió, mây trời đưa tôi đi lang thang và dạo chơi khắp nơi.

Đến lúc hắn buông tôi ra, tôi vẫn còn chưa tỉnh cơn mơ, đôi mắt tôi vẫn còn nhắm nghiền, mặt tôi đỏ bừng, hơi thở dồn dập, còn trái tim tôi đập kịch liệt.

Chúa ơi ! Tôi thật sự muốn hét lên. Cả đời tôi chưa bao giờ trải qua cảm giác tuyệt diệu và ngất ngây muốn say, và muốn tan chảy thế này.

Hắn phả hơi nóng hổi vào tai tôi, giọng hắn khàn khàn.

_Tôi cứ tưởng sau khi tôi hôn cô vào buổi tối hôm đó, kỹ thuật hôn của cô sẽ khá hơn. Nhưng cô vẫn còn cần phải luyện thêm nhiều lắm. Thế này đi, tôi tình nguyện làm giáo viên hướng dẫn cho cô. Cô nên cảm thấy vui vì có được một người như tôi dạy dỗ cô.

Nghe giọng nói giễu cợt và trêu đùa của hắn, tôi nghiêng răng nghiêng lợi. Quệt nước mắt trên má, tôi siết chặt tay.

Chân tôi giẫm mạnh lên chân hắn, cảm gối ở dưới sàn nhà lên, tôi hăm hăm đánh túi bụi vào người hắn, vừa đánh tôi vừa rủa.

_Cho anh chết ! Đồ điên ! Ai thèm anh phải dạy tôi hôn ! Dù tôi có không biết gì, tôi cũng không cần anh dạy tôi. Hừ ! Để một người đàn ông như anh dạy, thà rằng tôi tìm đại một người đàn ông nào đó, rồi luyện hôn với họ còn hơn.

_Cô nói gì ?

Giọng của hắn sắc lạnh, ánh mắt hắn rực lửa nhìn tôi.

Tôi chột dạ nhìn hắn, mặt tôi ngơ ngác không hiểu. Tôi nói như thế, thì có gì là sai. Hắn đâu có phải người yêu hay chồng của tôi, mà hắn có quyền kiểm soát cuộc đời tôi ?

_Cô thử nhắc lại câu vừa nãy xem ?

Hắn lạnh lẽo nhìn tôi, ánh mắt hắn càng lúc càng thâm trầm.

Tôi khóc thét ! Cứ mỗi lần tôi chọc cho hắn giận, hắn đều nhìn tôi bằng ánh mắt của một cái hàm băng.

Tôi đã có kinh nghiệm là không nên tiếp tục những chủ đề mà hắn không thích, nếu không tôi sẽ gặp họa. Tôi đi giật lùi, hai tay ôm chặt lấy cái gối ở trước ngực, miệng cười méo xệch.

_Chẳng...chẳng phải chiều nay, anh phải đi làm sao ? Cũng...cũng sắp muộn rồi, anh nên đi đi.

Hắn trừng mắt nhìn tôi, đôi môi quyến rũ của hắn hé ra, hắn nói từng chữ từng từ một.

_Tôi không cần biết là cô có muốn hay là không, nhưng mà nếu tôi phải nghe cô nhắc lại điều này thêm một lần nữa, tôi sẽ xử phạt cô.

Tôi gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, tôi cố cười lấy lòng hắn.

_Tôi hiểu ! Tôi hiểu ! Tôi sẽ ngoan ngoãn làm theo lời của anh nói. Anh mau đi đi, đã quá giờ đi làm rồi.

Hắn vuốt tóc, ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi khuôn mặt tôi.

_Cô đã nghĩ ra được thứ mà cô muốn tôi mua cho cô chưa ?

Tôi gãi đầu, tôi vuốt cằm, mắt tôi hơi nheo lại, tôi ngó nghiêng khắp căn phòng.

_Có...có thật là chỉ cần thứ mà tôi muốn, anh sẽ mua cho tôi ?

_Đúng. Cô đã biết thứ mà cô cần mua ?

Hắn kiên nhẫn đứng chờ nghe tôi trả lời.

Tôi ngượng ngùng nhìn hắn, ánh mắt tôi bối rối, miệng tôi ấp úng, tôi hết gãi đầu lại gãi tay.

_Anh...anh có thể mua cho tôi một quả cầu tuyết có đế màu hồng, và có hình ngôi nhà đầy tuyết trong lọ thủy tinh hình tròn được không?

Hắn kinh ngạc nhìn tôi. Có lẽ hắn không ngờ được là thứ mà tôi muốn mua chỉ đơn giản là một quả cầu tuyết.

_Cô không muốn mua thứ khác nữa sao?

Tôi phồng mồm, chu môi, đầu tôi lắc lắc.

Hắn bật cười, mắt hắn thích thú quan sát biểu hiện trẻ con và dễ thương trên khuôn mặt tôi.

_Thôi được rồi, nếu lần này cô chỉ muốn mua một quả cầu tuyết, tôi sẽ mua cho cô. Lần sau, khi tôi đi làm, nếu cô có muốn mua gì nữa, cô cứ nói với tôi.

Tôi bẽn lẽn bảo hắn.

_Cảm...cảm ơn anh.

Hắn ngậy người nhìn tôi. Nụ cười trên môi hắn rực rỡ, ánh mắt hắn tràn đầy chân thành và ấm áp. Khi ở bên cạnh tôi, hắn không cần phải cố tỏ ra lạnh lùng và nghiêm nghị nữa. Hắn biết tôi là một cô gái thẳng tính, một cô gái không có tâm kế. Một cô gái như tôi có thể mang lại cho hắn nhiều rắc rối, nhưng cũng có thể mang lại cho hắn không ít niềm vui và những tiếng cười.

Nhìn nụ cười trên môi hắn, tôi ngây dại, mặt tôi lại đỏ bừng, trái tim tôi lại đập thật nhanh. Xong rồi, dù tôi không muốn thừa nhận, tôi cũng đã bị hắn điều khiển. Tôi đang hướng tình cảm và trái tim của mình đến hắn. Nếu tôi không có cảm giác gì với hắn, tôi sẽ không bối rối, không đỏ mặt, và không kiểm soát được nhịp đập của trái tim mình khi nhìn thấy hắn cười và khuôn mặt đẹp như thiên thần của hắn.

Buổi chiều, hắn đi làm nên chỉ còn lại tôi, Thăng bé, chú quản gia và hai chị giúp việc ở nhà.

Tối hôm qua tôi đã ngủ hơn 10 tiếng, nên tôi chiều nay không buồn ngủ. Để tránh buổi tối trằn trọc cả đêm, tôi đã đọc sách, thỉnh thoảng đi qua đi lại trong phòng cho giãn gân cốt.

Hơn ba giờ chiều, vì mắt quá nhức mỏi do đọc sách lâu, tôi cất trả sách lên kệ ở trên đầu giường. Mở cửa phòng, tôi bước ra ngoài. Tôi muốn đi tìm thăng bé, tôi cần nói chuyện với nó.

Do không biết phòng của thăng bé ở chỗ nào, và nó hiện giờ đang ở đâu, nên tôi đành phải dẹp bỏ cảm giác xấu hổ và ngượng ngùng sang một bên để đi xuống lầu. Tôi muốn hỏi hai chị giúp việc, hay chú quản gia về thăng bé.

Đi vào trong nhà bếp, tôi gặp hai chị giúp việc.

Tôi bối rối đứng im trước cửa nhà bếp, tôi ngập ngừng nửa muốn bước vào trong, nửa lại muốn quay người bỏ đi.

Trong khi tôi còn lưỡng lự giữa việc đi và ở, chị giúp việc có nước da bánh mật đã phát hiện ra sự có mặt của tôi.

Chị che miệng cười khúc khích, mắt chị nheo lại nhìn tôi đầy trêu đùa, và thích thú.

_Em có muốn ăn gì không?

Tôi đỏ bừng cả mặt, hai tay tôi siết chặt. Tôi đang rửa thềm hắn.

_Chị có biết thăng bé bây giờ đang ở đâu không?

_Lúc này, chị thấy nó đi ra ngoài vườn. Em thử đi ra đấy tìm nó xem.

_Cảm ơn chị.

Nói xong, tôi chạy biến. Nếu còn tiếp tục đứng ở đây, hai chị sẽ cười nhạo tôi. Dù tôi biết họ không có ác ý, nhưng tôi không thể chịu đựng được ánh mắt thương hại của người khác.

Đi ra vườn, tôi ngo ngược ngo xuôi, tôi cố tìm kiếm hình bóng của thăng bé. Tìm kiếm một lúc, tôi thấy thăng bé đang ngồi trên xích đu, trên tay nó là một cuốn sách mỏng. Hình như cu cậu đang đọc truyện tranh.

Nhìn thấy thăng bé, tính nghịch ngợm và trẻ con trong tôi trỗi dậy, môi tôi nở một nụ cười gian trá, hai tay tôi xoa vào nhau, xách váy cho gọn gàng, tôi rón rén bước lại gần thăng bé từ hướng bên tay trái.

Đến gần chỗ của thăng bé, tôi bịt miệng cười thầm, tay tôi dơ lên, tôi chuẩn bị dọa cho nó nhảy dựng lên để trả đũa tội lúc sáng nó dám tranh thức ăn với

tôi.

Thằng bé có tư thế ngồi đọc sách giống như một vương tử, một tay cầm cuốn sách, một tay đặt lên đùi, mắt chăm chú nhìn vào từng hàng chữ, đầu hơi cúi xuống.

Trong khi tôi chưa kịp thực hiện được ý đồ “đen tối” của mình, thằng bé lạnh lùng lên tiếng.

_ Bà cô già ! Nếu bà định đánh úp tôi, thì bà đã chọn lầm người và lầm thời điểm rồi.

Lần này, người hét lên kinh hoàng vì sợ hãi, và bất ngờ, không phải là thằng bé mà là tôi.

Tôi hét lên thất thanh, tôi nhảy bật về phía sau, tay tôi chỉ vào nó, miệng tôi lắp bắp.

_ Sao..sao em biết là chị đang đứng ở phía sau lưng em ?

Thằng bé khinh thường bảo tôi.

_ Nếu bà mà muốn hù dọa tôi, bà phải đi thật khẽ và không gây ta tiếng động. Nhưng đằng này, bà đi ầm ầm như thế, nếu tôi mà không nghe thấy tiếng chân của bà, thì chắc chắn tai của tôi có vấn đề.

Miệng tôi há hốc, tôi tròn tròn mắt nhìn thằng bé. Thằng bé có đúng là chỉ mới có tám tuổi thôi không ? Tại sao cách nói chuyện của nó lại giống một ông cụ non như thế ?

Tôi ca thán, tôi than thở. Trong khi một con bé 25 tuổi như tôi lại hành động giống như một đứa trẻ con. Còn thằng bé mới có 8 tuổi, lại cư xử như một người ngoài 20 tuổi.

Không được ! Tôi nhất định phải cải biến tính cách của tôi và thằng bé. Tôi sẽ nói năng và suy nghĩ như một người trưởng thành, còn thằng bé quay về đúng độ tuổi thơ ngây không hiểu gì của nó.

Tôi cúi xuống nhòm bìa cuốn truyện tranh mà nó đang đọc.

Thằng bé mím môi nhìn tôi.

_ Bà cô già ! Bà mau đi chỗ khác chơi ! Bà đừng làm phiền tôi đọc sách.

Tôi chống hai tay vào sườn, tôi đi vòng quanh thằng bé.

_ Chị không đi đấy ! Em làm gì được chị ?

Thằng bé “hừ” lạnh một tiếng. Nó không thèm bảo tôi câu nào, mà tiếp tục cúi xuống đọc cuốn truyện tranh còn dang dở ở trên tay.

Tôi muốn gào thét. Tại sao tôi luôn thất bại thế này ? Không được ! Tôi đâu phải là người dễ bỏ cuộc như thế. Tôi sẽ phải khiến thằng bé ranh mãnh này chú ý đến tôi.

Gãi đầu, tôi cố nghĩ cách, cố tìm thứ gì đó để chơi chung với thằng bé. Ngẫm nghĩ một lúc, mắt tôi sáng lên, tôi vội chạy biến vào trong phòng khách, sau đó chạy vòng ra nhà bếp.

Hai chị giúp việc thấy tôi chạy vào bếp, họ tưởng tôi chưa tìm được thằng bé nên bảo tôi.

_ Nếu em không tìm được thằng bé ở ngoài vườn, em thử lên phòng của thằng bé tìm xem sao.

_ Em đã tìm thấy thằng bé rồi.

Chị giúp việc có chiếc miệng anh đào cười hỏi tôi.

_ Em đã đói rồi phải không ? Có muốn ăn gì không để chị lấy cho em ăn ?

Tôi ngó khắp căn bếp. Tôi ngượng ngùng nhìn hai chị.

_ Hai chị có thể cho em biết, nhà mình có bếp ga loại nhỏ và có bột mì không ?

Họ kinh ngạc nhìn tôi. Chắc họ tưởng tôi muốn họ làm bánh cho tôi ăn, nên gật đầu cười.

_ Có. Nhưng em không cần phải động tay động chân đâu. Em cứ lên phòng đọc sách hoặc xem phim đi. Khi nào nướng bánh xong, chị sẽ mang lên phòng cho em.

Tôi cúi gằm mặt, chân tôi đá đá xuống đất.

_Em...em muốn mượn tạm bếp ga mini vì...vì em muốn mang bột mỳ ra vườn, em muốn nướng bánh mỳ ở ngoài đó.

Miệng họ hình chữ A, còn mặt họ tròn xoe. Đầu tiên họ sùng sốt đến không thốt nên lời, nhưng một lúc sau, họ cười rũ rượi, họ cười chảy cả nước mắt, họ vừa ôm bụng cường sảng sặc vừa nhìn tôi.

_Em...em nói đùa đúng không? Tại sao căn bếp đầy đủ tiện nghi này em lại không dùng, em muốn nấu nướng theo kiểu du mục đấy làm gì?

Mặt tôi đỏ rực như than hồng, trong tôi không ngừng kêu gào. Tôi luôn tự hỏi ngôi sao mà tôi đang mang là loại sao gì, tại sao ai cũng luôn lấy tôi ra để làm trò đùa, và tại sao những việc mà tôi làm đều khiến tôi rơi vào tình huống dở khóc dở cười?

_Hai chị làm ơn cho em mượn. Em thực sự rất cần.

_Cho em mượn thì không có vấn đề gì. Nhưng em đâu cần phải khổ như thế, nếu em muốn ăn, em chỉ cần nói với bọn chị một tiếng, bọn chị sẽ nướng bánh cho em ăn.

_Em cảm ơn hai chị. Nhưng em muốn tự làm một mình. Nếu lần sau em lại muốn ăn nữa, em sẽ nhờ ai chị nướng bánh giúp em.

Thấy tôi nài nỉ quá, hai chị đành bắt đầu đi lấy những thứ cần thiết cho tôi.

Tôi lấy thực phẩm ở trong tủ lạnh, sau đó tiến hành làm món bánh mì mà mình yêu thích.

Đầu tiên tôi nhờ hai chị giúp việc gọt bỏ vỏ khoai mì, tiếp theo rửa sạch và đem bào bằng máy bào dừa.

Tôi lấy một túi vải mỏng cho khoai đã bào vào vắt cho ra nước. Nước vắt được để vào một tô đợi 30 phút cho lắng trong, tôi chắt nước vàng bỏ đi lấy tinh bột ở dưới đáy tô trộn chung vào với lượng khoai vắt được lúc này. Lấy một quả dừa còn non, tôi vắt lấy nước cốt.

Tôi cho tất cả: đường, sữa, trứng gà, nước dừa, bơ, khoai mì, vani vào trộn đều và đánh cho tan đường.

Sau khi đã có được thứ mà mình muốn, tôi liền lôi kéo hai chị giúp việc cùng tôi tham gia bữa tiệc ăn uống ở ngoài trời.

Lúc đầu, họ từ chối, nhưng nhờ tôi vừa dỗ dành vừa xoa, lại dùng giọng điệu nịnh nọt dễ thương, nên họ đành phải làm theo tôi.

Tôi nghĩ lúc nữa hẳn mà về, hẳn thấy cảnh tất cả người giúp việc trong nhà bỏ công việc để tham gia ăn uống giống như đã chiến kiểu quân sự mà tôi là đầu sỏ, thế nào hẳn cũng tức giận và nổi khùng lên.

Nhưng mà thôi, hẳn muốn tức giận thì cứ tức giận đi, trước tiên tôi phải ăn và thưởng thức mỳ ở trên đồi, hòa cùng với thiên nhiên cây cỏ cái đã.

Kéo họ đến cuối sân vườn, tôi bật bếp gas mini.

Tôi lấy một cái chảo không dính rồi đặt lên bếp gas, tôi cho một ít bơ vào trong chảo. Chờ cho chảo nóng lên, tôi đổ từng phần hỗn hợp bột mì nhỏ vào trong chảo.

Chỉ một lúc sau, mùi thơm hòa tan vào không khí. Từng chiếc bánh vàng ươm và thơm giòn ngon miệng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Lúc đầu thằng bé không thèm chú ý đến hành động kì cục của ba chúng tôi, nhưng ngay sau đó nó bị mùi thơm béo ngậy của bánh khoai mì quyến rũ. Tôi đoán nguyên nhân khác người của tôi cũng đã đủ khiến nó chú ý đến ba chúng tôi rồi, chẳng qua cu cậu làm cao nên mới giả vờ thờ ơ và không quan tâm thôi.

Trẻ còn thì mãi vẫn là trẻ con. Ngồi một lúc trên xích đu, nó ngứa ngáy tay chân, nó liền buông cuốn truyện tranh trên ghế, sau đó thập thò bước lại gần chỗ chúng tôi.

Tôi cười khoái trá trong thâm lặng. Ha ha ha! Tôi đã thắng thằng bé 1-0, chỉ cần tiếp tục, tôi tin thằng bé nhất định sẽ thích tôi.

Tôi và hai chị giúp việc hít hà, miệng không ngừng “chóp chép”, thằng bé đứng ở sau lưng chúng tôi.

Tôi cố tình dơ cao một chiếc bánh lên cao, sau đó cao giọng hỏi hai chị giúp việc.

_Bánh thơm ngon quá! Có ai muốn ăn không?

Hai chị giúp việc liền đáp to, họ đang hòa vào diễn kịch với tôi.

Tôi nghe được tiếng nuốt nước dãi đánh “lực” của thằng bé. Nếu không cần phải giữ vững hình tượng nghiêm trang và đạo mạo của mình, tôi đã lăn ra cười bò ở đấy rồi.

Tôi cố tình trêu tức thằng bé bằng cách đưa miếng bánh gần lên mũi, sau đó tôi hít một hơi thật dài, mắt mơ màng như đang tưởng tượng đến cảnh lúc nữa đây chiếc bánh thơm ngon này sẽ nằm gọn trong bụng mình.

“Ưc”, “òng ọc”, bụng thằng bé lại sôi lên. Lúc này, tôi mới giả vờ quay lại nhìn thằng bé. Dơ miếng bánh lại gần mũi của thằng bé, tôi nháy mắt hỏi.

_Em có muốn ăn không ?

Thằng bé thèm thường nhìn miếng bánh vàng ươm, giòn xốp và có mùi béo ngậy quyến rũ của hương vani.

Thằng bé muốn ăn lắm nhưng vì tính cách kiêu ngạo và ương bướng kiểu trẻ con, nên vênh mặt lên.

Hai chị giúp việc và tôi cố nín cười. Thật ra chúng tôi đã muốn cười to lắm, nhưng vì sợ thằng bé giận dỗi bỏ chạy, nên chúng tôi vẫn phải cố nín nhịn.

Tôi thương hại bảo thằng bé.

_Nếu em mà không ăn, chị ăn mất thì em đừng trách chị nhé ?

Tôi liền cho ngay miếng bánh vào mồm, tôi cắn từng miếng nhỏ, tôi không ngừng nói những tiếng tán thưởng và kêu ngon dành cho chiếc bánh.

Bụng thằng bé lại kêu lên dữ dội, nước dãi của nó không ngừng tuôn trong cổ họng.

Tôi gấp một chiếc bánh vừa mới nướng xong, tôi đặt chiếc bánh vào một chiếc bát nhựa nhỏ. Tôi đưa bát đựng bánh và một cái đĩa cho thằng bé.

_Em ăn đi. Bánh ngon lắm.

Tay thằng bé ngập ngừng nửa muốn cầm, nửa lại không muốn. Tôi biết tính của thằng bé không dễ thỏa hiệp, nên tôi nghĩ ra một cách, dùng một ít nhọ dính ở đáy nồi, tôi giả vờ lỡ tay quệt lên mặt, sau đó tôi khờ dại nhìn thằng bé.

_Em cầm lấy nhanh lên. Chị còn phải trở bánh, nếu không chúng lại cháy đen bây giờ.

Nhìn thấy khuôn mặt giống con hề của tôi, thằng bé nhe răng cười. Thấy nó đã chịu cười, tôi sung sướng muốn hét ầm lên. Tôi vội dúi ngay bát bánh và cái đĩa vào tay nó, tôi cười tươi bảo nó.

_Em ăn đi cho nóng. Chị nướng rất nhiều bánh nên em cứ từ từ mà ăn.

Hai chị giúp mở to mắt nhìn tôi và thằng bé. Chắc hai chị không dám tin là tôi có thể khiến cho thằng bé cười và dụ được nó ăn bánh do tôi nướng.

Tôi kéo thằng bé ngồi xuống. Bốn chúng tôi vừa nướng bánh, vừa ăn xì xụp, vừa cười đùa nhau. Mặt tôi dính không biết bao nhiêu nhọ.

Thằng bé ăn rất ngon miệng, cu cậu ăn được mấy chiếc bánh.

Bốn chúng tôi mãi chiến đấu với món bánh nướng nên không chú ý đến thời gian. Đến khi hân về nhà được một lúc, hân đi ra vườn tìm chúng tôi, tôi và ba người bọn họ cũng không chú ý đến.

Hân hai tay đút vào túi quần, miệng hân co giật khi nhìn thấy khuôn mặt nhọ nhem nhuốc của tôi. Điều hân không thể tin được là thằng con trai quanh năm trung ra bộ mặt bất cần đời, và lạnh lùng không khác gì hân, đang vừa ăn bánh, đang tranh cãi với tôi. Có nhiều lúc hân còn thấy tôi chu mỏ cãi lại thằng bé, hậu quả thằng bé mắng tôi là “bà cô già”.

Tôi và thằng bé đang tranh cãi xem ai mới là chủ ở đây. Thằng bé nhất định nói là phải do nó, còn tôi cương quyết không chịu, thành ra tôi và nó cãi nhau từ đầu đến cuối. Hai chị giúp việc lẫn bỏ ra cười, họ cười sặc sụa, cười chảy nước mắt.

Tranh cãi một hồi, tôi phỏng mồm bảo thằng bé.

_Chị là người đảm nhiệm mọi việc, nên chị mới là chủ.

Thằng bé cũng không vừa, nó vặn lại lý của tôi.

_Bà cô già ! Chị nghe cho rõ đây ! Chính vì chị đảm nhiệm mọi việc nên chị mới là nhân viên, còn em mới là chủ. Chị có thấy ông chủ nào phải động tay động chân làm bất cứ việc gì không, hay là ông chủ chỉ việc ngồi uống cà phê, rồi ra lệnh cho nhân viên của mình làm.

Nếu bình thường nghe thằng bé chuyển từ gọi tôi là “bà” và xưng “tôi”, sang “chị” và xưng “em”, tôi sẽ mừng rỡ cảm tạ ông Trời, nhưng hiện giờ tôi đang cãi thua lý nó, nên không để ý đến cách xưng hô đã thay đổi của thằng bé.

_Chị không chịu. Chị mới là chủ ở đây, còn em là nhân viên.

Thằng bé tỉnh bơ cho miếng bánh khoai mì vào mồm, nó vừa nhai vừa thương hại bảo tôi.

_Bà cô già ! Chị nên nhận thua đi thôi. Chị hỏi hai cô giúp việc ở đây xem những lời mà em có đúng không ?

Hai chị giúp việc vẫn còn cười bò. Vì vừa ăn vừa cười, nên hai chị suýt chút nữa bị mắc nghẹn, mắt hai chị nổ đom đóm và hình như có hai giọt lệ lăn trên má.

Thật cảm động ! Thật không ngờ món bánh mì nướng của tôi lại khiến hai chị ăn thấy ngon quá nên đã bật khóc. Tôi nghĩ nếu tôi mà viết sách dạy nấu ăn, tôi nhất định sẽ khiến nhà nhà được ăn ngon, và người người được hạnh phúc khi được thưởng thức tài ẩm thực thiên tài của tôi.

Chị giúp việc có nước da bánh mật cổ nín cười đáp lời thằng bé.

_ Cậu chủ nhỏ nói đúng, chỉ có ông chủ mới có quyền sai khiến nhân viên làm việc theo ý mình. Còn nhân viên phải làm việc theo lệnh của ông chủ.

Tôi giãy nảy, tôi nhất định không chịu để hai chị giúp việc về phe của thằng bé, không muốn để họ bắt nạt và chèn ép tôi.

_ Hai chị không thể bênh thằng bé được. Em là người nướng bánh cho hai chị ăn, hai chị phải nghe theo lời của em chứ ?

Thằng bé cười nhặt bảo tôi.

_ Bà cô già, chị cứ ngồi ở đây mà mơ mộng đi. Một ngày làm nhân viên, thì suốt đời làm nhân viên.

Tôi đứng bật dậy, hai tay tôi chống sườn, tôi hung hăng trừng mắt với thằng bé.

_ Em mới là nhân viên của chị, đã là trẻ con phải nghe lời của người lớn.

Thằng bé buông bát, nó cũng đứng lên, cũng hai tay chống sườn, nó vênh mặt lên nhìn tôi.

_ Nếu em không nghe lời chị, thì chị làm gì được em ? Chị định đánh em chắc ?

Tôi vén hai cánh tay của mình. Tôi đang mặc máy hiệu maxi, tôi lại tưởng mình đang mặc áo sơ mi, nên theo thói quen tôi luôn xắn tay áo mỗi khi định đánh hay ra oai với ai đó.

_ Chị sẽ phát vào mông em, để xem em còn hung dữ được bao lâu nữa ?

Thằng bé nguyền tôi một cái.

_ Không phải lúc sáng bố em đã đánh sưng mông chị rồi sao ? Vào giờ phút này, chị nên lên phòng và nghỉ ngơi mới đúng. Nhìn mặt chị xem, chẳng khác gì con hề.

Nghe giọng nói chan chứa “ý tốt” của thằng bé, tôi muốn đập đầu vào bờ tường. Vì hấn, ngay cả thằng bé cũng khinh thường tôi.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, tôi phải lấy lại thể diện và hình tượng của mình. Tôi không thể để cho thằng bé coi thường tôi.

Tôi hét lên một tiếng để lấy khí thế, sau đó tôi vồ lấy thằng bé. Thằng bé trợn mắt nhìn tôi, chiếc miệng nhỏ xinh có đôi môi hồng nhợt, và hàm răng nhỏ xíu sáng trắng của nó há hốc.

Biểu hiện kinh ngạc không dám tin của thằng bé làm cho khí thế muốn dạy dỗ thằng bé của tôi thêm bốc cao. Buổi chiều hôm nay, tôi nhất định phải xử thằng bé.

Thằng bé biết nguy hiểm khi động phải một “bà cô điên” như tôi, nên co giò bỏ chạy theo hướng ra sân trước, còn tôi hung hăng đuổi theo ở phía sau.

_ Hấp ! Vèo !

Thằng bé trốn ngay sau lưng hấn, còn tôi không biết sống chết đuổi thằng bé chạy vòng quanh hấn.

Hấn đứng ở giữa làm tâm điểm cho chúng tôi quay. Bóp chán, hình như hấn không còn chịu đựng được trò nghịch ngợm của tôi nữa, nên đôi tay hấn dơ ra tóm lấy hai chúng tôi.

Thằng bé bị dơ lên cao, còn tôi bị hấn giữ chặt đứng im một chỗ. Hấn có sức mạnh của một con sư tử. Trông hấn thon dài, hao gầy thế thôi, nhưng cánh tay hấn rất rắn chắc, người hấn cứng như sắt thép. Tôi không biết hấn tập gì mà có sức mạnh khủng khiếp như thế ?

_ Cô và thằng bé đã đùa đủ chưa ? Nếu đã đủ rồi, mau lên lầu tắm rửa, sau đó xuống ăn cơm.

Lúc tôi bị hấn giữ chặt trong tay tôi mới biết là hấn về. Tôi không dám nhìn vào mặt hấn.

Thằng bé đang quẫy đạp trên không, chiếc áo jean màu xanh dương khoác ở bên ngoài của nó bị hấn tóm, trông thằng bé lúc này chẳng khác gì một cái bao cát đang đung đưa trong gió.

Tôi không nhịn được cười, nên đã le lưỡi, làm mặt hề với nó. Khuôn mặt dính đầy nhọ của tôi đã buồn cười lắm rồi, giờ tôi còn thêm một loạt động tác trẻ con nữa, nên càng khiến khuôn mặt tôi trông thật hoạt kê.

Thằng bé tức điên lên, nó tặng cho tôi ánh mắt chứa đầy lửa, và dung nham phun trào. Cu cậu đang muốn đánh tôi.

Hấn cố nín cười nhìn tôi. Có lẽ tôi đã quá vô tư và quá hồn nhiên, nên không biết ánh mắt sáng rực của hấn bao hàm bao nhiêu ý nghĩa, khi thấy tôi có

thể nhanh chóng làm quen và nói chuyện được với thằng bé. Xem ra hấn đã không phải tốn quá nhiều công sức và thời gian, mà chính tôi đã tự tìm được ra cách.

Hấn một tay ôm ngang lấy eo của thằng bé, một tay lôi tôi vào trong nhà.

Tôi vừa khóc vừa van cầu hấn.

_Xin...xin anh đừng làm thế. Tôi hứa từ lần sau, tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi im một chỗ và không bao giờ quậy phá nữa.

Hấn lạnh lùng nhìn tôi.

_Cô đã hứa rất nhiều lần rồi, nhưng cô có làm được đâu.

Hấn lôi tôi lại gần ghế sofa. Trong khi tôi hốt hoảng giãy giụa và kêu thét lên. Hấn bắt tôi nằm úp xuống đùi hấn. Mông tôi bị hấn đánh cho mấy cái đau điếng.

_Oa oa oa !

Tôi đã bật khóc như một đứa trẻ. Tôi nằm ưỡn bụng trong lòng hấn, tôi không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa.

Hu hu hu ! Đồ biến thái ! Đồ độc ác ! Sao hấn dám đánh vào mông tôi ? Ngay cả các sơ trong tu viện cũng chưa bao giờ đánh tôi. Hấn là ai mà cho rằng mình có quyền dạy bảo tôi.

Càng nghĩ tôi càng thấy thương tâm, tôi bắt chập hình tượng và thể diện của mình, tôi khóc toáng lên. Vừa khóc tôi vừa lấy tay dấm dấm vào ngực hấn, vừa lấy vạt áo của hấn để lau mũi.

Mọi người đứng ở trong phòng không thể nhìn được cười. Họ vì sợ uy quyền và tính cách lạnh lùng của hấn nên không dám cười to, họ chỉ dám bịt chặt miệng, trốn ở một góc nào đó, sau đó cười ngất nghẻo trong cổ họng.

Thật tội nghiệp cho họ, chỉ vì không thể cười cho thật sảng khoái, nên mặt mũi họ tím tái, còn cổ họng đau nhức vì phải chứa quá nhiều hơi. Tôi nghĩ ngay cả bụng của họ cũng không thể tiêu hóa được thức ăn vì những hành động rất ư là “dễ thương” và diễn xuất siêu việt của tôi.

Ở trong phòng chỉ có ba người không cười là hấn, Tên kia và thằng bé.

Hấn đánh tôi nhưng không thấy vui một chút nào. Có lẽ vì quá lo cho tôi, vì sợ nếu tôi còn tiếp tục nghịch ngợm và quậy phá, tính mạng nhỏ bé của tôi sẽ kết thúc bất cứ lúc nào, nên hấn mới lo quá hóa giận, hấn mới đánh tôi trước mặt mọi người.

Thằng bé chắc sẽ không còn thấy tôi quá xa cách và không gần gũi nữa. Là con của hấn, nó đã gặp rất nhiều cô gái muốn lấy lòng nó để tiếp cận bố nó. Nhưng không có một cô gái nào lại ngớ ngẩn và hành động một cách hồ đồ giống như tôi. Tôi so với thằng bé, còn trẻ con và nghịch ngợm hơn nhiều. Tương lai mai sau, tôi và thằng bé có thể sẽ trở thành bạn thân của nhau. Hy vọng là tôi có thể hóa giải mối quan hệ bất hòa và xích mích giữa hai bố con.

Tên kia chắc cũng không gặp phải một gái nào lại thẳng tính, và bộc lộ hết tất cả con người thật cho người khác xem giống như tôi. Tôi không có nịnh nọt, không tăng bốc, hay nhìn Tên kia bằng ánh mắt si mê và ngưỡng mộ. Mà tôi thích cãi nhau và đấu lý với Tên kia. Tôi biết với một người có lòng hiếu thắng cao như Tên kia, Tên đó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tôi.

Tôi không hiểu ánh mắt kì lạ mà Tên kia dành cho tôi là gì nhưng tôi không muốn có bất cứ quan hệ dây dưa gì với Tên kia.

Tôi rất sợ những tên đàn ông lăng nhăng, và không chung thủy. Nếu thực sự tôi muốn yêu, tôi sẽ tìm một người yêu tôi thật lòng, tôi không cần người đó phải có thật nhiều tiền. Tôi mặc dù thích làm giàu, nhưng không ngu tới mức giao hạnh phúc cả đời của mình vào tay một tên sở Khanh – thay tình như thay áo.

Tôi không biết bằng cách nào tôi có thể chạy lên lầu, và bằng cách nào tôi có thể vượt qua được một rừng người bao vây lấy tôi. Lúc đó, tôi rất xấu hổ, rất ngượng ngùng.

Hành động đánh người của hấn giống như cách hấn dạy con trai của hấn trước mặt bao nhiêu người, khiến tôi nghĩ ngay đến một người lần đầu tiên mặt áo bơi đi dạo trên bãi biển.

Mặt tôi đỏ bừng, nước mắt vẫn còn hoen bờ mi, môi tôi mím chặt. Sau khi tặng cho hấn một ánh mắt có thể xuyên thủng hấn, tôi chạy biến lên lầu, tôi chạy thật nhanh.

Hình ảnh chạy của tôi không khác gì hình ảnh cô dâu bị chú rể bỏ rơi trước nhà thờ. Vừa chạy, tôi vừa khóc, vừa lấy tay lau nước mắt. Tôi thấy thật tủi thân. Dù hấn có muốn dạy dỗ tôi, hấn cũng không nên dùng cách kì cục này để đánh vào mông tôi.

Hấn có biết một con bé nhạy cảm, và ư sĩ diện như tôi, sẽ phải sống khổ sở như thế nào khi ngày nào cũng bị hình ảnh đáng sợ này hành hạ tâm trí không ?

Đồ độc ác ! Hu hu hu ! Tôi đi tự sát đây. Khi nào tôi chết, tôi sẽ bám theo hấn, sẽ hành hạ hấn hàng đêm, sẽ báo thù hấn. Hừ ! Sao hấn dám đánh tôi, mà lại đánh vào mông tôi ?

Không ! Tôi không muốn nhớ đến chuyện xảy ra lúc nãy nữa. Tôi muốn quên đi tất cả. Tôi không muốn tin rằng, một con bé 25 tuổi như tôi, bị một người đàn ông 34 bắt nằm úp, sau đó dùng tay để phát vào mông.

Càng nghĩ tôi càng tức, càng thấy xấu hổ. Tôi hết chịu nổi nữa rồi. Tôi muốn về Việt nam. Tôi muốn cách xa hắn càng xa càng tốt. Tôi căm ghét hắn. Tôi nguyện rửa hắn sống không được yên.

Dùng chân phải mở cửa, tôi chạy ào vào phòng. Không muốn nhìn thấy ai, cũng không còn mặt mũi để gặp người khác, tôi tự nhốt mình ở trong phòng.

Nhảy lên giường, tôi trùm chăn kín đầu, tôi lăn qua lăn lại. Trông tôi lúc này giống hệt một cô vợ nhỏ vì giận dữ chồng nên đóng cửa để tự kiểm điểm bản thân, và không muốn gặp mặt ông chồng thân yêu ngu ngốc và đầu đất.

Nằm một lúc, tôi bắt đầu thấy chán. Tay trái tôi gác lên trán, tay phải đặt lên bụng, còn mắt nhìn lên trần nhà. Tôi lắng nghe tiếng đập của trái tim mình. Tôi đang nhớ lại cảm giác lúc hắn ôm lấy tôi, đỡ cho tôi khỏi va đập khi tôi và hắn ngã từ trên cầu thang xuống sàn nhà.

Khi thấy hắn nằm im không động đậy, khi tưởng rằng hắn đã chết, tôi đã sợ hãi và hoảng sợ như thế nào. Cái cảm giác trái tim mình như ngừng đập, từng cơn đau buốt đâm sâu vào cơ thể, vào từng tế bào đã khiến tôi muốn quy ngã. Cảm giác lúc đó khác hoàn toàn cảm giác lúc tôi nhận được tin mình sắp chết, và cảm giác lúc tôi sợ hãi do hắn gây ra.

Chết là hết, là kết thúc tất cả. Khi biết mình phải chết, tôi có đau, có hoảng sợ, có muốn gào thét thật, nhưng không đau khổ bằng cảm giác mình phải tiếp tục sống, nhưng hắn sẽ rời xa khỏi tôi.

Tôi biết là tôi không nên để ý đến hắn, cũng không nên có tình cảm với hắn. Nhưng con tim của tôi theo từng ngày, đã dần có tình cảm với hắn. Tôi không biết, mình có yêu hắn không ? Nhưng cảm giác đau giống như bị kim châm, bị tám ngựa phanh thầy là thật. Tôi không thể phủ nhận, cũng không thể coi như là chưa từng xảy ra chuyện gì.

Giờ đây, tôi đang rất bối rối, và hỗn loạn. Tôi một mặt muốn tiếp nhận những cảm xúc, những suy nghĩ mới lạ mà chỉ xuất hiện kể từ khi tôi gặp hắn. Một mặt, tôi lại muốn chạy trốn. Tôi sợ, sợ một ngày nào đó, hắn nói cho tôi biết rằng: hắn không hề có tình cảm với tôi, cũng chưa bao giờ coi tôi là một người phụ nữ đúng nghĩa, hắn chỉ coi tôi là một đứa trẻ con chưa trưởng thành. Hắn muốn giữ tôi ở lại bên cạnh hắn, vì tôi mang lại niềm vui và nụ cười cho hắn.

Sờ lên trái tim mình, tôi thấy từng tiếng “thình thịch” vang lên theo từng nhịp trống rộn rã, có giai điệu. Tôi nên làm gì với tình cảm của chính mình đây ? Tôi có nên tiếp tục chờ đợi và hy vọng, hay là tôi nên coi đây chỉ là cảm giác nhất thời mà tôi dành cho hắn thôi ?

Trên khóe môi tôi nở một nụ cười, tôi nằm úp xuống gối. Có lẽ tôi không nên suy nghĩ nhiều nữa. Mặc kệ hắn có yêu tôi không, và mặc kệ tình cảm mà tôi dành cho hắn có phải là tình yêu nam nữ không, tôi nên để cho thời gian trả lời. Tôi đã từng nghĩ nếu tôi và hắn thực sự có duyên phận với nhau, hắn sẽ thuộc về tôi. Còn nếu không, tôi dù có muốn cũng không được.

Hắn là một chàng trai xuất chúng, một người có thể khiến cho tôi rung động, cũng là người có thể bảo vệ và che chở cho tôi cả đời.

Chỉ cần tôi giữ gìn trọn vẹn hình ảnh tuyệt đẹp và hành động dũng cảm của hắn khi cứu tôi là được rồi. Mai sau dù có xảy ra chuyện gì, tôi cũng không hối hận vì đã dành cho hắn một chỗ trống trong trái tim tôi.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Điều khiến tôi ngạc nhiên mở to mắt nhìn là Tên kia cũng đến đây. Tôi hoàn toàn không hiểu, chẳng phải lúc sáng Tên kia đã đến rồi sao. Tại sao buổi chiều Tên kia còn đến nữa ?

Tên kia ngấm nhìn tôi từ đầu xuống chân, miệng tên kia nhếch lên, còn ánh mắt không dấu được vẻ chế giễu và khinh thường.

Tôi không thèm nhìn Tên kia đến lấy một cái, tôi hung hăng nện gót trên sàn nhà, sau đó lúi thẳng bé đi lên lầu.

Thằng bé đâm đá lung tung vào người tôi, miệng nó rửa tôi.

_Bà cô già ! Bà biến đi ! Tôi không muốn đi lên lầu với bà !

Tôi phát mậy cái vào mông nó. Tôi nhấc bổng nó lên, sau đó vác nó lên vai. Tôi đe dọa bảo thằng bé.

_Nếu em mà còn giậy và rửa chị nữa, chị sẽ đánh thật đau vào mông em, sau đó ném em xuống bồn tắm. Thế nào, em có muốn thử không ?

_ Bà cô điên ! Thà tôi xuống ! Thà xuống !

Tôi phát nhẹ liên tiếp vào mông thằng bé, tôi và thằng bé bỏ mặc hai người đàn ông và hai chị giúp việc đứng ở dưới phòng khách. Bốn người bọn họ đều chăm chú nhìn theo hình bóng của tôi và thằng bé. Mỗi người lúc này đều có những suy nghĩ khác nhau.

Tôi không thể nào hiểu được Tên kia. Tại sao Tên kia cứ tìm cách gây sự với tôi làm gì ? Nếu Tên kia là hấn, tôi còn hiểu được là do tôi có lỗi với hấn trước, nên hấn mới không dễ dàng buông tha cho tôi. Còn Tên kia, chẳng phải người trêu tức tôi trước là Tên kia sao ?

Không muốn nghĩ lung tung nữa, tôi đá cánh cửa của thằng bé ra hai bên.

Sau đó dùng chân phải khép cánh cửa phòng của thằng bé lại.

Tôi đặt thằng bé đứng xuống sàn nhà. Thằng bé tức giận tung chân lên đá tôi, tôi dễ dàng bắt được, sau đó tôi ôm ngang eo nó, tôi ném nó lên giường. Thằng bé kích động ném gối và những đồ vật lung tung của nó vào người tôi.

Tôi không thèm chú ý đến nó. Thấy một mô hình siêu nhân để trên kệ tủ của thằng bé, tôi sung sướng vội cầm lên xem.

_ Đẹp quá ! Hóa ra em cũng hâm mộ dũng sĩ Hecman à ?

Cái gối đang được dơ lên cao, nghe tiếng hét và câu hỏi của tôi, thằng bé dừng lại.

_ Chị hỏi làm gì ?

Tôi không dấu được niềm đam mê truyện dũng sĩ Hecman của mình.

_ Còn hỏi để làm gì nữa, đương nhiên là để chia sẻ sự hâm mộ dành cho truyện tranh dũng sĩ Hecman rồi.

Thằng bé nhìn tôi bằng đôi mắt không dám tin, nó tròn tròn mắt. Có lẽ nó không tưởng tượng rằng một bà cô già 25 tuổi như tôi, vẫn còn thích đọc truyện tranh.

Nhìn khuôn mặt vì quá bất ngờ mà gần như là sững sờ và ngơ ngác của Thằng bé, tôi ngượng ngịu gãi đầu.

_ Mặc dù đã qua độ tuổi thiếu nhi và tuổi teen nhưng chị vẫn thường xuyên đọc truyện tranh thiếu như: Doremon, Thám tử lừng danh Conan, và mấy truyện khác của Nhật.

Đến lúc này, thì thằng bé không tin cũng không được. Xem ra mặc dù tuổi tác của tôi và thằng bé chênh lệch nhau rất lớn nhưng mà tính cách và sở thích thì không khác nhau bao nhiêu.

Căn phòng của thằng bé cũng rộng như phòng tôi. Màu sắc trong phòng thằng bé gồm hai màu: trắng và xanh dương. Có một chiếc giường đơn được đặt sát tường, trên cao có một kệ sách nhỏ, đựng hơn hai mươi cuốn sách dành cho thiếu nhi. Cách hai bước chân gần bên trái của chiếc giường, có một tủ đựng sách vừa kết hợp với bàn ngồi học làm bằng gỗ, được đặt sát vào tường. Trên bàn có một máy tính desktop loại nhỏ, và mấy cuốn sách được đặt ngay ngắn gần bên cạnh máy tính.

Trong phòng có một bộ bàn ghế sofa mềm dành cho trẻ con ngồi. Từ phòng của thằng bé cũng có lối dẫn ra ban công.

Tôi thích cách phối màu, và cách trang trí trong căn phòng của thằng bé.

Thằng bé cũng thể hiện tình yêu đối với tranh ảnh và sách báo của mình bằng cách dán những tấm áp phích trên tường. Tôi đếm có hơn hai mươi mô hình xe ô tô và máy bay to nhỏ đủ loại.

Nhìn sơ quan căn phòng của thằng bé, tôi đoán thằng bé có năng khiếu trang trí phòng hơn tôi.

_ Chị nhìn đã đủ chưa hả ? Nếu đủ rồi , thì mau đi ra khỏi đây.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng thằng bé.

_ Em rất may mắn vì được sinh ra lớn lên trong một gia đình giàu có. Còn chị, là một cô nhi từ nhỏ. Từ khi sinh ra, chị chưa từng có phòng riêng. Căn phòng mà chị ở trong cô nhi viện rất rộng và rất đông người. Em có tin được không, gần ba căn phòng của nhà em, mới bằng một căn phòng tập thể của bọn chị.

Thằng bé im lặng lắng nghe tôi nói. Chắc thằng bé cũng không nghĩ đến việc tôi là một cô nhi.

Mắt tôi nhìn về xa xăm, giọng tôi trầm buồn.

_ Cô nhi viện nơi mà chị ở mỗi năm đón rất nhiều đứa trẻ giống như chị. Mỗi lần nhìn thấy một đứa trẻ nào mới đến, chị lại tự hỏi bố mẹ của bọn chị đâu ? Tại sao họ lại bỏ rơi bọn chị, tại sao họ lại không cần bọn chị và tại sao họ sinh bọn chị ra nhưng lại không có trách nhiệm với bọn chị ? Chị đã tự đặt ra cho mình rất nhiều câu hỏi, cũng hỏi các sư trong tu viện về hoàn cảnh của mình và của bọn trẻ cùng trang lứa. Nhưng không ai có thể trả lời cho chị biết vì sao bọn chị bị bỏ rơi, và vì sao bọn chị lại bị đưa đến cô nhi viện. Đã từng có lúc chị muốn đi tìm cha mẹ ruột của mình, nhưng cuối cùng chị lại từ

bỏ.

Nhìn thẳng bé bằng ánh mắt yêu thương và đồng cảm, tôi hỏi nó.

_Em có biết vì sao không ?

Thằng bé lắc đầu trả lời tôi.

_Không.

Tôi mỉm cười buồn bã.

_Bởi vì chị sợ khi tìm được họ rồi, chị lại nhận được tin là họ đã chết, hay họ thực sự không cần chị. Nếu đã biết trước như thế, chị thà rằng vẫn cứ sống giống như ở hiện tại có phải là hay hơn không. Biết được sự thật, nhiều khi không phải là tốt. Có đôi lúc tránh đi được vẫn hơn.

Nói xong, tôi đứng lên.

_Em có cần chị giúp em tắm rửa và thay quần áo không ?

Thằng bé ngập ngừng nhìn tôi.

_Chị chắc là sống khổ sở và cô đơn lắm.

Tôi cúi xuống xoa đầu nó.

_Đúng, nhưng không phải đúng hoàn toàn. Chẳng phải giờ chị đang sống tốt, và suốt ngày cười vui vẻ là gì. Chị không biết em đã nhìn thấy điều gì, và đã trải qua những nỗi đau gì, nhưng em may mắn hơn chị, em còn có bố mẹ, còn có ông bà và chú Đức Hải yêu và thương em. Em nên mừng với những gì mà em đang có. Cuộc sống nhiều khi không thể cưỡng cầu, và cũng đừng đòi hỏi cao quá, nếu không em sẽ không thể sống nhẹ nhõm và có được những phút giây hạnh phúc bên gia đình và người thân.

Tôi biết những lời lẽ đầy triết lý này đối với một đứa trẻ lên tám tuổi sẽ quá khó để hiểu, nhưng tôi tin với một đứa trẻ thông minh và nhạy cảm như thằng nhóc, nó chắc chắn sẽ biết tôi đang muốn nói gì với nó.

Mở cửa phòng của thằng bé, tôi đi ra ngoài.

_Chị sẽ ở đây chơi với em lâu chứ ?

Tôi quay lại cười với thằng bé.

_Chắc chắn rồi. Chị rất thích chơi cùng với em.

Tôi nháy mắt với nó.

_Hôm nào đó hai chị em mình đi câu cá, sau đó nướng cá ăn được không ? Nói cho em biết, tài nấu nướng theo kiểu du mục của chị rất cao. Em có muốn thử không ?

Mắt thằng bé sáng lên, cu cậu đang hưng phấn.

Nhìn vẻ mặt của thằng bé, tôi thừa hiểu nó đang muốn gì, nhưng vẫn giả vờ coi như không biết gì cả.

_Em không muốn đi có đúng không ? Thật chán ! Giá mà em được thưởng thức món cá nướng thơm giòn và béo ngậy của chị, em sẽ thấy mấy nhà hàng mà em đã từng ăn cũng không thể sánh bằng. Ngoài ra đi câu cá còn được nhìn thấy non xanh nước biếc, và ngắm cảnh nữa chứ. Thôi thì hôm đó chị đành đi một mình vậy.

Nghe tôi miêu tả một hồi, thằng bé vội cướp lời tôi.

_Em đi ! Ai bảo là em không muốn đi ?

Bên trong, tôi đang muốn cười to, nhưng ngoài mặt, tôi vẫn tỉnh bơ như không.

_Thật không ?

_Thật.

_Sao lúc này chị thấy em không hề có ý định muốn đi câu cá dã ngoại cùng với chị ?

Thằng bé căm tức nhìn tôi, mặt nó vênh lên.

_ Bà cô già kia ! Bà bị điên hay sao thế ? Tôi đã nói là tôi muốn đi ?

Tôi chống hai tay vào sườn, mặt tôi cũng vênh lên chẳng kém gì thằng bé.

_ Em mà còn dám gọi chị thêm một lần “bà cô già” nữa, chị sẽ đánh vào mông em, và không thèm rủ em đi câu cá nữa.

_ Chị tưởng không có chị thì em không đi được chắc ?

Tôi cười toe toét, hai tay tôi vỗ bôm bốp vào nhau.

_ Em biết cách cư xử như thế là ngoan. Chị đã hứa cho em đi dã ngoại, thì nhất định chị sẽ cho em đi.

Thằng bé mặc dù cố che dấu thái độ biến chuyển tốt đẹp dành cho tôi, nhưng tôi vẫn nhận ra. Tôi biết đứa trẻ nào cũng cần phải được thương yêu, và dạy dỗ từ từ. Tôi tin là mình có thể thay đổi được thằng bé này thành một đứa trẻ cư xử và hành động giống như những đứa trẻ cùng trang lứa.

Cuộc đối thoại giữa tôi và thằng bé lọt vào tai và mắt của hấn, Tên kia, và chị giúp việc có nước da bánh mật.

Nhìn thấy vẻ mặt kì lạ của họ dành cho mình, tôi gần như không hiểu gì cả. Việc tôi nói chuyện thân thiết với thằng bé thì có gì lạ đâu, mà họ nhìn tôi giống như người ngoài hành tinh mới rớt xuống trái đất thế ?

Bỏ qua ánh mắt của mọi người xung quanh, tôi chạy biến về phòng. Tôi cần phải tắm rửa và thay quần áo, người tôi có mùi của bánh mì nướng, có mùi thơm của vani và mùi của dầu vừng.

Khi soi khuôn mặt mình trong gương, tôi hét lên thất thanh. Hu hu hu ! Trông tôi lúc này, chẳng khác gì một con điên mới bị sét đánh. Mái tóc đen mượt được uốn cong, rất phù hợp với khuôn mặt nhỏ nhem của tôi. Tôi nghi ngờ không biết ánh mắt mà họ dành cho tôi lúc này, có phải vì khuôn mặt quá ư là “dễ thương” của tôi không ?

Vục nước lên mặt, tôi rửa lấy rửa để, tôi muốn kị cọ hết những vết nhọ trên mặt mình. Xấu hổ quá ! Cả ngày hôm nay tôi gây ra hết chuyện nọ đến chuyện kia. Nhờ có tôi, họ không phải mất tiền để đi xem nghệ sĩ diễn hài trên sân khấu.

Buổi tối, tôi mặc một chiếc quần jean màu trắng dài đến ngang gối và một chiếc áo thun màu xanh dương, mái tóc uốn xoắn của tôi buông xõa.

Khuôn mặt búp bê của tôi rất hợp với bộ quần áo tôi đang mặc trên người. Nếu buổi trưa chiếc váy maxi biến tôi thành một người quyến rũ, thì bộ quần áo mà tôi đang mặc trên người lúc này, lại khiến tôi trẻ trung và năng động giống tuổi teen.

Sợ mọi người chờ lâu, nên sau khi tắm xong, tôi vội đi xuống lầu.

Trong nhà bếp, thằng bé, hấn và Tên kia đang ngồi trên ghế, thức ăn đã được dọn lên bàn, họ đang chờ tôi.

Thấy tôi xuất hiện, ba người đàn ông đều quay lại nhìn tôi.

Tôi hơi ngượng khi bị sáu đôi mắt nhìn chăm chú và quan sát từ đầu xuống chân. Tôi rất muốn chạy trốn, rất muốn tan biến vào không khí. Tôi có phải là người mẫu, hay một nhân vật quan trọng của gia đình họ đâu, mà họ nhìn tôi bằng ánh mắt kì quái như thế ?

Hấn là người đầu tiên lên tiếng.

_ Cô lại đây ngồi đi.

Tôi lưỡng lự bước lại gần.

Thằng bé đang ngồi bên cạnh hấn, còn Tên kia ngồi đối diện với họ.

Nhìn ánh mắt không mấy thân thiện của Tên kia, tôi không muốn ngồi ăn bên cạnh Tên kia một chút nào.

Nghĩ một chút, tôi liền kéo ghế ngồi xuống bên cạnh thằng bé. Tôi nghĩ dù thằng bé không thích tôi, nhưng tôi vẫn thấy vui vẻ hơn ngồi ăn cạnh hấn hay Tên kia.

Hai người đàn ông lại nhìn tôi. Tôi trừng mắt nhìn họ. Tôi ón lạnh khi cứ phải để ý đến từng cử chỉ và ánh mắt của họ để sống lắm rồi. Giả như họ cũng dễ dãi phò như thằng bé này thì hay biết mấy.

Tên kia bắt đầu lên tiếng châm chọc tôi.

_ Nghe nói chiều hôm nay cô gần như hun khói hết cả một góc vườn của anh trai tôi.

Tôi điềm tĩnh gấp một miếng thịt lợn hun khói, sau đó tôi từ từ cho lên miệng, tôi nhai và nhai cho đến khi miếng thịt tan biến trong cổ họng. Tay tôi nâng ly rượu màu tím nhạt lên, tôi uống từng ngụm nhỏ. Tôi hoàn toàn lờ Tên kia đi, tôi không muốn cãi nhau với Tên kia trong giờ ăn.

Ăn xong miếng thịt, uống xong chút rượu trong ly. Tôi gấp một khúc cá rán, tôi cẩn thận gỡ bỏ xương cá ra khỏi phần thịt mềm, sau đó tôi chuyển sang

bát của thằng bé.

Tặng cho nó một nụ cười tươi rói và động viên, tôi bảo nó.

_Em ăn đi. Cá rất tốt cho sức khỏe.

Thằng bé hết nhìn tôi lại nhìn phần thịt cá mà tôi gấp vào bát nó. Hình như cu cậu đang tự hỏi tôi đang định làm gì ?

Tôi phì cười khi nhìn khuôn mặt tỏ ra nghi ngờ của thằng bé.

_Nếu em mà không ăn, chị sẽ lấy lại. Chị không muốn mất công gỡ thịt cá cho em ăn, em lại dám nghi ngờ lòng tốt của chị đâu.

Thằng bé hơi chột dạ, khi nó biết tôi đã đoán được suy nghĩ trong đầu đó.

Trong khi thằng bé còn chần chừ, tôi liền thò đũa sang bát của nó, như chuẩn bị cướp phần cá trong bát nó.

Thằng bé liền cầm ngay lấy cái bát để ở trên bàn, nó chuyển cái bát cách xa tầm tay với của tôi, mắt nó nhìn tôi đầy đe dọa.

Tôi và thằng bé vô tư thể hiện tính trẻ con của mình, mà không hay hai người đàn ông đều quên ăn để nhìn chúng tôi.

Hắn không biết là đang vui mừng, hay là đang kích động, mà hắn vừa uống rượu, vừa nhìn tôi bằng ánh mắt của một người tình dành cho một người tình. Khóe môi của hắn nhếch lên thành một nụ cười có thể làm tan chảy bất cứ trái tim của một cô gái nào. Đôi mắt hắn giống như ánh lửa đang xua tan đi sự lạnh giá trong đêm đông.

Nếu tôi có thể đọc được suy nghĩ trong đầu hắn, tôi đã nhảy cẫng lên sung sướng và hét ầm lên rồi. Phải ! Hắn đang để ý đến tôi.

Tên công tử bột kia cứ nhìn tôi mãi. Tôi không hiểu tại sao hắn lại để ý nhiều đến tôi như thế ? Nếu tôi là một nữ đại minh tinh như Tên kia, hay sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có thì Tên kia hãy chú ý đến tôi, nhưng tôi chỉ là một cô nhân viên bình thường, tôi là một đứa trẻ mồ côi và không có gì cả.

Anh em nhà họ Trương đúng là khác người. Tại sao họ cứ thích hành hạ và bắt nạt một cô gái nhỏ bé và yếu đuối như tôi ? Nếu tôi mà có đầy đủ cha mẹ, tôi còn nghĩ mình còn có một chỗ dựa nào đó, nhưng tôi là một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Tôi sợ nếu chẳng may mà tôi biến mất một cách bí ẩn, cũng chưa chắc có ai đó phát hiện ra được tung tích của tôi. Lúc đó, dù họ có báo cảnh sát hay đi tìm tôi, họ sẽ cho rằng tôi đang đi du lịch ở đâu đó. Khi họ thực sự biết được tôi ở đâu, tôi chỉ còn là một cái xác.

Tôi và thằng bé đua nhau tranh giành thức ăn. Tôi ăn một miếng, tôi chặn của thằng bé một miếng. Dường như nhờ có tôi, nên thằng nhóc ham ăn hẳn. Nó phồng mồm tròn mếp với tôi, tôi cũng phồng mồm và le lưỡi với nó.

Đứng ở bên cạnh, hai chị giúp việc không nhịn được cười, thỉnh thoảng tôi nghe được tiếng cười khúc khích của hai chị. Tôi đỏ mặt tía tai vì xấu hổ. Tôi lúng túng uống một ngụm rượu để che bớt đi sự thẹn thùng và xấu hổ của mình.

Bữa ăn tối kết thúc, chỉ có tôi và thằng bé là ăn no, còn hắn và Tên kia chỉ ngồi uống rượu và thỉnh thoảng ăn vài miếng, họ thích dành thời gian để quan sát, để nhìn tôi và thằng bé hơn là tập trung vào ăn uống.

Để cho hắn và Tên kia ngồi dưới phòng khách nói chuyện với nhau, tôi và thằng bé đi lên lầu. Vừa đi tôi vừa đùa nghịch thằng bé, khiến thằng bé hét ầm lên. Tiếng cười trong trẻo của tôi hòa lẫn cùng tiếng la thất thanh của thằng bé.

A ha ! Giờ thì thằng bé phải sợ một kẻ bám dai như đĩa giống như tôi. Tôi sẽ cho thằng bé biết tay. Nó dám coi thường và không tôn trọng khả năng dạy dỗ trẻ con của tôi. Tôi sẽ cho thằng bé thấy, tôi có thể làm được gì.

Tôi đi theo thằng bé về phòng của nó.

Thằng bé chống tay vào sườn, nó vênh mặt lên thách thức tôi.

_Bà cô điên ! Sao bà không về phòng của bà đi. Bà ở đây để làm gì ?

Tôi cười hề hề, mắt tôi lộ vẻ giảo hoạt.

_Tất nhiên là để dọa ma nhóc rồi. Chị nghe nói buổi tối có rất nhiều bóng ma hiện hồn, đi qua đi lại quanh đây, nên chị muốn chò ở đây để lúc nửa đêm gặp họ.

Thằng bé bĩu môi nhìn tôi, nó thương hại bảo tôi.

_Bà chị định dọa ai thế hả ? Nói cho chị biết, ma còn phải sợ em, nói gì đến mấy con ma trong tưởng tượng của chị.

Tôi lộ vẻ thất vọng.

_Thật không ? Có thật là em không sợ ma ?

_Không ! Ma là gì chứ !

Tôi cười âm u, mặt tôi giống như là ác quỷ u linh vừa mới xuất hồn lên dương gian.

Thằng bé nhìn khuôn mặt đáng sợ của tôi, nó đi giật lùi. Mặc dù cu cậu sợ, nhưng vẫn còn mạnh miệng.

_Chị..chị về đi ! Em muốn đi ngủ.

Nó nhìn tôi bằng ánh mắt đuôi khách và không muốn tôi ở lại đây lâu.

Tôi giả vờ tiu nghỉu nhìn nó bằng ánh mắt tội nghiệp, sau đó quay người đi ra cửa. Đi được hai bước, tôi nghe được tiếng thở phào của thằng bé. He he he ! Tôi cười thầm.

“Lần này em chết chắc với chị rồi”

Điện trong phòng tự dưng bị phụt tắt, tôi quay ngay lại, giọng tôi ghê rợn như một con ma có lưỡi dài trong truyền thuyết.

_T...r...ư...ơ...n...g Đ...ứ...c T...r...ọ...ng ! Ma...au la...ạ...đ...ây ! Ta...ta muốn gặp m.....mì !

Tôi đảm bảo thằng bé sẽ phải khóc thét. Tính tôi ưa nghịch ngợm. Tôi lại từng chăm sóc và giúp các sơ nuôi dạy nhiều đứa trẻ, nên tính cách hiếu động và hiếu thắng trong tôi càng phát huy đến cực điểm.

Đúng như tôi dự đoán, mặc dù thằng bé gan dạ hơn những đứa trẻ bình thường khác. Nhưng dù sao nó vẫn còn là trẻ con.

Nó hét toáng lên, giọng lãnh lút của nó xóa tan đi màn đêm yên tĩnh trong căn nhà, tôi nghe được tiếng va đập, và tiếng ngã “phịch” của thằng bé.

Tôi sợ hãi vội bật đèn lên, tôi bắt đầu thấy hối hận. Dù có muốn đùa nghịch như thế nào, tôi cũng không nên giả ma giả quỷ để dọa thằng bé mới phải.

Tôi thấy cu cậu ngồi ở giữa nhà, mặt tái mét, hình như cu cậu đang mếu và sắp khóc.

Tôi vội vã chạy lại ôm lấy thằng bé, tay tôi vỗ nhẹ vào lưng nó, giọng tôi đầy thương xót, và tội lỗi.

_Em đừng sợ, đã có chị ở đây. Chị xin lỗi, lần sau chị sẽ không dọa em nữa.

Thằng bé đấm đá loạn xạ vào người tôi, nó hung dữ cắn phập vào tay tôi. Tôi đau đớn nhăn nhó.

Khi hấn và Tên kia lên đến nơi, hình ảnh mà họ thấy là tôi và thằng bé đang vật lộn với nhau ở dưới đất, miệng của thằng bé vẫn đang cắn vào cánh tay trái của tôi giống như một con chó con đang cố giữ lấy một khúc xương.

Tôi khóc không ra nước mắt. Thằng tiểu quỷ này hung dữ không khác gì chú của nó. Hu hu hu ! Tôi đúng là sinh ra vào đúng số khổ mà.

Cuối cùng người kết thúc trận chiến giữa tôi và thằng bé là hấn. Hấn giận dữ gỡ tôi và thằng bé ra. Răng của thằng bé quá sắc, nên cánh tay trái của tôi bị rí máu. Tôi đau đến nổi mồ hôi rịn ra đầy mặt, còn mặt tái mét, mắt tôi đỏ hoe muốn khóc.

Hấn lo lắng nhìn tôi, mặt hấn lạnh lùng và tức giận nhìn thằng bé. Hấn dơ tay lên định đánh thằng bé. Tôi vội ôm lấy thằng bé, sau đó chuyển thằng bé đứng ở phía sau lưng mình. Tôi cười gượng gạo bảo hấn.

_Không có chuyện gì đâu. Tôi và thằng bé chỉ đang luyện trưởng thôi.

Đứng ở giữa phòng, hai tay đút vào túi quần, đôi mắt đen sâu của Tên kia nhìn tôi chăm chăm.

_Cô và thằng bé luyện trưởng đến nỗi cắn xé nhau như chó hoang thế sao ?

Tôi tặng cho Tên kia một ánh mắt, có thể giết người và nướng chín Tên kia trong vòng chưa đầy hai giây.

_Việc tôi và thằng bé làm gì thì có liên quan gì đến anh. Anh xen vào làm gì ?

Tên kia nghiêng răng ken két, mắt Tên kia đờ đờ sát khí.

_Cô đúng là một cô gái chanh chua và đánh đá.

_Nếu tôi chanh chua và đánh đá thì liên quan gì đến anh ?

Hấn bực bội quát chúng tôi.

_Tất cả im hết đi ! Tôi không muốn nghe thêm một âm thanh cãi nhau hay gây sự nào nữa !

Khuôn mặt lạnh giá, ánh mắt uy hiếp, và giọng nói phẫn nộ của hắn, khiến cho không một ai trong chúng tôi dám ho he nói gì nữa. Căn nhà trở nên tĩnh lặng và yên ắng đến lạ thường.

Vết răng của thằng bé cắn và da thịt tôi giống như những vết dao cắt. Tay tôi vừa đau vừa buốt, tôi phải cắn răng mới không phát ra tiếng rên rỉ đau đớn muốn phát ra từ trong cổ họng.

Hắn để ý đến khuôn mặt đau đớn của tôi.

_Cô Phuong ! Mang hộp thuốc trong ngăn tủ dưới lầu lên đây !

Chị giúp việc có nước da ngăm đen tên Phuong nhanh chóng làm theo lời hắn.

Hắn giúp tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa mềm màu xanh dương của thằng bé.

_Cô có thể giải thích cho tôi lý do vì sao cô và thằng bé lăn lộn dưới sàn nhà và nó lại cắn cô đến chảy máu tay được không ?

Sợ hắn lại ra tay đánh thằng bé, tôi nhanh miệng nói ngay.

_Tất cả đều là lỗi của tôi. Là tôi đùa thằng bé hơi quá, nên nó mới tức giận cắn tôi. Nếu anh có trách, có muốn mắng, và muốn đánh, thì hãy mắng và đánh tôi.

Hắn giễu cợt nhìn tôi.

_Cô đừng cảm ghê nhỉ ? Nếu tôi muốn đánh cô què ở đây thì sao ?

Tôi rơm rớm nước mắt nhìn hắn.

_Anh..anh sẽ không ác đến mức độ đó chứ ? Tôi..tôi nghĩ rằng anh chỉ cần xử phạt tôi là được rồi.

Mỗi một lần tôi mở miệng nói gì, mọi người lại không thể nhịn được cười.

Thằng bé đứng im một chỗ nhìn tôi. Nó tưởng rằng tôi sẽ đổ hết tội lên đầu nó, nhưng không ngờ, tôi lại bênh nó và nhận hết lỗi về mình. Có lẽ trong mắt nó giờ đây, tôi không còn đáng ghét như ban đầu nữa.

Nhìn cánh tay bị cắn đến chảy máu của tôi, nó hơi bối rối, và thấy có lỗi.

_Đức Trọng ! Con lại đây xin lỗi cô đi !

Hắn lạnh lùng bảo thằng bé. Giọng hắn không có một chút tình cảm. Hình như hắn đang rất tức giận và sinh khí.

Thằng bé dù có ương bướng đến đâu, nó vẫn còn là một đứa trẻ. Mà đứa trẻ nào chẳng sợ một người như hắn.

Nó miễn cưỡng bước lại gần tôi, giọng nó nhỏ xiu.

_Xin...xin lỗi.

Tôi che miệng cười, tôi le lưỡi, tôi nháy mắt với nó.

_Cuối cùng nhóc cũng biết sai rồi phải không ? Coi như lần này chị thắng.

Nhìn vẻ mặt của tôi, có ai tin được rằng tôi vừa bị thằng bé dùng răng nanh của mình, để tặng cho tôi mấy vết cắn đang rỉ máu ?

Thật ra tôi đang rất đau, mặt tôi trắng bệch, còn mồ hôi không ngừng rịn ra. Nhưng vì muốn xoa tan đi không khí căng thẳng và đượm mùi thuốc súng ở đây, nên tôi đành phải giả vờ coi như không có chuyện gì. Tôi không muốn mối quan hệ giữa bố con hắn xấu thêm vì tôi.

Tôi chỉ là một người lạ mặt, tôi chỉ sống với họ trong thời gian hữu hạn. Còn họ phải sống lâu dài với nhau, hai nửa họ là lại cha con, nên họ cần thắt chặt mối quan hệ, cần bồi dưỡng tình cảm, cần sống tương thân tương ái. Tôi luôn mong mọi đứa trẻ đều được sống hạnh phúc, được bố mẹ thương yêu và chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Chị Phương mang hộp thuốc lên. Hấn đón hộp thuốc trong tay chị, đặt nó xuống chiếc bàn gỗ ở bên cạnh, hấn cẩn thận khử trùng vết thương, bôi thuốc, sau đó dùng gạc băng bó lại cho tôi.

Tôi ngồi im nhìn hấn, mặt tôi từ màu trắng chuyển sang ửng đỏ, cuối cùng là đỏ bừng, mắt tôi vương lệ. Tôi thật sự rất cảm động.

Tôi mặc dù coi hấn là người gây ra mọi con ác mộng cho mình, nhưng lần nào tôi gặp nạn, hấn cũng là người đầu tiên chạy đến cứu, lo lắng và quan tâm đến tôi. Nếu tôi nói rằng tôi không rung động và không có một chút xiu cảm giác nào dành cho hấn là tôi đang nói dối. Tôi không chỉ rung động và có cảm giác với hấn không, mà tôi đã thích hấn rồi.

Đứng ở giữa phòng, Tên kia và chị giúp việc chăm chú nhìn hai chúng tôi.

Đối với chị giúp việc đó lòng hiếu kì và tò mò. Còn đối với Tên kia, dường như Tên kia không đơn giản chỉ là đứng xem hai chúng tôi diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân, mà Tên kia còn có một mục đích khác. Dù mục đích của Tên kia là tốt hay xấu, thì đối với tôi cũng tuyệt đối không có lợi.

Tôi không thích cảm giác nóng và lạnh, do hai anh em nhà họ Trương gây ra cho mình.

Sau khi băng bó cho tôi xong, hấn bắt tôi trở về phòng đi ngủ. Trước khi đi, tôi quay lại cười và le lưỡi với thằng bé để trấn an nó, tôi không muốn nó lo lắng hay thấy có lỗi với tôi. Dù sao chuyện này cũng là do tôi tự chuốc lấy, tôi không thể trách thằng bé. Tính cách hung dữ và ương bướng của thằng bé, tôi đã được lĩnh giáo từ sáng đến giờ. Xem ra để làm quen và nói chuyện từ từ với thằng bé, tôi bắt buộc phải thay đổi chiến thuật.

Hấn giúp tôi mở cửa phòng, giúp tôi vén chăn sang một bên. Tôi liền trèo lên giường, sau đó nằm xuống.

Hấn nhìn khuôn mặt tái nhợt của tôi bằng ánh mắt quan tâm và thương xót.

_Tôi thay mặt thằng bé xin lỗi cô. Thằng bé được nuôi chiều từ bé, nên nó không biết cách cư xử cho đúng phép tắc. Có gì, tôi sẽ cố gắng dạy bảo nó.

Tôi nhăn mũi hỏi nó.

_Có phải anh để cho Tên kia dạy bảo thằng bé đúng không ? Sao tôi thấy tính cách của thằng bé giống hệt Tên kia thế ?

Hấn cười nhẹ, mắt hấn chăm chú nhìn tôi.

_Cô có biết mình ngốc lắm không hả ? Bây giờ là lúc nào rồi mà cô còn hỏi tôi câu hỏi đó. Cô nên nhắm mắt lại rồi ngủ đi. Nếu cô cần gì, cô có thể bấm chuông ở gần bàn, hai cô giúp việc sẽ lấy cho cô thứ mà cô cần.

_Cảm ơn anh. Anh cũng mau về phòng rồi đi ngủ đi.

Hấn lững thững đi ra cửa, ánh mắt hấn thỉnh thoảng lại quay lại nhìn tôi, như đang muốn nói với tôi điều gì đó.

_Khoan đã !

Hấn dừng lại.

_Cô muốn nói gì ?

_Anh đừng trách thằng bé, cũng tuyệt đối không được mắng hay đánh nó. Tôi không muốn nó khóc hay bị hoảng loạn vì anh.

Hấn im lặng nhìn tôi. Đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của hấn hòa tan với màn đêm.

Nhìn hấn, tôi không tài nào đoán được suy nghĩ trong đầu hấn.

_Cô hình như rất thích thằng bé.

Tôi cười tươi.

_Tất nhiên rồi. Mặc dù thằng bé ương bướng và có tính cách giống như một ông cụ non, nhưng mà nó rất đáng yêu. Tôi thích cãi nhau và đấu lý với nó.

Hấn cau mày, trán hấn nhăn lại.

_Cô ngoài thích cãi nhau và đấu lý ra, cô còn thích làm gì nữa không ?

Tôi phồng mồm trả lời hấn.

_Không.

Hắn bật cười.

_ Thấy cô vui là tôi yên tâm rồi. Bây giờ cô đi ngủ đi. Có gì chúng ta sẽ nói chuyện vào sáng mai.

_ Chúc ngủ ngon !

Tôi ngượng ngùng kéo chăn kín đầu, mặt tôi đỏ bừng, còn trái tim tôi đập “thình thịch” trong lồng ngực.

Hắn nhìn tôi một lúc, trên khóe môi của hắn nở một nụ cười rạng rỡ. Nếu không phải vì quá xấu hổ, tôi mở chăn ra và nhìn thấy nụ cười của hắn lúc này, tôi sẽ thấy mình bị thương như thể này cũng đáng. Hu hu hu ! Tôi thật cao thượng quá.

_ Cách !

Khi cánh cửa phòng đóng lại, tôi mới hé mắt ra nhìn. Mặt tôi lúc này rất đỏ, nhiệt độ trong cơ thể tôi tăng cao, tôi nghĩ là mình đang bị sốt. Không ngờ, sức hút của hắn lại ảnh hưởng đến tôi mãnh liệt như thế.

Nhắm mắt lại, tôi chìm dần vào giấc ngủ.

Hơn mười hai giờ đêm, tôi mơ hồ nghe có tiếng mở cửa. Tai của tôi rất thính, tôi bị cơn đau ở tay hành hạ nên giấc ngủ chập chờn. Tôi biết có người đang tiến gần phía mình nhưng không biết người đó là ai.

Tôi giả vờ nằm im, tôi muốn biết tên trộm kia muốn làm gì mình.

Tiếng bước chân rất nhẹ, nhờ ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ nên tên trộm kia có thể nhìn rõ được mọi thứ trong phòng. Đầu tiên tên trộm vừa đi vừa dò đường, sau khi đã làm quan được với ánh sáng và cách sắp xếp trong căn phòng, tên trộm bước nhanh chân hơn.

Tên trộm im lặng đứng cạnh giường, tên trộm đang nhìn tôi nhắm mắt ngủ say. Tên trộm thấy cánh tay băng bó do vết cắn của thằng bé để lại, hình như thấy đau lòng nên thở ra một hơi rất dài.

Tôi nghe được những âm thanh vuốt tóc, và hơi thở nặng nề của tên trộm. Tôi rất muốn mở mắt ra nhìn xem tên trộm kia là ai nhưng mà không dám, tôi sợ tên trộm biết tôi đang nhìn lên mình, sẽ co giò bỏ chạy và tạo nên những âm thanh vang dội khiến cả nhà thức giấc.

Tôi biết mình hơi lười khi không mở mắt nhìn cho rõ xem, ai dám mò vào phòng tôi khi đã vào giờ quá khuya thế này, nhưng tôi vốn trẻ con, và ưa nghịch ngợm, tôi muốn cho kẻ không biết sống chết kia biết tôi có thể làm được gì.

Khi tay của tên trộm chạm nhẹ vào vết thương trên tay tôi, rồi vuốt nhẹ lên lớp gạc quấn ở bên ngoài, tôi đã nghĩ được mùi nước hoa của tên trộm.

Chúa ơi ! Tôi kinh hoàng vội mở to mắt nhìn Tên kia !

Tên...tên điên này định làm gì tôi mà đêm hôm khuya khoắt lên lút vào phòng tôi thế này ? Không...không phải Tên kia định giết người diệt khẩu đấy chứ ?

Tên kia vội rút ngay tay lại khi phát hiện ra tôi đã tỉnh.

Trong đêm tối ánh mắt đen sâu của Tên kia rất sáng, sáng đến nỗi tôi thấy sợ. Nếu như ánh mắt của hắn có thể khiến tôi bay, tôi tan chảy, thì ánh mắt của Tên này lại khiến tôi rùng mình. Đôi khi tôi thấy ở gần với một ác quỷ như hắn còn cho tôi cảm giác bình yên và an toàn, hơn ở gần một tên có vẻ mặt của thiên thần nhưng lòng dạ lại giống như một tên tiểu nhân đầy thủ đoạn.

Tôi há miệng định kêu to lên. Tên kia dùng tay bịt ngay miệng tôi lại.

Tôi kinh hoàng nhìn Tên kia, tay chân tôi quẩy đạp. Có khi nào vì Tên kia hận và căm ghét tôi nên đêm hôm mò vào phòng tôi để hạ thủ vì cớ gì không ?

Tôi muốn khóc thét ! Muốn kêu cứu ! Muốn hắn nhanh chóng lên đây để cứu mạng tôi.

Tên kia lôi tôi ngồi dậy, Tên kia chuyển từ đầu lực trực diện với tôi thành ôm lấy tôi từ phía sau. Một tay Tên kia bịt chặt miệng tôi nên tôi không thể hét lên được một câu, một tay hắn ôm siết lấy eo tôi, còn chân hắn giữ chặt lấy chân tôi. Tôi giờ giống như một tội phạm đang trong giờ thẩm tra.

Tên kia phả hơi nóng vào tai tôi.

_ Nếu cô mà dám kêu lên ! Tôi sẽ nhét giẻ vào mồm cô. Cô hứa là khi tôi buông tay ra khỏi miệng cô, cô sẽ không hét lên chứ ?

Tôi gật đầu lia lịa. Tôi chỉ lừa Tên kia thôi, chỉ cần Tên kia buông tay ra khỏi miệng tôi, tôi sẽ hét ầm lên, sau đó đánh nhau với Tên kia một trận.

Đồ xấu xa ! Đồ dê tiện ! Sao Tên này dám làm ra những chuyện mà chỉ những tên biến thái mới dám làm ?

Tên kia hỏi lại tôi mấy lần, Tên kia mới dám từ từ nói lỏng bàn tay bịt trên miệng tôi.

Tên kia vừa mới buông ra, tôi hét được một câu đầu, sau đó Tên kia sợ hãi vội bịt ngay miệng tôi lại. Tôi khóc thét ! Tôi cầu mong hấn, hay ai đó trong nhà nhanh lên đây để cứu mạng tôi. Tôi không muốn kết thúc cuộc đời tươi đẹp của mình trong tay của Tên điên này đâu.

Tên kia nghiêng răng nghiêng lợi.

_ Cô là đồ lật lọng. Được lắm để xem tôi trừng phạt cô thế nào.

Tên kia nhanh chóng tháo ngay chiếc cà vạt màu kẻ sọc xanh đen trên cổ, sau đó quần ngang miệng tôi. Tay tôi bị Tên kia trói quặt ra phía sau. Giờ tôi chỉ kêu lên được những tiếng “ư ư” trong cổ họng.

Mất tôi sợ hãi nhìn tên kia, mặt tôi không còn một chút huyết sắc. Giờ tôi mới biết, dù hấn có đáng sợ nhiều như thế nào, nhưng tuyệt đối không bằng một phần của Tên này. Tên này mới thật sự là ác quỷ, mới thật sự là ác mộng của đời tôi.

Tên kia ngồi trên bụng tôi, Tên kia nói từng chữ từng từ vào tai tôi.

_ Cô tưởng rằng tôi sẽ để cho cô dễ dàng đến được với anh trai của tôi sao ? Nếu cô mà nghĩ như thế, thì cô làm to rồi. Tôi sẽ phá vỡ tất cả những thứ được gọi là hạnh phúc và tình yêu ở trên đời này. Đặc biệt là một con búp bê xinh đẹp, và ngây thơ như cô.

Tên kia hôn tôi qua lớp vải cà vạt, tay Tên kia luồn xuống chiếc áo thun màu xanh nhạt của tôi.

Tôi cố gắng lắc đầu, cố gắng dùng nước mắt để cầu xin Tên kia dừng dừng cách hèn hạ này để đối phó với tôi, nhưng Tên kia cười nhạt.

_ Cô có biết là mình ngu ngốc lắm không hả ? Cô nghĩ là khi cô hét to lên sẽ được mọi người trong nhà này xông lên đây cứu cô sao ?

Tên kia cười cuồng dại.

_ Tôi đã cho họ uống thuốc ngủ hết cả rồi. Đêm nay còn rất dài, hai chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian để đùa giỡn với nhau.

Tôi sợ hãi muốn ngất đi, nước mắt làm ướt khóe mi. Tôi cầu xin ông Trời, xin ông mau chóng cho ai đó lên đây cứu tôi, mong tất cả những gì xảy ra với tôi lúc này chỉ là một cơn ác mộng.

Chiếc áo thun màu xanh dương của tôi bị tóc lên cao.

_ Tạch !

Tên kia dùng điện thoại chụp tấm hình bán khỏa thân của tôi. Sau đó, Tên kia dùng giọng của một con quỷ để nói chuyện với tôi.

_ Tôi sẽ gửi bức hình này cho anh trai tôi, nếu cô dám làm trái lời tôi. Tôi sẽ không bao giờ để cho hai người có thể đến được với nhau. Hãy chờ đây tôi sẽ hủy diệt hết tất cả mọi thứ. Nếu cô muốn sống yên, cô phải rời xa họ ngay lập tức, nếu không chính tay tôi sẽ phá tan nát cuộc đời cô.

Mặt tôi trắng nhợt, nước mắt trên khóe mi tôi thi nhau rơi. Tôi chỉ vừa mới nếm được mùi vị của ái tình, và vừa biết thế nào là cảm giác gia đình. Tại sao Tên kia lại cướp mất đi tất cả của tôi ?

Tên kia điên cuồng hôn tôi như một con thú điên bị dồn vào đường cùng. Bàn tay Tên kia động chạm vào người tôi. Tôi ghê tởm muốn nôn, chân tôi đá lung tung. Mặc dù sức lực trong tôi gần như cạn kiệt, nhưng tôi không muốn bị thất thân với Tên điên khùng này.

Tên kia là một chàng trai khỏe mạnh, còn tôi chỉ là một con bé con, sức lực của tôi có giới hạn. Chỉ chống đối được một lúc tôi đành buông xuôi. Tôi không còn là con gái, nên cũng không quá đau khổ khi mình thất thân lần thứ hai, nhưng khi đã có cảm giác với một chàng trai nào đó, tôi không muốn điều này xảy ra.

Khi ánh đèn điện được bật lên. Hình ảnh mà hấn và mọi người nhìn thấy là Tên kia đang hôn tôi, áo của tôi bị tóc lên, còn tay của tôi không biết đã được Tên kia cời ra từ lúc nào rồi. Hình như đây là kế hoạch của Tên kia. Tên kia muốn diễn cho hấn xem, muốn cho hấn biết tôi ti tiện và xấu xa như thế nào.

Hình ảnh này quá sống động, và quá thật. Dù tôi có trăm cái miệng để giải thích cũng không có một ai tin tưởng tôi. Họ đều cho rằng tôi và Tên kia đang qua đêm với nhau, và biết đâu họ lại nghĩ nếu họ không xông vào phòng tôi lúc này, tôi và Tên kia có thể tiến xa hơn nữa thì sao.

Mặt tôi không còn huyết sắc, còn môi tôi cắn đến bật máu. Khi nhìn thấy ánh mắt tâm tối, và khinh bỉ của hấn dành cho tôi. Tôi đã hiểu ra được một điều là giữa tôi và hấn đến đây là kết thúc.

Tôi có thể giải thích cho hấn hiểu rằng giữa tôi và Tên kia thực sự không có chuyện gì sao, hay là nói cho hấn biết tôi là do bị Tên kia cưỡng ép và dùng kế hại tôi ?

Ai sẽ tin tôi ? Tang chứng và nhân chứng đều bị bắt tại trận. Có khi tôi càng giải thích, tôi càng khiến cho hấn tin rằng tôi đang cố chối tội và coi thường tôi thêm.

Tên kia tặng cho một nụ cười có thể làm đông cứng cả thế gian. Ánh mắt Tên kia tràn ngập những ngọn đao và giáo mác. Tên kia đã đạt được mục đích của mình.

Trong cuộc chiến giữa hai anh em, tôi chỉ là một con tốt. Với một người như hấn, hấn có thể chọn bất cứ một cô gái nào để làm vợ, và làm mẹ của thằng bé. Nhưng còn tôi, tôi chỉ là một con bé mồ côi, tôi chẳng là gì cả.

Tên kia ung dung đứng dậy chỉnh lại quần áo. Trước khi quay lại nhìn mọi người trong phòng, Tên kia không quên nháy mắt với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Tiếng sấm sét “đùng đoàng” khiến tôi giật mình tỉnh giấc, mồ hôi tuôn ra khiến người tôi ướt đầm. Tôi hốt hoảng vội ngồi bật dậy, tôi sờ khắp mình mẩy. Hoàn hảo ! Mọi thứ đều nguyên vẹn giống hệt như lúc tôi mới bắt đầu đi ngủ.

Hu hu hu ! Tôi thật sự muốn khóc thét. Tại sao ông trời lại bắt tôi mơ một giấc mơ đáng sợ như thế. Tôi cầu mong, mọi thứ đều là do tôi tự tưởng tượng ra. Tôi và hấn chưa nói gì với nhau, làm sao có thể xảy chuyện đáng sợ như thế được. Miệng tôi lẩm rầm cầu nguyện.

_ Bà cô già ! Bà thật giống như một con mụ bán hàng cá ở chợ ! Tại sao bà đang ngủ, bà cũng có thể hét to và bật dậy như một cái lò so như thế ?

_ Á...á...á !

Tôi hét lên thất thanh. Tôi quá khiếp đảm, người tôi run rẩy dữ dội, đầu tôi đập mạnh vào tường, mặt tôi tái mét, hai tay tôi ôm chặt lấy chiếc chăn mỏng màu trắng, tôi kinh hoàng nhìn một hình bóng nho nhỏ đang đứng ở giữa phòng.

Sau khi xác định được ai là chủ nhân của tiếng nói trong veo kia, tôi mới thò hắt ra một hơi.

Thằng bé bị tiếng hét như loa phóng thanh của tôi làm cho nhấn mặt và lói lổ tai.

_ Chị có thể nói nhỏ được không ? Đã muộn lắm rồi, chị hét lên như thế, chị định gọi cả nhà dậy hay sao thế ?

Tôi cảm tức nhìn thằng bé trừng trừng. Đứng thẳng lên, tôi xắn tay áo, mặt tôi đờ đờ sát khí.

_ Tên nhóc kia ! Em vào phòng chị lúc đêm khuya thế này để làm gì thế hả ? Có mau đi về phòng em rồi đi ngủ đi không ?

Nó khinh thường nhìn tôi.

_ Em tưởng chị là một cô gái gan dạ, không ngờ chị là một cô gái nhát gan và sợ chết.

Tôi hung hăng cãi lý với nó.

_ Em cứ thử ngủ một mình trong phòng, bị con ác mộng hành hạ, bị tiếng sấm sét đánh thức, sau đó em phát hiện có một bóng ma đang đứng lù lù ở giữa phòng thử xem em có sợ mất mặt không ?

Thằng bé nhún vai đáp.

_ Chị có sợ em cũng chẳng quan tâm. Em có lòng tốt sang đây thăm chị, nhưng mà nếu chị không cần, thì em đi về đây.

_ Khoan đã !

Tôi mở to mắt nhìn thằng bé, tôi không dám tin thằng bé có “lòng tốt” sang thăm tôi, mà lại vào lúc nửa đêm.

_ Em sang đây thăm chị ?

_ Đúng.

_ Em đùa chị đúng không ? Nếu em muốn thăm hỏi chị, tại sao không để đến sáng ngày mai ?

_ Tại vì em thích.

_ Cái gì ?

Tôi lại hét lên. Thằng bé này định chọc tức tôi đây mà. Nó có biết vì sự xuất hiện như bóng ma của nó, tôi đã sợ và hốt hoảng như thế nào không ?

Tôi còn chưa kịp phun trào tức giận lên đầu của thằng bé, một tiếng sấm rền vang trên bầu trời, tiếp theo một tiếng sét có thể xé toạc bóng đêm ra làm đôi, bóng đèn ngủ trong phòng phụt tắt.

Tôi hét to nhất có thể, quá sợ hãi, tôi chui tọt vào trong chăn, sau đó run lên cầm cập.

Thằng bé hình như cũng bị tiếng sấm và tiếng sét làm cho sợ hãi, nó vội phóng lên giường tôi, rồi chui vào trong chăn. Tôi và thằng bé ngồi co ro, ôm nhau run rẩy ở trên giường. Cứ mỗi lần trời nổi sấm sét, hai chúng tôi lại hét âm lên.

_Cạch !

Cánh cửa phòng bật mở, một người đàn ông mang nệm lên phòng tôi.

Tôi và thằng bé hé chăn ra để nhìn. Tôi mặc dù đã 25 tuổi rồi nhưng rất nhát ma, buổi chiều tối, tôi chỉ muốn đùa thằng bé một chút, nhưng nếu không phải do tôi chủ động và biết trong phòng có thằng bé đang đứng, tôi tuyệt đối không có gan tắt điện, sau đó hù dọa thằng bé. Có lẽ vì tôi nghịch ngợm quá, nên tôi mới bị ông Trời phạt bằng cách bắt tôi mơ một giấc mơ thật khủng khiếp.

_Cô và thằng bé không sao chứ ?

Là hấn ! Tôi muốn hét lên sung sướng. Chỉ cần nghe thấy giọng nói của hấn, và nhìn thấy hấn, tôi đều thấy yên tâm và bình an.

_Đừng ! Xoẹt !

Tiếng sấm, và tiếng sét lại tiếp tục nổi lên. Tôi và thằng bé lại cùng hét to. Đứng ở giữa phòng, hấn kinh ngạc nhìn hình ảnh tôi và thằng bé vừa ôm chặt lấy nhau, vừa la lên như bị ai đó ăn cướp mất thứ gì đó. Chắc hấn đã đánh đồng tôi với thằng bé. Cả hai chúng tôi đều là trẻ con.

Hấn bước lại gần giường, hấn thở dài. Hấn biết tôi và thằng bé không thể ngủ ngon tiếp được nữa vì đang có sấm sét. Chắc hấn cũng muốn hỏi tôi, vì sao vào giờ khuya khoắt thế này thằng bé lại đang ở đây ?

Hấn trèo lên giường, sau đó ôm lấy tôi và thằng bé vào lòng. Nếu như bình thường không bị sấm sét, mưa gió và mất điện dọa cho sợ chết khiếp, tôi sẽ nghĩ hình ảnh này thật giống với hình ảnh của một gia đình; trong đó tôi là vợ, hấn là chồng và thằng bé là con trai của hai chúng tôi.

Tôi hiểu đó chỉ là ước vọng của tôi thôi, vì tôi chỉ là một người lạ, một người mà hấn nói là muốn thuê tôi trở thành bảo mẫu của con hấn. Tôi không phải là vợ hấn, cũng không phải là mẹ của thằng bé.

Hấn ngồi ở giữa, tôi và thằng bé dựa vào hai bên sườn hấn. Thình thoảng những tiếng sét lại nổi lên, tôi và thằng bé lại ôm chặt lấy hấn. Tôi không biết hấn đang suy nghĩ gì, nhưng tôi tìm cảm giác mà hấn có lúc này, cũng giống hệt với cảm giác hạnh phúc và ấm áp của tôi.

Có hấn bảo vệ và chở che, tôi và thằng bé yên tâm thả lỏng cơ thể và dựa vào vai hấn. Mắt tôi nhắm lại, tay tôi nắm chặt lấy vạt áo thun màu xám đen của hấn, dần dần tôi thấy mình đã có thể ngủ lại. Ngồi ở bên kia, thằng bé cũng giống như tôi.

Sáng hôm sau, hơn tám giờ sáng tôi mới dậy. Tôi thấy đầu mình rất đau, mí mắt nặng trĩu, còn cánh tay trái nhừ buốt.

Điều khiến tôi có cảm giác khác hẳn những buổi sáng khác, là sáng nay tôi không ngủ một mình ở trên giường. Nằm ở bên cạnh tôi là hấn, kế tiếp là thằng nhóc.

Mắt tôi phút chốc đỏ bừng, mắt tôi ngơ ngác nhìn hấn, rồi lại nhìn thằng bé. Tay tôi bịt chặt miệng, tôi cố gắng ngăn tiếng hét muốn bật ra từ trong cổ họng, tôi cố nhớ lại xem đã có chuyện gì xảy ra vào đêm hôm qua; mà giờ đây tôi, hấn và thằng bé lại ngủ với nhau giống như một gia đình thực sự thế này ?

Sau khi nhớ lại hết tất cả mọi chuyện, trên khóe môi tôi nở một nụ cười giống như ánh nắng muốn xua tan đi đám mây trong sương mù. Tôi muốn cảm ơn hấn. Nếu không có hấn, tôi đã không được đi sang Đài Loan, không biết được rằng cuộc sống ngoài tiền ra, tôi còn biết được nhiều những thứ khác nữa. Tôi cũng biết thêm được rằng ái tính có thể khiến cho người ta say, và khiến cho một cô gái ngu ngơ đại khờ như tôi đã mở mắt ra để nhìn thế gian. Tôi cũng phải cảm ơn hấn vì đã cho tôi cơ hội được gặp mặt và làm quen với thằng bé. Thằng bé rất đáng yêu và dễ thương, dù đôi khi nó hơi hung dữ và có tính cách giống như một ông cụ non.

_Cô đã dậy rồi sao ?

Hấn mỉm cười hỏi tôi.

Tôi ngượng ngùng không dám nhìn hấn, mặt tôi đỏ như gấc chín, còn trái tim tôi đập thật nhanh, nhiệt độ trong cơ thể tôi tăng vọt.

_Nếu cô dậy rồi, cô có thể bỏ đầu cô ra khỏi cánh tay tôi được không ? Tôi đã nhừ mỏi lắm rồi.

Giờ tôi mới chú ý đến tình trạng đáng xấu hổ của mình, tôi đang vô tư ôm lấy ngang eo hấn, đầu tôi gối lên tay trái của hấn.

Hu hu hu ! Xấu hổ quá ! Tại sao lần nào tôi cũng hành động một cách hồ đồ như thế này hả Trời ?

Tôi vội nhấc đầu ra khỏi tay hắn, tôi cũng bỏ luôn chân phải ra khỏi chân hắn, tay của tôi không còn dám ôm ngang eo hắn nữa. Chắc tối hôm qua, tôi tưởng hắn là một cái gối ôm của tôi.

Hắn nhăn nhó cổ găng nâng cánh tay trái lên. Chỉ vì để cho tôi dùng làm cái gối nên giờ tay hắn đã bị tê đến không còn cảm giác.

Tôi thấy có lỗi với hắn. Nhờ có hắn, cả đêm hôm qua tôi mới ngủ ngon, và không còn mơ thấy ác mộng nữa. Tôi phải có trách nhiệm với cánh tay đau của hắn.

Tôi cầm lấy tay hắn, mắt tôi lo lắng và bối rối nhìn hắn.

_Xin..xin lỗi. Tôi..tôi không cố ý.

_Tôi biết.

_Anh để tôi xoa bóp cho. Khi còn sống ở tu viện, tôi thường xuyên nặn bóp cho các sư cho đỡ mỏi nên tay nghề của tôi rất cao.

Hắn chăm chú nhìn tôi, ánh mắt hắn long lanh như pha lê, môi hắn nở một nụ cười quyến rũ.

Tôi vì chỉ tập trung vào công việc xoa bóp cho cánh tay trái của hắn, nên không biết là mắt hắn đã đổi màu, ngay cả nụ cười của hắn cũng không còn rạng rỡ như ngày trước nữa, mà giống như thể mỗi lần nghe tôi nói một câu gì đó khiến hắn hài lòng, hay hắn thích, hắn lại cười tươi, cười rực rỡ như ánh mặt trời.

Xoa bóp một lúc lâu, tay hắn mới lấy lại được cảm giác. Quệt mồ hôi trán, tôi mỉm cười sung sướng.

_Anh thấy thế nào rồi ?

Hắn ngo ngắc nhìn tôi. Tình huống của tôi và hắn thật đáng xấu hổ. Tôi và hắn ngủ cùng với nhau trên một chiếc giường, cả hai đang ngo ngắc nhìn vào mắt nhau, cùng cười với nhau.

Mặt tôi đã đỏ rực như lửa, trái tim tôi đập “bang bang” trong lồng ngực, còn đầu tôi “oanh” một tiếng, tôi đang bị nhấn chìm vào trong đôi mắt đen sâu tuyệt đẹp, và nụ cười khiến tôi mê say và ngẩn nhìn đến mê mẩn của hắn. Thôi rồi ! Tôi càng ngày càng không thể rời mắt khỏi hắn.

Lúc thẳng bé dụi mắt ngồi dậy, hai chúng tôi mới bàng hoàng dứt ánh mắt nhìn nhau giống như tia lửa điện.

Giờ tôi chỉ dám len lén nhìn hắn, tôi thấy mặt hắn hơi ửng đỏ. Mặt tôi đại ra, mắt tôi mở to, còn miệng tôi há ra rồi lại ngậm vào.

Hắn..hắn đỏ mặt. Chúa ơi ! Người có đang đùa con không ? Con muốn điên lên đây !

Lần này người lúng túng và luống cuống bỏ đi ra khỏi phòng trước không phải là tôi mà là hắn. Hắn đi thật nhanh, hắn đi vội vã đến nỗi suýt va vào cánh cửa. Trước khi đi ra khỏi phòng, hắn quay lại nhìn tôi một cái, sau đó hắn bịt miệng rồi quay người bước đi.

Tôi ngồi ngây dại trên giường, mặt tôi đỏ từ má lan đến mang tai, rồi tràn xuống đến tận cổ. Tôi chỉ dám nghĩ rằng những gì mà tôi vừa mới chứng kiến lúc này chỉ là ảo ảnh, chỉ là mơ mà thôi.

Thằng bé đứng chắn trước mặt tôi, nó lạnh lùng bảo tôi.

_Tinh lại đi bà cô già ! Bà không muốn đi đánh răng rửa mặt sao ?

Thằng bé thô lỗ cốc vào đầu tôi. Tôi trừng mắt nhìn thằng bé.

_Em đang làm gì thế hả ? Tại sao em lại dám đánh chị ?

_Nếu em mà không đánh chị, chắc giờ này chị vẫn còn gửi hồn lên mây.

Tặng cho một cái nguyệt dài hàng cây số, thằng bé “oai phong lẫm liệt” bước đi.

Ngồi nhìn theo hình dáng của nó, tôi cười bỏ ra giường.

Đang đi, thằng bé quay lại tặng cho tôi một ánh mắt xem thường và cảnh cáo.

Tôi le lưỡi, tôi chu mỏ, tôi nhăn mũi, tôi vênh mặt lên nhìn nó.

Thằng bé căm hận rửa tôi mấy lần “bà cô điên”, sau đó nó mới hung hăng đóng rầm cánh cửa phòng của tôi lại.

Tôi nằm dài trên giường, mọi chuyện xảy ra với tôi giống hệt như một giấc mơ. Tôi không biết, hắn có tình cảm với tôi không. Nhưng việc hắn đỏ mặt vì tôi là thật.

Chương 26

Buổi sáng, lúc tôi đi xuống lầu, hân, Tên kia và thằng bé đang ngồi uống cà phê và xem phim ở trong phòng khách.

Thấy tôi, Tên kia tặng cho tôi một ánh mắt khó hiểu và có một chút đối địch.

Tôi thật sự không hiểu Tên kia. Nếu nói rằng tất cả mọi lỗi lầm đều do tôi gây ra thì không đúng lắm. Chẳng phải chính Tên kia là người hôn tôi trước, là người túm cổ áo tôi, và đẩy tôi ngã xuống bể bơi sao? Không lẽ từng ấy hành động “ác ý” mà Tên kia dành cho tôi vẫn chưa đủ để Tên kia buông tha cho tôi?

Sáng nay Tên kia mặc một chiếc quần kaki màu cam vàng nhạt, mặc một chiếc áo thun tay dài màu đen, mái tóc hơi dài nhuộm màu vàng rực như ánh lửa kết hợp với khuôn mặt có nước da trắng hồng, và đôi môi đỏ như son, đã tạo cho Tên kia một sức hút chết người.

Tôi nghĩ nếu Tên kia ăn mặc giống như con gái khi đi ra đường, tôi đảm bảo 100% mọi người sẽ không nhận ra được giới tính thật của Tên kia.

Hân đang mặc một chiếc quần tây màu đen, áo sơ mi màu trắng có kẻ sọc màu đen, hai hàng cúc ở gần cổ được bỏ ngỏ, mái tóc đen để rối tự nhiên. Khi nhìn thấy cách ăn mặc không giống dáng vẻ đạo mạo và nghiêm trang hàng ngày, tôi đã thực sự bị hấp thu hút. Tôi thích đôi mắt đen sâu, và khuôn mặt đẹp lạnh như băng của hân phối hợp cùng cách ăn mặc phóng túng một chút. Tôi nghĩ khi được trông thấy hình ảnh hoang dã ấy của hân, nhất định tôi sẽ đứng im bất động, mắt ngây dại nhìn hân, và mặt đỏ bừng vì xấu hổ và phấn khích.

Thằng bé hôm nay mặc một chiếc quần jean ống rộng màu xanh dương, và một chiếc áo cộc tay màu đen in hình một siêu nhân trước ngực.

Nhìn khuôn mặt mồm môi mồm mỗ của thằng bé khi nhìn thấy tôi, tôi không nhịn được cười. Xem ra tôi đã chính thức bị ba người đàn ông của nhà họ Trương coi là đích ngắm để bắt nạt và trêu ghẹo.

_Cô nhìn đã đủ chưa? Nếu đủ rồi, còn không mau ngồi xuống đây.

Tên kia dùng giọng sắc bén và chán ghét để nói chuyện với tôi.

Tôi vẫn mặc một chiếc quần jean màu trắng dài đến ngang gối, và một chiếc áo thun màu xanh dương.

Tôi lững thững bước lại gần chỗ mà họ đang ngồi, chọn một chỗ trống gần thằng bé, tôi ngồi xuống.

Từ tối hôm qua đến giờ, lúc ngồi ăn cơm, tôi cũng ngồi cùng với bố con họ. Nhìn hình ảnh của chúng tôi lúc này chẳng khác gì một gia đình. Tôi giống như là vợ hân, là mẹ thằng bé, là chủ của gia đình. Còn Tên kia chỉ là khách của chúng tôi.

Hành động vô thức của tôi khiến hân chú ý. Hân chăm chăm nhìn tôi, ánh mắt hơi mất tự nhiên và lúng túng, hình như hân vẫn còn nhớ chuyện xảy ra tối hôm qua và sáng nay.

Tên kia vừa uống cà phê vừa quan sát hai chúng tôi.

Tôi không biết trong đầu Tên kia đang nghĩ gì, nhưng ánh mắt Tên kia giờ rất đáng sợ. Đôi mắt đen sâu của Tên kia giống như trời đêm, giống như một con bão có thể cuốn phăng đi tất cả mọi thứ, mọi tên kia nhếch lên đầy khinh mạn và cao ngạo.

Khi liếc nhìn Tên kia, bắt gặp ánh mắt như muốn bám theo mình, tôi không rét mà run, răng tôi va lập cập vào nhau.

Tôi muốn khóc thét, lòng tôi cuộn sóng. Đối với tôi lúc này, kẻ thù của tôi không phải là hân mà là Tên kia. Hình như tôi đã bắt đầu nhận ra, hân không bao giờ có ý định hại tôi, hân chỉ muốn giữ tôi ở lại bên cạnh hân, vì hân cần tôi chăm sóc và trông nom thằng bé. Hai nữa, qua tôi, hân có thể tìm được niềm vui trong cuộc sống mà hân đã đánh mất.

Ngược lại, Tên kia không nghĩ giống như hân. Tên kia đã coi tôi là cái gai trong mắt cần phải nhổ bỏ đi. Tôi nghĩ nếu một ngày tôi còn sống ở đây, còn xuất hiện trước mặt Tên kia, Tên kia sẽ không để cho tôi sống yên, mà phải hành hạ tôi vì tôi dám dấn vào mặt Tên kia, dám cãi lại lời nói của Tên kia.

Tôi không dám nhìn vào mắt Tên kia, cũng không thể chịu đựng được ánh mắt lạnh lẽo của Tên kia dành cho mình.

Tôi thấy mình tốt nhất là nên đứng lên, rồi đi ra vườn để ngắm cây cảnh và mây trời, hay đi lên phòng đọc báo và xem ti vi, còn hơn ngồi đây để chịu đựng ánh mắt muốn xuyên thủng mình của Tên kia. Tôi sợ kiểu tra tấn tinh thần này của Tên kia.

Đang ngồi, hân đứng lên.

_Chúng ta đi ăn cơm sáng thôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Mím cười nhìn hắn, tôi gật đầu.

_Vâng.

Khi bắt gặp nụ cười vô ưu và dịu dàng của tôi, hắn ngơ ngẩn nhìn tôi một chút, sau đó vội vã quay mặt bước đi.

Đứng lên, tôi ngơ ngác nhìn hắn. Bất gặp những cử chỉ và hành động bối rối dễ thương của hắn, tôi rất muốn che miệng cười thầm, đồng thời tôi thấy rất vui. Cuối cùng, hắn cũng để ý đến tôi.

Lúc này, tôi đang vui sướng và hạnh phúc tràn đầy. Tôi muốn hát ca, muốn nhảy nhót, và muốn xoay một vòng, muốn chạy thật nhanh lên đỉnh núi nào đó, bắc loa lên miệng, sau đó hét thật to cho mọi người và nhân gian biết rằng, tôi đang yêu, đang có cảm giác muốn say, muốn tan chảy.

Khi hình bóng của hắn và thằng bé khuất sau cánh cửa nhà bếp, tôi vẫn còn đứng im một chỗ.

Tên kia một tay đút túi quần, một tay buông thõng. Tên kia bước lại gần tôi.

Đứng chắn trước mặt tôi, Tên kia phả hơi nóng vào tai tôi.

_Đừng mơ mộng cao quá, kéo té đau thì khổ.

Sau khi nói những lời châm chọc và độc địa dành cho tôi, Tên kia mới ung dung bỏ đi.

Tôi cảm tức nhìn Tên kia. Tôi gãi đầu, tôi không muốn mối quan hệ giữa tôi và Tên kia trở nên tồi tệ, hay biến thành kẻ thù của nhau. Tôi là một kẻ nhát gan, tôi thà chịu để cho người ta ghét mình một chút, chứ nhất quyết không muốn nghĩ đến trường hợp có một kẻ nào đó đang hận mình thấu xương và đang muốn lấy mạng mình.

Đi đến cửa bếp, Tên kia quay lại nhìn tôi.

_Cô không định ăn cơm sáng sao ? Cô có muốn tôi bế cô vào bếp không ?

Tên kia cọt nhả hỏi tôi, giọng Tên kia chưa có lúc nào là tử tế cả.

Tôi hung hăng trừng mắt với Tên kia, tay tôi siết chặt. Tôi mà không sợ tính cách hung dữ, lúc bộc phát có thể đánh người bất kể có là phụ nữ không của Tên kia, tôi đã xông lên tát cho Tên kia mấy cái rồi.

Tôi tự an ủi bản thân mình rằng: “Quân tử không chấp kẻ tiểu nhân”. Tuy tôi không phải là quân tử, nhưng tôi không dè tiện và xấu xa như Tên kia, tôi chỉ trẻ con và hay nghịch ngợm thôi.

Sợ hai bố con phải chờ mình, và không muốn nghe thêm bất cứ lời chọc ngoáy nào của Tên kia nữa, tôi đành cắn răng nhẫn nhịn bước vào nhà bếp.

Không giống như chiều tối hôm qua, hay lúc này, Tên kia không cho phép tôi tự chọn chỗ ngồi cho mình.

Tên kia cố tình chờ tôi đi cùng, Tên kia đi sánh đôi cùng tôi. Tôi sợ hãi cố tình đi nhanh lên một chút. Chi bằng hai sải chân, Tên kia đi ngang bằng tôi.

Tôi ớn lạnh khi cảm nhận được thái độ thù nghịch trong hơi thở và ánh mắt của Tên kia khi nhìn tôi.

Gần đến bàn ăn, tôi chuẩn bị đi về hướng ngồi của bố con hắn, Tên kia nhanh tay kéo tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình.

Chiếc móng thân yêu của tôi bị đập đau điếng, ba cái phát mà chiều hôm qua hắn đánh tôi vẫn còn khiến tôi ê ẩm đến sáng nay. Giờ tên kia lại thô lỗ lôi kéo tôi giống như một tội phạm, khiến tôi khóc không ra nước mắt.

Hắn và thằng bé, nhìn tôi và Tên kia. Đôi mắt hắn phẳng lặng giống như mặt biển không có gió, cũng không có sóng, nhưng bên trong là dòng dung nham đang phun trào, đang muốn nhấn chìm tất cả.

Thằng bé dù nó có tỉnh khôn, và trưởng thành hơn so với các bạn cùng trang lứa, nhưng dù sao nó vẫn còn là một đứa trẻ con. Nó đã quá quen thuộc với đôi mắt và khuôn mặt quanh năm không có tình cảm của bố nó, nên nó không chú ý nhiều. Giờ nó chỉ chú ý đến tôi và chú nó.

Thằng bé tưởng tôi và chú nó đang cãi nhau và đùa nghịch nhau, nên nó nhìn tôi bằng ánh mắt cười chê, nó coi tôi còn trẻ con và nghịch ngợm hơn cả nó.

Nó đâu có biết rằng, tôi đang khổ sở như thế nào. Lúc này, tôi chỉ muốn đâm thẳng vào mặt Tên kia và sút Tên kia ra khỏi nhà. Tôi rất muốn hắn bênh tôi và nói một câu công đạo. Nhưng tôi lại nghĩ, liệu hắn có vì tôi, vì một con bé xa lạ, vì một kẻ không có ý nghĩa gì trong cuộc đời mình, hắn sẽ trách mắng em trai hắn, và bảo vệ tôi không, hay là hắn chỉ im lặng và mặc kệ Tên kia đè đầu cưỡi cổ tôi ?

Tôi định đứng lên, tôi muốn sang ngồi bên cạnh thằng bé. Tên kia dường như đoán được ý định của tôi, Tên kia vô tư bóp chặt lấy tay tôi ở dưới gầm bàn, đôi chân đi dép lê trong nhà của tên kia chen lên chân tôi.

Tôi vừa tức giận vừa bối rối, tôi không đoán được mục đích của Tên kia. Tại sao Tên kia luôn chống đối, và tìm cách đùa nghịch tôi. Nếu tôi là một người có tính đùa dai với một người đáng sợ và hung dữ như Tên kia, tôi sẽ chơi đến cùng. Nhưng rất tiếc, tôi không có lá gan lớn đến thế. Tôi là người sẽ chọn cách bỏ trốn và bỏ đi biệt, nếu tôi biết được tôi đang gặp nguy hiểm, và gặp phải những vấn đề gian nan khó giải quyết.

Cầm ly rượu, hấn uống từng ngụm nhỏ. Ánh mắt vô cảm của hấn vẫn nhìn tôi.

Tôi cúi đầu không dám đón nhận ánh mắt hờn giận của hấn.

Hấn chỉ đang cố giả vờ bình thản, nhưng thực ra hấn đang bị ý nghĩa ghen tuông và lo sợ mất tôi điều khiển. Hấn rất muốn đứng bật dậy, rồi lôi tôi sang ngồi cạnh hấn. Nhưng hấn không thể, hấn không muốn hành động một cách lỗ mãng và thiếu suy nghĩ. Có lẽ hấn vẫn cho rằng, thằng em trai ngông cuồng của hấn, chỉ là đang cố tình trà trộn tôi mà thôi, chứ Tên kia không có tình cảm gì với tôi cả.

Tay tôi bị Tên kia bóp đến ửng đỏ, từng khớp xương như muốn gãy lìa, bàn chân Tên kia như muốn giẫm nát chân tôi. Mặt tôi từ màu trắng hồng mịn như men sứ, chuyển sang màu tái xám, mồ hôi rịn đầy ra trán, mỗi tôi bị răng cắn đến sắp rách, mắt tôi đỏ hoe.

Bữa cơm sáng này xem ra tôi không thể ăn được nữa rồi. Nếu Tên kia vì không muốn cho tôi ăn cơm, Tên kia đã thành công. Tức giận, phẫn nộ và uất ức đã khiến dạ dày tôi phồng lên, tôi không thể nuốt được thứ gì nữa.

Hất bỏ tay Tên kia ra khỏi tay mình, dùng chân còn lại đá mạnh vào ống chân trái của Tên kia, tôi quệt mắt, đứng bật dậy, tôi đẩy ghế sang một bên, sau đó chạy biến ra khỏi nhà bếp.

Hành động nóng giận và bất ngờ của tôi, khiến thằng bé đang ăn phải ngừng lại. Hấn đặt mạnh ly rượu trên bàn, kéo ghế, hấn nhanh chóng đi theo tôi.

Tôi chạy thật nhanh ra vườn, lúc đầu là tôi muốn chạy lên phòng, sau đó tự nhốt mình ở trong ấy. Nhưng sau đó tôi lại nghĩ, khi người ta tức giận và buồn chán, nên tìm đến một nơi nào có cây cỏ, có không gian thoáng mát thì sẽ dễ chịu và thoải mái hơn.

Tôi đi về cuối sân vườn, đến gần xích đu, tôi ngồi xuống. Hai tay bấu vào hai sợi dây xích, tôi chống chân xuống đất, đẩy nhẹ, tôi bắt đầu đu từ thấp rồi lên cao. Mắt tôi ngắm nhìn mây trời, lòng tôi từ từ lắng lại, sự tức giận cũng vơi đi được một nửa.

Hành động của tôi cũng trẻ con không khác gì Tên kia. Hai chúng tôi đều là hai kẻ ương bướng và khó bảo. Tôi tuy không được cưng chiều và được nuôi nấng tử tế như Tên kia, nhưng ngay từ khi còn nhỏ, tôi đã không nghe lời dạy dỗ của các sư trong tu viện. Tôi là một con bé có tính cách độc lập, và trưởng thành khá sớm. Ngay từ khi học lớp bốn, tôi đã biết cách làm thế nào để kiếm tiền.

Quá khứ giống như một thước phim quay chậm trong đầu tôi. Nhớ đến đâu, tôi thấy mình dần gỡ bỏ hết được những uất ức mà tôi phải chịu từ lúc sáng đến giờ. Chỉ cần tôi coi những thứ khó chịu ấy là những cái gai nhỏ là tôi có thể ngồi xuống và gỡ bỏ hết từng chiếc gai ấy ra. Khi đã gỡ được rồi, tôi sẽ thấy mọi nỗi đau trên thế gian không có gì là to tát cả.

Hai tay dứt vào túi quần, hấn tiến dần từng bước đến chỗ tôi.

Trong ánh nắng sớm mai, hấn trông giống như một bức tượng thần Hy Lạp. Mái tóc đen rối lung tung, đôi mắt đen thăm thẳm, dáng thon dài và cao lớn của hấn khiến cho khung cảnh tuyệt đẹp xung quanh như mờ đi. Giờ hấn mới là chúa tể, mới là tâm điểm chú ý của cảnh vật.

Tôi vẫn đắm chìm vào suy nghĩ của bản thân nên không chú ý đến sự xuất hiện của hấn. Lúc ngồi ăn cơm, tôi bị Tên kia bắt nạt, tôi tưởng rằng hấn sẽ không chạy theo tôi, không đi theo để an ủi tôi, nên tôi không dám mơ tưởng đến giây phút hấn xuất hiện trước mặt tôi, mang theo đôi mắt lo âu, tràn đầy chân thành và tình cảm.

_Cô không sao chứ ?

Hấn nhẹ giọng hỏi tôi, giọng hấn trầm ấm, đôi mắt hấn nhìn tôi chăm chú và quan tâm

Tôi giật mình ngược mắt lên nhìn hấn. Đôi mắt tôi nhòa đi.

Ánh nắng đang bao phủ xung quanh hấn. Khi bắt gặp hình ảnh giống như thiên thần này của hấn, trái tim tôi đập thật nhanh, tôi không thể rời mắt khỏi hấn.

Sau khi xác định được người đang đứng trước mặt mình là hấn, trên môi tôi xuất hiện một nụ cười hạnh phúc, lòng tôi reo vui, tôi mừng vì hấn đã đi theo tôi.

_Tôi...tôi không sao.

Hấn nắm lấy sợi dây xích, hấn ngồi xuống bên cạnh tôi, tay hấn gác lên thành ghế làm bằng gỗ màu trắng.

_Cô đừng giận Đức Hải, nó không cố ý gây thương tổn cho cô đâu. Chỉ vì tính cách hiếu thắng nên nó mới hành động một cách thiếu suy nghĩ như thế.

_Xem ra anh rất thương em trai. Tôi rất ghen tị với Đức Hải.

Hấn quay sang nhìn tôi, đôi mắt hấn nửa như tò mò không hiểu vì sao tôi lại nói thế, nửa lại hy vọng rằng tôi đang có ý khác khi bảo hấn rằng tôi đang

ghen tị với Đức Hải.

Tôi ngượng ngùng cúi đầu.

_Tôi là một cô nhi, tôi không có anh chị em, nên không biết cảm giác được anh chị thương yêu và bảo vệ sẽ như thế nào.

Tay hắn chạm nhẹ vào tóc tôi. Đầu tiên hắn hơi lúng túng vì hành động vô thức của mình, nhưng sau đó có lẽ ý nghĩ muốn chạm vào tôi quá mãnh liệt, nên hắn kéo đầu tôi dựa vào vai hắn.

_Cô không nên buồn, chẳng phải bây giờ tôi đang muốn cùng cô tạo dựng một gia đình là gì. Cô nói rằng cô thích và yêu quý thằng bé là thật chứ, hay là cô chỉ đang muốn an ủi và cho tôi hy vọng ?

Tôi tức giận ngồi thẳng dậy, tôi trừng mắt nhìn hắn.

_Anh có thể hiểu lầm tôi bất cứ việc gì, nhưng riêng điều này thì không được phép. Tôi là người rất yêu trẻ, dù thằng bé không phải là con anh, mà là một đứa trẻ mồ côi, tôi cũng yêu và quý thằng bé.

Hắn thấy tôi sinh khí, hắn hơi mất tự nhiên, tay hắn vuốt tóc, mắt hắn nhìn tôi như muốn xin lỗi tôi và cũng muốn nói cho tôi biết, hắn vui sướng như thế nào khi tôi thực lòng yêu và quý thằng bé.

Khi nhìn thấy ánh mắt này của hắn, tôi không thờ được, tôi muốn tan chảy, mặt tôi dần ửng đỏ, trái tim tôi lại đập thật nhanh, tay tôi nắm chặt lấy vạt áo.

Chúa ơi ! Tôi nghĩ mình đang yêu !

Từ đằng sau, hắn đưa cho tôi một cái hộp quà hình vuông màu hồng tươi, có thắt nơ bướm màu xanh dương tuyệt đẹp.

_Đây là món quà mà cô muốn tôi mua cho cô. Hy vọng là cô thích.

Tôi ngây dại hết nhìn khuôn mặt đẹp trai của hắn lại nhìn xuống bàn tay nam tính và mảnh khảnh đang cầm hộp quà hình vuông của hắn. Tôi muốn nhảy cẫng lên, muốn hét ầm lên vì hạnh phúc và sung sướng.

Hắn...hắn thực sự đã mua quà cho tôi. Tôi tưởng rằng hắn chỉ nói đùa, hoặc hắn đã quên mất những gì mà hắn nói với tôi chiều hôm qua. Nhưng thật không ngờ, hắn vẫn còn nhớ.

Tôi run run cầm lấy món quà trên tay hắn, mắt tôi đỏ hoe, tôi sắp khóc vì cảm động. Tôi không biết hắn mua cho tôi có đúng là quả cầu tuyết mà tôi thích không, nhưng chỉ cần là quà của hắn, tôi sẽ cất giữ thật cẩn thận và nâng niu như báu vật.

_Cô mở ra xem đi.

Hắn cười tươi, khi thấy khuôn mặt tràn đầy xúc động và vui sướng của tôi. Chắc là hắn vui lắm vì đã có thể khiến cho tôi vui, và quên đi những chuyện tức giận lúc nãy.

Tôi ấp úng bảo hắn.

_Cảm...cảm ơn anh.

_Không có gì. Chỉ cần cô thích là được rồi.

Thấy tôi cứ giữ khư khư hộp quà trên tay, mà không chịu mở ra xem. Hắn gợi ý.

_Cô có muốn mở ra luôn bây giờ không ? Tôi muốn biết là món quà này thực sự vừa với ý của cô.

Tôi quệt mắt, cố gắng giữ tự chủ để không òa khóc như một đứa trẻ con trước mặt hắn, tôi mở từng lớp giấy màu hồng tươi bao ở bên ngoài hộp hình vuông.

Khi nắp hộp được mở ra, tôi nhìn thấy một quả cầu tuyết có đế màu hồng nhạt, in hình hai cánh hoa hồng, trong lọ thủy tinh hình tròn có một căn nhà gỗ chìm trong tuyết màu trắng.

Tôi vừa khóc vừa cười, tôi lắc tay cho những bông tuyết trong lọ thủy tinh bay lên. Trong đời tôi, chưa có giây phút nào tôi lại thấy hạnh phúc và sung sướng như thế. Có lẽ cảm giác nhận được mấy trăm triệu, cũng không thể sánh bằng cảm giác được nhận một món quà nhỏ nhoi của hắn.

Tôi ngây ngốc cười, tôi roi lệ như một đứa trẻ. Trước đây, tôi luôn ước được một lần ngắm tuyết rơi, được trải qua mùa đông ở trong một căn nhà nằm sâu trong rừng vào mùa giáng sinh. Mặc dù biết giấc mơ ấy quá xa vời, nhưng nay nhờ hắn, tôi thấy mình dường như sắp chạm được tay vào điều ước.

Tôi quay sang ôm lấy hắn, hôn lên má hắn, thì thầm mấy chục lần lời cảm ơn với hắn.

Tôi không biết rằng hành động của tôi khiến hắn đỏ mặt, khiến trái tim lạnh giá của hắn đập thật nhanh, khiến hắn ôm siết lấy tôi.

Khi tôi bàng hoàng tỉnh con mê, tôi thấy hắn đang nâng cằm tôi lên, đôi mắt đen sâu thăm thẳm của hắn như muốn hút linh hồn tôi vào trong, như muốn cuốn phăng đi hết tất cả suy nghĩ trong tôi. Tôi ngây dại nhìn hắn, mắt tôi tròn xoe, còn mặt tôi đã đỏ như gấc chín, đôi môi tôi mấp máy muốn nói với hắn, nhưng không thể thốt nên lời.

Hắn cúi xuống hôn tôi. Đôi môi hắn nóng ấm, mềm mại và nam tính. Tôi cảm nhận được hương rượu quyền rũ trong miệng hắn; cảm nhận được đầu lưỡi của hắn đang khuấy đảo trong miệng tôi; cảm nhận được từng dòng nhiệt nóng chảy đang muốn thiêu đốt tôi; cảm nhận được mùi hương trên cơ thể hắn, như muốn hòa tan vào trong mũi tôi; cảm nhận được vòng tay ôm siết đầy che chở và nâng niu của hắn dành cho tôi.

Tôi thấy mình đang bay, đang trôi đi, đang hóa thân thành những đám mây, đang mỉm cười, đang hít lấy hương thơm của hoa lá và cây cỏ, đang được gió mát mang đi, đang được hồ nước trong xanh soi bóng. Tôi nghĩ mình đang được lên thiên đường.

Tôi và hắn hôn nhau đến quên cả trời đất. Trong vòng tay hắn, nụ hôn của hắn, tôi đã quên hết tất cả mọi thứ, cũng quên luôn lý do vì sao tôi lại ở đây. Tôi chỉ biết mình không muốn nụ hôn này kết thúc.

Hình ảnh của tôi và hắn lọt vào mắt của Tên kia. Đứng từ xa, Tên kia nhìn tôi và hắn không rời mắt, tay Tên kia siết chặt, khuôn mặt và ánh mắt Tên kia lạnh lẽo. Tên kia đang tức giận và đang phẫn nộ. Tôi tự hỏi tôi lại đắc tội gì với Tên kia nữa, mà lần nào Tên kia cũng dùng ánh mắt này để nhìn tôi ?

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Buổi sáng, sau khi ăn cơm xong, hắn đi làm. Ở nhà bây giờ chỉ còn lại tôi, thằng bé, chú quản gia, hai chị giúp việc và Tên kia.

Tôi không hiểu vì sao Tên kia có nhà lại không về, mà lại thích ở đây. Phải chăng Tên kia vì muốn tìm cách trừng phạt tôi, nên phải ở gần tôi.

Tôi trở nên lo sợ vu vơ. Tôi vì sợ Tên kia bất chợt nổi điên lên và tức giận đẩy tôi xuống bể bơi như chiều hôm qua, nên không dám ra vườn chơi nữa, mà tìm lên phòng của thằng bé.

Thằng bé đọc truyện tranh, còn tôi đứng ngoài ban công ngắm mặt trời. Tôi là người yêu thiên nhiên, yêu cây cỏ và hoa lá. Tính tôi hồn nhiên, hay nghịch ngợm. Tôi rất ghét bị nhốt ở nhà, và phải chịu cảnh tù túng của bốn bức tường. Nếu đây không phải là Đài Loan, nếu tôi không phải là người lạ, và hắn cản trở tôi không được đi lung tung, vì hắn sợ tôi bị lạc, hay bị bắt cóc; tôi đã phóng ra ngoài đường và đi khám phá xung quanh rồi.

Đứng ngắm một lúc lâu, chân tôi nhức mỏi, mắt tôi hoa lên, đầu tôi choáng váng. Có lẽ tôi đã bị say nắng.

Loạng choạng bầu vào bờ tường, tôi đi vào trong phòng.

Nghe thấy tiếng động, thằng bé ngược mắt lên nhìn tôi.

_Chị không sao chứ ? Sao trông mặt chị tái mét thế kia, bị trúng gió à ?

A ha ! Cuối cùng thằng bé cũng biết quan tâm đến tôi. Giá mà nó để ý đến tôi ngay từ đầu thì hay biết mấy. Nếu thằng bé làm thế, tôi đã không gây ra những chuyện dở khóc dở cười, và biết đâu tôi đã không dọa ma thằng bé, và không dẫn đến việc thằng bé vì quá tức giận mà cắn tôi đến chảy máu.

Tôi thở hắt ra một hơi dài. Người ta thường nói, nếu không đánh nhau sứt đầu mẻ trán, thì không phải là anh em, cũng không thể quen biết và hiểu nhau. Thôi thì hãy coi những tai nạn mà tôi phải chịu đựng chỉ là một cái giá nhỏ cho mối quan hệ giữa tôi và thằng bé. Chẳng phải giờ đây thằng bé đã chịu nói chuyện, và không còn coi tôi là kẻ thù rồi sao ?

Tôi ngồi xuống giường của thằng bé. Tôi gượng cười hỏi nó.

_Em đang đọc truyện tranh gì thế ?

Thằng bé dơ bìa sách truyện cho tôi xem.

Mắt tôi bị quáng gà, do đứng lâu dưới nắng nên không nhìn rành. Tôi lấy tay dụi mắt hai ba lần, tôi mới nhìn rõ được tên của cuốn truyện tranh.

_Hóa ra em đang đọc “Phong Vân”.

Thằng bé tò mò nhìn tôi.

_Chị có từng đọc “Phong Vân” chưa ?

Tôi vừa gạt đầu lại vừa lắc đầu.

Thằng bé bị hành động buồn cười của tôi làm cho khó hiểu và cau mày.

_ Rút cuộc chị đã đọc chưa, mà lúc trước chị gạt đầu, lúc sau chị lại lắc đầu ?

Tôi mỉm cười giải thích.

_ Chị chỉ đọc sơ qua nội dung của cuốn truyện tranh “Phong Vân” thôi, còn đọc một cách chi tiết và chăm chú như em thì chưa từng.

_ Chị không thích truyện tranh “Phong Vân” ?

_ Chị không phải là không thích, mà là không muốn đọc.

_ Tại sao ?

Tôi ngượng ngịu vuốt tóc, tôi nheo mắt nhìn thằng bé, môi tôi vừa cười vừa le lưỡi bảo nó.

_ Bởi vì chị chỉ thích đọc truyện nào đó ngắn và hài thôi. Đọc “Phong Vân” có quá nhiều nhân vật, và có quá nhiều khúc mắc nên rất khó nhớ.

Thằng bé khinh thường nhìn tôi.

_ Đầu óc chị làm bằng bã đậu hay sao thế, mà đọc cuốn sách nào cũng kêu chán và khó nhớ ?

Tôi phồng mồm lên cãi lý với thằng bé.

_ Em bảo ai là người có óc bã đậu thế hả ? Em có tin là chị đánh vào mông em bây giờ không ?

Thằng bé vênh mặt lên thách thức tôi.

_ Có giỏi thì chị đánh em đi. Đừng tưởng bây giờ chị bắt nạt được em thì hay lắm, mai sau khi em lớn lên, em nhất định sẽ trả đũa lại chị.

Nghe thằng bé nói, tôi sững sờ nhìn nó. Nếu nói theo cách của nó, hóa ra tôi sẽ sống ở đây rất lâu và có cơ hội được nhìn nó lớn lên. Nhưng tôi chỉ là người trông trẻ, tôi chỉ trông nom thằng bé trong thời gian ba tháng hè, sau đó nó sẽ đi học, còn tôi trở về Việt nam. Có lẽ sau ba tháng, tôi và thằng bé không bao giờ còn có cơ hội được gặp lại nhau nữa.

Nghĩ đến đây, tôi lại muốn khóc. Mặc dù chỉ vừa mới gặp thằng bé, nhưng tôi thực sự yêu và thương nó. Tôi đã coi nó như một người em trai của mình. Nếu phải xa thằng bé, chắc tôi sẽ nhớ nó lắm. Tôi hy vọng nó cũng sẽ nhớ và thương tôi.

Đang tranh cãi hùng hồn với tôi, chợt thằng bé thấy tôi ngồi bất động trên giường, mặt trầm buồn; thằng bé nghiêng đầu nhìn tôi.

_ Chị bị làm sao thế ? Sao mặt chị lại buồn thế kia ? Chị đang nhớ nhà à ?

Tôi quẹt nước mắt trên má, giọng tôi buồn buồn.

_ Chị đang nghĩ không biết khi lớn lên trông em sẽ như thế nào ? Chị đoán lúc đó em trông sẽ rất đẹp trai và phong độ. Chị mong em có thể sống khỏe mạnh và mau lớn, mong em có thể làm được những gì mà em thích.

Thằng bé buồn cười nhìn tôi.

_ Sao nghe chị nói như một người sắp sửa chuẩn bị đi xa thế ? Em tưởng chị sẽ sống ở đây với em ?

_ Chị biết, nhưng mà thời gian ba tháng hè trôi qua nhanh lắm. Khi nào em đi học lại, chị sẽ quay về Việt nam.

_ Em tưởng bố em sẽ mang em sang Việt nam và sống bên ấy luôn ?

Hình như thằng bé cũng hơi buồn khi nghe tôi nói rằng tôi sẽ sớm phải rời xa nó.

_ Chị cũng không biết nữa, điều này còn phụ thuộc vào quyết định của bố em.

_ Việt nam rất đẹp và thơ mộng đúng không chị ?

Thằng bé chuyển chủ đề, cu cậu chắc không muốn nhắc đến cảnh chia ly và mất mát kia.

Thấy thằng bé bắt đầu có tình cảm với mình, tôi rất vui và hạnh phúc. Tôi là người yêu trẻ, tôi luôn mong mọi đứa trẻ mà tôi gặp đều có thể nở một nụ cười, có thể sống thật sung sướng và đầm ấm bên gia đình và người thân.

Tôi vẫy tay gọi thằng bé.

_ Lại đây ! Chị sẽ kể về Việt nam cho em nghe.

Thằng bé cầm cuốn truyện tranh trên tay, đứng lên khỏi ghế sofa, nó lững thững đi lại gần giường.

Kéo nó ngồi xuống bên cạnh, tôi xoa đầu nó.

_ Nếu bố em cho phép em sang Việt nam chơi, chị nhất định sẽ dẫn em đi khắp nơi, và làm những món ăn đặc sản của Việt nam cho em ăn.

Véo mũi nó, tôi hào hứng nói tiếp.

_ Em có muốn cùng chị đi thăm cô nhi viện nơi mà chị từng sống ở đó suốt thời thơ ấu không ?

Mắt thằng bé sáng lên, nó nhìn tôi đầy háo hức và chờ mong.

_ Chị có hứa là chị sẽ đưa em đến cô nhi viện đó thật không, hay là khi sang đến Việt nam, chị lại lừa em ?

Tôi gõ nhẹ lên đầu nó, tôi giận dỗi bảo nó.

_ Sao em dám nghi ngờ lòng tốt của chị ? Chị là người từ xưa đến nay khi đã hứa điều gì nhất định sẽ làm được.

_ Em không tin.

Thằng bé dùng ánh mắt nghi ngờ để nhìn tôi. Tôi nghĩ chắc thằng bé luôn bị người lớn trong nhà họ Trương hứa là sẽ dẫn nó đi chơi, nhưng vì quá bận, họ không thể đưa thằng bé đi được, nên giờ đây nó mới không tin tưởng tôi.

Tôi dơ ngón tay út lên, tôi nháy mắt với nó.

_ Được thôi ! Nếu em không tin tưởng chị, hai chúng ta sẽ móc ngoéo tay với nhau.

Thằng bé cười toe vì hành động trẻ con của tôi. Nó liền dơ ngay ngón út ở bàn tay phải của nó, sau đó ngón út của nó móc ngoéo vào ngón út của tôi.

Hình ảnh ngón tay út nhỏ xíu của nó móc ngoéo vào ngón tay út thon dài và mảnh khảnh của tôi trông thật ngộ nghĩnh và dễ thương.

_ Chị đã móc ngoéo tay làm tin với em rồi. Chắc giờ em không còn nghi ngờ chị nữa ?

Đứng dựa lưng vào cửa, chân phải đứng thẳng, mũi chân trái chạm đất, hai tay đút vào túi quần kaki màu cam vàng nhạt, Tên kia cười nhạt.

_ Không ngờ, ngay cả một đứa trẻ con mà cô cũng không tha. Cô định lừa gạt tình cảm của thằng bé đúng không ? Tôi nghĩ một người như cô làm sao có thể thực hiện được lời hứa của mình, cô chỉ đang đóng kịch mà thôi.

Tôi giật mình nhìn Tên kia. Tôi không biết Tên kia đã đứng ở đó từ lúc nào, nhưng có vẻ Tên kia đã đứng ở đó từ lâu rồi, nên Tên kia mới nghe không sót một câu, một từ nào của tôi.

Tôi đoán chắc Tên kia căm ghét tôi lắm, nên lần nào gặp tôi, Tên kia cũng dùng miệng lưỡi sắc nhọn để hạ nhục và làm khó tôi.

Tôi thở dài chán nản. Tôi không muốn cãi nhau, hay gây chiến với Tên kia. Tôi đã được ném mũi miệng lưỡi của Tên kia rồi, nên không dại gì mà đấu võ mồm với Tên kia nữa. Nếu chẳng may Tên kia bắt chợt nổi điên lên ở đây, Tên kia xông lên đánh tôi thì sao. Hắn đã đi làm rồi, ở nhà chỉ toàn phụ nữ. Tuy có thằng bé và chủ quán giả là đàn ông, nhưng một người còn quá nhỏ, người kia đã già yếu, họ làm sao bảo vệ được tôi. Tôi nên tự lo cho bản thân mình đi thì hơn.

Thái độ thờ ơ và không thèm chấp của tôi đã chọc giận Tên kia.

_ Cô bị điên hay sao thế hả ? Tôi đang nói chuyện với cô, mà cô lại không bảo thế nào là sao ? Có phải cô khinh thường tôi, nên coi tôi là không khí đúng không ?

Tôi muốn hét ầm lên. Trên đời này có tên nào lại không biết điều như tên này không ? Lẽ ra khi gặp được một người không so đo tính toán thiệt hơn với mình như tôi, Tên kia phải mừng và tự suy xét lại hành động của bản thân mới đúng. Đằng này, Tên kia lại lấy oán trả ơn, lấy lòng dạ tiểu nhân để so đo tính toán với một người quân tử như tôi đây là sao ? Có phải tên này được nuông chiều và bao bọc kỹ quá, nên đâm sinh ra hư rồi không ?

Tôi trừng mắt nhìn tên kia, mặt tôi thể hiện sự chán ghét và bức bối. Tôi và tên kia là hai thái cực đối chọi nhau đến nảy lửa và kịch liệt. Mối quan hệ giữa tôi và Tên kia giống như nước và lửa.

Tên kia rời khỏi chỗ đứng. Tên kia tiến dần về phía chiếc giường mà tôi và thằng bé đang ngồi.

Vì quá hãi, tôi liền ôm chặt lấy thằng bé, mắt tôi đề phòng nhìn Tên kia.

Tên kia đứng trước mặt tôi và thằng bé.

_Bây giờ thì cô có thể mở miệng nói chuyện với tôi được rồi chứ ?

Tôi lấp bắp bảo Tên kia.

_Tôi không có gì cần nói với anh cả.

_Không có gì. Lúc này ánh mắt của cô như chuẩn bị bấm vào tôi ra hàng trăm mảnh kia mà. Sao tự dưng giờ cô lại giống như một con rùa rụt cổ thế ?

Không cần Tên kia phải chăm chọc tôi, tôi cũng biết mình là một cô gái nhát gan. Dù là gan của tôi không đến nỗi giống như thỏ đế, nhưng không thể so sánh được với là gan của cóc tía. Tôi chỉ là một con chuột nhắt mượn oai hùm mà thôi. Có đôi khi tôi tức giận, quả bóng trong tôi sẽ phồng to, nhưng chỉ cần dọa tôi một chút, tôi sẽ bị xì hơi giống như bị kim châm.

Tên kia rút tay ra khỏi túi quần, tay Tên kia vươn ra.

Tôi co rúm lại, mắt tôi nhắm chặt, tôi náu sau lưng của thằng bé, người tôi không ngừng run rẩy. Tôi nghĩ Tên kia chuẩn bị đánh tôi.

Tên kia chạm nhẹ vào tóc tôi, ánh mắt Tên kia nhìn tôi lúc này rất kì lạ. Tuy vẫn còn tức giận, nhưng trong ánh mắt vẫn còn hàm chứa một thứ gì đó mà tôi không đoán ra được.

_Mái tóc uốn xoắn này rất với khuôn mặt búp bê của cô.

Tôi mở to mắt nhìn Tên kia. Tôi kinh ngạc không dám tin. Tôi tưởng Tên kia dơ tay lên là muốn đánh mình, không ngờ Tên kia chỉ chạm nhẹ vào tóc tôi, sau đó bình phẩm về diện mạo của tôi.

Tôi tự hỏi phải chăng tôi đã nghĩ oan cho Tên kia ?

Khi bắt gặp ánh mắt to tròn và ngỡ ngàng của tôi, Tên kia hơi bối rối. Để che dấu cử chỉ ngượng ngùng và không được tự nhiên của mình, Tên kia “hừ” lạnh bảo tôi.

_Cô nhìn gì mà gì. Tôi lạ lắm hay sao mà cô dùng ánh mắt như một con nai con để nhìn tôi ?

Tôi cảm tức nhìn Tên kia. Nếu lúc này, tôi còn hối hận vì đã nghĩ xấu về Tên kia, thì lúc này, tôi lại rửa Tên kia là “đồ xấu xa” và “đồ độc ác”. Tên kia ngoài ăn nói chăm chọc với tôi và bắt nạt tôi, Tên kia còn có thể làm được gì khác nữa không ? Tôi dám chắc Tên kia là một kiểu đàn ông độc nhất vô nhị, là một người có tính cách hung dữ của đầu gấu, và có miệng lưỡi độc hơn cả đàn bà.

_Tôi nghe nói cô và thằng bé có ý định đi câu cá ?

Thằng bé từ này đến giờ đều ngồi im nghe và nhìn chúng tôi diễn kịch, giờ nghe Tên kia nhắc đến chủ đề mà nó yêu thích và quan tâm, nó liền nắm ngay lấy tay của Tên kia, miệng nó reo lên.

_Chúng ta đi ngay bây giờ hả chú ?

Tên kia đặt tay lên đầu thằng bé, ánh mắt Tên kia nhìn thằng bé đầy sủng nịnh và thương yêu.

_Ừ, cháu có muốn đi câu cá với chú không ?

Thằng bé trả lời trong vòng chưa đầy năm giây.

_Có ạ !

Nhìn ánh mắt của Tên kia dành cho thằng bé, tôi tin tưởng tình thương mà Tên kia dành cho thằng bé là thật. Từ trước đến nay, tôi vẫn luôn cho rằng một người có tấm lòng yêu trẻ con, người đó tuyệt đối không phải là người xấu. Nay gặp phải một người giống như Tên kia, tôi không biết nên liệt Tên kia vào hạng người nào. Chẳng lẽ nên cho Tên kia vào hạng người không xấu, mà cũng không tốt. Có lẽ đây là câu trả lời đúng nhất và hay nhất.

_Cô còn ngồi ở đây làm gì, còn không mau ngồi dậy và đi chuẩn bị đi ?

Tôi ngạc nhiên hết nhìn khuôn mặt háo hức và vui sướng của thằng bé, lại nhìn đến khuôn mặt nghiêm lạnh của Tên kia. Dùng ngón trỏ, tôi chỉ vào mặt mình.

_Chuẩn bị ? Ý anh nói rằng trong chuyến đi câu cá này, tôi cũng phải tham gia ?

Tên kia lạnh lẽo nhìn tôi, ánh mắt Tên kia giờ là hai ngọn đuốc bốc cao.

_Thế nào, cô không muốn đi cùng tôi và thằng bé sao ? Tôi tưởng cô từng hứa là cô sẽ cho thằng bé đi câu cá đã ngoại cùng với cô ?

_Đúng là tôi có hứa với thằng bé như thế, nhưng mà chuyện đó và việc này đâu có giống nhau. Thằng bé đi câu cá cùng với anh là được rồi, đâu cần phải

có tôi đi cùng.

Tên kia nắm lấy cánh tay phải của tôi, sau đó Tên kia thô lỗ lôi tôi đứng lên.

_Tôi hết chịu nổi cô rồi. Sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn. Tôi đã giúp cô thực hiện lời hứa với thằng bé, cô không cảm ơn tôi được một câu thì thôi. Cô còn lăm lăm cái bướng nữa. Cô có muốn tôi đánh cô không ?

Tôi khiếp đảm nhìn Tên kia. Tên này đúng là hung dữ hơn cả dân giang hồ. Sao hơi một tí là Tên kia có thể dùng võ lực với tôi ? Dù có không ưa gì tôi, Tên kia cũng đâu cần phải làm thế ?

Thằng bé thấy hai chúng tôi cãi nhau nảy lửa, nó sợ vì mối quan hệ bất hòa giữa hai chúng tôi sẽ cướp mất đi cơ hội được đi câu cá của nó, nên nó vội nắm lấy bàn tay trái của tôi, mắt nó nhìn tôi đầy hy vọng và chờ mong.

_Chị đồng ý đi câu cá với em, chị nhé ? Lâu rồi em không được đi ra ngoài, nên lần này em rất muốn đi. Chị làm ơn đừng từ chối, em xin chị đó.

Hu hu hu ! Tôi rất muốn gào thét ! Tôi không muốn đi ! Tôi không thể đi cùng với một tên đáng sợ và hay đánh người như Tên kia ! Tôi sợ khi đi cùng với Tên kia đến một nơi vắng bóng người, Tên kia vì tức giận tôi, Tên kia giết người diệt khẩu thì sao ?

Tôi định mở miệng nói câu “không đi”, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt buồn thiu của thằng bé, tôi lại không thể cất nổi nên lời. Từng làm trẻ con nên tôi hiểu cảm giác bị nhốt suốt ngày ở nhà, và không có ai chơi cùng là gì ?

Không thể chối từ, nên tôi đành gật đầu nói “có”. Tôi vừa mới dứt lời, thằng bé nhảy cẫng lên sung sướng, nó chạy lung tung khắp phòng, miệng reo hò giống như thể nó vừa mới ghi bàn vào lưới.

Trên môi Tên kia nhếch lên một nụ cười có thể làm đông cứng tất cả nước trên thế gian, đôi mắt u tối của Tên kia nhìn thẳng vào mắt tôi.

Khi bắt gặp ánh mắt của Tên kia, từng tế bào trong tôi đều bị tê liệt, tôi thấy chân mình muốn khụy xuống sàn nhà, còn não bộ của tôi không ngừng vang lên những tiếng cảnh cáo là “đừng đi ! đừng đi !”. Cứ thế từng câu “đừng đi !” cứ kéo dài vô tận. Tôi đồng ý đi câu cá cùng thằng bé và Tên kia, tôi lại nghĩ mình giống như dừng Kinh Kha, giống người “một đi không bao giờ trở lại”. Liệu tôi có chết thật không, hay là tôi chỉ đang tưởng tượng ra, và đang tự hù dọa chính mình ?

Vì đi câu cá kết hợp với đi dã ngoại, nên tôi không muốn mặc quần jean màu trắng, tôi không muốn chiếc quần jean đắt tiền bị nhuộm màu của đất hay cây cỏ.

Đi về phòng mình, tôi mở tủ quần áo. Tôi đắn đo không biết nên chọn bộ quần áo nào cho phù hợp. Tính tôi ưa chạy nhảy, và quậy phá, nay được đi ra ngoài, tôi sợ mình sẽ giống như một chú chim non mới được xỏ lồng. Đã có thể tự do sải cánh bay, tôi đâu có ngu mà ngồi im một chỗ.

Lựa chọn mãi, cuối cùng tôi cũng lấy được một bộ đồ phù hợp. Cầm một chiếc quần jean màu xanh dương co giãn dài đến ngang bắp chân và một chiếc áo pull tay dài, tôi đi vào phòng tắm để thay đồ .

Sau khi thay quần áo xong, tôi nghĩ đã đi ra ngoài trời nhất định sẽ rất nắng, nên tôi lục trong tủ lấy một đôi xăng đan đế thấp màu xanh có quai đeo, và một chiếc mũ vải vành rộng màu trắng, có điểm những chấm nhỏ màu đen, và có thất nơ.

Soi mình trong gương, tôi hài lòng mỉm cười. Tôi lúc này trông rất thanh thoát và tự nhiên, tôi giống như một cô gái mang vẻ đẹp của thiên nhiên và cây cỏ.

Mở cửa phòng, tôi bước ra ngoài.

Thằng bé và Tên kia đang chờ tôi dưới phòng khách.

Hình như đi đâu hay làm gì, phụ nữ cũng chậm hơn đàn ông. Tôi mặc dù không phải là một cô gái ưa chưng diện, và ăn mặc điệu đà, nhưng không hiểu tại sao lần nào, họ cũng phải chờ tôi.

Sự xuất hiện của tôi khiến Tên kia và thằng bé chú ý.

Thằng bé rất vui vì thấy tôi. Chắc cu cậu, vừa ngồi đợi vừa nôn nóng lo sợ không biết tôi có thay đổi quyết định của mình hay không. Nay đã thấy tôi xuống lầu, thằng bé có thể thở phào cười nhẹ nhõm được rồi.

Tên kia đứng lặng nhìn tôi, ánh mắt Tên kia xuyên thấu tôi. Tên kia nhìn từ đầu xuống chân tôi, khuôn mặt Tên kia bình thản. Tên kia nhìn tôi giống như đang đánh giá, đang thẩm định, đang muốn tìm hiểu xem bộ quần áo mà tôi đang mặc, chiếc mũ mà tôi đang đội, và đôi xăng đan mà tôi đang đi có phù hợp với tôi không ?

Tôi sợ ánh mắt nhìn như muốn lột trần hết quần áo mà tôi đang mặc ra khỏi người của Tên kia.

Dưới sức nóng và cái nhìn như mang theo tia lửa điện của Tên kia, tôi thấy nhột nhột khó chịu. Tôi muốn chạy trốn, tôi không muốn đối diện với Tên kia.

Thằng bé nắm lấy tay tôi, nó giục.

_Đi thôi, sắp muộn đến nơi rồi.

May nhờ thằng bé, nên tôi mới có thể thoát khỏi ánh mắt kì lạ của Tên kia.

_Chị biết là chúng ta nên đi bây giờ, nhưng đi đã ngoại chúng ta phải chuẩn bị đồ ăn và thức uống chứ, đúng không ?

Thằng bé ngơ ngác nhìn tôi. Theo suy nghĩ đơn giản của thằng bé, chỉ cần mấy cái cần câu, mấy cái ghế và mồi là có thể câu cá, đâu cần chuẩn bị đồ ăn thức uống làm gì.

Tôi mỉm cười, tay tôi xoa đầu nó.

_Em chờ chị một chút, chị sẽ xong ngay thôi.

Tôi đi lướt qua Tên kia để đi vào nhà bếp. Lúc tôi đi ngang qua Tên kia, tôi ngửi được mùi nước hoa trên cơ thể Tên kia. Tôi kinh hoàng sợ hãi. Mùi...mùi nước hoa này sao lại quen thuộc như thế ?

Tôi len lén nhìn Tên kia từ phía sau. Trong đầu tôi nghĩ ngợi lung tung. Phải chăng vì con ác mộng vào đêm hôm qua, nên tôi mới sinh ra sợ hãi và muốn tránh xa Tên kia ? Tôi không biết đó có phải là phản ứng có điều kiện không ? Nhưng khi ở gần Tên kia, tôi không thấy an toàn.

Cảm giác mà tôi dành cho Tên kia khác hẳn cảm giác tôi dành cho hắn. Ở bên cạnh hắn, tôi thấy mình là một đứa trẻ được chở che và chăm sóc. Ngược lại, ở bên cạnh Tên kia, tôi thấy mình là một con mồi, còn Tên kia là một con thú chuyên môn đi săn mồi. Với một người luôn tìm kiếm cảm giác an toàn như tôi mà nói, thì hẳn chính là lựa chọn đầu tiên.

Đi vào trong bếp, tôi nhờ hai chị giúp việc chuẩn bị vài thứ cho mình.

Tôi đoán địa điểm đã ngoại và câu cá mà Tên kia định đưa tôi và thằng bé đi nhất định sẽ có rất nhiều quán ăn và nhà hàng, nên chỉ mang theo vài thứ cần thiết.

Lấy một giỏ làm tre trúc màu vàng nhạt hình vuông khá to, có quai xách; Tôi đặt: bánh mì, trái cây, xúc xích, mấy hộp mỳ ý và nước khoáng vào trong giỏ.

Xong đâu đấy, tôi nói lời cảm ơn và mỉm cười chào hai chị giúp việc, cùng ông quản gia. Tôi theo thằng bé và Tên kia đi ra cổng.

Chiếc giỏ khá nặng, nên tôi xách trễ tay. Tên kia đi bên cạnh tôi, thấy tôi vừa đi vừa chật vật nhún nhó cổ xách giỏ thức ăn, Tên kia liền giành lấy. Vì quá bất ngờ, nên tôi nghiêng người sang bên trái. Tên kia một tay ôm lấy ngang eo tôi, một tay xách giỏ thức ăn. Tên này cũng có sức mạnh chẳng khác gì hắn. Tôi gãi đầu không hiểu anh em nhà họ Trương tập gì mà khỏe mạnh như thế ?

Cử chỉ ga lăng và tốt bụng đột xuất của Tên kia khiến tôi mở to mắt nhìn. Tôi tưởng Tên kia sẽ mặc kệ tôi phải xách giỏ thức ăn nặng trĩu kia, nhưng nằm ngoài dự đoán của tôi, Tên kia chẳng những giúp tôi xách giỏ thức ăn, Tên kia còn cứu tôi khỏi ngã.

Càng ngày tôi càng không đoán được suy nghĩ của Tên kia. Rút cục, Tên kia coi tôi là gì mà thỉnh thoảng lại hành động không giống với tính cách thường ngày của mình.

Thấy tôi còn ngây ngốc đứng một chỗ, Tên kia quát.

_Cô có mau đi nhanh lên không thì bảo ? Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không ?

Nghe tiếng quát như sấm vang của Tên kia, tôi không dám tiếp tục đứng ngây ngốc một chỗ như một con ngó nữa, tôi chạy thật nhanh ra cổng, tôi cố gắng đuổi theo Tên kia và thằng bé.

Tôi tưởng Tên kia đi xe tắc xi đến nhà hắn, nên nghĩ rằng ba chúng tôi sẽ phải đi bộ mất một đoạn ra đường cái lớn để bắt xe tắc xi. Nhưng thêm một lần nữa, tôi lại đoán sai.

Một chiếc xe ô tô mui trần màu đỏ đang đậu gần cánh cổng sắt màu xanh nhạt. Chiếc xe trông vẫn còn mới và rất sang trọng. Khi trông thấy chiếc xe của Tên kia, đầu tiên tôi hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó tôi thấy điều này cũng không có gì là lạ. Bằng vào việc hiện giờ Tên kia là một ngôi sao nổi tiếng, nhà Tên kia lại rất giàu, dù có mua mấy chục chiếc xe, Tên kia cũng dư thừa khả năng để làm điều đó.

Chỉ có một con bé mồ côi và không có gì như tôi, mới không thể mua nổi một chiếc xe, dù chỉ là một chiếc xe máy. Nếu không phải vì tôi quá nghèo, tôi đâu cần phải đi xe buýt để đi làm.

Tên kia để giỏ thức ăn dưới gầm ghế xe ở phía trước.

Mở cửa xe ô tô, Tên kia bực mình bảo tôi.

_Cô lên xe đi ! Sao cô cứ phải để tôi nhắc nhở cô mãi như thế ? Cô không thể tự giác làm được việc gì sao ?

Lúc này, tôi rất muốn đắm vào mặt Tên kia. Tôi là người, là một công dân tự do, tôi không nợ nần gì Tên kia cả.

Nếu trên thế giới này, ai cũng chỉ vài ba câu cãi nhau, sau đó thù hận và chém giết lẫn nhau, thì thế giới này có già nửa dân số chết vì lý do lãng xẹt và buồn cười đó.

Tại sao Tên này lại không chịu hiểu, mà cứ tìm cách gây sự và chọc ngoáy vào lòng tự trọng của tôi bất cứ lúc nào có thể ? Chẳng lẽ chỉ khi nào tôi biến mất trước mặt Tên kia, thì Tên kia mới bỏ qua cho tôi, và không còn muốn đối đầu với tôi nữa ?

Tên kia nhấc thẳng bé ngồi bên cạnh mình, còn tôi ngồi ở ghế sau. Lúc tôi rời khỏi, hai chị giúp việc có ra cổng tiễn tôi. Tôi rất cảm động và vui mừng vì có thể tạo dựng được một mối quan hệ thân ái với hai chị. Tôi thích có nhiều bạn hơn là có nhiều kẻ thù. Có nhiều bạn sẽ mang lại nhiều niềm vui và tiếng cười. Ngược lại, có nhiều kẻ thù, chỉ khiến tôi sống trong âu lo và sợ hãi. Tôi không muốn sống một cuộc đời giống như địa ngục ấy một chút nào.

Chiếc xe tiến về phía Đông Nam, Tên kia lái xe không nhanh lắm nên tôi và thẳng bé có thể an tâm dựa người ra sau ghế và ngắm cảnh hai bên đường. Lúc đầu thẳng bé thích ngồi với Tên kia nhưng chỉ được một lúc sau, thẳng bé đòi ngồi cùng với tôi. Tên kia đành phải dừng xe lại ở bên vệ đường, để cho thẳng bé chuyển xuống ghế sau.

Tôi rất vui sướng vì không phải ngồi một mình, chỉ cần có thẳng bé ngồi ở bên cạnh, tôi và nó có thể tám chuyện với nhau, có thể cùng chia sẻ những giây phút thư giãn khi đi đường, và cùng nhau bình phẩm về cảnh đẹp mà chúng tôi nhìn thấy.

Tôi và thẳng bé hăng say nói chuyện và cười đùa với nhau. Tôi che miệng cười khúc khích khi thẳng bé ví mấy cái quán treo đèn lồng ở bên đường là một cái quán đèn lồng đỏ trong phim kiếm hiệp mà nó đã từng xem, còn tôi lại ví nó với một căn nhà ma. Hai chúng tôi không ngại gì ai, cuối cùng thẳng bé quay lên tìm kiếm đồng minh.

_Chú Đức Hải ! Theo chú cái quán đèn lồng đỏ lúc này là quán trong bộ phim kiếm hiệp hay đó chỉ là một cái quán dùng để đóng phim kinh dị ?

Tên kia chắc không ngờ tự dưng mình bị lôi vào cuộc nên lúc đầu hơi lúng túng, mấy giây sau Tên kia mới cười nhẹ đáp.

_Chú không biết. Chú chưa từng nhìn thấy cái quán ấy được phim trường thuê để dựng cảnh quay, nên không thể trả lời cháu chính xác được.

Thẳng bé giận dữ.

_Chú bênh chị Băng chứ gì ?

Tôi vội lên tiếng gỡ rối cho Tên kia.

_Ai bảo em là chú ấy bênh chị. Chú ấy chị đang nói sự thật thôi.

Thẳng bé “Xì” một tiếng, miệng nó cong lên.

_Ai chẳng biết hai người vào lừa ăn hiếp em.

Tên kia nghe tôi nói, hình như Tên kia đang suy nghĩ đến vấn đề gì đó nên Tên kia vô tình quay xuống nhìn tôi.

Bắt gặp ánh mắt của Tên kia, tôi thấy khó thở, tôi bối rối không dám nhìn Tên kia lâu. Tôi không ngừng cầu nguyện, còn chân tôi muốn nhanh chóng nhảy xuống xe, sau đó bắt một chiếc xe tắc xi hay xe buýt để về nhà. Tôi không muốn đi cùng Tên kia một chút nào.

Xe càng lúc càng đi xa, con đường dần trở nên vắng vẻ và thưa thớt nhà cửa. Tôi đoán Tên kia chắc là muốn đưa tôi và thẳng bé về vùng nông thôn.

Nhìn hai bên đường tôi thấy những đồng ruộng bao la, những cánh đồng lúa xanh non, những ruộng trồng thanh long, trồng chuối và xoài. Kể từ khi tôi lên thành phố sống, đã lâu rồi tôi không được nhìn thấy những cánh đồng trồng hoa màu và cây ăn trái, nay có thể nhìn thấy hình ảnh thân quen của mình ở một đất nước xa lạ, trong lòng tôi có một cảm giác bồi hồi và xúc động, tôi bịt chặt miệng, mắt tôi đỏ hoe.

Thẳng bé thích thú bấu hai tay ra thành xe, miệng nó reo lên, nó chỉ cho tôi xem.

_Chị nhìn kia ! Kia là cánh đồng lúa ! Đẹp quá ! Rộng quá !

Tôi không nhịn được cười. Đúng là công tử của nhà họ Trương. Chắc thẳng bé không mấy khi được đi ra ngoài nên nó mới reo lên thích thú khi nhìn thấy những thứ mà nó chỉ được trông thấy ở trên sách vở.

Đến cánh đồng trồng thanh long, mắt thẳng bé mở to, chiếc miệng nhỏ xinh có đôi môi mỏng màu hồng nhạt của nó há to, nó kích động hét ầm lên.

_Quả thanh long ! Quả thanh long kia, chị Băng ! Em muốn xuống hái !

Nó liền đập tay vào ghế xe phía trước của Tên kia.

_Chú cho cháu xuống ! Cháu muốn xuống cánh đồng trồng thanh long chơi, cháu muốn hái vài quả để ăn.

Tôi ôm bụng cười bò, tôi cười ngặt nghẽo. Thẳng bé thú vị thật. Nó tưởng cánh đồng trồng thanh long kia là của gia đình nhà họ Trương hay sao, mà nó nói là nó muốn hái một cách tự nhiên như không cần biết ai là chủ nhân của cánh đồng đó ?

Tên kia chắc cũng bị mấy lời nói ngây thơ không hiểu chuyện của thằng khiến cho phì cười, Tên kia cố nén cười bảo thằng bé.

_Cháu đừng quậy phá nữa. Thanh long mùa này vẫn còn non, cháu không nên hái bây giờ. Hai nửa ruộng thanh long kia không phải do chúng ta trồng, làm sao chúng ta có thể xuống hái của người ta được. Làm thế không phải là ăn trộm của người ta sao ?

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Thằng bé tiu nghỉu.

_Nhưng mà cháu rất thích ăn thanh long, rất thích có một cánh đồng để trồng lúa hay trồng cây ăn quả.

Tôi xoa đầu thằng bé, tôi tặng cho nó một nụ cười động viên và khích lệ.

_Nếu cháu đã thích nông nghiệp như thế, mai sau thi vào trường đại học nào đó có liên quan đến cây trồng. Chì nghĩ lúc đó em sẽ thỏa nguyện được ước mơ của mình.

Tên kia lập tức quay xuống nhìn tôi, ánh mắt Tên kia nhìn tôi đầy tức giận và bức mình.

_Cô có biết mình nói gì không hả ? Nhà họ Trương làm sao có thể để thằng cháu đích tôn đi học khuyến nông được.

Tôi vênh mặt lên cãi nhau với Tên kia.

_Anh cẩu giỡn làm gì ? Tôi chỉ gợi ý hướng đi cho thằng bé thôi. Nếu mai sau nó không muốn theo nghề này nữa, tôi và anh đâu có thể ép nó. Mỗi người đều có ước mơ và khát vọng riêng, thằng bé lựa chọn ra sao là quyền của nó. Chắc anh cũng không muốn người khác ép mình.

Tên kia sau khi nhếch mép lên đầy đe dọa với tôi, Tên kia mới chịu quay lên để tiếp tục nhiệm vụ nhìn đường và lái xe.

Tôi ớn lạnh khi bị ánh mắt khủng bố của Tên kia chiếu tướng. Tôi rất muốn thét ầm lên. Tên kia thật biết cách dọa người. Vì Tên kia, người tôi đang nổi da gà, còn da đầu tôi run run.

Chiếc xe vượt qua hết cánh đồng này rồi đến cánh đồng kia. Tôi và thằng bé vừa hít khí trời, vừa ngắm cảnh tươi đẹp của thiên nhiên. Thằng bé rất vui, nên thỉnh thoảng miệng nó lại reo lên thích thú, còn tay nó chỉ trỏ mãi không ngừng.

Mặc dù không muốn đi cùng với Tên đáng sợ kia, nhưng thấy tinh thần phấn chấn của thằng bé, tôi lại cười vui vẻ. Có lẽ đây là cơ hội tốt để tôi và thằng bé xích lại gần nhau. Qua chuyến đi này, tôi cũng muốn xóa tan hiểu lầm và khúc mắc giữa tôi và Tên kia, tôi đã chán cãi nhau và gây chiến với Tên kia lắm rồi. Nếu có thể tôi muốn làm bạn với Tên kia. Hy vọng Tên kia có thể hiểu được thiện ý chân thành của tôi.

Đi qua một cánh đồng trồng toàn cau, những chiếc lá xanh tươi đang bay phấp phật trong gió, hương hoa cau thơm ngát lan tỏa khắp nơi. Lần này người reo lên sung sướng không phải là thằng bé, mà là tôi.

Tôi kích động nắm tay thằng bé, sau đó chỉ cho thằng bé xem. Thằng bé bị khí thế và tinh thần nhiệt tình của tôi làm cho ảnh hưởng theo. Mấy giây sau, giọng của thằng bé lảnh lót, nó lại đập tay lên ghế xe của Tên kia.

_Chú Đức Hải ! Mau ! Mau dừng xe lại ! Cháu muốn xuống nhặt hoa cau, cháu muốn chụp ảnh.

Tên kia bất đắc dĩ quay xuống bảo hai đứa trẻ chúng tôi.

_Hai người có thể ngồi im được không ? Địa điểm để câu cá và dã ngoại còn rất xa. Nếu cứ dừng xe ở ven đường sợ rằng đến tối cũng chưa tới nơi. Hai người thích vừa đi xe, vừa ngủ gật chứ, hay là muốn bị cướp giật và gặp ma ở ven đường khi đêm đến.

Nghe Tên kia nhắc đến ma và đến cướp giật; tôi và thằng bé không ai bảo ai, cả hai đều im miệng, mặt hơi lo sợ, chúng tôi tự động ôm lấy nhau.

Hành động đồng loạt của chúng tôi, khiến Tên kia phì cười.

Lần đầu tiên kể từ lúc quen biết Tên kia, tôi mới thấy Tên kia cười thoải mái. Trước đây, Tên kia cũng có cười nhưng nụ cười gượng gạo và không được tự nhiên, Tên kia cười giống như cười đểu hơn là cười từ thật tâm. Nay Tên kia mới đúng thực là mình.

Nhìn nụ cười tươi trẻ và tràn đầy sức sống của Tên kia, tôi ngơ ngác nhìn, mắt tôi bối rối, còn trái tim tôi hơi rung động. Tôi nghĩ đứng trước một người

có vẻ đẹp như Tên kia, không một cô gái nào có thể tự chủ được.

Tôi ngượng ngùng không dám nhìn Tên kia nữa, tôi vô thức gãi đầu, sau đó tiếp tục nhìn ra hai bên đường.

Thằng bé từ lúc nghe Tên kia dọa, nó ngồi im trên ghế, mặt nó xị xuống. Cu cậu đang hờn dỗi.

Về mặt giận dỗi và phụng phịu của thằng bé, khiến tôi vừa thương vừa buồn cười. Thằng bé dù sao vẫn còn là trẻ con, việc không được Tên kia đáp ứng đã khiến thằng bé sinh ra phản đối ngầm.

Để tránh không khí căng thẳng và mất vui, tôi liền lấy một sợi dây thun trong túi sách. Tôi mỉm cười với thằng bé.

_Em có biết chơi dây thun không ?

Thằng bé chú ý đến sợi dây thun trên tay tôi.

_Không. Chị biết chơi sao ?

Tôi nháy mắt với thằng bé.

_Tất nhiên rồi. Nếu chị không biết chơi, chị đâu có rủ em chơi cùng.

Dùng hai ngón tay của tay trái và tay phải, tôi căng sợi dây thun ra.

_Em nhìn cho kĩ nhé.

Tôi bắt đầu tạo hình cho thằng bé xem. Đầu tiên tôi tạo hình một chiếc thang, sau đó là hình tam giác, cứ như thế tôi biến sợi dây thun trên tay thành hình của những vật mà thằng bé có thể tưởng tượng ra.

Thằng bé hoàn toàn bị sợi dây thun trên tay tôi thu hút, nó chăm chú và say mê ngắm nhìn, lúc này nó đã hoàn toàn quên mất chuyện lúc nãy.

Sau khi tôi biểu diễn xong, tôi cười tươi hỏi thằng bé.

_Em có muốn thử không ?

Thằng bé nhanh chóng gật đầu đáp ứng, mắt thằng bé không rời sợi dây thun trên tay tôi.

Tôi chậm rãi làm từng động tác cho thằng bé xem, tôi hỏi thằng bé đã trông rõ chưa, sau đó tôi đưa sợi dây thun cho thằng bé.

Thằng bé phấn khích vòng sợi dây thun vào bốn ngón tay, rồi căng sợi dây thun ra. Thằng bé bắt chước theo từng động tác của tôi. Lúc đầu cu cậu không thành công, nên hơi nản lòng. Nhờ tôi động viên và khuyến khích, thằng bé đã xếp được một hình tam giác cơ bản đầu tiên.

Khi xếp được rồi, thằng bé reo to lên, miệng nó cười sung sướng.

Niềm vui của thằng bé lan sang tôi và Tên kia, hai chúng tôi bất giác mỉm cười và nhìn vào mắt nhau.

Tôi gạt nẩy người, tôi sững sờ không dám tin là Tên kia lại dùng ánh mắt dịu dàng và chân thành để nhìn tôi.

Tôi...tôi đang mơ đúng không ? Tôi tưởng Tên kia ghét và căm hận tôi ? Hay là do tôi bị quá gà nên đã nhìn nhầm ?

Tôi lắc đầu quầy quậy, tôi dụi mắt, sau đó tôi lại len lén nhìn Tên kia.

Không may cho tôi, hành động vụng về và trẻ con của tôi đã lọt vào mắt Tên kia. Tên kia bật cười, lần này Tên kia không phải là cười nhẹ nữa, mà đã cười thành tiếng.

Tiếng cười của Tên kia thanh thúy và ấm áp, tiếng cười của Tên kia giống như một người có thể xua tan đi nỗi đau của mọi người trên thế gian.

Tôi ngây người, mắt tôi nhìn Tên kia không chớp. Ác quỷ đã lộ xác rồi sao ? Tôi..tôi có nên tin vào tai và mắt của mình lúc này không ?

Chúa ơi ! Tôi lại muốn khóc thét. Tại sao anh em nhà họ Trương đều khiến tôi không thể nào đoán được con người thật của họ thế này ?

Ban đầu tôi tưởng hắn là một người xấu, nên luôn tìm cách đề phòng và chạy trốn. Nhưng sau khi sống chung, và được hắn cứu hết lần này đến lần khác, tôi mới biết được rằng, hắn không phải là một người xấu hoàn toàn. Hắn chỉ là một người lạnh lùng và vô cảm mà thôi. Khi lớp vỏ nguy trang mà hắn cố tạo ra bị gỡ bỏ, hắn là một chàng trai chân thành và tốt bụng.

Còn Tên kia, tôi vẫn không hiểu Tên kia lắm. Ấn tượng tôi dành cho Tên kia rất mờ nhạt do tôi không tiếp xúc và nói chuyện nhiều. Tôi tin khi đã làm quen và ở bên nhau lâu, tôi tin mình có thể tìm được tính cách thật của Tên kia.

Tôi giờ đã cho Tên kia hai điểm tốt. Từ trước đến nay, tôi vẫn có lòng tin đối với những người yêu trẻ con. Nếu Tên kia không phải là người xấu, vậy thì

tôi cũng không nên quá kì thị, và nhìn Tên kia bắt ánh mắt gay gắt và khó coi nữa.

Đi xe mất hơn hai tiếng đồng hồ, chúng tôi mới đến nơi.

Trên đường đi, kể từ lúc tôi dạy thằng bé xếp hình bằng sợi dây thun, thằng bé học rất nhanh. Tôi sợ chỉ cần thằng bé chăm chỉ luyện tập, nó thế nào cũng tiến xa hơn một sư phụ nửa mùa như tôi.

Thằng bé là một đứa trẻ thông minh, và có quyết tâm cao. Tôi không thể so sánh được với thằng bé. Tôi tuy không phải là một người đàn độn, nhưng lại quá ham vui. Một người như tôi không thể nào phát huy tài năng của mình đến cực điểm, tôi chỉ là một người bình thường.

Tôi là một người lạ nên không hề biết Tên kia đang đưa mình đến đâu. Khi Tên kia lái xe vào một bãi đỗ xe lộ thiên, tôi mới ngơ ngác nhìn xung quanh.

Mở cửa, tôi bước xuống xe.

Tôi đứng ngây dại nhìn cảnh vật hùng vĩ với non xanh và nước biếc ở xung quanh.

Trời ơi ! Đẹp quá ! Tuyệt quá ! Tôi muốn hét to lên, muốn chạy đi khắp nơi, muốn hòa mình vào thiên nhiên, muốn được trèo lên núi cao, muốn ngắm cảnh hồ nước trong xanh và thơ mộng ở bên dưới, muốn được trèo lên cây để thỏa ước nguyện leo trèo của mình.

Miệng tôi cười tươi như hoa nở, mắt tôi rực sáng, mặt tôi ửng đỏ vì kích động và vui sướng.

Đứng ở bên cạnh, thằng bé cũng chẳng khác gì tôi. Bây giờ cu cậu quên luôn cả mấy cái hình xếp ở trên tay. Thằng nhóc vui mừng đến nỗi hét âm lên, và chạy biến vào trong một cái quán nhỏ.

Tôi và Tên kia nhanh chóng đi theo thằng bé. Chúng tôi không muốn thằng bé bị lạc. Nếu để thằng bé xảy ra chuyện gì, tôi và Tên kia sẽ không thể sống yên với hần. Tôi yêu quý và thương thằng bé thật lòng, nên không muốn thằng bé gặp phải bất cứ thương tổn gì.

Tay Tên kia xách giỏ thức ăn, còn tôi vừa đi vừa giữ chặt chiếc mũ vành rộng ở trên đầu. Gió đang muốn cuốn phăng chiếc nón trên đầu tôi.

Tôi đã lo hơi thừa, tuy trời đang nắng nóng thật, nhưng giữa núi cao, và cây cối um tùm, có hồ nước trong xanh soi bóng mây trời và cây cỏ, có gió mát liên tục thổi qua thế này, tôi không thấy nóng mà ngược lại tôi thấy hơi lạnh.

Tôi vừa đi vừa ngắm cảnh nên đi chậm hơn so với Tên kia.

Tên kia bực mình giục tôi.

_Cô có đi nhanh lên không ? Nếu cô mà còn vừa đi vừa quanh ngược quay xuôi như thế này nữa, tôi sẽ bỏ mặc cô.

Tôi cảm tức trừng mắt nhìn Tên kia. Đã đến đây rồi, sao Tên kia vẫn còn giục tôi phải đi nhanh. Ở đây có nhiều cảnh đẹp và có nhiều thứ mới lạ, nếu Tên kia không cho tôi ngắm, tôi thấy không cam lòng và khó chịu.

Tôi vừa nhìn thấy có một bông hoa rất đẹp đang mọc ở trên sườn núi cao. Tôi liền reo lên thích thú. Bất chấp ánh mắt cảnh cáo, và nghiêm khắc của Tên kia, tôi liền chạy lại gần tên kia, kiễng chân tôi lấy chiếc máy ảnh kỹ thuật số hiệu Sony Cyber-shot DSC-WX5 màu xám trắng bạc nhỏ hình vuông, được treo trước ngực Tên kia.

Hành động đột ngột và vô tư của tôi, khiến Tên kia mở to mắt nhìn tôi, ánh mắt Tên kia nhìn tôi rất kì lạ, trên khóe môi Tên kia nở một nụ cười khó hiểu, hình như Tên kia vừa nghĩ được ra cách gì đó để trừng phạt tôi.

Tôi vì quá mong muốn được chụp hình ảnh bông hoa đại nhưng đẹp rực rỡ kia, nên không chú ý đến thái độ khác lạ của Tên kia dành cho mình.

Tôi chọn một góc độ thật đẹp và có ánh sáng chuẩn nhất, sau đó tôi bấm nút chụp. Khi đã có được mấy tấm hình ưng ý, tôi sung sướng cười toe toét.

Tên kia đứng phía sau lưng tôi, Tên kia phả hơi nóng vào tai tôi.

_Nhóc con ! Cô quay đã đủ chưa hả ? Nếu đủ rồi, thì hãy mau đi theo tôi, thằng bé đang chờ hai chúng ta kia kia ?

Giọng nói trách móc và không mấy thân thiện của Tên kia, khiến tôi nhảy dựng. Tôi vội vã đứng cách xa Tên kia mấy bước chân. Nở một nụ cười gượng gạo, vừa gãi đầu, tôi vừa áp ứng trả lời.

_Xin..xin lỗi. Tôi...tôi đi ngay đây.

Không chờ Tên kia nói thêm câu nào nữa, Tôi giữ chặt chiếc mũ trên đầu, rồi chạy biến vào trong theo thằng bé.

Tên kia đứng nhìn hình bóng nhỏ nhỏ của tôi, nụ cười và ánh mắt Tên kia ngày càng sâu. Nếu tôi mà nhìn thấy nụ cười của Tên kia lúc này, tôi sẽ bỏ chạy thật nhanh.

Tên kia mua ba cái cần câu, thuê ba cái ghế gỗ cao. Tất cả mọi đồ dùng đều có người mang cho chúng tôi.

Tôi, thằng bé và Tên kia chỉ việc nói địa điểm cho họ là có thể yên tâm đi mà không cần phải lo lắng hay phải khuôn vác thứ gì.

Chỗ mà Tên kia chọn để câu cá là một nơi yên tĩnh, nước khá sâu. Xa xa tôi nghe được tiếng nước róc rách chảy, hình như đó là một thác nước. Tôi kích động muốn chạy ngay đến chỗ đó, rồi chụp mấy kiểu ảnh làm kỉ niệm.

Dường như đoán được ý định của tôi, Tên kia lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở.

__Nếu cô mà còn dám chạy lung tung nữa, tôi sẽ ném cô xuống hồ nước trước mặt. Cô nên biết điều một chút, khi nào câu cá xong, tôi sẽ dẫn cô và thằng bé đi ngắm cảnh ở xung quanh đây. Còn bây giờ cô ngoan ngoãn ngồi xuống câu cá đi.

Tôi phồng mồm định cãi lý với Tên kia. Tôi định bảo Tên kia rằng: “Tôi đã lớn rồi, tôi không còn là trẻ con nữa, tôi có thể tự lo cho bản thân mình”. Nhưng sau khi nhìn khuôn mặt lạnh giá, và ánh mắt không có một chút tình cảm của Tên kia, tôi đành tiu nghỉu cầm lấy cần câu và một chiếc ghế mà Tên kia đưa cho.

Hu hu hu ! Tôi không ngừng gào khóc trong lòng, tôi đâu có muốn đến đây để câu cá. Tôi muốn đi dạo, muốn đi ngắm cảnh, muốn đi chụp ảnh.

Nhìn cảnh đẹp thiên nhiên hùng vĩ và tuyệt đẹp trước mặt, tôi đành nén lòng lại. Tôi đành phải chờ khi nào Tên kia câu cá xong rồi hãy đi thăm quan vậy. Tôi sợ nếu tôi làm trái lời của Tên kia, Tên kia nổi điên lên đánh tôi ở đây thì xui xẻo cho tôi lắm.

Thằng bé thích thú chọn ngay một chỗ gần bóng dâm, nó quăng lưỡi câu ra xa, sau đó kéo ghế ngồi xuống. Nhìn nó giống hệt một tay câu cá đầy kinh nghiệm và lâu năm.

Thằng bé không bủ với tôi. Trong khi Tên kia và thằng bé chăm chú nhìn chiếc phao màu trắng trước mặt, tôi lại chán nản chống cằm quan sát xung quanh.

Ngồi chờ một lúc lâu mà không thấy cá đớp mồi, mắt tôi díp lại, tôi che miệng ngáp một cái.

Tôi không hề biết là ngồi ở phía đằng trước, Tên kia thỉnh thoảng lại nhìn tôi. Khi bắt gặp hình ảnh giống như một ông cụ non của tôi, Tên kia bật miệng cười thầm. Có lẽ Tên kia chưa từng thấy một cô gái nào lại nghịch ngợm và trẻ con giống như tôi. Đi câu cá mà tôi lại tưởng đang được mây trời, sông núi, và gió mát đang ru mình ngủ.

__A ha ! Cá đớp mồi rồi ! Đớp mồi rồi !

Thằng bé sung sướng đứng bật dậy, miệng nó kêu thật to.

Đang mơ màng, tiếng hét của thằng bé khiến tôi té nhào từ trên ghế xuống đất, mặt tôi hôn đất, còn chiếc mũ trên đầu tôi rơi xuống nước.

Tên kia và thằng bé há hốc mồm nhìn tôi. Đầu tiên thằng bé sững sờ nói không nên lời, nhưng ngay sau đó nó cười ngặt nghẽo, nó cười sảng sặc.

Tôi khò sở chống tay xuống đất, sau đó lồm cồm bò dậy. Mặt tôi dính mấy chiếc lá cây, mái tóc uốn quăn của tôi còn dính một ít bụi đất. Trông tôi lúc này, chẳng khác gì một con hề.

Tôi vừa đỏ mặt vì xấu hổ, vừa đau đón nhãn mặt. Số tôi đúng là không ra gì. Đi đâu hay làm gì tôi cũng luôn gặp họa.

Chiếc cần câu trên tay thằng bé giựt giựt, hình như lần này con cá mắc câu rất to.

Thằng bé lại hét âm lên.

__Chú Đức Hải ! Chị Băng ! Mau lại đây giúp em kéo cần câu lên ! Mau lên ! Nếu không con cá lại lòi cần câu đi bây giờ.

Tôi cố nén đau đớn, tôi và Tên kia chạy lại giúp thằng bé. Cả hai chúng tôi đều chờ mong xem con cá mắc vào cần câu của thằng bé to đến cỡ nào mà cần câu của thằng bé sắp bị cuốn phăng đi.

Ba đôi bàn tay cầm lấy cần câu, sau đó cùng kéo cần câu lên. Khi kéo được cần câu lên bờ, trước ba đôi mắt chờ mong của chúng tôi là một chiếc giày cũ nát bị mắc vào cần câu của thằng bé.

Tôi “phụt” một tiếng, không thể nhịn được cười, nên tôi đã ôm lấy bụng, tôi ngồi bò xuống đất, tôi cười đến chảy cả nước mắt.

Tên kia cũng không thể nhịn được cười. Thành ra hai chúng tôi cùng nhau cười, cười thật sảng khoái.

Tội nghiệp cho thằng bé, bao nhiêu hy vọng của nó đều tiêu tan hết cả. Cu cậu giận dữ ném mạnh cần câu xuống đất, sau đó dơ chân đá vào người tôi, Tên kia nhanh chóng ôm lấy ngang eo nó, sau đó nghiêm khắc bảo nó.

__Đừng có hỗn ! Cháu không được phép đánh cô ! Cô và chú không cố ý cười cháu đâu ! Đi câu cá vì chúng ta muốn giải trí đúng không ? Cháu là lần đầu tiên đi câu cá nên vẫn còn chưa có kinh nghiệm, ngày trước chú cũng thế. Cứ từ từ rồi cháu sẽ trở thành một tay lão luyện thôi.

Nhờ Tên kia khuyên giải một hồi, thằng bé cũng đã nguôi giận.

Tên kia giúp thằng bé móc mồi vào lưỡi câu, sau đó vỗ vai động viên thằng bé hãy tiếp tục cố gắng.

Ngồi trên cỏ khô, tôi chăm chú lắng nghe từng lời của Tên kia dành cho thằng bé, để ý đến từng cử chỉ mà Tên kia hướng dẫn thằng bé cách câu cá và cách nhận biết khi nào cá mới cắn câu và khi nào không phải. Tôi bất giác nở một nụ cười. Càng tiếp xúc gần gũi với Tên kia, tôi thấy Tên kia cũng không hẳn là một người xấu hoàn toàn. Có lẽ trên một phương diện nào đó Tên kia không được hoàn hảo, nhưng không phải là ác quỷ giống như biệt danh mà tôi đặt cho Tên kia.

Tôi trở về chỗ câu cá của mình. Ngồi trên ghế, tôi cố gắng để mắt đến động tĩnh của chiếc phao màu trắng đang nổi trên mặt nước. Nếu như những người câu cá lão luyện, thích chọn nơi yên tĩnh, không có gió, hoặc không có động để chờ cá đớp mồi, thì tôi lại thích làm ngược lại. Tôi không thể chịu được sự im lặng của xung quanh, cũng không thể chịu đựng được việc phải ngồi lâu trên ghế mà không làm gì cả. Mớ túi sách, tôi lấy một chiếc máy Ipod màu xanh lá cây, gài dây nghe nhạc vào tai, tôi ấn nút màu đỏ trên Ipod. Hoàn hảo ! Giờ tôi có thể vừa ngồi nghe nhạc, vừa chờ cá cắn câu.

Thằng bé và Tên kia nhìn tôi không chớp mắt, họ lắc đầu ngán ngẩm. Chắc họ không thể tưởng tượng rằng ở trên đồi này lại có một cô gái giống như tôi.

Không hiểu là do số tôi may mắn, hay ông Trời muốn khuyến khích tôi hãy cố gắng chịu đựng sự tẻ nhạt của việc ngồi câu cá, nên đã cho cá cắn câu.

Cần câu trên tay tôi “giật giật”, tôi nhảy dựng, miệng tôi kích động hô to.

_ Cá cắn câu rồi ! Mau lại đây ! Lại đây !

Tôi cười toe toét, tay tôi vẫy gọi thằng bé và Tên kia.

Thêm một lần nữa, họ há hốc mồm nhìn tôi, mắt họ mở to, họ ngơ ngác nhìn nhau. Họ đang tự hỏi tại sao một kẻ vô tâm như tôi, lại dễ dàng câu được cá như thế ?

Thằng bé là người đầu tiên chạy đến bên tôi, tiếp theo là Tên kia.

Thằng bé phấn kích cầm lấy cần câu cùng với tôi, cả hai chúng tôi cố gắng kéo cần câu lên.

_ Oa ! Cá to quá !

Thằng bé và tôi reo ầm lên.

Một con cá to gần một kí mắc vào lưỡi câu, đang quẫy đạp trên không. Nó đang cố để tìm cách thoát thân.

Khi nhìn thấy hình ảnh của con cá, tự nhiên tôi thấy mình hơi ác, trong tôi nảy sinh cảm giác thương tiếc, và có ý nghĩ muốn thả nó xuống nước.

Tên kia không cho tôi cơ hội được thực hiện hành động “nhân đạo” ấy, Tên kia và thằng bé cùng nhau gỡ đầu lưỡi con cá ra khỏi lưỡi câu, sau đó ném nó vào xô nước làm bằng nhựa màu đỏ khá cao.

Nhìn khuôn mặt không đành lòng của tôi, Tên kia cảnh cáo.

_ Cô mà có ý định ném trả con cá xuống nước, thì hãy quên đi. Nếu cô mà dám làm thế, tôi sẽ bắt cô ngồi câu cá đến tối.

Thằng bé xoa hai tay vào nhau, mắt nó nhìn con cá đang bơi lội trong xô nước một cách thèm thuồng, mắt nó phát sáng.

_ Chắc món cá nướng ngon lắm. Hura ! Sắp được ăn cá nướng rồi.

Tôi khóc không ra nước mắt. Tôi bắt đầu hối hận vì đã gợi ý bảo thằng bé là sẽ cho nó đi câu cá. Lẽ ra tôi nên bảo nó là chỉ đưa nó đi dã ngoại thôi. Nhưng giờ hối hận cũng đã muộn, tôi nên chiều lòng thằng bé và Tên kia. Hiếm có cơ hội thấy họ vui vẻ và thoải mái thế này, tôi không nên đánh mất đi niềm vui của họ.

Tôi lại tiếp tục ngồi xuống câu. Tôi cầu mong là cá đừng mắc vào lưỡi câu của tôi nữa, tôi không muốn cảm giác không đành lòng như lúc này lại tái diễn nữa.

Lần này, người có cá cắn câu không phải là tôi mà là Tên kia.

Tên kia không hét ầm lên như tôi và thằng bé mà chỉ bình tĩnh kéo cần câu lên, gỡ cá ra khỏi lưỡi câu, sau đó ném nó vào xô.

Thằng bé là người năng động và nhiệt tình nhất ở đây. Tuy nó không câu được con cá nào, nhưng nó luôn mồm hò hét mỗi khi tôi và Tên kia câu được cá.

Câu được mấy tiếng đồng hồ, chúng tôi đã bắt được bảy con cá. Trong đó tôi câu được hai con, còn Tên kia năm con. Tôi nể phục tài câu cá của Tên kia. Tôi không biết làm cách nào mà Tên kia có thể câu được nhiều cá trong thời gian ngắn như thế.

Mặc dù chỉ câu được hai con, nhưng tôi không buồn một chút nào, mà ngược lại tôi còn tạ ơn vì mình không câu được quá nhiều cá. Tôi không nở nhìn những con cá quẫy đạp cố giành lấy sự sống còn sót lại. Tôi là người nhạy cảm và yếu đuối, nên không thể xuống tay được với những sinh vật hiền hòa và đáng yêu.

Thằng bé lắc tay tôi, miệng nó liên tục giục.

_Chị Băng ! Mau đi nướng cá cho em ăn ! Em muốn ăn cá nướng ! Em đã đói bụng lắm rồi.

Tôi mỉm cười bảo thằng bé.

_Chị cũng muốn nướng cá cho em ăn, nhưng nếu nhóm lửa ở đây chúng ta có thể gây ra cháy rừng, hai nữa lại không có dụng cụ để làm cá, và không có gia vị để nấu. Em bảo chị làm sao nướng cá cho em ăn ? Hay là em ăn tạm thức ăn do chị chuẩn bị sẵn. Khi nào về đến nhà, chị sẽ nướng cá cho em ăn được không ?

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Thằng bé xụ mặt, nó buồn thiu bảo tôi.

_Em muốn ăn cá nướng bây giờ cơ. Ăn cá nướng ở đây mới có không khí, ăn ở nhà chán lắm.

Tôi dờ khóc dờ cười. Không ngờ thằng bé này lại ư làm nũng như thế. Tôi tưởng thằng bé sẽ không có những hành động và cử chỉ giống như những đứa trẻ cùng trang lứa, nhưng hôm nay tôi mới biết, nó chỉ đang cố giấu đi tính cách thật của mình. Khi gặp được những người yêu thương nó thật lòng, nó sẽ bộc lộ hết tất cả ra những nét đáng yêu và hồn nhiên mà một đứa trẻ như nó nên có.

Trong khi tôi chưa biết trả lời thằng bé thế nào, Tên kia lên tiếng gỡ rối cho tôi.

_Nếu cháu muốn ăn món cá nướng bây giờ cũng không khó. Bây giờ chúng ta quay về nơi cho thuê căn cầu, chú sẽ hỏi họ cho chúng ta mượn tạm bếp ăn và thực phẩm của họ để nướng cá. Thế nào, cháu có muốn làm như thế không ?

Thằng bé reo lên thích thú.

_Đi thôi ! Cháu muốn ăn món cá nướng do cô Băng nấu.

Thằng bé nắm lấy tay tôi, nó xầm xầm lời tôi đi.

Tên kia mỉm cười nhìn hai chúng tôi, ánh mắt và khuôn mặt Tên kia lấp lánh niềm vui. Giờ trông chúng tôi rất giống một gia đình. Tôi muốn cảm ơn Tên kia vì đã cho tôi và thằng bé những phút giây vui chơi thật vui vẻ và thoải mái. Giữa khung cảnh thiên nhiên hoang dã và tươi đẹp này, tôi có cảm giác muốn bay, muốn hát, muốn nhảy, muốn hét to lên đầy sáng khoái.

Giờ thức ăn được sách đi lại sách về, nhiệm vụ này vẫn do Tên kia đảm nhiệm. Căn cầu, ghế và mọi thứ đều có người khác mang giúp cho chúng tôi.

Lúc tôi, thằng bé và Tên kia quay về quán làm bằng lá tranh to và dài, thì đã hơn một giờ trưa. Tôi không biết hắn đã đi làm về trưa, và sau khi nghe hai chị giúp việc nói cho hắn biết chúng tôi đang đi câu cá dã ngoại, không hiểu hắn có lo lắng cho tôi và thằng bé không ?

Vừa mới xa hắn có một buổi sáng, tôi đã thấy nhớ hắn. Nếu mai sau không còn được gặp hắn nữa, chắc tôi sẽ suốt ngày u buồn, mơ và gọi tên hắn hàng đêm. Khi đã vương vào ái tình, con người ta thật yếu đuối, và dễ rơi lệ.

Thấy tôi đứng ngơ ngẩn trước cửa quán, Tên kia quát tôi.

_Cô còn đứng ở đây làm gì ? Cô có muốn nướng cá cho thằng bé ăn không, hay là chúng ta ăn cơm quán ?

Tiếng quát của Tên kia, khiến mọi người đều chú ý đến sự có mặt của tôi và Tên kia.

Tôi trừng mắt nhìn Tên kia. Tôi biết bằng vào vẻ đẹp trai và quyến rũ của mình, Tên kia sẽ là tâm điểm chú ý của bất cứ ai khi Tên kia xuất hiện. Tôi không muốn bị tất cả bọn con gái là fan hâm mộ của Tên kia coi là đích ngắm để trả thù, hay chọc phá. Tôi sợ nhất là mấy cô ả chanh chua, và có thể làm bất cứ điều gì để giữ Tên kia làm của chung.

Tên kia đội một chiếc mũ màu trắng che gần nửa khuôn mặt, cách ăn mặc của Tên kia rất giản dị, và hơi phóng túng nhưng ở Tên kia toát lên khí thế của một công tử quyền thế và vương giả. Dù Tên kia đã cố tình cải trang để tránh tai mắt của mọi người xung quanh, nhưng vóc dáng, giọng nói và cách ăn mặc của Tên kia vẫn khiến mọi người phải ngược mắt nhìn.

Tôi đi nhanh qua người Tên kia. Không muốn đứng ở đây cãi nhau để gây rắc rối cho chính mình, tôi hỏi mượn chủ quán nhà bếp và đồ dùng để nấu thức ăn.

Nhờ Tên kia trả tiền hậu hĩnh, nên ông chủ quán vui vẻ cho tôi mượn bếp và lấy những thứ cần thiết cho tôi.

Tôi bắt tay vào công việc bếp núc, trong khi Tên kia và thằng bé ngồi nghỉ ngơi ở trong quán.

Tôi là người từng phục vụ trong một nhà hàng khá nổi tiếng, tính tôi lại ham học hỏi, nên tôi học được khá nhiều món ăn.

Tôi lấy một con cá hồi nặng khoảng 400 g. Tôi rửa sạch cá, lọc da, và cắt miếng vừa.

Làm xong cá, tôi lấy gia vị bao gồm: Ớt sừng, hành, tỏi, gia vị, Chilli sauce. Tôi xay nhỏ hành, tỏi, ớt cùng với gia vị và chilli sauce. Sau đó ướp cá với hỗn hợp trên trong vòng 30 phút.

Vì đây là vùng nông thôn nên không có lò nướng, tôi đành nướng trực tiếp trên than hồng.

Trong quá trình chờ cá chín, tôi lấy cà chua và dưa leo trong tủ. Tôi cắt tia dưa leo và cà chua thành hình những bông hoa. Dù tôi hay nghịch ngợm, nhưng tôi rất khéo tay.

Tôi vừa làm vừa cười, vừa lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ nên con dao sắc cứa vào tay. Tôi kêu “á” lên một tiếng, và buông vội con dao xuống bàn.

Tên kia không biết đã đứng ngắm tôi nấu ăn từ khi nào, nghe tiếng kêu thất thanh của tôi, Tên kia vội bước lại gần.

Cầm lấy ngón tay trở bị chảy máu của tôi, Tên kia dứt tay tôi vào miệng mình.

Người tôi đông cứng, mặt tôi đỏ bừng, mắt tôi tròn xoe. Não bộ tôi chưa kịp tiếp nhận nỗi sợ xuất hiện đột ngột của Tên kia, thì đã được Tên kia dùng miệng để ngậm ngón tay trở của mình rồi.

Tôi...tôi phải làm gì bây giờ ? Tôi có nên rút ngón tay trở ra và hét ầm lên như điên không, hay là cứ tận hưởng cảm giác được Tên kia quan tâm và chăm sóc ?

Tên kia vừa ngậm ngón trở của tôi, vừa nhìn tôi chăm chú. Mắt Tên kia xanh biếc giống như da trời, khuôn mặt đẹp trai của Tên kia lúc này tỏa sáng giống như những con sóng bạc đang xô vào ghềnh đá. Trái tôi bất giác đập thật nhanh, mặt tôi ngày càng đỏ. Tôi thấy hình ảnh này thật kì quái. Tại sao Tên kia lại dùng ánh mắt chiêm ngưỡng và thương thức để nhìn tôi. Tôi đâu có phải là vợ hay là người yêu của Tên kia ?

Cố giữ cho đầu óc được tỉnh táo, tôi vội rút ngón trở của mình ra khỏi miệng của Tên kia. Hu hu hu ! Tôi không thể giữ được bình tĩnh nữa rồi, ánh mắt có sức hút chết người của Tên kia đang muốn nhấn chìm tôi vào trong. Tôi thấy mình là một lữ khách cô đơn đang chơi vui trên sóng biển, còn Tên kia chính là đại dương mênh mông mà tôi phải vượt qua.

Tôi nghĩ là mình nên đi nhanh ra khỏi đây thì tốt hơn. Đứng gần Tên kia thế này, tôi không thấy an toàn.

Thấy tôi định chạy trốn, Tên kia nhấc nhỏ.

_ Cô không trở cá đi ? Cá sắp cháy rồi kia ?

Lúc này, tôi mới hoàn hồn. Tôi luống cuống cầm lấy một cái đĩa, sau đó run run gắp từng miếng cá được thái mỏng vừa lên đĩa.

Ngón tay trở của tôi nhờ Tên kia đã không còn chảy máu nữa.

Tên kia lặng lẽ đứng ở bên cạnh tôi. Không biết Tên kia suy nghĩ gì mà liên tục thờ dài, sau đó quay gót bước đi.

Chờ nghe tiếng bước chân của Tên kia xa dần, tôi mới thở hắt ra một hơi, trái tim tôi từ từ lấy lại được nhịp đập bình thường, mặt tôi vẫn còn nóng bừng. Tôi cứ tưởng chỉ có hấn mới khiến trái tim tôi đập nhanh, và khiến tôi đỏ mặt. Nhưng hôm nay tôi mới biết, sức hút của Tên kia còn mạnh hơn hấn nhiều. Tôi rất muốn đập đầu vào bờ tường, sao tôi lại có suy nghĩ đáng sợ này ở trong đầu.

Không được ! Tôi nhất định phải lấy lại tinh thần ! Tôi không được phép quên tôi là ai, và vì sao tôi lại ở đây. Cả hấn và Tên kia đều không thuộc thế giới của tôi. Có thể tôi chỉ là một con gió mang theo mùi hương mới lạ, nên họ mới bị tôi thu hút nhất thời. Nhưng họ sẽ rất nhanh chán và ruồng bỏ tôi. Tôi không muốn làm một quân cờ của họ. Tôi tuy nghèo nhưng tôi có tự tôn của riêng mình.

Một lúc sau Tên kia quay lại.

Sự xuất hiện lần thứ hai của Tên kia ở trong bếp, khiến tôi bất ngờ. Tên kia cầm lấy bàn tay trái, có ngón tay trở bị dao cứa chảy máu của tôi.

Xé bỏ lớp bóng bao bên trên miếng băng y tế màu vàng nhạt, Tên kia quấn vòng quanh ngón tay tôi.

_ Cô không nên để ngón tay trở của mình dính nước, nếu không sẽ để lại sẹo.

Tôi ngo ngác nhìn Tên kia. Tôi nhìn Tên kia đến quên cả chớp mắt, quên cả ngậm miệng. Tên...tên này có được bình thường không ? Sao tự xưng tên

này lại đối xử với tôi tốt như thế ?

Nhìn thấy biểu hiện ngạc nhiên sững sờ không dám tin của tôi, Tên kia cúi xuống gần sát mặt tôi, hơi thở nóng hổi và nam tính của Tên kia phả lên má tôi.

_ Cô bị làm sao thế ? Có phải cô cảm động quá nên sắp khóc rồi đúng không ?

Tôi hốt hoảng vội đi giật lùi. Tôi chưa thể quen ngay được với cử chỉ thân mật và gần gũi của Tên kia.

Hình như hành động tỏ ra xa cách và sợ hãi của tôi khiến Tên kia nổi nóng.

_ Tôi có định ăn thịt cô đâu, mà cô phải lùi xa tôi như thế ?

Tên kia cười khẩy.

_ Hay là người đó không phải là anh trai tôi, nên cô không thể ?

Tôi lấp bắp bảo Tên kia.

_ Cá... cá nướng đã chín rồi. Chúng ta mau mang cá ra cho thằng bé ăn. Chắc thằng bé đã đói lắm rồi.

Cũng may tôi nhanh trí nhắc đến thằng bé. Nếu không, Tên kia nhất định sẽ đánh và xử phạt tôi.

Tên kia tặng cho tôi một ánh mắt có thể giết người trong vòng chưa đầy năm giây, sau đó Tên kia mới giúp tôi mang món cá nướng và thức ăn mà tôi đã hâm nóng lại ra ngoài quán.

Nhìn thấy món cá nướng mà mình mong chờ và muốn ăn, thằng bé cười sung sướng. Nó cầm ngay lấy một cái bát và một đôi đũa. Thằng bé tự nhiên gấp một miếng cá mỏng vừa, sau đó cho lên miệng nhai. Miếng cá vừa mới trôi xuống cổ họng, thằng bé vội gấp thêm một miếng nữa.

Tôi chống tay xuống bàn, mắt hài lòng nhìn thằng bé ăn ngon miệng.

Tên kia gõ nhẹ vào bát tôi.

_ Cô không ăn đi, cô còn ngồi ở đây làm gì ? Cô không thấy thằng bé đã ăn rồi sao ?

Tôi bực mình vì hành động lúc nào cũng tỏ ra người lớn của Tên kia. Năm nay tôi đã 25 tuổi rồi, tôi có còn là con nít nữa đâu, mà Tên kia dám dùng giọng của một bề trên để nói chuyện và quản thúc tôi.

Mặc dù rất căm tức Tên kia, nhưng tôi cũng đành cố nhẫn nhịn. Biết mình không thể đánh thắng được Tên kia, nên cầm đũa và nghe lời Tên kia ăn cơm.

Thằng bé tập trung vào đánh chén món cá, nên không quan tâm đến cuộc chiến trong thâm lặng của hai chúng tôi.

Tôi dù là người nướng cá, nhưng không ăn một miếng nào. Thằng bé và Tên kia ăn hết đĩa cá của tôi.

Thằng bé dường như vẫn còn thấy chưa đủ, nên nó tiếc nuốt nhìn đĩa cá trống không trước mặt.

Đang ăn mỳ ý, tôi thấy khuôn mặt phụng phịu của nó, tôi vừa thương vừa buồn cười. Cuối cùng tôi phải uống ngay một ly nước lọc vì mắc nghẹn. Từ lần sau tôi hứa sẽ không bao giờ vừa cười vừa ăn cơm nữa.

Thằng bé trừng mắt nhìn tôi, mặt thằng bé xị xuống.

Tôi vội hạ hỏa của thằng bé, bằng cách tươi cười bảo thằng bé.

_ Em đừng nóng, lúc về chị sẽ nướng tiếp cá cho em ăn. Thế nào, em đã hài lòng rồi chứ ?

Thằng bé mắt sáng lên, đầu nó đang tưởng tượng đến cảnh từng miếng cá nướng béo ngậy và thơm giòn tan dần trong miệng.

Tôi vừa mới dứt được con cười, giờ nhìn thấy vẻ mặt đầy thèm thuồng của thằng bé, tôi bỏ qua hình tượng và thể diện của mình, tôi lại cười tiếp, lần này tôi không dám cười to, tay tôi bịt chặt miệng, mặt tôi đỏ bừng, còn nước mắt tôi lăn dài, tôi vừa khóc vừa cười.

Tên kia im lặng ngồi nhìn tôi và thằng bé, đang tranh cãi và chiến tranh bằng mắt với nhau. Tên kia cũng giống hệt như hần, cả hai đều lấy việc nhìn ngấm tôi và thằng bé cười đùa, và chọc gậy nhau làm niềm vui. Phải chăng, anh em họ đã có được những thứ mà một người bình thường không có, nên sau khi thấy chúng tôi vô tư thể hiện tính cách trẻ con của mình, họ lại thấy lạ và muốn thương thức ?

Tôi không biết mình có đoán đúng không, nhưng ánh mắt Tên kia nhìn tôi lúc này, giống hệt với ánh mắt của hần khi nhìn tôi. Anh em họ đúng là rất khác người. Họ luôn khiến tôi bối rối và khó hiểu.

Ăn xong, bát đĩa và bàn ăn đã có nhân viên trong quán dọn dẹp, nên tôi không phải làm gì.

Vợ của ông chủ quán có dáng người mộc mạc và dễ gần, bà vừa lau bàn, vừa cười bảo Tên kia.

_Vợ cậu thật xinh đẹp và dễ thương. Thằng bé con trai của cậu cũng thế. Xem ra gia đình cậu rất hạnh phúc và đầm ấm.

Bà chủ quán vừa nói xong, đầu tôi nổ “rầm” một tiếng. Tôi muốn mở miệng giải thích ngay cho bà chủ biết rằng, tôi không phải là vợ của Tên kia và không phải là mẹ của thằng bé, tôi không là gì của họ cả.

Trong khi đó, thằng bé “xi” một tiếng, nó nhún vai tỏ vẻ bất cần, mắt nó coi thường và đùa cợt nhìn tôi, hình như cu cậu đang muốn nói với tôi rằng: “Bà cứ nằm mơ đi. Tôi có chết cũng không muốn làm con của bà !”; Tên kia lại tỉnh bơ như không, thậm chí Tên kia còn nháy mắt với tôi. Tên kia tặng cho bà chủ quán một nụ cười có thể làm liêu xiêu trái tim của bất cứ một người phụ nữ nào, bao gồm cả già lẫn trẻ.

Đúng như những gì mà tôi dự đoán, bà chủ quán đỏ mặt, bà lúng túng lau nốt cái bàn. Trước khi đi vào bếp để rửa chén bát, bà không quên quay lại nhìn Tên kia thêm mấy lần.

Ngay lúc này, tôi muốn xông lên cho Tên kia mấy cước. Hừ ! Đừng tưởng đẹp trai thì hay lắm. Cứ ở đây mà đóng kịch đi.

Tôi nắm lấy tay của thằng bé.

_Hai chị em mình đi ngắm cảnh thôi. Lúc sáng chúng ta đã câu cá rồi.

Đã lâu không được đi đâu chơi, nên thằng bé đáp ứng lời tôi.

_Đi thôi. Em muốn bơi thuyền trên hồ.

Tôi quay lại hỏi Tên kia.

_Anh có thể thuê được một chiếc thuyền không ?

Tên kia hai tay đút vào túi quần, mắt khinh mạn và cao ngạo nhìn tôi.

_Tôi tưởng cô không muốn nói chuyện với tôi ?

Tôi tức điên lên.

_Anh có thể bớt tìm cách gây sự với tôi đi được không ? Tôi xin anh, nếu trước đây tôi có lỡ đại chọc giận anh, tôi mong anh bỏ qua cho tôi. Tôi biết mình sai rồi. Coi như anh đại từ bi hi xả tha cho tôi đi.

Lời nói của tôi khiến Tên kia xa xăm mặt, giọng Tên kia sắc lạnh.

_Tha cho cô sao ? Từ trước đến nay, tôi không hiểu hai từ “bỏ qua” nghĩa là gì cả.

Thằng bé dường như cảm nhận được không khí đối nghịch và căng thẳng giữa tôi và Tên kia, nên nó giật giật cánh tay tôi.

_Chị Băng ! Đi thôi ! Đừng đứng ở đây cãi nhau nữa, sắp tối đến nơi rồi.

Vì không muốn mất hứng của thằng bé, nên tôi gượng gạo bảo Tên kia.

_Anh làm ơn đi. Tôi xin anh đó !

Tên kia lúc này mới “hừ” một tiếng. Đi lướt qua tôi, Tên kia không quên nhếch mép cười lạnh với tôi.

Tôi bị hơi thở chứa toàn gươm đao và thù địch của Tên kia làm cho phát run. Tôi có cảm giác cơ thể mình đang bị chiên trên một chảo dầu. Chắc là tôi sắp chết rồi.

Thằng bé không để tôi có thời gian nghĩ lung tung, nó hào hứng lôi tôi đi theo Tên kia.

Nhờ vẻ bề ngoài đẹp trai cuốn hút, nhờ giọng nói có thể lấy hồn của người khác, và túi tiền rủng rỉnh của mình, Tên kia chỉ cần mấy phút đã có thể thuê được một chiếc thuyền gỗ.

Tôi và thằng bé tròn tròn mắt nhìn Tên kia. Hai chúng tôi bị khả năng thuyết phục và nói chuyện phải nói là giỏi hơn cả một chính trị gia của Tên kia, làm cho há hốc mồm. Tôi và thằng bé cùng nhìn nhau, sau đó cùng lắc đầu. Có lẽ thằng bé cũng nghĩ giống như tôi: “Đàn ông vừa đẹp trai, vừa lạnh lùng, lại vừa dẻo miệng, thật đáng sợ”.

Chiếc thuyền mà Tên kia thuê được là một chiếc thuyền gỗ được sơn màu đỏ ở mạn thuyền. Thuyền có hai mái chèo.

Tôi là người sinh ra và lớn lên ở vùng sông nước, nên kỹ thuật bơi thuyền của tôi rất khá.

Tên kia giữ thuyền cho tôi trèo lên trước, sau đó đến lượt thằng bé.

Đẩy thuyền ra xa một chút, lúc này Tên kia mới trèo lên. Cả buổi đi chơi hôm nay, Tên kia đã rất chiều chuộng và quan tâm đến tôi và thằng bé. Dù tôi vẫn không thể gạt bỏ ác cảm mà tôi dành cho Tên kia nhưng những gì mà Tên kia làm cho tôi hôm nay, tôi sẽ nhớ mãi không quên.

Cầm lấy mái chèo, Tên kia bắt đầu chèo thuyền.

Tôi không hiểu Tên kia có từng đi thuyền gỗ chưa mà chèo một lúc rồi, chiếc thuyền thay vì tiến ra giữa hồ, lại quay tròn một chỗ.

Nhìn khuôn mặt, đầy mồ hôi, tức giận và ngượng ngùng của Tên kia, tôi cắn chặt môi, bịt chặt miệng để ngăn không cho tiếng cười bật ra khỏi cổ họng.

Thằng bé mở to mắt nhìn Tên kia, nó ngo ngắc hỏi Tên kia.

_Sao chú không chèo thuyền đi. Chú để thuyền đứng im một chỗ làm gì ?

Tôi “phụt” một tiếng, sau đó tôi cười bò, tôi không thể chịu đựng được hơn nữa.

Thằng bé hết nhìn tôi lại nhìn Tên kia, nó không hiểu vì sao tôi lại cười, vì sao thuyền vẫn đứng im một chỗ.

Tên kia ùng ùng nổi giận, có lẽ thẹn quá hóa giận, nên Tên kia quát to.

_Cô có im miệng đi không hả ? Cô có giỏi thì chèo thuyền đi, đừng chỉ biết cười người khác không ?

Tôi trừng mắt nhìn Tên kia, sấn tay áo lên, tôi đứng dậy.

_Anh mau đổi chỗ cho tôi. Tôi sẽ cho anh thấy khả năng chèo thuyền của tôi.

Tôi vì đột ngột đứng dậy, nên chiếc thuyền hơi chòng chành. Thằng bé sợ hãi kêu thét lên, hai tay nó bám chặt lấy thành thuyền.

Tôi trấn an nó.

_Em đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu.

Tên kia bị khí thế hùng hổ của tôi, làm cho bối rối.

_Cô có chắc là mình có thể chèo thuyền được không ? Nếu không thể, chúng ta nên thuê một chiếc thuyền máy.

_Đi bằng thuyền máy thì có gì là vui, đi bằng thuyền gỗ mới có hứng thú.

Tôi đẩy Tên kia ra ngồi ở đằng trước mũi thuyền, dành lấy mái chèo, tôi bắt đầu chèo thuyền.

Con thuyền giờ không đi lòng vòng một chỗ nữa, mà giờ nó tiến thẳng lên phía trước. Thằng bé và Tên kia nhìn tôi chăm chú. Chắc họ không thể tưởng tượng nổi một cô gái như tôi lại biết chèo thuyền, mà chèo rất khá.

Tên kia nhếch mép cười nhạt.

_Chiều hôm qua là cô giả vờ không biết bơi đúng không ?

Tôi chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt Tên kia.

_Tôi chưa từng nói là tôi không biết bơi, cũng chưa từng nói rằng một người biết chèo thuyền thì nhất định phải biết bơi.

Dường như câu trả lời của tôi khiến Tên kia không thể phản biện lại, nên Tên kia chỉ nhìn tôi không chớp mắt, mặt Tên kia nặng nề như đeo đá.

Vì thái độ khùng bố của Tên kia, hứng thú và nhã hứng ngắm cảnh của tôi, gần như tan biến như bọt biển.

Ngược lại với tâm trạng không vui của tôi và Tên kia, thằng bé lại luôn mồm hò hét và chỉ trỏ lung tung.

Khi nhìn thấy mấy con cò trắng đang bay chao liệng gần hồ, nó hét lên sung sướng. Cu cậu vì quá phấn khích nên đứng thẳng lên, thậm chí nó còn nhảy lên.

Hành động đột ngột của thằng bé dọa tôi và Tên kia đứng tim. Chỉ cần thằng bé ngã xuống nước, nó sẽ uống no nước và bị ướt hết.

Tôi trèo ra giữa hồ thì dừng lại. Tôi muốn ngắm cảnh vật và sông hồ ở đây. Tôi nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra. Tôi cười sung sướng, mặt tôi tràn ngập thanh thản và bình yên. Cuối cùng tôi cũng có cơ hội được đắm chìm vào khung cảnh thiên nhiên trong lành và xanh tươi. Đến đây, cho tôi cảm giác như đang ở quê nhà.

Tên kia ngây người ngắm nhìn tôi. Hình như khuôn mặt và nụ cười của tôi cuốn hút Tên kia hơn cảnh vật ở đây, nên Tên kia nhìn tôi không rời mắt.

Tôi vô tư thể hiện tính trẻ con và niềm yêu thích của mình, mà đâu hay Tên kia đã thu giữ lại hình ảnh của tôi vào trong ống kính của mình. Nếu tôi biết Tên kia đã lấy tôi làm tâm điểm của mọi bức ảnh mà Tên kia đã chụp, không biết tôi sẽ có cảm giác gì?

Tôi không biết, cũng không muốn trả lời. Nếu cho tôi lựa chọn, tôi muốn được sống yên. Cuộc sống của Tên kia và của hẳn quá phức tạp và rắc rối, tôi nghĩ mình không hợp với họ. Tôi là một con bé đơn giản; vui buồn và tức giận tôi đều thể hiện hết ra khuôn mặt. Tôi không giỏi che giấu và kìm nén như họ. Chính vì điều này, nên tôi vẫn mãi chưa thể trưởng thành được.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Bầu trời đang trong lành đột nhiên đổ cơn mưa rào, sấm chớp nổi lên. Tôi và thằng bé vốn sợ sấm sét, tôi quên mất mình mới là chủ thuyền, là người duy nhất biết chèo thuyền ở đây. Nếu tôi cũng hoảng loạn, ai sẽ đưa chúng tôi lên bờ an toàn?

Bình thường, tôi sẽ rất tinh táo và là một người có trách nhiệm, nhưng giờ tôi đang sợ hãi, tôi không thể suy nghĩ được gì.

Tôi và thằng bé ôm chặt lấy nhau, hai chúng tôi cùng nhau hét lên thất thanh và run cầm cập. Ở giữa hồ rộng mênh mông bát ngát, rừng núi bạt ngàn không có đến lấy một bóng người, sấm sét, mưa gió rền vang, khiến ba chúng tôi giống như một con thuyền bị bỏ rơi giữa biển khơi đang nổi sóng dữ. Sợ hãi, hình ảnh về cái chết ám ảnh, khiến tôi và thằng bé càng hoảng loạn và run dữ dội.

Tên kia đầu tiên bị hành động bất ngờ của tôi và thằng bé làm cho hốt hoảng, nhưng ngay sau đó Tên kia hiểu ra là hai chúng tôi sợ sấm sét.

Tên kia ôm lấy hai chúng tôi. Tôi và thằng bé vô thức ôm chặt lấy hai bên sườn của Tên kia. Lúc này không chỉ thằng bé mới sợ mà ngay cả tôi còn sợ hơn cả thằng bé. Cũng may tôi và thằng bé có Tên kia, nếu không tôi và thằng bé có thể sẽ chết ngất vì quá hãi.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, từng ngọn gió mang theo nước mưa tạt vào mặt, vào bộ quần áo mà chúng tôi đang mặc trên người. Không khí xung quanh dần trở nên lạnh, bầu trời trở nên âm u, mây đen tích tụ càng lúc càng dày, sấm chớp không ngừng.

Sợ hãi, cộng với cái lạnh ngấm vào da thịt, khiến mặt và tay chân của tôi và thằng bé dần trở nên tím tái, chúng tôi chẳng khác gì hai con chó con bị vứt bỏ giữa trời đêm đông lạnh giá và đang mưa rào.

Tên kia nhìn tôi rồi lại nhìn thằng bé. Tôi không đoán được suy nghĩ trong đầu Tên kia, nhưng ánh mắt Tên kia đang lo lắng và đang thương hại nhìn hai chúng tôi. Tên kia đang thấy bất lực vì không thể đưa chúng tôi an toàn rời khỏi đây.

Nước mưa khiến con thuyền bị ngập đến lưng thuyền nước, bão khiến con thuyền chòng chành muốn lật úp. Gió quất vào mặt khiến chúng tôi không thở được.

Khi tiếng sấm và tiếng sét tạm ngưng, tôi mới ý thức được hoàn cảnh nguy hiểm của ba chúng tôi.

Tôi nói trong tiếng hơi thở đứt quãng và run rẩy vì quá lạnh và sợ hãi.

_ Mau lấy...lấy gáo tát bỏ bớt nước ra khỏi thuyền cho bớt chìm. Chúng...chúng ta sẽ bơi theo hướng gió thổi.

Tên kia giúp tôi tát nước ra khỏi thuyền, thằng bé bám chặt lấy thanh gỗ được đóng ở giữa thuyền dùng để ngồi. Thằng bé đang sợ hãi quá độ nên răng nó va lập cập vào nhau, và mặt nó tái nhợt. Nhìn thằng bé, tôi thấy đau lòng và thấy có lỗi với nó. Lẽ ra tôi không nên đồng ý cùng đi chèo thuyền với nó mới phải. Nếu tôi không làm thế, ba chúng tôi đã không bị rơi vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc như thế này.

Dù Tên kia có cố tát nước ra khỏi thuyền, tôi có cố trèo theo hướng gió, con thuyền cũng không chịu được lâu. Một cơn sóng cao đến gần một mét, đã làm chiếc thuyền bị lật úp. Tôi chỉ kịp ôm lấy thằng bé, sau đó cả ba chúng tôi nhảy xuống nước.

Thằng bé không biết bơi, nên chỉ còn trông đợi vào tôi và Tên kia. Cũng may tôi là một người bơi rất cừ, nên Tên kia có thể rảnh tay lo cho thằng bé.

Lúc chúng tôi bơi được vào bờ, ba chúng tôi đã kiệt sức đến không bước đi nổi. Cả ba nằm im như chết trên nền đất lạnh lẽo và ẩm ướt.

Gió mưa, sấm chớp vẫn rít gào. Túi sách của tôi, cùng với chiếc thuyền đã chìm sâu xuống dưới đáy hồ. Cả đời tôi cũng chưa từng phải chịu đựng chuyện gì lại khủng khiếp như thế này. Cảm giác gần kề với cái chết thật đáng sợ.

Tên kia là người đầu tiên đứng lên. Tên kia cố gắng bế thằng bé trên tay, sau đó dùng một tay ôm lấy ngang người tôi.

Sợ nằm nải trên nền đất lạnh sẽ dễ bị sinh bệnh, nên Tên kia cố gắng tìm một chỗ cao ráo và có tán lá cây dày để tránh nước mưa.

Tìm mãi, cuối cùng chúng tôi cũng tìm được một chỗ khá cao gần trên đỉnh đồi. Dù tán cây khá dày nhưng vẫn không ngăn được những giọt nước mưa thỉnh thoảng vẫn rơi xuống. Thằng bé quá lạnh, nó ôm chặt lấy tên kia. Tôi không đành lòng nhìn họ lạnh như thế, nên cố đi tìm một ít lá cây cọ hay lá khoai để làm tạm một cái lều che mưa.

Tôi biết trong hoàn cảnh thế này, chỉ còn biết trông cậy vào chính mình. Tên kia và thằng bé được sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có, họ đâu có trải qua những gian khổ và thăng trầm trong cuộc sống giống như tôi. Tôi đã sống ở gần rừng và sông núi hơn 16 năm, nên tôi coi rừng và sông hồ giống như là nhà của mình. Tôi từng bị lạc trong rừng, từng phải ở nguyên một đêm ở trong rừng, nên tôi biết cách làm thế nào để tồn tại và vượt qua hết đêm nay.

Kiểm được hơn chục cái lá khoai to và hơn chục chiếc lá cọ mọc đầy trong rừng. Tôi cố nhặt những thanh gỗ chắc chắn để làm cọc.

Khi tôi quay lại, Tên kia đang định đi tìm tôi. Chắc Tên kia lo tôi bị lạc, hay gặp phải chuyện gì bất trắc. Thấy tôi bình an trở về, trên tay còn ôm một đồng lá cây, và que củi, Tên kia thở phào nhẹ nhõm, cơ thể căng cứng của Tên kia thả lỏng.

Tôi rất cảm động và vui mừng vì Tên kia đã lo lắng và quan tâm đến tôi. Nhớ đến lúc Tên kia ôm tôi và thằng bé ở trên thuyền, rồi cố gắng cứu tôi và thằng bé khi cả ba chúng tôi rơi xuống nước, tôi thật sự rất muốn khóc.

Tôi mỉm cười trấn an Tên kia. Tôi đặt tất cả xuống đất. Tôi nhờ Tên kia giúp tôi cắm từng chiếc cọc gỗ xuống lớp đất mềm dưới chân. Xong đâu đấy, tôi cài những que củi dài và nhỏ lên trên để tạo thành một mái che tạm. Sau khi đã rải hết những chiếc lá cọ và lá khoai lên trên mái, chúng tôi không còn bị dột nữa.

Lúc đầu, thằng bé sợ chết khiếp và khóc toáng lên, nó cố sống cố chết ôm chặt lấy Tên kia không rời. Nhưng kể từ lúc thấy tôi dùng củi, và lá cây rừng để lợp một căn chòi che tạm mưa gió, tính tò mò và ưa khám phá của nó trỗi dậy. Nó rời khỏi vòng tay của Tên kia, nó đi ngó nghiêng khắp nơi.

Tôi yên tâm hẳn, khi thấy thằng bé đã lấy lại được tinh thần và khuôn mặt đã lấy lại được màu sắc hồng nhuận.

Đêm còn rất dài, nên tôi tranh thủ lúc trời vẫn còn chưa tối hẳn để đi tìm củi khô về để sưởi ấm và xua tan thú dữ, nếu chẳng may ở đây có. Tôi không muốn cả ba chúng tôi chết công vì lạnh, hay chết vì thú dữ, khi mà tôi biết cách làm thế nào để tránh những cái chết không đáng có đấy.

Tên kia thấy tôi phải đi kiếm củi một mình thì không an toàn, và sẽ khiến tôi mệt mỏi, nên dặn dò thằng bé ngồi im đợi chúng tôi và không được đi đâu ra khỏi căn chòi mà tôi vừa mới dựng tạm, Tên kia đi theo tôi.

Để kiếm củi khô trong thời tiết mưa gió này không phải là dễ, nên tôi phải đi khá xa. Đang mãi kiếm củi, tôi nghe có tiếng xào xạc của lá cây, nghe tiếng “lách cách” của cành cây gãy. Tôi hốt hoảng vội chăm chú lắng nghe. Hình như có ai đó đang tiến về phía tôi. Giữa một khu rừng âm u, lạnh lẽo, đang mưa gió thế này, tính nhát gan trong tôi giờ đang phát huy đến cực điểm.

Tôi run run cầm lấy một thanh củi gỗ to, tôi đứng ở trong tư thế phòng bị. Tôi dơ củi khô ra phía trước, mắt tôi nhìn bốn phía. Trông dáng đứng của tôi rất oai vệ, nhưng chân tôi lại đang va đập vào nhau. Tôi chỉ được về bề ngoài hùng hổ thế thôi, tôi thực chất chỉ là một con thỏ con.

Tên kia tiến lại gần phía tôi.

Tôi vì quá hãi, quá kinh hoàng, nên hét lên một tiếng thất thanh, sau đó dứ dứ cây củi khô trước mặt Tên kia, mắt nhắm tịt, miệng lắp bắp.

__Đừng...đừng lại gần đây. Nếu...nếu không...không tôi sẽ đánh.

Tên kia bị hành động “côn đồ”, nhưng lại run như cây sậy của tôi, làm cho vừa vuột mất dính nước mưa, vừa buồn cười.

Cầm lấy thanh củi gỗ trên tay tôi, Tên kia đùa cợt bảo tôi.

_Tôi cứ tưởng cô oai phong lắm, hóa ra chỉ là một con chuột nhắt. Từ lần sau có muốn đe dọa ai, cô phải diễn cho đạt vào. Cô đánh người theo kiểu này, chẳng khác gì cô đưa vũ khí của mình cho kẻ thù để họ đánh lại cô.

Sau khi xác định được lời giảng dạy và giọng nói vang bên tai mình là của Tên kia, tôi mới dám từ từ mở mắt ra và buông rơi thanh củi gỗ.

Tôi vừa khóc, vừa uất hận quát ầm lên.

_Anh..anh ra đây làm gì ? Anh có biết vì anh tôi đã sợ hãi nhiều như thế nào không hả ? Hu hu hu ! Tôi căm ghét anh ! Vì anh, tôi đã suýt chút nữa đứng tim mà chết. Hu hu hu !

Tôi quệt nước mắt, mắt tôi căm phẫn nhìn Tên kia. Trông tôi giờ giống như một con cún con, vì bị chủ mắng oan, nên sủa nặng lên để bày tỏ nỗi oan ức và sự phẫn đáng thương của mình.

Tên kia chìa tay ra, tôi tưởng Tên kia chuẩn bị đánh mình, nên sợ hãi đi lùi hai bước, không may cho tôi đằng sau lưng tôi là một cái hố, vì bị lấp lá cây và bị những lùm cây cỏ dại che khuất nên tôi không biết.

Tên kêu lên một tiếng, sau đó ngã ngửa về phía sau. Tên kia vội nắm lấy tay tôi để lôi lại, nhưng vì đất quá trơn, nên Tên kia đã ngã nhào theo tôi.

Tôi lúc này rất muốn khóc thét. Tại sao số tôi luôn xui xẻo và hay gặp nạn như thế ? Lần này tôi quyết tâm khi nào trở về Việt nam, tôi nhất định sẽ tìm một ngôi chùa nào đó để cúng giải hạn.

Tên kia sợ tôi bị ngã đau, nên đã cố gắng ôm chặt lấy tôi vào lòng.

Một tiếng “Rầm” và “Rắc” vang lên, tôi và Tên kia bị rơi xuống hố.

Cái hố này là do thú rừng đào nên cũng không quá sâu, chỉ cần tôi và Tên kia có thể đứng thẳng, chúng tôi có thể trèo ra ngoài.

Tôi mặc dù bị ngã xuống hố nhưng không hề thấy đau, mà ngược lại tôi thấy rất ấm áp và mềm mại. Phải ! Tôi không có việc gì là do Tên kia đã lấy thân mình để che chắn cho tôi.

Sau khi đã lấy lại được cân bằng, tôi cố gắng loay hoay trong một cái hố tròn rộng chưa đến một mét. Tôi đang ngồi trên lòng của Tên kia. Hai tay Tên kia ôm chặt lấy eo tôi, còn đầu Tên kia bị đập mạnh vào lớp đất mềm. Tôi hy vọng là Tên kia không sao. Nếu Tên kia có mệnh hệ gì, tôi sẽ hối hận suốt đời.

Tôi vừa khóc, vừa gọi tên Tên kia, vừa cố gắng kiểm tra xem thân thể của Tên kia có bị xây sát, hay bị thương chỗ nào không ?

Thấy gọi một lúc mà Tên kia vẫn không lên tiếng trả lời mình, Tôi kinh hoàng tưởng Tên kia bị đập mạnh vào đầu quá nên đã chết ngất rồi. Tôi nắm lấy cổ áo thun của Tên kia, tôi gào khóc gọi tên Tên kia trong tuyệt vọng. Tôi mặc dù ghét Tên kia, nhưng tôi không muốn Tên kia chết, nhất là chết vì tôi.

_Cô có thể yên lặng một chút được không ? Lỗi tai của tôi vì tiếng gào khóc của cô đã gần bị điếc rồi.

Nghe thấy tiếng nói của Tên kia, tôi mừng như điên. Tôi gấp gáp hỏi.

_Anh...anh không sao chứ ? Anh có bị thương ở chỗ nào không ?

Tên kia nhếch mép cười lạnh.

_Cô quan tâm đến tôi ?

Tôi tức muốn xì khói. Tên điên này ! Bây giờ là lúc nào rồi, mà có thể đùa được ?

_Anh mau trả lời tôi đi, anh có bị làm sao không ?

_Nếu tôi nói rằng vì cô chân của tôi gần như bị gãy, còn đầu bị đập đau điếng vào đất, cô sẽ lo cho tôi chứ ?

Tôi òa khóc, tôi siết chặt lấy cổ áo của Tên kia.

_Anh...anh nói thật chứ ? Chân...chân của anh bị gãy rồi sao ? Hu hu hu ! Tôi xin lỗi ! Tôi không cố ý khiến anh bị thương.

Tôi đắm liên tiếp lên ngực Tên kia.

_Anh là đồ ngu ngốc ! Tôi không cần anh phải cứu tôi. Tôi không muốn mang ơn anh. Hu hu hu ! Nếu anh có chuyện gì, tôi làm sao có thể sống yên.

Tên kia kéo cổ áo của tôi, mặt tôi gần như dí sát vào mặt của Tên kia.

_Cô ồn ào quá. Tại sao tôi phải chịu đựng một con bé có tính trẻ con và suốt ngày kêu khóc như cô ?

Tôi chưa kịp mở miệng ra để phản bác lại lời của Tên kia, Tên kia đã mạnh mẽ áp môi tôi vào môi Tên kia.

Mắt tôi mở to hết cỡ, tôi bàn thần cả người, cơ thể tôi đông cứng, suy nghĩ trong đầu tôi đã bị xóa sạch giống như một trang giấy trắng. Tại...tại sao tôi và Tên kia đang nói chuyện về thương thế của Tên kia lại chuyển sang hôn nhau ?

Tôi chống tay vào ngực Tên kia, tôi cố gắng đẩy Tên kia ra.

Tay Tên kia nắm chặt lấy tay tôi, tôi không thể quấy đạp được, nên chỉ còn biết tròn xoe mắt nhìn Tên kia. Tôi quá kinh ngạc, quá sững sốt. Tên điên này đang suy nghĩ lung tung gì thế ? Tại sao Tên này lại muốn hôn tôi, chẳng phải Tên kia rất ghét và căm hận tôi sao ?

Tên kia vòng tay ra sau gáy tôi. Đôi môi của tôi bị đôi môi của Tên kia hút chặt. Nụ hôn của Tên kia như muốn nuốt lấy tôi, nghiền nát tôi. Tôi sợ, rất sợ. Cách hôn của Tên này cũng giống như tính cách thâm trầm và hủy diệt của mình.

Tôi giờ giống như một cánh hoa mỏng đang bị gió mưa vùi dập. Trong vòng tay, và trong nụ hôn của Tên kia, tôi không tìm được sự an toàn, tuy rằng Tên kia có thể che chở và bảo vệ tôi, nhưng tôi sợ con người và tính cách của Tên kia.

Tôi biết hẳn sẽ không bao giờ hủy hoại tôi, nếu như tôi phản bội và lừa dối hắn. Nhưng còn Tên kia, tôi không nghĩ là mình sẽ có cơ hội để sửa sai và giải thích. Ý nghĩ muốn độc chiếm và sở hữu của Tên kia quá mạnh. Tôi không phải là cô gái phù hợp với Tên kia.

Đến khi Tên kia buông tôi ra, tôi không thể thở được, mặt tôi đỏ bừng, còn nhịp đập trong trái tim tôi hỗn loạn, người tôi giống như một tấm vải lụa, tôi không còn sức sống. Đây là cách hôn của Tên kia. Nụ hôn của Tên kia, khiến tôi liên tưởng đến một tòa lâu đài, tôi là tù nhân của tòa lâu đài ấy. Tôi quanh năm, suốt tháng chỉ nhìn thấy một mặt trời con, chỉ ngồi bên cửa sổ nhìn thời gian trôi đi, để cho nỗi buồn, cô đơn, và sầu khổ dày vò tấm thân héo mòn.

Tôi ngồi không còn vứng, nên phải dựa vào ngực Tên kia. Trên khoe môi Tên kia nhếch lên một nụ cười mơ hồ, ánh mắt tên kia rực sáng, còn mặt Tên kia lại phẳng lặng, bên trong Tên kia đang nổi giông bão và đang muốn nhấn chìm một cô gái ngây thơ và dại khờ là tôi đây.

Tên kia một tay ôm lấy eo tôi, một tay chống xuống đất. Không hiểu Tên kia lấy sức mạnh ở đâu ra mà có thể nâng người tôi ra khỏi cái hố. Tôi cố gắng bám vào mấy cái cây mọc cạnh hố để không bị ngã xuống hố thêm một lần nữa.

Tôi mặc dù vẫn còn không bằng hoàng chưa tỉnh vì nụ hôn lúc nãy của Tên kia, nhưng giờ không phải là lúc tôi nghĩ về điều đó. Thằng bé đang chờ tôi và Tên kia quay lại. Tôi sợ giờ này chắc thằng bé đang lo sợ và đang khóc thét.

Tôi chìa tay ra, tôi giục Tên kia.

_ Mau nắm lấy tay tôi, để tôi kéo anh lên.

_ Cô có chắc là mình làm được không ? Tôi rất nặng.

Nhìn vóc dáng lờ mờ của Tên kia ở dưới hố, tôi thấy tên kia nói đúng. Nếu Tên kia không phải vì cứu tôi, chân của Tên kia không bị đau, Tên kia đã có thể tự mình trèo ra khỏi cái hố rồi.

Nước mắt trên má tôi lăn dài. Dù Tên kia đã từng đối xử quá đáng và tồi tệ với tôi, nhưng ơn cứu mạng của Tên kia, tôi vẫn mãi không quên.

Tôi ngó quanh quất xung quanh, tôi đang cố tìm cách để cứu Tên kia.

Buộc một sợi dây leo khá rắn chắc quanh eo, sau đó tôi lại chìa tay xuống phía dưới hố.

_ Anh mau nắm lấy tay tôi đi, tôi đã buộc dây leo vào người rồi.

Tên cười nheo mắt nhìn tôi, chắc Tên kia không nghĩ là tôi lại thông minh và sáng dạ như thế.

Nhờ sự dẻo dai của sợi dây leo, và nhờ tinh thần cố gắng kéo Tên kia lên khỏi miệng hố bằng được của tôi, cuối cùng sau một hồi vật lộn, tôi cũng lôi được Tên kia lên.

Tôi nằm thở hổn hển bên cạnh Tên kia. Lúc này, tôi rất muốn cười. Tôi không thể tin được, có một ngày tôi phải trải qua những cảm giác rung rợn có, hồi hộp có, mà phấn khích cũng có. Chỉ trong vòng có một ngày, tôi đã được nếm trải hết mùi vị của thế gian.

Tên kia nắm lấy tay tôi. Tôi rùng mình, tôi không muốn Tên kia cư xử với tôi giống như tôi và Tên kia đã thân thiết và quen biết nhau từ lâu.

Tôi cố gắng nhồm dậy. Tôi sợ nếu còn tiếp tục ở một mình với Tên kia trong hoàn cảnh không có một bóng người và âm u thế này, tôi sẽ không lường trước được hậu quả mà Tên kia sẽ gây ra cho tôi.

Tôi vừa mới ngồi nhồm dậy, Tên kia lập tức kéo tôi ngã đè lên người Tên kia, hai tay Tên kia ôm siết lấy ngang người tôi.

Tôi vừa sợ hãi, vừa tức giận bảo Tên kia.

_ Anh mau buông tôi ra ! Thằng bé đang chờ chúng ta !

Nghe tôi nhắc đến thằng bé, vòng tay Tên kia từ từ rời lỏng rồi buông hẳn tôi ra.

Tôi vội chống tay xuống đất, rồi đứng luôn dậy.

Tôi bỏ đi trước, còn Tên kia vẫn nằm im trên đất lạnh. Đang đi, tôi siết chặt tay, tôi không thể nhẫn tâm bỏ mặc Tên kia ở đây.

Tôi lững thững quay lại, cúi xuống, tôi thở hắt ra một hơi, rồi chìa tay ra.

_ Anh nắm lấy tay tôi, tôi sẽ dìu anh về căn chòi mà thằng bé đang đợi hai chúng ta.

Hắn nằm thẳng trên đất, một tay duỗi dài theo thân thể, một tay vắt ngang trán.

_ Tôi tưởng là cô đã đi rồi ?

Tôi nắm lấy tay hắn, tôi cố gắng lôi hắn ngồi dậy.

_ Tôi xin anh đừng đùa nữa có được không? Thằng bé chắc là đang khóc thét vì không thấy chúng ta về. Dù anh có giận tôi, anh cũng làm ơn nghĩ cho thằng bé một chút.

Giọng tôi lúc này đã nghẹn ngào muốn khóc. Tôi vừa thương tâm, vừa thấy bất lực và mệt mỏi. Vì tôi, Tên kia bị gãy xương cổ chân, vì sự vắng mặt của tôi và Tên kia, thằng bé đang hốt hoảng và đang khóc thét. Tôi là người ở giữa, tôi không biết nên bỏ bên nào, và nên quan tâm bên nào trước.

Sau khi nghe tôi nói một hồi, thấy tôi khóc thương tâm, Tên kia mới chịu ngồi dậy. Tôi khoác tay tên kia vào vai mình, tôi cố gắng dìu Tên kia bước đi xuyên qua cây rừng rậm rạp, đi qua những mô đất trơn trượt để trở về căn chòi mà tôi đã dựng lên lúc này.

Từ xa tôi nghe tiếng gào khóc của thằng bé, nó đang réo gọi tên của tôi và Tên kia. Tôi bật khóc, nước mắt trên má tôi thi nhau rơi.

Tay tên kia run run chạm vào má tôi, Tên kia gượng gạo trấn an tôi.

_Cô đừng khóc nữa. Chẳng phải thằng bé vẫn không sao là gì ? Nó còn gào khóc gọi tên hai chúng ta chứng tỏ nó không có việc gì.

Tôi vụng về lau đi hai giọt nước mắt trên má, tôi ngây ngốc gật đầu nói “ừ”, rồi tiếp tục dìu Tên kia bước đi.

Lúc gần đến nơi, tôi lên tiếng trả lời thằng bé. Nghe thấy tiếng của tôi, thằng bé vừa khóc vừa chạy ra đón chúng tôi. Nó nổi giận đấm đá lên người tôi, miệng nó luôn mồm rủa “bà cô điên” và “bà đi chết đi”. Tên kia vội ôm lấy thằng bé, vì bất ngờ Tên kia gần như ngã nhào xuống đất, miệng kêu “á” một tiếng.

Thằng bé bây giờ mới để ý đến tình trạng thê thảm của chúng tôi. Nhìn chú nó đang nhăn mặt nháu mày, môi mím chặt, ngồi bệt xuống đất, tay liên tục nắn chân; Thằng bé ngừng hành động côn đồ của mình lại.

Nó nhào xuống hỏi Tên kia, mặt nó meo meo.

_Chú không sao chứ ? Chân của bị làm sao thế ? Chú có bị thương ở đâu không ?

Tên kia cố nén nỗi đau, tay Tên kia xoa đầu thằng bé, miệng nói lời trấn an.

_Chú không sao. Chú chỉ bị trật khớp xương thôi.

Tôi không dám nhìn vào mắt Tên kia. Tôi sợ ánh mắt mệt mỏi và cô đơn của Tên kia. Tôi quay người chạy đi, tôi muốn quay lại chỗ lúc này để lấy bó củi mà tôi đã kiếm lúc này.

Tên kia gọi tôi quay lại.

_Cô đang làm gì thế hả ? Cô muốn ngã thêm một lần nữa hay sao thế ?

Tôi nói vọng lại.

_Anh yên tâm, lần này tôi sẽ cẩn thận.

Dù Tên kia có ngăn cản tôi, tôi cũng nhất quyết chạy đi. Thằng bé, Tên kia và tôi đều lạnh, nếu không có củi để sưởi ấm, chúng tôi sẽ bị nhiễm lạnh, sau đó sẽ bị sốt rét. Tôi không muốn họ xảy ra chuyện gì. Tất cả đều là lỗi của tôi.

Vừa chạy tôi vừa xác định lại phương hướng, trong bóng đêm mọi thứ xung quanh tôi thật đáng sợ. Tiếng côn trùng kêu, tên lá cây kêu xào xạc trong gió, những hình thù quái dị mà những nhánh cây rừng tạo ra đủ để khiến cho tôi đứng tim. Nhưng hình như lúc này, nỗi lo lắng dành cho thằng bé và Tên kia đã thắng, nên tôi chạy băng đi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi tìm thấy được đồng củi mà mình đã khổ cực kiếm được lúc này. Tôi ôm bó củi vào lòng, rồi theo đường cũ trở về căn chòi.

Đi về được gần ngang nửa đường, tôi gặp Tên kia. Tôi hốt hoảng nhảy dựng lên, bó củi trên tay tôi rơi xuống đất.

Vừa tức giận vì bị Tên kia dọa cho một trận, vừa hốt hoảng vì Tên kia đang bị trật khớp xương lại lê lét ra đây, tôi kích động hét ầm lên.

_Anh có bị điên không hả ? Tôi đã bảo là anh ngồi đợi tôi ở căn chòi rồi còn gì ?

Tên kia kéo tôi vào lòng, Tên kia xoay tôi một vòng.

_Cô không bị làm sao chứ ? Có bị ngã hay va đập vào đâu không ?

Tôi ngờ ngác mất mấy giây mới thấm thấu được những gì mà Tên kia đang nói. Hóa ra Tên kia vì lo lắng cho tôi nên mới cố lên bàn chân bị thương ra đây. Tôi òa khóc vì cảm động.

_Đồ ngốc ! Anh hãy lo cho mình đi. Tôi khỏe mạnh như thế này thì có việc gì.

Tên kia mỉm cười nhợt nhạt. Vì phải gắng sức quá nhiều nên Tên kia đau đớn đến nỗi kêu lên thành tiếng sau đó loạng choạng muốn ngã. Tôi vội phi thân đỡ lấy Tên kia.

Thằng bé vì không yên tâm để cho Tên kia đi một mình nên cũng đi theo. Nhìn thấy cảnh này, lòng tôi có một cảm giác ấm áp và tràn đầy tình thương giống như một gia đình. Tình cảm giữa con người chỉ được bồi đắp khi cùng nhau vượt qua mọi gian nan khó khăn và hoạn nạn.

Thằng bé cố ôm lấy bó củi, tôi dịu Tên kia quay lại căn chòi.

Về đến nơi tìm một vị trí thích hợp cho Tên kia và thằng bé ngồi, tôi mài hai hòn đá vào nhau để nhóm lửa.

Thằng bé và Tên kia nhìn tôi không rời mắt. Chắc họ lại tự hỏi tôi học kỹ năng sống hoang dã ở đâu, mà thứ gì tôi cũng biết. Nếu họ mà biết nguồn gốc quê hương tôi, và hiểu những gì mà tôi đã trải qua chắc họ sẽ không ngạc nhiên và có nhiều thắc mắc muốn hỏi tôi như bây giờ.

Ngon lửa làm mọi thứ trở nên sáng sủa và ấm áp. Thằng bé reo lên sung sướng, nó vội hơ tay gần đồng lửa cho bớt lạnh, tôi mỉm cười xoa đầu nó.

Tên kia vẫn nhìn tôi không rời mắt. Hình ảnh của tôi lọt vào trong đáy mắt của Tên kia, tôi tuy không đoán được suy nghĩ của Tên kia, nhưng tôi tin Tên kia không hề có ý nghĩ ác cảm dành cho tôi, mà là đang nhìn tôi bằng đôi mắt tò mò và hiếu kì. Có lẽ Tên kia chưa từng gặp phải một cô gái nào giống như tôi.

Tôi bước lại gần Tên kia. Tôi cúi xuống nhìn bàn chân bị trật khớp xương của Tên kia.

Tôi nhẹ nhàng nâng bàn chân của Tên kia lên đùi mình. Tên kia ngạc nhiên hỏi tôi.

_ Cô định làm gì thế ?

_ Chỉnh lại khớp xương cho anh.

Thằng bé chú ý đến hành động kì lạ của tôi, mắt nó tròn xoe, còn miệng nó mấp máy như đang muốn nói gì đó.

Tôi nhìn Tên kia bằng đôi mắt xin lỗi và trấn an.

_ Anh hãy cố gắng chịu đau một chút. Tôi sẽ làm nhanh thôi.

Trong khi Tên kia vẫn còn chưa kịp hiểu tôi định làm gì. Tôi cầm lấy bàn chân phải của Tên kia, sau đó vận sang một bên. Một tiếng “rắc” và “khắc” vang lên, khớp xương bàn chân của Tên kia đã được nắn trở về vị trí cũ.

Tên kia hét lên một tiếng vang xa cả khu rừng. Thằng bé và tôi nhẩn mặt. Ban đầu thằng bé bị tiếng hét của Tên kia làm cho nhảy dựng lên vì sợ hãi, nhưng ngay sau đó, nó cười ngặt nghẽo. Nó vừa cười, vừa chỉ tay vào Tên kia và vừa chê Tên kia là nhát gan và yếu đuối.

Tên kia bị thằng bé hạ nhục trước mặt tôi nên tức giận quát ầm lên. Nhờ Tên kia và thằng bé, khu rừng đã không còn âm u và vắng lặng nữa. Tôi che miệng cười, xem ra tinh thần của Tên kia và thằng bé rất tốt, tôi có thể yên tâm được rồi.

Bê hai thanh củi rần chấn, tôi buộc cố định vào bàn chân phải của Tên kia. Trước đây tôi từng bị trật khớp xương và cũng từng được một người bạn làm theo phương pháp này, nên nay tôi đem ra áp dụng với Tên kia.

Mọi chuyện đã xong, giờ tôi, thằng bé và Tên kia ngồi sưởi xung quanh đồng lửa. Tên kia lên tiếng phá tan đi không khí im lặng giữa ba chúng tôi.

_ Cô hình như rất quen thuộc với cuộc sống sông nước và rừng núi.

Tôi bối rối gãi đầu.

_ Tôi sinh ra và lớn lên ở một vùng quê nghèo tại Việt nam. Quê hương tôi có rất nhiều ao hồ, và sông núi. Anh thử nói xem, một con bé hơn tám tuổi đã leo trèo trên cây và biết bơi, có thể không quen thuộc với cuộc sống sông nước và rừng núi sao.

Mắt Tên kia lạnh lẽo và thâm trầm nhìn tôi.

_ Nói như thế, buổi chiều hôm qua là cô cố tình diễn cho tôi xem ?

Tôi hốt hoảng vội xua tay giải thích.

_ Anh..anh làm ơn đừng giận tôi. Lúc ấy tôi chỉ muốn trả đũa anh thôi. Ai bảo anh tự dưng đẩy tôi ngã xuống bể bơi, anh làm thế thật ác, nếu chẳng may tôi không biết bơi thật, tôi bị chết đuối thì sao ?

_ Tôi sẽ cứu cô.

Khi nói những lời này, ánh mắt Tên kia kiên định và tràn đầy niềm tin.

Nhìn vào mắt Tên kia, tôi tin Tên kia nói thật.

Sau buổi đi chơi ngày hôm nay, tôi và Tên kia đã hiểu nhau hơn. Tôi hy vọng khi nào trở về nhà, Tên kia không còn tìm cách đối đầu và gây chiến với tôi nữa.

Tôi nhìn về khoảng không tăm tối trước mặt. Tôi thờ dài, mắt lộ vẻ buồn rầu và lo lắng.

_ Cô đang nghĩ gì thế ?

_ Tôi không biết anh ấy có lo lắng cho chúng ta khi thấy chúng ta đi cả ngày mà vẫn chưa về không ?

Ánh mắt Tên kia kém vui, khuôn mặt trầm xuống.

_ Cô rất thích anh trai tôi đúng không ?

Tôi chưa kịp trả lời Tên kia, một tiếng sét đang xé toạc chân mây và bao phủ xuống nhân gian xuất hiện.

Thằng bé đang thiêu thiêu ngủ, nó hoảng hốt kêu thét lên, tôi và thằng bé lại ôm chặt lấy nhau.

Tên kia kéo hai chúng tôi vào lòng. Thằng bé nằm tròn vo trong lòng Tên kia, còn tôi dựa vào vai Tên kia, tay tôi nắm chặt lấy cánh tay trái của Tên kia. Tôi vì quá sợ hãi, nên không hay hành động của mình chẳng khác gì một cô người yêu nhỏ bé đang làm nũng và đang cố kiếm tìm sự che chở và bảo vệ của Tên kia.

Không biết Tên kia đang nghĩ gì mà trên môi Tên kia nở một nụ cười, còn mắt nhìn tôi chăm chú và rực sáng.

Qua đêm nay, mối quan hệ giữa tôi và Tên kia sẽ hoàn toàn thay đổi. Số phận của tôi đã không còn đi đúng theo bánh xe của số phận nữa. Kể từ khi gặp hai anh em hần, tôi đã dần trưởng thành lên. Tôi đã dần nhận ra rằng ái tình có thể mang lại cho người ta niềm vui, hạnh phúc và đam mê; cũng mang lại đau khổ, tổn thương và rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Hơn tám giờ sáng hôm sau, tôi vẫn còn ôm chặt lấy Đức Hải. Thằng bé Đức Trọng cũng đang ngủ mê mết ở bên cạnh.

Cùi gỗ đã cháy gần hết, giờ chỉ còn lại một đồng than hồng.

Nhìn chúng tôi bây giờ rất giống một gia đình bị bão lũ tàn phá, may mắn thoát chết, và trú tạm ở trong khu rừng âm u và ẩm ướt này.

Tiếng chim hót chào buổi sáng, gió mang theo hơi lạnh của sương sớm thổi qua, khiến tôi rùng mình run rẩy. Tôi cố tìm kiếm hơi ấm tỏa ra từ trên cơ thể Đức Hải. Vào giây phút này, tôi đã hoàn toàn quên những gì mà hần đã gây ra cho tôi. Tôi chỉ biết, hần đã cứu tôi hai lần, bảo vệ và che chở cho tôi và thằng bé cả đêm. Tôi biết ơn hần và muốn làm một điều gì đó để cảm ơn hần.

Hơi lạnh ngấm sâu vào cơ thể khiến tôi hắt xì hơi một cái.

Tiếng động đã khiến Đức Trọng và Đức Hải tỉnh ngủ. Cả hai một mắt mở mắt và ngơ ngác nhìn xung quanh.

Tôi quan tâm hỏi cả hai.

_ Hai người không sao chứ ? Có bị nóng sốt và đau ở đâu không ?

Thằng bé lấy tay dụi mắt, nó ngái ngủ bảo tôi.

_ Nếu chị không làm ồn, em đâu có mất một giấc mơ đẹp.

Tôi không nhịn được cười.

_ May mà em mơ thấy mộng đẹp, nếu em mà mơ thấy ác mộng thì chị thấy có lỗi với em lắm.

Đức Hải nhăn mặt nhàu mày, hần cố nhắc bên chân bị bong gân lên.

Tiếng rên nho nhỏ của hần, khiến tôi xót xa nhìn hần, giọng tôi không dấu được vẻ lo lắng.

_ Anh không sao chứ ?

Đức Hải khó nhọc trả lời.

_Tôi... tôi không sao.

Tôi biết Đức Hải nói dối. Khuôn mặt nhăn nhó đau đớn của hắn đâu có dấu được ai. Hắn vì không muốn tôi và thằng bé lo lắng cho mình, nên hắn mới cố tỏ vẻ là không có chuyện gì.

Tôi run run, nhẹ nhàng cúi xuống cầm lấy bàn chân hắn, tôi kiểm tra lại mỗi bước mà tôi hôm qua, tôi đã cố định bàn chân của hắn bằng hai thanh củi gỗ ở hai bên.

Thấy vẫn còn chặt, tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi mong có thể nhanh chóng đưa được Đức Trọng và Đức Hải thoát ra khỏi đây. Đức Hải cần phải vào bệnh viện gấp, còn thằng bé cần được thay quần áo và ủ ấm.

Không thể nghĩ được gì với một cái bụng đói, nên tôi dọn đồ cả hai.

_Hai người ở đây chờ tôi. Tôi sẽ đi quanh ở đây xem có thứ gì ăn được không.

Đức Hải khô hải trên tôi.

_Cô nên cẩn thận, ở trong rừng có rất nhiều rắn.

Tôi hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

_Anh im đi ! Nếu tôi mà bị rắn cắn chết, tôi sẽ nguyên rủa anh suốt đời.

Thằng bé cũng phụ họa theo tôi.

_Chị Khánh Băng nói đúng ! Chú không được phép nói độc mồm như thế.

Đức Hải cau mày nhìn thằng bé.

_Cháu về phe ai thế hả ?

Thằng bé chu miệng đáp.

_Tất nhiên là phải về phe của chị Khánh Băng rồi. Một người nhát gan như chú thì làm được gì.

_Thằng nhóc kia ! Muốn ăn đánh không ?

Đức Hải hét ầm lên. Tay hắn dứ dứ một cây củi gỗ mục nhỏ trước mặt. Hắn muốn trừng phạt thằng bé vì dám cười nhạo hắn.

Thằng bé chạy ra khỏi chòi, đứng cách xa Đức Hải hơn ba mét, nó vừa cười vừa trêu tức hắn.

_Cháu nói có gì sai mà chú đòi đánh cháu. Có chị Khánh Băng ở đây làm chứng, chẳng phải tối hôm qua chú đã hét ầm lên khi chị ấy vịn cổ chân của chú là gì ?

_Thằng nhóc kia !

Hắn cao giọng quát thằng bé, mặt hắn hầm hầm tức giận, mắt hắn nổi lửa. Hắn đang chuẩn bị thiêu chết thằng bé và người đang đứng bên cạnh hắn là tôi đây.

Để tránh hắn bộc phát tức giận và đánh lầy sang cả mình, tôi cũng chạy ra khỏi chòi và đứng cười ngất ngèo với thằng bé.

Đức Hải hét chịu nổi hai chúng tôi, hắn loạng choạng đứng dậy, rồi lò cò đuổi theo chúng tôi.

Tôi và thằng bé vừa hét vừa chạy ở đằng trước, hai chúng tôi cười sặc sụa, cười đến chảy cả nước mắt. Chỉ tội nghiệp cho khuôn mặt đẹp trai và tuấn tú của hắn, giờ đã biến thành nhăn nhó vằn vẹo.

Chỉ chạy được một lúc, hắn mệt mỏi ngồi bệt xuống đất.

Tôi và thằng bé cũng ngừng chạy. Cúi gập người xuống, tôi vừa thở vừa nói không ra hơi.

_Chúng... chúng ta đình chiến. Tôi... tôi phải đi kiếm thức ăn đây.

Miệng nói, chân tôi dậm bước.

Mưa suốt cả buổi chiều và buổi tối hôm qua, nên khu rừng trở nên ẩm ướt. Mùi đất ướt, mùi lá cây mục khiến tôi nhăn mũi. Tôi vừa đi vừa co ro xoa hai

tay vào nhau.

Khu rừng chỉ toàn cây rừng, nên rất khó kiếm thức ăn. Đã đi được một đoạn khá xa, nhưng tôi vẫn chưa tìm được một cây ăn quả nào, hay tìm được một con suối có tôm cá. Chẳng lẽ chúng tôi phải nhịn đói cho đến khi có ai đó đến đây cứu chúng tôi ? Nếu chẳng may không có ai đến tìm chúng tôi, vậy thì cả ba chúng tôi phải chết vì đói ở đây sao ?

Càng nghĩ tôi càng thấy thương tâm và đau lòng. Tôi và Đức Hải là người lớn còn chịu đựng được con đói hành hạ, nhưng thằng bé còn quá nhỏ, nó xứng đáng được chăm sóc và bảo vệ tốt hơn.

Đi mãi đi mãi, cuối cùng tôi cũng tìm được một dòng suối nhỏ. Lúc này, khuôn mặt căng cứng của tôi mới từ từ giãn ra được một nụ cười nhẹ nhõm và an tâm.

Có suối đồng nghĩa là sẽ có cá hoặc tôm.

Tôi nhanh chân chạy lại gần, mắt tôi quan sát xung quanh. Nụ cười trên môi tôi ngày càng sâu, khi tôi phát hiện dòng suối này không sâu lắm và có rất nhiều cá đang tung tăng bơi lội.

_ Tuyệt quá !

Tôi sung sướng kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu của tôi đã khiến mấy con cò đang kiếm ăn ở quanh đây, kêu toán loạn và bay vút lên cao.

Tôi xoa hai tay vào nhau, vể mặt hăm hở chuẩn bị lội xuống suối để bắt cá.

Sấn ống quần jean cao đến gối, lột bỏ chiếc áo khoác rồi vắt lên một phiến đá ở gần đấy, tôi thò chân xuống suối.

Tôi thấy mình lại được trở về những ngày thơ bé được cùng bọn bạn ở trại trẻ mồ côi phơi nắng cả ngày ở trên những cánh đồng vào mùa nước lên, để mò cua, bắt ốc.

Mất gần hai tiếng đồng hồ, tôi mới bắt được năm con cá.

Vì không có dao nên tôi đành phải dùng đá nhọn để mổ cá ngay tại bờ suối. Sau khi rửa sạch cá, tôi mới tính đến chuyện quay về căn chòi nhỏ mà tôi đã dựng lên vào tối hôm qua.

Sáng nay, trời đã không còn mưa, mà đã có những tia nắng xuyên qua những cành lá chiếu xuống đất, nên không khí xung quanh trở nên ấm áp hơn.

Thằng bé reo ầm lên, khi thấy tôi đang gói năm con cá vào trong một chiếc lá to.

Nhóm lại lửa, tôi xiên năm con cá vào ba cái que tre nhỏ và sắc, sau đó nướng cá.

Thằng bé hau háu nhìn ba xiên cá đang được nướng trên lửa, miệng nó chóp chép, mắt nó rực sáng.

Nhìn khuôn mặt háu ăn của nó, tôi không nhịn được cười, ngay cả Đức Hải cũng cười thành tiếng.

Năm con cá đã giúp chúng tôi vượt qua cơn đói. Lúc này, tôi mới có sức khỏe và đủ tỉnh táo để tìm cách cứu cả ba ra khỏi đây.

Đứng từ trên cao, ba chúng tôi nhìn xuống hồ nước sâu và rộng ở phía dưới.

Đức Hải thở dài lên tiếng.

_ Thuyền đã chìm mất rồi, chúng ta làm sao sang được bờ bên kia.

Tôi an ủi hẳn.

_ Anh đừng lo lắng, nhất định chúng ta sẽ tìm ra cách.

Thằng bé tuy cũng lo sợ, nhưng nó vốn là trẻ con, lại mang sẵn dòng máu phiêu lưu trong người, nó vô tư bảo chúng tôi.

_ Hay là chúng ta bơi sang bờ bên kia ?

Tôi không nhịn được cười, trước giả thuyết ngô ngê của thằng bé.

Nếu tôi là dân ở đây, tôi sẽ dễ dàng xác định được phương hướng, và biết phải bơi theo hướng nào mới tìm được người cứu ba chúng tôi. Nhưng ở đây có quá nhiều đảo nhỏ, cây rừng đã che khuất mất tầm mắt. Tôi sợ trước khi tôi tìm được một ai đó, tôi đã chết vì kiệt sức. Tôi không thể đánh cược mạng sống của ba chúng tôi được. Tôi phải tính toán cho thật kỹ, và tìm ra được một cách khả quan để thoát ra khỏi đây.

Quay lại nhìn khu rừng âm u trước mặt, tôi nói lên suy nghĩ của mình.

_Chúng ta có thể tự đóng một cái bè, rồi bơi ra khỏi đây không ?

Đức Trọng và Đức Hải kinh ngạc nhìn tôi. Họ không tin vào giả thuyết hết sức hoang đường của tôi.

Mất mấy giây cứng người, để thẩm thấu những lời mà tôi nói, Đức Hải mới lên tiếng hỏi tôi.

_Cô nói rằng chúng ta có thể đóng một cái bè, sau đó sẽ bơi ra khỏi đây ?

Tôi gật đầu đáp.

_Đúng, ý của tôi là thế. Anh thấy thế nào ?

Đức Hải bối rối vuốt tóc.

_Tôi..tôi không biết được. Tôi chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh này.

Nhìn khuôn mặt bất lực và mệt mỏi của hắn, tôi động viên.

_Tin tôi đi, đây là cách duy nhất cứu chúng ta ra khỏi đây. Nếu không, ba chúng ta sẽ trở thành người rừng mất.

Thằng bé mắt trở nên mơ màng, nó đang cố tưởng tượng ra hình ảnh người rừng mà tôi nói sẽ trông như thế nào ?

Tôi xắn tay áo, sau đó bắt tay vào thực thi kế hoạch của mình. Tôi không biết suy nghĩ của mình có thể trở thành hiện thực không, tôi chỉ biết nếu không làm gì vào lúc này, ba chúng tôi sẽ không thể thoát ra khỏi đây. Mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp, khi và chỉ khi chúng tôi làm được một điều gì đó, để thay đổi vận mệnh không may của chính mình.

Mặc dù không tin tưởng lắm vào kế hoạch của tôi, nhưng Đức Hải và Đức Trọng vẫn giúp tôi.

Việc đầu tiên mà chúng tôi làm, là đi kiếm những cây gỗ to. Dây leo ở trong rừng rất nhiều, nên chúng tôi không lo lắng là không kiếm được dây để buộc mấy khúc gỗ thành một cái bè.

Mất gần bốn tiếng, chúng tôi mới kiếm được một bó tre nửa khô to.

Trong khi tôi và Đức Hải dùng dây thừng để nối các cây nửa khô lại với nhau, thằng bé ngồi xõm bên cạnh chúng tôi, nó đang quan sát chúng tôi làm việc.

Ba chúng tôi mặc dù đang trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nhưng không lúc nào thiếu tiếng cười.

Khi được buộc được một cái bè dài hơn hai mét, và rộng hơn bốn mét, chúng tôi sung sướng reo ầm lên.

Biết rằng chưa chắc chiếc bè này có thể đưa chúng tôi ra khỏi đây, nhưng hy vọng có thể sống sót đang nhen nhóm dần lên trong lòng chúng tôi.

Tôi và Đức Hải đẩy bè làm bằng nửa xuống nước. Ba chúng tôi hồi hộp chờ xem chiếc bè có chìm xuống nước không ?

Chờ một lúc, thấy nó không bị chìm, chúng tôi lại reo ầm lên và cười toe toét với nhau.

Vì quá kích động và phấn khích, tôi đã ôm lấy cổ Đức Hải và hôn lên má hắn hai cái.

Đầu tiên Đức Hải cứng người, nhưng ngay sau đó hắn ôm chặt lấy tôi, trên khóe môi hắn nở một nụ cười khó hiểu, mắt hắn rực sáng.

Thằng bé ngờ ngác nhìn chúng tôi, nó không hiểu vì sao chúng tôi lại hôn và ôm nhau.

Trong khi chúng tôi vẫn còn đang háo hức muốn thử xem có thể trèo lên chiếc bè kia và bơi ra khỏi đây không, tiếng loa kêu tên chúng tôi vang ầm lên.

Cả ba chúng tôi im lặng lắng nghe. Chúng tôi tưởng mình đang nghe lầm.

Chỉ vài giây sau, tiếng loa lại vang lên. Lần này, rất gần với hòn đảo nhỏ mà chúng tôi đang đứng.

Tôi ngay lập tức nhắc bóng thằng bé lên, tôi kích động và cười tươi bảo nó.

_Chúng ta đã được cứu rồi.

Thằng bé cùng tôi đáp lại lời kêu gọi phát ra từ tiếng loa kia.

Chỉ ít phút sau, một chiếc thuyền máy tiến về phía ba chúng tôi đang đứng.

Điều tôi không dám tin là người đến cứu và đón chúng tôi về là Đức Tiến. Nhìn hắn đứng trên bong tàu, tay vẫy vẫy, và mỉm cười trấn an chúng tôi, tôi

đã bật khóc, tôi ôm chặt lấy thằng bé vào lòng.

Đứng ở bên cạnh tôi, Đức Hải không hề cảm thấy vui vì được cứu, mà hình như hắn nuối tiếc vì đã không thể cùng tôi và thằng bé, trải qua những giây phút vui vẻ và riêng tư nữa. Khi tôi trở về, tôi là của Đức Tiến, tôi không còn là của riêng hắn nữa.

Khi con thuyền tiến lại gần bờ, Đức Tiến nhanh chóng nhảy lên bờ, hắn gọi tên chúng tôi.

Tôi và thằng bé lao vào vòng tay Đức Tiến, tôi khóc nức nở trong lòng hắn. Tôi thấy mình chẳng khác gì một con bé con đi lạc và vừa mới tìm được tổ ấm của mình.

Đức Hải im lặng không nói gì, hắn chăm chú nhìn cảnh ba người chúng tôi ôm nhau. Trong lòng hắn có một tư vị đắng chát và buồn đau.

Hắn lặng lẽ khập khiễng bước lên thuyền.

Người chủ thuyền đã trao đổi vài câu với Đức Hải, hắn nhàn nhạt trả lời, giọng hắn không có một chút tình cảm.

Tôi lúc này chỉ tràn ngập cảm giác ngọt ngào và hạnh phúc khi được nhìn thấy Đức Tiến. Mới xa hắn có hơn một ngày, tôi đã nhớ hắn, đã lo sợ không còn được gặp hắn nữa. Giờ thì tôi có thể yên tâm và thả lỏng cơ thể được rồi.

Đức Tiến không ngừng hỏi tôi và thằng bé có sao không, tôi vừa khóc vừa trả lời hắn giống như một đứa trẻ.

Thằng bé tuy mới chỉ có hơn 8 tuổi, nhưng nó không khóc nức nở giống như tôi, ngược lại nó còn cao hứng kể cho Đức Tiến nghe những gì mà nó đã trải qua.

Đức Tiến đau xót nhìn cả hai chúng tôi, chỉ có trải qua một đêm mà hắn trông như đã già đi mấy tuổi. Chắc là suốt cả đêm hôm qua, hắn không ngủ được, hắn đã lái xe suốt đêm đến đây để tìm chúng tôi nên mắt hắn thâm quầng, còn đầu tóc hắn rối bù, quần áo nhàu nát, khác hẳn với vẻ bề ngoài chín chu và đạo mạo hàng ngày.

Đức Tiến một tay bế thằng bé, một tay nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi hạnh phúc rơi lệ, trên môi tôi nở một nụ cười. Trái tim tôi đập thật nhanh, mặt tôi hơi ửng đỏ. Tuy tôi và Đức Tiến chưa nói gì với nhau, nhưng khi nhìn vào mắt hắn, tôi đã cảm nhận được chân tình của hắn dành cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Ngồi trên thuyền, Đức Hải im lặng không nói một câu gì, mắt hắn lơ đãng nhìn ra bên ngoài. Trong đầu hắn, giờ trống rỗng. Cảm giác buồn chán và mắt mắt đang hành hạ và dày vò thể xác hắn.

Tôi vì lo cho bàn chân bị bong gân của hắn, nên tiến lại gần chỗ hắn đang ngồi ở trên boong tàu.

_Anh cảm thấy trong người thế nào ? Còn chịu được không ? Anh yên tâm chỉ một lúc nữa thôi, khi lên bờ, tôi sẽ bảo Đức Tiến đưa anh vào bệnh viện, để kiểm tra và chụp X- quang bàn chân đau cho anh.

Đức Tiến lặng lẽ nhìn tôi, khuôn mặt hắn lạnh tanh.

_Cô không cần phải giả vờ tốt bụng với tôi. Cô nên quan tâm đến chính bản thân mình đi.

Tôi kinh ngạc nhìn Đức Hải.

Hắn giờ đã thay đổi hoàn toàn, hắn không còn dễ gần và nói chuyện vui vẻ giống như lúc chúng tôi vẫn còn ở trên đảo hoang nữa.

Nụ cười trên môi tôi trở nên cứng đơ, lòng tôi có một nỗi buồn không tên.

_Anh..anh đang giận tôi đúng không ?

Đức Hải cười nhạt.

_Tôi vì sao phải phí sức giận một con nhỏ ngu ngốc và hậu đậu như cô. Cô tự đánh giá bản thân mình hơi cao quá đấy.

Hốc mắt tôi đỏ hoe, tay tôi hết nắm rồi lại thả ra. Tôi tưởng sau chuyện chúng tôi cùng nhau trải qua sinh tử, sống chết có nhau, và vượt qua hoạn nạn, mối quan hệ giữa tôi và Đức Hải sẽ trở nên tốt đẹp và sáng sủa hơn, nhưng thật không ngờ chúng tôi vẫn đang ở vạch xuất phát.

Tôi đi giật lùi, tôi không có dũng khí đứng cạnh Đức Hải. Trông hấn đáng sợ quá ! Nhìn hấn giống như thê, tôi đã phạm phải tội gì lớn lắm, nên hấn mới căm ghét và hận tôi thấu xương.

Bao nhiêu ngôn từ mà tôi muốn nói với Đức Hải đều phải nuốt xuống dưới, khi thấy thái độ xa cách và lạnh nhạt của hấn.

_Dù...dù sao thì tôi cũng muốn cảm ơn anh đã cứu tôi.

_Không cần.

Đức Hải thô lỗ trả lời tôi, hấn không kiên nhẫn muốn nghe tôi nói dài dòng.

_Nếu không còn chuyện gì khác nữa, thì cô hãy biến đi. Phải nhìn thấy cô khiến tôi bức bối và khó chịu.

Giọt nước mắt tui nhục và đau xót vì không chịu nổi lời nói không có một chút tình cảm của Đức Hải cuối cùng cũng rơi xuống. Tôi đứng nhìn hấn, tôi lặng lẽ khóc. Tôi không hiểu vì sao hấn lại ghét tôi nhiều như thế. Việc tôi quan tâm đến hấn, lo lắng cho hấn, hỏi han đến tình hình sức khỏe của hấn thì có gì là sai. Chẳng lẽ hấn muốn, tôi đối xử với hấn giống như lúc trước ?

Vội về lau đi hai dòng lệ trên má, tôi cứng ngắc xoay người bước đi.

Đức Hải đã nhìn thấy tôi khóc, hấn thờ dài, tay hấn bôi rồi vuốt tóc, mắt hấn trống rỗng.

Tôi và hấn là hai thái cực. Tôi thường xuyên cãi nhau với hấn, và hấn cũng thường xuyên bắt nạt tôi. Thậm chí hấn còn dùng cả vũ lực với tôi.

Ban đầu tôi cho rằng, Đức Hải sẽ không bao giờ cứu tôi, nhưng khi tôi gặp nạn, hấn đã bất chấp cả tính mạng để cứu tôi, lo lắng và bảo vệ tôi.

Tôi mặc kệ Đức Hải có ghét và không ưa tôi không, tôi cũng không thể căm ghét và hận hấn được nữa, mà hiện giờ tôi chỉ có lòng biết ơn và muốn làm một việc gì đó để trả ơn cho hấn.

Đức Tiến và thằng bé đang vui vẻ nói chuyện với nhau ở phía bên kia mạn thuyền.

Tôi đứng lặng nhìn hai bố con họ. Trong lòng tôi có một cảm giác âm ảm và bình yên, khi nhìn thấy nụ cười trên môi Đức Tiến và thằng bé. Họ là hai người tôi yêu thương, là hai người tôi coi là người thân của mình.

Thằng bé phát hiện ra sự có mặt của tôi, nó vẫy tay gọi tôi.

_Chị Khánh Băng ! Lại đây !

Tôi gượng gạo nở một nụ cười. Cổ trấn tĩnh lại tinh thần, tôi bước về phía họ.

Đức Tiến quan tâm hỏi tôi.

_Em không sao chứ ?

Tôi ngượng ngùng đáp.

_Em không sao.

Thằng bé tíu tít khoe khả năng sống hoang dã của tôi, đồng thời nó ao ước được đi chơi như thế này một lần nữa.

_Chị Khánh Băng biết làm rất nhiều thứ. Nhất định một ngày nào đó, cả nhà chúng ta sẽ đi dã ngoại một buổi.

Đức Tiến sùng nịnh xoa đầu nó, anh mỉm cười bảo nó.

_Con không sợ sao ? Sau tất cả mọi chuyện con vẫn muốn đi dã ngoại như thế này sao ?

Thằng bé tự tin đáp, mắt nó háo hức và chờ mong nhìn Đức Tiến.

_Con không sợ. Chẳng phải bây giờ con đã bình yên đứng ở đây sao ? Lần sau, bố dẫn con đi chơi nữa bố nhé ?

Trước cử chỉ làm nũng, và giọng nói trẻ con của thằng bé, Đức Tiến bật cười.

Có lẽ đã lâu rồi, thằng bé không còn nói chuyện thân mật và vui vẻ với Đức Tiến nữa, nên hôm nay hấn rất vui. Tình cảm cha con tràn ngập trong lòng hấn.

Đức Tiến nhìn tôi bằng ánh mắt biết ơn.

_Được rồi, chỉ cần con ngoan ngoãn, lần sau bố sẽ cho con đi chơi.

_Thích quá !

Thằng bé reo ầm lên, nó sung sướng ôm chặt lấy cổ của Đức Tiến, miệng nó cười toe toét.

Hình ảnh đáng yêu và hồn nhiên của thằng bé đã khiến tôi nở một nụ cười nhẹ nhõm và yên tâm. Tính thần của thằng bé xem ra rất tốt, tôi không cần phải lo lắng gì nữa rồi. Người duy nhất khiến tôi lo lắng và không thể yên tâm là Đức Hải.

Nếu như Đức Hải không quá cố chấp, và khó gần, tôi đã có thể tiếp cận và chăm lo cho bàn chân đau của hắn rồi. Tôi phải làm sao để hắn nói lòng cảnh giác với tôi đây ? Tôi thấy mình chẳng khác gì một tên tội phạm đang cố dụ dỗ một thiên thần cao ngạo chịu tiếp nhận mình làm bạn của người.

Vì không thể trực tiếp chăm lo cho Đức Hải, nên tôi nhờ Đức Tiến.

_Em. . .em có thể nhờ anh một việc được không ?

Đức Tiến cười dễ dãi giục tôi.

_Em nói đi.

Tôi ấp úng nói.

_Đức. . .Đức Hải vì cứu em nên mới bị ngã dẫn đến bong gân chân. Lúc này em có nói chuyện với anh ấy, nhưng anh ấy không muốn em trả ơn anh ấy và cũng không muốn em lại gần anh ấy. Anh có thể giúp em đưa anh ấy vào bệnh viện được không ?

Khuôn mặt Đức Tiến hơi biến sắc, lông mày hắn nhăn lại, còn mắt hắn nhìn tôi chăm chú. Hắn đang muốn lục tìm mọi suy nghĩ của tôi dành cho Đức Hải.

Dưới ánh mắt sắc bén và hơi lạnh của Đức Tiến, tôi bất giác thấy rùng mình.

_Em đừng lo lắng, anh sẽ đưa chú ấy vào bệnh viện dù em không lên tiếng nhờ anh.

_Cảm. . .cảm ơn anh.

Tôi khó nhọc nói lời cảm ơn Đức Tiến.

Tôi biết Đức Tiến đang nghi ngờ tình cảm, mà tôi đang dành cho Đức Hải. Đến giờ phút này, ngay cả chính bản thân tôi cũng không biết tôi và Đức Hải là quan hệ gì ? Nếu nói chúng tôi là bạn bè thì không phải, vì tôi và hắn nói chuyện rất ít, lại cãi nhau và giận nhau quá nhiều; ngay cả là kẻ thù cũng không phải, vì có kẻ thù nào lại đi cứu chính kẻ thù của mình mà không cần biết đến tính mạng của mình không ? Vậy cuối cùng tôi và hắn là quan hệ gì ?

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Trên đường về nhà, tôi, thằng bé và Đức Tiến ngồi cùng một xe, còn riêng một mình Đức Hải đi một xe.

Đức Hải phóng xe như bay ở trên đường.

Nhìn tốc độ đi xe của Đức Hải, tôi lo sợ mãi không thôi. Tôi luôn cầu nguyện là hắn không xảy ra chuyện gì. Mặc dù tôi không hiểu vì sao hắn lại đột nhiên thay đổi, nhưng tôi vẫn lo lắng và quan tâm đến hắn. Cái ơn cứu mạng sâu tựa bể kia, tôi làm sao có thể làm ngơ coi như không có chuyện gì.

Đi mất hơn hai tiếng đồng hồ, chúng tôi mới về đến nhà.

Đức Tiến dặn dò tôi và thằng bé ở nhà, thay quần áo, nghỉ ngơi và cơm, còn hắn đưa Đức Hải đến bệnh viện.

Mặc dù Đức Hải không muốn làm theo lời của Đức Tiến, nhưng cuối cùng vẫn phải đi.

Hai chị giúp việc và chú quản gia, rất vui mừng khi thấy chúng tôi an toàn trở về nhà. Hai chị giúp việc nhanh chóng giúp tôi và thằng bé tắm rửa, thay quần áo và dọn cơm cho chúng tôi ăn.

Ngồi trên bàn ăn trong nhà bếp. Chị giúp việc có nước da ngăm đen tên Phương mỉm cười bảo tôi.

_Em có biết, ông chủ đã lo cho hai người nhiều như thế nào không ? Buổi trưa từ công ty trở về nhà, khi nghe bọn chị nói lại là em cùng với thằng bé và cậu Đức Hải đã ra ngoài đi câu cá dã ngoại, ông chủ vừa mừng vừa lo, đến khi đi làm về vào buổi tối cũng chưa thấy ba người về, ông chủ đã cố gắng gọi điện thoại cho ba người nhưng mà không thấy ai bắt máy, cuối cùng khi nghe dự báo thời tiết báo rằng khu vực mà ba người đang đi dã ngoại sẽ có mưa to và bão lớn, ông chủ đã lao ra khỏi nhà và lập tức lái xe đi tìm ba người. Cả đêm, chúng tôi đều cầu nguyện cho mọi người bình an vô sự và nhanh chóng trở về. Giờ thì chúng tôi có thể an tâm được rồi.

Tôi cảm động nắm lấy tay chị, hốc mắt tôi đỏ hoe.

Dù họ không phải là người thân của tôi, nhưng tình cảm mà họ dành cho tôi, chẳng khác gì một người thân trong gia đình và một người bạn tốt hết lòng vì bạn của mình.

Cô giúp việc có đôi môi anh đào tên Lê giục tôi và thằng bé.

_Hai người ăn cơm đi, sắp nguội hết cả rồi.

Giọng tôi nghèn nghẹn.

_Vâng. Cảm ơn chị.

Tôi cẩn thận gỡ xương cá cho thằng bé, sau đó yêu thương bảo nó.

_Ăn đi nhóc, cá nướng ngon lắm.

Thằng bé chu môi yêu cầu tôi.

_Chị nhất định phải nướng cá cho em ăn. Em muốn được ăn cá nướng giống như trưa hôm qua.

Tôi xoa đầu nó.

_Được rồi. Trưa mai, chị sẽ nướng cá cho em ăn.

Thằng bé cười toe toét.

_Chị biết điều thế là tốt. Nếu chị không nướng cá cho em ăn, em sẽ không nói chuyện và không chơi với chị nữa.

Tôi mỉm cười gật đầu. Đôi mắt tôi nhìn thằng bé, tràn đầy yêu thương và sùng nịnh. Tôi thích nhìn thấy nụ cười trong sáng và hồn nhiên của nó.

Hai chị giúp việc và chủ quán gia, cũng rất vui khi thấy tinh thần của thằng bé rất tốt.

Thằng bé đã dần trở nên hoạt bát, và nói cười nhiều hơn.

Ăn xong, hai chị giúp việc thu dọn thức ăn, và rửa chén bát.

Tôi và thằng bé vì mệt mỏi, nên hai chị giục chúng tôi lên lầu nghỉ ngơi và đi ngủ.

Tôi đưa thằng bé về phòng của nó, sau khi đắp chăn ngang người nó, nói chuyện với nó một lúc, chờ cho đến khi thằng bé chìm dần vào giấc ngủ, tôi mới trở về căn phòng ở gần sát bên cạnh căn phòng của thằng bé.

Nằm vật xuống giường, tay trái vắt ngang trán, tay trái duỗi dài theo cơ thể, đầu tôi nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia. Đôi mắt oán hận của Đức Hải vẫn còn ám ảnh tôi. Nhắm mắt lại, tôi cố gắng xua tan đi những ý nghĩ không hay ở trong đầu, cũng cố gắng làm cho tinh thần mình trấn tĩnh lại. Tôi rất muốn quên đi nụ hôn cưỡng ép của Đức Hải, khi chúng tôi bị ngã xuống hồ, cũng muốn quên đi cảm giác nghẹt thở và áp lực mà hắn gây ra cho tôi. Càng nghĩ tôi lại càng thấy hốt hoảng và lo sợ vu vơ.

Tôi mệt mỏi ngủ quên lúc nào không hay. Trong đầu tôi đang tái hiện lại từng hình ảnh, từng khoảng khắc của buổi đi chơi ngày hôm qua. Tôi rùng mình run rẩy khi tôi mơ đến hình ảnh tôi bị sấm sét đánh ở trên đầu, hình ảnh tôi ngồi co ro trên thuyền, hình ảnh tôi một mình đi kiếm củi trong bóng tối âm u ở trong rừng.

Tôi hét lên một tiếng thất thanh. Bàng hoàng kinh sợ, tôi mờ bừng mắt, mồ hôi làm ướt đầm bộ quần áo mà tôi đang mặc ở trên người.

Vuốt mặt mấy cái, tôi thở hắt ra một hơi thật dài. Thần kinh và trái tim tôi đã phải làm việc quá độ.

Phải khó nhọc lắm tôi mới nhắm mắt ngủ tiếp được. Lần này, tôi ngủ đến hơn 6 giờ tối mới dậy.

Lúc tôi bước xuống lầu, Đức Tiến và thằng bé đang ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, hai bố con đang nói chuyện với nhau.

Thấy tôi, thằng bé vẫy tay gọi tôi.

_Chị Khánh Băng ! Ngồi xuống đây !

Lúc này Đức Tiến mới biết là tôi đã dậy, hần mím cười hỏi tôi.

_Em thấy trong người thế nào, đã khá hơn rồi chứ ?

Tôi ngồi xuống bên cạnh thằng bé, miệng tôi ngượng ngịu trả lời Đức Tiến.

_Em thấy khá hơn rồi.

Thằng bé vui vẻ bảo tôi.

_Bố con em đang chờ chị dậy để cùng ăn cơm tối.

Tôi lúng túng nhìn Đức Tiến.

_Anh đâu cần phải làm thế. Nếu bố con anh đói, thì cứ ăn trước đi. Nếu chẳng may, em ngủ đến hơn 10 giờ đêm mới dậy thì làm sao ?

Thằng bé nhanh mồm trả lời thay cho Đức Tiến.

_Việc đó thì có gì khó, nếu chị không chịu dậy, em sẽ dùng chân đạp vào mông chị, hét vào tai chị, để xem lúc đó chị có chịu dậy không.

Tôi vừa đỏ mặt vì xấu hổ với Đức Tiến, vừa buồn cười vì cách nói chuyện giống như là côn đồ của thằng bé.

Tôi phồng mồm nhìn thằng bé.

_Em cứ thử làm như thế xem, lúc đó chị nhất định sẽ không buông tha cho em.

Thằng bé khinh thường nhìn tôi, mặt nó vênh lên.

_Em thách chị dám làm gì em đấy.

Thằng bé vừa mới dứt lời, tôi liền chọc tay vào nách nó. Thằng bé cười ngặt nghẽo, tay chân nó đầm đã lung tung, vừa cười khanh khách nó vừa hung dữ mắng tôi.

_Bà cô điên ! Bà có thôi đi không hả ?

Ngồi ở bên cạnh, Đức Tiến bật cười nhìn hai chúng tôi. Đôi mắt đen sâu của hắn giống như những con sóng bạc lấp lánh dưới ánh trăng khuya.

Nếu chúng tôi thực sự là một gia đình, thì đây là một gia đình tràn ngập tiếng cười và hạnh phúc.

Đến lúc ngồi trên bàn ăn, tôi mới để ý đến sự vắng mặt của Đức Hải.

Vì muốn biết tình hình hiện tại của Đức Hải và muốn biết hiện giờ hắn đang ở đâu, nên tôi rụt rè hỏi Đức Tiến.

_Bàn..bàn chân phải của anh Đức Hải không sao chứ hả anh ?

Đang ăn, Đức Tiến dừng lại. Mắt hắn nhìn tôi, đôi lông mày của hắn hơi nhăn lại. Mặt mày giây từng người ban đầu, hắn đã nhanh chóng lấy lại được tính cách điềm tĩnh hàng ngày.

_Chiều nay anh đã đưa Đức Hải đến bệnh viện. Sau khi để cho bác sĩ khám và chụp X-quang cho chú ấy, bác sĩ nói là chú ấy chỉ bị bong gân nhẹ, chỉ cần chú ấy nghỉ ngơi và bó bột trong vòng hơn 10 ngày, chú ấy có thể đi lại bình thường.

Tôi nhẹ nhõm thở ra một hơi thật dài. Vậy là tình hình sức khỏe của Đức Hải không có gì nghiêm trọng, tôi đã phần nào bớt thấy áy náy và lo lắng như lúc trước.

Không để ý đến ánh mắt kì lạ và khó hiểu của Đức Tiến, tôi hỏi tiếp.

_Đức Hải không ở cùng với anh sao ?

_Chú ấy đã về nhà riêng của chú ấy rồi.

Tôi im lặng không hỏi thêm câu gì nữa. Thức ăn trong miệng tôi đắng chát. Tôi tưởng Đức Hải đang ở đây, không ngờ hắn đã trở về nhà riêng của hắn rồi. Xem ra hắn rất hận và ghét tôi, nên mới không cần tôi chăm sóc và trả ơn cho hắn.

Bữa ăn trở nên trầm hẳn, tôi và Đức Tiến không ai nói thêm với ai câu nào nữa. Ai cũng chìm đắm vào suy nghĩ riêng của bản thân mình. Thình thoảng thằng bé lên tiếng hỏi tôi và hắn vài câu, còn đâu chúng tôi im lặng ăn cơm.

Bây giờ sóng gió mới bắt đầu nổi lên.

Ăn cơm xong, tôi trở về phòng riêng. Từ lúc biết Đức Hải không ở lại đây và không muốn mình tiếp cận hắn, tôi đã không còn tâm trí để nói chuyện với Đức Tiến hay thằng bé nữa. Tôi biết mình thật vô lý khi hành động giống như một đứa trẻ con giận dỗi khi thấy bạn mình không quan tâm đến mình, nhưng trong lòng tôi vẫn có một cảm giác khó chịu và không được tự nhiên.

Nằm ở trên giường, mắt nhìn lên trần nhà, đầu tôi lại nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia. Tôi không biết từ lúc nào, tôi đã trở thành một cô gái đa sầu, đa cảm thế này. Trước kia ngoài tiền và muốn nhanh chóng làm giàu ra, tôi không còn quan tâm đến bất cứ chuyện gì khác.

Chuông điện thoại reo vang, tôi nằm nghiêng người sang phải.

Tay cầm điện thoại, dơ lên cao, mắt tôi nhìn vào màn hình. Khi biết người đang gọi cho mình là Tuyết Ngân – cô bạn làm chung trong phòng nhân sự, tôi mỉm cười nhẹ nhõm. Không ngờ, sự biến mất không có tin tức của tôi, cũng có người để ý và quan tâm.

Áp điện thoại vào tai, tôi lên tiếng.

_ Chào bà !

Tuyết Ngân rồn rảng hỏi tôi.

_ Bây giờ bà đang ở đâu thế hả ? Tại sao từ lúc bà lên làm trợ lý riêng cho Tổng giám đốc, thì không thấy mặt mũi đâu cả ?

Tại tôi ừ đi, mặt tôi hơi nhăn lại, Tuyết Ngân lúc nào cũng là một cô nàng ăn to nói lớn.

_ Tôi đang đi công tác.

_ Công tác ?

Sau khi hô to hai tiếng, Tuyết Ngân kích động cao giọng.

_ Bà đang đi công tác ở đâu ? Tại sao bà đi mà không thông báo gì cho tôi biết cả ?

Nếu tôi mà đang ở nhà, thế nào tôi cũng tìm cô nàng tính xỏ vì dám làm tai của tôi tê buốt, làm trái tim tôi nảy lên liên hồi vì giọng nói như sấm vang của cô nàng.

_ Tôi xin lỗi, tại vì có lệnh đi công tác đột xuất quá nên không thể thông báo cho bà biết được.

_ Nhưng ít ra bà cũng phải gọi điện thông báo cho tôi ngay sau khi bà đi chứ ?

Tôi ghen hòng không nói được câu nào. Tuyết Ngân nói đúng, lẽ ra ngay sau khi sang đến Cao Hùng, tôi nên gọi điện hay nhắn tin nói cho cô nàng biết tôi đang ở đâu, sẽ đi bao lâu mới trở về Việt nam. Nói gì, thì cũng tại tính ham chơi và vui quá nên quên bạn bè của tôi.

Được Tuyết Ngân quan tâm và hỏi han đến tình trạng sức khỏe và an nguy của mình, tôi rất cảm động.

_ Xin lỗi bà. Tôi hứa sẽ thường xuyên gọi điện và nhắn tin cho bà.

Tuyết Ngân hạ thấp giọng.

_ Bà bây giờ đang ở đâu ? Bà đi công tác cùng với Tổng giám đốc đúng không ?

Tôi gãi đầu, linh quang chợt lóe. Tôi không thể kể cho Tuyết Ngân biết lý do vì sao tôi theo Đức Tiến sang Cao Hùng. Nếu để Tuyết Ngân biết được, thế nào ngay sáng ngày mai toàn bộ công ty tôi cũng sẽ biết được sự thật.

Tôi không muốn khi trở về Việt nam, tôi sẽ trở thành kẻ thù của tất cả nhân viên nữ và đề tài bàn luận của toàn bộ nhân viên trong công ty. Chỉ cần nghĩ đến đây, tôi bất giác rung mình run rẩy.

_ Bà nói gì đi chứ ?

_ Tôi đang ở Cao Hùng.

_ Cao Hùng ?

Tuyết Ngân hét lên chói tai. Không hiểu là cô nàng đang phản kích, hay đang kinh ngạc tột độ ?

_ Bà đi với Tổng giám đốc đúng không ?

Tôi vừa bức mình vì khi không lại bị Tuyết Ngân dọa cho nhảy dựng mấy lần, vừa buồn cười vì mồm miệng giống như một cái loa phát thanh của cô nàng.

_Ừ, tôi đi cùng với Tổng giám đốc.

Tuyết Ngân thì thảo hỏi tôi, giọng cô nàng hỏi hộc và kích động đến kì lạ.

_Bà và Tổng giám đốc không làm gì chứ ? Hai người có thường xuyên cùng nhau đi ăn và cùng nhau đi đâu đó không ?

Đầu óc đen tối và hám trai của Tuyết Ngân đang hoạt động với công suất tối đa. Mỗi lần nhắc đến trai đẹp, là mắt cô nàng lại sáng rực, cô nàng luôn tưởng tượng đến hình ảnh một nàng công chúa Lọ lem thời hiện đại, và một chàng Hoàng tử trong một đôi cánh màu trắng.

_Bà có thể thôi đi được không ? Tôi đi công tác, không phải là đi chơi.

Tuyết Ngân cố nài nỉ, thanh âm háo hức và nồn nóng không cần che dấu.

_Thôi mà, bà kể chút gì đó cho tôi nghe đi.

Tôi “hừ” lạnh một tiếng. Tôi đập tắt ảo tưởng của Tuyết Ngân, bằng cách dội ngay một gáo nước lạnh vào mong ước được hóng chuyện của cô nàng.

_Tôi không có gì để kể cho bà nghe cả. Nếu không còn chuyện gì nữa, thì tôi cúp máy đây. Có gì tôi sẽ gọi điện và nhắn tin cho bà sau.

_Khoan đã !

Tuyết Ngân cố vớt vát.

_Lâu lâu tôi với bà mới có thể nói chuyện với nhau, bà không thể nói chuyện thêm một lúc nữa hay sao ?

Tôi cười lạnh, giọng tôi không có một chút nể tình hay nhân nhượng nào.

_Tôi cũng muốn nói chuyện thêm với bà lắm, nhưng hiện giờ tôi đang mệt, nên để lúc khác, tôi và bà sẽ nói chuyện tiếp. Tôi cúp máy đây.

Vừa mới dứt lời, tôi nhấn luôn nút đỏ trên bàn phím điện thoại. Mặc dù biết làm thế này thì hơi bất lịch sự và không tôn trọng bạn bè, nhưng Tuyết Ngân là một cô nàng dai như đĩa.

Cô nàng sẽ nói lá nhai, và vói vĩnh tôi phải hé lộ ra thông tin gì đó thú vị để cho cô nàng mang đi khoe với mọi người thì thôi, mà tôi thì lại ghét nhất việc bị người khác lòi tôi ra, để làm chủ đề bàn tán. Tôi không muốn người khác soi mói đến đời tư của mình, tôi muốn được yên.

Không thể nói chuyện trực tiếp với tôi, Tuyết Ngân chuyển sang nhắn tin cho tôi.

Đọc dòng tin nhắn của Tuyết Ngân ở trên màn hình, tôi không nhịn được cười. Nghĩ đến bộ mặt cún con xum xoe của cô nàng, tôi rất muốn véo mạnh vào mặt cô nàng và mắng cho cô nàng một trận.

Tôi gửi tin nhắn lại cho Tuyết Ngân, sau đó tôi đặt điện thoại lên chiếc bàn gỗ được kê gần ở đầu giường. Tôi không muốn nhắn tin qua lại với Tuyết Ngân nên không gửi tin nhắn lại cho cô nàng nữa, tôi để chuông reo tự nhiên.

Không thể ngủ được, cũng không có việc gì để làm, tôi buồn chán nằm ở trên giường. Trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh bị thương của Đức Hải. Mỗi lần nghĩ đến hắn, tôi lại thấy áy náy và không yên tâm. Tôi là người có ơn, tất phải báo. Mặc dù Đức Hải không cần tôi phải trả ơn cho hắn, và cũng không muốn tôi lại gần, nhưng tôi vẫn muốn làm một việc gì đó cho hắn.

Vò đầu bứt tóc, càng nghĩ tôi lại càng không thể nhắm mắt để ngủ.

Không chịu đựng được tình trạng thần kinh lúc nào cũng căng lên như dây đàn, và những suy nghĩ rối rắm ở trong đầu, tôi ngồi dậy.

Khép cửa phòng ngủ của mình, tôi gõ cửa phòng ngủ của thằng bé.

_Vào đi !

Thằng bé lên tiếng, thanh âm trong trẻo và dễ nghe.

Tôi mở cửa, rồi bước vào.

Thằng bé đang ngồi đọc truyện tranh ở trên giường. Thấy tôi, nó cau mày hỏi.

_Đã khuya rồi, chị còn sang phòng em làm gì ?

Tôi mỉm cười bảo nó.

_Chị muốn nói chuyện với em.

_ Em không có chuyện gì để nói với chị cả. Chị không thấy em đang bận đọc truyện tranh sao ?

Tôi giận dỗi nhìn thẳng bé.

_ Em không thể tỏ ra hiểu khách được một chút sao ?

Thằng bé khinh thường nhìn tôi, nó không kiên nhẫn trả lời.

_ Chị thì lúc nào mà chả tìm cách phá rối người khác. Một người như chị có muốn hiểu khách cũng không được.

Tôi hung hăng dơ nắm đấm lên cao. Bước nhanh lại gần giường của thằng bé, tôi tấn công nó.

Thằng bé biết tôi hay dùng chiêu cù ni vào nách nó, nên nó tránh né hai ngón tay của tôi, miệng nó hung dữ mắng tôi.

_ Bà cô điên ! Bà có đi về phòng của bà đi không hả ? Ai cho phép bà sang phòng tôi, rồi quậy phá hả ?

Nghe thằng bé chất vấn mình giống hệt như một người lớn, tôi vừa chịu thua tính cách ông cụ non của thằng bé, vừa buồn cười vì khuôn mặt cổ tỏ ra mình trưởng thành của thằng bé.

Trong khi tôi và thằng bé vừa đùa nhau, vừa không ngừng hét âm ỉ, cánh cửa phòng ngủ của thằng bé mở ra.

Từ bên ngoài, Đức Tiến bước vào trong. Nhìn cảnh tôi và thằng bé lăn lộn ở trên giường, thằng bé vừa đấm đá lung tung, vừa quát liên miên, còn tôi vừa không ngừng chọc phá nó, vừa cười rũ rượi, khuôn mặt căng cứng của hắn dần giãn ra được một nụ cười nhẹ nhõm và vui vẻ.

Kể từ lúc tôi đặt chân vào nhà Đức Tiến, tôi đã thay đổi tính cách của từng người trong gia đình hắn. Nhờ tôi, hắn đã có thể nở một nụ cười và sống không còn quá khô cứng như trước kia nữa. Nhờ tôi, thằng bé cũng đang dần quay lại với thế giới tuổi thơ hồn nhiên và trong sáng của nó.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Sáng hôm sau, tôi, thằng bé và Đức Tiến cùng nhau ăn sáng ở trong bếp giống như thường ngày. Điều khác biệt duy nhất là một mình tôi ngồi một bên, còn bố con hắn ngồi một bên. Tự dưng lúc này, tôi lại thêm không khí ớn ào và nghịch ngợm như mấy hôm trước.

Thằng bé vẫn còn căm tức việc tôi dám chọc phá nó vào tối hôm qua, nên nó mồm môi mồm mồm trừng mắt nhìn tôi.

Tôi vừa ăn cơm, vừa le lưỡi chọc tức nó.

Thằng bé tức giận chặn ngay đôi đũa đang gấp chĩa nem của tôi lại.

Tôi vênh mặt khiêu khích nó, tôi nhanh tay rút đôi đũa của mình ra, rồi phản công lại thằng bé bằng cách kẹp chặt lấy đôi đũa của nó.

Thằng bé cố hết sức để rút đôi đũa của nó ra, nhưng vì sức lực của tôi hơn hẳn nó, nên nó không làm gì được.

Ngồi ở bên cạnh, Đức Tiến vừa uống rượu, vừa nheo mắt nhìn chúng tôi. Hắn lúc nào cũng đóng vai một ông bố bất đắc dĩ có hai đứa con chưa trưởng thành, đang nghịch ngợm và quậy phá nhau ở trên bàn ăn.

Tôi mặc dù ham đùa nghịch, nhưng cũng biết chừng mực. Sợ thằng bé nổi điên lên hất bỏ hết thức ăn trên bàn xuống đất, tôi chỉ trêu nó một chút sau đó nhấc đôi đũa của mình ra khỏi đôi đũa của nó.

Thằng bé đã coi tôi là bạn của nó. Có thể trước đây, nó không ưa tôi và không thích tôi, nhưng trải qua chuyện hôm trước và những gì, mà tôi và nó cùng làm với nhau, nó không còn ghét bỏ tôi giống như lúc trước nữa.

Thằng bé vừa ăn cơm, vừa hung hăng trừng mắt nhìn tôi. Thành thạo nó lại nhanh tay chặn đôi đũa gấp thức ăn của tôi.

Tôi le lưỡi trêu nó, sau đó lợi dụng lúc nó sơ ý không để ý đến đôi tay cầm đũa của mình, tôi tinh bơ gấp thức ăn lên bát.

Cử chỉ trẻ con và nghịch ngợm của tôi và thằng bé đã khiến Đức Tiến không nhịn được cười. Nhất là khi thấy tôi vừa ăn cơm vừa le lưỡi với nó, còn thằng bé phồng mồm, mắt rực lửa nhìn tôi, hắn đã cười thành tiếng.

Nhìn Đức Tiến dẩu nụ cười trong mu bàn tay phải, tôi và thằng bé ngo ngác nhìn hần.

Biết mình đã vô tình diễn hài cho Đức Tiến xem từ nãy đến giờ, mặt tôi hơi ửng đỏ, tôi xấu hổ không dám nhìn thẳng vào mắt hần.

Thằng bé thì lại trái ngược hoàn toàn, nó ngây thơ hỏi.

_Tại sao đang ăn cơm, bố lại cười ?

Đức Tiến “khụ” một tiếng, hần cố gắng dẩu tiếng cười trong cổ họng.

_Bố đâu có cười, bố bị mắc nghẹn thức ăn nên cần ho vài tiếng.

Thằng bé ngẫm nghĩ một lát, nó phản bác lại ngay.

_Bố nói dối, rõ ràng con thấy bố cười tùm tùm còn gì ?

Lần này, đến lượt tôi cười thành tiếng. Ngụm rượu trong miệng, suýt chút nữa khiến tôi bị sặc. Xem ra tôi đã đánh giá cao trí tuệ của thằng bé rồi. Nó vẫn còn là một đứa trẻ con.

Thằng bé chuyển mục tiêu chú ý từ bố nó sang tôi.

_Bà cô già kia ! Không phải bà cũng bị mắc nghẹn thức ăn đấy chứ ?

_Phụt !

Tôi không còn kìm nén được nữa. Tôi ôm lấy bụng, tôi cười lạnh lót, tôi cười đến chảy cả nước mắt.

Đức Tiến cũng không nhịn được cười, đôi vai hần run run, mặc dù không cười dữ dội và thoải mái như tôi, nhưng tiếng cười trầm ấm của hần cũng đủ xua tan đi sự lạnh giá của mùa đông.

Hai chị giúp việc và chú quản gia cũng cười theo chúng tôi.

Người duy nhất ở đây không cười là thằng bé. Nó hết nhìn người nọ rồi lại đến người kia, nó ngo ngác không hiểu có chuyện gì vui, mà hôm nay cả nhà đều cười vui vẻ như thế.

Nhờ tiếng cười, chúng tôi đã không còn nói chuyện giọng gao và không khí xung quanh không còn u ám như tối hôm qua nữa.

Tôi mặc dù vẫn không thể gạt bỏ được áy náy của bản thân dành cho Đức Hải, nhưng đã thấy nhẹ nhõm hơn.

Đức Tiến là một người đàn ông thâm trầm, nên tôi không thể đoán được suy nghĩ trong đầu hần. Tôi chỉ cảm nhận được ánh mắt hần nhìn tôi ngày càng khó hiểu. Tôi có một dự cảm bất an cho mối quan hệ giữa tôi và hần.

Tôi lúc này rất muốn làm rõ tình cảm mà tôi dành cho Đức Tiến, tôi muốn biết có đúng là tôi đang thích hần không, hay đó là chỉ là suy nghĩ bông bột nhất thời. Hần là người đàn ông đầu tiên tôi tiếp xúc thân mật và nhiều hơn bất cứ ai, đồng thời cũng là người có thể kiểm soát và điều khiển được tính cách bông bột và hiếu động của tôi. Cả đời tôi, tôi chưa sợ ai như sợ hần, cũng không biết ơn ai nhiều như biết ơn hần.

Ăn xong bữa sáng, theo thường lệ, Đức Tiến đi làm, tôi và thằng bé ở nhà.

Hôm nay, tôi không có tâm trạng đùa nghịch hay bày ra các trò chơi giống như mọi hôm. Ngồi trong phòng ngủ ở trên lầu hai, đầu óc tôi không thể tập trung vào trang sách đang cầm trên tay. Đầu óc tôi lúc nào cũng nghĩ về Đức Hải, và vết thương ở chân phải của hần. Nếu tôi không thể chăm sóc cho hần, tôi sẽ phát điên lên mất.

Cất trả cuốn sách lên kệ sách ở trên tủ gỗ, được kê ở đầu giường, tôi đi qua đi lại trong phòng, tôi muốn tinh thần mình trấn tĩnh lại.

Đi đến khi chân mỏi nhừ, và đầu quay cuồng vì chóng mặt, tôi mới loạng choạng đi ra ban công.

Bầu trời hôm nay rất trong xanh, nắng ấm bao phủ khắp mọi nơi, cây cối xanh tươi. Mấy chậu hoa được đặt trên ban công, ngày nào cũng được hai chị giúp việc tưới nước.

Tôi hít lấy hương thơm trên những bông hoa hướng dương, mắt tôi mở to nhìn những chiếc lá xanh mon mẫm. Hít một hơi thật sâu, thở ra, tôi thấy đầu óc mình đã dần thanh tĩnh hơn.

Đứng ngắm cảnh một lúc, tôi quyết định sẽ đi thăm Đức Hải. Tôi mặc kệ hần có ưa tôi không, hay có chào đón tôi đến nhà hần không, tôi chỉ cần biết mình phải trả ơn cho hần, hỏi thăm bệnh tình của hần.

Lòng đã quyết, tôi nhanh chóng mở cửa phòng, rồi đi tìm thằng bé.

Thằng bé không có ở trong phòng, nó đang ngồi đọc truyện tranh ở trên xích đu ngoài sân vườn.

Đứng nhìn nó từ xa, tôi cười gian trá, tính cách nghịch ngợm và hiếu thắng trong tôi lại trỗi dậy. Lần trước thằng bé dám chê tôi không có khả năng khiến cho nó giật nảy mình, lần này tôi quyết tâm làm cho nó tâm phục khẩu phục thì thôi.

Đi bằng mười đầu ngón chân, tay tôi che miệng cười thầm, tôi rón rén và nhẹ nhàng tiến lại gần phía nó đang ngồi.

Đứng ở đằng sau lưng nó, tôi dơ hai tay lên, miệng há to. Tôi chưa kịp thực hiện được ý đồ của mình, thằng bé đã “hừ” lạnh lên tiếng.

_Bà lại muốn thử hù dọa nữa sao ? Lần trước bà nghịch vẫn còn chưa chán sao ?

Tôi không hiểu làm cách nào mà thằng bé có thể phát hiện ra tôi đang đứng ở phía sau lưng nó, rõ ràng nó đang cầm cúi đọc truyện tranh kia mà.

Như để giải thích cho thắc mắc của tôi, thằng bé khinh thường nói tiếp.

_Bà đi lạch bạch như một con vịt bầu thì ai mà chả nghe tiếng.

Tôi ịu xù hạ hai tay xuống, mặt tôi tiu ngưu như một con chó con bị mắng oan một trận.

Thằng bé không thèm để ý đến tôi, mắt nó vẫn nhìn chăm chú vào trang truyện tranh trước mặt.

Không hù dọa được thằng bé, khiến tôi thất vọng ngồi xuống bên cạnh nó. Ngồi ngắm mây trời một lúc, tôi rủ rê thằng bé.

_Em có muốn cùng chị đi chơi không ?

Thằng bé ngược mắt nhìn tôi.

Tôi vui mừng vì thằng bé không còn lờ tôi đi nữa.

_Em có biết nhà Đức Hải ở đâu không ?

Thằng bé gật đầu, khuôn mặt nó không dấu được vẻ háo hức chờ mong.

_Biết. Chị hỏi để làm gì ?

_Đức Hải đang bị thương ở chân, nên chị muốn cùng em đến thăm anh ấy.

Thằng bé cười tươi, nó reo lên phấn khích.

_Chị nói thật chứ, có đúng là chị sẽ đưa em đến nhà chú Đức Hải chơi không ?

Tinh thần kích động và vui sướng của thằng bé khiến tôi vui lây.

_Chị nói thật, chị không có lừa em. Chỉ cần em biết nhà anh ấy ở đâu là được rồi.

_Em biết ! Em biết nhà chú ấy ở đâu.

Thằng bé nhanh mồm nói liên tiếp như sợ tôi sẽ đổi ý không đưa nó đến nhà Đức Hải chơi. Thằng bé hình như rất quý và rất thích Đức Hải. Tôi thấy Đức Hải và thằng bé có nhiều nét tương đồng hơn Đức Tiến.

Mặc dù thằng bé nói rằng, nó biết nhà Đức Hải ở đâu, nhưng tôi vẫn sợ nó là một đứa trẻ con nên có đôi khi không nhớ rõ được những nơi mà nó đã từng đi qua. Cao Hùng là một thành phố đông dân cư, tôi lại là người lạ ở đây, nên tôi không thể chủ quan coi thường an nguy của bản thân và của thằng bé.

Để đảm bảo mình không bị lạc, tôi đã cẩn thận hỏi chú quản gia địa chỉ nhà Đức Hải, sau đó ghi vào một tờ giấy.

Chú quản gia muốn đưa tôi và thằng bé đi, nhưng tôi từ chối. Tôi không muốn làm phiền chú, cũng không muốn chú phải chờ đợi chúng tôi trong khi tôi đang ở nhà Đức Hải chơi. Tôi là một cô bé ham vui nên không thích bị gò bó và không muốn bị người khác quản lý.

Đức Tiến đã cho tôi một ít tiền mặt và một cái thẻ rút tiền tự động. Tôi không biết số tiền mà hắn cho tôi sử dụng là bao nhiêu, nhưng tôi nghĩ là rất nhiều.

Sau khi thay quần áo xong, tôi cùng thằng bé háo hức đi nhanh ra cổng.

Đã mang theo tiền, điện thoại và giấy ghi điện chỉ của nhà Đức Hải, tôi có thể yên tâm là mình không bị lạc đường. Chỉ cần tôi có số điện thoại bàn ở nhà Đức Hải và số điện thoại di động của hắn, tôi không còn lo lắng gì cả. Tôi tin bây giờ ban ngày, sẽ không có ai muốn cướp giật tiền của một cô gái đi tay không như tôi. Tôi cũng không lo sợ bị bắt cóc, vì tôi không phải con của một nhà tỉ phú nhiều tiền lắm của, hay gây thù chuốc oán với ai.

Phải đi mất một đoạn khá xa, tôi và thằng bé mới bắt được một chiếc xe tắc xi.

Đưa tờ giấy có ghi điện chỉ nhà riêng của Đức Hải, tôi yêu cầu anh tài xế chờ tôi đến đó.

Trên đường đến nhà Đức Hải, thằng bé nồn nóng bảo tôi.

_Không biết bao lâu mới có thể đến được nhà của chú Đức Hải ?

Tôi mỉm cười trấn an thằng bé.

_Chị nghĩ chỉ mấy hơn 20 phút đi xe thôi. Trước khi đi, chị đã xem bản đồ rồi.

Thằng bé cười toe toét, mắt nó bùng sáng, mặt nó lấp lánh niềm vui.

_Khi nào đến nơi, chị nhớ làm món cá nướng cho em và chú Đức Hải ăn.

Nhìn vẻ mặt háu ăn của nó, tôi không nhịn được cười.

_Em thích ăn cá nướng đến thế sao ?

_Em rất thích.

_Nếu em đã thích ăn như thế, sao không bảo bố em hay chú Đức Hải thường xuyên đưa em đi ăn ở một nhà hàng nào đó ?

Thằng bé ù ừ xù đáp.

_Bố em đi làm suốt, đâu có mấy khi ở nhà. Còn chú Đức Hải thỉnh thoảng mới đến nhà em chơi. Chú ấy cũng bận đi đóng phim, đi lưu diễn khắp nơi, nên không thể thường xuyên dẫn em đi ăn ở bên ngoài.

Thấy thằng bé buồn, tôi cũng buồn lây theo nó. Kéo nó ngồi lên lòng, tôi cười hỏi.

_Em có muốn trong thời gian chị ở đây, hai chị em mình thường xuyên đi chơi và đi ăn ở nhà hàng không ?

Thằng bé nồn nóng và háo hức hỏi tôi.

_Chị nói thật chứ ?

Tôi giả bộ làm mặt giận.

_Chị đã nói dối em điều gì chưa ?

Thằng bé sợ tôi giận, rồi không chơi với nó nữa, nó vội xum xoe nịnh tôi khác hẳn mọi khi.

_Em xin lỗi. Chị không có lừa em, là em nói sai.

Hiếm khi thấy thằng bé tỏ ra biết điều và ngoan ngoãn như thế này, tôi thích thú bật cười. Thằng bé càng lúc càng đáng yêu.

Không giống như dự đoán của tôi, vì đường bị ách tắc giao thông, lại phải vượt qua gần 10 cái đèn đỏ và ngã tư, nhà Đức Hải lại ở gần vùng ngoại ô, nên đã mất nhiều thời gian hơn tôi tưởng.

Trả tiền đi xe tắc xi cho anh tài xế xong, tôi và thằng bé cùng bước xuống xe.

Trước mặt chúng tôi là một căn nhà kính hai tầng rất sang trọng và xinh đẹp.

Tôi choáng váng khi thấy được sự xa xỉ của căn biệt thự của Đức Hải. Tôi quá kinh ngạc nên không thể thốt nổi nên lời, tiếng hét phấn kích đều bị giữ chặt ở trong cổ họng. Mồm tôi há hốc, còn tròng mắt tôi gần rớt xuống đất.

Thằng bé thấy bộ mặt ngố của tôi, nó buồn cười bảo tôi.

_Chị ngậm miệng và thu lại tròng mắt của mình đi, nếu không mọi người lại tưởng chị bị hóa đá ở đây thì khổ.

Nhờ tiếng nhắc nhở của thằng bé, tôi mới lúng túng gãi đầu hỏi nó.

_Em có chắc đây là nhà của Đức Hải không ?

Chúa ơi ! Tôi không ngừng than thở. Có nhất thiết phải sống xa hoa và lãng phí như thế này không ? Dù Đức Hải có là một minh tinh đi chăng nữa, cũng nên sống tiết kiệm một chút chứ ?

_Đúng, đây là nhà của chú Đức Hải.

Lời khẳng định của thằng đánh tan nốt ảo tưởng còn lại của tôi. Nhìn căn nhà của hấn, tôi lại tưởng mình đang chiêm ngưỡng một dinh thự của một vương tử nào đấy.

Thằng bé giục tôi.

_Chị còn đứng ngơ ngác ở đấy làm gì ? Còn không mau bấm chuông cổng đi ?

Lúc còn ở nhà Đức Tiến, tôi hăm hở quyết tâm đến thăm Đức Hải bằng được, nhưng khi đến nơi rồi, tôi lại muốn nhanh chóng quay về.

Tôi ngập ngừng bảo thằng bé.

_Hay..hay là chúng ta đi về đi. Chị..chị thấy chắc Đức Hải cũng không muốn chúng ta đến quấy rầy cuộc sống riêng tư của anh ấy đâu.

Thằng bé phồng mồm phản bác lại lời tôi nói.

_Chị đang nói lung tung gì thế hả ? Phải vất vả lắm chúng ta mới đến được tận đây, sao chị nói về là có thể về được ? Nếu chị không muốn vào thăm chú ấy, thì một mình em vào.

Tôi xoa hai tay vào nhau, mắt nhìn nọt nhìn thằng bé.

_Biết đâu Đức Hải đã đi đâu đó rồi thì sao ? Chúng ta nên đi về, để hôm khác rồi hãy đến thăm anh ấy sau.

Thằng bé khinh thường không thèm đáp lại lời tôi nói, nó hùng hổ tiến đến cánh cổng sắt. Vì nó quá nhỏ bé, nên không thể với tới được cái chuông cổng. Nó tức giận hét âm lên.

_Bà cô già kia ! Bà có giúp tôi không hả ?

Tôi nhăn nhó, tôi rất muốn hét vang. Tại sao tôi lại ngu ngốc rủ thằng bé đến đây làm gì, để bây giờ nó hung dữ quát mắng tôi ? Tôi là người lớn, hay là nó đây ?

Mặc dù than vãn là thế, tôi vẫn phải giúp nó bấm chuông cổng. Từng tiếng “Kính coong !” vang lên. Vừa bấm chuông, tôi vừa cầu nguyện là Đức Hải không có nhà, để tôi không phải theo thằng bé đi vào trong nhà hấn.

Bấm chuông một lúc mà không thấy có ai ra mở cổng, tôi sung sướng xoa hai tay vào nhau, miệng cười toe toét.

_Đấy, em đã thấy chưa ? Rõ ràng là Đức Hải không có ở nhà, hai chúng ta đi về thôi.

Thằng bé tiu ngưu, mặt nó buồn rười rượi, bao nhiêu mong ước và hy vọng của nó đều tan biến. Nó đã mong ngóng được cùng Đức Hải và tôi chơi đùa với nhau giống như hai hôm trước biết bao.

Nụ cười trên môi tôi cứng đờ, khi trông thấy khuôn mặt cún con của nó. Tôi nhẹ nhàng vỗ về và an ủi nó.

_Em đừng buồn, chúng ta không thể thăm hỏi được chú ấy vào ngày hôm nay, thì hôm khác chị lại đưa em đến đây.

Thằng bé tuy vẫn còn thất vọng và chán nản, nhưng nó không còn buồn chán như lúc trước nữa.

Trong khi tôi và thằng bé đang đứng nói chuyện và thì thầm to nhỏ ở trước cổng, Đức Hải đột nhiên đi từ trong nhà ra.

Hấn đang mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, mái tóc màu vàng rối bù, khuôn mặt mệt mỏi và ngái ngủ, chân khập khiễng bước dần ra cổng.

Hình như tôi và thằng bé đã phá ngang giấc ngủ của hấn, nên mặt hấn mới hầm hầm tức giận, mắt hấn rục rủa, còn môi hấn mím chặt.

Hấn thô lỗ mở rộng cánh cổng sắt, miệng hấn quát to.

_Ai thế hả ?

Tôi và thằng bé giật mình nhìn hấn, mắt tôi và mắt thằng bé tròn xoe, mặt sững sờ không dám tin. Chúng tôi tưởng hấn không có nhà, không ngờ hấn chỉ là chậm chạp không nhanh ra mở cổng cho hai chúng tôi mà thôi.

Vào giây phút nhìn thấy hấn, tôi chỉ muốn co giò bỏ chạy cho thật nhanh.

Trái ngược với tâm trạng hốt hoảng và lo âu của tôi, thằng bé lại reo ầm lên.

_A ! Chú Đức Hải ! Chú có ở nhà, mừng quá, mừng quá !

Nó sung sướng nhảy cẫng lên, rồi ôm chặt lấy chân Đức Hải.

Sự xuất hiện của tôi và thằng bé cũng khiến hấn ngạc nhiên không kém. Có lẽ hấn không mong đợi là chúng tôi sẽ đến thăm hấn.

Tôi ngượng ngịu hết gãi đầu, lại gãi tai, chân vô thức đá lung tung vào không khí, miệng ấp úng lên tiếng.

_ Chào... chào anh !

Đức Hải lạnh lùng nhìn tôi, khuôn mặt lạnh băng. Hắn lạnh nhạt phun ra một câu.

_ Cô đến đây làm gì ?

Thái độ lạnh nhạt và xa cách của Đức Hải đã làm chùn bước chân của tôi. Tôi không dám tự tiện xông vào nhà hắn, cũng không có dũng khí bước vào nhà hắn nữa bước. Tôi nghĩ mình nên đi về.

Tôi đi giật lùi hai bước, miệng méo xệch.

_ Xin.....xin lỗi vì đã quấy rầy anh. Tôi...tôi không dám làm phiền anh nữa, tôi đi về đây.

Tôi cứng ngắc quay người, tôi muốn đi ngay lập tức.

Thằng bé ngơ ngác hết nhìn tôi lại nhìn Đức Hải, nó khó hiểu hỏi tôi.

_ Đã đến tận đây rồi, chị còn muốn đi đâu nữa ? Chẳng phải chú Đức Hải có nhà sao ?

Tôi khó nhọc quay lại bảo thằng bé.

_ Em muốn ở đây chơi, hay là theo chị đi về nhà ?

Thằng bé giật giật vạt áo của Đức Hải, nó nhìn hắn bằng đôi mắt chờ mong.

_ Chú bảo chị Khánh Băng ở lại đi. Trưa nay cháu muốn chị ấy làm món cá nướng cho hai chú cháu mình ăn.

Từ lúc nhìn thấy tôi, Đức Hải vẫn lạnh lùng nhìn tôi.

_ Cô muốn ở lại hay là ra về ?

Hắn hỏi tôi nước đôi. Nói theo kiểu của hắn, chẳng khác gì vừa ấm vừa xoa, vừa tỏ ra cao thượng vì cho tôi quyền lựa chọn, nhưng thật ra hắn muốn đuổi khách hơn.

Tôi bực mình và tức giận nhìn hắn.

_ Nếu anh không hoan nghênh tôi đến nhà anh thì thôi, tôi cũng không cần. Tôi thấy mình thật ngốc khi lo lắng cho anh.

Tôi “hừ” lạnh một tiếng, sau đó bỏ đi thẳng. Nộ khí giận dữ đang thiêu đốt tôi, nên tôi cũng không cần biết là thằng bé có muốn đi theo tôi về nhà bố nó không.

_ Đứng lại !

Đức Hải cao giọng quát.

Đang đi, tôi dừng lại. Tay tôi vo lại thành hình nắm đấm, răng nghiến chặt, mắt rực lửa. Không thèm quay lại nhìn hắn, tôi cảm phẫn hờn.

_ Anh muốn gì ?

_ Đã đến rồi thì cô vào đi.

Hắn lạnh nhạt bảo tôi. Nói xong, hắn cũng không cần biết là tôi có đồng ý không, nắm lấy tay thằng bé, hắn khập khiễng dẫn thằng bé đi vào trong nhà.

Tôi khóc không ra nước mắt. Tôi than vãn thờ dài. Nếu tôi bỏ đi vào lúc này, chẳng phải tôi trẻ con lắm sao. Nhất định khi về đến nhà, thằng bé sẽ khinh thường tôi nhỏ mọn và không biết điều.

Vò đầu bứt tóc, sau hai phút hít vào thở ra, tôi quay 180 độ, xoay đó lưng thừng tiến dần đến cánh cổng sắt. Tôi thập thò đứng trước cổng. Trong đầu tôi có hàng vạn hàng nghìn câu hỏi rằng: “Mình có nên vào không, có nên không ?”

Mặc dù cánh cổng sắt của Đức Hải mở rộng chào đón tôi, nhưng chủ nhân của nó lại không lịch sự và tốt bụng chút nào.

Tôi đập nhẹ đầu vào tường, mặt nhăn nhó khổ sở. Trông tôi lúc này, chẳng khác gì một diễn viên đang diễn cảnh dấn vật nội tâm và đấu tranh tâm lý của chính mình.

Đứng ở trên vỉa hè, hai tay khoanh trước ngực, Đức Hải chăm chú nhìn tôi. Lúc này, hắn tức giận và bực mình là thế, nhưng sau khi xem khả năng diễn

xuất siêu tự nhiên và xuất thần của tôi, khoe môi hân co giật, mắt hân nheo lại, lông mày hân phập phồng. Hân đang cố nín cười.

Nếu có thể, tôi nghĩ mình có thể trở thành một diễn viên hài. Với tài năng thiên bẩm của mình, tôi tin mình có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Cuối cùng không thể chịu nổi được nữa, Đức Hải thở hắt ra một hơi, hân không tình nguyện đi khắp khiêng ra cổng.

Tôi hét di trán vào bờ tường, tay đập đập vào tường, mắt nhìn xuống đất, miệng không ngừng than vãn. Vì diễn quá nhập tâm, nên tôi không hay là Đức Hải đang mặt lạnh như tiền đứng ở phía sau lưng tôi.

_Cô quấy phá đủ chưa hả ? Rút cuộc cô có vào nhà không ?

_A...a...a...!

Tôi hốt hoảng nhảy dựng lên, hậu quả cánh cổng sắt có cổng chào của hân, đập thật mạnh vào đầu tôi.

Tôi kêu lên thảm thiết, nước mắt lưng tròng, tay không ngừng xoa đầu, môi run run, miệng oán hận mắng hân.

_Đồ điên ! Anh là ma hay người thế hả ? Trước khi anh đến cũng phải thông báo với tôi một tiếng chứ ?

Môi hân co giật càng lúc càng nhiều, vai hân rung mạnh, cuối cùng tiếng cười cũng bật ra khỏi cổ họng hân.

Khi nhìn thấy nụ cười của hân, tôi ngừng khóc, ngừng hét, ngừng mắng hân, cũng ngừng luôn động tác lấy tay không ngừng xoa vào đỉnh đầu của mình.

Thật không thể tin được ! Nụ cười của hân đẹp quá ! Tôi nghĩ dù có phải trả hơn 100 triệu để có thể nhìn thấy được nụ cười của hân, cũng có người sẽ làm.

Nụ cười của hân còn đẹp và rực rỡ hơn cả ánh mặt trời. Hân cười khiến cho khuôn mặt hân phẳng lặng giống như mặt biển trong xanh đang được chiếu sáng bởi ánh trăng trong đêm rằm.

Mặt tôi ửng đỏ, trái tim bất giác run lên, chân tay tôi trở nên luống cuống và thừa thãi.

Khi tiếng cười của hân dứt, tôi thấy nuối tiếc, tôi lúng túng và ngượng ngùng vội cup mắt xuống. Đôi lông mi dài của tôi đã che khuất đi ánh mắt ngưỡng mộ mà tôi dành cho hân.

_Đi vào trong nhà đi !

Tiếng cười đã giúp hân bớt bức bối và khó chịu, lúc này hân không còn lạnh nhạt và cau có với tôi nữa.

Tôi rơi vào tình trạng dở khóc dở cười. Chẳng lẽ tôi phải cảm ơn tính cách hậu đậu và ngớ ngẩn của mình ?

Thằng bé đang ngồi chơi ở trong ghế sofa ngoài phòng khách. Thấy tôi và Đức Hải bây giờ mới vào, nó cau mày hỏi tôi.

_Chị làm gì mà lâu thế ?

Tôi ngượng ngịu trả lời nó.

_Chị...chị ngắm cảnh.

Đức Hải nhếch mép cười nhạt, hân giấu cợt nhìn cười.

_Cô ngắm đã đủ chưa ?

Tôi xa xăm mặt, tôi trừng mắt nhìn hân.

_Việc đó thì có liên quan gì đến anh.

Đức Hải thoải mái ngồi xuống ghế sofa, ngã người ra sau ghế, hân lạnh nhạt hỏi tôi.

_Cô đến đây làm gì ?

Tôi nhìn xuống bàn chân bị bó bột của Đức Hải.

_Anh không sao chứ ? Chân của anh chỉ bị bong gân nhẹ thôi đúng không ?

_Không cần cô phải quan tâm. Sau khi uống nước xong, cô và thằng bé đi về đi.

Tôi không biết tại sao Đức Hải luôn đối xử lạnh nhạt và xa cách với tôi. Nhớ lại thái độ vui vẻ và ôn nhu của hân vào hai ngày trước, tôi lại tưởng mình bị ảo giác. Tôi đã quá ngây thơ khi cho rằng, mối quan hệ giữa tôi và hân có thể biến chuyển, nhưng mà xem ra, tôi chỉ là đang tự lừa dối chính mình.

Phần nộ và tức giận chỉ vừa mới xẹp xuống được một chút, giờ vì hấn, lại có nguy cơ bùng phát.

Tôi vắt chân chữ ngũ, ngồi thật thẳng, tôi lạnh lùng nhìn hấn.

_Anh nói rằng, anh muốn mời tôi uống nước, vậy nước đâu ?

Thằng bé bị không khí căng thẳng và đượm mùi thuốc súng, khiến nó cũng căng thẳng và lo sợ theo. Mắt nó cẩn thận quan sát và đánh giá hai chúng tôi.

Đức Hải lười biếng trả lời tôi.

_Cô muốn uống nước chứ gì ? Nếu muốn uống thì tự đi mà lấy.

Đây là cách mà hấn tiếp đón khách của mình sao ? Hấn còn có thể dùng miệng lưỡi châm chọc tôi chứng tỏ tinh thần và sức khỏe của hấn vẫn rất tốt.

Tôi bực bội đứng dậy, tôi miễn cưỡng hỏi hấn.

_Tủ lạnh của anh ở chỗ nào ?

_Trong nhà bếp.

_Nhà bếp ở đâu ?

_Đi thẳng, sau đó rẽ phải.

Thằng bé há hốc mồm, đôi mắt trong veo và xinh đẹp của nó tròn xoe nhìn tôi và hấn. Chắc nó không dám tin là chúng tôi còn trẻ con hơn cả nó.

Tìm được nhà bếp của Đức Hải, tôi liền mở tủ lạnh, sau đó lấy nước lọc và nước ngọt cho tôi và thằng bé. Nghĩ lại thái độ tiếp khách bất lịch sự của tên kia, tôi hận không thể dạy cho tên kia một bài học. Hừ ! Nếu không phải do tôi nợ tên kia, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ tìm đến nhà hấn để thăm hỏi hấn và sẽ không bị hấn đối xử với mình giống như một tên khất cái đang bắt hấn phải bỏ thí cho ít thức ăn.

Mở nắp chai nước khoáng, tôi uống ngay một ngụm cho đỡ khát và để hạ hỏa. Tôi sợ nếu không mau chóng lấy lại được tinh thần, tôi sẽ mắng tên chết tiệt kia một trận, và sẽ có ầu đả ở đây không biết chừng.

Vừa nghĩ đến Đức Hải, vừa uống nước, nên tôi đâu hay tôi đã uống gần hết nửa chai nước khoáng.

Thêm một lần nữa, Đức Hải lại vô thanh vô thức xuất hiện ở sau lưng tôi.

Thấy tôi uống nước giống như một người đã ba ngày chưa được uống một ngụm nước nào, khoanh tay trước ngực, Đức Hải cười nhạt hỏi.

_Cô muốn uống bù nước đúng không ?

_Phụt !

Ngụm nước khoáng trong miệng tôi phun ra ngoài, tôi giật mình quay lại nhìn Đức Hải.

_Đồ điên ! Nếu không thể dọa chết tôi, thì anh không sống được đúng không ? – Tôi điên tiết quát âm lên.

_Cô vừa bảo ai là đồ điên thế hả ? – Đức Hải nghiêng rằng nghiêng lợi quát lại tôi.

Tôi và hấn lúc này giống hệt hai kẻ thù sắp sửa xông vào đánh nhau và muốn hạ gục đối thủ bằng ánh mắt sắc bén của mình.

_Anh muốn gì ? – Tôi thờ dài, mắt chán nản nhìn hấn.

_Không gì cả. – Đức Hải cao ngạo trả lời tôi, khuôn mặt hấn càng lúc càng lạnh, môi hấn mím chặt.

Tôi biết nếu mình còn tiếp tục ở đây cũng không mang lại kết quả gì. Đức Hải không ưa tôi, và không muốn tôi tới thăm hấn. Tôi nên biết điều mà rút lui mới phải.

Tôi cầm lấy một chai nước khoáng và một chai nước ngọt trong tủ lạnh, sau đó đóng cửa tủ lạnh lại.

_Tôi xin lỗi vì đã đến đây làm phiền anh. Thấy anh vẫn khỏe mạnh và tinh thần tốt thế này là tôi yên tâm rồi. Tôi xin phép được ra về.

Nói xong, tôi xoay người đi lướt qua chỗ Đức Hải đứng.

_Cô đến đây thăm tôi ? – Đức Hải nhú mày hỏi tôi, giọng hấn không có một chút tin tưởng.

_Đúng ! – Tôi bực mình không thèm quay lại nhìn hấn.

_Nếu đã đến đây thăm tôi, cô cũng nên tỏ ra có một chút thành ý đi chứ ? – Môi hắn nhếch lên, mắt hắn sắc bén nhìn tôi.

Lần này, tôi không thể không quay lại nhìn hắn.

_Thành ý ? Anh muốn tôi làm gì cho anh ?

Tay Đức Hải vươn ra, hắn nắm lấy cánh tay trái của tôi, rồi lôi tôi đứng sát vào người hắn.

_Vì cô, nên tôi mới bị bong gân đúng không ? – Đức Hải cúi gần sát vào mặt tôi.

_Đúng ! – Tôi lúng túng đáp.

_Vì điều này, cô phải có trách nhiệm chăm sóc cho tôi đến khi nào tôi lành bệnh thì thôi. – Đức Hải thân nhiên tuyên bố đạo lý bất di bất dịch đó. Hắn có ơn với tôi, nên hắn bắt tôi phải trả ơn cho hắn.

Lúc đầu, tôi rất muốn làm một điều gì đó cho Đức Hải, nhưng khi nghe chính miệng hắn nói, tôi lại muốn co giò bỏ chạy. Trông hắn đáng sợ quá ! Tôi không dám tưởng tượng những ngày chăm sóc cho hắn, hắn sẽ hành hạ tôi thảm khốc như thế nào.

_Sao thế, cô bắt đầu sợ rồi à ? – Đức Hải mai mỉa hỏi tôi.

Tôi nuốt nước bọt, cổ họng tôi khô khốc.

_Tôi cần câu trả lời của cô. – Đức Hải nâng cằm tôi lên, đôi mắt đen sâu của hắn nhìn thẳng vào mắt tôi.

Dưới sức nóng trong đôi mắt hắn, và giọng nói giống như là thỏi miên của hắn, chân tay tôi hư xuyên, tôi đứng không còn vững.

_Nếu cô không muốn, tôi cũng không ép cô. – Giọng nói trầm và sâu của hắn một lần nữa lại vang lên bên tai tôi.

Tôi siết chặt hai tay, mắt tôi không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Tôi phải cố điều chỉnh nhịp đập nhanh trong trái tim mình, cố trấn tĩnh tinh thần để lấy lại sự tỉnh táo cho bản thân.

_Tôi đồng ý, chỉ cần anh không tìm cách làm khó tôi là được. – Cuối cùng bằng nỗ lực của chính mình, tôi gạt bỏ tay Đức Hải ra khỏi cằm, mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, và bình tĩnh trả lời hắn.

_Tôi hy vọng cô có thể làm đúng theo những gì mà cô nói. – Đức Hải lạnh lùng nói, đôi mắt hắn trống rỗng nhìn tôi, tay hắn dừng lại ở khoảng không. Đáng vẻ hắn trông mặt mát và buồn đau.

_Tôi muốn ăn cơm. – Đức Hải dứt hai tay vào túi quần, cơ thể dựa vào bờ tường, hắn ra lệnh cho tôi, giống như đang bảo một cô hầu đi nấu thức ăn cho hắn.

_Anh muốn ăn gì ? – Tôi mặc dù tức muốn điên lên, nhưng phải cố nén nhịn. Dù sao hắn cũng là ân nhân của tôi, nên tôi phải làm tròn bổn phận của một người đi trả ơn.

_Xem ra cô rất biết điều. – Đức Hải nhếch mép cười nhạt, đôi mắt đen sâu của hắn chiếu thẳng vào người tôi.

Tôi không dám đón nhận ánh mắt của Đức Hải. Hắn cho tôi cảm giác buồn đau và thống khổ. Tôi không hiểu vì sao, hắn lại nhìn tôi bằng ánh mắt của một kẻ đau lòng và thất tình. Tôi và hắn có quan hệ đặc biệt gì đâu, tôi và hắn chẳng qua chỉ là hai người có ơn và trả ơn mà thôi.

Đức Hải bắt tôi phải làm mấy món ăn cho hắn và thằng bé ăn. Tôi trở thành người làm miễn phí và không công. Tôi rất muốn hét ầm lên, muốn đánh hắn một trận. Chết tiệt ! Hắn đang lợi dụng lòng tốt của tôi để hành hạ tôi cho bố ghét đây mà.

Mất hơn một tiếng, tôi mới nấu xong. Dọn hết thức ăn lên bàn, tôi giục Đức Hải và thằng bé xuống bếp ăn cơm.

_Ngon quá ! Thơm quá ! – Thằng bé sung sướng reo ầm lên, khi nó nhìn thấy món cá mà nó yêu thích.

Tôi mỉm cười xoa đầu nó. Kéo ghế, tôi ấn nó ngồi xuống.

Đức Hải ngồi một bên, tôi và thằng bé ngồi một bên.

Mặc dù không ưa gì hắn, nhưng tôi vẫn chu đáo lấy thức ăn cho hắn.

Bắt gặp ánh mắt kì lạ của hắn dành cho mình, tôi bất giác tim đập chân run. Tôi lúng túng quay sang bảo thằng bé.

_Ăn đi nhóc ! Thức ăn sắp nguội rồi kìa !

Thằng bé dùng đũa gấp ngay một miếng cá trong bát của nó, rồi cho lên miệng. Nó vừa ăn, vừa cười vui vẻ.

Tôi hài lòng, khi thấy cả hấn và thằng bé đều ăn ngon miệng và ăn rất nhiều.

Tôi ăn rất ít, đa số toàn bộ thời gian tôi đều giúp thằng bé gỡ xương cá và gấp thức ăn cho nó.

Đức Hải vừa ăn vừa quan sát hai chúng tôi. Đôi mắt đen sâu của hấn không lúc nào rời khỏi khuôn mặt tôi.

Tôi vì mãi tập trung nói cười với thằng bé, nên không chú ý đến hấn. Nếu tôi biết mình đã trở thành mục tiêu cho hấn nhìn ngắm và quan sát, tôi đã không dám tự nhiên phô diễn khả năng diễn siêu tự nhiên và ngây thơ của mình.

Kết thúc bữa ăn, tôi lo dọn bàn ăn và rửa chén bát. Thằng bé và Đức Hải đưa nhau lên lầu chơi.

Hoàn thành xong một đồng công việc không tên, tôi rửa sạch tay và mặt cho mát.

Thấy đã ở chơi nhà Đức Hải một lúc lâu rồi, nên tôi lên lầu tìm thằng bé, tôi muốn đưa nó trở về nhà Đức Tiến. Tôi sợ nếu chúng tôi đi lâu quá, hấn sẽ lo lắng cho chúng tôi.

_Cộc ! Cộc ! – Tôi gõ cửa phòng ngủ của Đức Hải.

_Vào đi ! – Đức Hải bảo tôi.

Tôi lúng túng mở cửa phòng, sau đó ló đầu vào.

Thằng bé đang ngồi chơi ở dưới sàn nhà, trên tay nó đang cầm điều khiển xe ô tô từ xa. Đức Hải đang nằm ở trên giường đọc tạp chí. Nhìn họ rất giống hai cha con.

_Đức Trọng ! Đã đến lúc chúng ta phải về rồi. – Tôi lên tiếng nhắc nhở thằng bé.

_Em không muốn về bây giờ. – Thằng bé ham chơi không chịu nghe lời tôi.

_Cô muốn về bây giờ sao ? – Đức Hải tay cầm tạp chí truyền hình, mắt nhìn tôi.

_Cũng đã quá trưa rồi, nên tôi phải về nhà. – Tôi bối rối không dám nhìn thẳng vào mắt hấn.

_Cô đã làm xong việc đâu mà đòi về. – Đức Hải cười lạnh lẽo bảo tôi.

Tôi rùng mình ớn lạnh khi nhìn thấy nụ cười của hấn. Người tôi đông cứng, còn lồng ngực tôi bị bóp nghẹn, tôi không thể thở được. Hấn trông chẳng khác gì một ác ma.

_Cô đã nói là cô sẽ trả ơn cho tôi đúng không ? – Đức Hải lặp lại câu hỏi lúc nãy.

_Đúng ! – Tôi trả lời hấn như một cái máy.

_Nếu đã muốn trả ơn cho tôi, sao cô có thể nói về là về được. Tôi vẫn còn chưa bảo cô làm hết việc nhà kia mà.

Chúa ơi ! Tôi muốn hét ầm lên. Nhất định tôi đã ngu dại bán linh hồn của mình cho quỷ rồi. Lẽ ra tôi không nên nhận lời với hấn mới phải.

_Thế nào, cô hối hận rồi đúng không ? – Đôi mắt sắc bén của hấn lại chiếu thẳng vào tôi, giọng nói của hấn giờ lạnh đến cực điểm.

_Không ! Không phải ! – Tôi lắc đầu quầy quậy. Tôi mặc dù hối hận, rất hối hận nhưng vẫn tỏ vẻ là mình không sao cả.

_Tốt, nếu đã thế, cô nghỉ ngơi một chút đi. Buổi chiều tôi sẽ giao việc cho cô làm.

_Buổi...buổi chiều ? – Tôi lắp bắp hỏi hấn – Ý của anh là tôi phải ở lại đây cả ngày sao ?

_Cô không nghe rõ lời tôi nói sao ? – Đức Hải cau mày nhìn tôi, hấn đã bắt đầu trở nên không kiên nhẫn.

Tôi cố nuốt hết tất cả những lời muốn nói xuống cổ họng. Tôi nhấn mặt nhũ mày, tôi rất muốn đưa tay lên vò đầu bứt tóc, tôi muốn kêu ầm lên, muốn đập đầu vào bờ tường. Hu hu hu ! Tôi đã tự biến mình thành nô lệ của hấn rồi.

Đức Hải bịt miệng, mặt hấn hơi rung lên, còn mắt hấn nheo lại. Hấn đang cố nín cười. Một lần nữa hấn lại không chịu được khả năng diễn xuất của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Hơn 12 giờ trưa, Đức Tiến gọi điện cho tôi.

Tôi đã bắt máy ngay sau khi biết người đang gọi cho mình là ai.

_Chào anh ! – Tôi vừa vui mừng, vừa kích động chào hấn.

_Chào em ! – Đức Tiến cũng vui vẻ chào lại tôi – Em và thằng bé đã ăn cơm trưa ?

_Em và thằng bé đã ăn cơm rồi. – Tôi lúng túng trả lời Đức Tiến. Tôi không biết hiện giờ hấn đang ở công ty hay là đang ở nhà.

Như thế giải đáp cho thắc mắc của tôi, Đức Tiến bảo tôi.

_Trưa nay, công ty bận việc nên anh không thể về nhà ăn cơm cùng em và thằng bé được. Thật may là em và thằng bé đã ăn cơm rồi.

Cơ thể căng cứng của tôi đã dần dần thả lỏng. Không hiểu tại sao, khi Đức Tiến nói rằng không thể về nhà ăn cơm trưa, tôi lại thấy an tâm và nhẹ nhõm.

_Anh đã đi ăn trưa rồi chứ ? – Tôi quan tâm hỏi hấn.

_Anh vừa mới làm xong công việc buổi sáng.

_Như thế sao được, anh phải ăn cơm mới có sức khỏe để tiếp tục làm việc chứ ?

_Em quan tâm đến anh sao ? – Đức Tiến mỉm cười hỏi tôi.

Tôi bất giác nở một nụ cười hạnh phúc và ấm áp, mỗi lần nghe được giọng nói trầm ấm và nam tính của hấn, trái tim tôi lại run lên nhẹ nhẹ, lòng tôi không ngừng rung động.

_Tất nhiên rồi. – Tôi đáp lại lời nói của hấn trong hơi thở.

Tôi nghe được tiếng cười của hấn trong máy điện thoại.

_Buổi chiều anh đi làm về, em có muốn anh mua gì cho em không ?

Hốc mắt tôi đỏ hoe, mũi tôi nghèn nghẹn. Đã lâu rồi, không có ai quan tâm đến sở thích của tôi giống như Đức Tiến. Mặc dù giữa tôi và hấn, không có gì để đảm bảo tương lai, và vẫn chưa nói cho đối phương biết tình cảm của mình, nhưng tôi vẫn hy vọng tôi và hấn có được một cái kết hạnh phúc. Tôi không phải là một cô gái mơ mộng, tôi sống rất thực tế.

_Cảm ơn anh, nhưng không cần đâu. Lần trước, anh đã mua quà cho em rồi.

_Lần trước khác, lần này khác. Anh muốn mỗi ngày đều có thể mua quà cho em.

_Nếu thế, em cảm ơn anh, lúc nào em nghĩ ra được thứ mà em muốn mua, em sẽ nói cho anh biết. – Tôi che miệng cười, lòng tôi hân hoan vui sướng.

Tôi và Đức Hải nói chuyện với nhau một lúc, tôi mới cúp máy.

Đút điện thoại vào túi quần jean màu trắng dài đến ngang gối, tôi đứng lên. Hít một hơi thật dài, tôi cười thật tươi. Chưa có lúc nào, tôi lại thấy yêu đời và hạnh phúc nhiều như thế này.

Khu vườn trước sân nhà Đức Hải thật đẹp. Trước mặt tôi là một bể bơi rất rộng, nước trong bể trong xanh có thể nhìn xuống đến tận đáy.

Đứng trên bậc thang dẫn vào phòng khách, tôi dang rộng hai tay ra, tôi ngược mắt lên nhìn bầu trời. Tôi rất muốn bay lên, muốn thỏa sức vung vẩy trong bầu trời bao la rộng lớn, muốn thoát khỏi gông cùm của thế gian. Tôi muốn làm một con chim.

_Cô đã mơ mộng đủ chưa hả ? Nếu đủ rồi, thì hãy mau vào làm việc đi ! – Đứng sau lưng tôi, Đức Hải lạnh lùng lên tiếng.

Tôi hốt hoảng, chơi vơi lao người ngã xuống hồ bơi trước mặt.

_Bùm ! – Thân thể tôi đập mạnh xuống nước.

Tôi vượt nước dính trên mặt, đầu tóc và bộ quần áo tôi đều ướt sũng. Đứng ở dưới hồ bơi, tôi cảm phần nhìn Đức Hải.

Hai tay đút vào túi quần, Đức Hải lạnh lùng nhìn tôi. Trông hấn không hề có một chút hối hận nào.

Tôi chán nản không thèm quát hấn, hay mắng hấn. Bơi đến chiếc thang dùng để treo lên bờ, tôi tự mình leo lên.

Bộ quần áo ướt bó sát vào cơ thể tôi, còn mái tóc dính sát vào da đầu. Tôi trông chẳng khác gì một con chuột lột.

Chiếc điện thoại trong túi quần của tôi đã bị dính nước, nên màn hình đen thui.

Đức Hải cầm lấy chiếc điện thoại trên tay tôi.

_Điện thoại đã hỏng rồi, để tôi mua cho cô một cái mới. – Đức Hải nhẹ giọng bảo tôi. Nghe hấn nói giống như thế, việc tôi bị hỏng đồ không là gì cả.

Tôi điên tiết giật lấy chiếc điện thoại trên tay hấn.

_Không cần ! – Tôi cao giọng mắng.

Không muốn đứng ở đây tranh cãi với hấn, tôi bỏ đi vào trong nhà.

_Cô nên đi thay quần áo đi. Mặc quần áo ướt không tốt cho sức khỏe đâu. – Đứng nguyên ở chỗ cũ, mắt hấn nhìn bộ quần áo ướt của tôi.

_Cảm ơn. – Đang đi tôi dừng lại, tôi nhặt nhèo trả lời hấn.

Khập khiễng, Đức Hải bước lại gần tôi.

_Để tôi đưa cô lên lầu thay quần áo.

Nghe giọng nói ám muội của hấn, tôi bất giác rùng mình. Cái gì mà đưa cô lên lầu thay quần áo ? Tôi có tay có chân, tôi tự thay được. Hơn nữa, tôi có phải là người yêu hay vợ của hấn đâu mà hấn nói có vẻ thân thiết như thế.

_Anh...anh chỉ cần cho tôi mượn một bộ quần áo của anh là được rồi. – Tôi lúng túng bảo hấn, mắt tôi không dám nhìn vào mắt hấn.

Đức Hải không nói gì, hấn chỉ im lặng đứng nhìn tôi.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hấn, tôi thấy bứt rứt khó chịu.

_Đi theo tôi ! – Cuối cùng hấn cũng đã chịu lên tiếng giúp tôi.

Mở cửa phòng ngủ ở lầu hai, hấn dẫn tôi đến một chiếc tủ quần áo làm bằng gỗ có cánh cửa làm bằng kính.

_Cô tự chọn cho mình một bộ đi.

Tôi rất muốn cười nhưng không cười nổi. Tôi biết có rất nhiều cô gái ao ước được bước vào nhà hấn, được hấn cho mượn đồ để thay. Còn tôi, tôi chỉ muốn nhanh chóng đi ra khỏi đây, và không bao giờ còn phải gặp lại hấn nữa. Tôi cầu mong chân của hấn nhanh khỏi, để tôi kết thúc những ngày khổ hình vì hấn hạ hấn.

Tiến lại tủ quần áo của hấn, tôi mở cánh cửa tủ ra.

Tôi choáng váng khi nhìn thấy những bộ quần áo đủ chủng loại và màu sắc được mắc trên giá treo. Quần áo của một mình tôi có khác ! Quần áo của hấn chẳng những rất sang trọng, lại còn rất đắt tiền. Tôi tính ra số tiền mà hấn dùng để mua những bộ quần áo này cũng đủ để tôi phải làm mất hơn mười năm.

Thật xa hoa ! Thật lãng phí ! – Một lần nữa, tôi lại không ngừng ca thán.

_Không mau chọn đồ và đi thay quần áo đi ! Cô còn ngần ngại gì nữa ? – Hấn bực mình quát tôi.

Tôi vừa chọn đồ theo lời hấn nói, vừa lăm bằm nguyên rửa hấn ở trong miệng.

Đức Hải là một người đàn ông cao lớn, hấn cao hơn 1m7, một cô gái cao có 1m65 như tôi làm sao có thể mặc vừa quần áo của hấn.

Chọn lựa một hồi, mà không được một bộ đồ nào vừa ý. Tôi nhăn nhó nhìn hấn.

Đức Hải thờ dài, hấn đẩy tôi đứng sang bên cạnh, hấn đích thân chọn đồ cho tôi.

Nhìn hấn lúi húi chọn đồ cho mình, tôi che miệng cười thầm. Lúc này, tôi rất muốn dùng chân đá hấn, để trả thù hấn tội làm tôi giật mình nên tôi mới ngã xuống bể bơi nhà hấn.

_Cô mặc tạm bộ này đi. – Đức Hải đưa cho tôi một bộ quần áo thể thao màu xanh dương.

Tôi liền cầm luôn lấy. Mặc dù không muốn mặc quần áo của hấn một chút nào, nhưng phải mặc bộ quần áo ướt sũng ở trên người suốt cả buổi chiều không phải là một ý hay.

Đi nhanh vào phòng tắm nhà hấn, tôi đóng cửa lại, rồi thay quần áo.

Buổi chiều, trong khi Đức Hải và thằng bé ung dung ngồi chơi và cười đùa với nhau, tôi bị hấn bắt phải dọn dẹp phòng ngủ, đi tưới nước cho cây cảnh và bồn hoa trong sân vườn nhà hấn.

Hơn bốn giờ chiều, trong khi tôi mệt rũ rượi, hấn lại bắt tôi phải nấu cơm tối cho hấn và thằng bé ăn. Bắt đầu kể từ hôm nay, tôi chính thức trở thành một con hầu làm không công cho hấn. Chỉ vì một cái ơn cứu mạng, tôi giờ phải khổ sở như thế này đây.

Ngồi trên bàn ăn, Đức Hải và thằng bé vui vẻ ăn cơm, còn tôi không nuốt nổi thứ gì. Lao động khổ sai cả ngày, chẳng khác gì lấy đi mất một nửa sức khỏe của tôi.

Đức Hải rất hài lòng với kết quả mà hấn mong muốn. Nhìn tôi nhần nhó khổ sở, hấn chẳng những không có một chút thương hại hay áy náy nào, ngược lại hấn còn cao hứng mỉm cười và gấp thức ăn cho tôi.

Đồ chết tiệt ! Đồ quân tử giả dối ! – Tôi không ngừng mắng chửi thầm hấn ở trong lòng.

Cả ngày hôm nay, thằng bé chơi rất vui, nên nó cười suốt, miệng nó không ngừng nói chuyện.

Dù tôi rất mệt mỏi, và rất căm hận Đức Hải, nhưng tôi phải công nhận một điều là hấn đối xử với thằng bé rất tốt. Qua tiếp xúc và quan sát của bản thân, tôi thấy hấn và thằng bé có quá nhiều điểm tương đồng. Thằng bé quý mến và thích hấn hơn hấn Đức Tiến.

Đức Tiến tuy có thương thằng bé, và cho nó một cuộc sống đầu đủ, nhưng cả hai nói chuyện với nhau rất gượng gạo.

Tôi không có cha mẹ, nên không hiểu một người cha sẽ dùng ánh mắt và cử chỉ gì để quan tâm đến con trai của mình. Nhưng bằng giác quan của mình, tôi vẫn nhận ra có nhiều điểm khác biệt giữa họ.

Lúc tôi đang rửa bát ở trong bếp, chuông cửa nhà Đức Hải reo vang.

Vì hấn chân đau, nên hấn hò sai tôi ra mở cổng. Tôi bực mình và miễn cưỡng làm theo lời hấn.

Vừa đi ra cổng, tôi vừa cau đó đá chân lung tung vào không khí. Tên chết tiệt kia coi tôi là gì của hấn, mà hấn tự cho mình cái quyền bắt tôi làm hết việc này đến khác. Chẳng lẽ hấn thực sự coi tôi là con hầu của hấn ?

Tôi đang tức giận, đang phẫn nộ nên mặt tôi lúc này trông rất khó coi. Tôi thô lỗ mở mạnh cánh cổng sang bên cạnh.

Khi trông thấy người đang đứng trước mặt mình là ai, tôi kinh ngạc mở to mắt, mồm tôi tròn vo. Thật không thể tin được ! Đức Tiến sao lại đến đây ? Hu hu hu ! Khổ cho tôi rồi, một tên ác ma kia cũng đủ hành tôi đến chết đi sống lại, nay còn thêm cả hấn nữa, làm sao mà tôi sống nổi đây hả trời ?

_ Nhìn thấy anh, em không vui sao ? – Đức Tiến nhàn nhạt hỏi tôi, khuôn mặt hấn lạnh tanh.

_ Chào... chào anh ! – Tôi nói không ra hơi, lòng tôi không ngừng gào thét.

_ Anh... anh vào đi. – Đẩy rộng cánh cửa ra hai bên, tôi áp ứng bảo hấn.

Đức Tiến lững thững đi ở đằng trước, bước chân của hấn rất dài và chững chạc, dáng đi thong dong.

Tôi đi ở đằng sau, mắt nhìn xuống đất, tôi vừa đi vừa đếm bước chân. Tôi thấy khoảng cách giữa tôi và hấn càng ngày càng xa. Tôi có một dự cảm không hay về mối quan hệ giữa tôi và hấn.

Vào đến phòng khách, Đức Tiến lên tiếng chào Đức Hải.

Đức Hải cũng không ngờ là Đức Tiến lại đến đây. Sau mấy giây kinh ngạc không nói gì, cuối cùng hấn cũng lấy lại được sự bình thản hàng ngày.

Đôi mắt sắc bén của Đức Hải đánh giá và quan sát hai chúng tôi, môi hấn nhếch lên một nụ cười lạnh.

_ Hiếm khi anh mới đến thăm em thế này. – Đức Hải giễu cợt lên tiếng.

Đức Tiến ngồi xuống ghế sofa, hấn không chấp thái độ tiếp khách bất lịch sự của Đức Hải.

_ Chân em sao rồi ?

_ Vẫn thế.

Cả hai rơi vào im lặng, họ không có gì để nói với nhau nữa.

Đứng ở giữa phòng, không khí căng thẳng giữa hai anh em khiến tôi rùng mình sợ hãi. Tôi có cảm giác giống như một mũi tên sắp sửa xuyên qua cơ thể và trái tim mình.

_Ngồi xuống đi ! Cô đứng ở đây làm gì ? – Đức Hải quát tôi.

Tôi trừng mắt nhìn hắn. Tên kia càng lúc càng quá đáng. Dù tôi có chấp nhận trả ơn và làm không công cho hắn, thì hắn cũng không được phép quát nạt tôi giống như người ở của hắn.

Tôi tiu nghỉu chọn một chỗ trống bên cạnh Đức Tiến, rồi ngồi xuống.

Thằng bé nghe thấy tiếng nói chuyện của Đức Tiến, từ trên lầu nó chạy nhanh xuống.

_Chào bố ! – Nó vui vẻ chạy lại gần Đức Tiến.

_Chào con ! – Hắn cũng vui vẻ chào lại thằng bé.

Thằng bé trèo lên ngồi bên cạnh Đức Hải.

_Hôm nay con chơi vui chứ ?

_Dạ, vui lắm ạ ! – Thằng bé vô tư nói cho Đức Tiến biết tâm trạng của nó hôm nay.

Nhờ thằng bé, không khí căng thẳng giữa ba chúng tôi đã giảm đi được một phần nửa.

_Bố có thể cho con và chị Khánh Băng ở nhà chú Đức Hải chơi được không ? – Thằng bé hy vọng nhìn Đức Tiến.

Tôi nhăn nhó kêu khổ. Thằng nhóc kia không biết là nó vừa mới nó gì đâu. Tuy tôi không dám khẳng định tình cảm mà Đức Tiến và Đức Hải dành cho tôi là gì, nhưng tôi thấy họ coi tôi không chỉ đơn giản là một trò giải trí. Tôi không muốn vì mình, anh em họ trở nên bất hòa và không nhìn mặt nhau.

_Hai chị em mình cũng chơi ở nhà chú Đức Hải cả ngày rồi, chúng ta nên đi về thôi. – Tôi nhanh miệng khuyên bảo thằng bé, trước khi Đức Tiến kịp nói câu gì. Tôi mong là thằng bé chịu nghe lời tôi.

_Em vẫn chơi chưa đủ, em muốn ở đây thêm nữa. – Trái ngược với mong ước của tôi, thằng bé ương ngạnh trả lời.

Đặt ly cà phê xuống bàn, Đức Tiến nghiêm khắc nhìn thằng bé.

_Nếu con muốn thường xuyên đến nhà chú Đức Hải chơi, bố sẽ không ngăn cấm. Nhưng hôm nay con phải theo bố về nhà, con cũng phải tắm rửa, nghỉ ngơi và đi ngủ.

Thằng bé phụng phịu nhìn tôi và Đức Tiến, nó giận dữ vì Đức Tiến không cho phép nó được ở lại đây.

_Cháu theo bố cháu và chị Khánh Băng về đi. Hôm khác lại đến đây chơi với chú. – Đức Hải vỗ về thằng bé.

Thằng bé mặc dù không muốn, nhưng không còn cách nào khác, nó đành phải theo tôi và Đức Tiến về nhà.

Đức Hải không hề tiễn chúng tôi, hắn vẫn ngồi im trên ghế sofa uống rượu, mắt dõi theo hình bóng chúng tôi đi ra khỏi phòng.

Tôi dù không quay lại nhìn Đức Hải, nhưng tôi vẫn cảm nhận được đôi mắt của hắn đang bám theo mình. Cho đến tận lúc này, tôi vẫn không thể lí giải được cảm giác của bản thân dành cho anh em nhà họ Trương. Trong hai anh em, ai là người tôi nên chọn, nên yêu ?

Trên đường trở về nhà, tôi và Đức Tiến không nói gì với nhau. Cả hai chúng tôi đều rơi vào im lặng. Càng lúc tôi và hắn càng xa cách, và càng không thể hiểu được suy nghĩ trong đầu đối phương.

Thằng bé vì buồn chán và thất vọng, nên nó cũng không nói gì. Suốt trên đoạn đường về nhà, mặt nó xị xuống, mồm nó phồng phiu. khuôn mặt cún con của nó khiến tôi không nhịn được cười.

Để xua tan đi không khí im lặng ở trên xe, tôi dạy thằng bé chơi xếp hình.

Lúc đầu thằng bé không muốn tham gia, và không muốn mở miệng nói chuyện, nhưng dần dần nó bị mấy hình trên tay tôi cuốn hút, nó đã reo lên phấn khích và bắt đầu tham gia vào trò chơi với tôi.

Đức Tiến vừa lái xe vừa nhìn chúng tôi trên chiếc gương xe, trên môi hắn nhếch lên một nụ cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Về đến nhà, do tôi và thằng bé đã ăn cơm ở nhà Đức Hải, nên sau khi tắm rửa xong, tôi không xuống bếp ăn cơm cùng với Đức Tiến.

Choi cả ngày mệt mỏi, lại không được ngủ trưa, nên thằng bé đi ngủ sớm hơn mọi ngày.

Hơn 9 giờ tối, Đức Tiến gõ cửa phòng ngủ của tôi.

_Mời vào ! – Tôi lịch sự lên tiếng.

Mở cửa phòng, Đức Tiến bước vào trong.

Khi biết người gõ cửa phòng mình là Đức Tiến, trái tim tôi đập mạnh, mặt tôi hơi ửng đỏ, tôi vừa lo lắng vừa hồi hộp nhìn hắn. Tôi không biết hắn tìm tôi làm gì. Hắn có chuyện quan trọng cần nói với tôi, hay hắn tìm tôi chỉ đơn giản vì hắn muốn nói chuyện phiếm mà thôi ?

_Chào anh ! - Tôi bối rối chào Đức Tiến.

_Em đang đọc sách gì thế ? – Nhìn cuốn sách trên tay tôi, hắn hỏi.

_Em đang đọc sách văn học. – Tôi nhẹ nhàng trả lời.

Càng lúc tôi và Đức Tiến, nói chuyện càng gượng gạo và khách sáo với nhau, chúng tôi không còn tự nhiên được như trước. Phải chăng vì mối quan hệ giữa hai chúng tôi đang chuyển sang một giai đoạn mới, nên mới thay đổi như thế ?

Ngồi xuống chiếc ghế sofa bọc đệm màu trắng, được đặt cạnh bức tường thông ra ban công, Đức Tiến chăm chú nhìn tôi.

_Em đã đến nhà Đức Hải chơi cả ngày hôm nay ?

_Vâng. – Tôi thật thà đáp. Tôi không dám đối diện với đôi mắt đen sâu như trời đêm của hắn.

_Em có thể cho anh biết, em đến đó làm gì được không ? – Đức Tiến nhẹ giọng hỏi tôi. Tuy không hề có bất cứ một tia trách giận nào trong mắt hắn, nhưng bên trong hắn là cả một bầu trời nổi giông bão.

_Em chỉ đến nhà anh ấy để thăm hỏi anh ấy thôi, dù sao anh ấy cũng là ân nhân của em. – Tôi lí nhí đáp, giọng tôi nhỏ như muỗi kêu, mắt cúp xuống giống như một con thỏ con đang bị một con sư tử dòm ngó.

_Có thật là em chỉ đơn giản đến nhà Đức Hải vì em muốn thăm hỏi chú ấy, mà không phải vì một nguyên nhân nào khác ? – Đức Tiến cố xác nhận lại lời nói của tôi. Hắn vừa hy vọng những lời tôi nói với hắn là thật lòng, vừa lo sợ tôi có tình cảm với Đức Hải.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn Đức Tiến, mặt tôi ngờ ngác không hiểu rõ ý tứ của hắn. Tôi đâu có lừa dối hắn. Rõ ràng mục đích đến thăm hỏi Đức Hải, tôi đã xác định ngay từ đầu. Chẳng lẽ ngay cả bản thân tôi, tôi cũng không biết mình muốn gì ?

_Em đừng hiểu lầm ý của anh, anh chỉ hỏi vì anh muốn biết suy nghĩ trong đầu của em thôi. – Nhìn khuôn mặt ngờ ngác của tôi, Đức Tiến cười nhẹ.

_Anh không tin em ? – Tôi buồn bã hỏi hắn.

_Không phải ! – Đức Tiến vội lên tiếng phủ nhận. – Tại sao anh lại không tin em, em đâu làm chuyện gì có lỗi với anh ?

Mặc dù Đức Tiến nói thế, nhưng lòng tôi vẫn không yên, tôi đang bị cảm giác ngột thở và buồn chán vây kín. Trong mối quan hệ giữa người với người, sợ nhất là cảm giác không tin tưởng và nghi kị lẫn nhau. Tôi mặc dù không là gì của hắn cả, nhưng tôi vẫn hy vọng là hắn tin tưởng tôi.

Cuộc nói chuyện giữa hai chúng tôi rơi vào im lặng, cả hai không biết nên nói gì tiếp. Giờ đây, giữa hai chúng tôi có một rào cản rất lớn, chỉ cần hai chúng tôi không thể vượt qua được, tôi và hắn sẽ không bao giờ đến được với nhau.

_Mấy ngày nữa là chủ nhật, em có muốn anh đưa em đi đâu chơi không ? – Cuối cùng Đức Tiến cũng khôn ngoan chuyển chủ đề, hắn không muốn chúng tôi căng thẳng với nhau vì những chuyện không đâu.

_Thật chứ ? Anh sẽ đưa em đi chơi thật chứ ? – Nghe hắn nói là sẽ đưa mình đi chơi vào chủ nhật, tôi đã quên hết tất cả bức bối trong lòng.

_Thật ! Em đã nghĩ ra nơi mà mình muốn đi chơi chưa ? – Thấy tôi vui vẻ, hắn cũng vui lây.

_Để xem nào ! – Tôi run run dở ngay một cuốn sách có giới thiệu về Đài Loan. Tôi chăm chú dò trên từng trang sách, cuối cùng tôi reo lên. – Em muốn đi chơi Hồ Nhật Nguyệt Đàm !

_Được rồi, anh sẽ đưa em đi. – Đức Tiến cười sùng nịnh bảo tôi. Hình như trong mắt hắn tôi vẫn còn là một đứa trẻ con.

Nghe được lời hứa của Đức Tiến, tôi sung sướng cười thật tươi, mắt tôi rực sáng. Nếu thằng bé đang ngồi bên cạnh tôi, thế nào tôi cũng ôm chặt lấy nó, sau đó xoay nó một vòng.

Nhờ nụ cười của tôi, cuộc nói chuyện giữa tôi và Đức Tiến đã trở nên nhẹ nhàng và vui vẻ hơn.

Hắn ngồi ngả người ra sau ghế sofa, hắn chăm chú lắng nghe tôi kể chuyện về chuyến đi chơi vào hai ngày trước. Khi nghe đến đoạn, thằng bé câu phải một chiếc giày cũ nát, hắn đã bật cười.

Nhìn nụ cười vui vẻ và không vương bụi trần mệt mỏi của hắn, tôi đã ngây người ngắm nhìn hắn. Tuy tôi vẫn chưa thể nắm rõ được tình cảm trong lòng là thật sự yêu hay chỉ là rung động nhất thời, nhưng ở bên cạnh hắn cho tôi cảm giác an toàn và ấm áp.

Tôi đã không kể cho hắn nghe về đoạn tôi bị Đức Hải hôn và những cử chỉ thân mật giữa hai chúng tôi. Tôi không muốn Đức Tiến hiểu lầm và làm cho mối quan hệ giữa ba chúng tôi trở nên phức tạp thêm. Tôi muốn được sống như hiện tại, được ở bên cạnh thằng bé và chăm sóc cho nó. Tôi thật sự rất quý mến và thương yêu thằng bé. Tôi coi nó là em trai của mình.

Tôi và Đức Tiến nói chuyện đến gần 11 giờ đêm, hắn mới chào tạm biệt tôi, chúc tôi ngủ ngon và quay trở về phòng của mình.

Nằm im trên giường, tôi nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia. Chỉ trong vòng có gần một tháng, cuộc sống của tôi đã có quá nhiều biến chuyển. Có nhiều lúc, tôi không dám tin, tôi cho rằng tôi đang mơ, đang tưởng tượng ra.

Tôi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ khi chuông đồng hồ điểm 12 giờ đêm.

Sáu giờ sáng hôm sau, trong khi tôi vẫn còn ngủ nướng ở trên giường, “Cạch” – Cánh cửa bị mở mạnh sang một bên.

Tiếng dép loẹt quẹt va trên nền gạch men sáng bóng. Khi đến gần giường tôi thì dừng lại hắn.

_ Bà cô già kia ! Dậy mau ! – Tiếng quát trong veo của thằng bé đột ngột vang lên.

Tôi nhắm mắt, lông mày xoắn lại. Lầm bầm nói vài tiếng trong miệng, vùi mặt vào gối, tôi tiếp tục ngủ.

_ Bụp ! – Thằng bé hung dữ dùng chân đạp mạnh vào mông tôi. _ Bà cô lười biếng kia ! Dậy mau ! Bà mà không dậy, tôi sẽ đá sụng mông bà !

Tôi khóc không ra nước mắt. Tôi không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa. Tôi tự hỏi: “Rút cuộc mình là người lớn hay là thằng nhóc luôn ra về ta đây đã trưởng thành kia ?”

Không dậy cũng không được, tôi đành lồm cồm bò dậy.

Che miệng ngáp ngủ, mái tóc uốn quăn của tôi giờ trông giống như một cái tổ quạ.

_ Có chuyện gì mà em gọi chị sớm thế ? – Tôi nén bức bối hỏi thằng bé.

_ Còn sớm gì nữa, đã hơn 6 giờ sáng rồi ! – Thằng bé hung dữ mắng tôi, hai tay nó chống sườn trông giống như một dũng sĩ diệt ruồi và sâu bọ.

_ Phụt ! – Tôi không nhịn được cười, nên đã cười thành tiếng.

Thằng bé nhanh chóng leo lên giường, nắm tay tôi, nó cố lôi tôi đứng dậy.

_ Nào ! Có chuyện gì thì em nói đi ! – Trước cử chỉ nóng nảy của thằng bé, tôi không nén nổi tò mò.

_ Chị nhanh dậy đánh răng rửa mặt đi ! Sau khi ăn cơm sáng xong, chúng ta còn phải đến nhà chú Đức Hải nữa. – Thằng bé không ngừng hối thúc tôi.

Giờ thì tôi đã hiểu được lý do vì sao thằng bé lại kích động như thế này rồi. Xem ra cu cậu rất muốn được đến nhà Đức Hải chơi.

Đứng lên, tôi nghiêng người sang trái rồi lại sang phải cho giãn gân cốt. Cả ngày hôm qua, bị tên kia bắt làm lao động khổ sai nên cơ thể nhứt mỏi.

Dưới sự giám sát và thúc giục của thằng bé, tôi hoàn thành xong nhiệm vụ vệ sinh cá nhân vào buổi sáng trong thời gian kỷ lục. Tôi nghĩ nếu thằng bé tiếp tục quản thúc tôi, tôi sẽ nhanh chóng được ghi tên tuổi vào sách kỷ lục Guinness về tốc độ.

Ăn cơm sáng xong, theo thường lệ, Đức Tiến phải đến công ty để làm việc.

Nếu như mọi ngày, tôi chỉ ngượng ngùng đứng chào hắn và chúc hắn có một ngày làm việc thật thuận lợi và may mắn, thì hôm nay tôi lại muốn đưa hắn ra đến tận cổng.

Tài xế đã lái xe đến đón hắn, và đang đậu xe trước cổng.

Tôi và hắn sánh đôi nhau đi trên khoảng sân nhỏ dẫn ra cánh cổng sắt.

Gần đến cổng, Đức Tiến dừng lại. Quay sang nhìn tôi, hần mỉm cười nói.

_ Em đi vào trong đi !

Tôi e thẹn đỏ mặt, mặt tôi cúi xuống, tôi không có dũng khí nhìn hần.

_ Vâng...vâng ! – Tôi ngượng ngùng đáp.

Không khí xung quanh chúng tôi hiện giờ rất ám muội và hồi hộp. Hình như có tia lửa điện ở quanh đây, nên trái tim tôi mới không ngừng đập nhanh và nhiệt độ trong cơ thể tôi mới tăng lên đột biến thế này.

Cử chỉ ngượng ngùng và e thẹn của tôi cũng khiến hần bối rối và ngượng ngùng theo.

_ Anh...anh đi đây ! – Hần lúng túng bảo tôi.

Nhìn hai chúng tôi lúc này rất giống một cặp vợ chồng. Tôi là vợ và đang tiễn chồng mình đi làm.

Mặt hần hơi ửng đỏ, hần quay mặt nhìn đi chỗ khác. Không dám nhìn tôi thêm nữa, hần dọm bước đi với một nụ cười ở trên môi.

_ Chờ đã ! – Tôi vội gọi giật hần lại.

_ Có chuyện gì không em ? – Hần quay lại nhìn tôi.

Tôi bước lại gần hần, tay tôi hết nắm rồi lại thả, lòng tôi không ngừng kích động, trái tim tôi đập thật nhanh.

Bất chợt tôi ôm chặt lấy hần, hôn nhẹ lên má hần, sau đó nói thật nhanh.

_ Chúc anh một ngày làm việc thật vui vẻ !

Làm xong một loạt động tác liên hoàn, tôi co giò bỏ chạy vào trong nhà, vừa chạy tôi vừa lấy hai tay ôm má, mặt tôi giờ nóng rực như hơi phải lửa, còn trái tim tôi đang đập điên cuồng trong lồng ngực.

Đức Tiến bần thần đứng nhìn theo hướng tôi chạy, mặt hần cũng đỏ chảng kém gì mặt tôi, trên môi hần ngơ ngẩn nở một nụ cười.

Đứng một lúc lâu, hần mới loạng choạng trèo lên xe. Tâm trí của hần giờ đã bay lên mây và đang phiêu lãng ở phương trời nào rồi.

Cũng may hành động thân mật giữa tôi và Đức Tiến chỉ có một mình chú tài xế nhìn thấy, nên tôi có thể yên tâm là sẽ không bị hai chị giúp việc trêu ghẹo, bị chú quản gia cười thầm, và bị thằng bé “hừ” lạnh.

A...a...a..! Xấu hổ quá ! Xấu hổ quá ! Sao tôi có thể hồ đồ như thế ? Lúc nào hần đi làm về, tôi làm gì còn mặt mũi để nhìn hần nữa. – Lòng tôi không ngừng gào thét, không ngừng than khổ. Tôi lúc nào cũng có thể tự gây ra rắc rối cho bản thân mình.

Đi từ trên lầu xuống, thằng bé giục tôi.

_ Chị còn không mau theo em đến nhà chú Đức Hải chơi đi !

_ Chị không muốn đi ! – Tôi ỉu xiu bảo thằng bé. Chỉ cần nghĩ đến những gì mà tên kia sắp bắt mình phải làm, tôi lại muốn trốn cho thật xa.

Thằng bé đi nhanh xuống phòng khách.

_ Chị có đi không ? – Đứng đối diện với tôi, thằng bé hung dữ quát.

Thằng bé càng ngày càng quá đáng, tôi nhất định phải ra tay dạy dỗ và chấn chỉnh lại cách cư xử của nó đối với tôi.

_ Chị không đi ! – Chống hai tay vào sườn, tôi vênh mặt lên thách thức nó.

Chúng tôi giờ trông rất giống hai con bọ ngựa đang cố đầu đá lẫn nhau để phân thắng thua. Ai cũng sẽ phải lắc đầu thờ dài và chịu thua tính cách trẻ con của tôi, khi thấy một cô gái 25 tuổi như tôi lại đi khiêu khích đánh nhau với một thằng nhóc.

_ Nếu chị không đi, em sẽ đi một mình. – Thằng bé đe dọa tôi.

_ Ai cho phép em đi, mà em đòi đi ? – Tôi đối đáp lại nó.

_ Việc đó không cần chị quản. – Thằng bé ương ngạnh đáp lại lời tôi. Xem ra nó cũng không vừa.

_ Không có người lớn dẫn em ra ngoài, thì ai mở cổng cho em đi. – Tôi hả hê cảnh tỉnh nó.

Hai chị giúp việc cười lẫn lộn, khi chứng kiến cảnh đầu khẩu hùng hổ giữa hai chúng tôi.

Tôi vừa xấu hổ vì ngượng, vừa buồn cười khi nhìn thấy khuôn mặt vênh váo ra vẻ ta đây của thằng bé. Từ lâu trong mắt của thằng bé, tôi chẳng có một chút xấu uy quyền nào cả.

Trong khi tôi và thằng bé còn đang trong thế giằng co, chưa phân thắng bại; tiếng chuông cổng vang lên.

Chị giúp việc có nước da bánh mặt tên Phuong, nhanh chóng chạy ra mở cổng.

Khi biết vị khách mà mình không muốn chào đón một chút nào là Đức Hải, tôi nhăn mặt nhíu mày. Phải gấp tên kia hàng ngày, chẳng khác gì cướp mất đi nụ cười trên môi tôi.

Hai chị giúp việc đều bị vẻ bề ngoài đẹp trai và phong độ của hấn quyến rũ. Thấy hấn đến, hai chị vội vã bung cà phê và nước khoáng cho hấn uống, miệng cười ngọt ngào lấy lòng hấn.

Đứng ở giữa phòng khách, tôi tròn xoe mắt nhìn.

Đức Hải thật sượng, khi được các fan hâm mộ nữ cuồng nhiệt chào đón và tặng cho nụ cười tươi rói của họ, ngay cả cách họ nói chuyện với hấn cũng khúm núm vài phần.

Trái ngược với tâm trạng phiền chán của tôi, thằng bé lại reo lên sung sướng khi được gặp lại hấn ở đây. Nó nhảy cẫng lên, ôm chặt lấy chân hấn, và không ngừng thúc giục hấn mau chóng đưa nó đi chơi.

_ Cô còn đứng ở đây làm gì, còn không mau chuẩn bị đi ? – Đức Hải quát tôi, giọng hấn không có một chút tình cảm.

Lúc này, tôi rất muốn bác ngay một cái thang lên để hỏi ông trời rằng: Tại sao ba người đàn ông nhà họ Trương đều muốn bắt nạt tôi ? Tôi nhớ là tôi không hề nợ nần gì họ cả.

_ Cô bị điếc hay sao thế ? – Giọng nói lạnh lùng của hấn lại vang lên.

_ Tôi không có bị điếc, anh làm ơn nói nhỏ tiếng dùm. – Tôi cảm tức quát lại hấn.

_ Nếu không có bị điếc, cô ắt hấn phải biết tôi muốn cô làm gì ? – Hấn lạnh lùng hỏi tôi.

_ Anh muốn tôi làm gì ? – Tôi chán nản nhìn hấn.

_ Tôi tưởng là cô biết ? – Hấn mai mỉa vặn lại tôi. Hình như hấn rất thích mang tôi ra làm trò đùa.

_ Có gì muốn nói thì anh nói thẳng ra đi, tôi không muốn cãi nhau với anh. – Tôi đã mất hết kiên nhẫn, chỉ cần tên kia còn nhiều lời nữa, tôi sẽ bỏ đi thẳng.

_ Tôi muốn đưa cô và thằng bé đi chơi.

Câu trả lời nằm ngoài dự đoán của tôi, đã khiến tôi sững người mất mấy giây. Tôi tưởng hấn sẽ bắt tôi phải làm gì cho hấn, thật không ngờ hôm nay hấn lại tốt bụng không muốn tôi trở thành một người ở của hấn nữa.

_ Thật không hả chú ? Có đúng là chú sẽ đưa cháu đi chơi không ? – Thằng bé reo lên phấn khích, nó hồi hộp nhìn hấn.

_ Thật ! Hôm nay chú sẽ đưa cháu và chị Khánh Băng đi chơi. – Đức Hải mỉm cười đáp lại lời của thằng bé

_ Hoan hô ! Hay quá ! – Thằng bé hét ầm lên, nó chạy lung tung khắp nhà.

Tôi đứng im một chỗ, mắt mờ mịt nhìn hình ảnh vui sướng của thằng bé. Tôi mặc dù không muốn đi cùng với Đức Hải một chút nào, nhưng tôi đành phải nuốt tất cả những lời chống đối vào trong. Tôi không muốn đánh mất đi niềm vui của thằng bé. Hiếm khi thằng bé mới vui vẻ thế này, tôi không thể phá hỏng giấc mơ được cùng người thân trong gia đình, đi chơi của nó.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Để xác định là mình không có nói đùa thằng nhóc, Đức Hải giục chúng tôi lên xe.

Tôi đi theo thằng bé và Đức Hải giống như một cái máy, thật lòng tôi muốn ở nhà và làm việc riêng hơn là phải đi chơi với hắn. Tuy đi với hắn, sẽ có rất nhiều niềm vui nhưng cũng có nhiều chuyện bất ngờ xảy ra.

Tôi vì là lần đầu tiên đến Cao Hùng, nên không biết đâu là đâu. Thằng bé tuy được sinh ra và lớn lên ở đây, nhưng nó còn nhỏ, nên nó cũng mù đường giống như tôi.

Đức Hải ăn mặc rất bụi bặm. Hắn mặc một chiếc quần jean bạc màu rách gối, một chiếc áo sơ mi sọc kẻ màu trắng ở bên trong và một chiếc áo jacket không cài cúc ở bên ngoài, đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai kéo sụp xuống tận mắt. Nhìn hắn, không ai có thể nhận ra hắn là ca sĩ, diễn viên nổi tiếng Trường Đông Hải.

Lúc này, tự dưng tôi lại thấy thương hại cho Đức Hải. Tuy danh tiếng có thể mang lại cho hắn tiền tài và địa vị, nhưng cũng mang lại cho hắn không ít phiền toái.

Trong khi Đức Hải phải cải trang, phải cố lẩn tránh các tay Paparazzi và fan hâm mộ cuồng nhiệt khi đi ra ngoài, thì tôi lại thoải mái tung tăng đi dạo bộ ở bất cứ đâu mà không sợ gặp phải phiền phức, và làm bất cứ điều gì mà tôi thích, mà không sợ bị đưa lên mặt báo, hay bị chửi ở trên mạng. Tôi yêu thích thế giới riêng tư của mình.

Vượt qua mấy con đường đông đúc, và qua mấy cái đèn đỏ, Đức Hải lái xe vào một Trung tâm Thương mại nổi tiếng và sang trọng của thành phố Cao Hùng.

Tôi và thằng bé nắm tay nhau, cả hai chúng tôi ngó nghiêng xung quanh, mắt háo hức nhìn hết chỗ nọ đến chỗ kia, giống như hai người sống ở thôn quê, do lần đầu tiên được lên thành phố chơi nên thấy thứ gì cũng mới lạ.

_ Còn không mau vào đi ? – Đức Hải giục tôi và thằng bé.

_ Anh đưa chúng tôi đến đây làm gì, anh cần mua sắm gì sao ? – Tôi vì không nén nổi tò mò nên hỏi Đức Hải.

_ Vào đi ! Đừng hỏi nhiều. – Đức Hải không kiên nhẫn trả lời tôi. Hắn luôn cho mình cái quyền hò sai và ra lệnh cho người khác.

Tôi cảm tức phồng mồm, sau đó lầm bầm nguyên rủa hắn ở trong miệng.

Dù không muốn nghe lời Đức Hải một chút nào, nhưng đã theo hắn đến tận đây, chẳng lẽ tôi lại bỏ về. Làm thế, tôi sẽ biến thành trẻ con trong mắt của thằng bé, và khi về nhà thế nào thằng bé cũng tìm tôi để tính sổ.

Trung tâm thương mại gồm ba tầng, trước sân có một hồ nước, thỉnh thoảng từng vòi rồng được đặt ngầm trong nền đất lại phun lên. Tôi và thằng bé thích thú nắm tay nhau, chạy qua chạy lại như hai đứa trẻ con đang nô đùa trên sóng biển. Đức Hải phải cố nín giận để chờ đợi chúng tôi.

Bảo vệ của Trung tâm Thương mại mở cửa kính cho chúng tôi đi vào trong.

Nền nhà được lát bằng gạch men sáng bóng có màu cam vàng nhạt đồng màu với nước sơn tường và trần nhà. Ánh đèn điện neon tràn ngập khắp nơi. Ở giữa tầng trệt có thang máy bộ dùng cho việc đi lên đi xuống giữa các tầng.

Đức Hải đã từng đến đây rất nhiều lần, nên hắn nhanh chóng dẫn chúng tôi lên lầu hai.

Trong Trung tâm Thương mại hiện giờ có rất nhiều người, tôi nghe được đủ thứ tiếng, đủ hạng người đến từ nhiều nơi khác nhau trên thế giới.

Vì Đức Hải không giải thích lý do vì sao hắn lại đưa tôi và thằng bé đến đây, nên tôi không biết là hắn muốn làm gì.

Đến gần một cửa hàng bán điện thoại di động trên lầu hai, Đức Hải dừng lại.

Tôi tưởng hắn muốn mua điện thoại mới, nên im lặng đứng chờ ở bên cạnh.

_ Cô chọn đi ! – Đức Hải bảo tôi.

_ Chọn gì ? – Tôi mở to mắt nhìn hắn, tôi ngờ ngác không hiểu gì cả.

_ Cô có muốn mua một chiếc điện thoại mới không ? – Hắn không kiên nhẫn hỏi tôi, thanh âm của hắn nhạt nhẽo giống như nước lã.

Tôi giờ rất muốn xông lên đánh cho hắn một trận. Kể cả, hắn có lòng tốt muốn mua đèn cho tôi chiếc điện thoại, mà trưa hôm qua hắn đã vô tình đánh hỏng của tôi đi chẳng nữa, hắn cũng không được phép dùng giọng nói của một người bề trên để ra lệnh cho tôi. Nhìn vẻ mặt của hắn đâu có giống người muốn mua đồ cho người khác, mà giống như thể tôi đang thiếu nợ của hắn thì đúng hơn.

_ Không cần ! – Để trả đũa hắn tôi dám khinh mạn mình, tôi sẵn giọng đáp.

_ Chọn đi ! – Đức Hải lại ra lệnh cho tôi. Hắn không quan tâm là tôi có muốn hay không.

_ Tôi đã nói là không cần, anh bị điên hay sao thế hả ? – Tôi cao giọng nạt nộ lại hắn.

Cô nhân viên bán hàng thấy chúng tôi căng thẳng với nhau, chị ta cười ngọt ngào khuyên bảo chúng tôi.

_Quý khách lựa chọn điện thoại đi ! Ở đây chuyên nhập những mặt hàng mới nhất, đảm bảo quý khách sẽ có được một chiếc điện thoại ưng ý.

Trước giọng nói êm tai và nụ cười thân thiện trên môi của cô nhân viên, hai chúng tôi đành phải ngừng chiến.

_Anh muốn mua gì thì đi mua đi. Tôi không muốn thay điện thoại mới, điện thoại cũ kia tôi sẽ đem đi sửa. – Tôi xuống giọng nói chuyện với hắn.

Đức Hải lơ tời đi, hắn quan sát và ngắm nhìn hàng loạt, những chiếc điện thoại đầy đủ màu sắc và chủng loại, đang được trưng bày trong tủ kính.

_Em lấy cho anh cái kia ! – Sau hơn một phút cân nhắc và đánh giá, hắn lên tiếng bảo cô nhân viên.

Cô nhân viên vội vàng làm theo lời hắn nói. Tuy không thể nhìn rõ được toàn bộ khuôn mặt đẹp trai và tuấn tú của hắn, nhưng đôi môi màu đỏ gợi cảm, nước da trắng mịn giống như con gái, vóc dáng cao lớn, và giọng nói trầm và sâu của hắn, cũng đã đủ để cô nhân viên phải tim đập chân run và đỏ bừng mặt.

Đứng một bên nhìn chị luống cuống phục vụ hắn, tôi lắc đầu cảm thán. Lực hút của hắn quá mạnh nên không có một cô gái nào có cưỡng lại được. Nếu chẳng may mọi người ở đây phát hiện ra hắn thật sự là ai, tôi và thằng bé có nguy cơ bị bọn họ giẫm bẹp. Càng nghĩ tôi càng sợ, mồ hôi rịn ra đầy trán.

Thay đổi hơn 10 chiếc điện thoại, cuối cùng Đức Hải cũng quyết định mua một chiếc điện thoại màu hồng nhạt, có giá trên trời.

Khi nhìn lướt qua bảng giá ở trên cuốn sổ, tôi choáng váng muốn tắt thở, tôi nhăn mặt nhủ mày. Tên kia có cần hoang phí như thế không ?

Đức Hải ấn túi bóng xốp màu trắng có in hình logo điện thoại vào tay tôi.

_Cô cầm lấy đi !

Tôi run run không dám cầm. Tuy chiếc điện thoại nặng chưa tới nửa kí, nhưng tôi lại tưởng mình đang cầm phải một quả tạ. Số tiền mà tên kia dùng để mua chiếc điện thoại này bằng số lương tôi làm trong gần một năm.

_Anh..anh cầm lấy đi. Tôi không dám nhận đâu ! – Tôi run giọng, miệng tôi méo xệch. Nói đùa, nếu tôi nhận chiếc điện thoại của hắn, chẳng khác gì tôi nhận ân tình của hắn. Tuy biết rằng, đối với người nhiều tiền lắm của như hắn, số tiền này không đáng là gì cả, nhưng tôi vẫn không thể nhận được.

Đức Hải tức giận nhìn tôi, khuôn mặt hắn trầm xuống.

_Cô muốn gây sự cãi nhau với tôi ? – Hắn lạnh lùng hỏi.

_Không. . .không phải, mà là chiếc điện thoại này đắt quá, nên tôi không thể nhận. – Tôi áp ứng giải thích cho hắn hiểu.

_Tôi bảo cô nhận thì cô nhận đi, đừng nhiều lời nữa. – Đức Hải chắc nịch tuyên bố, hắn không cho tôi cơ hội được từ chối.

Thằng bé nắm chặt lấy tay tôi, nó nhàm chán nhìn hai chúng tôi.

_Chị nhận đi ! Chúng ta còn phải đi chơi ở chỗ khác nữa.

_Chị biết, nhưng mà. . . ! – Tôi khổ sở nói không nên lời.

_Đi thôi ! – Đức Hải quay người bước đi.

Tôi và thằng bé đi ở phía sau, trên tay tôi đang cầm chiếc túi bóng xốp màu trắng đựng chiếc điện thoại màu hồng nhạt mà hắn vừa mới mua cho tôi.

Được người khác mua quà cho, lẽ ra tôi phải thấy vui vẻ và sung sướng mới đúng, nhưng đằng này, tôi lại có tư vị đắng chát và buồn bã. Tuy rằng tôi có cảm động vì hắn đã mua điện thoại cho tôi, nhưng món quà này quá đắt tiền, tôi chỉ muốn nhận lại những gì mà tôi đã mất, tôi không muốn nhận nhiều hơn. Nhất định tôi phải tìm cách để trả lại cho hắn.

Đức Hải dẫn tôi và thằng bé đến khu vui chơi giải trí.

Thằng bé sung sướng chạy nhanh vào trong, mắt nó háo hức và nồn nóng nhìn hết chỗ nọ đến chỗ kia.

Tôi lững thững đi theo ở phía sau, tôi không có được tâm trạng phấn kích như thằng bé. Trước kia, tôi suốt ngày chỉ biết vui đầu vào công việc và mong ước kiếm thật nhiều tiền, nên không có thời gian để chăm lo cho bản thân mình. Từ lúc quen biết và gặp gỡ anh em nhà họ Trương, tôi đã được họ đưa đi nhiều nơi, và có thể thấu hiểu thế giới bên ngoài hơn.

Đến một dãy hàng dùng để đặt máy chơi đua xe, thằng bé giật giật tay áo của tôi, tay nó chỉ vào mấy cái ghế trống, miệng nó không ngừng giục tôi và Đức Hải.

_Chúng ta mau lại kia chơi đi !

Tôi ngán ngẩm quan sát những tay đua siêu hạng đang hò hét và nhìn vào màn hình, tay họ cầm lấy vô lăng tay lái, họ hết nghiêng sang trái rồi lại nghiêng sang phải.

Nhìn họ, tôi có cảm giác giống như họ đang thực sự đua xe ở ngoài đường.

Tôi không thể nào hiểu được, tại sao Đức Hải lại có nhã hứng đưa chúng tôi đến đây ? Tôi tưởng hẳn thích đưa chúng tôi đến nơi nào đó yên tĩnh, ít người và có phong cảnh hữu tình.

Đức Hải và thằng bé tiến đến gần hai chiếc ghế trống. Kéo ghế cho thằng bé, Đức Hải nhấc thằng bé lên, sau đó đặt thằng bé ngồi xuống.

Tôi chăm chú để ý đến hành động yêu thương của hẳn dành cho thằng bé. Tôi đoán không hề sai, thằng bé và hẳn rất hợp nhau. Ở bên cạnh hẳn, thằng bé cười và vui vẻ nhiều hơn, ở bên cạnh Đức Tiến.

_Cô còn đứng ở đó làm gì, còn không mau lại đây chơi đi ? – Đức Hải giục tôi.

Tôi lúng túng bước lại gần, mắt sụp xuống. Từ bé đến giờ, tôi có khi nào chơi đua xe, nên đâu hiểu phải chơi như thế nào.

_Ngồi xuống đi ! – Đức hải chỉ sang một chiếc ghế trống bên cạnh thằng bé.

_Tôi. . .tôi không biết chơi. – Tôi ngượng ngùng bảo hẳn, tay tôi gãi đầu.

Đức Hải phì cười nhìn tôi. Có lẽ hẳn chưa từng gặp phải một cô gái nào ngổ ngọng giống như tôi.

_Cô cứ ngồi xuống đi. Nếu cô không biết chơi, tôi sẽ dạy cô.

Đức Hải đã nói như thế, tôi làm sao có thể phụ lòng tốt của hẳn. Tự kéo ghế, tôi ngồi xuống.

Màn hình đã bật sẵn, tôi và thằng bé chỉ cần khởi động là có thể chơi.

Dù biết lái xe trên màn hình dễ hơn nhiều lái xe thật ở ngoài đường, nhưng tôi vẫn luống cuống không thể điều khiển được vô lăng tay lái theo ý mình, hậu quả tôi bị ngã xe, và bị đâm ngay từ khúc cua đầu tiên.

_Chị chơi kém quá ! –Thằng bé bĩu môi nhìn tôi, giọng nói đầy khinh thường và giễu cợt.

Tôi vừa đỏ mặt vì xấu hổ, vừa tức giận vì thằng bé dám xem thường tôi.

_Có giỏi thì em chơi đi ! –Tôi phồng mồm thách nó.

_Chị cứ chờ xem ! Em sẽ về đích đầu tiên ! –Thằng bé tự tin đáp, mặt nó vênh lên đầy vẻ kiêu ngạo.

Ngồi ở bên cạnh tôi, Đức Hải thở dài. Phải đem theo hai đứa trẻ con như chúng tôi đi chơi, thật vất vả cho hẳn.

_Hai người có muốn chơi không, hay là muốn đi về ? – Hẳn khó chịu hỏi hai chúng tôi.

_Cháu muốn chơi. – Thằng bé nhanh mồm đáp.

Tôi bất đắc dĩ phải tập trung nhìn vào màn hình, hai tay nắm chặt lấy vô lăng tay lái. Tôi đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể tiến xa được, chỉ đi được một đoạn nếu chiếc xe của tôi không bị xe khác cán bẹp, cũng là tự đâm vào chướng ngại vật. Thấy mình cứ thua mãi, mặt tôi nhăn nhó khổ sở, còn miệng tôi méo xệch.

Đức Hải che miệng cười thầm, khi nhìn vào khuôn mặt giống như là vừa mới mất mấy vạn tệ của tôi.

_Sao cô không chơi nữa đi ? – Đức Hải quan tâm hỏi tôi, khi thấy tôi ngồi im.

_Tôi không biết chơi, lần nào chơi tôi cũng bị thua. – Tôi buồn chán nói.

_Để tôi dạy cô.

_Không cần đâu, anh cứ chơi đi. – Tôi vội lắc đầu từ chối.

Đức Hải đứng dậy, đứng ở phía sau lưng, cúi người xuống, cầm lấy tay của tôi, hẳn đặt lên vô lăng tay lái. Miệng hẳn giảng giải, còn tay hẳn hướng dẫn cách tôi di chuyển giống như một người mẹ dạy con mình nắn nót từng chữ một.

Tôi chăm chú lắng nghe hẳn nói, mắt nhìn tập trung nhìn vào màn hình. Nhờ có sự giúp đỡ của hẳn, cuối cùng tôi cũng đã dần điều khiển được vô lăng tay lái một cách nhuần nhuyễn.

Tôi reo lên sung sướng khi đã vượt qua được mấy chiếc xe khác.

_ Bà cô điên ! – Ngồi ở phía bên tay trái của tôi, thằng bé lên tiếng mắng tôi.

Tôi vì đang vui nên không thèm chấp nó.

Hình ảnh của tôi và Đức Hải hết sức gần gũi và thân mật, má hấn chạm vào má tôi, mùi nước hoa trên cơ thể hấn phả vào mũi tôi, còn tay hấn đang đặt trên tay tôi.

Đến khi tôi quay lại mỉm cười và nhìn hấn, tôi mới ý thức được hoàn cảnh hết sức ám muội và không được tự nhiên của mình.

Hành động đột ngột không báo trước của tôi, đã khiến môi tôi chạm vào má hấn, còn mắt tôi tròn xoe nhìn vào mặt hấn.

Sau mấy giây bàng hoàng kinh sợ, tôi vội vàng cố lùi người về phía sau. Không may cho tôi, đúng lúc này hấn lại, quay sang nhìn tôi. Tôi và hấn thay vì tránh mặt nhau, lại hóa thành môi chạm môi, mắt tôi và mắt hấn đối diện nhau.

Tiếng kinh hô của mọi người xung quanh đã khiến tôi và hấn giật mình vội buông nhau. Đức Hải cố đứng thẳng lên, còn tôi ngồi cứng đờ trên ghế.

Khuôn mặt tôi đỏ bừng, còn trái tim tôi đập thật nhanh trong lồng ngực. Chúa ơi ! Tôi muốn khóc thét. Mới sáng nay, tôi đã hò hò hôn và ôm Đức Tiến. Sao lúc này tôi lại hôn Đức Hải ?

Tôi chết mất, chết mất ! – Tôi mặt nhú mảy nhăn, lòng không ngừng cầu nguyện.

Cũng may mọi người đang mải chơi game, nên ít người chú ý đến tôi và hấn, nếu không tôi sẽ phải độn thổ xuống đất vì xấu hổ mất.

Tôi không dám nhìn Đức Hải, cũng không dám quay mặt đi chỗ khác, tôi chỉ dám nhìn thẳng vào màn hình trước mặt, tay tôi bóp chặt lấy vô lăng tay lái, trái tim tôi vẫn còn đập rất nhanh.

Đức Hải trở về chỗ ngồi của mình, trên khóe môi hấn nhếch lên một nụ cười, mặt hấn bừng sáng giống như những ánh sao trong đêm khuya. Tôi không biết hấn đang nghĩ gì trong đầu, nhưng tuyệt đối không phải là những điều hay.

Chơi được hơn hai tiếng, Đức Hải dẫn tôi và thằng bé đi ăn.

Thằng bé mặc dù vẫn còn muốn chơi tiếp, nhưng vì bụng đói và được chúng tôi khuyên bảo, nó mới miễn cưỡng theo chúng tôi đi.

Nhà hàng mà Đức Hải dẫn chúng tôi đi ăn, nằm ở lầu ba của Trung tâm Thương mại. Ba người chúng tôi chọn một chiếc bàn nằm ở giữa quán, rồi kéo nhau ngồi xuống.

Trong khi chờ nhân viên của quán mang thức ăn lên, tôi uống sinh tố trái cây, Đức Hải uống trà tranh, còn thằng bé chọn uống nước cam.

Thằng bé và Đức Hải nói chuyện với nhau về game đua xe lúc này, còn tôi chỉ ngồi im lặng nghe họ nói chuyện.

Từ lúc xảy ra chuyện đáng xấu hổ kia, tôi vẫn không có dũng khí nhìn vào mặt hấn hay mở miệng nói chuyện với hấn.

Ít phút sau, hai nhân viên nữ mang đồ ăn cho ba chúng tôi.

Nghe nói quán ăn này nổi tiếng với món bít tết, nên chúng tôi gọi mỗi người một suất. Thằng bé rất thích ăn cá nướng, nên tôi đã gọi một con cá nướng cho nó.

Cẩn thận gỡ hết xương cá cho thằng bé, tôi gấp một phần cá nhỏ vào bát nó.

_ Ăn đi nhóc ! – Tôi mỉm cười bảo thằng bé.

Thằng bé vui vẻ gật đầu. Cầm đôi đũa, nó liền gấp ngay một ít thịt cá nướng trong bát, rồi cho vào miệng.

Đức Hải vừa uống rượu vang, vừa nhìn hai chúng tôi. Đôi mắt đen sâu của hấn nhìn tôi không rời, khóe môi của hấn cong lên thành hình cánh hoa. Tôi không tài nào đoán được suy nghĩ trong đầu hấn

Bữa ăn đang diễn ra ấm cúng và bình yên, tự dưng chúng tôi bị một đám đông làm phiền và phá ngang.

Những tiếng “Tách ! Tách !” của máy chụp ảnh vang lên, ánh sáng chói lòa do những chiếc máy trên tay của những phóng viên và fan hâm mộ Đức Hải, khiến tôi và thằng bé khó chịu.

Tôi và thằng bé lấy tay che mặt, chúng tôi co ro ngồi trên ghế, đôi mắt ngơ ngác và kinh hoàng nhìn hơn hai chục người đang bao lấy ba chúng tôi vào giữa. Xem ra bữa cơm hôm nay không thể tiếp tục được nữa rồi.

_ Xin hỏi, cậu có phải là minh tinh Trương Đông Hải không ? – Một phóng viên nam chìa Micro có gắn biểu tượng MTV, trước mặt Đức Hải.

_ Cô gái và thằng bé này có phải là vợ con của cậu không ? – Một phóng viên nữ nhanh miệng nối tiếp câu hỏi của phóng viên nam kia.

_Cậu và cô gái kia có quan hệ đặc biệt gì không ? Có phải hai người đã bí mật kết hôn và có con riêng là thằng bé này đúng không ? – Một phóng viên nam khác nhanh chóng đặt ngay cho hắn một câu hỏi thật dài.

_Anh lên tiếng giải thích hay nói gì đi chứ ? – Một phóng viên nữ trẻ tuổi xinh đẹp ngọt ngào giục hắn. Hình như, cô ta không thích tôi và thằng bé có quan hệ gì với hắn cả.

Thái độ bình thản và ung dung của Đức Hải vừa khiến tôi khâm phục, vừa tức giận sôi máu. Hắn có biết là vì hắn, mà tôi và thằng bé bị vạ lây không ?

Đột nhiên đám phóng viên và fan hâm mộ chuyển mục tiêu sang tôi và thằng bé, khi thấy Đức Hải vẫn ung dung uống nốt ly rượu và không nói gì.

Chiếc Micro có gắn logo KTS chìa trước mặt tôi và thằng bé.

_Cô có phải là người yêu của minh tinh Trương Đông Hải không ? – Phóng viên nam của đài truyền hình KTS nôn nóng hỏi tôi.

_Cô là vợ chưa cưới của cậu ta đúng không ? Thằng bé này là con chung của hai người đúng không ? – Một phóng viên nam vừa chỉnh gọng kính vừa hỏi tôi với giọng hết sức chờ mong.

Cứ thế, họ tranh nhau đặt câu hỏi cho tôi và Đức Hải, ngay cả thằng bé, họ cũng không tha.

Hết chịu nổi, tôi liền đứng bật dậy. Nắm chặt lấy tay thằng bé, tôi kiên quyết đưa nó ra khỏi nơi chốn thị phi và rắc rối này. Tôi và thằng bé không hợp với cuộc sống quá ồn ào và náo nhiệt. Danh tiếng cũng giống như bong bóng xà phòng, tuy có lung linh rực rỡ, nhưng cũng nhanh chóng vỡ tan.

Đặt ly rượu xuống bàn, Đức Hải đứng lên theo tôi.

Nắm lấy tay tôi, Đức Hải lôi tôi đi, hắn không giải thích một câu nào cả. Hắn cũng không nói rõ ràng cho họ biết mối quan hệ thật sự giữa ba chúng tôi là gì.

Bọn phóng viên và fan hâm mộ bám theo chúng tôi không rời, bọn họ liên tục đặt câu hỏi và chụp ảnh.

Chân Đức Hải bị bong gân nên không thể đi nhanh. Nếu có thể tôi đã muốn nắm chặt lấy tay hắn và thằng bé, rồi chạy biến ra khỏi đây rồi.

Điều mà ba chúng tôi không thể ngờ được là chúng tôi đang bị mấy đài truyền hình kia quay trực tiếp, sau đó phủ sóng cho cả đất nước Đài Loan xem.

Đức Hải mặc dù không nói gì cả, nhưng bọn họ cũng không có buông tha, họ vẫn dễ dàng nhận diện ra hắn dù hắn có cố tình cải trang để cho mình khác đi.

Chúng tôi không thể thoát khỏi vòng vây của mọi người xung quanh, họ kéo đến càng lúc càng đông.

Mặt tôi xám ngoét, chân tay tôi hựn xuyễn, còn trái tim tôi gần như ngừng đập, lồng ngực tôi co thắt, tôi không thở được. Tôi có cảm giác mình đang bị truy sát, mình sắp bị đẩy xuống vực.

Thằng bé thường ngày hung dữ và táo tợn là thế, nhưng gặp phải cảnh bị một đội quân truy đuổi và bám theo khắp nơi thế này, nó cũng kinh hoàng và hốt hoảng chẳng kém gì tôi.

Sợ thằng bé bị bọn họ giẫm bẹp, tôi nắm chặt lấy tay nó và ôm chặt lấy nó khi ba chúng tôi bị dồn vào một góc. Hình như bọn họ sẽ không chịu bỏ cuộc, nếu chúng tôi không lên tiếng trả lời họ.

Đến lúc tôi và thằng nhóc tưởng mình sắp bị đám đông đè bẹp và nghiền nát, nhân viên bảo vệ và người quản lý của Đức Hải, đã đứng ra giải vây cho chúng tôi.

Phóng viên và fan hâm mộ bị bảo vệ dồn đứng về một bên, họ không cho mấy phóng viên và bọn fan hâm mộ cuồng nhiệt kia tiếp cận chúng tôi.

Giờ thì tôi mới hiểu cảm giác sống gần một ngôi sao là gì. Qua chuyện xảy ra ngày hôm nay, tôi tự hứa với lòng là sẽ không bao giờ đưa thằng bé đi chơi cùng với Đức Hải nữa.

Người quản lý tên Trương Hạo Nhiên đứng ra trả lời các câu hỏi của phóng viên và fan hâm mộ.

Anh ta là một chuyên viên đàm phán nên anh ta ăn nói rất lưu loát và thản nhiên như thể chuyện chúng tôi cùng nhau đi ăn cơm, không có gì quan trọng cả.

Đến khi có một phóng viên lên tiếng hỏi.

_Anh là quản lý của minh tinh Trương Đông Hải, chắc anh cũng biết tất cả các mối quan hệ ngoài luồng của cậu ấy ?

_Anh muốn hỏi gì ? – Trương Hạo Nhiên mỉm cười thân thiện.

_Chúng tôi đã chụp được hình ảnh Trương Đông Hải hôn cô gái đang đi cùng cậu ta. Anh có thể giải thích mối quan hệ của họ là gì được không ?

Tất cả bọn phóng viên và fan hâm mộ đều xôn xao trước thông tin có một không hai này.

Đứng ở phía sau lưng Trương Hạo Nhiên, mặt tôi tái nhợt. Tôi không thể ngờ được là ba chúng tôi đã bị bọn phóng viên bám theo ngay từ đầu.

Đối với bọn họ, mặc kệ mối quan hệ của chúng tôi là thật hay giả, bọn họ chỉ tin vào những gì mà họ nhìn thấy, chụp được và quay được.

Trương Hạo Nhiên sững người mất mấy giây, anh ta quay lại nhìn Đức Hải, khuôn mặt anh ta không được vui.

Hít một hơi thật sâu, cổ nặn ra được một nụ cười bình thản và thân thiện như lúc trước, anh ta tiếp tục vai trò đám phán của mình.

_ Cô ấy là bạn gái của Trương Đông Hải.

_ Cái gì ! – Tiếng hét thất thanh của tôi hòa lẫn cùng tiếng hét phấn khích và kinh ngạc của đám đông.

Tôi... tôi có nghe lầm không ? Sao... sao Trương Hạo Nhiên dám nói tôi là bạn của tên ác ma Đức Hải này ?

Không được ! Tuyệt đối không được ! Tôi không thể để cho mọi người hiểu lầm tôi là bạn gái của hắn được. Nếu bị họ hiểu lầm, tôi sẽ nhanh chóng bị báo chí đưa hình và thông tin lên báo, rồi còn bị đưa lên mạng để cho mọi người xăm xoi và bình phẩm.

Hu hu hu ! Chỉ cần nghĩ đến đây, tôi đã muốn nhảy lầu tự vẫn. Tôi là một kẻ ham sống sợ chết, tôi làm sao có thể chịu được cảnh đi đâu, làm gì cũng bị bọn Paparazzi rình rập và dòm ngó, bị bọn fan cuồng nhiệt và điên loạn của hắn, chửi rủa và khủng bố bằng tinh thần.

_ Anh nói thật chứ ? – Bọn phóng viên và fan hâm mộ nôn nóng muốn xác nhận lại thông tin mà Trương Hạo Nhiên vừa mới thông báo.

_ Hoàn toàn là sự thật. – Trương Hạo Nhiên nói như đinh đóng cột.

_ Nếu cô ấy là bạn gái của cậu ấy, vậy thằng bé kia có phải là con của họ không ? – Đám đông lại tiếp tục chấn vãn.

_ Thằng bé là con của anh trai cậu ấy. – Trương Hạo Nhiên mỉm cười trả lời.

Bọn phóng viên kích động và sung sướng, vừa ghi chép vào cuốn sổ tay trước mặt, vừa chìa hàng loạt chiếc Micro gắn logo của đài truyền hình nơi mà bọn họ đang làm việc, trước mặt Trương Hạo Nhiên.

Mất gần 10 phút, tôi mới lấy lại được sự tỉnh táo, và ý thức được hoàn cảnh bi thảm của mình. Tôi giờ chẳng khác gì con rối cho người khác bài bố và sắp xếp.

Siết chặt hai tay vào nhau, môi mím chặt, mắt rực lửa tức giận, tôi nói to.

_ Mọi người !

Tiếng la của tôi khiến không khí ồn ào và náo nhiệt tạm lắng xuống.

Trương Hạo Nhiên, bọn phóng viên và fan hâm mộ đều nhìn tôi, họ đang chờ nghe tôi nói.

Đứng ở bên cạnh tôi, Đức Hải không tỏ thái độ gì. Từ đầu đến cuối, hắn đều lãnh đạm và coi chuyện đang diễn ra trước mặt này, hoàn toàn không liên quan gì đến hắn.

_ Cô muốn gì ? – Lúc này, hắn mới chịu mở miệng hỏi tôi.

_ Sao anh không nói gì đi, chẳng lẽ thích bị mọi người hiểu lầm như thế ? – Tôi tức giận và phẫn nộ chất vấn hắn.

_ Cô không muốn được làm bạn gái tôi ? – Hắn lạnh lùng nhìn tôi, giọng hắn không có một chút tình cảm.

_ Anh bị điên thì cũng điên vừa thôi. Bây giờ không phải là lúc để hai chúng ta trêu đùa và nói giỡn với nhau. – Tôi cao giọng quát hắn.

Trương Hạo Nhiên thấy tình hình không ổn và sợ chúng tôi sẽ lộ ra những chuyện riêng tư cho bọn báo chí và fan hâm mộ biết, anh ta vội mỉm cười trấn an bọn họ.

_ Mọi người chờ cho một chút. Chúng tôi cần nói chuyện riêng với nhau.

_ Có chuyện gì thì nói luôn ở đây đi. Chúng tôi muốn biết sự thật. – Đám đông kích động hô lên.

_ Được rồi ! Được rồi ! Chúng tôi sẽ cho các bạn một câu trả lời thỏa đáng.

Để bảo vệ và nhân viên của Trung tâm Thương mại đứng chắn không cho phép bọn họ tiến lên phía trước, Trương Hạo Nhiên lôi chúng tôi vào một góc.

_ Hai người đang làm gì thế hả ? Bây giờ là lúc nào rồi mà hai người còn cãi nhau ? Hai người muốn, bọn phóng viên và fan hâm mộ kia, đăng hình và tin tức không hay của hai người lên báo, và lên mạng chứ gì ? – Trương Hạo Nhiên tức giận nhắc chúng tôi.

_Tôi không phải là bạn gái của anh ấy. – Tôi bực mình đấm chính lại tin tức sai lệch mà anh ta vừa mới thông báo cho tất cả mọi người ở đây biết.

Trương Hạo Nhiên sững sờ nhìn tôi, mắt anh ta mở to.

_Cô...cô nói thật chứ ? – Anh ta nhảy thái dương, giọng run run. _ Nếu hai người không phải là người yêu sao lại hôn nhau, còn thân mật nắm tay nhau đi chơi ở khắp nơi nữa ?

Tôi đỏ mặt không biết phải đáp thế nào. Khả năng nói của tôi, đã gần như bay sạch ra khỏi đầu.

_Hai người muốn tôi bị tức chết thì hai người mới hài lòng đúng không ? Bây giờ tôi không cần biết là hai người có phải là người yêu thật hay không, tin tức thì cũng đã thông báo hết cả rồi, nên không thể lấy lại được nữa. Giờ hai người làm ơn tỏ ra mình là một cặp đang trong thời kì yêu nhau cho tôi. – Trương Hạo Nhiên ra lệnh cho chúng tôi.

_Sao...sao cơ ? – Tôi lắp bắp.

Trên đời này có người nào vô lý như anh chàng Trương Hạo Nhiên này không ? Lẽ ra khi biết được sự thật, thì anh ta phải lập tức đính chính đi chứ ? Sao anh ta còn bắt tôi phải đóng giả theo anh ta nữa ?

_Không...không được ! Tôi không muốn. – Tôi yếu ớt phản kháng lại.

_Chị giúp chú Đức Hải đi ! – Thăng bé đột nhiên xen vào.

Tôi trừng mắt nhìn thằng bé.

Thằng nhóc đúng là một tên phản bội. Sao trong mọi việc, nó đều ủng hộ và nghe lời Đức Hải là sao ? Tôi cũng đối xử tốt và chân thành với nó, sao nó không chịu bênh tôi ?

_Em xin lỗi, em cũng muốn giúp anh Đức Hải nhưng em không thể. Em không muốn bị mọi người hiểu lầm về mối quan hệ giữa hai chúng em. Hai nữa, em cũng không muốn sống trong nỗi lo sợ một ngày nào đó sự thật giả dối này sẽ bị họ phanh phui và làm sáng tỏ. Em nghĩ nếu có thể kết thúc tại đây, thì nên kết thúc đi.

Nói xong, tôi tiến đến trước mặt đám đông mà không muốn nghe thêm bất cứ lời khuyên can và muốn bị ngăn cản, làm điều mà mình muốn làm nữa.

_Nếu cô muốn sự nghiệp của cậu ấy xuống dốc và bị mọi người phi nhổ vì dám nói dối thì cô cứ làm đi. – Trương Hạo Nhiên nhắc nhở tôi.

Đang đi, tôi dừng lại. Cơ thể tôi căng cứng, tôi rơi vào khó xử.

Tôi mặc dù rất ghét Đức Hải, nhưng hắn không phải là người xấu, hắn từng cứu mạng tôi, chịu bỏ thời gian để dẫn tôi và thằng bé đi khắp nơi. Vì tôi, chân của hắn bị bong gân. Tôi tin, nếu không phải là do tôi, hắn đã không bị rơi vào hoàn cảnh như bây giờ. Hơn nữa, những lời nói dối này cũng không phải là chủ ý của hắn.

Bước lại gần tôi, Đức Hải nâng cằm của tôi lên.

_Nếu cô vẫn còn phân vân chưa biết nên làm thế nào, thì hãy để tôi giúp cô. – Đôi mắt sắc bén của hắn nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn và đen láy của tôi. Nở một nụ cười ngọt ngào và quyến rũ, cúi xuống gần sát vào tai tôi, hắn nói tiếp. _ Cô biết đấy, khi đã chọn được một con mồi cho mình rồi, tôi không thể dễ dàng buông tha cho cô được.

Trong khi tôi ngẩn người không hiểu ý của hắn của là gì, hắn nhanh chóng áp môi hắn lên môi tôi.

Trước mặt phóng viên và fan hâm mộ, hắn cuồng nhiệt hôn tôi, như muốn chứng minh cho lời nói của Trương Hạo Nhiên hoàn toàn là đúng sự thật.

Mắt tôi mở to hết cỡ, cả người tôi cứng đờ. Tôi bàng hoàng không dám tin.

Tại đây trước mặt tất cả máy quay phim và máy ảnh, tôi đã chính thức bước lên thảm đỏ của vinh quang và danh vọng. Tôi đang bị gắn cái mác bạn gái của một minh tinh.

Tiếng hét, tiếng la ó và tiếng hò của mọi người không ngừng vang lên. Họ không ngừng chụp ảnh và quay phim cảnh hai chúng tôi hôn nhau.

Tai tôi ù đi, hôn tôi đã thoát khỏi thế xác. Tôi thấy mình là một người mù đang mò mẫm bước đi từng bước, hai dòng nước mắt lăn dài trên má. Tôi không hề cảm thấy hạnh phúc, cũng không hề thấy vui sướng. Thêm một lần nữa, tôi lại đang đẩy mối quan hệ giữa tôi và Đức Tiến càng lúc càng xa. Phải chăng là tôi đang làm sai ?

Khi tiếng hoan hô và vỗ tay của mọi người xung quanh vang lên, Đức Hải mới chịu buông tôi ra.

Thấy tôi khóc, mặt hắn lạnh tựa như băng đá, đôi mắt đen sâu của hắn giờ đen kịt giống như bầu trời đêm không có trăng sao.

Tay hắn quẹt nhẹ lên má tôi, hắn lạnh lùng bảo tôi.

_Cô đang hối hận và đang lo sợ là anh trai tôi sẽ hiểu lầm đúng không ?

Tôi im lặng không đáp.

_Lúc này, cô có muốn rút lui cũng không được nữa rồi. Nếu cô muốn trả thù tôi, cô cứ việc nói tất cả sự thật cho phóng viên và báo chí biết, còn nếu không, cô nên ngoan ngoãn làm một người bạn gái tạm thời của tôi đi.

Một tay hắn ôm lấy vai tôi, một tay hắn vẫy tay chào đám đông. Hắn mỉm cười chào họ.

Hắn là một diễn viên xuất sắc, là người của công chúng nên hắn biết cách làm sao để lấy lòng họ. Dù hắn đang tức giận và đang phẫn nộ, thậm chí là căm ghét họ, nhưng hắn vẫn có thể cười, vẫn có thể giả vờ là hắn hạnh phúc khi được họ quan tâm và săn đón ở khắp mọi nơi.

Cảm nhận được bàn tay đặt trên vai mình hơi run rẩy và đượm mồ hôi, và bất gặp được đôi mắt buồn bã và đau khổ của hắn, tôi thờ dãi. Tôi vừa hận hắn lại vừa thương hại hắn. Tôi không biết mình nên làm gì mới tốt cho cả ba chúng tôi, và làm cách nào để chuyện rắc rối này sớm kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Trương Hạo Nhiên yêu cầu chúng tôi lái xe đến công ty nơi mà Đức Hải đang làm việc. Dù là một ca sĩ và diễn viên tự do, nhưng Đức Hải hiện giờ đang kí hợp đồng với nhiều công ty giải trí khác, nên cần phải giữ gìn hình tượng của mình. Chuyện xảy ra ngoài ý muốn hôm nay, sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến địa vị của hắn.

Ngồi trong văn phòng của công ty ở trên lầu hai, Trương Hạo Nhiên quét mắt nhìn chúng tôi một lượt, khuôn mặt anh ta giờ lạnh lùng không có một chút thân thiện của lúc trước. Giờ anh ta đã hoàn toàn biến thành một con người khác.

_Tôi muốn nghe hai người giải thích rõ mọi chuyện.

Đức Hải ngồi ngả người ra sau ghế, đáng vẻ lười biếng và uể oải.

_Chẳng phải anh đã tuyên bố cô ấy là bạn gái của tôi rồi sao ? – Đức Hải lãnh đạm trả lời.

_Bây giờ không phải lúc để đùa. – Trương Hạo Nhiên tức giận nói. _ Cậu có biết mình đang rơi vào hoàn cảnh nào không hả ? Cậu đang là một minh tinh nổi tiếng, mỗi hành động nhấc tay nhấc chân của cậu đều bị người khác nhòm ngó, nói gì đến việc hiện giờ cậu đang nói dối họ là cậu có bạn gái.

_Anh nên nhớ, mọi chuyện đều là do anh tự biến tự diễn, tôi không hề nói gì cả. – Đức Hải nhạt nhẽo trả lời. Hình như đối với hắn, chuyện này không hề liên quan đến hắn.

_Rầm ! - Trương Hạo Nhiên phẫn nộ đập bàn. _Cậu muốn tôi tức chết thì cậu mới hài lòng chứ gì ?

Ngồi ở bên cạnh Đức Hải, mặt tôi tái xanh. Dù đã từng bị người khác mắng chửi dữ dội hơn thế này nhiều, nhưng tôi không thấy khiếp đảm và sợ hãi giống như lúc này. Tuy tôi không làm sai, cũng không cố ý câu dẫn Đức Hải, nhưng mọi chuyện xảy ra có một phần lỗi là do tôi. Nếu tôi không quá trẻ con và không quá nghịch ngợm, tôi đã không vô tình hôn hắn. Nếu tôi làm được thế, tôi và hắn đã không rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

_Cô thay cậu ta nói đi ! – Trương Hạo Nhiên chuyển mục tiêu chú ý sang tôi, khi biết là không thể cạy được miệng của Đức Hải.

_Tôi..tôi...! – Tôi lắp bắp nói không thành lời.

Tôi biết phải trả lời Trương Hạo Nhiên thế nào đây ? Tôi và Đức Hải đâu có quan hệ thân thiết gì, chúng tôi ngay cả bạn bè cũng không phải.

Đôi mắt sắc bén của Đức Hải nhìn thẳng vào đôi mắt hoảng sợ của tôi, khóe môi của hắn nhếch lên thành một lưỡi dao mỏng.

Khi bất gặp ánh mắt lạnh băng của hắn, tôi rùng mình ớn lạnh. Tôi đâu có nói gì sai, mà hắn lại dùng ánh mắt có thể giết người để đe dọa tinh thần tôi thế kia ?

_Cô và Đức Hải có đúng là người yêu không ? – Trương Hạo Nhiên tiếp tục truy vấn.

Không dám tiếp tục mặt to trừng mắt nhỏ với Đức Hải nữa, tôi cụp mắt xuống, môi mấp máy đáp.

_ Đức Hải không phải là người yêu của tôi.

_ Vậy mối quan hệ của hai người chỉ là nhất thời ? – Trương Hạo Nhiên cau mày nhìn tôi.

_ Giữa hai chúng tôi không có quan hệ gì cả. – Tôi bực bội đáp.

Nói theo cách của Trương Hạo Nhiên chẳng khác gì nói tôi là tình nhân tạm thời của Đức Hải. Tôi tuy là một kẻ tham tiền, nhưng tuyệt đối không bán rẻ nhân phẩm của mình.

_ Nếu hai người không có quan hệ gì, tại sao lại công khai nắm tay, và hôn nhau ở nơi chốn đông người ? - Trương Hạo Nhiên quyết hỏi cho đến cùng. Anh ta sẽ không bỏ cuộc cho đến khi nào tôi phải nói rõ ràng mọi chuyện cho anh ta biết.

_ Anh...anh...! – Tôi nghẹn họng, mắt trân trối nhìn anh ta. Dù anh ta có là quản lý của Đức Hải đi chăng nữa, anh ta cũng không có quyền hỏi cung tôi giống như một cảnh sát đang hỏi cung một tội phạm.

_ Đủ rồi ! – Đức Hải lạnh lùng lên tiếng. – Mọi việc nên kết thúc ở đây đi !

_ Kết thúc ! – Trương Hạo Nhiên cao giọng. _ Cậu có biết mình đang nói gì không hả ? Cậu tưởng đây là một vở kịch hay sao ? Cậu nên nhớ bây giờ cậu là một minh tinh, là người khiến cho mọi người đều phải dời mắt theo nhất cử nhất động của cậu. Dù cậu không muốn thừa nhận, cậu cũng không thể chối cãi được sự thật. – Quá tức giận nên Trương Hạo Nhiên đã tuôn ra một tràng dài.

Ngồi nghe hai người đấu lý với nhau, tôi thấy đau hết cả đầu. Lấy tay nhay thái dương, tôi gượng gạo bảo Trương Hạo Nhiên.

_ Xin lỗi vì đã bắt anh phải đứng ra giải quyết chuyện hiểu lầm này. Tôi và Đức Hải không có quan hệ gì đặc biệt cả, tôi chỉ là người đến trông trẻ cho Đức Tiến thôi. Đức Hải vì muốn đưa thằng bé đi chơi ở bên ngoài, nên dẫn tôi đi cùng. Còn chuyện nụ hôn mà họ chụp được. – Đưa tay lên miệng e hèm một tiếng, mặt tôi hơi ửng đỏ, tôi lúng túng nói tiếp. _ Đó chỉ là một tai nạn vô tình thôi. Anh cũng biết sống ở trong thành phố này đông dân cư như thế này, mỗi ngày đều xảy ra biết bao nhiêu chuyện, nên làm sao tránh được những việc diễn ra ngoài ý muốn. – Để cho lời nói của mình có sức thuyết phục, tôi giảng giải.

Hai người đàn ông đều nhìn tôi chăm chú, mắt họ mở to, còn mặt họ vì kinh ngạc nên cứng đờ giống như một bức tượng làm bằng thạch cao.

_ Có...có chuyện gì sao ? – Tôi ngượng ngịu gãi đầu, mắt khó hiểu nhìn bọn họ.

Nhờ những câu nói ngô nghê trẻ con không hiểu chuyện của tôi, không khí căng thẳng và đượm mùi thuốc súng xung quanh đã giảm đi được một phần nửa.

Đức Hải môi co giật, hần nheo mắt nhìn tôi. Tuy khuôn mặt hắn vẫn lạnh lùng giống như lúc trước, nhưng nhất định hắn đang cười thầm tôi.

Trương Hạo Nhiên uống ngay một ly nước ở trên bàn để hạ hỏa.

_ Em nói rằng đó chỉ là tai nạn xảy ra ngoài ý muốn ? – Anh ta hỏi tôi bằng giọng không mấy tin tưởng.

_ Đúng ! – Tôi gật đầu đáp.

Lấy tay nhay thái dương, mặt anh ta đắm chiêu, còn môi anh ta mím chặt, đầu không ngừng tính toán.

_ Bây giờ có nói gì thì sự việc cũng đã xảy ra rồi. Dù chúng ta có tình phủ nhận đến cùng, phóng viên và báo chí cũng không tin là chúng ta đang nói thật, họ chỉ tin những gì họ nhìn thấy. Trong tay họ đã có được hình ảnh và đoạn quay video cảnh hai người hôn nhau và ôm nhau, nên hai người phải diễn cho đạt vai trò giả làm người yêu của mình. – Đặt ly cà phê xuống bàn, Trương Hạo Nhiên giờ trở nên bình tĩnh và quyết đoán. _ Đã trót tuyên bố cô là người yêu của Đức Hải nên chúng ta không thể không tổ chức họp báo. Tôi muốn có phối hợp với Đức Hải cho thật tốt vào buổi họp báo trong buổi chiều tối này mai. Tôi không muốn có bất cứ sai sót gì.

Tôi ngồi cứng đờ trên ghế, tai ù đi. Không ! Không thể tin được ! Tôi cũng phải cùng với Đức Hải trả lời các câu hỏi của báo chí và phóng viên sao ? Chỉ cần nghĩ đến đây, tôi đã co giò muốn bỏ chạy.

Tôi tuy là một kẻ mạnh mẽ miệng nhưng cũng phải tùy hoàn cảnh, không phải lúc nào tôi cũng có thể ăn nói và trả lời lưu loát. Đứng trước máy quay phim và máy ảnh, trước sự kích động và phấn khích của đám đông, tôi làm sao có thể mở miệng nói được câu gì.

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó khổ sở và tái mét của tôi, Trương Hạo Nhiên trấn an.

_ Cô đừng lo lắng nhiều quá ! Cô yên tâm, buổi họp báo ngày mai chỉ cần cô có mặt là được, mọi câu hỏi của báo chí và phóng viên đều do tôi và Đức Hải trả lời thay cho cô.

_ Tôi...tôi có thể không đi được không ? – Tôi lắp bắp đề nghị. Tôi hy vọng là họ sẽ buông tha cho tôi.

_ Cô không đi không được. Cô là bạn gái của cậu ấy, nên cô phải có mặt. – Trái ngược với mong muốn của tôi, Trương Hạo Nhiên cương quyết đáp.

Không còn cách nào khác, tôi chính thức phải tuân thủ theo sự sắp xếp và bài bố của Trương Hạo Nhiên. Dù tôi không muốn, tôi cũng phải giả vờ đồng

giả làm bạn gái của Đức Hải trong một thời gian ngắn.

Hơn sáu giờ tối, Đức Hải mới đưa tôi và thằng bé trở về nhà.

Hôm nay, tôi thấy con đường về nhà Đức Tiến sao mà xa và lâu quá. Trước kia mỗi lần đi đâu xa, tôi đều mong ước có thể nhanh chóng trở về nhà và có thể nhanh chóng được gặp Đức Tiến, nhưng bây giờ tôi lại muốn mình biến mất. Tôi không có dũng khí đối diện với Đức Tiến. Tôi sợ hấn không tin tưởng tôi, sợ hấn coi tôi là một cô gái hám của và thay lòng đổi dạ.

Lắc đầu cho tỉnh táo, tôi tự cười chế giễu bản thân mình. Tôi và Đức Tiến có là gì của nhau đâu. Tuy tôi và hấn từng qua đêm với nhau, hôn nhau, nhưng chưa từng hứa hẹn bất cứ điều gì.

Hốc mắt tôi đỏ lên, mũi tôi nghèn nghẹn, tôi thấy túi thân muốn khóc. Lúc này, tôi muốn chia sẻ và nói chuyện với ai đó để vơi bớt đi tâm trạng rối loạn và lo sợ của mình.

Trên đường trở về nhà, Đức Hải tập trung vào lái xe, hấn không nói một câu gì cả. Mặt hấn lúc nào cũng lạnh, đôi môi mỏng của hấn mím chặt, còn mắt nhìn thẳng về phía trước.

Thằng bé bị không khí căng thẳng và đối nghịch của chúng tôi, khiến cho sợ hãi. Nó khôn ngoan ngồi im trên ghế, và không hé răng nói nửa lời.

Về đến nhà của Đức Tiến, tôi tự mở cửa xe, rồi bước xuống.

Khác với mọi ngày, hôm nay hai chị giúp việc đã giúp chúng tôi mở cổng.

_Cuối cùng mọi người cũng về rồi ! – Cả hai đồng thanh hô lên khi thấy chúng tôi.

Chị giúp việc có nước da bánh mật tên Phương lôi tôi đến một góc.

_Chị đã nhìn thấy hình ảnh của em trên ti vi. Công nhận em và cậu Đức Hải rất xứng đôi. – Chị ước ao và hâm mộ nhìn tôi.

_Em và cậu Đức Hải quen biết nhau từ bao giờ ? – Chị tò mò hỏi tôi tiếp.

Chị giúp việc có chiếc miệng anh đào tên Lê, cười vui vẻ chào Đức Hải, mắt chị sùng bái nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của hấn.

_Mọi người đi cả ngày cũng đã mệt rồi, mau vào trong nhà nghỉ ngơi đi ! – Chị Lê vui sướng nhắc nhở chúng tôi.

Thằng bé vẫn nắm chặt lấy tay tôi. Đối với chuyện rắc rối của chúng tôi, nó một chút cũng không hiểu.

Hai chị giúp việc kèm tôi đi vào giữa, vừa đi vào trong nhà, hai chị vừa khai thác thông tin từ tôi.

_Em kể một chút gì đó về mối tình giữa em và cậu Đức Hải đi ? – Chị Phương ngọt ngào giục tôi.

_Đúng đấy ! Em nói gì đi ! – Chị Lê hòa theo.

_Hai người quen biết nhau lâu chưa ? Đã hôn nhau lần nào chưa ? Hai người thật kín tiếng, nếu không được phóng viên và báo chí quay lên đài truyền hình chắc bọn chị cũng không biết gì.

Chị Phương vừa mới dứt lời, tôi tái mét mặt, môi tôi run run.

_Chị...chị nói rằng hình ảnh của chúng em đã được đưa lên Đài truyền hình ?

_Đúng thế. Em không biết gì sao ? – Chị Phương vui vẻ trả lời, mắt chị mơ màng đang tưởng tượng đến hình ảnh ngọt ngào và lãng mạn của tôi và Đức Hải, khi chúng tôi hôn và ôm nhau trước ống kính và máy quay phim.

Tôi đứng chết chân một chỗ, mặt càng lúc càng tái, lồng ngực co thắt, tôi không thở nổi. Tôi đã đăng trí quên mất hiện giờ mình đang bị gán cái mác bạn gái của mình tình Trương Đông Hải. Chỉ cần tôi dính líu đến hấn, mọi thông tin và hình ảnh của tôi sẽ bị đưa lên báo và lên mạng.

Tôi...tôi phải làm sao bây giờ ? Phải ăn nói và giải thích thế nào với Đức Tiến ? Tôi không muốn hấn hận và căm ghét tôi. Tôi cũng không muốn vì mình, anh em hấn trở nên bất hòa.

_Đi thôi ! – Đức Hải lạnh lùng quát tôi. Hấn bực mình và tức giận khi nhìn thấy khuôn mặt tái mét của tôi.

Tôi nhìn hấn bằng đôi mắt trống rỗng và buồn khổ. Nội tâm đang hành hạ và dày vò tôi.

_Cô muốn tôi dẫn cô đi, hay là cô muốn tự mình đi ?

Tôi phần nộ nhìn thẳng vào mắt hấn, hai tay tôi siết chặt. Mặc dù mọi chuyện xảy ra không phải do lỗi của hấn, nhưng chẳng phải tôi đã biết điều giúp hấn là gì ? Lẽ ra vì lòng tốt của tôi, hấn nên có một chút cảm ơn và đối xử nhẹ nhàng với tôi chứ ?

_Anh biến đi ! Tôi không cần anh phải giúp ! – Tôi cao giọng quát lại hắn.

_Được thôi ! Nếu cô đã muốn thế, thì tôi cũng không quản.

Nói xong, hắn bỏ đi luôn.

Hai chị giúp việc ngơ ngác nhìn hai chúng tôi, họ không hiểu lí do vì sao chúng tôi luôn gây chiến với nhau.

Đi vào trong phòng khách, tôi khựng lại khi thấy Đức Tiến đang ngồi trên ghế sofa, tay hắn đang cầm một ly rượu vang đỏ sậm, trên bàn chai rượu vang màu đen đã vơi được gần nửa.

Hắn ngồi im uống rượu, từng ngụm từng ngụm một, ly rượu trên tay hắn đã trở nên trống không.

Mở nắp chai rượu, hắn rót tiếp cho mình một ly, rồi lại cho lên miệng uống. Trông hắn lúc này rất buồn khổ và cô đơn.

Mọi người đứng nhìn hắn chăm chú, không ai dám mở miệng lên tiếng hỏi hắn, cũng không ai có dũng khí phá tan đi sự tĩnh lặng ở quanh đây. Vào giờ phút này hắn là mặt biển đang nổi sóng ngầm, là núi lửa đang chuẩn bị phun trào dung nham.

Đức Hải hai tay đút vào túi quần, hắn ung dung bước lại gần, rồi ngồi xuống đối diện với Đức Tiến.

_Lấy cho tôi một cái ly ! – Đức Hải yêu cầu hai chị giúp việc.

Chị giúp việc tên Lê giật mình lên tiếng, rồi chạy vào nhà bếp lấy ly cho hắn.

Đức Tiến không quan tâm đến hiện tại, cũng không chú ý đến sự có mặt của chúng tôi. Hắn chỉ tập trung uống rượu và vào suy nghĩ của bản thân.

_Ly của cậu đây ! – Chị Lê cẩn thận đặt ly rượu làm bằng thủy tinh trước mặt Đức Hải.

Cầm lấy chai rượu trên bàn, Đức Hải tự rót cho mình một ly.

Hai anh em im lặng ngồi uống rượu với nhau. Cả hai không ai lên tiếng bảo ai câu nào.

Không khí căng thẳng giữa họ, khiến cho chúng tôi sợ hãi và hốt hoảng.

Bình thường thằng bé luôn là người chọc phá và trêu chọc lên ngồi cùng với Đức Hải mỗi khi thấy hắn đến chơi, nhưng lúc này nó không dám nói gì cả, tay nó nắm chặt lấy tay tôi, đôi mắt tròn xoe và trong veo của nó nhìn hình ảnh uống rượu của bố nó và Đức Hải không rời mắt. Nó đang bị bọn họ dọa cho khiếp sợ.

Không thể nào chịu đựng thêm được nữa, tôi cứng ngắc xoay người, rồi cố gắng bước đi. Thấy Đức Tiến trầm tư và buồn khổ, lòng tôi đau đớn, nước mắt không thể tự chủ được đã lăn dài trên má. Tôi đã làm chuyện có lỗi với hắn. Có lẽ hắn cũng giống như tôi, cũng mong muốn mối quan hệ giữa hai chúng tôi có thể tiến xa hơn nữa. Nhưng nay vì chuyện này, e rằng chúng tôi không còn đối xử với nhau được tự nhiên và thân mật giống như lúc trước.

_Em có chuyện muốn nói với anh. – Đức Hải lên tiếng phá tan đi sự tĩnh lặng ở xung quanh.

Đức Tiến lúc này mới nhìn Đức Hải.

_Chú muốn nói gì ? – Đức Tiến lạnh băng hỏi.

_Em muốn đưa cô ấy đi.

Ly rượu trên tay Đức Tiến sóng sánh xuyết đỏ, mặt hắn tái nhợt, đôi mắt lạnh lẽo của hắn chiếu thẳng vào người Đức Hải.

_Tại sao ? – Hắn phản nộ gần từng chữ.

_Cô ấy hiện giờ là bạn gái của em – Đức Hải bình thản đón nhận đôi mắt rực lửa của Đức Tiến.

Mọi người đứng ở trong phòng khách một lần nữa lại bị Đức Tiến và Đức Hải dọa cho sợ chết khiếp, chân tay họ run rẩy, còn mặt họ lấm tấm mồ hôi, mắt họ lăm lét nhìn hai anh em. Trông hai anh em họ chẳng khác gì sát thủ máu lạnh đang chuẩn bị giương cung múa kiếm để giết chết nhau.

Thêm một lần nữa, tôi lại hóa đá đứng im một chỗ, mặt tôi tái nhợt, đôi môi tôi bị cắn đến tím tái, mười đầu ngón tay đang đâm sâu vào da thịt. Tôi có cảm giác mình đang bị nhốt tại một hầm băng đá lạnh lẽo, đang bị hơi lạnh tràn vào cơ thể, lục phủ ngũ tạng đang bị thạch băng cửa nát.

Tuy hai anh em họ không đánh nhau, cũng không quát mắng nhau, nhưng cách nói chuyện giống như sắp sửa dùng dao kiếm để giết chết nhau thế này, còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần.

Đức Tiến đặt mạnh ly rượu xuống bàn, đôi mắt đen sâu của hắn giờ là cả một bầu trời giông bão.

_Bạn gái ? – Đức Tiến nhếch mép cười nhạt. _ Cô ấy là bạn gái của chú từ lúc nào ?

Đức Hải bình tĩnh uống nốt ly rượu trên tay, mặt hần lạnh tanh, môi hần nhếch lên.

_ Bắt đầu từ hôm nay, cô ấy là bạn gái của em. – Lời nói của Đức Hải đầy khiêu khích.

Đức Tiến nhìn thẳng vào mặt Đức Hải.

_ Chú nghĩ rằng chỉ cần chú tuyên bố cho cả thế giới này biết cô ấy là bạn gái của chú, thì tôi sẽ tin chú sao. Một mình tình như chú, mỗi ngày tiếp xúc và quan hệ với biết bao nhiêu cô gái, trong số họ biết ai là người chú yêu hay không yêu. – Đức Tiến đáp trả lại lời khiêu khích của Đức Hải.

Đức Hải thoáng khựng người, ly rượu dừng lại trên môi hần, mắt hần chiếu thẳng vào đôi mắt nổi giông bão của Đức Tiến.

_ Anh tin cũng được, mà không tin cũng chẳng sao. Dù gì, em cũng phải mang cô ấy đi. – Chỉ hai giây sau, Đức Hải quay trở về con người cao ngạo và bất cần đời trước kia.

_ Tôi là người mang cô ấy sang đây, chỉ cần chú nói một câu là có thể mang cô ấy đi được sao. – Giọng nói của Đức Tiến đã sắc lạnh đi vài phần.

_ Tại sao lại không ? Em không thể để bạn gái của em sống ở nhà anh được. – Đức Hải tiếp tục khiêu khích Đức Tiến.

Đứng nghe hai anh em họ cãi qua cãi lại, mọi người đứng ở trong phòng hết nhìn người nọ rồi lại đến người kia. Tuy bị hai người dọa cho sợ hãi, nhưng không ai muốn bỏ đi, ai cũng tò mò muốn nghe hai anh em họ tranh cãi nhau.

_ Đủ rồi ! – Cuối cùng hết chịu nổi, tôi đã lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện gay gắt giữa cả hai. _ Tôi không đi đâu cả. Tôi muốn sống ở đây.

Đức Hải và Đức Tiến quay lại nhìn tôi. Trong khi Đức Tiến nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp và có một chút hy vọng, Đức Hải lại lãnh lẽo nhìn thẳng vào đôi mắt tròn xoe ngập đầy nước mắt của tôi.

_ Cô không muốn rời khỏi đây ? – Đức Hải lạnh lẽo hỏi.

Dưới đôi mắt không có độ ấm của Đức Hải, tôi bất giác rùng mình run rẩy.

_ Đúng... đúng ! – Tôi yếu ớt đáp lại.

_ Cô chắc chứ ? – Đôi mắt và giọng nói của Đức Hải trở nên nguy hiểm, trông hần chẳng khác gì một con sư tử đang vờn mồi.

Nắm chặt lấy tay thẳng bé để lấy lòng tin, tôi đi giật lùi hai bước.

_ Tôi muốn ở đây ! – Tôi ngẩng cao đầu đáp, ngữ khí kiên định.

_ Cách ! – Đức Hải đặt ly rượu xuống bàn.

Đứng lên, hần khập khiễng tiến dần về phía tôi đang đứng. Đôi mắt chim ưng của hần nhìn tôi không rời.

Tôi hoảng hốt đi giật lùi, mắt khiếp sợ nhìn hần, lòng tôi không ngừng gào thét. Tôi muốn Đức Tiến cứu tôi.

Một bàn tay thon dài và rắn chắc vươn ra, tôi được kéo vào một lồng ngực ấm áp và rộng rãi.

_ Để cho cô ấy yên ! Cô ấy đã nói rõ ràng là không muốn rời khỏi đây ! – Đức Tiến phần nộ cao giọng quát Đức Hải. _ Nếu chú còn cương quyết cố tình, chú đừng trách tôi không nể tình chúng ta là anh em.

Đức Hải nhàn nhàn đứng nhìn cảnh chúng tôi ôm ấp nhau, đôi môi mỏng của hần nhếch lên một nụ cười nhạt thếch.

_ Hình như cô đã quên bây giờ cô là gì của tôi ? – Đức Hải nghiêng răng, mắt hần rực lửa hận nhìn tôi.

Tôi hoảng hốt vùi mặt vào ngực Đức Tiến, cả cơ thể tôi run lên, tay tôi nắm chặt lấy chéo áo của hần. Ở trong vòng tay của hần, tôi thấy thật ấm áp và bình yên. Có được sự che chở của hần, tôi không còn sợ như lúc trước nữa.

_ Chú đi về đi ! Ở đây không hoan nghênh chú nữa ! – Đức Tiến ra lệnh đuổi khách.

Hai tay dút vào túi quần, Đức Hải nhìn chăm chú vào cánh tay Đức Tiến đang ôm lấy eo tôi. Mặt hần càng lúc càng lạnh, môi hần mím chặt, đôi mắt hần trở nên trống rỗng và vô hồn, lòng hần đang có những con sóng gầm, lòng bàn tay hần ẩm ướt mồ hôi, cơ thể hần căng cứng.

Một lát sau, cơ thể cứng nhắc của Đức Hải dần dần thả lỏng, nụ cười nhàn nhạt trên môi hần ngày càng nồng đậm, khuôn mặt hần phẳng lặng giống như một tấm gương trong suốt có thể nhìn thấy đáy. Hần giờ là một con sư tử đang che dấu đi móng vuốt, và ước muốn được xé xác con mồi của mình.

Không nói một câu gì, từ từ, hần quay người bước đi ra hướng cổng.

Tất cả mọi người đứng ở trong phòng khách đều nín thở theo dõi diễn biến của câu truyện. Họ đã lờ mờ nhận ra mối quan hệ không được bình thường

giữa ba chúng tôi.

Khi hình bóng của Đức Hải vừa mới khuất sau cánh cổng sắt ngoài cổng, Đức Tiến nắm tay tôi, hất lùi tôi lên lầu.

_ Chúng tôi có chuyện cần nói với nhau, nên mọi người không ai được phép làm phiền ! – Hắn lạnh lùng nhắc nhở mọi người.

_ Vâng !

_ Vâng !

_ Chúng tôi đã nhớ !

Hai chị giúp việc, và chú quản gia vội lên tiếng đáp ứng yêu cầu của Đức Tiến. Mặc dù hắn không bao giờ quát mắng người làm trong nhà, nhưng uy quyền của hắn thì không có một ai dám chọc.

Mở cửa phòng ngủ của tôi, Đức Tiến giận dữ đẩy tôi ngã xuống giường, ngay lập tức hắn ngồi đè lên trên người tôi, mắt hắn bùng lửa giận.

_ Em nói đi ! Tại sao em lại hôn Đức Hải trước mặt bao nhiêu phóng viên và báo chí ? – Hắn tức giận quát to, mặt hắn lạnh như băng đá.

_ Em...em...! – Tôi lắp bắp nói không nên câu. Đức Tiến lúc này trông đáng sợ quá.

_ Nói mau ! Em và cậu ta có đúng là quan hệ tình nhân không ? – Thanh âm của hắn đã cao thêm vài phần.

_ Không...không phải ! – Tôi run bắn cả người, giọng tôi nghèn nghẹn nước mắt.

_ Không phải ? Nếu không phải tại sao em để cho cậu ta hôn em ? – Đức Tiến đau đớn nhìn tôi, thanh âm của hắn tuyệt vọng giống như một người sắp chết đang cố bám víu lấy một tia hy vọng cuối cùng. _ Em có biết là phải chứng kiến cảnh em ôm và hôn cậu ta trước mặt bao nhiêu người như thế, anh đã tức giận và đau khổ nhiều như thế nào không ?

Tôi ngừng khóc, nước mắt trên má lặng lẽ rơi, mắt tôi mở to nhìn Đức Tiến. Tuy trong lòng tôi vẫn đau đớn, và bứt rứt không yên. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt giận dữ, và giọng nói ghen tuông của hắn, tự dưng tôi lại thấy có một chút ngọt ngào và vui sướng.

Tôi và hắn vẫn chưa nói cho đối phương biết được tình cảm của cả hai, nay nhờ chuyện này, tôi và hắn mới có cơ hội đối diện với tình cảm thâm kín trong trái tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Linh quang tôi chợt lóe, tôi từ khóc thút thít và run rẩy sợ hãi, tôi lại trở nên điềm tĩnh và lạnh nhạt nhìn Đức Tiến.

_ Chuyện em và Đức Hải, hôn và ôm nhau có ảnh hưởng gì đến anh không ?

Thấy tôi bình thản đón nhận ánh mắt bùng lên lửa giận của mình, giọng nói của tôi lại lạnh nhạt như thể chuyện tôi và Đức Hải hôn nhau là việc hiển nhiên, và không có bất cứ quan hệ gì với mình cả, đã khiến cơn giận trong Đức Tiến tăng lên ngàn ngút.

Hai tay tôi bị Đức Tiến bóp chặt, mặt hắn dí sát vào mặt tôi, hơi nóng của hắn phả vào mặt tôi.

_ Em thử nhắc lại câu ấy thêm một lần nữa xem ? – Hắn nghiêng răng nghiêng lợi đe dọa tôi. Lúc này hắn là một ngọn lửa cháy phừng phừng, hắn đang muốn thiêu rụi chết hết tất cả mọi người xung quanh.

Tôi đón nhận ánh mắt hờn giận của Đức Tiến. Khi biết hắn có để ý đến việc tôi có quan hệ thân thiết với Đức Hải, niềm tin dành cho tình yêu của tôi và hắn đã tăng thêm vài phần.

Nước mắt tôi tuôn như mưa, tôi thút thít hỏi hắn.

_ Anh...anh nói đi ! Em...em là gì của anh, mà lần nào anh cũng quát mắng em, cũng bắt em phải nghe lời anh nói. – Tôi ủy khuất nhìn hắn, thanh âm tôi nghèn ngào đau khổ. _ Em chỉ là một người trông trẻ của anh thôi, mối quan hệ giữa hai chúng ta chỉ là ông chủ và nhân viên, đâu còn quan hệ gì khác. – Tôi cố giả giọng để thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn. _ Buông em ra ! Hãy để cho em đi ! Em muốn về Việt nam ! Chắc bây giờ anh đang khinh em chứ gì ? Em ghét anh ! Em hận anh ! Đúng ! Em xấu xa ! Em ham tiền, ham địa vị như thế đấy ! Bây giờ anh có thể buông tha cho em được rồi chứ ? – Cuối

cùng có bao nhiêu tức giận và buồn khổ mà tôi phải chịu đựng từ sáng đến giờ, tôi đã tuôn hết cả ra. Tôi đã mắng hấn, đã hung dữ quát vào mặt hấn.

_Em...! – Đức Tiến bắt lực thở dài.

Tay hấn từ từ nói lỏng, cơ thể hấn càng lúc càng áp sát vào người tôi.

Mặt tôi đỏ bừng, trái tim tôi đập thật nhanh, khi ý thức được hoàn cảnh hết sức ám muội của hai chúng tôi.

_Anh...anh muốn gì? – Tôi lắp bắp, mắt bối rối không dám nhìn thẳng vào mắt hấn.

_Em có biết, anh còn tức giận và phẫn nộ hơn cả em không hả? Em đã làm sai, em không biết điều nhận lỗi thì thôi. Sao em còn dám to mồm mắng anh?

Đức Tiến lật úp người tôi, tay hấn phát liên tiếp vào mông tôi. Từng tiếng “Bốp ! Bốp !” vang lên.

Tôi vừa xấu hổ, vừa tức giận vì hấn dám dùng cách dạy dỗ trẻ con để đối xử với tôi.

_Đồ độc ác ! Mau buông tôi ra ! – Tôi hét thật to, chân tay đập loạn xạ.

Đức Tiến dùng toàn lực phát liên tiếp hơn năm cái vào mông tôi. Tôi đau đến bật ra nước mắt, miệng không ngừng gào thét.

Đến lúc hấn không còn đánh tôi nữa, tôi cố gắng gượng ngồi thẳng dậy. Loạng choạng bước xuống giường, tôi tủi thân khóc như mưa, lúc này tôi muốn nhanh chóng được quay về Việt nam, được sống trong tu viện, muốn được các sư ôm tôi vào lòng.

Đức Tiến ôm lấy tôi từ phía sau, cầm hấn đặt nhẹ lên đỉnh đầu tôi.

_Em muốn đi đâu? – Hấn khàn giọng hỏi tôi, thanh âm hơi run.

_Buông ra ! – Tôi quát nhỏ.

_Không buông ! – Hấn ương bướng đáp.

_Buông ra !

_Không buông !

Hai chúng tôi ngồi đối người đối người đáp chỉ duy nhất hai câu.

Tay tôi nắm chặt, mắt tôi nổi lửa. Tên độc ác này vừa mới đánh tôi mấy cái phát đau điếng vào mông, sao bây giờ hấn dám ôm tôi, còn ương ngạnh không cho tôi đi nữa?

Tôi điên tiết cố gắng gỡ tay hấn ra khỏi eo tôi.

Vòng tay hấn càng lúc càng siết chặt, tôi không thể thở được.

_Anh...anh muốn đánh tôi nữa chứ gì? – Tôi roi nước mắt hỏi hấn.

Đức Tiến lập tức xoay người tôi lại, nâng cầm tôi lên, hấn đau xót nhìn tôi.

_Anh xin lỗi. Anh không có ý làm đau em, chỉ vì anh quá tức giận nên không thể kìm nén được.

_Phải rồi, anh cứ đánh cho thoải mái đi, xả hết giận đi. Tôi cuối cùng cũng có là gì của anh đâu. – Tôi vừa khóc vừa lấy tay quệt nước mắt, miệng oán hận nói lấy hấn.

Kéo tôi vào lòng, đôi mắt hấn chiếu thẳng vào đôi mắt ngập nước mắt của tôi.

_Em nói đi ! Em và Đức Hải có đúng là tình nhân không?

_Tại sao tôi phải trả lời anh? – Tôi giận dỗi vịn lại hấn. Lúc này cơn tức giận trong tôi đã bốc cao lên đến náo, nên tôi không còn sợ hấn nữa.

Cầm tôi bị hấn bóp mạnh, mặt hấn đằng đằng sát khí, hấn gần từng từ từng chữ.

_Nếu em muốn chọc giận, thì em đã thành công rồi đấy.

Hấn nhấc bổng tôi lên, rồi lại ném tôi lên giường. Khi biết hấn muốn dùng cách kỉ cương để trừng phạt mình, tôi kêu lên thất thanh.

_Anh..anh!

_Thế nào em có nói không ? – Hấn phẫn nộ quát tôi.

_Anh đánh đi ! Đánh chết tôi đi ! – Tôi gào lên thật to, nước mắt thì nhau rơi xuống má, lòng tôi đau đớn như có ai đang cào, đang xé.

Tay hấn dơ lên cao, tôi run run nín thở chờ hấn phát mạnh vào mũi tôi.

Chỉ bằng một động tác, tôi bị hấn nằm đè lên trên, mũi tôi bị mũi hấn áp chặt, hấn cuồng dã hôn tôi.

Tôi bàng hoàng ngậy người, cơ thể đông cứng, tay chân hư vụn, trái tim tôi đập yếu ớt trong lồng ngực. Tôi tưởng mình sẽ bị hấn đánh cho một trận, không ngờ hấn lại hôn tôi.

Mũi tôi bị răng hấn cắn mạnh, tôi đau đến nhăn mặt nhủ mày.

_Em dám để cho Đức Hải hôn em, động chạm vào người em. Anh sẽ phải trừng phạt em, hành hạ và dày vò em, để em biết ai mới là ông chủ của mình.
– Hấn bá đạo tuyên bố quyền sở hữu với tôi.

Đức Tiến như cuồng thú vừa hôn vừa cắn vào mũi tôi. Lúc này hấn đang tức giận ngập trời, nên hấn muốn chứng tỏ cho tôi biết, hấn sẽ trừng phạt tôi như thế nào, khi tôi dám phản bội lại hấn.

Hơn 10 giờ sáng hôm sau, Đức Tiến đã hẹn gặp Trương Hạo Nhiên ở văn phòng công ty T&T nơi mà Đức Hải đang làm việc.

Hai người đàn ông ngồi đối diện với nhau, trên bàn đặt hai ly rượu và một chai rượu vang ở giữa.

_Tôi muốn sự hiểu lầm này phải nhanh chóng được giải quyết ! – Đức Tiến lạnh lùng lên tiếng.

Trương Hạo Nhiên là một người từng trải, lại từng gặp và tiếp xúc với đủ mọi loại người trong xã hội, nên hiểu Đức Tiến không phải là một người đàn ông đơn giản.

_Tôi hiểu anh muốn nói gì, nhưng mà chuyện này đâu phải đơn giản như thế. – Trương Hạo Nhiên nói lên khó khăn của mình.

Đức Tiến bình thần cầm ly rượu ở trên bàn, nhắm nháp hương vị cay nồng của rượu vang có màu đỏ sậm, đôi mắt đen sâu của hấn chiếu thẳng vào đôi mắt linh hoạt của Trương Hạo Nhiên.

_Tôi nghĩ cậu chỉ đang làm to mọi chuyện lên. Một người làm trong giới nghệ sĩ như cậu chắc đủ khả năng để hóa giải mọi hiểu lầm thành không có gì cả.

Trương Hạo Nhiên mỉm cười, anh ta khôn khéo đáp.

_Anh đừng đánh giá tôi cao quá. Tôi chỉ là một quản lý nhỏ nhoi, làm sao đủ sức ngăn cấm phóng viên và báo chí, không được phép đưa tin và đăng hình của họ lên báo đài, và lên mạng.

Tay cầm ly rượu của Đức Tiến siết chặt, đôi mắt đen sâu của hấn lóe sáng, mặt hấn lạnh băng.

Ngay sau đó, hấn nhanh chóng lấy lại tự chủ, mặt hấn và đôi mắt hấn trở nên phẳng lặng và bình thản như trước.

_Cậu muốn nói rằng, chuyện này không thể giải quyết được ? – Đức Tiến nguy hiểm hỏi Trương Hạo Nhiên, giọng hấn nhàn nhạt như nước lã.

Trương Hạo Nhiên biết Đức Tiến có bao nhiêu lợi hại và bao nhiêu đáng sợ, nên anh ta lựa lời nói.

_Chuyện này không phải là không thể giải quyết, mà là tôi cần phải có thời gian.

_Bao lâu ? – Vừa uống rượu, Đức Tiến vừa hỏi. Hấn đang chơi trò mèo vờn chuột. Hấn để cho con chuột thoải mái chạy nhảy đến khi nào mệt là và không thể bước nổi nữa, lúc đó hấn mới vồ mồi.

_Khi Đức Hải tổ chức họp báo quảng bá xong album, chúng tôi sẽ tuyên bố Đức Hải và Khánh Băng chính thức chia tay.

Đang uống rượu, Đức Tiến dừng lại, đôi mắt đen sâu của hấn giờ trở nên đen kịt như trời đêm, khóe môi lãnh khốc của hấn nhếch lên.

_Cậu không dám cho tôi một thời gian cụ thể ?

_Không phải ! – Trương Hạo Nhiên vội nói, mặt anh ta đã lấm tấm mồ hôi. Anh ta đang bị hơi lạnh toát ra từ trong cơ thể hấn làm cho sợ hãi.

_Nếu thế, cậu nói cho tôi một thời gian cụ thể.

_Để hoàn thành xong album của cậu ấy ít nhất cũng phải mất ba tháng. – Trương Hạo Nhiên cố kêu gọi lòng thương hại của Đức Tiến.

_Quá lâu. – Đức Tiến lạnh lùng cắt ngang.

_Anh...anh cũng phải biết để hoàn thành xong một album đâu phải chuyện đùa, chúng tôi phải trải qua rất nhiều công đoạn, từ thu âm, tập vũ đạo, đến

quay video. Đức Hải là em trai của anh, anh cũng nên thông cảm cho chúng tôi một chút. – Trương Hạo Nhiên vận dụng tài ăn nói của mình để thuyết phục Đức Tiến.

_ Chính vì Đức Hải là em trai của tôi, nên tôi mới muốn chuyện này sớm kết thúc. – Đức Tiến mượn ngay câu nói của Trương Hạo Nhiên để vận lại anh ta.

_ Cô... cô ấy chỉ là người trông trẻ của anh thôi, anh có cần phải bức chúng tôi vào khó khăn như thế này không ? – Trương Hạo Nhiên nói không ra hơi, anh ta khó hiểu nhìn Đức Tiến. Anh ta đang tò mò không hiểu mối quan hệ giữa ba người bọn họ là gì ?

_ Cậu không cần phải biết. Tôi cho cậu thời gian một tháng để thu xếp tất cả mọi chuyện, nếu không cậu đừng trách tôi không thông báo trước cho cậu một tiếng.

Nói xong, Đức Tiến đứng lên.

Trương Hạo Nhiên vội vã đứng dậy.

_ Anh không thể suy nghĩ lại được sao ? Một tháng thì chúng tôi làm sao có thể thu xếp được mọi thứ ? Đức Hải đã kí rất nhiều hợp đồng với những công ty giải trí khác, nếu chuyện này vỡ lở ra, sự nghiệp của cậu ấy sẽ bị sụp đổ.

Đức Tiến xa xăm mặt, mắt hấn rục lữa giận, giọng hấn sắc lạnh.

_ Nếu biết trước điều này, hai người nên biết cách lựa chọn lời phát ngôn của mình trước báo chí và phóng viên. Tôi vì nể tình cậu ta là em trai tôi, nên tôi mới cho cậu ta thời gian một tháng để thu xếp hết mọi chuyện, còn nếu không tôi đã phá tan công ty của các người rồi.

Trương Hạo Nhiên nín lặng không dám nói thêm một câu gì nữa. Anh ta hiểu Đức Tiến nói được là làm được.

Đức Tiến là một người đàn ông thâm trầm khó đoán. Với tài trí và năng lực của mình, hắn đã đưa tập đoàn Đông Dương trở nên lớn mạnh, và vuron xa. Trong mối quan hệ giữa người với người, hắn lúc nào cũng bình thản và điềm tĩnh. Chỉ cần không chọc giận hắn, hay không động chạm gì đến hắn, hắn sẽ không dùng thủ đoạn với họ, còn nếu không, hắn sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết.

Nói về tâm cơ, Đức Hải không thể bằng được Đức Tiến. Đức Hải chỉ là một kẻ ngông cuồng và ngạo mạn. Hắn luôn làm theo ý thích và mong muốn của mình, mà bấp chấp đến hậu quả. Một khi hắn đã thích thứ gì, hắn sẽ tìm đủ mọi cách để có bằng được.

Cả hai anh em nhà họ Trương đều có tính cách cô chấp và ương bướng giống nhau. Họ ít khi chú ý đến sở thích và mong muốn của người khác.

Trên đường đi, chú tài xế rụt rè hỏi Đức Tiến.

_ Cậu chủ ! Cậu muốn tôi lái xe đưa cậu đi đâu ?

Ngồi ngả ra sau ghế, chân vắt chữ ngũ, nhắm mắt dưỡng thần, hắn lạnh nhạt trả lời.

_ Lái xe về nhà !

_ Vâng, thưa cậu chủ !

Chú tài xế quan sát khuôn mặt lạnh như băng đá của hắn ở trên chiếc gương treo ở giữa xe. Mặc dù không hiểu vì sao hắn lại tức giận, nhưng chú cũng đoán được một phần nào đó.

Hơn 20 phút sau, Đức Tiến về đến nhà.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Bữa cơm trưa diễn ra trong không khí căng thẳng và ảm đạm.

Tôi và thằng bé ngồi một bên, còn Đức Tiến ngồi một bên.

Đức Tiến vừa uống rượu, vừa tập trung vào suy nghĩ, khuôn mặt hắn trầm tĩnh, đôi mắt đen sâu của hắn giờ trống rỗng và vô hồn giống như hắn đã hoàn toàn biến mất và tan biến vào hư không. Càng ngày hắn càng khó đoán.

Thằng bé im lặng ngồi ăn cơm, nó không dám ho he nói một câu gì, ngay cả trò chơi tròng mắt và tranh giành thức ăn với tôi, nó cũng không dám manh

động.

Cả buổi tối hôm qua, tôi không ngủ được một chút nào, nên cơ thể mệt mỏi, đầu óc nặng trĩu như đeo đá, tâm tư hỗn loạn.

Chỉ ăn được lưng lửng bát cơm, tôi buồn ngủ.

Lúc này, Đức Tiến mới lên tiếng.

_Sao em không ăn nữa đi ? – Đôi mắt hần sâu thẳm thẳm như đại dương, giọng nói hần trầm ấm và quan tâm.

_Em...em no rồi. – Tôi lúng túng đáp, mắt bối rối không dám nhìn vào mắt hần.

_Em nên ăn thêm nữa đi. Trông em mệt mỏi và xanh xao quá.

_Em không sao.

Tôi kéo ghế, rồi đứng dậy.

_Em ra phòng khách chờ anh, anh có chuyện muốn nói với em.

_Vâng. – Tôi cup mắt nhìn xuống đất. Tôi hy vọng hần không dùng cách kì cục để trừng phạt tôi nữa.

Hai chị giúp việc len lén nhìn Đức Tiến. Hai chị bị uy quyền và khuôn mặt lạnh băng của hần dọa cho sợ hãi. Thường ngày, bữa ăn còn là nơi cho mọi người cười đùa và trêu ghẹo lẫn nhau. Nhưng kể từ lúc xảy ra chuyện kia, nụ cười trên môi mọi người không còn nữa.

Ăn xong, để hai chị giúp việc dọn dẹp bàn ăn và rửa chén, Đức Tiến đi ra phòng khách.

Tôi đã ngồi đợi hần được gần một phút, trên tay tôi đang cầm một ly nước cam, do chị giúp việc tên Phương lấy cho tôi.

Đức Tiến ngồi đối diện với tôi. Ăn xong, hần chỉ uống cà phê, hần không bao giờ uống nước cam giống như tôi.

_Buổi tối hôm qua, em không ngủ được sao ? – Đức Tiến xột xa nhìn khuôn mặt mệt mỏi và hốc hác của tôi.

_Em...em ngủ được một chút. – Tôi cúi đầu đáp, thanh âm lí nhí.

_Sáng nay, anh đã gặp và nói chuyện với Trương Hạo Nhiên.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn hần, mắt mở to.

_Anh...anh gặp anh ấy làm gì ? – Tôi vừa lo lắng vừa hồi hộp hỏi hần.

_Anh đã yêu cậu ta kết thúc tất cả mọi hiểu lầm này trong một tháng.

Hai tay tôi siết chặt vào nhau, tôi bần thần cả người. Tôi tưởng Đức Tiến không quan tâm đến mình. Nhưng nghe hần nói thế này, tôi có thể yên tâm được rồi.

Trên môi tôi nở một nụ cười vui sướng, mắt tôi lấp lánh niềm vui.

_Anh đang lo cho em sao ? – Tôi dịu dàng hỏi hần.

Đức Tiến sững người nhìn tôi. Một giây sau, hần thu hồi ánh mắt kinh ngạc và sững sờ dành cho tôi, hần lạnh giọng trả lời.

_Anh không lo cho em.

_Nếu không lo cho em, anh đến tìm gặp Trương Hạo Nhiên làm gì ? – Tôi giận dỗi nhìn hần, mồm phồng lên.

Đức Tiến thờ dãi, hần lắc đầu chịu thua tính cách trẻ con và vô tư của tôi.

Đã gây một chuyện rắc rối lớn như thế, tôi không những không có một chút ăn năn hối lỗi nào, tôi còn trách móc và giận hờn hần. Chắc hần không hiểu đầu óc tôi làm bằng gì nữa.

_Anh muốn từ nay về sau, em không được phép hẹn gặp riêng Đức Hải nữa ! – Đức Tiến lạnh lùng tuyên bố, đôi mắt rực lửa của hần nhìn thẳng vào tôi. Trông bộ dạng của hần, giống hệt một ông chồng ăn phải giấm chua.

Tôi che miệng cười thầm, lòng không ngừng gào thét vì sung sướng.

A ha ! Cuối cùng tên ác ma kia cũng biết ghen rồi !

Mặc dù tôi đang cười trộm hần, nhưng ngoài mặt tôi vẫn giả vờ nghiêm túc chăm chú lắng nghe hần nói.

Đức Tiến là người từng trải, lại mình mẫn hơn người, nên chỉ cần nhìn vẻ mặt cố nín cười của tôi là hần đã đoán được trong đầu tôi đang nghĩ gì.

Hần cau mày “hừ” lạnh, đôi mắt đen sâu của hần rực cháy hai ngọn lửa bốc cao.

_Phạm Khánh Băng ! Em muốn anh trừng phạt em chứ gì ? – Hần cao giọng quát.

Tôi co rúm người lại, mắt hấp háy nhìn hần, lười le ra.

_Phạm Khánh Băng ! – Hần nghiêng răng nghiêng lợi quát âm lên.

Tôi nhảy bật ra khỏi ghế, khi thấy bàn tay dài và nam tính của hần vươn dài ra.

_Em có đứng lại không hả ? – Hần đã bị tôi chọc cho tức điên lên.

_Không đứng ! – Tôi vừa ương bướng cãi lại mệnh lệnh của hần, vừa nhìn hần bằng đôi mắt đề phòng và lo sợ.

_Anh cho em mười giây để lựa chọn giữa việc em tình nguyện bước lại đây, hay là em bắt anh phải dùng vũ lực với em – Đức Tiến nhàn nhả ngồi im một chỗ, hai tay khoanh trước ngực, đáng ngồi thẳng, đôi mắt nhìn tôi, giống như đôi mắt của một con chim ưng đang săn mồi.

Tôi nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, cả người tôi mềm nhũn. Mỗi lúc, Đức Tiến tỏ ra bình thản không có chuyện gì, hay nộ khí xung thiên, tôi đều sợ chết khiếp.

_Một ! Hai ! Ba ! – Đức Tiến bắt đầu đếm, giọng trầm ấm của hần vang lên khắp căn phòng. Bốn ! Năm.! – Vừa đếm, đôi mắt hần vừa nhìn tôi không rời, đôi môi cao ngạo và quyến rũ của hần nhếch lên vẻ giễu cợt và thách thức.

Mỗi lần, hần đếm một câu, trái tim nhỏ bé của tôi lại chậm mất một nhịp. Khi hần đếm đến con số chín, mặt tôi tái mét, môi tôi run run, mồ hôi lấm tấm trên trán, tôi run rẩy bước lại gần hần.

Tôi nước mắt rơi đầy mặt, tôi tui thân khóc như mưa.

Hần là tên chết tiệt ! Lần nào hần cũng tìm cách bắt nạt và hành hạ tôi.

Đứng trước mặt hần, tôi khóc òa lên như một đứa trẻ con.

_Có giỏi thì anh đánh tôi đi ! Hu hu hu ! Đồ độc ác ! Đồ tàn nhẫn ! Đồ xấu xa !

Hần chưa dơ tay đánh được tôi cái nào, nhưng vì quá sợ hãi thành ra tôi đã khóc lóc ăn vạ và kêu to trước.

Môi hần co giật, thớ cơ trên mặt hần hơi run, mắt hần nheo lại, còn ngực hần phập phồng. Hần đang cố nín cười.

Tôi càng khóc càng to, một tay tôi buông thõng, còn một tay không ngừng quẹt nước mắt, miệng không ngừng oán hận mắng hần.

Hai chị giúp việc và chú quản gia không thể nhịn được cười, nên đã cười thành tiếng. Chị Phuong và chị Lê, vừa cười vừa bịt chặt miệng để không phát ra âm thanh cười khúc khích của mình bật ra to quá, họ cười đến run rẩy cả mình, cười đến chảy cả nước mắt. Còn chú quản gia vừa cười vừa lắc đầu.

Thằng bé há hốc mồm nhìn tôi, mắt nó tròn xoe. Nó không dám tưởng tượng là một cô gái 25 tuổi như tôi, lại có thể lớn tiếng khóc như trẻ con và nhát gan đến nỗi chưa đánh đã khóc om xòm như thế.

Thằng bé nhìn tôi bằng ánh mắt coi thường, nó “hừ” lạnh một tiếng, khi đã vượt qua được cơn địa chấn tinh thần do tôi gây ra.

Nhờ tính cách ngây ngô và ngốc nghếch của tôi, không khí căng thẳng và sự tĩnh lặng của căn nhà đã hoàn toàn bị xóa tan.

Buổi chiều, Đức Hải lái xe đến đón tôi.

Tôi đang nói chuyện vui vẻ với Đức Tiến và thằng bé, nên đã hoàn toàn quên mất việc mình đang đóng giả làm bạn gái của Đức Hải, cũng quên luôn lịch hẹn chiều nay có buổi phỏng vấn của báo chí và phóng viên truyền hình.

Đến khi Đức Hải xuất hiện trong phòng khách, tôi mới giật mình nhớ đến hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan của mình.

Hôm nay, Đức Hải ăn mặc sành điệu và trang trọng hơn thường ngày. Hần cũng không cần phải cải trang và cố gắng che dấu đi khuôn mặt mình tính của mình nữa.

Thấy hần, mọi người đều thấy chói mắt, và không thể rời mắt khỏi hần.

Hai chị giúp việc, nhìn hần bằng con mắt ước ao và sùng bái, mặt hai chị đỏ lên, còn trái tim đập thật nhanh. Hai chị mặc kệ mối quan hệ căng thẳng giữa ba chúng tôi, hai chị nhanh nhẹn chào hỏi hần, lấy nước cho hần uống, giống như một khách quý của chủ nhà.

Đức Hải vẫn ung dung và cao ngạo như trước, hắn không quan tâm Đức Tiến và tôi có chào đón hắn không. Hắn tự nhiên khập khiễng bước lại gần chúng tôi, rồi ngồi xuống đối diện với chúng tôi, khuôn mặt hắn được phủ bởi một lớp mặt nạ làm bằng băng, nên không ai đoán được tâm tư của hắn lúc này.

Chị giúp việc có chiếc miệng anh đào tên Lê cẩn thận đặt một lon bia ướp lạnh trước mặt hắn.

_ Mời cậu ! – Chị ngưng ngưng lên tiếng.

Đức Hải im lặng không nói gì. Bàn tay thon dài và nam tính của hắn, cầm lấy lon bia, bật nắp, hắn từ tốn uống một ngụm.

Từ lúc xuất hiện, Đức Hải đều không để chúng tôi vào mắt, hắn coi chúng tôi là không khí hay là một người không quen biết.

Đức Tiến là một người trầm tĩnh, tính tình của thằng em trai thế nào, hắn là người hiểu rõ nhất, nên hắn không lên tiếng quở trách, cũng không bắt chuyện trước với Đức Hải.

Uống từng ngụm, từng ngụm một, cuối cùng Đức Hải cũng uống xong lon bia trên tay.

Đặt lon bia rỗng xuống bàn, Đức Hải nhìn thẳng vào hai chúng tôi.

Đôi môi màu đỏ như son của hắn nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng, đôi mắt hắn sắc bén đánh giá hai chúng tôi.

_ Tôi đã phá hỏng giây phút vui vẻ của hai người đúng không ?

Đức Hải thoải mái ngả người ra sau ghế, tay gác lên thành ghế, mắt nhìn tôi không rời.

_ Đã đến lúc chúng ta phải đi rồi.

Mặt tôi phút chốc tái nhợt, tôi kinh hoàng không dám đối diện với đôi mắt sắc của Đức Hải. Tôi có cảm giác, mình sắp sửa tự dâng nạp bản thân cho một con sư tử ăn thịt.

_ Chắc chú cũng đã biết chuyện, sáng nay lúc 10 giờ, anh đã đến gặp Trương Hạo Nhiên. – Đức Tiến lạnh nhạt tiếp chuyện với Đức Hải.

_ Tôi không quan tâm – Đức Hải thờ ơ đáp. _ Anh có thể làm những gì mà thích, còn tôi sẽ giữ lấy những gì mà tôi muốn. – Đức Hải cười cợt trả lời Đức Tiến. Hắn đang khiêu khích tính kiên nhẫn của Đức Tiến.

_ Trong vòng một tháng, tôi muốn cậu tổ chức họp báo và tuyên bố chia tay với Khánh Băng. – Đức Tiến lạnh lùng nói ra yêu cầu của mình.

_ Tại sao tôi phải làm theo mệnh lệnh của anh ? Nếu anh có khả năng, anh cứ việc tổ chức họp báo và tuyên bố, tôi và Khánh Băng chỉ là tình nhân giả. – Đức Hải ngạo mạn cười nhạt. Từ trước đến nay, hắn không hiểu hai cụm từ “nghe lời” và “biết điều” là gì. Hắn là một con ngựa hoang, nên hắn sống hoang dã và ngông cuồng đã thành thói quen.

_ Chú muốn thách thức sức chịu đựng của tôi ? – Đức Tiến nghiêng răng, mắt hắn rực lửa, còn mặt hắn đã lạnh thêm vài phần.

Đức Hải phì cười nhìn Đức Tiến, giọng hắn thờ ơ lãnh đạm.

_ Tôi không có hứng thú trêu đùa với anh, cũng không muốn tranh giành thứ gì với anh cả. – Đức Hải cười lãnh khốc. _ Khánh Băng là gì của anh, mà anh dám ngăn cấm không cho phép tôi tiếp cận cô ấy. – Đôi mắt mang theo ý cười của hắn chiếu thẳng vào Đức Tiến.

Đức Tiến không đáp, hắn rơi vào trầm tư.

Cho đến tận lúc này, hắn cũng không nói rõ ràng mối quan hệ giữa tôi và hắn là gì. Tuy hắn quan tâm và lo lắng cho tôi, nhưng hắn không nói cho tôi biết hắn có thích và có yêu tôi không ? Tình yêu đôi khi không chỉ cần dùng hành động để chứng minh, mà còn cần một câu tỏ tình để chứng thực là người đó có thật sự yêu mình không.

Ngồi ở bên cạnh Đức Tiến, tâm trạng tôi buồn chán và thất vọng. Tôi luôn mong, hắn cho tôi một đáp án mà tôi đã mong chờ từ lâu. Nhưng hắn vẫn một mực giữ kín tình cảm của hắn ở trong lòng. Một con người thâm trầm khó đoán như hắn, tôi làm sao có thể hiểu hắn đang nghĩ gì ở trong đầu.

Nụ cười trên môi Đức Hải càng lúc càng sâu, giọng nói lãnh đạm và kiêu ngạo của hắn lại vang lên.

_ Nếu cô ấy không là gì của anh cả, thì tôi có thể giữ cô ấy cho riêng mình được chứ ?

_ Tôi không cho phép ! – Đức Tiến đột ngột cắt đứt câu nói của Đức Hải.

Tôi bàng hoàng ngăn người nhìn hắn với ánh mắt chờ mong và hy vọng, trong tôi có một cảm giác ngọt ngào và ấm áp.

Hắn không cho phép Đức Hải tiếp cận tôi phải chăng vì hắn yêu tôi ?

_Tại sao ? – Đức Hải nhàn nhạt hỏi, hần vẫn thờ ơ và lãnh đạm như trước. Hình như đối với hần, trên đời này không có việc gì là quan trọng cả. Sợ rằng ngay cả ngày mai hần phải chết, hay ông trời có sập xuống, hần cũng không quan tâm.

_Chú là một kẻ lẳng nhăng đa tình, một người như chú không thể hiểu được thế nào là yêu thật lòng. Cô ấy là một cô gái ngây thơ chất phát, cô ấy làm sao chịu đựng được ngày nào cũng bị fan hâm mộ của chú, cùng bọn phóng viên và báo chí kia bám riết và soi mói.

Câu trả lời của Đức Tiến, nằm ngoài dự đoán và mong chờ của tôi. Hần không cho phép Đức Hải tiếp cận tôi hóa ra vì hần không muốn tôi bị thương tổn. Tuy tôi có cảm động, có thấy ấm áp và yên lòng, nhưng vẫn không thể nào vui nổi. Điều mà tôi cần và muốn nghe hần nói là tình cảm của hần dành cho tôi. Xem ra, ngay cả hần cũng không có dũng khí nhìn nhận vào sự thật. Hay là do tôi quá đa tâm khi cho rằng, hần đã bắt đầu có tình cảm với tôi ?

_Anh còn chuyện gì muốn nói nữa không ? – Đức Hải khinh thường hỏi.

_Chú đã hiểu tôi muốn gì rồi ? – Đức Tiến hỏi ngược lại Đức Hải.

_Tôi chẳng quan tâm anh muốn gì và cần gì cả. Điều duy nhất mà tôi quan tâm, là cho đến lúc này, cô ấy cũng không là gì của anh cả. Cô ấy chỉ là một cô gái trông trẻ cho anh thôi. Nếu đã thế, tôi có thể làm những gì mà tôi muốn.

Đức Hải nhìn thẳng vào mắt Đức Tiến, hần chậm rãi gằn từng chữ từng từ.

_Anh nghe cho kĩ đây ! Tôi muốn cô ấy, tôi sẽ mang cô ấy đi ra khỏi nhà anh, và tách anh ra khỏi cô ấy.

Tôi choáng váng ngồi không còn vững, tai tôi ù đi, mắt tôi ngơ ngác nhìn Đức Hải. Trong lòng tôi không ngừng gào thét.

Chúa ơi ! Trên đời này, có tên nào vô lý như tên điên này không ? Tôi là một con rối, hay là món hàng hay sao, mà hần dám đem tôi ra để trao đổi mua bán ?

Ngữ khí kiên định và tràn đầy tự tin của Đức Hải, khiến Đức Tiến bất giác cau mày, đôi mắt hần tối xầm. Hần không còn giữ được dáng vẻ điềm tĩnh hàng ngày nữa.

_Chú nói những nói cuội đã đủ chưa ? Nếu đủ rồi, thì hãy mau đi đi ! – Đức Tiến cao giọng đuổi khách.

Trái ngược với khí thế sôi lửa giận của Đức Tiến, Đức Hải vẫn ung dung nhàn nhã ngồi ngả người ra sau ghế sofa, khóe môi hần vẫn nhếch lên một nụ cười lãnh đạm.

_Anh đừng nổi nóng lên như thế, tôi đã nói tôi muốn cô ấy thì sẽ mãi không thay đổi. Anh dù có không muốn chấp nhận, cũng không được.

Đột nhiên Đức Hải đứng dậy. Khập khiễng bước đến trước mặt tôi, hần cúi gập tôi đứng lên.

Tôi do không có gì bầu víu, lại bị Đức Hải thô lỗ với lực quá mạnh nên đã ngã nhào vào lòng ngực rộng rãi và nam tính của hần.

Trong khi tôi còn bàng hoàng không hiểu chuyện gì, Đức Hải đã cúi xuống hôn tôi.

Đức Hải cuồng nhiệt hôn tôi, nụ hôn của hần vừa ôn nhu dịu dàng, lại bá đạo đầy chiếm hữu.

Tôi hoảng hốt giãy dụa, và dùng tay đâm lung tung vào người hần. Nước mắt tôi rơi xuống, còn mặt tôi tái mét, trái tim tôi đập yếu ớt trong lồng ngực, lòng tôi thống khổ và đau đớn. Tôi khóc vì tủi nhục và bất lực. Tôi thấy mình chẳng khác gì đồ chơi của hai anh em nhà họ Trương.

Một người mà tôi có tình cảm, lại không quan tâm đến cảm giác của tôi. Đức Tiến tuy có lo lắng và để ý đến sự an toàn của tôi, nhưng lại không hiểu được tâm ý của tôi. Người con gái nào cũng luôn tìm kiếm một sự an toàn trong tình yêu. Ai cũng muốn được người con trai mình thương, yêu mình một cách trọn vẹn, và nói cho mình biết trong lòng anh ta đang nghĩ gì.

Đức Hải tuy không phải là một người xấu, nhưng hần khiến tôi sợ hãi và hốt hoảng. Hần chẳng khác gì một con ngựa hoang không thể thuần dưỡng. Một cô gái có tính trẻ con như tôi, liệu có thể nắm chắc được dây cương, và cột hần ở bên cạnh tôi cả đời không ?

Đức Tiến giận dữ lôi giật tôi ra.

Một quả đấm bay thẳng vào mặt Đức Hải.

_Chú đang làm gì thế hả ? Chú đang cố chứng minh điều gì ? – Đức Tiến phẫn nộ hét.

Tất cả mọi người đứng trong phòng đều nín thở, họ sợ hãi, mắt len lén nhìn Đức Tiến. Không một ai dám lên tiếng, ngay cả một cử động nhỏ nhất họ cũng không dám. Lúc này họ chỉ mong có thể nhanh chóng trốn đến một chỗ nào đó, để quan sát từ xa.

Đức Hải ngã bật người ra phía sau, cú đấm của Đức Tiến quá mạnh nên khóe mép của Đức Hải đã chảy máu tươi.

Ngồi bệt dưới sàn nhà, Đức Hải bình thần liếm môi, dùng mu bàn tay phải, hần chùi mép, đôi mắt đen sâu của hần vẫn chưa thu bỏ ý cười cợt nhả trong đáy mắt. Đối với hần, cú đấm của Đức Tiến không là gì cả.

Chậm rãi, từ từ, chống tay phải xuống đất, hấn ngồi dậy.

Đứng đối diện với Đức Tiến, hấn phun ra từng câu từng chữ.

_Củ đấm này coi như tôi trả anh công đã chăm sóc Khánh Băng trong mấy ngày vừa qua. Kể từ hôm nay, cô ấy sẽ do tôi chăm sóc và bảo vệ cô ấy. Hai chúng ta không còn nợ nần gì nhau nữa.

Nói xong, Đức Tiến lôi giật tôi lại gần, một tay hấn vô tư ôm siết lấy eo tôi như thể tôi là người tình hay là vợ của hấn.

Đức Tiến mắt rực lửa nhìn Đức Hải, con giận của hấn đã lên đến đỉnh điểm

_Buông cô ấy ra ! – Hấn hét vang như sấm

_Tại sao ? – Đức Hải nhàn nhạt hỏi, giọng hấn vẫn ung dung và thờ ơ như trước.

_Đừng nhiều lời, tôi bảo chú buông cô ấy thì hãy buông ra !

Đức Hải cười nhạt, mắt hấn giễu cợt nhìn Đức Tiến.

_Anh nghe cho rõ đây, tôi yêu cô ấy, nên không thể để cô ấy ở bên cạnh anh. Nếu anh muốn đánh nhau với tôi, tôi chấp nhận. Còn nếu không, anh nên tránh sang một bên để hai chúng tôi còn phải đến buổi họp báo vào chiều tối nay.

Nếu có chuyện gì khiến tôi bị sốc, bị khủng hoảng thần kinh và không dám tin, thì chính là chuyện này. Tên...Tên điên khùng này vừa nói gì ? Hấn...hấn yêu tôi ? Tôi...tôi không có nghe nhầm chứ ?

Lời tuyên bố của Đức Hải, chẳng những khiến tôi kinh hoàng, mà ngay cả Đức Tiến cũng trợn tròn mắt nhìn hấn trần trối.

Đôi mắt đen sâu của Đức Tiến đã biến thành một màu đen kịt của bóng đêm, đôi môi lãnh khốc và vô tình của hấn mím chặt. Khuôn mặt vốn bình thản và phẳng lặng của hấn giờ vằn vẹo, và đầu đón giống như có đang đó đang giầy xéo và giẫm đạp lên cơ thể và trái tim hấn.

Một lúc lâu sau, Đức Tiến mới có thể trấn tĩnh lại được một phần tinh thần hỗn loạn của mình, hấn khàn giọng hỏi.

_Chú...chú nói rằng, chú yêu cô ấy ?

_Đúng. Anh có gì thắc mắc sao ? – Đức Hải khô khan đáp, đôi mắt giễu cợt và khinh thường của hấn, vẫn nhìn thẳng vào đôi mắt vì đau đớn mà tối xảm của Đức Tiến.

_Đừng đùa giỡn nữa. Một người như chú thì đầu hiệu thế nào là tình yêu.– Đức Tiến căm phẫn quát.

_Tôi không nói đùa, cũng không đem cô ấy ra để đùa giỡn. Tôi yêu cô ấy là thật. – Đức Hải nhàn nhạt trả lời Đức Tiến, ngữ khí của hấn vẫn ôn hòa và kiên định.

Đức Tiến đối diện với đôi mắt bình thản và vững vàng giống như bàn thạch của Đức Hải, rồi lại chú ý đến vòng tay ôm siết lấy eo của tôi.

_Chú yêu cô ấy ? – Đức Tiến bật cười điên loạn. _Chú nói câu này nghe dễ dàng quá ! – Đang tươi cười, Đức Tiến đột nhiên dừng lại, hấn rít giọng cảnh cáo Đức Hải. _Kết thúc trò chơi ngớ ngẩn của chú ở đây đi ! Tôi không muốn tranh cãi và đánh nhau với chú !

_Tôi mặc anh có tin hay là không, tôi sẽ dùng hành động và thời gian còn lại trong cuộc đời mình để chứng tỏ tình yêu của tôi dành cho cô ấy.

Nói xong, Đức Hải bỏ mặc Đức Tiến đứng ở cửa, hấn lôi tôi đi.

Tôi ngu ngơ và hồ đồ đi theo Đức Hải. Tôi thấy mình đang rơi vào một vòng xoáy đen ngòm. Thần trí của tôi nửa tỉnh nửa mơ, tôi không thể nhận biết mình đang rơi vào hoàn cảnh nào. Ngay cả hai anh em họ nói chuyện gì, tôi cũng không nghe rõ.

Trong đầu tôi vẫn còn vang vọng câu nói: “Tôi yêu cô ấy” của Đức Hải. Tôi đang mơ hay là đang gặp phải ác mộng đây. Tên ác ma này sao lại yêu tôi, hấn đang nói đùa, hay là hấn thực lòng yêu tôi ?

_Đứng lại !

Đi được mấy bước, Đức Tiến quát chúng tôi.

Đức Hải dừng lại, đôi vai hấn run run, tay hấn buốt bát mồ hôi, hấn đang tức giận, đang phẫn nộ. Hình như Đức Tiến đã khiến cho con giận dữ mà hấn cố kìm nén, cuối cùng đã bốc lên ngùn ngụt.

_Anh muốn gì ? – Không quay lại nhìn, Đức Hải nén giận hỏi.

_Buông cô ấy ra ! – Đức Tiến cao giọng ra lệnh cho Đức Hải, ngữ khí của hấn oai phong và hùng dũng giống như một con sư tử đang đi săn một con mồi.

_Tại sao tôi phải buông cô ấy ra ! – Nụ cười nhàn nhạt và không có mùi vị gì, một lần nữa lại nở trên môi Đức Hải.

_Tôi không cần phải nói cho chú biết lý do vì sao. Tôi bảo chú buông ra thì chú buông đi ! – Đức Tiến cao ngạo và ngông cuồng tiếp tục ra lệnh cho Đức Hải.

Đức Hải quay mặt lại đối diện với Đức Tiến.

_Anh không có quyền gì cả ! – Đức Hải nhìn thẳng vào đôi mắt rực lửa của Đức Tiến, thanh âm không cao cũng không thấp. _ Nếu anh là người yêu của cô ấy, hay là chồng chưa cưới của cô ấy, tôi sẵn sàng buông tay để cho cô ấy đi, nhưng cô ấy chỉ là người trông trẻ cho anh. Anh có tư cách gì mà cấm tôi ? – Đức Hải sắc bén chỉ ra sự cuồng bạo vô lý của Đức Tiến.

Đôi mắt rực lửa của Đức Tiến chuyển từ mặt Đức Hải, xuống bàn tay đang nắm chặt lấy tay tôi.

_Cô ấy không muốn đi với cậu !

_Điều ấy cũng không quan hệ. Thứ gì mà tôi muốn có được, tôi sẽ giữ cho riêng mình. – Đức Hải cười nhạt đáp, hần ung dung nhìn Đức Tiến. Trông hần lúc này chẳng khác gì một tên lãng tử bất cần đời, và cũng không quan tâm đến sự sống chết của mình.

Cuộc chiến của hai người còn tiếp tục giằng co nếu như không có sự xuất hiện của Trương Hạo Nhiên.

Vừa mới nhìn thấy khuôn mặt tím bầm và chảy máu miệng của Đức Hải, Trương Hạo Nhiên hét ầm lên.

_Cậu bị làm sao thế hả ? Có biết là chúng ta sắp phải họp báo rồi không ?

Đức Hải không quan tâm đến diện mạo của chính mình, hần khập khiễng lùi tôi đi.

Trương Hạo Nhiên nói rất nhiều. Đến khi hết chịu nổi tính cách thô ơ và không quan tâm đến chuyện gì của Đức Hải, anh ta mới oán giận mắng.

_Cậu là tên chết tiệt ! Cuộc họp báo hôm nay mà xảy ra sơ suất gì, thì cậu sẽ biết tay tôi.

_Bớt nói xàm đi ! – Đức Hải phiền chán ngắt lời Trương Hạo Nhiên.

_Cậu...cậu ! – Trương Hạo Nhiên bức mình trừng mắt nhìn Đức Hải.

Đức Tiến tối tăm nhìn ba chúng tôi đi dần ra cổng. Trong hần giờ đang chứa bão tố, sấm sét và gió lốc. Hần muốn mọi người trên thế gian phải chịu đựng cơn giận dữ của hần.

Bước chân của tôi liêu xiêu, tôi đi không còn vững, đầu tôi đau như búa bổ, tai tôi ù đi, còn mắt tôi mờ mịt nhìn vào khoảng không trước mặt. Đức Tiến tuy kiên trì không cho phép Đức Hải tiếp cận và đưa tôi đi, nhưng cho đến cuối cùng, hần cũng không có nói rõ cho tôi biết: tôi là gì của hần. Phải chăng hần chỉ coi tôi là một cô em gái nhỏ, cần được chăm sóc và quan tâm mà thôi ?

Tài xế mở cửa xe cho chúng tôi.

_Lên xe đi ! – Đức Hải giục tôi.

Tôi loạng choạng trèo lên xe như một con rối. Trước khi đi, tôi quay lại nhìn căn nhà của Đức Tiến, tôi cố kiếm tìm hình bóng lẻ loi và cô đơn của hần. Tôi không biết hần đang nghĩ gì, đang có cảm giác gì. Còn tôi, tôi thấy lòng mình đắng chát và đau khổ, nước mắt trên má lạnh lẽo rơi.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Trên đường đến buổi họp báo, tôi ngồi im trên ghế, mắt nhìn ra hai bên đường.

Đầu óc tôi rất hỗn loạn, tôi không thể suy nghĩ được gì. Tôi rất thất vọng và buồn khổ. Đức Tiến vẫn không nói rõ cho tôi biết, trong lòng hần, tôi là gì ? Tôi không biết, mình có nên tiếp tục hy vọng vào tình cảm của hần không ? Tại sao hần khiến tôi hiểu nhầm rằng, hần cũng có tình cảm với tôi, để rồi tôi phải một mình chờ đợi và rơi vào vực sâu không có đáy thế này ?

Nước mắt trên má tôi thi nhau rơi, môi tôi nhếch lên. Có lẽ tôi là người quá đa tâm, chính bản thân tôi đã tự suy diễn ra mọi chuyện. Từ trước đến nay,

Đức Tiến chưa từng nói là có tình cảm với tôi, cũng không hứa hẹn bất cứ một điều gì. Tôi chỉ là người yêu đơn phương hắn mà thôi.

Siết chặt hai tay vào nhau, cắn môi, tôi một mình dựa người ra sau ghế. Lúc này, tôi muốn ngủ một giấc thật dài, muốn sau khi thức dậy, mọi chuyện lại trở về đúng thời điểm, tôi còn đang ở Việt nam và không bị chuẩn đoán nhầm là ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Gặp Đức Tiến, không phải là điều đáng tiếc hay khiến tôi hối hận, nhưng mối quan hệ mập mờ này, đã biến tôi từ một cô gái suốt ngày chỉ biết có tiền, vui vẻ và hoạt bát, đã trở nên đa sầu đa cảm và hay khóc.

Ngồi ở bên cạnh, Đức Hải chú ý đến vẻ mặt buồn khổ của tôi.

_ Cô không sao chứ ?

_.....! – Tôi im lặng không đáp.

Ngả người ra sau ghế, chân vắt chữ ngũ, Đức Hải thoải mái gác tay lên thành ghế, tay hắn chạm vào vai tôi.

_ Kể từ buổi chiều hôm nay, cô nên dọn đồ về nhà tôi đi. – Hắn nhẹ nhàng bảo tôi.

Tôi bực mình quay sang nhìn hắn.

_ Tôi không đi đâu cả. Trừ phi Đức Tiến đuổi tôi ra khỏi nhà anh ấy, còn nếu không tôi muốn sống bên cạnh thằng bé.

_ Cô là bạn gái của tôi.

_ Tôi chỉ là bạn gái giả của anh thôi. – Tôi nhanh chóng sửa chữa lại lời nói của hắn.

_ Cô rất ương bướng và không biết nghe lời.

_ Cảm ơn vì quá khen. – Tôi nhặt nhẹo đáp.

Đức Hải nhìn tôi chăm chú, đôi môi mỏng màu đỏ như son của hắn nhếch lên thành hình cánh cung, đôi mắt đen sâu của hắn lấp lánh ánh trắng trong đêm khuya.

_ Cô rất ghét tôi ?

_.....! – Tôi chán nản không thèm đáp lời hắn. Tôi chỉ cầu mong, hắn hãy để cho tôi yên. Dù hắn yêu tôi là thật, hay chỉ là một câu đùa giỡn, đối với tôi, cũng không có gì là quan trọng. Người mà tôi có tình cảm không phải là hắn, mà là Đức Tiến.

_ Cô đang nghĩ về anh trai tôi đúng không ?

_.....!

_ Cô thật quá ngây thơ rồi ! Anh trai tôi là một người cố chấp trong tình yêu, có thể anh ấy có tình cảm với cô, nhưng để anh ấy chịu thừa nhận, không phải là một việc đơn giản.

Tôi kinh ngạc quay sang nhìn hắn, mắt tôi mở to, mặt tôi sững sờ không dám tin. Tên... tên điên này lại ăn nói lung tung gì thế ? Sao... sao hắn có thể khẳng định Đức Tiến có tình cảm với tôi ?

Bóp trán, đến cuối cùng tôi vẫn không thể nào hiểu nổi được anh em nhà họ Trương. Họ chẳng những có vẻ bề ngoài tuấn tú và đẹp trai, có tài năng xuất chúng hơn người, mà ngay cả tính cách của họ cũng thâm trầm khó đoán. Tôi chỉ là một cô gái đơn giản, nghĩ gì nói nấy, thì làm sao đoán được suy nghĩ trong đầu họ.

Thấy tôi khổ sở nhăn nhó, Đức Hải vỗ nhẹ vào vai tôi.

_ Nếu cô muốn anh tôi chịu mở miệng nói ra tình cảm của mình dành cho cô, cô nên nghe lời tôi. Chiều nay cô nên thu xếp hành lý, và dọn về nhà tôi sống đi !

Tôi bàng hoàng há hốc mồm nhìn Đức Hải.

Tôi luôn bị anh em nhà họ Trương đem ra để đùa bỡn. Có lúc Đức Tiến cho tôi cảm giác tôi đang được yêu, được quan tâm và chăm sóc. Nhưng cũng có lúc, tôi thấy mình bị bỏ rơi và không được chú ý tới.

Đức Hải càng khiến tôi khó hiểu hơn cả Đức Tiến. Tôi không biết tình cảm mà hắn dành cho tôi là tình yêu nam nữ, hay đơn giản chỉ là bạn bè. Lúc này, hắn nói hắn yêu tôi. Giờ đây, hắn lại nói muốn giúp tôi có được tình cảm của Đức Tiến. Rút cuộc, trong lòng hắn, tôi là gì ?

Đức Hải cười quyến rũ và ngọt ngào, khi bắt gặp khuôn mặt sững sờ không dám tin của tôi.

_ Cô hãy tin tôi, tôi thật sự rất muốn giúp cô !

Tuy Đức Hải đang cười, nhưng tôi lại thấy rét run vì lạnh. Nụ cười của hắn chẳng khác gì một tên ác ma đang chuẩn bị dùng kiếm để kết thúc mạng sống của kẻ thù.

_Tại..tại sao anh lại muốn giúp tôi ? – Tôi lấp bắp hỏi hắn bằng giọng không mấy tin tưởng.

Đức Hải chạm nhẹ vào má tôi, hắn cười càng lúc càng ngọt ngào và quyến rũ.

_Cô đã quên những gì mà trưa hôm qua tôi đã nói cho cô nghe rồi sao ?

Đức Hải phả hơi nóng vào tai tôi, giọng nói trầm ấm của hắn đang khiến trái tim tôi đập loạn, còn mặt tôi hơi ửng đỏ.

_Anh..anh nói gì ?

Gạt bỏ tay hắn ra khỏi má, tôi nghiêng đầu sang bên trái để không phải tiếp xúc gần gũi với hắn .Tôi cố gắng trấn tĩnh lại tinh thần. Người con trai này rất nguy hiểm và có sức hút chết người, tôi không muốn bị hắn dụ dỗ.

_Tôi đã nói cô là con mồi của tôi, nên tôi không thể dễ dàng buông tha cho cô– Đức Hải không hờn không giận đáp.

Tôi nhếch mép cười lạnh.

Hắn rất thẳng thắn. Hắn đã nói cho tôi biết, tôi bắt quả chi là một con mồi cho hắn săn đuổi.

Hay thật ! Tôi biết làm gì để trả lễ cho hắn đây ?

_Anh nói rằng tôi là một trò chơi mới của anh ? – Tôi cẩn thận xác định lại những gì mà hắn vừa mới nói với tôi.

_Tôi vừa mới nói như thế sao ? – Đức Hải bốn cọt nhìn tôi.

Nụ cười lạnh giá trên môi tôi ngày càng sâu, mặt tôi rực lửa, rằng tôi nghiêng chặt.

_Anh nghe cho kĩ đây ! Tôi không cần biết, anh đang nghĩ gì và đang muốn gì, nhưng tôi tuyệt đối không phải là một con rối, để cho anh mang ra đùa bỡn và chơi đùa. Nếu anh có sở thích quái dị như thế, anh nên đi tìm những cô gái khác. – Tôi đánh giọng mỉa mai.

_Cô rất dữ dằn ! Đừng hét to như thế, lỗ tai tôi sắp thủng rồi – Đức Hải vừa nhăn mặt, vừa cười nham nhở như một tên biến thái.

Từ lúc biết trong lòng hắn đang nghĩ về mình như thế nào, tôi hận không thể xông lên cho hắn vài cái tát và đá cho hắn vài cú vào chân.

Anh em nhà họ Trương đều là hai kẻ xấu xa ! Tuy tôi chỉ là một cô gái mồ côi và không có gì cả, nhưng chưa có lúc nào tôi nghĩ là mình sẽ bán rẻ nhân phẩm vì tiền tài và danh lợi.

_Cô giận tôi rồi sao ? – Đức Hải vẫn giữ nụ cười cợt nhả ở trên môi.

_Anh im miệng đi ! – Tôi tức giận quát. _ Nếu anh còn lăm mồm nữa, tôi sẽ xuống xe ngay lập tức, và mặc kệ anh.

_Cô đang đe dọa tôi đúng không ? – Đức Hải cười lạnh hỏi tôi, đôi mắt sắc bén của hắn chiếu thẳng vào người tôi. _Cô tưởng rằng, tôi sẽ buông tha cho cô dễ dàng như thế sao, dù tôi coi cô là gì, cô cũng đừng hòng thoát khỏi tay tôi.

Tôi cảm phần nhìn hắn, mắt tôi giờ là hai ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt.

_Đồ điên ! Tôi nợ nần gì anh hả, mà anh dám coi tôi là một món đồ của anh ? Tôi đã nói là tôi không nhả hứng chơi trò chơi tình ái với anh. Tôi chỉ là một con bé mồ côi, tôi không có tiền cũng không có danh tiếng, anh nhắm vào một người như tôi làm gì ? Một người xuất chúng như anh, nên chọn những cô gái có địa vị và có danh tiếng, như thế mới xứng với anh. Tôi xin anh, hãy để cho tôi yên. Tôi giờ đã mệt mỏi và phiền chán lắm rồi.

Tôi bị Đức Hải lời ngả giật vào lòng hắn.

_Á ! Anh đang làm gì thế hả ? – Tôi cảm phần quát to.

Một tay hắn ôm lấy ngang eo tôi, còn một tay hắn nâng cằm tôi lên.

_Cô có biết tôi rất muốn trừng phạt cô không hả ? Từ trước đến nay, những thứ mà tôi thích, tôi sẽ lấy cho bằng được, nên cô đừng có nghĩ đến việc có thể thoát khỏi tôi. Tôi sẽ biến cô thành người phụ nữ của tôi, dù cô có muốn hay là không. – Đức Hải bá đạo tuyên bố, hắn nhấn mạnh từng từ từng chữ cho tôi nghe.

Tôi kinh hoàng, tôi giật mình hoảng sợ. Tôi tưởng mình đang lạc vào một cơn ác mộng kéo dài từ đêm này qua đêm khác. Đức Hải là một ác ma đáng sợ ! Hắn coi tôi là gì, mà hắn có thể tuyên bố tôi giống như một món đồ để cho hắn mang ra trao đổi mua bán ? Chẳng lẽ hắn nghĩ rằng, chỉ cần hắn có tiền và có địa vị là có thể mua được tôi sao ?

_Buông ra ! – Tôi hét.

Đức Hải chẳng những không buông tôi ra, vòng tay hắn càng lúc càng siết chặt.

Tôi nhăn nhó vì đau, tay tôi đánh liên tiếp lên ngực hắn, miệng tôi không ngừng oán hận mắng hắn.

_Đồ điên ! Đồ xấu xa ! Mau dừng xe cho tôi xuống ! Từ nay về sau, tôi không muốn gặp lại anh nữa.

Tôi còn muốn phun trào oán hận lên đầu hắn nữa, thì hắn đã nhanh chóng cúi xuống và phủ kín miệng tôi, thành ra những lời mà tôi muốn nói đều bị hắn nuốt hết vào trong.

Mắt tôi mở to nhìn hắn, cơ thể tôi cứng đờ, tay tôi vo lại thành hình nắm đấm. Tôi càng lúc càng hận và căm ghét hắn, nước mắt tủi nhục và bất lực đã lăn dài trên má tôi.

Tôi trút cảm hận của bản thân bằng cách dùng răng cắn thật mạnh lên môi hắn. Hừ ! Hắn tưởng mình là ai, mà dám hôn tôi ?

Vì quá đau, nên hắn phải buông tôi ra. Dùng mu bàn tay phải, hắn lau máu trên khóe mép.

_Tiểu dã miêu ! Cô dám cắn tôi ? – Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, mắt hắn trừng trừng nhìn tôi như muốn cắn nuốt tôi vào bụng.

_Thì sao ? – Tôi cũng tức giận chẳng kém gì hắn. _Tôi không muốn anh động chạm gì đến người tôi. _Tôi cảnh cáo cho hắn biết, nếu hắn còn dám mạnh động, tôi sẽ không nể tình mà xuống tay dùng vũ lực với hắn.

_Nếu đã thế, cô đừng trách tôi. – Đôi mắt hắn đen thẳm thẳm nhìn tôi, trông hắn chẳng khác gì một con đại bàng đang chuẩn bị vỗ mồi.

Tôi hoảng hốt ngồi xê dịch vào một góc của xe ô tô, trong lòng tôi không ngừng gào thét.

Đức Hải là một con ngựa hoang, hắn không có được tính cách trầm tĩnh và biết kìm nén hành động và suy nghĩ của mình, giống như Đức Tiến.

Thêm một lần nữa, tôi bị hắn thô bạo lôi giật vào lòng. Lần này, hắn không còn ôn nhu và dịu dàng hôn tôi nữa, mà hắn cuồng nhiệt hôn tôi, hắn không ngừng trêu đùa môi tôi, lưỡi tôi, hắn còn dùng răng cắn vào môi tôi. Mỗi lần tôi cố gắng tránh thoát khỏi chiếc lưỡi của hắn, hắn lại khéo léo biến thành khiêu khích, lưỡi hắn cuốn lấy lưỡi tôi. Hắn cướp mất không khí và hô hấp của tôi, đến lúc tôi không thể thở được, hắn mới chịu buông tôi ra.

Đến khách sạn Triệu Khánh nơi tổ chức buổi họp báo. Tôi được Trương Hạo Nhiên và Đức Hải dẫn vào một phòng hóa trang.

Tôi không muốn thay trang phục, cũng không muốn họ biến thành một nàng công chúa Lọ Lem. Tôi giờ đã chán ghét cái thế giới xa hoa và hào nhoáng, cũng ghét luôn kẻ đã đưa tôi đến hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

Mặc kệ lời nói phản đối và không đồng ý của tôi, nhân viên hóa trang của công ty vẫn kiên quyết lôi tôi vào phòng thay đồ.

Tôi bị họ xoay tròn xoay tròn, tôi chẳng khác gì một con rối cho họ bài bố và sắp xếp.

Hơn một tiếng sau, tôi đã được họ thay cho cho một chiếc váy màu hồng nhạt có chút eo, đầu óc của tôi được chỉnh trang lại một chút xịu, mặt tôi được họ quét phấn và bôi son. Tôi đã ho sặc sụa vì từ nhỏ đến lớn, tôi chưa bao giờ đánh phấn, cũng chưa bao giờ dùng mỹ phẩm. Chiếc mũi nhạy cảm của tôi vì không chịu được mùi son phấn và nước hoa, đã hắt xì hơi mấy cái.

Lúc hai chị nhân viên dẫn tôi ra khỏi phòng thay đồ, tôi gặp Đức Hải và Trương Hạo Nhiên.

_Trông cô tuyệt quá ! – Trương Hạo Nhiên kích động kêu lên.

Đức Hải nhìn tôi từ đầu xuống chân. Hắn ngắm nhìn tôi, giống như một nhà thiết kế thời trang đang ngắm nhìn cô người mẫu của mình, xem bộ trang phục mà cô ấy mặc trên người có phù hợp với cô ấy không.

Từ trên ghế sofa, Đức Hải đứng lên, hắn tiến về phía tôi đang đứng.

_Cô thấy thế nào ? Có hài lòng lắm không ? – Đức Hải kéo tôi lại gần, hắn cúi xuống nói nhỏ vào tai tôi.

_Không liên quan gì đến anh. – Tôi cảm tức trả lời.

Đức Hải cười nhẹ, đôi mắt đen sâu của hắn tham lam ngắm nhìn khuôn mặt tôi.

_Cô rất xinh đẹp !

Tôi run rẩy cả người khi bắt gặp ánh mắt si mê và ngưỡng mộ của hắn.

Trong lòng tôi lại không ngừng gào thét, không ngừng cầu nguyện. Chúa ơi ! Tên điên này lại chuẩn bị dờ dờ trò gì, mà tự dung lại đối xử dịu dàng và ngọt ngào với tôi.

Đức Hải nắm lấy tay tôi, hấn kéo tôi đứng trước một cái gương lớn trong phòng.

_ Chúng tôi có thể nói chuyện riêng một lát được không ? – Đức Hải quay lại hỏi mọi người trong phòng.

_ Được, hai người cứ nói chuyện đi, nhưng mà phải nhanh lên đây ! – Trương Hạo Nhiên đứng lên, anh ta dặn dò hai chúng tôi.

_ Tôi biết rồi, anh đi đi !

Trương Hạo Nhiên cùng hai cô nhân viên hóa trang lần lượt theo nhau rời khỏi phòng.

Khi cánh cửa phòng khép lại, Đức Hải thu bỏ khuôn mặt tươi cười.

Tôi run lên sợ hãi, khi nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của hấn đang phản chiếu ở trong gương. Tên ác ma này không phải sẽ đánh tôi hay mắng tôi chứ ?

_ Cô đang lo sợ ? – Đức Hải nhếch mép nhìn tôi.

_ Có... có chuyện gì thì anh nói đi ? – Tôi run giọng giục hấn. Tôi không muốn đứng một mình với hấn ở trong phòng. Ở bên cạnh hấn, tôi không thấy an toàn.

_ Cô cũng biết buổi họp báo hôm nay là để công bố mối quan hệ giữa hai chúng ta. – Đức Hải đều giọng.

_ Đúng ! – Tôi gật đầu đáp như một cái máy.

_ Trong buổi họp báo, cô không cần phải nói gì cả, mọi việc cô cứ để tôi lo.

_ Tôi... tôi đã hiểu. – Tôi càng lúc càng run, càng lúc càng thấy cơ thể mình đóng băng, cổ họng tôi khô đắng. Tôi không muốn đến đây, cũng không muốn phải đối mặt với phóng viên và báo chí.

Đức Hải cảm nhận được sự sợ hãi và lo lắng của tôi, hấn ôm lấy tôi từ phía sau, cầm hấn đặt nhẹ lên đỉnh đầu tôi.

_ Cô đừng lo lắng, cũng đừng hốt hoảng, tôi sẽ bảo vệ cô. Cô giờ là bạn gái của tôi, nên tôi sẽ không cho phép bất cứ một ai làm hại cô.

Xoay tôi đối diện với mình, Đức Hải hạ giọng.

_ Tôi không muốn buông tay ra khỏi cô, cũng không muốn để cho cô đi. Bắt đầu từ hôm nay cô là của cô. Tôi không biết cô có tin tôi yêu cô không, nhưng tôi yêu cô là thật, tôi không hề lừa dối cô. Chưa có lúc nào, tôi lại thấy mình tỉnh táo và bình tĩnh như lúc này.

Tôi mở to mắt nhìn hấn. Thêm một lần nữa, hấn lại khiến tôi bàng hoàng không dám tin. Lúc nãy ở trên xe, hấn nói hấn chỉ coi tôi là một trò chơi, giờ đây hấn lại nói hấn yêu tôi. Rút cuộc, đâu mới là thật, đâu mới là giả ?

Đức Hải nâng cằm tôi lên, đôi mắt hấn thâm sâu nhìn tôi.

_ Có thể bây giờ em không dám tin lời của anh nói, nhưng không sao cả, anh sẽ dùng hành động và thời gian còn lại để chứng minh tình cảm chân thành mà anh dành cho em.

_ Anh... anh nói rằng anh yêu tôi ? – Tôi khó nhọc hỏi hấn, miệng tôi đắng chát.

_ Anh yêu em ! – Đức Hải chân thành và dịu dàng trả lời tôi.

Tôi đông cứng cả người, mắt tôi mở to hết cỡ, lồng ngực tôi co thắt, tôi không thở được.

Trái ngược với cảm giác bay bổng và phiêu bồng, tim đập loạn, và mặt đỏ bừng vì hạnh phúc khi được một người con trai tỏ tình, tôi chỉ thấy thêm phiền muộn và đau khổ.

Người mà tôi mong nghe được câu tỏ tình và nói lời yêu tôi là Đức Tiến, nhưng đáng tiếc, hấn quá cao ngạo, nên hấn không dám thừa nhận rằng hấn yêu tôi.

Đức Hải không phải là người tôi yêu, nhưng hấn lại thẳng thắn nói cho tôi biết, hấn đang nghĩ gì về tôi, dành tình cảm gì cho tôi.

Tôi rơi lệ vì cảm động, cũng cảm ơn sự chân thành của hấn. Tuy rằng có đôi lúc, hấn khiến tôi bị thương tổn và đau đớn, nhưng tôi vẫn biết được một phần nào đó suy nghĩ của hấn.

Tay Đức Hải lau đi hai dòng lệ trên má tôi, hấn ôm tôi vào lòng.

_ Em đừng khóc nữa, nước mắt em sắp sửa rửa trôi hết lớp phấn đánh trên má rồi kìa ! – Đức Hải trêu tôi.

Tôi vừa ngượng ngùng, vừa xấu hổ, tôi vùi mặt mình vào ngực hấn, hai tay tôi buông thõng.

_Cộc ! Cộc ! – Tiếng gõ cửa vang lên.

Tôi và Đức Hải đều nhìn về hướng cửa.

_Hai người nói chuyện xong chưa ? Đã đến giờ họp báo rồi ! – Trương Hạo Nhiên sốt ruột giục chúng tôi.

_Chúng tôi đã xong rồi ! – Đức Hải lên tiếng đáp lại.

Đức Hải giúp tôi chỉnh trang lại đầu tóc và quần áo mặc trên người cho phẳng phiu.

Thò tay vào trong túi quần, Đức Hải lôi ra một cái hộp.

Tôi ngơ ngác nhìn chiếc hộp trên tay hần không rời mắt, tôi không hiểu hần đưa chiếc hộp nhỏ hình vuông có gắn nơ màu xám đen cho tôi làm gì.

_Em mở ra đi ! – Đức Hải mỉm cười.

_Cái..cái gì thế ? – Tôi lắp bắp hỏi.

Đức Hải giúp tôi mở nắp hộp ra.

Tôi kinh ngạc há hốc mồm, khi thấy có một chiếc nhẫn màu bạch kim đang nằm ở giữa hộp. Càng lúc tôi càng thấy mình hồ đồ không hiểu gì.

Đức Hải gỡ lấy chiếc nhẫn. Nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay trỏ của tôi, hần đeo nhẫn cho tôi

Thế...thế này là sao ? Tôi có đang mơ không ? Tại...tại sao hần lại mua nhẫn cho tôi ? Tôi nhớ mình chỉ làm bạn gái giả của hần thôi mà.

Đức Hải hài lòng nở một nụ cười quyến rũ và hạnh phúc, khuôn mặt hần bừng sáng khi thấy chiếc nhẫn vừa khít với ngón tay tôi.

_May quá ! Anh đã chọn được một chiếc nhẫn vừa với em ! Bây giờ anh có thể yên tâm được rồi.

Tôi ngu ngơ hết nhìn chiếc nhẫn đang đeo trên ngón út, lại nhìn khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Đức Hải, tôi thấy giấc mơ này sống động và có hồn quá. Cảm giác phấn khích và ngọt ngào đang lan tỏa trong từng thớ thịt và mạch máu, cơ thể tôi đang trôi đi.

Trong khi tôi chưa tỉnh lại con mơ, Đức Hải đã ôm siết lấy tôi, hôn nhẹ lên môi tôi, hần lôi tôi đi theo hần ra khỏi phòng.

Vừa mới bước ra khỏi cửa, phóng viên và báo chí bám lấy chúng tôi. Họ thi nhau chụp ảnh và phỏng vấn.

Trương Hạo Nhiên vừa mỉm cười, vừa giữ thái độ thân thiện để nói chuyện và yêu cầu họ đi vào hội trường của khách sạn, nơi dùng để tổ chức buổi họp báo.

Ngồi trên bục cao của hội trường khách sạn Triệu Khánh, trước mặt tôi là mấy chiếc micro có chân đế thấp, phía dưới là hơn một trăm phóng viên và báo chí đang xôn xao và ồn ào muốn nhanh chóng được đặt câu hỏi và muốn nghe, tôi và Đức Hải nói cho rõ họ cho biết mối quan hệ thật sự giữa hai chúng tôi là gì.

Tôi ngồi đông cứng trên ghế, mặt tái mét, môi mím chặt, trán lấm tấm mồ hôi, trái tim tôi đập yếu ớt trong lồng ngực. Tôi đang lo sợ, đang hốt hoảng. Cả đời tôi, cũng chưa từng phải trải qua cảm giác ngột thở và khó chịu như thế này.

Tôi đang bị hơn một trăm con người đang dùng ánh mắt tò mò, hiếu kì, ganh ghét và đố kị chiếu thẳng vào. Mỗi một giây, mỗi một phút trôi qua đi, tôi thấy mình đang bị nhấn chìm sâu xuống lớp bùn lầy không có lối thoát.

Dưới gầm bàn, hai tay tôi siết chặt vào nhau, lòng bàn tay tôi nhớp nháp mồ hôi. Nếu có thể, tôi muốn nhanh chóng chạy ra khỏi đây, hay chui ngay xuống gầm bàn, để tránh đi ánh mắt quan sát và nhìn chăm chăm của họ.

Đột nhiên, tay Đức Hải nắm lấy tay tôi, hần quay sang mỉm cười trấn an tôi.

Nhờ hần, tôi đã thấy yên tâm và bớt sợ hãi hơn.

Đức Hải ngồi ở giữa, tôi và Trương Hạo Nhiên ngồi ở hai bên.

_Mọi người có thể đặt câu hỏi được rồi ! – Trương Hạo lên tiếng, thanh âm lịch sự và tự tin.

Hội trường phút chốc yên lặng trở lại, họ không còn ồn ào và náo nhiệt giống như lúc trước nữa.

_Trương Đông Hải ! Cậu có thể cho chúng tôi biết, cậu và cô Phạm Khánh Băng quen biết nhau lâu chưa ? – Một phóng viên nam trong trang phục áo jacket và quần kaki lên tiếng đặt câu hỏi đầu tiên.

_Chúng tôi quen nhau được cũng đã lâu rồi. – Đức Hải trả lời chung chung.

_ Hai người gặp nhau trong hoàn cảnh nào ? – Anh ta vừa ghi chép vào cuốn sổ trên tay, vừa tiếp tục đặt câu hỏi.

_ Chúng tôi gặp nhau tại sân bay. – Vừa nhìn tôi cười ngọt ngào, Đức Hải vừa trả lời câu hỏi của phóng viên.

Tôi ngượng ngùng cúi đầu, không dám đón nhận đôi mắt đen sâu và nụ cười quyến rũ của hắn.

Cử chỉ e thẹn và lúng túng của tôi, đã khiến phóng viên và báo chí phía dưới kích động, họ đua nhau chụp ảnh và ghi hình.

_ Ấn tượng mà cô ấy để lại cho anh trong lần đầu tiên gặp gỡ là gì ? – Một phóng viên khác lên tiếng tiếp nối câu hỏi của phóng viên nam kia.

_ Cô ấy là một cô gái ương bướng và trẻ con. Lần đầu tiên gặp nhau, hai chúng tôi đã gây sự cãi nhau. Có lẽ chính vì ấn tượng ban đầu quá sâu đậm, nên hai chúng tôi mới dần bị đối phương chinh phục và có tình cảm với nhau lúc nào không hay. – Đức Hải mỉm cười nhẹ khi tưởng tượng lại hình ảnh tôi dơ tay đâm thẳng vào mặt hắn, khi hắn dám ôm và hôn tôi trước mặt người khác ở trong sân bay.

Tay tôi bị tay hắn siết chặt khi hắn nói gần đến đoạn cuối. Chắc hắn cũng vẫn chưa quên được cú đâm nặng tay của tôi.

Tôi che miệng cười thầm. Về mặt nhăn nhó và khổ sở của hắn lúc đó quả thật rất thú vị.

Phóng viên và báo chí, bị hình ảnh cười vui vẻ và người tấu người diễn của chúng tôi, khiến cho lầm tưởng rằng chúng tôi đang yêu nhau.

_ Hai người có dự định gì cho tương lai mau sau chưa ? – Một phóng viên nữ ngồi ở hàng ghế thứ ba nén hơi hỏi chúng tôi.

Đức Hải dơ bàn tay đeo nhẫn của tôi lên, hắn cười tươi nói.

_ Chúng tôi đã đính hôn, tương lai mai sau hai chúng tôi sẽ kết hôn với nhau.

Tin tức hắn vừa mới thông báo, khiến cho cả hội trường bùng nổ, từng tiếng kêu và tiếng hét không ngừng vang lên.

Ngồi ở bên cạnh Đức Hải, Trương Hạo Nhiên cũng kinh ngạc chẳng kém gì đám phóng viên và báo chí kia. Anh ta khiếp sợ nhìn Đức Hải. Mặc dù biết tính cách làm việc tùy hứng, và bất chấp hậu quả của hắn, nhưng đến mức độ này, thì anh ta không còn chịu đựng nổi nữa rồi.

Trương Hạo Nhiên trừng mắt nhìn Đức Hải, đôi mắt anh ta phẫn nộ và tràn đầy lửa giận. Nếu có thể, ngay lúc này anh ta muốn lôi Đức Hải đến một góc nào đó, và mắng phủ đầu hắn một trận.

_ Những gì mà cậu vừa mới tuyên bố là thật chứ ? – Cả hội trường tranh nhau hỏi Đức Hải.

_ Đúng, chúng tôi đã đính hôn với nhau. – Đức Hải vừa cười vừa nói. Trông hắn ung dung như thể những gì mà hắn vừa mới tuyên bố chỉ là việc bình thường, mà không hề ảnh hưởng đến ai cả.

_ Nếu kết hôn ở thời điểm cậu đang trên đỉnh vinh quang của sự nghiệp thế này, cậu không sợ sẽ bị fan hâm mộ phản đối và xa rời cậu sao ? – Một nữ phóng viên hào tâm nhắc nhở Đức Hải.

Tay trái chống cằm, Đức Hải bình thản nhìn mọi người đang háo hức chờ mong câu trả lời của hắn.

_ Tôi nghĩ rằng, fan hâm mộ của tôi cũng không muốn tôi sống cô độc cả đời, cũng không muốn tôi suốt ngày ủ rũ và đau khổ vì tình. Người con gái này là người mà tôi yêu, và muốn kết hôn. Tôi chỉ có thể yên tâm cống hiến tài năng và tâm huyết của mình cho nghệ thuật, khi tôi có thể giữ chặt được người con gái tôi yêu ở bên cạnh tôi cả đời.

Phóng viên nữ trong hội trường đều nhìn Đức Hải bằng đôi mắt sùng bái và hâm mộ, họ đều bị lời nói trầm ấm và ngọt ngào của hắn làm cho cảm động. Họ không hề nhận ra được, con người thật bên trong hắn là một ác ma đáng sợ như thế nào.

_ Hai người dự định khi nào thì kết hôn ? – Phóng viên nam bình tĩnh hơn phóng viên nữ, nên đã nhanh chóng đặt tiếp câu hỏi cho hắn.

_ Tôi rất muốn nhanh chóng được kết hôn với cô ấy, nhưng cô ấy vẫn chưa chấp nhận lời cầu hôn của tôi. – Đức Hải chuyển hết tội lỗi lên đầu tôi.

Đức Hải vừa mới dứt lời, tất cả phóng viên và báo chí nữ trong hội trường đều nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ và ước ao. Họ cho rằng tôi là chính là người đã khiến cuộc hôn nhân không thể diễn ra được.

Tôi khóc không ra nước mắt, tôi oán hận và căm ghét tên chết tiệt kia.

Hắn chẳng những đưa tôi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan này, bây giờ hắn còn biến tôi thành kẻ thù của tất cả phụ nữ hâm mộ hắn.

_ Cô Phạm Khánh Băng ! Cô có thể cho chúng tôi biết lý do vì sao cô vẫn chưa nhận lời cầu hôn của cậu ấy được không ? – Họ bắt đầu chuyển sự chú ý sang tôi.

Tôi cứng lưỡi không nói được một câu nào, từng cơn run rẩy lại bắt đầu hành hạ thân thể nhỏ bé của tôi.

_ Xin cô hãy trả lời chúng tôi ! – Họ nhao nhao như đàn ong vỡ tổ.

_ Mọi người hãy bình tĩnh ! Có thắc mắc gì, mọi người có thể hỏi tôi ! – Trương Hạo Nhiên lên tiếng giải vây cho tôi.

_ Chúng tôi muốn nghe cô ấy nói ! – Đám đông vẫn kiên quyết không chịu buông tha cho tôi.

Tôi cảm phần bóp tay tên kia thật đau, chân tôi còn đá mạnh vào bàn chân bị bong gân của hắn ở dưới gầm bàn.

Hừ ! Dám đem tôi ra làm bia đỡ đạn, dám dùng đám đông để ép buộc tôi.

Đức Hải mặc dù đau đến mặt nhủu mày nhăn, nhưng không dám phát ra một tiếng kêu nào, hắn phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

_ Anh tốt nhất là nên nói một câu gì đó để gỡ lại mấy lời tuyên bố sai lệch của anh, nếu không tôi sẽ dơ tay đâm thẳng vào mặt anh ở đây. – Quay sang nhìn hắn, tôi giả vờ mỉm cười với hắn, nhưng lời nói của tôi lại được phát ra từ hai hàm răng nghiền chặt vào nhau.

_ Em đừng nổi nóng. Anh nói như thế, chẳng phải chứng thực cho tình cảm sâu đậm của hai chúng ta sao ?

Ngồi ở phía dưới, ai cũng cho rằng chúng tôi đang nói chuyện vui vẻ và tình tứ với nhau, nhưng lại gần mới biết, chúng tôi đang dơ nanh múa vuốt với nhau.

_ Cô nói gì đi chứ ? – Đám đông lại giục tôi. Hình như họ không còn đủ kiên nhẫn để chờ tôi lên tiếng nữa. Họ muốn tôi nhanh chóng trả lời họ.

_ Mọi người yên tâm, khi nào chúng tôi kết hôn, chúng tôi nhất định sẽ thông báo cho mọi người biết. – Đức Hải trả lời thay cho tôi.

_ Lúc này anh vừa mới nói là cô ấy vẫn chưa chấp nhận lời cầu hôn của anh ? – Một phóng viên nữ vì quá phấn khích với tin tức mà hắn vừa mới thông báo nên giọng cô ta hơi run.

_ Đúng ! – Đức Hải khẳng khái thừa nhận.

_ Nếu cô ấy vẫn không chấp nhận lời cầu hôn của anh, anh có bỏ cuộc không ? – Cô ta tiếp tục hỏi với vẻ chờ mong.

_ Tôi làm sao có thể bỏ cuộc được. Cô ấy càng không đồng ý, tôi càng phải kiên trì tiếp tục theo đuổi.

Để chứng thực cho lời mình nói, hắn ngọt ngào cười với tôi, tay hắn nắm chặt lấy bàn tay tôi ở trên bàn.

Những tiếng “lách cách” lại tiếng tục vang lên, ánh chớp của máy ảnh và máy quay phim không ngừng lóe sáng. Hình ảnh hạnh phúc và tràn đầy tình yêu của chúng tôi lọt vào ống kính và máy quay phim của phóng viên và báo chí. Ngay sáng ngày mai, tin tức của chúng tôi sẽ tràn lan trên mặt báo và trên mạng.

Dù tôi và Đức Hải chỉ là tình nhân giả, nhưng Đức Hải diễn quá đạt, hắn trả lời lưu loát và nhuần nhuyễn như thế, hắn đã học thuộc kịch bản và biết trước được các câu hỏi của bọn họ.

Tôi không phải trả lời bất cứ một câu hỏi nào. Nhiệm vụ duy nhất của tôi là ngồi im trên ghế, và lắng nghe hắn đối đáp với đám đông.

Tâm trí của tôi hiện giờ rất hỗn loạn, tôi không biết mình đang làm đúng hay đang làm sai nữa ? Tôi có nên chấp nhận yêu cầu làm bạn gái của Đức Hải không, hay là tôi nên tránh xa hắn ? Còn nữa, tôi phải làm sao để hiểu rõ tình cảm mà Đức Tiến dành cho tôi là gì ? Tôi muốn biết hắn có yêu tôi không ?

Kết thúc buổi họp báo, Trương Hạo Nhiên tức giận và phẫn nộ yêu cầu chúng tôi đi theo anh ta vào phòng hóa trang của khách sạn.

_ Cậu nói cho tôi biết, chuyện hai người đã đính hôn với nhau là thế nào ? – Trương Hạo Nhiên cao giọng hỏi Đức Hải.

Đức Hải bình thần kéo tôi ngồi xuống một chiếc ghế sofa duy nhất ở trong phòng.

_ Anh ngồi xuống đi, có chuyện gì chúng ta cứ từ từ mà nói với nhau. Bây giờ anh có nổi nóng cũng không giải quyết được chuyện gì đâu.

Nghe giọng nói không biết lỗi của Đức Hải, con giận trong Trương Hạo Nhiên càng bùng nổ.

_ Cậu còn bình thần nói chuyện như không có chuyện gì được nữa sao ? Vì hành động bông bột nhất thời của cậu, chúng ta sẽ có nguy cơ bị mấy công ty kia kiện, và hủy hợp đồng, chưa hết fan hâm mộ của cậu cũng sẽ la ó và phản đối cậu.

Đức Hải thờ ơ, giọng lãnh đạm.

_ Tôi không quan tâm, nếu fan hâm mộ không còn ủng hộ tôi nữa cũng chẳng sao. Tôi không muốn từ bỏ mọi thứ chỉ vì vỏ bọc hào nhoáng ở bên ngoài.

Trương Hạo Nhiên tức giận sùi bọt mép, anh ta run giọng mắng Đức Hải.

_ Cậu bị điên rồi đúng không ? Cậu không nhớ đến những gian lao và vất vả mà cậu phải trải qua mới có được ngày hôm nay sao ? Cậu có biết rằng, danh tiếng và địa vị của cậu là niềm mơ ước của biết bao nhiêu người không hả ? Sao cậu có thể dễ dàng nói bỏ là bỏ được ? Chưa hết, trước khi tuyên bố đã đính hôn với cô ấy, ít ra cậu cũng phải thông báo với tôi một tiếng và nghe ý kiến của tôi trước đã chứ ?

Đức Hải nhìn thẳng vào mắt Trương Hạo Nhiên.

_ Nếu tôi nói với anh việc tôi muốn lấy cô ấy, anh có đồng ý không ?

_ Không ! – Trương Hạo Nhiên trả lời không một chút do dự.

Đức Hải cười nhạt, khuôn mặt bình thản tỏ ra như đã biết trước câu trả lời của Trương Hạo Nhiên.

_ Chính vì tôi biết anh không muốn tôi không được phép lấy cô ấy vào thời điểm này, nên tôi mới không nói gì với anh.

_ Tôi là quản lý của cậu ! – Trương Hạo Nhiên nghiêng răng, thanh âm cao vút.

_ Anh là quản lý của tôi thì sao ? Tôi không muốn anh xen vào đời tư của tôi. – Đức Hải vẫn thờ ơ và lãnh đạm như cũ.

_ Cậu nói thế mà nghe được à ? Cậu là một minh tinh, nên đời tư của cậu đều được tất cả mọi người chú ý tới. Tin tức cậu đã đính hôn chẳng khác gì khiến bọn fan hâm mộ cậu thất vọng và chán ghét cậu. Nếu không có bọn họ, cậu có thể nổi tiếng được như ngày hôm nay sao ? – Vì quá tức giận nên Trương Hạo Nhiên tuôn ra một tràng dài. Anh ta cũng không cần biết mình đang nói đúng hay là đang nói sai nữa.

_ Anh nói đã đủ chưa ? – Đức Hải bắt đầu nổi giận, tính cách hoang dã đang điều khiển hắn. _ Nếu họ không chấp nhận chuyện tôi muốn kết hôn, họ có thể bỏ đi, và chuyển sang hâm mộ một ca sĩ khác. Tôi đã chán ngấy việc suốt ngày phải sống trong khuôn phép và lúc nào cũng phải nghe lời lắm rồi. Từ lúc này trở đi, tôi muốn sống cho riêng mình. Hơn 10 năm, tôi cống hiến sức mình cho nghệ thuật vẫn còn chưa đủ sao ? Tôi tuy là người của công chúng, nhưng tôi vẫn là một con người có cảm xúc, và có da thịt giống như họ, tôi có phải là siêu nhân đâu. – Đức Hải mệt mỏi nói tiếp. _ Tôi biết anh lo cho tôi, biết anh muốn tôi có thể tiếp tục giữ vững được sự nghiệp của mình, tôi luôn biết ơn anh vì điều đó, nhưng tôi không thể tiếp tục giả vờ sống giống như một con rô bốt được lập trình nữa. _ Mắt nhìn về xa xăm, Đức Hải cười buồn. _ Anh không thấy dạo này, những bộ phim mà tôi đóng, quá cứng nhắc và không có hồn sao, ngay cả những ca khúc mà tôi hát trên sân khấu cũng không có một chút sức sống nào. Tôi giờ đang chán cuộc sống, đang muốn tìm một thứ gì đó có thể khơi gọi lại nhiệt huyết trong tôi. Nay tôi đã tìm được rồi, tôi làm sao có thể để cho cô ấy đi. Nếu họ là fan hâm mộ của tôi, họ phải chấp nhận con người thật của tôi, tôi không muốn sống giả rồi và vô hồn giống như trước nữa.

Trương Hạo Nhiên không nói thêm được một câu gì nữa. Bao nhiêu tức giận và oán khí lúc này, đều tan biến đi hết cả.

Hai người bọn họ đã gắn bó với nhau hơn 10 năm, nên họ hiểu nhau và coi nhau như anh em. Tính cách của Đức Hải thế nào, Trương Hạo Nhiên đều hiểu rõ. Có đôi lúc, anh ta không thể chấp nhận được, nhưng có đôi lúc, anh ta lại thấy cậu ta sống như thế hóa ra lại hay hơn nhiều những người không biết được giá trị của bản thân mình.

Trương Hạo Nhiên chán nản ngồi xuống ghế sofa.

Cả ba chúng tôi đều rơi vào im lặng. Chúng tôi không có gì để nói với nhau. Mỗi người đều rơi vào trầm mặc, và suy nghĩ riêng tư của bản thân.

Ngồi một lúc, tôi được Đức Hải đưa về nhà.

Tôi đã tự đưa bản thân mình vào hoàn cảnh rối rắm và không có lối thoát. Trong khi tôi vẫn chưa xác định được tình cảm của Đức Tiến dành cho tôi là gì, tôi đã vô tình để Đức Hải tiếp cận và gần gũi với mình.

Nếu Đức Hải yêu tôi là thật, tôi đã vô tình làm tổn thương đến tình cảm chân thành mà hắn dành cho tôi.

Tôi biết phải làm sao bây giờ ? Biết phải làm sao để gỡ rối, và có thể đưa tất cả mọi việc đi đúng theo hướng mà chúng nên đi. Tôi không muốn làm một tội đồ, khi đã lỡ tay phá hỏng đi mọi thứ.

Tháo bỏ chiếc nhẫn đang đeo trên ngón tay, tôi đưa trả cho Đức Hải.

_ Anh cầm lấy đi !

Đức Hải nhìn chiếc nhẫn trên tay tôi.

_ Em không cần sao ? – Hắn lạnh lùng hỏi.

_ Chúng ta chỉ là tình nhân giả. – Tôi nhắc nhở cho hắn biết hoàn cảnh của hai chúng tôi.

_ Anh đã nói là anh yêu em, và muốn lấy em làm vợ.

Tôi bật cười, giọng tôi chua chát và buồn khổ.

_ Anh đừng đùa nữa được không ? Những gì mà tôi muốn trả ơn cho anh, tôi đã làm hết cả rồi. Tôi mong anh hiểu cho tôi, thật lòng tôi không muốn hai chúng ta hiểu lầm hay gây tổn thương cho nhau.

_ Em không tin anh ? – Hắn tức giận nhìn tôi, thanh âm sắc lạnh.

_ Vấn đề ở đây không phải là tin hay không tin, mà là tôi không thể chấp nhận tình cảm của anh. – Tôi cương quyết nói rõ ràng cho hấn hiểu, tôi không hề có tình cảm nam nữ với hấn.

_ Em thích anh trai tôi ? – Hấn vặn hỏi tôi, mặt hấn càng lúc càng lạnh.

_ Đúng ! – Tôi gật đầu thừa nhận. _ Tôi không chỉ thích anh ấy, mà tôi còn yêu anh ấy nữa. – Khi nói những lời này, tôi tràn ngập tự tin và dũng khí. Tôi không muốn tự lừa dối chính bản thân mình nữa.

_ Kết ! – Chiếc xe bị dừng lại đột ngột, bốn bánh xe ma sát vào đường đã tạo nên những tia lửa điện.

Cả cơ thể tôi bị xô về phía trước, mặt tôi tái mét vì sợ, tay tôi siết chặt vào nhau, còn mắt tôi thất thần nhìn về phía trước.

_ Em thử nói lại lời vừa nãy xem ! – Đức Hải quát tôi. Trông hấn lúc này, chẳng khác gì một con sư tử đang nổi điên.

Tôi cảm phần thoát bỏ dây an toàn, mở cửa xe, tôi nhanh chóng bước ra ngoài. Tôi không còn gì để nói với tên kia nữa. Những lời mà tôi cần nói, tôi đã nói hết cả rồi.

_ Đứng lại ! – Đức Hải bước nhanh theo tôi.

Cánh tay tôi bị hấn nắm chặt, hấn thô lỗ lôi tôi đứng lại.

_ Buông tôi ra ! Tôi không muốn gặp mặt anh nữa ! – Tôi phẫn nộ hét. Tôi đã chán ghét và mệt mỏi lắm rồi. Tôi hối hận, rất hối hận. Lẽ ra tôi không nên đi theo Đức Tiến sang đây mới phải, cũng không nên dễ dàng chấp nhận làm bạn gái giả của Đức Hải chỉ vì cái ơn cứu mạng. Đôi khi lòng tốt và sự nhân nhượng, lại hại chính bản thân mình.

_ Cô nên nhớ hiện giờ cô là bạn gái của tôi ! – Đức Hải lạnh lùng bảo tôi.

Tôi vùng thoát ra khỏi bàn tay cứng như sắt thép của hấn.

_ Tôi đã nói rồi, hai chúng ta bắt quá chỉ là quan hệ tình nhân giả, anh không có quyền xen vào chuyện đời tư của tôi. – Tôi điên tiết mắng hấn.

Đức Hải bịt ngay miệng của tôi lại, hấn rít giọng.

_ Cô định để cho tất cả mọi người ở đây biết mối quan hệ thật sự của hai chúng ta là gì sao ? Cô muốn đi đâu cũng bị bọn họ chửi rủa và phi nhổ vào mặt cô chứ gì ?

Tôi kinh hoàng không dám nói thêm một câu gì nữa. Tôi vì quá tức giận, nên đã quên mất hiện giờ tôi đang đóng giả là bạn gái của mình tình nổi tiếng Trương Đông Hải.

_ Theo tôi lên xe ! – Đức Hải lôi tôi lên xe.

Trên đường đi, Đức Hải và tôi không ai lên tiếng nói với ai câu nào. Chúng tôi đều đang hành hạ và dày vò lẫn nhau.

Nhận thấy con đường đi càng lúc càng xa, tôi lúc này mới hốt hoảng hỏi hấn.

_ Anh đang đưa tôi đi đâu đây ?

_ Về nhà tôi ! – Hấn lạnh nhạt trả lời tôi.

_ Mau cho tôi xuống xe ! Tôi không muốn về nhà anh ! – Tôi hét ầm lên, tay tôi nắm chặt lấy cái chốt cửa xe.

Đức Hải không trả lời tôi, mắt hấn nhìn thẳng vào con đường trước mặt.

Bóng đêm đã bao phủ khắp nơi, vào giờ này thành phố đều đã lên đèn. Con đường ngập trong sáng của đèn điện và xe cộ.

_ Tôi bảo là cho tôi xuống ! – Tôi vẫn không ngừng hét.

_ Cô ngồi im đi ! – Hấn tức giận quát tôi.

_ Dù anh không cho tôi xuống ở đây. Đến nhà anh, tôi cũng sẽ bắt một chiếc xe tắc xi, sau đó về nhà Đức Tiến.

_ Đáng chết ! – Đức Hải chửi rủa, hấn vò đầu bứt tóc. _ Cô yêu anh trai tôi nhiều như thế sao ? – Hấn đau khổ hỏi tôi.

Tôi không dám nhìn vào đôi mắt oán hận của hấn.

_ Tôi đã nói với anh rồi. Tôi yêu anh ấy. – Tôi gắng gượng trấn tĩnh tinh thần, gắng gượng vượt qua nỗi thống khổ của bản thân. Tôi thực lòng không muốn hấn buồn và tổn thương vì tôi.

Đang đi, chiếc xe dừng lại, rồi quay đầu xe.

_Nếu cô đã muốn quay về sống với anh trai tôi, tôi sẽ cho cô toại nguyện. Nhưng tôi nói trước, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. Tôi sẽ tìm đủ mọi cách để tách cô ra khỏi anh trai tôi. – Sau khi tuyên bố cho tôi biết, lòng quyết tâm của mình, hắn phóng xe như điên ở trên đường.

Hơn hai mươi phút sau, hắn đã đưa tôi về đến nhà của Đức Tiến.

Căn biệt thự không có một chút tiếng động, mọi vật xung quanh đều chìm trong tĩnh lặng và yên tĩnh. Lúc này, tôi có cảm giác bóng đêm đang nuốt chửng lấy tâm hồn hỗn loạn và cô độc của mình.

Ôm chặt tôi trong lồng ngực, hắn tà ác nói.

_Cô nên nhớ cô giờ là của tôi, cô đừng hòng mà nghĩ đến chuyện chạy thoát, hay là tìm đủ mọi cách để quay về với anh trai tôi.

Tôi xui lơ dựa đầu vào ngực hắn, tôi bất lực không nói được một câu nào, nước mắt vì không thể không chế được uất ức và tủi nhục trong lòng, đã tuôn ra như suối. Tôi giờ chỉ còn biết khóc thầm lặng lẽ. Tôi quá yếu đuối nên không thể làm gì được hắn.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Buổi tối, Đức Tiến không trở về nhà. Đón tôi chỉ có hai chị giúp việc, chú quản gia và thằng bé. Không khí trong nhà trở nên căng thẳng và gượng gạo giống như một gia đình cố sống với nhau, mà không hề có một chút hòa hợp.

Hai chị giúp việc tuy không hiểu mối quan hệ phức tạp giữa ba chúng tôi là gì, nhưng cuộc cãi cọ vào chiều hôm nay, đã khiến hai chị ít nhiều hiểu ra nguyên nhân vì sao.

Quá bức bối và buồn phiền, tôi đã tìm lên phòng ngủ của thằng bé ở lầu hai.

_Cộc ! Cộc ! – Tôi gõ cửa phòng.

_Vào đi ! – Thằng bé lên tiếng đáp lại.

Tôi mở cửa phòng, rồi bước vào trong.

Tôi cảm thấy ngượng với thằng bé, thấy mình chẳng khác gì một đứa trẻ con. Vì tính cách không quyết đoán của mình, tôi đã tự đưa bản thân mình vào rắc rối và làm rối tung rối mù mọi chuyện lên.

Thằng bé chắc là khinh thường tôi lắm. Nó tuy chỉ mới có hơn 8 tuổi nhưng nó chưa từng gây ra chuyện gì.

_Chào em !

Thằng bé đang ngồi đọc truyện tranh trên giường, mắt nó tập trung vào cuốn truyện tranh, nó không hề ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi biết tính cách hờ hững không quan tâm của nó, nên lững thững bước lại gần nó, rồi ngồi xuống mép giường.

_Em đang đọc truyện gì thế ?

_Truyện tranh.

_Chị biết, em đang đọc truyện tranh, nhưng là truyện gì ?

Thằng bé bức bối dơ cao bìa cuốn truyện tranh cho tôi xem.

_Hóa ra là truyện “Doremon”. – Tôi gật gù coi như đã hiểu.

Thằng bé tiếp tục cúi xuống đọc truyện, nó tảng lờ tôi đi.

Tôi biết nó đang giận tôi, nên tôi không lên tiếng hỏi nó thêm một câu gì nữa. Tôi ngả người lên giường của thằng bé, tay vất lên trán, mắt ngược lên trần nhà, tôi không ngừng thở dài, không ngừng than vãn.

_Chị có im đi không hả ? – Thằng bé cao giọng, thanh âm không có một chút kiên nhẫn. _ Nếu chị muốn than vãn, thì hãy về phòng của chị.

Tôi ôm lấy eo thằng bé từ phía sau, đầu tôi dụi vào lưng nó.

_Em để cho chị ôm em một lúc thôi. Chị hứa sẽ không làm phiền em lâu đâu. – Tôi buồn rầu nhỏ giọng cầu xin thằng bé. Tôi hy vọng nó cho tôi ở lại. Tôi không muốn trở về phòng ngủ của mình vào lúc này. Tôi cần có ai san sẻ, mặc dù biết thằng bé không ưa gì tôi, nhưng ngoài thằng bé, tôi không còn biết phải ôm ai nữa.

Thằng bé quay lại nhìn tôi, đôi mắt tròn xoe và đen láy của nó lóe sáng trong đêm tối.

_Chị đã gặp phải chuyện gì? – Cuối cùng thằng bé cũng chú ý đến tôi.

Hốc mắt tôi đỏ hoe, môi tôi run run, tôi cảm động rơi lệ. Một tay quẹt mắt, một tay ôm chặt lấy eo thằng bé, tôi khóc như một đứa trẻ con.

_Chị buồn khổ quá! – Tôi than phiền với thằng bé.

Thằng bé thờ dãi, nó bắt lực nhìn tôi.

_Có chuyện gì thì chị nói đi.

_Chỉ cần em cho chị ở lại đây là được rồi. Chuyện này dù chị có nói, em cũng không hiểu được đâu. – Tôi sụt sịt, nước mắt tôi không ngừng rơi. Có bao nhiêu uất ức tôi đều tuôn theo dòng nước mắt.

Thằng bé vỗ nhẹ vào lưng tôi. Tuy nó không lên tiếng an ủi tôi, nhưng cử chỉ dịu dàng và quan tâm của nó, đã khiến tôi thấy ấm lòng và an tâm hơn nhiều.

Ngồi dậy, tôi ôm chặt lấy thằng bé vào lòng. Tôi ước gì mà tôi, thằng bé và Đức Tiến có thể trở thành một gia đình thì hay biết mấy. Tôi rất yêu và quý thằng bé.

Đức Tiến là người đàn ông tôi yêu, là người cho tôi những cảm xúc thăng hoa và ngọt ngào. Tôi không muốn mối tình đầu của mình tan vỡ. Không biết Đức Tiến có tha thứ cho tôi không, có còn chấp nhận tôi nữa không? Tôi sợ, rất sợ hắn sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà hắn, và nói rằng từ nay hắn không còn muốn nhìn thấy tôi nữa. Tôi biết mình đã sai rồi, đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng khi dễ dàng chấp nhận đóng giả làm bạn gái của Đức Hải. Giờ đây, tôi biết phải làm thế nào, để cứu vãn lại mọi thứ.

Hơn 11 giờ đêm, thằng bé ngủ gật trong lòng tôi.

Ngắm nhìn khuôn mặt thiên thần của thằng bé, lòng tôi dâng lên một cô yêu thương không nói nên lời. Kể từ lúc gặp thằng bé, tôi đã không kìm được lòng yêu thích thằng bé, nên tìm cách tiếp cận và làm quen với nó. Theo từng ngày, tình cảm mà tôi dành cho nó cũng lớn dần lên. Đến bây giờ, tôi không còn muốn rời xa nó nữa, tôi muốn được sống bên cạnh nó và chăm sóc cho nó. Nếu một mai kia, tôi không còn được nhìn thấy nó nữa, tôi sẽ nhớ nó đến phát điên.

Đặt thằng bé nằm xuống giường, tôi chỉnh lại gối và chặn đắp ngang người thằng bé cho ngay ngắn. Nhẹ nhàng đặt nụ hôn trên trán thằng bé, thì thào câu “chúc em ngủ ngon”, tôi bước xuống giường.

Sợ thằng bé bị tiếng động làm cho giật mình tỉnh giấc, tôi nhón gót đi trên sàn nhà. Khép cửa phòng thằng bé, tôi đi xuống lầu.

Đã hơn 11 giờ rồi, tại sao giờ này mà Đức Tiến vẫn còn chưa về nhà? Hắn đã đi đâu, đã làm gì? Không hiểu, hắn có biết tôi là đang lo lắng cho hắn nhiều như thế nào không?

Mọi người trong nhà đều đã đi ngủ, chỉ còn một mình tôi là vẫn còn thức. Tôi muốn nói chuyện với Đức Tiến, nên ngồi đợi hắn ở trên ghế sofa ngoài phòng khách.

Tâm trạng quá bức bối và phiền chán, trong lòng lại lo lắng không yên, tôi cầm lấy remote rồi nhấn nút.

Vô tình, tôi đã bật đến kênh đang phát lại buổi họp báo của Đức Hải vào buổi chiều tối hôm nay. Mặt tôi tái nhợt, mắt thất thần nhìn vào màn hình, suy nghĩ của tôi rơi xuống đáy vực.

Tôi đã muốn quên, muốn không nhắc đến chuyện không hay đó nữa, tại sao ông Trời không để cho tôi yên.

Không thể tiếp tục xem Tivi, tôi liền nhấn nút đỏ trên remote.

Tôi ngồi co ro trên ghế sofa, mắt mờ mịt nhìn vào khoảng không trước mặt, đầu óc rối bời, lòng tôi như có ai đang cào, đang xé.

Được trở thành bạn gái của mình tình nổi tiếng Trương Đông Hải nhưng tôi lại không vui vẻ và thấy mình may mắn một chút nào. Tôi chỉ thấy buồn chán và lo sợ. Tôi sợ mất đi người đàn ông tôi yêu, sợ hắn hiểu lầm và không còn cần tôi nữa.

Tiếng chuông đồng hồ kêu “Tích tắc” vang mãi bên tai tôi. Thời gian chậm chậm trôi, tôi đã chờ Đức Tiến suốt cả một đêm, nhưng hắn cũng không có về nhà. Đến lúc tôi quá mệt mỏi và ngủ mê mệt trên ghế sofa thì cũng đã hơn năm giờ sáng.

Hai chị giúp việc lúc nào, cũng dậy sớm để chuẩn bị nấu cơm sáng cho cả nhà. Thấy tôi nằm co ro trên ghế sofa, hai chị kinh ngạc nhìn tôi.

Chị Phương định lên tiếng đánh thức tôi dậy, chị Lê vội ngăn cản.

_ Để cho cô ấy ngủ thêm một lúc nữa đi ! Hình như cô ấy đã thức cả đêm để chờ ông chủ ! – Chị Lê thì thào.

_ Thật tội cho cô ấy ! Không biết cuối cùng cô ấy sẽ chọn ai ? – Chị Phương thương xót nhìn tôi.

Chị Lê cau mày khi nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi và hốc hác của tôi.

_ Cô ấy là người tốt. Nếu có thể giúp được, chúng ta cũng nên làm một điều gì đó.

_ Chúng ta thì có thể làm được gì. Đây là việc riêng tư của họ, chúng ta không thể xen vào.

_ Cậu nói đúng. – Chị Lê ca thán.

_ Thôi chúng ta đi nấu cơm sáng thôi, sắp muộn đến nơi rồi. – Chị Phương nhắc nhở.

_ Ủ, đi thôi.

Chờ hai chị kéo nhau đi vào nhà bếp, tôi mở mắt, hai giọt lệ lăn dài trên má.

Tôi không có ý nghe lén cuộc nói chuyện của hai chị, tuy tôi nhắm mắt nhưng không thể ngủ được vì ác mộng và vì cơ thể quá mệt mỏi, đầu óc tôi nặng trĩu, suy nghĩ trong tôi giờ chẳng khác gì một cuộn chỉ rối.

Được hai chị quan tâm và chú ý đến mình, tôi rất cảm động và thấy mình được an ủi rất nhiều. Dù trong cuộc sống, tôi gặp nhiều bất hạnh và buồn đau, nhưng vẫn có những người tốt thật lòng đối xử chân thành với tôi.

Buổi sáng, tôi không ăn được một chút gì. Tâm trạng tôi càng nặng nề và buồn khổ, khi biết cả đêm hôm qua Đức Tiến không có về nhà.

Chưa có lúc nào tôi lại trở nên lo sợ và hốt hoảng như thế này. Tôi sợ, Đức Tiến sẽ bỏ đi luôn và không còn cần tôi nữa. Tôi rất muốn nhanh chóng có thể nói rõ cho hắn biết tình cảm thâm kín trong lòng tôi. Tôi không thể để tình trạng mập mờ này kéo dài thêm nữa. Tôi đã phạm phải nhiều sai lầm, giờ đây đã đến lúc tôi phải sửa chữa lại tất cả.

Ngồi trên giường, trong phòng ngủ, tay tôi nắm mê chiếc điện thoại, tôi ngập ngừng nửa muốn gọi điện thoại cho Đức Tiến, nửa lại sợ không dám. Tôi bối rối không biết khi hắn nhận cuộc gọi của tôi, tôi biết phải ăn nói với hắn như thế nào. Bình thường tôi thông minh và lanh lợi như thế, nhưng đến khi gặp chuyện tôi lại biến thành một đứa trẻ nhát gan và không hiểu chuyện.

Hít vào rồi lại thở ra, tôi cố gắng trấn tĩnh tinh thần, tay tôi run run bấm từng con số trên màn hình. Số điện thoại của Đức Tiến, tôi đã học thuộc lòng, nên dù có muốn quên cũng không quên được.

Đột nhiên, chuông điện thoại của tôi reo vang, tôi giật mình đánh rơi chiếc điện thoại xuống giường, mắt tôi thất thần nhìn màn hình đang nhấp nháy báo hiệu tên của người đang gọi điện cho tôi.

Mất mấy giây, tôi mới dám cầm lấy chiếc điện thoại đang nằm ở trên giường, tôi căng mắt đọc tên của người đang gọi cho tôi. Khi biết được người đó là ai, tôi chán nản và thất vọng, ngồi xụi lơ dựa vào bờ tường. Tôi luôn hy vọng Đức Tiến sẽ gọi điện cho tôi, không ngờ người đang gọi cho tôi lại là Đức Hải.

Không muốn nhận cuộc gọi của Đức Hải, nên tôi để cho chuông reo tự nhiên. Tôi mong khi thấy gọi cho tôi một lúc, mà không thấy tôi bắt máy, hắn sẽ chán và không còn tiếp tục quấy rầy tôi nữa.

Chuông reo được gần một lúc thì dừng. Tôi thở hắt ra một hơi, lòng tôi nhẹ nhõm. Tôi chưa kịp vui mừng, hắn lại tiếp tục gọi điện cho tôi. Hình như hắn sẽ không bỏ cuộc cho đến khi nào tôi chịu nhận cuộc gọi của hắn thì thôi.

Tôi hiểu tính cố chấp và ương bướng của Đức Hải, nên đành nén giận để bắt máy, tôi không muốn hắn tra tấn lỗi tai tôi nữa. Tôi sợ, nếu hắn cứ tiếp tục gọi cho tôi, nếu chẳng may Đức Tiến gọi cho tôi đúng vào lúc này, làm sao tôi biết để nhận cuộc gọi của hắn.

_ Cô đang làm gì thế hả ? Tại sao tôi gọi cho cô một lúc rồi, mà không chịu nghe máy ? – Đức Hải tức giận hỏi tôi.

_ Tôi bận. – Tôi đơn giản đáp.

_ Cô bận gì ?

_ Tôi bận gì, cũng không có liên quan đến anh. Có chuyện gì thì anh mau nói nhanh đi, tôi không có nhiều thời gian. – Tôi không kiên nhẫn giục hắn.

Nghe giọng nói cáu gắt và không có tình cảm của tôi, Đức Hải cười nhạt.

_ Cô đang mong tôi nhanh chóng kết thúc cuộc gọi này đi đúng không ?

_Anh không có việc gì cần nói với tôi chứ gì ? Nếu đã thế, tôi cúp máy đây. – Tôi đã mất hết kiên nhẫn. Tôi đã chán chơi trò mèo vờn chuột với hân lắm rồi. Tôi muốn kết thúc mọi chuyện ở đây

_Cô hiện giờ đang ở đâu ? – Đức Hải bình thần tiếp nhận thái độ lạnh nhạt và xa cách của tôi.

_Tôi ở đâu không quan trọng, anh không cần biết để làm gì. – Tôi bực mình đáp, thanh âm trầm xuống.

_Tại sao lại không quan trọng, cô hiện giờ là vợ chưa cưới của tôi. – Đức Hải hào tâm nhắc nhở cho tôi biết hoàn cảnh tiền thoái lưỡng nan của mình. Hân đang rất vui mừng, vì có thể lợi dụng đám đông để gây sức ép cho tôi.

_Nếu thế, tôi cũng phải nhắc nhở cho anh biết, tôi chỉ là bạn gái giả của anh. – Tôi căm phẫn hét lên, cơn giận đã bốc cao ngùn ngụt trong đầu. Ngay lúc này, tôi muốn đánh và mắng tên chết tiệt kia một trận. Tại sao hân không thể nói chuyện tử tế với tôi một chút ? Chẳng phải tôi đã hết mình giúp hân hay sao ?

Không thèm nói chuyện lời thôi, và cãi nhau với tên kia nữa, tôi liền cúp luôn máy. Hừ ! Dám trêu tức tôi, chắc tên kia chán sống rồi.

Tôi hiện giờ đang tức điên lên. Tôi mệt mỏi nằm bẹp xuống giường, chiếc điện thoại trên tay tôi bị quăng mạnh xuống xó giường. Tôi vò đầu, bứt tóc. Tôi muốn đập phá đồ đạc để xả giận.

Tôi biết mọi lỗi lầm đều là do chính tôi gây ra, nên tôi không thể trách ai cả. Tôi là một con bé trẻ con, làm việc luôn không cân nhắc đúng sai và thiệt hơn, nên luôn tự đưa bản thân mình vào rắc rối và phiền phức.

Sống hơn 25 năm qua, tôi chưa từng gặp phải chuyện gì gian nan và khó giải quyết như chuyện này. Trước kia, tôi suốt ngày chỉ ham kiếm tiền và lao vào làm việc như điên, nên không cân quan tâm đến chuyện tình cảm của cá nhân. Giờ thì hay rồi, đến lúc tôi phát hiện ra mình yêu Đức Tiến, cũng là lúc tôi đang đóng giả làm bạn gái của Đức Hải.

Tôi chưa từng để ý đến suy nghĩ của người khác dành cho mình, nhưng hiện giờ tôi để ý, tôi quan tâm. Tôi rất sợ người khác cười chê tôi, sợ họ đánh giá tôi là một người phụ nữ không ra gì và hám của. Sợ họ cho rằng, tôi đang tìm cách chia rẽ tình cảm của hai anh em nhà họ Trương.

Càng nghĩ tôi càng thấy mình thật đáng khinh, thật đáng hổ thẹn. Tôi đang rơi vào một cái vòng luẩn quẩn không có lối thoát.

Một lần nữa, chuông điện thoại lại reo vang. Tôi phần nộ cảm ngay lấy.

_Tôi đã nói là không muốn nghe anh nói gì cả ! – Tôi cao giọng quát to.

_.....! – Đầu dây bên kia im lặng.

Mấy giây sau, đầu dây bên kia mới lên tiếng.

_Xin hỏi, cô có phải là Phạm Khánh Băng không ? – Một giọng nam vang lên.

Tôi kinh ngạc lắng nghe. Biết người đang gọi cho mình không phải là Đức Hải, tôi tò mò hỏi.

_Anh là ai ?

_Tôi là Trương Hạo Nhiên – quản lý của Đức Hải.

_Anh gọi cho tôi, có chuyện gì không ? – Tôi hạ giọng, thanh âm đã bớt gay gắt đi vài phần.

_Tôi đã lên lịch cho cô và Đức Hải. Tôi cần cô đến công ty để bàn giao công việc cho hai người.

_Đến công ty ? Tôi tưởng chỉ cần hợp báo xong là tôi không còn phải làm gì nữa ? – Thanh âm tôi hơi run, da đầu tôi tê rần. Chỉ cần nghĩ mình phải tiếp tục đóng giả làm bạn gái của tên kia, tôi đã muốn điên lên.

_Vì hai người hiện giờ là tình nhân, nên hình ảnh của hai người cần phải được chú ý tới, để tránh xảy ra sai sót. Tôi không muốn bọn phóng viên và báo chí mò ra được thông tin gì.

Tôi mặc dù biết Trương Hạo Nhiên nói đúng, nhưng đối với một con bé không muốn dính líu gì đến mình tình Trương Đông Hải, và fan hâm mộ của hân mà nói, thì việc phải hàng ngày kề cận, và phải cố tỏ ra thân mật gần gũi, và cười vui vẻ với hân giống như một đôi tình nhân, chẳng khác gì đây cuộc sống vốn bình yên của tôi xuống bờ vực thẳm.

_Tôi... tôi nghĩ rằng, tôi và Đức Hải càng ít xuất hiện trên mặt báo càng tốt, dù sao chúng tôi cũng chỉ là một đôi tình nhân giả mà thôi. – Tôi yếu ớt tìm cách thuyết phục Trương Hạo Nhiên.

Trái ngược với mong muốn của tôi, Trương Hạo Nhiên cương quyết thực hiện theo kế hoạch của mình.

_Chính vì hai người không phải là tình nhân thật, nên càng phải xuất hiện cùng nhau trước mặt công chúng, và càng phải diễn cho thật giống.

Tôi khóc không ra nước mắt, đầu tôi đập nhẹ vào bờ tường, miệng tôi méo xệch.

_ Anh không thể tìm ra cách nào khác, để nhanh chóng kết thúc chuyện này được sao ?

_ Cô yên tâm, tình trạng này sẽ không kéo dài quá lâu. Chờ sau khi Đức Hải tổ chức buổi họp báo để quảng bá xong album mới của mình, tôi sẽ để cho họ người chính thức tuyên bố chia tay.

_ Tôi phải chờ trong bao lâu ? – Tôi nôn nóng hỏi anh ta. Tôi chỉ mong là kết thúc ngay lập tức.

_ Ít nhất phải mất hơn một tháng, còn nếu không phải mất hơn hai tháng mới xong.

_ Cái gì ! – Tôi la lên thất thanh. _ Sao lại lâu như thế ?

Tôi nhăn nhó khổ sở, tay lại vò đầu bứt tóc. Hơn một tháng ! Tôi làm sao có thể chịu đựng được một thời gian lâu như thế. Nếu chẳng may thời gian ra album của hắn, cứ kéo dài mãi, thì tôi biết phải làm sao ?

_ Cô không muốn được làm bạn gái của Trương Đông Hải hay sao, mà cô lại la lên thất thanh như thế ? – Trương Hạo Nhiên bật cười hỏi tôi. Anh ta thấy thú vị trước phản ứng quá khích của tôi.

_ Vui thế nào nổi. Chỉ cần nghĩ đến việc ngày nào cũng phải sống trong nơm nớp lo sợ, tôi thà rằng là một người bình thường còn hơn.

Lần này, Trương Hạo Nhiên còn cười to hơn cả lúc này, thanh âm của anh ta sang sảng.

_ Cô có biết nếu để bọn fan hâm mộ của cậu ta mà nghe được, họ sẽ mắng cô ngu ngốc không hả ? Được làm bạn gái của minh tinh Trương Đông Hải là ước mơ của biết bao nhiêu cô gái, chỉ có riêng một mình cô lại không muốn.

_ Anh đừng đùa nữa ! – Tôi bực mình ngắt ngang lời nói của anh ta. _ Tôi phải đến công ty lúc mấy giờ ?

_ Bốn giờ chiều nay. – Trương Hạo Nhiên vừa cười vừa trả lời tôi.

Mặc dù tức xì khói, nhưng tôi vẫn phải cố nén giận.

_ Tôi biết rồi, bốn giờ chiều nay tôi sẽ đến công ty.

_ Cô nhớ nhắc nhở Đức Hải đến đúng giờ. Tôi không muốn phải chờ cậu ta đâu. – Trương Hạo Nhiên lắc đầu thờ dãi ngán ngẫm, trước tính cách làm việc ngẫu hứng của Đức Hải.

Tôi rất muốn nói là, việc hắn đến đúng giờ hay không thì có liên quan gì đến tôi, nhưng cuối cùng tôi đành phải đáp ứng. Tôi và hắn vẫn phải gắn bó với nhau cho đến khi chuyện điên rồ này kết thúc.

Tôi thật xui xẻo khi gặp phải một minh tinh như hắn. Bây giờ, nhất cử nhất động của tôi, đều bị mọi người nhòm ngó, họ sẽ không buông tha cho tôi nếu như họ phát hiện ra tôi đang lừa dối họ. Tôi rất sợ và hoảng hốt khi nghĩ đến cảnh, tôi bị họ chửi rủa và tẩy chay mình. Tôi cầu trời, cầu phật là sẽ không xảy ra chuyện gì trong thời gian tôi đóng giả làm bạn gái của hắn. Nếu không, tôi chắc phải bỏ trốn đến thâm sơn cùng cốc để lánh nạn.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Một tuần đã trôi qua, Đức Tiến vẫn không có tin tức gì. Tôi đã cố gắng gọi điện cho hắn nhiều lần, thức chờ hắn về, nhưng hắn vẫn đi biệt. Hình như đối với hắn, tôi không có một chút xú quan trọng, nên hắn mới không thêm quan tâm đến cảm giác buồn khổ và lo lắng của tôi.

Tôi càng lúc càng suy sụp và gần như mất hết hy vọng vào tình yêu của hắn. Phải chăng tôi đã quá đa tâm, khi cho rằng, hắn có quan tâm và để ý đến tôi ? Nếu hắn thực sự có tình cảm với tôi, tại sao hắn lại bỏ đi mà không thêm nói với tôi một lời, cũng không cần biết, tôi và Đức Hải có tình cảm thật với nhau hay không ?

Tôi đã khóc thầm biết bao nhiêu đêm, đã tự dằn vặt và hành hạ bản thân mình biết bao nhiêu lần. Lòng tôi đau đớn, còn trái tim gần như ngừng đập mỗi khi nghe được những tiếng “tút tut” dài vô tận.

Đúng ! Đức Tiến không cần tôi, cũng không quan tâm đến tôi ! Đối với hắn, tôi không là gì cả. Hắn là một kẻ quá cố chấp và chỉ để ý đến cảm giác của bản thân mình. Chỉ vì tôi đã lỡ nhận lời đóng giả làm bạn gái của Đức Hải, hắn đã bỏ đi biệt, hắn không cho tôi có cơ hội được giải thích mọi chuyện với

hắn.

Tôi có rất rất nhiều chuyện muốn nói với hắn, nhưng giờ đây tôi chỉ còn biết ngậm ngùi ngồi chờ hắn, ngậm ngùi cầu mong hắn nhanh về, cầu mong hắn không bỏ tôi.

Vì quá đau khổ, quá buồn chán, tôi không thể ăn uống được gì, ngay cả nói chuyện và cười đùa tôi cũng lười.

Giờ đây thằng bé là người chủ động nói chuyện với tôi, nó cùng với hai chị giúp việc cố gắng giúp tôi vui đi nỗi đau trong lòng, họ muốn tôi sống vui vẻ và tươi trẻ giống như trước.

Tôi mặc dù không muốn phụ tấm lòng của họ, nhưng tôi không thể vui nổi, cũng không thể cố gắng nuốt nỗi thứ gì. Đối với tôi, việc hắn bỏ đi mà không nói gì, đã cướp đi hết sinh khí và sức sống trong tôi.

Từ lúc tôi sang đây đã được gần một tháng, nhưng tôi vẫn chưa có cơ hội được gặp bố mẹ Đức Tiến và Đức Hải.

Sáng nay, tôi đã bất ngờ tiếp hai vị khách mà tôi không ngờ tới.

Thằng bé reo ầm lên khi thấy ông bà nội và Đức Hải tới thăm.

Tôi hoảng hốt đứng bật dậy khi thấy bọn họ, tôi lo sợ không hiểu mục đích đến đây của họ là gì. Có phải họ muốn mắng chửi tôi và muốn xem mặt mũi của tôi trông như thế nào không ?

Mẹ Đức Hải là một quý bà 55 tuổi, dáng người cân đối, khuôn mặt ưa nhìn, nước da trắng, mái tóc được uốn quăn áp sát vào trán. Ở bà toát lên vẻ cao sang quyền quý của một phu nhân nhà họ Trương. Bà mặc bộ váy màu trắng, đôi mắt bà sắc bén đang quan sát và đánh giá tôi.

Bố Đức Hải là một quý ông 59 tuổi, dáng người cao to, khuôn mặt đẹp trai và tuấn tú giống hệt Đức Tiến. Ông không có nước da trắng như Đức Hải, mà là ngăm đen khỏe mạnh, sống mũi cao, đôi mắt đen sâu, mái tóc đen bóng được chải cẩn thận. Ông đang mặc bộ vét màu đen. Trông vóc dáng uy vũ của ông, tôi thấy có một cỗ áp lực đang đè lên lồng ngực, tôi không thở được.

Tôi không dám nhìn họ lâu, cũng không dám đón nhận đôi mắt sắc bén của mẹ Đức Hải và đôi mắt đen sâu của ông Trương.

_Chào hai bác ! – Tôi giọng gao lên tiếng chào hỏi họ, thanh âm run rẩy không được tự nhiên.

Họ ngồi xuống ghế sofa.

Tôi luống cuống không biết phải làm sao. Chân tôi muốn co giò bỏ chạy thật nhanh, khuôn mặt tôi lấm tấm mồ hôi, tay tôi mân mê chéo áo, còn mắt tôi cụp xuống. Tôi giờ chẳng khác gì một cô gái đang được đưa về nhà, để giới thiệu với bố mẹ chồng tương lai.

_Cô là Phạm Khánh Băng ? – Bà Trương bắt đầu tra vấn tôi.

_Dạ ! – Tôi ngoan ngoãn đáp.

_Tôi nghe nói cô và Đức Hải đã đính hôn với nhau ? – Bà Trương trầm giọng hỏi tôi, đôi mắt sắc bén không có một chút hào cảm nào của bà, vẫn bám riết lấy tôi.

_Cháu...cháu...! – Tôi lúng túng không biết đáp như thế nào cho phải. Tôi không muốn bố mẹ Đức Hải hiểu lầm tôi và hắn thật sự là có quan hệ tình nhân. Nếu điều này xảy ra, tôi và Đức Tiến làm sao có cơ hội. Tôi không muốn mang tiếng một cô gái lăng lơ đi dụ dỗ hai người con trai của họ.

_Cô ấy là vợ chưa cưới của con ! – Đức Hải cắt ngang lời tôi, bằng cách xác nhận lại thông tin trên báo chí và trên tivi là sự thật.

Hai chị giúp việc đã nhanh chóng bưng nước uống cho họ. Mắt hai chị len lén nhìn bố mẹ Đức Hải, hai chị rất sợ họ.

Tôi run rẩy đứng không vững, mồ hôi tuôn ra càng lúc càng nhiều. Tôi thấy ngay cả bị cảnh sát hỏi cung, tôi cũng không sợ bằng lúc này.

_Cô hiện giờ đang làm gì ? – Bà Trương lại tiếp tục dùng giọng của một quan tòa để hỏi tôi.

_Cháu là trợ lý riêng của Tổng giám đốc Đức Tiến. – Tôi thành thật đáp.

_Xem ra chức vụ của cô cũng không nhỏ. – Bà Trương nhếch mép cười nhạt. _Bố mẹ cô sống ở Việt nam hay ở Đài Loan ?

_Cháu là trẻ mồ côi. – Mắt tôi đỏ hoe, môi tôi run run, tôi thấy thật tủi thân. Bà Trương tưởng mình là ai mà cho mình cái quyền muốn hỏi tôi thế nào thì hỏi. Dù bà có là phu nhân của ông Trương, có là mẹ của Đức Tiến và Đức Hải đi chăng nữa, bà cũng không nên dùng thái độ chán ghét và khinh bỉ để nói chuyện với tôi.

Tôi nghèo thì đã sao, xuất thân thấp hèn thì thế nào ? Tôi đâu có muốn mình là một đứa trẻ mồ côi, không có cha không có mẹ.

Tay tôi siết thật chặt, lòng bàn tay tôi đẫm mồ hôi. Tôi cầu mong giờ hỏi cung này nhanh kết thúc để tôi còn phải đi lên lầu. Tôi không muốn nói chuyện hay có bất cứ liên quan gì đến họ nữa.

_ Nói như thế, cô hiện giờ không có gì ? – Bà Trương lạnh nhạt nhìn tôi, giọng bà đã giảm xuống vài phần.

_ Đúng, cháu không có gì cả. – Tôi bình thản đáp, mắt tôi nhìn thẳng vào mắt bà Trương. Tôi mím chặt môi, dằn vế vững tin và kiên định.

_ Cô cho rằng mình sẽ xứng với Đức Hải sao ? – Giọng bà Trương đầy mỉa mai, vào lúc này bà ta không thèm che dấu thái độ chán ghét đối với tôi.

_ Hoàn toàn không. – Tôi nhếch mép cười lạnh, tôi sáng khoái đáp lại lời bà ta. Nếu như lúc này, tôi còn lo sợ, còn hốt hoảng, thì giờ đây, những câu nói xúc phạm và không tôn trọng tôi của bà Trương, đã khiến tôi mạnh mẽ hẳn lên.

Tôi vẫn luôn tự hào về khả năng tự chủ, và tự vươn lên của chính bản thân mình. Tôi không cho phép bất cứ kẻ nào, được quyền chê bai về hoàn cảnh xuất thân của tôi.

Bố mẹ Đức Hải cau mày nhìn tôi, họ không hài lòng và tức giận khi tôi dám ương ngạnh đối đáp với họ.

_ Nếu cô đã biết mình không xứng với nó, sao cô không từ bỏ đi ? – Bà Trương phẫn nộ hỏi tôi, thanh âm đã tăng cao lên vài phần

Bà Trương vừa mới dứt lời, tôi nói luôn.

_ Cháu cũng muốn như thế lắm. Bác yên tâm, cháu và Đức Hải không bao....!

_ Em thôi đi ! – Đức Hải cắt ngang lời tôi, giọng hằn găm lên như mãnh thú sắp sửa xé tan xác con mồi.

Đứng bật dậy, hấn trừng mắt cảnh cáo tôi, mặt hấn lạnh như băng.

_ Con và cô ấy có chuyện cần nói với nhau. Bố mẹ chờ con một lát !

Nói xong, hấn lôi giật tôi đi, trước con mắt không hài lòng của bố mẹ hấn.

Kéo tôi ra sau vườn, lúc này hấn mới buông bàn tay cứng như sắt thép ra khỏi tay tôi.

_ Em muốn gì, khi nói với bố mẹ tôi những lời như thế ? – Hấn nghiêng rằng nghiêng lợi quát tôi.

_ Tôi nói có gì sai đâu. Chúng ta không phải chỉ là tình nhân giả thôi sao ? – Tôi cũng cảm phẫn quát lại hấn.

_ Tôi không muốn chúng ta chỉ là giả, tôi muốn em làm bạn gái thật sự của tôi.

Tôi cười nhạt, mắt tôi rực lửa nhìn hấn.

_ Anh thôi đi ! Tôi không muốn chơi đùa với anh nữa. Anh có nghe thấy mẹ anh nói gì không ? – Nụ cười trên môi tôi càng lúc càng sâu, càng thâm lương.

_ Tôi chỉ là một đứa trẻ mồ côi, tôi không có gì cả. Tôi không hề xứng với anh.

Tay hấn chạm nhẹ vào má tôi, mắt hấn lóe sáng.

_ Hóa ra điều mà em lo lắng là điều vớ vẩn này sao ? Nếu mà anh quan tâm đến xuất thân của em, anh đã không muốn em làm bạn gái của anh. – Hấn âu yếm nhìn tôi, giọng hấn ngọt lịm. _ Anh không thiếu tiền, cũng không cần lấy một cô gái có thể mang lại danh tiếng và tiền tài cho anh. Đối với anh mà nói, em quan trọng hơn bất cứ thứ gì ở trên đời này. Thế nào, em đồng ý làm bạn gái của anh chứ ?

Tôi mở to mắt nhìn hấn, mặt tôi dần ra, tai tôi ù đi, tôi nhìn hấn không chớp mắt. Đây là lần đầu tiên, có một chàng trai nói cần tôi, chứ không phải là tiền tài và địa của tôi. Nếu được một chàng trai yêu mình thật lòng, và có thể bao dung hết tất cả mọi khuyết điểm của mình, đó là một điều hạnh phúc.

Nhưng thật đáng tiếc, người mà tôi yêu không phải là hấn, mà là Đức Tiến.

Tôi cười khổ, nước mắt lăn dài trên má. Tại sao ông Trời lại trêu ngươi tôi hết lần này đến lần khác ? Tại sao người không thể để tôi đến được với người tôi yêu, tại sao người bắt tôi phải chịu đựng sự dày vò to lớn thế này ?

_ Em không thể ! Em không hề yêu anh ! – Tôi cố gắng đứng thẳng, mắt tôi nhìn vào mắt hấn, tôi đành phải tàn nhẫn nói cho hấn biết được sự thật. Tôi không muốn mình làm sai, và hối hận thêm nữa.

Đức Hải im lặng nhìn tôi, khuôn mặt hấn tái nhợt, đôi mắt đen sâu của hấn giờ đã hòa tan vào màn đêm đen thẫm thẫm, nội tâm của hấn đang thống khổ.

Có lẽ hấn đã sớm biết câu trả lời của tôi là gì, nhưng vì bản tính ngông cuồng và thích thứ gì phải có bằng được của mình, đã khiến hấn không ngừng theo đuổi tôi, và không chịu bỏ cuộc ngang chừng cho đến khi hấn không còn hy vọng nữa thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Buổi tối vì không ngủ được, tôi đi dạo trong sân vườn.

Bầu trời về đêm không có trăng, cũng không có sao. Mỗi lần, ở quê vào những hôm trời tối như thế này, tôi thường cùng bọn trẻ trong cô nhi viện thi kể chuyện ma và dọa chúng nó một trận. Mặc dù tôi nhất gan là thế, nhưng rất nghịch ngợm và hiếu động. Nghĩ lại về những ngày tháng đã qua, trong lòng tôi có một cảm giác mất mát và luyến tiếc.

Càng trưởng thành, tôi lại thấy mình càng rời xa những ước mơ ngây thơ và trong sáng của ngày xưa. Tôi giờ đã biến thành một cô gái đa sầu đa cảm, và hay khóc.

Tôi đang chờ đợi một người đàn ông đi biệt. Không hiểu hắn có biết là tôi đang chờ đợi hắn về hay không, hay là hắn sẽ không trở về nữa ?

Nước mắt vì không thể kìm nén được đã lăn dài trên má, trái tim tôi đau nhói. Tôi đã khóc và buồn khổ quá nhiều, cũng đã gọi thầm tên hắn không biết bao nhiêu lần. Ở một nơi xa xôi nào đó, tôi mong hắn nghe được tiếng gọi tha thiết trong lòng tôi, hiểu được cảm giác buồn khổ của tôi.

Tôi không biết mình phải chờ đợi hắn bao lâu nữa, cũng không biết hắn có còn cần tôi nữa hay không ? Tôi mong mình còn có cơ hội để làm lại từ đầu, tôi không muốn tình đầu của mình tan vỡ, chỉ vì sự ngốc nghếch của tôi, và vì tính cách cố chấp của hắn.

Nằm dài trên xích đu, tay gác lên trán, tôi ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm. Những đám mây xám xịt đang bay lơ lửng trên cao, không khí xung quanh u ám và nặng nề giống như tâm trạng của tôi bây giờ. Tôi đã đánh mất đi niềm vui sống, cũng đánh mất đi tính cách lạc quan của mình.

Từng giọt từng giọt, nước mắt tôi lăn dài, tôi khóc trong thầm lặng, tôi luôn cầu nguyện hắn có thể nhanh chóng quay về đây, nhanh chóng có thể xuất hiện trước mặt tôi. Tôi đã hối hận và buồn khổ quá rồi.

Tiếng gày “Lộp cộp” va trên nền gạch, từng bước từng bước có một bóng người tiến dần về chiếc xích đu mà tôi đang nằm.

Tôi vì đang chìm đắm vào trong nỗi đau trong lòng mình, nên không để ý đến xung quanh, cũng không nghe tiếng bước chân của người đó.

Khi đến gần tôi, người đó dừng lại, đôi mắt đen sâu của người đó chăm chú nhìn tôi. Khuôn mặt người đó buồn khổ, ánh mắt người đó âu yếm cũng chứa nỗi đau xót không thể che giấu.

Nghe được tiếng khóc nức nở và ảm ức của tôi, người đó cúi xuống, bàn tay thon dài và nam tính của người đó chạm nhẹ vào má tôi, giọng nói trầm ấm và dịu dàng của người đó vang lên bên tai tôi.

_Em đừng khóc nữa ! Em đã khóc sưng cả mắt lên rồi !

Tôi giật mình bỏ tay ra khỏi mắt. Tôi mờ mịt người đàn ông đang đứng bên cạnh mình. Trong ánh sáng của đèn điện trong khu vườn, tôi từ từ nhận thức được hình dáng cao lớn và thon dài của người đàn ông trước mặt.

Tôi khóc, khóc như mưa, khóc như chưa bao giờ được khóc. Tôi vừa mừng vừa lo, vừa thấy mình thật đáng thương. Tôi ghét hắn, hận hắn. Vì sao hắn bỏ đi mà không nói một lời với tôi, vì sao hắn không cho tôi có cơ hội được giải thích mọi chuyện với hắn. Phải chăng hắn không coi trọng cảm giác của tôi ?

Tôi giận dỗi gạt tay hắn ra khỏi má, tôi quay mặt đi chỗ khác. Tôi đã từng mong hắn về biết bao, nhưng khi gặp được hắn rồi, tôi lại muốn trừng phạt hắn, muốn hắn phải nếm trải cảm giác lo sợ và hốt hoảng của tôi trong hơn một tuần qua.

Đức Tiến biết tôi đang giận nên hắn nhẹ nhàng khuyên bảo tôi.

_Em đừng tránh mặt anh. Anh phải đi công tác trong một tuần qua, nên không thể ở nhà.

_.....! –Tôi im lặng không đáp, cũng không thèm nhìn mặt hắn.

Đức Tiến kéo tôi đứng lên, hắn ôm tôi vào lòng.

_Em đừng giận anh, cũng đừng ghét bỏ anh. Anh biết anh sai rồi, lẽ ra anh nên nói cho em biết anh phải đi công tác mới phải. Em có thể tha thứ cho anh được không ?

Tôi khóc rầm rức trong vòng tay hắn, tay tôi buông thõng. Bao nhiêu lo lắng và đau khổ phút chốc đã gần như tan biến, khi tôi thấy hắn đã về, nghe được giọng nói ngọt ngào và dịu dàng của hắn. Tôi thấy vui sướng khi hắn nói hắn không ghét bỏ tôi, cũng không cần tôi.

Đức Tiến vỗ nhẹ vào vai tôi, môi hắn chạm vào đỉnh đầu tôi, giọng nói ấm áp và tràn đầy thâm tình của hắn lại vang lên bên tai tôi.

_Em gầy quá ! Hơn một tuần qua, em không ăn uống được gì sao ? Em đã trưởng thành rồi, em phải tự biết cách chăm sóc cho mình chứ ?

Tôi nhắm hai mắt lại, tôi lắng nghe tiếng nói của hắn, lắng nghe nhịp đập trong trái tim hắn. Tôi muốn cảm nhận hơi ấm, muốn hít lấy mùi nước hoa trên cơ thể hắn.

Hai tay Đức Tiến nắm hờ lấy vai tôi, hắn để tôi đứng đối diện với hắn.

_Em nói gì đi chứ ? Em vẫn còn giận anh sao ?

Tôi cụp mắt xuống, tôi không nhìn hắn, mũi chân tôi đi đi xuống đất. Trông tôi chẳng khác gì một con bé con đang giận lẫy và làm nũng.

Đức Tiến búng nhẹ lên mũi tôi, hắn mỉm cười.

_Em có biết lúc này trông em chẳng khác gì một cô nhóc đang vùi kẹo không hả ?

Tôi phồng mồm không đáp, cũng nhất quyết không thềm lên tiếng trả lời hắn. Hừ ! Sao hắn dám bỏ đi biệt đến hơn một tuần mà không thềm nghe điện thoại của tôi, cũng không nói cho tôi biết hắn đang ở đâu, đang làm gì. Món nợ này tôi nhất định sẽ tính với hắn.

Thấy tôi không chịu nói gì, cũng không chú ý đến mình, Đức Tiến cau mày, mặt hắn xa xăm xuống.

_Nếu em muốn anh trừng phạt em, em mới hiểu mình đang mắc phải lỗi lầm gì, thì anh cũng không ngại.

Vừa mới dứt lời, hắn lôi giật tôi ngã vào lòng hắn. Cúi xuống, đôi môi mềm mại và nóng ấm của hắn áp lên môi tôi. Hắn cuồng nhiệt hôn tôi, nụ hôn mang theo nhớ nhung, hôn giận, cũng mang theo sự chiếm hữu mà hắn dành cho tôi.

Hắn hôn tôi như muốn hòa tan tôi ra, muốn tôi mãi mãi khắc ghi dấu ấn của hắn trong lòng tôi, muốn kiểm soát mọi suy nghĩ và giác quan trong tôi.

Lúc đầu, tôi hoảng hốt và sợ hãi muốn đẩy hắn ra. Sự cuồng bạo của hắn khiến tôi thấy mình chẳng khác gì một con mồi cho hắn săn đuổi. Nhưng dần dần nụ hôn đã biến thành ôn nhu và dịu dàng. Hai tay hắn ôm siết lấy mặt tôi, hắn nhẹ nhàng và từ tốn hôn và cắn nhẹ vào môi tôi, lưỡi hắn lùa vào răng tôi. Hơi nóng từ đầu lưỡi của hắn đã khiến tôi bay bổng, tay tôi nắm chặt lấy vạt áo của hắn, tôi đã hôn lại hắn, đón nhận sự xâm chiếm của hắn trong miệng tôi. Tôi muốn giao mọi thứ của tôi cho hắn.

Nụ hôn kéo dài và dây dưa mãi cho đến khi tôi không thể thờ nổi, hắn mới chịu buông tôi ra. Mặt tôi đỏ bừng, chân tay tôi hư yếu, trái tim tôi đập dữ dội trong lồng ngực, tôi đứng không còn vững. Nếu không có hắn ôm ngang eo tôi, tôi đã ngồi sụp xuống đất.

Giờ đây, tôi đã hiểu rõ hơn về cảm giác của mình, cũng nhận ra được mình thật lòng yêu ai, có tình cảm với ai. Dù cho có chuyện gì xảy ra, thì người đàn ông mà tôi chọn vẫn mãi là hắn.

Chúng tôi ôm lấy nhau, cùng lắng nghe tiếng trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực. Dù chỉ có một nụ hôn, nhưng chúng tôi đã hiểu rõ hơn về nhau, cũng biết được cảm giác mà mình dành cho đối phương đã sâu sắc và nhiều như thế nào.

Bình lặng một lúc, Đức Tiến kéo tôi ngồi xuống ghế xích đu.

Tôi ngồi trong lòng hắn, mặt cúi gằm, tôi không có dũng khí nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu của hắn, cũng không muốn hắn nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn của tôi.

Đức Tiến nâng cằm tôi lên, môi hắn nở một nụ cười ấm áp.

_Em sao thế ? Sao từ đầu đến cuối em không nói gì cả ?

Tôi cụp mắt, lông mi khẽ chớp, môi tôi mấp máy.

_Em...em ! – Tôi ấp úng nói không nên câu.

Đức Tiến bật cười, tay hắn quét nhẹ lên môi tôi.

_Em có biết bây giờ nhìn em trông rất đáng yêu không ? Thế nào, có phải làm nhiều chuyện có lỗi với anh quá, nên không thể mở miệng nói chuyện với anh đúng không ?

Mặc dù hắn đang cười, khuôn mặt tỏ ra bình thản, nhưng giọng nói của hắn sắc lạnh và phẫn nộ. Hắn đang cố kìm nén để không nổi điên lên, mắng và đánh tôi.

Vòng eo tôi bị hắn siết chặt, mắt hắn nổi lửa nhìn tôi, môi hắn cười lạnh.

_Em nói rõ cho anh biết, tại sao em từ bạn gái giả của Đức Hải lại biến thành vợ chưa cưới là thế nào ?

Tôi run bắn cả người, mắt tôi khiếp sợ không dám đối diện với khuôn mặt đáng sợ của hắn.

_Em...em..! – Tôi thể nói nổi nên lời, bao nhiêu ngôn từ mà tôi dự định sẽ nói với hắn đều bay sạch ra khỏi đầu.

Em không có gì muốn nói với anh sao ? – Đức Tiến vẫn giữ nụ cười lạnh giá trên môi, đôi mắt tức giận của hắn vẫn bám riết lấy khuôn mặt cúi gằm của tôi.

Em... em và Đức Hải chỉ là quan hệ bạn bè thôi ! – Cuối cùng tôi cũng nói trọn vẹn được một câu.

Bạn bè ? – Đức Tiến cau mày, khuôn mặt hắn càng lúc càng lạnh. _ Bạn bè mà em và Đức Hải tuyên bố cho mọi người biết là hai người đã đính hôn, trên tay em còn đeo nhẫn của cậu ta nữa ? – Đức Tiến đã chính thức nổi giận, giọng hắn toàn giấm chua và ghen tuông.

Em nói thật ! Anh phải tin em, em không hề yêu anh ấy, cũng không đồng ý lấy anh ấy, em chỉ giúp anh ấy vượt qua giai đoạn khó khăn này thôi.

Tôi vừa mới dứt lời, eo tôi bị vòng tay sắt thép của Đức Tiến ra sức siết mạnh.

Á ! – Tôi kêu thét lên một tiếng, mặt tôi nhăn nhó vì đau đớn.

Giúp Đức Hải vượt qua khó khăn ? – Đức Tiến “hừ” lạnh. _ Nếu em và chú ấy không nắm tay nhau đi dạo khắp nơi, hai người không hôn nhau trước đám đông, phóng viên và báo chí có biết được mối quan hệ của hai người không ? – Thanh âm của Đức Tiến cao vút, ngọn lửa trong mắt hắn bốc cao ngùn ngụt.

Cầm tôi bị hắn giữ chặt, hắn bắt tôi phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

Anh là một thằng ngu ngốc đúng không ? Nếu không phải nhờ bọn phóng viên và báo chí suốt ngày đi rình mò chuyện đời tư của người khác kia, anh làm sao biết mối quan hệ giữa em và Đức Hải đã thân thiết và gần gũi như thế. – Đức Tiến cười nhạt, giọng hắn buồn khổ và cô đơn. _ Anh không trách em khi bị Đức Hải hấp dẫn, và làm cho rung động. Chú ấy trẻ tuổi hơn anh, có tài và đẹp trai hơn anh. Ngoài ra chú ấy và em vẫn còn độc thân và chưa từng kết thân. – Càng nói giọng nói của Đức Tiến càng trầm xuống, hắn đã hoàn toàn mất đi vẻ bình thản và tự tin hàng ngày. _ Anh thấy mình không xứng với em. Anh đã từng kết hôn, anh lại có một đứa con trai hơn tám tuổi.

Tôi bật khóc, nước mắt tôi rơi như mưa, lòng tôi ấm áp và vui sướng. Đây là lần đầu tiên, tôi mới được nghe Đức Tiến nói cho tôi biết hắn đang suy nghĩ gì, có cảm giác gì.

Tôi ôm lấy mặt hắn, tôi dịu dàng lên tiếng.

Người không xứng đáng với anh là em mới đúng. Em chỉ là một cô gái mồ côi, em không có gì cả. So với một Tổng giám đốc của tập đoàn Đông Dương như anh, thì em nhỏ bé quá, hèn mọn quá. Em đã từng rất lo sợ, anh vì khinh ghét hoàn cảnh và xuất thân của em, nên mới không cần em. Anh có biết, hơn một tuần qua, em đã sống trong lo lắng và khổ sở như thế nào không ? Em luôn sợ rằng, anh sẽ không trở về và không thèm nhìn mặt em nữa. Em đã khóc biết bao nhiêu đêm, đã thức chờ anh đến gần sáng, em đã nhớ anh biết bao.

Tôi nhìn thật sâu vào mặt hắn, giọng tôi run rẩy và hơi khàn.

Anh sẽ tha thứ cho em và sẽ không đuổi em đi chứ ?

Đức Tiến im lặng nhìn tôi, trên môi hắn dần giãn nở một nụ cười vui vẻ và nhẹ nhõm. Tay hắn chạm nhẹ vào đôi mắt mọng nước, chạm nhẹ vào chiếc mũi thanh mảnh và nhỏ xinh, chạm nhẹ vào đôi môi đang bị cắn đến tái nhợt của tôi.

Em đừng cắn vào môi mình nữa, anh không muốn em làm tổn thương chính mình ! – Đức Tiến âu yếm nhìn tôi, đôi mắt hắn tràn ngập thâm tình và yêu thương.

Tôi rung động lắng nghe thật kỹ giọng nói ôn nhu và quan tâm của hắn dành cho tôi. Tôi đã từng mơ, từng ước có được giây phút ngọt ngào và hạnh phúc như thế này. Tôi từng mong hắn trở về đến phát điên.

Anh sẽ bỏ qua và tha thứ cho em, với một điều kiện. – Đức Tiến không hôn không giận nói.

Điều... điều kiện gì ? – Tôi run rẩy hỏi, lòng tôi không ngừng kích động, không ngừng cầu nguyện. Tôi mong điều kiện mà hắn yêu cầu tôi làm không quá khó khăn, và không quá nan giải. Nếu không, tôi sợ rằng mình sẽ không thể thực hiện được.

Anh muốn em làm bạn gái của anh. – Đức Tiến mỉm cười nhìn tôi, thanh âm dịu dàng và ấm áp.

Làm... làm bạn gái ? – Tôi lắp bắp, nước mắt tôi tuôn như mưa. Lòng tôi đang hát ca, cảm giác mật ngọt và hạnh phúc đang tràn ngập mọi ngõ ngách trong cơ thể. Tôi có cảm giác lâng lâng muốn say. _ Anh nói thật chứ ? Có đúng là anh muốn em làm bạn gái của anh không ? – Tôi thì thào hỏi lại hắn, tình cảm tôi dành cho hắn đều tuôn theo từng câu nói vọng ra từ trong trái tim tôi.

Thật, sao lại không ? – Đức Tiến cười ấm áp như gió xuân, đôi mắt hắn thâm tình nhìn tôi. _ Em có biết là anh đã hối hận nhiều như thế nào, khi không nói rõ cho em biết tình cảm của anh dành cho em không ? Khi nhìn thấy em và Đức Hải hôn nhau ở trên ti vi, lúc đó anh đã phẫn nộ và tức giận đến nỗi, anh muốn phá hỏng chiếc ti vi, muốn nhanh chóng lái xe đến Trung tâm thương mại để tách em ra khỏi Đức Hải, thậm chí anh còn muốn đâm thẳng vào mặt chú ấy, anh đã có ý nghĩ đáng sợ là muốn em chỉ thuộc về riêng một mình anh. Ban đầu, anh luôn cho rằng, anh muốn em chăm sóc thằng bé, muốn giữ em ở bên cạnh, chẳng qua vì em là người có thể khiến cho thằng bé thay đổi, nhưng về sau này, anh lại nhận ra, anh đã thích em ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Có lẽ chính vì điều này, nên anh đã không tiếc công sức nhắc em làm trợ lý riêng của anh, bắt em không được rời xa anh.

Ôm siết lấy tôi vào lòng, Đức Tiến hôn nhẹ lên đỉnh đầu tôi, mũi hắn luồn vào những sợi tóc mềm mượt màu đen được uốn quăn của tôi.

_Anh hy vọng là đã không quá muộn để cho anh tỏ tình và có được em. Anh đã suy nghĩ rất kỹ trong một tuần khi anh đi công tác. Mặc dù anh đang làm việc, bàn công việc làm ăn với các đối tác, nhưng lúc nào anh cũng nghĩ về em, cũng bị nổi nhớ về em đầy vò, anh đã nhớ em đến phát điên. Anh đã muốn gọi điện cho em, muốn nhanh chóng bay về gặp em, nhưng anh phải cố nén. Anh muốn chúng ta có khoảng cách và tạm xa nhau một thời gian để xác định lại tình cảm dành cho đối phương là yêu thật lòng, hay chỉ là thích nhất thời. Nay anh đã xác định được rồi, anh muốn nói cho em biết anh yêu em và muốn em làm bạn gái của anh. Không biết em có đồng ý không ?

Cả cơ thể tôi đều run lên, trái tim tôi đập thật nhanh, tôi vừa khóc vừa cười, tôi khóc vì hạnh phúc và vui sướng. Cuối cùng tôi cũng chờ đợi được ngày này. Người con trai mà tôi yêu, cũng đã đáp lại tình yêu của tôi.

_Sao em không nói gì ? Em có đồng ý làm bạn gái của anh không ? – Thấy tôi im lặng không đáp, Đức Tiến run giọng hỏi. Hắn đang lo lắng là tôi sẽ từ chối không nhận lời tỏ tình của hắn.

Tôi đắm liên tiếp vào ngực hắn, giọng tôi giận dỗi và làm nũng giống hệt một đứa trẻ con.

_Em ghét anh, em hận anh. Tại sao anh đi mà không nói một câu gì với em, cũng không chịu nghe điện thoại của em ? Dù anh có muốn hai chúng ta có thời gian và khoảng cách để hiểu rõ về tình cảm của bản thân, anh cũng phải nói cho em biết anh đang ở đâu chứ ?

Đức Tiến để cho tôi xả hết tức giận và uất ức ra bên ngoài, hắn muốn hai chúng tôi cùng nhau đối diện với mọi chuyện, hắn không muốn chúng tôi tiếp tục trốn tránh nữa.

Một lúc lâu sau, tôi đánh đã đủ, cũng đã nói cho hắn nghe hết mọi suy nghĩ trong lòng tôi, cuối cùng tôi bèn lên cúi đầu, mặt tôi đỏ bừng, hơi thở đứt quãng, tay mân mê vạt áo.

Đức Tiến chăm chú và si mê nhìn tôi, hắn nhẹ giọng thổi hơi nóng vào tai tôi.

_Nhóc con ! Anh vẫn chưa nghe được một câu nói đồng ý của em.

Đúng lúc, tôi chưa kịp mở miệng nói câu: “Em đồng ý !”, điện thoại di động của hắn rung chuông báo hiệu có ai đó đang gọi điện cho hắn.

Đức Tiến bực mình khi bị chuông điện thoại làm phiền đúng vào lúc hai chúng tôi đang nói chuyện với nhau. Hơn một tuần qua, hắn vẫn cầu mong có được cơ hội nói chuyện thẳng thắn với tôi, và muốn nghe được câu nói đồng ý làm bạn gái của tôi.

Đức Tiến định để mặc cho tiếng chuông điện thoại reo vang, và mong kẻ đang phá rối kia sẽ không tiếp tục gọi nữa. Nhưng hình như người đang phá rối này, kiên trì hơn hắn tưởng. Tiếng chuông chỉ ngừng lại một chút, rồi lại tiếp tục vang lên.

Không còn chịu đựng được hơn nữa, Đức Tiến đành phải lôi điện thoại từ trong túi quần ra. Hắn hối hận vì đã không tắt nguồn ngay từ đầu.

Nhìn tôi bằng ánh mắt xin lỗi, hắn cười gượng.

_Em chờ anh một chút, để anh xem người nào đang gọi điện cho anh.

Nhìn hắn nghiêng răng nghiêng lợi, mặt hầm hầm tức giận, tôi che miệng cười thầm. Có đôi khi hắn cũng có tính cách trẻ con hơn tôi tưởng.

Tay hắn vừa chạm vào nút đỏ trên màn hình, hắn đã phải khựng lại khi đọc được tên của người đang gọi cho mình. Đôi mắt hắn phút chốc trở nên tối tăm, và đen kịt, mặt hắn không còn nét vui vẻ và hạnh phúc lúc nãy, mà đã biến thành lạnh giá, môi hắn mím chặt.

Bao nhiêu mong ước và háo hức đã hoàn toàn tan biến, giờ đây tâm hồn hắn trở nên lãnh lẽo và cô độc. Người đang gọi điện cho hắn có quan hệ rất sâu sắc và mật thiết với hắn, đồng thời cũng là người đã từng làm tổn thương hắn quá sâu.

Đứng lên, hắn run giọng bảo tôi.

_Anh xin lỗi, anh cần phải nhận cuộc gọi này. Em chờ anh một chút !

Nhìn khuôn mặt trầm trọng của hắn, tôi lo sợ hỏi hắn.

_Anh...anh không sao chứ ? Đã xảy ra chuyện gì đúng không anh ?

Hắn u sầu nhìn tôi, đôi mắt hắn thông khổ, môi hắn nhấp nháy nửa muốn nói sự thật cho tôi biết, nửa lại không dám, cuối cùng hắn đành chọn cách lấp liếm.

_Không có gì quan trọng cả. Chỉ là công việc làm ăn ở công ty thôi.

_Nếu thế thì anh mau đi nghe đi. Lúc nãy chúng ta nói chuyện cũng được. – Tôi vội vàng giục hắn đi nghe máy, mà không hay mình đang đẩy hạnh phúc của bản thân ra xa.

Trước khi đi, Đức Tiến lưu luyến nhìn tôi.

Tôi mỉm cười trấn an hắn. Mặc dù không biết ai là người đang gọi cho hắn, nhưng về mặt không được tự nhiên và thất thần của hắn, khiến tôi có dự cảm không hay. Tôi không biết lý do tại sao lúc nào trong đầu tôi cũng có ý nghĩ tôi và hắn không thể nào đến được với nhau, dù hai chúng tôi có yêu nhau đi chăng nữa.

Đi gần về phía cuối sân, cách tôi khoảng hơn 100 m, Đức Tiến hít một hơi thật dài, tay hắn hơi run, hắn nhấn nút xanh trên màn hình. Một tay hắn áp điện thoại vào tai, còn tay kia buông thõng.

_Chào anh ! Lâu rồi chúng ta mới nói chuyện với nhau ! – Một giọng nói nhỏ nhẹ và dịu dàng vang lên bên tai.

_.....! – Đức Tiến im lặng không đáp, mắt hắn mờ mịt nhìn về phương trời xa.

Kim Loan và hắn đã yêu nhau được hơn 10 năm. Hai người đã phải vượt qua biết bao nhiêu sóng gió mới đến được với nhau. Cứ ngỡ tưởng rằng, khi có thể trao cho nhau câu hứa trọn đời ở bên cạnh nhau, đeo nhẫn cưới trước mặt chúa, cả hai sẽ không còn phải xa nhau nữa. Nhưng thật không ngờ, chỉ sống được với nhau có mấy năm, cả hai đã nhận ra mình không hợp với đối phương. Tờ giấy ly hôn, đã kết thúc mộng ước có được một gia đình hạnh phúc của cả hai.

Đã hơn năm năm rồi, hai người mới liên lạc lại với nhau. Đức Tiến không thay số điện thoại mới nên Kim Loan vẫn gọi cho hắn theo số cũ.

Trong lòng Đức Tiến có một cảm giác khó chịu và đau đớn. Dù thời gian đã trôi qua đi, nhưng vết thương vẫn chưa thể liền sẹo. Hắn đã phải đấu tranh tâm lý rất nhiều mới có dũng khí đối diện với tình cảm thâm kín trong trái tim mình, nhưng xem ra, mọi chuyện đã không diễn theo đúng hướng mà chúng nên đi.

_Em sắp bay về Đài Loan rồi. Anh có thể cho phép em gặp mặt anh và thằng bé được không ? – Kim Loan dịu dàng hỏi.

Đức Tiến đứng chết lặng ở trên sân gạch, tất cả mọi suy nghĩ trong hắn đều tê liệt. Vào giờ phút này, hắn lại thấy mình quay trở về thời điểm năm năm trước, vào đúng cái ngày tòa án tuyên bố cho cả hai ly hôn. Hắn nhớ mình đã phải chật vật và vất vả như thế nào để lái xe trở về nhà, đã phải cố gắng như thế nào để không gục ngã và tiếp tục sống.

Có thể vợ hắn không còn yêu hắn, nhưng hắn vẫn yêu và vẫn hy vọng cô ấy có thể suy nghĩ lại và quay về với hắn.

Hắn đã sống năm năm cô độc, không có hẹn hò cũng không yêu ai. Hắn luôn so sánh những cô gái mà hắn gặp với vợ hắn, khi nhận ra không có ai hơn và có thể sánh bằng vợ mình, hắn đã tiếp tục duy trì cách sống không có lạc thú và nụ cười.

_Anh nói gì đi chứ ? Anh vẫn còn giận em sao ? – Kim Loan nghẹn ngào, giọng tắc nghẹn vì nước mắt.

_Cô đã trở về ? – Cuối cùng hắn cũng bật thốt được một câu nói được giấu kín trong cổ họng.

_Vâng, em đã trở về rồi đây. – Kim Loan lau nước mắt. _Anh và con vẫn còn cần đến em chứ ?

Đức Tiến im lặng không đáp, đầu óc hắn giờ hỗn loạn giống như một cuộn chỉ rối đang bị người ta giẫm đạp và giày xéo. Hắn thấy cơ thể mình đang trôi đi, đang bị sóng biển nhấn chìm dưới đáy đại dương.

Hắn đã từng mong vợ hắn mau chóng trở về, từng mong cả hai có thể nối lại tình xưa. Nhưng hiện giờ đã không còn giống như năm năm trước đây nữa.

_Bao giờ thì cô về ? – Hắn lãnh đạm hỏi.

_Sáng mai đúng tám giờ tại sân bay Quốc tế Cao Hùng.

_Cô muốn tôi đi đón cô ? – Nụ cười trên môi hắn nhàn nhạt, đôi mắt hắn đục ngầu, giọng hắn càng lúc càng lạnh.

Mặc dù đứng cách Đức Tiến ở một nơi rất xa, nhưng Kim Loan vẫn cảm nhận được sự lạnh giá toát ra từ hơi thở và giọng nói của hắn.

_Em...em có thể đi bằng xe tắc xi. – Kim Loan lắp bắp trả lời.

_Cô đã bỏ đi rồi, cũng đã giao quyền nuôi con cho tôi, nên tôi cảnh cáo cô dù cô có trở về, cô cũng đừng nghĩ đến chuyện tách thằng bé ra khỏi tôi. Còn nữa, nếu cô dám tìm cách tiếp cận thằng bé, mà không có được sự đồng ý của tôi, tôi sẽ không để cho cô sống yên. – Đức Tiến cảm phần cảnh cáo Kim Loan, giọng nói tuyệt tình của hắn chẳng khác gì dùng lưỡi dao mỏng để khoét sâu vào trái tim rỉ máu của Kim Loan.

_Em...em xin anh. – Kim Loan bật khóc, giọng khản thiết và đau khổ. _Em biết em đã sai rồi, anh không thể tha thứ cho em được sao ?

_Chuyện của hai chúng ta đã lùi về quá khứ rồi. Có thể trước kia tôi yêu cô và cần cô, thậm chí tôi còn làm đủ mọi cách để giữ cô ở lại. Nhưng bây giờ thì đã muộn quá rồi, hai chúng ta đã đi hai con đường khác nhau.

Nói xong, hắn run run cúp máy, nội tâm hắn kích động và thống khổ, đôi mắt hắn không còn một chút ánh sáng nào, màn đêm đang phủ kín cả tâm hồn và suy nghĩ của hắn.

Bị điện thoại cắt ngang đúng lúc chúng tôi đang nói chuyện với nhau, tâm trạng sau khi nhận cuộc gọi của Đức Tiến quá xấu, nên hai chúng tôi không còn tiếp tục chủ đề cũ nữa.

Tôi ngồi im bên cạnh Đức Tiến, tôi len lén ngắm nhìn hắn, quan sát khuôn mặt thống khổ và cô đơn của hắn.

Tôi không biết lúc này hắn đã nói chuyện với ai, mà giờ đây hắn biến thành một người đàn ông thất tình và mất mát. Đã mấy lần tôi định mở miệng hỏi hắn nguyên nhân tại sao, nhưng cuối cùng tôi đành phải cố nén. Tôi thấy tốt nhất trong hoàn cảnh này, tôi không nên nói gì cả, cũng không nên làm ồn. Hắn giờ chỉ cần được yên tĩnh, và ngồi một mình.

Nhìn hắn, tôi lại bắt đầu thấy lo sợ vu vơ. Lúc này, tôi vừa mới hiểu hắn được một chút, thì giờ đây, hắn lại rúc vào cái mai rùa của mình. Tôi dù có giỏi đến đâu, cũng không thể đoán được suy nghĩ của hắn. Chẳng lẽ mối quan hệ của hai chúng tôi mãi mãi không thể tiến triển được ?

Hơn 12 giờ đêm, tôi mệt mỏi ngủ gật trên ghế xích đu. Hơn một tuần qua, tôi không có đêm nào ngủ được ngon giấc, tinh thần lúc nào cũng căng lên như dây đàn, đầu óc lúc nào cũng suy nghĩ về chuyện tình cảm của hai chúng tôi, nên cơ thể tôi gầy xẹp đi.

Nay hắn đã về, hắn đã nói cho tôi biết suy nghĩ trong lòng hắn, đã nói rằng hắn cần tôi và yêu tôi, tuy tôi không thể đoán trước được tương lai, nhưng tinh thần tôi đã thả lỏng hơn nhiều, tôi không còn cảm thấy hụt hẫng và sợ hãi giống như lúc trước nữa.

Đức Tiến vẫn ngồi im trên ghế, vẫn chìm đắm vào trong suy nghĩ của riêng mình. Hắn đã hoàn toàn quên mất hiện tại, quên thời gian đang trôi đi quá nhanh, cũng quên luôn mất tôi đang ngồi bên cạnh hắn.

Nếu đem tôi so sánh với Kim Loan, thì tôi không thể nào bằng được. Hai người bọn họ đã có hơn 10 năm gắn bó với nhau. Vì sự ra đi của Kim Loan, hắn đã chọn cách sống cô độc, không có hẹn hò và không tái hôn trong năm năm. Hắn đã yêu Kim Loan quá sâu đậm, nên chỉ cần một cú điện thoại của cô ấy, hắn đã ngồi bần thần suốt mấy tiếng đồng hồ.

Tôi là người đến sau, dù hắn có tình cảm với tôi, hắn cũng không thể toàn tâm toàn ý yêu tôi và để ý đến tôi. Ngay như lúc này, mặc dù tôi ngồi im lặng bên cạnh hắn suốt mấy tiếng, hắn cũng không nhìn tôi dù chỉ là một cái, ngay cả liếc mắt hắn cũng không. Hắn đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của tôi rồi.

Hơi lạnh ngấm sâu vào cơ thể, tôi co ro ngồi trên ghế, mắt tôi choàng tỉnh vì tôi không còn chịu đựng được hơn nữa, chân tay tôi nhức mỏi vì ngồi quá lâu.

_Anh...anh Đức Tiến ! – Tôi rụt rè lên tiếng gọi hắn. Tôi muốn nhắc nhở hắn đã khuya rồi, hai chúng tôi nên vào trong nhà nghỉ ngơi.

Hắn vẫn im lặng, mắt hắn vẫn thất thần nhìn về phía trước. Vầng thái dương của hắn thỉnh thoảng lại nhẩn lại như đang suy nghĩ về một vấn đề gì đó rắc rối và phức tạp lắm.

Tôi bất lực nhìn hắn, miệng tôi lại áp ứng gọi hắn thêm một lần nữa.

_Anh...anh Đức Tiến !

Hắn không trả lời tôi, cũng không nghe thấy tiếng gọi của tôi. Hắn giống như một người đang bị thôi miên.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải chạm nhẹ vào cánh tay hắn.

_Anh Đức Tiến !

Lần này, hắn mới giật mình quay sang nhìn tôi.

_Đã khuya rồi ! Chúng ta nên vào nhà nghỉ ngơi đi thôi ! – Tôi giọng gào nở một nụ cười, hàng lông mi dày đã che dấu đi đôi mắt buồn rầu và đau khổ của tôi.

Tuy tôi không đoán được người vừa mới gọi điện cho hắn cách đây ba tiếng là ai, nhưng khuôn mặt đau buồn, đôi mắt đục ngầu và đáng về suy tư của hắn, khiến tôi liên tưởng đến một người phụ nữ đã từng có quan hệ rất mật thiết và sâu sắc với hắn.

Đức Tiến là một người đàn ông có tự chủ và tràn đầy tự tin, chỉ khi nào dính đến vấn đề tình cảm, hắn mới không thể điều khiển được hành động và suy nghĩ của mình.

Đức Tiến búi rối vuốt tóc. Thờ dài, hắn lúng túng bảo tôi.

_Anh...anh xin lỗi. Vì có chuyện khó nghĩ, nên anh đã không chú ý đến em.

_Không sao ! – Tôi mỉm cười trấn an hắn. _Chúng ta đi thôi.

Đứng lên, tôi giục hắn nhanh đi vào nhà để đi ngủ. Nhìn hắn mệt mỏi, tôi thấy xót xa và không đành lòng.

Đức Tiến đứng lên theo tôi, tay hắn run run nắm lấy tay tôi. Bàn tay hắn rất lạnh, giống như đôi mắt và khuôn mặt hắn.

Đi ở bên cạnh hắn, tôi không còn cảm giác an toàn và bình yên giống như lúc trước nữa. Giờ đây, ở bên cạnh hắn, tôi thấy mình lạc lõng và cô đơn.

Đức Tiến càng ngày càng khó đoán. Suy nghĩ và cảm giác của hắn là một câu đố không dễ để tìm ra được câu trả lời. Tôi là một cô gái có tính cách trẻ con, thẳng ruột ngựa, tôi luôn nói theo suy nghĩ cảm nhận của mình, mà không cần biết đến hậu quả, hay có làm mất lòng ai không. Một cô gái như tôi, làm sao có thể hiểu được một người đàn ông thâm trầm và có suy nghĩ kín đáo giống như hắn.

Lên đến lầu hai, Đức Tiến và tôi dừng lại trước cửa phòng ngủ của tôi.

_Chúc em ngủ ngon ! – Đức Tiến ngượng ngao nở một nụ cười.

_Chúc anh ngủ ngon ! –Tôi bẽn lèn đáp lại lời hắn.

Đức Tiến ôm lấy tôi vào lòng, cảm hắn đặt nhẹ lên đỉnh đầu tôi. Hắn liên tục thờ dài, nội tâm hắn đang đấu tranh kịch liệt. Dù hắn đã cố không nghĩ đến đoạn hội thoại lúc này, nhưng hắn không làm được.

_Anh sao thế ? Công ty đã gặp phải chuyện gì đúng không anh ? – Tay tôi vỗ nhẹ vào lưng hắn, tôi quan tâm và lo lắng hỏi hắn.

_Không có chuyện gì quan trọng đâu. Chỉ là mấy công việc ngoài lề thôi. – Đức Tiến vẫn lấp liếm không cho tôi biết được sự thật. Hắn không muốn tôi biết vợ hắn đã về, và đang cầu xin hắn quay lại.

_Nếu không có chuyện gì, anh nên đi ngủ sớm đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa, như thế sẽ không tốt cho sức khỏe đâu. – Tôi vỗ về an ủi hắn. Mặc dù biết mình không thể giúp được hắn, nhưng tôi vẫn muốn làm được một việc gì đó cho hắn.

_Cảm ơn em ! – Đức Tiến chân thành cảm ơn tôi.

Tôi tham lam hít lấy hơi ấm và mùi nước hoa tỏa ra từ cơ thể hắn. Ở trong vòng tay hắn thế này, tôi mới dám có suy nghĩ là hắn đang thuộc về tôi. Tuy không thể dẹp bỏ hết được những lo sợ và nỗi bất an đang càng lúc càng tăng lên ở trong lòng, nhưng tôi đã thấy nhẹ nhõm hơn được một chút.

Ôm tôi một lúc để trấn tĩnh tinh thần và để loại bỏ những tạp niệm ở trong đầu, hắn hôn phớt lên môi tôi, sau đó mới quyến luyến bước trở về phòng mình.

Hai tay ôm lấy má, mặt tôi nóng bừng, mắt tôi long lanh ướt át, trái tim tôi đập thật nhanh trong lồng ngực. Đóng cửa phòng, tôi đi ngủ với một nụ cười hạnh phúc và mãn nguyện ở trên môi. Đêm nay nhất định tôi sẽ mơ được những giấc mơ đẹp. Cuối cùng hoàng tử trong lòng tôi cũng đã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Sáng nay, Đức Tiến không có đi làm, hắn quyết định dành cả ngày ở nhà. Vì cú điện thoại của Kim Loan vào tối hôm qua, nên tâm trạng u uất và buồn bực của hắn kéo dài mãi không tan.

Lúc ngồi ăn sáng cùng tôi và thằng bé, hắn không còn mỉm cười và nhìn chúng tôi bằng ánh mắt tràn đầy tình yêu và sùng nịnh nữa, mà hắn chỉ chậm rãi uống rượu và chìm đắm vào suy nghĩ của chính mình.

Hắn tuy không có đi đón Kim Loan ở sân bay, nhưng tâm trí hắn không có lúc nào yên, hắn vẫn luôn bị câu nói: “Em sắp về” của cô ấy ám ảnh. Vào lúc này, ngoài kí ức về cô ấy, hắn không còn nghĩ và quan tâm đến chuyện gì khác. Ngay cả cô gái mà hắn vừa mới tỏ tình vào tối hôm qua là tôi đây, cũng bị hắn bỏ sang một bên, hắn cũng không quan tâm tôi có đồng ý làm bạn gái của hắn hay không.

Hơn một tuần nay, thằng bé đã bị không khí căng thẳng trong nhà khiến cho sợ hãi và cảm thấy không an toàn. Dù không hiểu được toàn bộ vấn đề, nhưng nó vẫn nhận ra được, nguyên nhân tại sao lại gây ra tình trạng căng thẳng này.

Nếu phải là mọi hôm, thằng bé nhất định sẽ tìm cách gây chiến và tranh giành thức ăn với tôi, nhưng kể từ khi thấy tôi suốt ngày chỉ có biết khóc và ngồi thẫn thờ giống như một kẻ mất hồn, thằng bé đã không còn chọc phá tôi nữa, mà ngược lại nó đã bắt đầu quan tâm và để ý đến sức khỏe của tôi. Nếu không phải do thằng bé cùng hai chị giúp việc kiên trì động viên và an ủi tôi, tôi nhất định đã phát điên vì lo sợ và đã trốn về Việt nam rồi.

Thằng bé gấp cho tôi một ít lạp xường, vào bát.

_Chị ăn com đi ! Chị còn ngần ngại gì nữa ?

_Cảm ơn em ! – Tôi tặng cho thằng bé một nụ cười chân thành và ấm áp.

Thằng bé tuy không nói gì nhưng nó cũng hài lòng khi nhìn thấy được nụ cười tôi, và thấy tôi đã chịu ăn com.

Hốc mắt tôi đỏ hoe, mũi tôi nghèn nghẹn, tôi cảm động muốn khóc. Thằng bé và Đức Tiến cho tôi cảm giác mình đang có một gia đình.

_Đình Đông ! – Tiếng chuông cổng vang lên.

Đang ăn , tôi và thằng bé dừng lại, chúng tôi chăm chú lắng nghe tiếng chuông cổng vang lên một cách có giai điệu và nhịp nhàng. Người đang bấm chuông cổng là một người không có kiên nhẫn, nên người đó mới bấm chuông liên tiếp như thế.

Chị giúp việc có chiếc miệng anh đào tên Lê lúc nào cũng là người nhanh nhẹn và hoạt bát, chị vội chạy nhanh ra mở cổng cho vị khách không kiên nhẫn kia.

Một lát sau, tiếng giấy hòa cùng tiếng dép lê vang lên ở trong phòng khách, sau đó tiến dần đến nhà bếp.

Nghe thấy tiếng nói chuyện loáng thoáng của chị Lê dành cho vị khách không mời mà tới kia, lúc này tôi mới ngẩng đầu lên nhìn.

Mắt tôi tối xầm, còn mặt tôi phút chốc đông cứng khi biết người đó là ai.

Mặc dù Đức Hải không phải là người xấu, hắn cũng không có làm chuyện gì có lỗi và quá đáng với tôi, nhưng tôi vẫn không thể thoải mái nói chuyện và tiếp nhận được việc tôi hiện giờ đang có quan hệ mật thiết với hắn.

Đức Hải tự nhiên kéo ghế ngồi xuống, đôi mắt hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt không tỏ ra hào hứng chào đón hắn của tôi.

Chị Phương nhanh chóng lấy bát và đĩa cho hắn, chị còn tận tình mang một chiếc ly thủy tinh rỗng cho hắn.

Mỗi lần thấy hắn đến chơi, hai chị giúp việc đều kích động và đưa mắt len lén ngắm nhìn hắn. Dù không thể với tới được hắn, cũng không có hy vọng rằng hắn sẽ để mắt đến mình, nhưng đã là con gái ai chẳng có ước mơ và khát vọng có được một chàng hoàng tử giống như hắn.

Đức Tiến vẫn ngồi im trên ghế, hắn không mở miệng nói một câu, cũng không nhìn Đức Hải đến lấy một cái. Đối với hắn, việc Đức Hải có xuất hiện ở đây hay không, cũng không ảnh hưởng đến hắn. Lúc này, hắn còn bận suy nghĩ về một việc khác.

Thằng bé là người sung sướng và vui vẻ nhất. Nó thực lòng yêu quý Đức Hải, nên chỉ cần nhìn thấy hắn, nó sẽ chào đón bằng một nụ cười tươi rói ở trên môi và những câu reo hò đầy phấn khích. Đức Hải cũng đáp lại chân tình của thằng bé, bằng nụ cười nhẹ và lấy tay xoa đầu nó.

Tôi luôn để ý đến hai chú cháu họ, càng ngày tôi càng phát hiện ra cả hai có quá nhiều điểm chung, và có quá nhiều tính cách giống nhau. Tôi không biết mình có bị điên không khi cho rằng thằng bé phải là con của Đức Hải mới đúng.

_Mới chỉ có một ngày không gặp, mà cô đã nhớ tôi đến thế rồi sao ? – Đức Hải nháy mắt với tôi, giọng nói cợt nhả và bất cần đời.

Hắn đúng là một con ngựa hoang ! Mới buổi chiều hôm nào, hắn và Đức Tiến vừa đánh và cãi nhau một trận. Tại sao hắn không thể rút ra được một bài học cho mình ? Không lẽ hắn thích bị người khác đánh, hơn là nói chuyện tử tế với họ ?

_Anh thôi đi ! – Tôi tức giận cảnh cáo hắn. _Nếu anh đói thì hãy ăn nó đi. Đừng ở đây nói lung tung nữa.

_Nếu cô không nhớ tôi, tại sao từ lúc nãy đến giờ, cô chỉ nhìn duy nhất một mình tôi ? – Miệng lưỡi không xương của Đức Hải tiếp tục chọc ngoáy tôi.

_Anh muốn tôi đá bay anh ra khỏi đây thì anh mới hài lòng chứ gì ? – Tôi mặc dù tức muốn điên lên nhưng vẫn phải cố đè nén âm thanh. Tôi không muốn kinh động đến Đức Tiến, không muốn anh em họ đánh nhau vì tôi thêm một lần nữa.

Tôi có lòng tốt khi nghĩ chu toàn cho tên kia như thế, nhưng dường như tên kia lại không muốn, hắn thích bị người khác mắng chửi và đánh vào mặt hắn hơn.

_Cô đừng chối cãi nữa ! Nếu cô nhớ tôi và thích tôi, thì hãy mau nói ra đi.

Tôi tức xì khói, tôi sợ rằng ngay cả lỗ tai của tôi cũng phì ra hơi nóng rực.

_Anh im đi ! – Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, mắt tôi nổi lửa nhìn hắn.

_Tại sao ? – Mắt hắn giục cợt nhìn tôi, mặt hắn thản nhiên như đang diễn kịch trên sân khấu, tay hắn tao nhã lắc chất nước lỏng màu đỏ sậm trong ly.

Tôi liền gấp ngay một khúc lap xường, tôi cho thẳng vào miệng hắn, khi hắn định nói thêm một câu ngu xuẩn nào nữa. Tôi đã chán ngấy tên công tử không sợ trời không sợ đất này lắm rồi. Hắn làm việc gì cũng theo cảm xúc và ngẫu hứng của bản thân, hắn chưa bao giờ suy xét đến hậu quả và cảm giác của người khác.

Có lẽ tôi và hắn cũng có một phần nào đó giống nhau. Cả hai chúng tôi đều là hai đứa trẻ tuy đã trưởng thành, nhưng vẫn còn bồng bột, và không chín chắn.

Đức Tiến nhìn cảnh hai chúng tôi đang tranh cãi nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, miệng không ngừng cãi cọ và mắng mỏ nhau. Tay cầm ly rượu của hắn siết mạnh vào đáy ly thủy tinh, đôi mắt hắn giống như chim ưng đang quan sát và rình mồi trong bóng đêm.

_Cãi nhau đã đủ chưa ? Nếu đủ rồi thì mau ăn đi ! – Đức Tiến lạnh lùng lên tiếng kết thúc cuộc tranh cãi của chúng tôi, đôi mắt lạnh lẽo của hắn quét qua một lượt.

Ngồi ở bên cạnh tôi, thằng bé bất giác rung mình khi bắt gặp ánh mắt đáng sợ của Đức Tiến. Mỗi lúc hắn trưng ra khuôn mặt lạnh như băng, và không có một chút tình cảm nào, không một ai trong nhà dám ho he nói thêm câu gì nữa.

Đức Hải vẫn cười nhàn nhạt, đôi mắt giễu cợt của hắn càng lúc càng sâu. Hắn giờ không còn phải là một chàng trai biết nghe lời anh trai giống như lúc trước nữa, hắn đã hoàn toàn biến đổi thành một kẻ ngông cuồng, luôn tìm cách chống đối mọi lời nói và yêu cầu của Đức Tiến. Hình như mối quan hệ giữa hai anh em không hề đơn giản. Hai anh em bọn họ đang che dấu một việc gì đó rất quan trọng, có liên quan đến tương lai của cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Ăn xong bốn người ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách. Hai chị giúp việc đã lấy đồ uống cho chúng tôi.

_Chú đến đây làm gì ? - Đức Tiến cuối cùng cũng chịu mở miệng hỏi Đức Hải

Đức Hải không vội trả lời Đức Tiến, hắn tao nhã ngồi uống cà phê, đôi mắt giễu cợt của hắn vẫn nhìn tôi chằm chằm.

_Tôi đến đây đón cô ấy đi.

_Cách ! – Ly cà phê bị Đức Tiến đặt mạnh xuống bàn.

Đức Tiến trừng mắt nhìn Đức Hải, mặt hắn lạnh tựa như băng.

_Tôi không muốn chú xuất hiện ở nhà tôi nữa. Nếu không có việc gì, chú nên đi đi.

Đức Hải không chú ý đến thái độ muốn đuổi khách của Đức Tiến, hắn cũng không quan tâm Đức Tiến có chào đón mình không .

_Tôi cũng không muốn đến đây quấy rầy và làm phiền anh, nhưng hình như hai chúng ta còn có rất nhiều chuyện chưa nói rõ ràng với nhau.

Đức Hải đặt ly cà phê xuống bàn, ngã người ra sau ghế, hắn nhìn khắp một lượt.

_Nếu anh không muốn tôi đến đây thăm anh cũng không sao. Chỉ cần anh giao thằng bé và cô ấy cho tôi, tôi sẽ đi ngay lập tức. Còn nếu không, tôi sẽ đến đây hàng ngày.

Mặt Đức Tiến phút chốc trắng bệch, đôi mắt hắn đục ngầu, trông hắn còn thống khổ và đau đớn hơn cả ngày hôm qua.

_Chú...chú vừa mới nói gì ? – Đức Tiến run giọng hỏi, hắn đã hoàn toàn đánh mất phong độ và sự điềm tĩnh của ngày xưa.

_Tôi muốn anh giao thằng bé và cô ấy cho tôi. – Đức Hải sắc lạnh nhắc lại từng câu từng chữ cho Đức Tiến nghe.

Lòng bàn tay Đức Tiến đượm mồ hôi, ánh mắt hắn giống như một con sư tử vừa mới đi lạc ra khỏi lãnh thổ của mình. Trong nội tâm của hắn có biết bao nhiêu mũi dao đang cứa sâu vào trái tim và cơ thể hắn.

_Tôi...tôi thật sự không hiểu. – Đức Tiến khó nhọc lên tiếng, thanh âm của hắn vang ra xa giống như một tiếng chuông chùa đang báo hiệu một ngày sắp sửa tàn.

Ngồi bên cạnh thằng bé, tôi thấy tình huống bây giờ rất quý dị. Tại sao Đức Hải lại đòi mang thằng bé đi ? Thằng bé không phải là con của Đức Tiến sao ?

_Anh có cần tôi nhắc lại mấy câu nói lúc nãy không ? – Đức Hải chiếu đôi mắt thâm trầm và phần nộ vào Đức Tiến.

_Không...không cần.

Đức Tiến đã hoàn toàn mất đi sự điềm tĩnh hàng ngày, cũng mất luôn hình ảnh một người đàn ông tràn đầy tự tin và phong độ. Giờ đây trông hắn giống như một người vừa mới bị người khác bắt quả tang khi đang làm chuyện xấu.

_Nếu anh không cần tôi nhắc lại, thì anh hãy mau chóng làm theo lời tôi nói đi.

_Không được ! – Đức Tiến đột nhiên hét to lên. _ Tôi sẽ không bao giờ giao thằng bé và cô ấy cho chú. Chú không xứng đáng có được họ.

Đức Hải cười nhạt, đôi mắt chìm ung của hắn vẫn không rời khuôn mặt nhợt nhạt và lấm tấm mồ hôi của Đức Tiến.

_Anh muốn tôi làm rối tung mọi chuyện lên, thì anh mới chịu làm theo lời tôi nói chứ gì ? Tôi nói cho anh biết, tôi không còn là một chàng thanh niên 21 tuổi nữa. Tôi giờ đã 29 tuổi rồi, tôi đã phải trải qua biết bao nhiêu khó khăn và đau khổ mới sống sót đến ngày hôm nay. Tôi sẽ đòi lại những gì đáng nhẽ ra là phải thuộc về tôi. Anh nên chuẩn bị tinh thần cùng tôi tranh đấu đi.

Nói xong, Đức Hải quay sang nhìn tôi.

_Chúng ta đi thôi. Hôm nay có buổi làm từ thiện, nên cô cũng cần phải đi.

Đức Hải đã hoàn toàn biến thành một con người khác hẳn. Hắn không còn đáng vẻ cà phơ cà phát, mà hiện giờ hắn đã trở nên chính chặc và đáng sợ hơn bao giờ hết.

_Tôi...tôi...! – Tôi lắp bắp nói không nên lời.

Việc hai anh em họ gây chiến với nhau, khiến một người thứ ba như tôi cảm thấy sợ hãi và lo sợ mãi không thôi. Mặc dù trong trận chiến này, tôi không phải là nguyên nhân chính, nhưng tôi vẫn mong hai người bọn họ có thể sống hòa thuận và yêu thương lẫn nhau.

_Thế nào, cô không muốn đi ? – Đức Hải thiếu kiên nhẫn hỏi tôi, thanh âm lạnh lùng và cao ngạo của hắn đang xuyên thấu vào lỗ tai tôi.

Tôi là một cô nhi, nên luôn muốn làm một việc gì đó cho bọn trẻ có hoàn cảnh giống như mình. Được đi làm từ thiện tôi rất vui, nhưng phải đi cùng Đức Hải với danh nghĩa vợ chưa cưới của hắn, khiến tôi thấy không thoải mái và bức bối.

Đức Hải nhếch mép cười, đôi mắt lạnh giá của hắn nhìn tôi không rời mắt, hắn đang muốn bóc trần tất cả mọi suy nghĩ trong đầu tôi.

_Cô không muốn đi, tôi cũng không ép.

Quay sang thằng bé, Đức Hải mỉm cười hỏi.

_Cháu có muốn đi cùng với chú không ?

Thằng bé ngồi im từ lúc nãy đến giờ. Nó chăm chú lắng nghe câu chuyện của ba người lớn. Tuy rằng nó không hiểu vì lý do gì, Đức Hải lại muốn dẫn nó đi, và đòi quyền được chăm sóc nó, nhưng là trẻ con nó đã có một dự cảm thật thiết và gần gũi với Đức Hải.

_Chú muốn đưa cháu đến trại trẻ mồ côi ? – Thằng bé cẩn thận hỏi lại.

_Đúng ! Cháu có muốn đi không ?

Thằng bé len lén nhìn khuôn mặt trầm trọng và lo sợ của Đức Tiến. Thấy hắn nhìn mình như đang cố níu giữ một thứ gì đó trân quý, thằng bé bắt đầu do dự nửa muốn đi nửa lại không dám.

Đức Hải vẫn kiên nhẫn ngồi chờ nghe câu trả lời của hai chúng tôi.

Tôi cũng rơi vào khó xử không khác gì thằng bé. Giữa việc công và việc tư, tôi nên chọn làm việc nào trước. Tôi rất muốn đi làm từ thiện, nhưng lại không muốn đi cùng với Đức Hải, cũng không muốn Đức Tiến hiểu lầm tôi có tình cảm với Đức Hải.

Tôi nhăn nhó khổ sở. Tôi không ngừng nhu mày, tay vô thức đưa lên vuốt tóc, vàng trán thỉnh thoảng lại nhăn lại, như thể tôi đang suy nghĩ và đấu tranh nội tâm một cách mạnh mẽ và căng thẳng.

_Chú về đi ! – Thêm một lần nữa, Đức Tiến lại lên tiếng đuổi khách, thanh âm của hắn hơi run và hơi khàn. Đôi mắt không còn một độ ấm nào của hắn đã tố cáo hắn đang hốt hoảng, và đang lo sợ mất đi thằng bé và tôi.

Đức Hải chuyển rời ánh mắt sang Đức Tiến, giọng hắn nhàn nhạt.

_Anh đã đuổi tôi hai lần rồi. Tôi cũng không muốn đến đây, để cho anh đuổi tôi đi giống như đang xua một phế phẩm. Nếu anh chịu buông tay, tôi sẽ không còn xuất hiện thêm một lần nữa.

_Tôi bảo chú hãy đi về đi ! – Đức Tiến đột nhiên cao giọng, thanh âm hắn giống như dã thú đang chuẩn bị vồ mồi.

Đức Hải thản nhiên nở một nụ cười xem thường, hắn không coi thái độ giận dữ của Đức Tiến vào đâu.

Đức Hải đứng lên, hắn nắm lấy tay thằng bé và tay tôi, rồi kéo hai chúng tôi cùng nhau đi ra khỏi cửa.

_Đứng lại ! – Đức Tiến phần nộ quát to. _ Chú định mang bọn họ đi đâu ?

Đang đi, Đức Hải dừng lại.

_ Tôi mang họ đi làm từ thiện với tôi. Nếu anh có nhã hứng, anh có thể đi cùng.

Đức Tiến nhìn cảnh ba người chúng tôi tay nắm tay giống như một gia đình, mặt hắn càng lúc càng tái nhợt, đôi mắt đã hoàn toàn hòa tan vào màn đêm đen kịt trong thời tiết giông bão và sấm chớp.

_ Để cô ấy và thằng bé ở lại, tôi không muốn chú mang họ đi đâu cả.

Đức Hải quay lại nhìn Đức Tiến, nụ cười trên môi hắn cũng nhợt nhạt không khác gì khuôn mặt Đức Tiến bây giờ.

_ Anh có thể cấm được tôi sao ? Tôi đã nói rồi, khi tôi chưa đoạt được những gì đáng nhẽ ra phải thuộc về mình, tôi sẽ không bao giờ dừng lại.

Đức Tiến im lặng không đáp, đôi mắt hắn trừng trừng nhìn Đức Hải. Hắn đang cố gắng dành giật lại những thứ, mà hắn sắp sửa đánh mất.

_ Nếu anh còn cố chọc tức tôi, tôi sẽ không ngại ngần gì nói cho thằng bé biết được sự thật. Tôi đã mất hơn tám năm rồi, tôi không muốn sống giả vờ mà không cần biết đến sự tồn tại của nó nữa. Chắc anh cũng ngạc nhiên, khi thấy tôi đột nhiên lại nhớ lại tất cả mọi chuyện chứ gì ? – Đức Hải bật cười thê lương và chua xót. _ Tôi cũng rất muốn quên và không muốn nhớ gì cả, nhưng sớm muộn gì tôi cũng phải đối diện với quá khứ của chính mình và anh cũng thế.

Nhìn Đức Tiến bằng ánh mắt cảnh cáo, Đức Hải nhếch mép cười lạnh.

_ Anh tốt nhất là đừng cố ngăn cản tôi, nếu không hai anh em chúng ta cùng lắm là đánh nhau một trận và cùng đưa nhau ra tòa để nhờ tòa án phân xử.

Nói xong, Đức Hải lôi hai chúng tôi đi.

Thằng bé rơi vào suy tư, nó vừa đi vừa ngoái đầu nhìn Đức Tiến. Tuy nó chỉ là một đứa trẻ con, nó không hiểu được mối quan hệ phức tạp giữa Đức Hải và Đức Tiến, nhưng nó có linh tính, nó vẫn cảm nhận được tình cảm của Đức Hải dành cho nó là gì.

Tôi bàng hoàng không dám tin. Dù Đức Hải không nói rõ ràng là thằng bé là con của hắn, nhưng bằng vào thái độ giận dữ và phẫn nộ của hắn, cũng đã đủ để cho tôi hiểu ra vấn đề. Càng nghĩ tôi càng thấy sợ, cơ thể tôi đang bị một ngọn núi đá đè bẹp, ngực tôi vỡ nát, tôi không thể thở được.

Từ lúc làm quen và tiếp xúc với ba người đàn ông nhà họ Trương, tôi luôn quan sát nhất cử nhất động của họ. Hai lần được Đức Hải dẫn tôi và thằng bé đi chơi, tôi đã thấy Đức Hải và thằng bé rất hợp nhau. Mỗi lần được gặp Đức Hải, thằng bé luôn cười tươi và sung sướng nhào vào lòng Đức Hải. Tình cảm gần gũi và thân thiết như thế, chỉ xuất hiện khi họ thực sự yêu thương lẫn nhau.

Tôi mãi tập trung vào suy nghĩ đến nỗi đã quên mình đang bị Đức Hải dẫn đi giống như một người vợ phản bội chồng, và đang bị chồng gồng cổ về nhà để trừng phạt.

Đến khi, bị Đức Hải đẩy lên xe ô tô và phóng đi, tôi mới giật mình hét lên.

_ Dừng xe ! Tôi không muốn đi cùng với anh !

_ Cô im đi ! – Đức Hải quát tôi. _ Cô mà còn nói thêm một câu nào nữa, thì cô đừng có trách tôi.

Ngồi ở bên cạnh tôi, thằng bé nhỏ giọng bảo.

_ Chị thôi đi ! Đừng hét nữa ! Chẳng phải chị vẫn thích được đi làm từ thiện hay sao ?

_ Chị biết, nhưng mà! – Tôi khó xử không nói hết được một câu. Tôi thích đi làm từ thiện là thật. Nếu tôi không có dính dáng gì với Đức Hải thì tôi sẽ không ngần ngại đi ngay, mà không cần phải bị lôi kéo như thế này.

Như hiểu tôi đang nghĩ gì ở trong đầu, Đức Hải thay tôi nói cho thằng bé hiểu.

_ Cô muốn nói rằng, cô ghét tôi, nên không muốn đi cùng với tôi chứ gì ? Cô yên tâm, tôi sẽ không làm khó cô, cũng không ép cô phải làm những việc mà cô không muốn. Lần đi làm từ thiện, tôi cũng có dự định là không bắt cô phải đi cùng, nhưng do có cả phóng viên và báo chí nên cô không thể không đi.

_ Anh định lấy bọn họ ra để gây sức ép với tôi ? – Tôi cảm tức vận hỏi hắn.

_ Cô nghĩ thế nào là tùy cô. Tôi không cần phải tốn công sức để giải thích với cô. Dù tôi có làm gì, cô cũng đâu có nghĩ tốt về tôi. – Đức Hải giận lấy bảo tôi, giọng nói hoàn toàn không có một chút nể tình.

Tôi mở to mắt nhìn Đức Hải, mồm tôi há hốc. Đây là thái độ của một người muốn nhờ vả người khác làm việc gì đó cho mình hay sao ? Trên đời này, tôi chưa từng gặp phải một kẻ không biết điều, giống như tên điên này.

Thằng bé trái ngược hoàn toàn với tôi. Nó ngồi im trên ghế, đáng vẻ suy tư. Nó không mở miệng nói bất cứ một câu gì trên suốt đoạn đường đến cô nhi

viện. Hình như nó đã đoán ra được một phần sự thật mà nó nên được biết từ trước.

Tôi và Đức Hải vẫn đấu lý với nhau giống như trước. Hai chúng tôi giống như hai đứa trẻ con ương bướng và khó dạy bảo. Vì có tính cách giống như nước với lửa nên không thể hòa hợp được.

Tôi không thể nào hiểu được lý do vì sao, hẳn lại yêu tôi và muốn tôi làm bạn gái của hắn. Rõ ràng tôi và hắn không hề hợp nhau, cũng không thể nói chuyện được tám câu với nhau mà không cãi nhau, hay không gây sự với nhau. Tôi tưởng những người yêu nhau, đều có thể nói chuyện tâm đầu ý hợp và không bao giờ cãi nhau ?

Cô nhi viện, nằm trên một hòn đảo nhỏ gần bờ biển. Để đến được nơi đó, chúng tôi bắt buộc phải đi bằng phà.

Tôi dù sao vẫn còn là một đứa trẻ con ham nghịch ngợm và ham chơi, nên nhanh chóng quên mất sự bực bội ban đầu. Tôi cùng với thằng bé tay nắm tay, hai chúng tôi ngó nghiêng xung quanh, tay không ngừng chỉ trỏ và miệng không ngừng cười đùa với nhau.

Đi ở bên cạnh, Đức Hải quan sát và nhìn ngắm chúng tôi, trên khóe môi hắn lúc nào cũng giữ một nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt hắn đen sâu của hắn càng lúc càng nồng đậm. Nội tâm hắn, đang đấu tranh dữ dội. Có lẽ hắn cũng giống như Đức Tiến, cả hai đều có nhiều chuyện cần phải giải quyết và nói rõ với nhau. Dù tám năm trước đã xảy ra chuyện gì, thì cũng đã lui dần vào quá khứ, thời khắc ở hiện tại này mới là quan trọng.

Thằng bé dù có thật sự là con của Đức Hải, hắn cũng không thể tự nhiên ép buộc thằng bé gọi mình là cha, và bắt nó phải về sống với mình. Hắn phải học cách tôn trọng quyết định và lựa chọn của thằng bé.

Thằng bé đã sống với Đức Tiến từ khi nó mới được sinh ra, cho đến tận bây giờ, đâu có thể nói thay đổi là có thể thay đổi được. Thói quen gọi Đức Tiến là cha, và suy nghĩ hắn là bố đẻ của mình đã ăn sâu vào máu nó rồi.

Đức Hải muốn thay bé gọi mình là cha, và chuyển về sống với mình, hắn phải dành thời gian để thuyết phục thằng bé, và làm lại từ đầu, để thằng bé quen dần với việc, nó không phải là con đẻ của Đức Tiến, và chấp nhận mình là cha ruột của nó.

Ngồi trên phà, tôi và thằng đi về cuối đuôi phà, tôi muốn cùng thằng bé ngắm cảnh ở phía sau.

Chỉ cho thằng bé xem phong cảnh sông nước ở xung quanh, tôi vui vẻ hỏi thằng bé.

_ Em có muốn chị dạy em bơi không ?

Thằng bé rung mình nhìn mặt sông ở phía trước mặt. Nhìn sông nước mênh mông, nó nuốt nước bọt.

_ Em sợ bị chết chìm lắm.

Tôi xoa đầu khích lệ và động viên nó.

_ Chính vì em không biết bơi, nên mới sợ bị chết chìm. Khi em đã biết bơi rồi, em sẽ không còn sợ phải lội nước nữa.

Thằng bé ngước mắt lên nhìn tôi.

_ Chị nói thật chứ ? Có đúng là chỉ cần em biết bơi, em không còn sợ bị chết đuối nữa ?

Tôi nheo mắt, thanh âm tôi tràn đầy tự tin và kiêu hãnh.

_ Em có thấy một người biết bơi bị chết đuối bao giờ chưa ?

Thằng bé bĩu môi tỏ vẻ không tin.

_ Chị nói dối ! Mỗi lần em xem thời sự, em thấy có nhiều dân cư sống ở vùng biển, đều bị chết đuối đấy thôi.

Tôi á khẩu, mắt mở to nhìn thằng bé, nụ cười đông cứng trên môi. Hay thật ! Không ngờ thằng bé thông minh đã tìm ngay được một ví dụ cụ thể để phản bác lại lời nói của tôi. Xem ra mỗi lần phát biểu bất cứ một nhận định gì, tôi phải nói cho gãy góc, và phải chẹn hết tất cả các góc ngách, để cho thằng bé khỏi tìm cách bắt chẹt tôi nữa.

Tôi kéo thằng bé ngồi xuống, đặt nó ngồi trên lòng mình, tôi giải thích cho nó hiểu.

_ Chị biết là có nhiều dân cư đã chết vì sóng biển và nước sông, nhưng đó không phải là toàn bộ. Con người dù có gào đến đâu, cũng không thể thắng nổi thiên nhiên. Nhưng không phải vì thế, mà chúng ta trở nên tự ti và không làm gì cả. Em có đồng ý với chị là, thà rằng mình oanh liệt chiến đấu đến cùng, còn hơn chưa làm gì cả đã vội đầu hàng không ? – Thanh âm tôi tràn đầy khí khái của một đấng nam nhi.

Thằng bé ngơ ngác nhìn tôi, nó kiên quyết gạt đầu đồng ý với ý kiến của tôi.

Tôi sung sướng và hài lòng nở một nụ cười. Thằng bé thật đáng yêu.

_ Nếu em đã không phải đối lại ý kiến của chị, bắt đầu từ hôm nay, chị sẽ dạy em học bơi.

Thằng bé rụt rè cắt ngang lời tôi.

_ Nhưng mà chúng ta sẽ học ở đâu ? Em không muốn nhảy xuống đây để học bơi với chị đâu.

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó và méo xệch của thằng bé, tôi bật cười khúc khích.

_ Ai bảo em là chị sẽ bắt em lội xuống sông để học bơi. Tất nhiên là phải học bơi ở trong bể bơi tại nhà em rồi.

Thằng bé thở ra một hơi nhẹ nhõm, tay nó vuốt ngực.

_ Chị làm em sợ chết khiếp. Nhìn sông nước mênh mông thế này, em thấy mình sắp sửa bị nước sông nhấn chìm xuống đến tận đáy.

Hiếm khi, thấy thằng bé tỏ ra nhát gan và sợ sệt thế này, đôi mắt tôi ánh lên những tia nhìn gian xảo, nụ cười trên môi tôi càng lúc càng trở nên đáng nghi. Tôi đang cười thầm trong lòng, tôi muốn dọa thằng bé một trận.

_ Chúng ta phải dành cả ngày để đi làm từ thiện, nên không thể về nhà trước bốn giờ chiều. Hay là chị dành mấy tiếng ở đây để dạy em bơi nhé ?

Tôi vừa mới dứt lời, thằng bé nhảy lên như đĩa phải vôi.

_ Không ! Em không muốn học bơi ở đây !

Tiếng hét thất thanh của thằng bé thu hút chú của tất cả mọi người. Họ đều chăm chú lắng nghe xem tiếng hét xuất phát từ đâu, và đang phỏng đoán xem có chuyện gì mà thằng bé lại hét to như thế.

Tôi một tay bịt miệng cười sặc sụa, một tay ôm lấy bụng. Tôi cố gắng ngăn tiếng cười đang dồn nén ở trong cổ họng ra ngoài. Tôi không muốn thằng bé nổi điên lên ở đây, rồi xông lên đá và mắng tôi luôn mồm.

Đứng ở phía sau lưng tôi và thằng bé, Đức Hải lắc đầu ngán ngẩm.

Thằng bé lúc này, mới để ý đến sự có mặt của Đức Hải. Ánh mắt nó nhìn Đức Hải rất kì lạ, nó không còn tự nhiên gọi chú, và nói chuyện với hấn giống như trước nữa. Nó đã dần tỏ ra xa cách và phòng bị.

Đức Hải cũng nhận ra thái độ không được bình thường của thằng bé. Họ là cha con, nên họ có những linh cảm tương thông hơn người bình thường.

_ Cháu có thích quang cảnh ở xung đây không ? – Hấn nhẹ giọng hỏi.

_ Không thích ! – Thằng bé thờ ơ đáp, nó cụp mắt không nhìn Đức Hải.

Tôi giật mình quay lại nhìn Đức Hải. Thấy hấn đang đứng lù lù ở sau lưng mình, tôi hốt hoảng hét lên một tiếng, và lùi ra sau hai bước.

Tôi đang đứng ở gần thành phà, chỉ cần hai bước chân cũng đủ để tôi ngã xuống sông. Sự xuất hiện không gây ra một tiếng động của hấn, đã khiến tôi chói với ngã ngửa ra sau.

Đức Hải vội kéo giật tôi vào lòng, tôi hoảng hốt ôm chặt lấy hấn, hai chân tôi co quắp giống hệt một con lười đang ôm chặt lấy một thân cây để ngủ.

Thằng bé tròn xoe mắt nhìn hai chúng tôi, còn chiếc miệng nhỏ xinh vừa mới kêu thét lên một tiếng khi thấy tôi sắp bị ngã xuống sông, vẫn chưa ngậm lại được khi nhìn chứng kiến cảnh ôm ấp thân mật của hai chúng tôi.

Tiếng hét của thằng bé, cộng với tiếng hét của tôi, đã khiến mọi người trên phà, di chuyển về phía sau.

Phóng viên và báo chí, thi nhau chụp ảnh và quay phim pha cứu nguy lăng mạ của Đức Hải, và cảnh ôm ấp của hai chúng tôi.

Họ rất phấn khích và kích động khi có thể lưu giữ lại được những thước phim và chụp được những bức ảnh có một không hai của chúng tôi. Giờ thì tôi dù có muốn phủ nhận không phải là bạn gái của hấn, cũng không có ai tin.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Cô nhi viện Trùng Khánh có diện tích khá rộng, nơi đây có hơn 100 đứa trẻ mồ côi.

Tôi đã không kìm nén được nước mắt khi thấy bọn trẻ trong cô nhi viện ứa chạy ra chào đón đoàn làm từ thiện chúng tôi.

Nhìn bọn trẻ, tôi lại nhớ lại hình ảnh khi mình còn sống ở trong tu viện ngày nào. Ngày trước, mỗi lần có một đoàn làm từ thiện đến thăm và tài trợ cho bọn trẻ không cha không mẹ như tôi, tôi lại có cảm giác mình đang được chúa trời ban cho một chút tình cảm ấm áp của nhân loại. Dù cha mẹ tôi không cần đến sự có mặt của tôi, nhưng vẫn còn có những con người tốt bụng quan tâm đến tôi.

Đã hơn một tháng rồi, tôi vẫn chưa có dịp được về thăm tu viện, thăm lại quê nhà. Không biết bọn trẻ dạo này sống thế nào, bọn chúng có còn nhớ đến tôi không ?

Hốc mắt tôi đỏ hoe, mũi tôi nghèn nghèn, tôi xúc động không nói nên lời. Mặc dù biết công ty T&T nơi mà Đức Hải đang làm việc, bày ra việc làm từ thiện này một phần vì muốn tô điểm thêm cho danh tiếng của hắn, nhưng ít nhiều, họ cũng góp phần giúp cho cuộc sống của bọn trẻ ở đây bớt khó khăn và thiếu thốn.

Tay tôi nắm nhẹ lấy tay thằng bé, tôi mỉm cười bảo nó.

_ Em thấy không, nơi đây cũng giống hệt với nơi mà chị từng sinh sống hồi nhỏ.

Thằng bé đứng lặng quan sát xung quanh, đôi mắt trẻ thơ của nó hiểu kì quan sát và đánh giá bọn trẻ đang bu quanh lấy chúng tôi vào giữa.

_ Tu viện nơi mà chị sống, cũng rộng như thế này sao ?

Tôi gật đầu đáp.

_ Ừ, tu viện cũng rộng như cô nhi viện này.

_ Nếu thế, chắc là có rất nhiều bọn trẻ sống ở đó.

_ Chị đã từng hứa là sẽ cho em đi thăm quê hương nơi chị được sinh ra và lớn lên, đến lúc em đó, em sẽ biết được thôi.

Khuôn mặt thằng bé háo hức và chờ mong, nó đang tưởng tượng đến cảnh được cùng tôi đi dạo khắp nơi, và cùng nhau thám hiểm những vùng đất lạ.

Tay nó bắt giắc run lên, nó lo sợ nhìn tôi.

_ Nếu một mai kia, chị không còn sống ở bên cạnh em nữa thì sao ? Em không muốn xa chị.

Tôi cũng buồn bã và lo sợ chẳng kém gì thằng bé, tuy chỉ gặp và tiếp xúc với thằng bé trong vòng chưa đầy nửa tháng, nhưng tôi đã yêu thương nó thật lòng. Tôi muốn được chăm sóc và bảo vệ nó.

Tay tôi siết chặt lấy tay nó, tôi cố gắng nở một nụ cười trấn an thằng bé.

_ Em đừng lo lắng, và đừng nghĩ ngợi gì cả. Chị tin rằng, chỉ cần hai chúng ta thật sự nhớ về nhau, thì dù có xa nhau, cũng sẽ nhanh chóng gặp lại thôi.

_ Chị sẽ thường xuyên đến thăm em, khi chị xa em chứ ? – Thằng bé hỏi tôi với giọng chờ mong và hy vọng.

Tôi sụt sịt đáp.

_ Tất nhiên rồi ! Em là bảo bối của chị, chị làm sao có thể không đến thăm em được.

_ Thật chứ ? – Thằng bé cười tươi nhìn tôi.

_ Một lời đã định !

Tôi dơ ngay ngón tay út lên, sau đó móc ngoéo vào ngón út của thằng bé. Tôi và thằng bé cùng mỉm cười, tôi nháy mắt với thằng bé.

Đứng ở bên cạnh, hai tay đút vào túi quần, Đức Hải chăm chú nhìn cảnh hai chúng tôi ước định với nhau.

_ Hai người đã đùa nghịch xong rồi chứ ? Có muốn cùng tôi phát quà cho bọn trẻ ở đây không ? – Đức Hải đột nhiên lên tiếng cắt ngang trò nghịch ngợm của hai chúng tôi.

Tôi đứng thẳng lên, mắt chán ghét nhìn hắn.

_ Anh không thể xuất hiện đúng vào lúc chúng tôi cần anh được hay sao, mà anh luôn luôn cắt ngang việc tốt của chúng tôi ?

_ Việc tốt ? – Đức Hải cau mày, hắn không hiểu việc tốt mà tôi đang nói là việc gì. _ Cô và thằng bé chỉ chơi trò của con nít, tôi đâu có phá hỏng nhẽ hững của hai người.

Tôi nắm tay thằng bé, rồi dẫn nó đi. Tôi không muốn đứng ở đây để cãi nhau lời thôi với tên dở hơi kia. Càng ngày tôi càng ghét tên kia thậm tệ.

Để thằng bé hiểu và làm quen với cuộc sống của tôi trước đây, tôi đã khuyến khích thằng bé cùng tôi phát quà cho bọn trẻ mồ côi ở đây.

Ban đầu, thằng bé rụt rè không muốn làm, nhưng về sau, được tôi dụ dỗ và không ngừng động viên, thằng bé đã hăng hái tham gia.

Nhận được nụ cười cảm ơn chân thành của bọn trẻ bằng tuổi mình, thằng bé đã cười vui vẻ và không còn thái độ rụt rè giống như ban đầu nữa.

Tôi tưởng Đức Hải chỉ là một tên công tử bột suốt ngày chỉ biết ngông cuồng ăn chơi, và không quan tâm đến ai cả, nhưng hôm nay, tôi mới biết, hẳn không phải chỉ có cái vẻ bề ngoài.

Đức Hải cùng chúng tôi phát quà cho bọn trẻ, hẳn thậm chí còn ôm, nựng cười và xoa đầu bọn chúng. Không biết, hẳn đã nói gì mà bọn trẻ cười khúc khích và bỏ chạy thật nhanh.

Tôi ngơ ngác, mắt mở to hết nhìn hẳn rồi lại quay sang nhìn bọn trẻ đang cười rũ rượi ở bên cạnh. Hẳn thật sự rất có tài chọc cười trẻ con. Nhìn bọn trẻ nhìn hẳn bằng ánh mắt chờ mong và sùng bái, tôi đã hiểu, hẳn không chỉ đơn giản là một minh tinh nổi tiếng, mà trong mối quan hệ giữa người với người, hẳn cũng không hề hời hợt đối xử với họ giống như là tôi đã lầm tưởng.

Đối với bọn trẻ ngây thơ và thiếu thốn đủ mọi mặt này, hẳn đã biến thành một thiên thần trong đôi cánh màu trắng, mang lại nụ cười, và tình thương cho bọn chúng.

Thằng bé cũng chăm chú quan sát và nhìn Đức Hải không rời mắt. Hình ảnh vui cười và đùa nghịch của Đức Hải cùng bọn trẻ thu vào trong đáy mắt nó. Dù nó vẫn không biết được sự thật, nhưng nó đã ngờ ngợ nhận ra hẳn không chỉ đơn giản là chú ruột của nó, mà còn hơn cả thế nữa.

Hơn 11 giờ trưa, chúng tôi mới phát xong hết quà cho bọn trẻ ở cô nhi viện. Vì không thể về ngay bây giờ, nên ba người chúng tôi, cùng với tám người trong đoàn làm từ thiện đã ăn cơm trưa cùng với bọn trẻ.

Đã lâu rồi, không được ăn cơm tập thể, nên tôi có cảm giác bồi hồi, và tiếc nuối những kỉ ức vui buồn của ngày xưa.

Thằng bé ngồi im trên ghế, nó mở to mắt quan sát xung quanh. Do chưa từng phải ăn cơm cùng với hơn 100 con người thế này, nên nó có một chút không quen, và cảm thấy lạ lẫm.

Tôi gấp thức ăn cho thằng bé, miệng giục.

__Em ăn cơm đi ! Ăn đi để thấy cảm giác ăn cơm cùng với tập thể sẽ như thế nào !

Thằng bé bung bát cơm lên, nó nhìn mấy món thức ăn ở trên bàn, miệng nó không ngừng nuốt nước bọt.

Tôi phì cười, khi thấy công tử nhà họ Trương mặt nhàu mày nhăn do phải ăn thức ăn nấu không được ngon, lại còn có mùi khó nuốt.

Ngồi ở bên cạnh tôi, Đức Hải không hề động đũa, hẳn chỉ ăn một chút, sau đó hẳn ngồi im nhìn cảnh tôi vừa ăn cơm trưa vừa đùa nghịch với thằng bé.

Tôi là một cô gái lớn lên ở một tu viện, nên thức ăn khó nuốt thế nào, tôi cũng đã từng trải qua. Trước đây, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, tôi làm gì còn tâm trí để ý đến chuyện khác.

Thằng bé và Đức Hải sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có, nên họ khác hoàn toàn với tôi. Việc họ không thể ăn nổi thức ăn ở đây, cũng không có gì là lạ. Tôi thấy rất thú vị khi được chứng kiến vẻ mặt nhăn nhu như khi của hai chú cháu bọn họ.

Hơn ba giờ chiều Đức Hải đưa tôi và thằng bé về nhà Đức Tiến. Đức Hải có gợi ý là muốn đưa chúng tôi đi chơi, nhưng tôi từ chối. Việc phải đóng giả làm bạn gái của hẳn đã khiến tôi hơi lúng túng, tôi không muốn phạm phải thêm sai lầm nữa.

Đức Hải mặc dù không muốn đưa chúng tôi trở về nhà Đức Tiến sớm như thế này, nhưng hẳn cũng không thể ép buộc được tôi, hai đứa thằng bé cũng muốn được trở về nhà sớm, nên hẳn đành phải thuận theo ước muốn của chúng tôi.

Khi tôi và thằng bé về đến nhà, tôi được hai chị giúp việc nói cho biết, Đức Tiến cũng rời khỏi nhà ngay sau khi ba chúng tôi đi.

Tôi có một dự cảm không hay, nên đã lấy ngay điện thoại ra để gọi cho hẳn. Đáp lại cuộc gọi của tôi, chỉ có những tiếng “Tút ! Tút” dài vô tận, và một giọng nữ thông báo rằng cuộc gọi không thể diễn ra được.

Đức Tiến càng ngày càng thần bí. Lần trước, hẳn bỏ đi đến hơn một tuần mới về, hẳn đi mà không cần nói cho tôi biết hẳn đang ở đâu và đang làm gì, thậm chí điện thoại hẳn cũng không liên lạc với tôi, hẳn bỏ mặc tôi lo lắng và sống trong bất an hoảng hốt, ngay cả bây giờ cũng thế.

Tôi biết mình đã sai khi dễ dàng nhận lời đóng giả làm bạn gái của Đức Hải, và phải tiếp tục diễn đến khi nào hết thời gian hẳn quảng bá xong album thì thôi. Nhưng mọi chuyện chẳng phải hai chúng tôi đã nói rõ ràng với nhau vào tối hôm qua rồi sao, tôi không hề dấu hẳn bất cứ một điều gì, tôi đã nói hết sự thật cho hẳn biết. Chỉ có hẳn, mới dấu không cho tôi biết, hẳn đang gặp phải chuyện gì và đang toan tính điều gì. Yêu mà không tin tưởng nhau, và dấu giếm lẫn nhau, thì thật sự rất khổ sở và mệt mỏi.

Gọi điện cho hẳn không được, tôi chỉ còn biết ngồi ở nhà đợi hẳn trở về.

Đến hơn 5 giờ tối, hai chị giúp việc đã dọn thức ăn cho tôi và thằng bé.

Không thể để cho thằng bé đói bụng, nên tôi đã miễn cưỡng ngồi ăn với nó cho nó vui.

Thằng bé hiểu tôi đang có tâm trạng buồn khổ và lo lắng, nó đã cố gắng giúp tôi cảm thấy khá hơn bằng cách nói chuyện về buổi làm từ thiện vào sáng nay, và kể cho tôi nghe về mấy người bạn mà nó vừa mới làm quen được.

Tôi chăm chú lắng nghe thằng bé nói, thỉnh thoảng tôi mỉm cười nhẹ và đôi đáp lại vài câu.

Ăn xong, thằng bé cùng tôi ngồi xem phim trên ghế sofa ngoài phòng khách. Nó cầm remote, rồi bật đến kênh Walt Disney để xem hoạt hình.

Tôi và thằng bé đều thích xem phim hoạt hình “Mickey và những người bạn”, hai chúng tôi đã cười nghiêng ngả khi xem đoạn chiếu đến cảnh chú vịt Dolan vừa đi vừa không ngừng gào thét trước trò nghịch ngợm của ba chú vịt con tinh khôn và ranh ma.

Xem đến hơn tám giờ tối, tôi dẫn thằng bé lên phòng ngủ của nó.

Ngồi trong phòng, trong khi thằng bé đọc truyện tranh ở trên giường, tôi lại nghịch ngợm chiếc máy tính nhỏ của nó.

Tôi thật sự khâm phục thằng bé khi thấy nó mới chỉ hơn 8 tuổi đã biết sử dụng máy tính rồi. Thằng bé không bực với tôi một chút nào, đến khi tôi học đại học, tôi mới được tiếp xúc với máy tính.

Tôi ngồi chơi trong phòng thằng bé đến hơn 11 giờ đêm, tôi mới đứng lên. Thấy thằng bé đã lăn ra ngủ say từ lúc nào rồi, tôi lắc đầu thở dài.

Bước đến gần giường, cúi xuống, tôi cẩn thận chỉnh lại chăn và chiếc gối cho ngay ngắn. Vuốt nhẹ lên mấy sợi tóc lòa xòa trước trán thằng bé, tôi nhìn nó bằng đôi mắt yêu thương và dịu dàng. Mặc dù biết mình không thể sống ở bên cạnh nó lâu, nhưng tôi vẫn không thể ngăn mình không được phép, càng ngày càng yêu và quyến luyến nó. Thằng bé đã trở thành một phần không thể thiếu của tôi.

Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán nó, tôi thì thầm.

_Chúc em ngủ ngon !

Thằng bé ngo nguẩy, nó hé mắt ra nhìn tôi.

Tôi ngượng ngịu gãi đầu, mắt bối rối nhìn nó. Tôi không ngờ là thằng bé lại tỉnh giấc đúng vào lúc này.

_Em ngủ đi ! Không có chuyện gì đâu ! – Tôi trấn an thằng bé.

Thằng bé nhìn tôi một lát, sau đó nó nhắm mắt ngủ tiếp.

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy thằng bé đã chịu nghe lời tôi nói. Tôi rất sợ nó sẽ nổi điên lên và mắng tôi là một bà cô hâm.

Chờ thằng bé ngủ say, tôi mới dám đi nhón gót ở trên sàn nhà, và tắt công tắc điện. Tôi không hay là thằng bé chỉ giả vờ ngủ, nó thừa biết tôi đang làm gì.

Trên môi thằng bé nở một nụ cười ranh mãnh, mắt nó lóe sáng. Thằng nhóc đã học được mấy trò nghịch ngợm của tôi. Xem ra tôi là một ông thầy dở tệ, nên không thể trị nổi học trò của mình, hơn nữa còn bị học trò chơi ngược lại.

Tôi không đi ngủ ngay, mà lại đi xuống lầu và đi ra sân vườn. Tôi muốn chờ Đức Tiến về. Không biết cả ngày hôm nay, hắn đã đi đâu làm gì, mà tôi không thể liên lạc được với hắn.

Tôi đi ra đi vào trước cánh cổng sắt, cứ mỗi lần có tiếng xe ô tô, tôi lại chạy lại gần để xác định xem đó có phải là xe ô tô của hắn không. Tôi đã phải thất vọng, vì có hơn 10 chiếc xe ô tô chạy qua cổng nhà hắn, nhưng không có một chiếc xe nào là của hắn. Hình bóng hắn đã biến mất như cánh chim đang bay trên bầu trời.

Nhiệt độ càng lúc càng xuống thấp, tôi co ro ngồi trên bậc hè, mắt chăm chú nhìn ra cổng, trái tim tôi trùng xuống, đầu óc tôi hỗn loạn. Nỗi sợ hãi và bất an trong tôi càng lúc càng lớn.

Hai chị giúp việc thấy tôi không chịu đi vào trong nhà, mà chỉ ngồi im ở đây, họ lo lắng bảo tôi.

_Em đi vào trong nhà đi ! Đừng ngồi ở đây chờ ông chủ nữa.

_Không được ! Em nhất định phải chờ anh ấy về. – Tôi kiên quyết đáp. Dù biết hai chị lo cho tôi, nhưng tôi không thể nghe lời của hai chị được.

_Nếu ông chủ không về, em định chờ ông ấy đến sáng hay sao ? – Chị Phương không kiên nhẫn hỏi tôi.

_Vâng, em sẽ chờ anh ấy đến sáng. – Tôi buồn rầu trả lời hai chị. Ngoài ngồi ở đây đợi hắn về, tôi không còn biết làm gì cả. Dù có đi ngủ, tôi cũng không ngủ được, mà có khi tôi còn lo sợ và hốt hoảng hơn. Thà rằng ngồi ở đây đợi hắn tuy rằng có mệt có lạnh, nhưng vẫn tốt hơn tự nhốt mình trong phòng kín, và tưởng tượng ra những chuyện không hay.

_Nghe lời chị đi vào trong nhà nghỉ ngơi đi ! Ông chủ cũng không muốn em tự hành hạ bản thân mình như thế này đâu ! – Chị Lê nhẹ nhàng khuyên bảo tôi.

Tôi cảm động nhìn hai chị.

_Hai chị đi ngủ đi, sáng mai hai chị còn phải dậy sớm nấu cơm cho cả nhà nữa. Để mình em ngồi đây đợi anh ấy là được rồi.

Hai chị thấy khuyên tôi một hồi mà không thể suy chuyển được quyết tâm của tôi, hai chị bất lực thờ dài, sau đó đành phải đứng lên, rồi đi vào trong nhà để đi ngủ.

Giờ chỉ còn lại một mình tôi. Trời đã trở về khuya, nên không khí xung quanh tôi càng lúc càng lạnh và bớt ồn ào hơn ban ngày.

Mắt tôi vẫn chăm chú nhìn ra cổng, tai tôi vẫn cẩn thận lắng nghe từng âm thanh nhỏ nhất, tôi đang cầu mong hấn nhanh chóng quay về và không có việc gì cả.

Quá mệt mỏi nên tôi dựa người vào cây cột ở trước cửa nhà, đôi chân tôi thả dài trên nền gạch, tay tôi buông thõng, tôi liên tục thờ dài, miệng thỉnh thoảng lại nói mấy câu vô nghĩa.

Đột nhiên tiếng còi xe ô tô vang lên, khiến tôi chú ý, tôi mừng rỡ mỉm cười và vội đứng lên. Do tôi hấp tấp vội vàng nên đã ngã xấp mặt xuống đất. Tôi nhăn nhó kêu đau, chân tôi không có cảm giác gì cả. Ngồi quá lâu nên hai bàn chân tôi đã tê hết cả rồi.

Gắng gượng đứng lên, tôi cố nén đau, sau đó bước thật nhanh ra cổng. Tôi hy vọng lần này là chiếc xe ô tô của hấn.

Khi biết chiếc xe ô tô đang đậu ở trước cổng là của Đức Tiến, tôi vội mở cổng, rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Chủ tài xế đã gặp mặt tôi mấy lần nên biết rõ tôi là ai. Chủ mở cửa xe cho Đức Tiến, sau đó diu hấn ra khỏi xe.

Lúc này, tôi mới biết Đức Tiến đã uống rượu đến say mềm, cơ thể hấn nóng nực mùi cồn, miệng hấn đang lảm nhảm nói những lời vô nghĩa mà tôi không thể hiểu nổi.

Tôi đứng chết lặng một chỗ, mắt mờ mịt nhìn Đức Tiến. Tôi chưa bao giờ được nhìn thấy điệu bộ say rượu của hấn. Nay tôi mới biết, khi say rượu, hấn cũng không khác người bình thường bao nhiêu.

Mất mấy giây kinh ngạc ban đầu, tôi đã lấy lại được tự chủ và bước đến giúp chủ bảo vệ diu hấn đi vào trong nhà.

Đức Tiến không ngừng vung vẩy, và đi liêu xiêu, nên tôi phải chặt vật mới có thể đứng thẳng được. Cơ thể hấn dựa sát vào người tôi, còn sức nặng của hấn đè lên đôi vai nhỏ bé và mảnh khảnh của tôi. Nếu không có chủ lái xe giúp một tay, tôi đã không thể diu được hấn vào trong nhà.

Đi vào trong phòng khách, đi lên lầu, rẽ phải, cuối cùng cũng đến phòng ngủ của hấn.

Khi hấn đã nằm yên vị trên giường, lúc này chủ lái xe mới nói lời chào tôi. Đã hơn một giờ đêm rồi, nên chủ cần phải về nhà nghỉ ngơi.

Tôi lịch sự tiễn chủ ra đến tận cổng, sau đó mới đóng cánh cổng sắt lại.

Trở về phòng ngủ của hấn, tôi lo lắng nhìn khuôn mặt ngủ mê mệt của hấn. Tôi run run bước lại gần, tay tôi chạm nhẹ vào má hấn.

Đột nhiên, hấn mở mắt nhìn tôi, tay hấn nắm chặt lấy tay tôi, miệng hấn đau khổ gọi tên một người con gái.

_Kim Loan ! Xin em đừng bỏ đi ! Đừng bỏ đi ! Chúng ta có thể làm lại từ đầu được không em ?

Tôi bản thân cả người, cơ thể tôi đông cứng, trong một giây tôi không thể thờ được, nước mắt lăn dài trên má.

Hấn nắm lấy tay tôi, nhưng miệng lại gọi tên của một người con gái khác. Đây là cách hấn nói cho tôi biết, hấn yêu tôi nhiều như thế nào sao ?

Tôi vừa khóc, vừa cắn chặt môi, tôi không muốn hấn nghe tiếng khóc của tôi, không muốn hấn giật mình tỉnh lại con mê, không muốn hấn biết người con đang đứng trước mặt hấn không phải là Kim Loan mà hấn mong chờ.

_Kim Loan ! Em nói gì đi chứ ? – Hấn lại tha thiết gọi tên người con gái ấy, đôi mắt hấn mờ mịt và mông lung nhìn tôi.

Nước mắt trên má tôi rơi càng lúc càng nhanh, tôi khóc như mưa, lòng tôi thống khổ và đau đớn. Mỗi một câu mỗi một chữ của hấn giống như một mũi dao nhọn đang đâm vào trái tim rỉ máu của tôi.

Tay hấn chạm nhẹ vào má tôi, hấn run run lau đi hai dòng lệ trên má tôi, hấn khàn giọng bảo tôi.

_Em đang khóc đấy ư ? Em đừng khóc nữa ! Nếu em khóc anh sẽ đau lòng.

Hấn ôm lấy tôi vào lòng, tay hấn ôm siết lấy eo tôi, mũi hấn vùi vào tóc tôi.

__Anh rất nhớ em, rất yêu em. Hai chúng ta có thể quay về trước kia được không em? Anh hứa sẽ là một chồng tốt, sẽ tôn trọng ước muốn của em, sẽ không ép em phải chăm sóc thằng bé nữa, hai chúng ta sẽ sống với nhau mà không cần phải có con.

Tôi im lặng không đáp, tôi không ngừng khóc, không ngừng rơi lệ. Vết thương trong lòng tôi càng lúc càng rách toạc, sự lầm tưởng của hắn đã đánh tan nốt ảo ảnh cuối cùng mà tôi dành cho hắn.

Hóa ra từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ quên được vợ hắn. Hắn che dấu nỗi đau, sự buồn khổ và cô đơn của mình cũng chỉ vì cô ấy. Dù cả hai có xa nhau hơn năm năm, hắn vẫn nhớ và vẫn hy vọng cô ấy có thể quay về để hai người có thể nói lại tình cảm của ngày xưa.

__Kim Loan ! Kim Loan ! – Hắn dịu dàng và ngọt ngào phả hơi nóng vào tai tôi, môi hắn hôn nhẹ lên vành tai tôi.

Nếu phải là khi khác, tôi đã mềm nhũn cả người và đón chào sự quyến rũ của hắn rồi, nhưng vào lúc này khi hắn vừa gọi tên một người con gái khác, vừa vuốt ve và dụ dỗ tôi, tôi lại thấy mình chỉ là một người thế thân cho vợ hắn mà thôi.

Tôi cố gắng đẩy hắn ra, cố gắng thoát khỏi vòng tay của hắn. Tâm của hắn không hoàn toàn dành cho tôi, ngay cả suy nghĩ của hắn cũng không hướng về tôi trọn vẹn. Tình cảm mà hắn dành cho vợ hắn vẫn rất đầy, chỉ cần nghe thấy tiếng của cô ấy, hay bất kì ai có tên giống như cô ấy, hắn không thể tự chủ được đã phải quay lại nhìn và ước ao người con gái ấy có thể là người mà hắn thương.

Tôi càng cố giãy dụa, càng cố nhanh chóng thoát ra khỏi sự ôm ấp và vuốt ve của hắn, hắn càng ôm chặt lấy tôi, và không ngừng gọi tên Kim Loan.

Nước mắt làm mặt chất bờ môi, lòng tôi tê đặng, cả cơ thể tôi lạnh toát, cảm xúc trong tôi đã chết. Biết được người mà mình yêu, vẫn còn yêu một người con gái khác, và đến với mình bằng tấm lòng không thành thật, tôi đã ước giá mà mình có thể biến mất và đừng bao giờ nghe thấy câu tỏ tình của hắn vào tối hôm qua thì hay biết mấy.

Giá mà hắn đừng nói gì cả, giá mà hắn để cho tôi hy vọng vào tìm cánh của hắn, giá mà hắn cho tôi có đủ thời gian để chấp nhận sự thật, hắn không yêu tôi, còn hơn hắn nói hắn yêu tôi, nhưng khi say rượu, hắn lại gọi tên một người con gái khác, nói hắn yêu cô ấy và cần cô ấy biết nhường nào.

Khi môi hắn chạm đến môi tôi, tôi kinh hoàng mím chặt môi, mắt tôi đau xót nhìn hắn.

Lúc này, thần trí của hắn không được tỉnh táo, nên hắn mới nhầm lẫn tôi là vợ của hắn, là người mà hắn muốn chạm vào, muốn ôm và muốn hôn.

Tôi rút cuộc là thứ gì, tôi chỉ là người thay thế cho vợ hắn thôi sao? Không! Không được! Tôi không muốn bị thất thân khi hắn không hiểu hắn đang làm gì, và coi tôi là một cô gái khác.

Tôi ra sức đẩy hắn, môi tôi cắn mạnh vào môi hắn. Tôi hy vọng khi hắn bị đau, hắn sẽ phản nào lấy lại được sự tỉnh táo thường ngày.

Vì tôi cắn không nhẹ, nên hắn phải buông tôi ra.

Tôi run rẩy đứng bật dậy, và chạy thật nhanh ra khỏi phòng. Tôi vừa chạy vừa khóc nức nở, tay tôi không ngừng quẹt nước mắt.

Tôi thấy mình chẳng khác gì một con ốc, một kẻ đàn độn nhất trên đời. Giờ thì hết cả rồi, chàng hoàng tử trong lòng tôi không hề yêu tôi, hắn chỉ xem tôi là một luồng gió mới mang lại chút niềm vui và cảm giác hưng phấn nhất thời mà thôi. Đến khi vợ hắn trở về, hắn không còn cần tôi nữa.

Đóng rầm cửa phòng lại, tôi ngồi thụp xuống sàn nhà, đầu tôi dựa vào cánh cửa gỗ, nước mắt tôi tuôn như mưa, mặt tôi nhợt nhạt giống như xác chết, cơ thể tôi không ngừng run rẩy. Từng mũi dao sắc nhọn không ngừng cứa và đâm sâu vào trái tim mỏng manh yếu ớt của tôi. Bóng tôi đang nuốt chửng lấy tôi, tôi nghĩ rằng mình sắp chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Sáng hôm sau, mặc dù đã hơn sáu giờ, nhưng tôi vẫn còn nằm nướng ở trên giường, tôi không muốn dậy, cũng không có dũng khí đối mặt với Đức Tiến.

Tôi không biết hắn có nhớ được một chút gì chuyện xảy ra vào đêm hôm qua không, hay là hắn đã quên hết sạch rồi. Tôi thường nghe nói, một người khi uống say, sẽ không nhớ được chuyện gì xảy ra, cũng giống như tính cách kì lạ thích hôn người khác của Tuyết Ngân.

Tôi nằm im ở trên giường, tay gác lên trán, mắt nhìn thẳng lên trần nhà, đầu nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia, nước mắt đã cạn khô. Cả đêm hôm qua, tôi không ngủ được, cũng đã khóc quá nhiều, tôi đã khóc đến kiệt sức.

Đây là mối tình đầu của tôi, tôi đã dồn hết mọi tình cảm, mọi mong ước và khát khao của mình vào đó, tôi đã yêu bằng cả trái tim, tôi đã không giữ được thứ gì cho riêng mình.

Từ trước đến nay, tôi vẫn không tin là có một tình yêu vĩnh cửu ở trên đời, cũng không muốn tin tưởng bất cứ một người con trai nào cả, nên tôi đã sống 25 mà không yêu ai, cũng không thích bất cứ một ai cho đến khi tôi gặp hấn.

Đức Tiến đã cho tôi hy vọng, cho tôi niềm tin vào cuộc đời này. Nhờ có hấn, tôi mới có cảm giác gia đình, mới được gặp thằng bé. Nhưng đến nay, mọi thứ tốt đẹp đó đã hoàn toàn sụp đổ. Tôi thấy mình chẳng khác gì một con ngốc khi tin rằng chàng hoàng tử sẽ yêu một nàng công chúa Lọ lem. Tôi đã quá khờ dại khi nghĩ mình có khả năng thay thế được vợ hấn.

Đã năm năm trôi qua rồi, hấn vẫn yêu và vẫn nhớ đến vợ hấn, trong trái tim hấn vẫn dành một chỗ trống không thể thay thế được cho vợ hấn.

Tôi đã tự hỏi mình rất nhiều lần rằng, rút cuộc tôi là gì của hấn, tôi có quan trọng không, có thể trở thành một người phụ nữ của hấn không, hay tôi không là gì cả, tôi bất quá chỉ là một trò chơi của hấn thôi.

Lúc đầu, tôi rất hận và căm ghét hấn, vì hấn dám lừa dối tôi. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại, tôi không còn hận và căm ghét hấn nữa. Từ trước đến nay, hấn chưa từng lợi dụng tôi, cũng không đối xử tàn nhẫn và lạnh lùng với tôi, hấn cho tôi một cuộc sống đầy đủ, mang lại niềm vui và nụ cười cho tôi, hấn còn nhiều lần cứu và bảo vệ tôi. Hấn là người có ơn với tôi.

Chỉ có tôi là cô gái đa tình, nên tôi mới yêu và có tình cảm với hấn. Tôi đã yêu đơn phương hấn.

_Cộc ! Cộc !

Tiếng gõ cửa đã cắt ngang suy nghĩ của tôi.

Tôi tưởng người đang gõ cửa là hấn, nên không dám lên tiếng.

_Khánh Băng ! Em đã dậy chưa ? – Chị Phương lên tiếng hỏi tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi biết người đó không phải là hấn.

_Em dậy rồi ! –Tôi mệt mỏi trả lời.

_Chị vào được chứ ?

_Vâng, chị vào đi .

Chị Phương mở cửa, rồi bước vào trong. Thấy tôi vẫn còn nằm ở trên giường, chị cau mày.

_Em không sao chứ ? Sao trông mặt mũi em hốc hác và xanh xao mệt mỏi thế kia ?

_Em không sao. – Tôi gượng cười đáp. Mặc dù biết không thể che giấu được con mắt quan sát sắc bén của chị, nhưng ít ra nụ cười gương gạo của tôi, cũng khiến chị an tâm hơn.

Chị ngồi xuống mép giường, mắt chị lo âu nhìn tôi.

_Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì đúng không em ?

Tôi bối rối không dám nhìn vào mắt chị. Đôi mắt sắc bén của chị như muốn lột trần hết tất cả mọi suy nghĩ của tôi.

_Không có chuyện gì xảy ra đâu. Đức Tiến chỉ hơi say rượu thôi.

Chị Phương nghe tôi xác nhận lại mọi chuyện, cơ thể căng cứng của chị dần thả lỏng.

_Nếu không có chuyện gì xảy ra, tại sao sáng nay mặt em trông giống như một người mấy tuần không được ngủ ngon và gặp toàn ác mộng như thế ?

_Em có chuyện khó nghĩ mà chị. – Tôi nở một nụ cười chua chát. Tôi làm sao có thể ngủ được khi mà chính tai mình nghe thấy Đức Tiến tha thiết gọi tên một người con khác khi đang nắm tay và ôm ấp mình. Tối hôm qua nếu không phải do tôi cần mạnh vào môi hấn, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa.

_Em đang nghĩ gì thế ?

Đang rơi vào trầm tư, tôi giật mình ngước mắt lên nhìn chị.

_Em không nghĩ gì cả ? Đức Tiến đã dậy chưa hả chị ?

_Ông chủ đã rời khỏi nhà từ sáng sớm rồi.

_Anh ấy đã đi rồi sao ? – Tôi kinh ngạc hỏi lại chị.

_Đúng, ông chủ đã đi đúng vào lúc chị dậy để nấu cơm sáng cho cả nhà.

Tôi im lặng không nói thêm một câu gì nữa.

Vậy là đã rõ, hẳn cố tình tránh mặt tôi. Hẳn vì không muốn gặp tôi và ăn sáng cùng với tôi, nên mới phải đi vội vàng như thế. Xem ra tâm trạng của hẳn vào lúc này cũng hỗn loạn và rối bời chẳng khác gì tôi. Hẳn đang phân không biết nên chọn tôi hay là Kim Loan.

Vén chăn sang một bên, tôi cương quyết rời khỏi giường. Hẳn đã đi rồi, nên tôi không cần phải tự nhốt mình trong phòng nữa.

_Em có muốn ăn sáng bây giờ không để chị dọn ?

_Chị cho em hỏi, thằng bé đã dậy chưa ?

_Thằng bé đã dậy được một lúc rồi.

_Nếu thế chị làm ơn dọn cơm cho em và thằng bé ăn.

Chị Phương đứng lên, chị mỉm cười chào tôi, sau đó đi ra khỏi phòng.

Tôi suy yếu bước vào nhà tắm. Soi khuôn mặt hốc hác, hốc mắt đỏ hoe, mái tóc rối bù của mình trong gương, tôi tự giễu chính mình. Không ngờ cũng có ngày, tôi vì một chàng trai mà tự hành hạ bản thân mình đến nông nổi này.

Từ lúc bước vào nhà Đức Tiến, tôi không biết gì về cuộc sống riêng tư của hẳn cả. Xảy ra chuyện vào đêm hôm qua, đã cảnh tỉnh tôi rất nhiều. Đã đến lúc tôi phải tìm hiểu về đời sống cá nhân của hẳn. Tôi muốn biết, vợ hẳn là ai, trông như thế nào, và vì lý do gì hai người lại li hôn với nhau. Tôi không muốn sống mập mờ, để rồi mai sau lại phải hối hận vì quyết định ngu ngốc của ngày hôm nay.

Trong nhà bếp, thằng bé ngồi đối diện với tôi.

Tôi cẩn gờ hết xương cá, sau đó gấp cho thằng bé một khúc cá nhỏ.

_Ăn đi nhóc ! Cá nướng ngon lắm !

Thằng bé đón nhận lấy khúc cá của tôi. Cầm lấy đũa, nó liền gấp một ít, rồi cho lên miệng.

Từ lúc sống với thằng bé, tôi đã biết được sở thích ăn uống, cũng như tính cách của thằng bé. Tôi và nó giờ giống như một đôi bạn thân, đi đâu và làm gì cũng có nhau.

Tôi ngập ngừng nhìn thằng bé, tôi muốn hỏi thằng bé về mẹ của nó, nhưng lại sợ kinh động làm tổn thương đến trái tim non trẻ và thơ ngây của nó. Tôi không thể chỉ vì ước muốn được khám phá của riêng cá nhân mình, mà làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của thằng bé.

Khi Đức Tiến và Kim Loan ly hôn, thằng bé mới chỉ có hơn ba tuổi, chắc nó cũng không thể nhớ rõ được diện mạo của mẹ nó, ngay cả nguyên nhân vì sao họ ly hôn, nó cũng không biết.

Tôi đành phải chuyển sự chú ý sang hai chị giúp việc và chủ quản gia, tôi tin họ đã sống ở đây mấy năm, thế nào họ cũng biết được một chút gì đó. Đã có chủ ý ở trong đầu, tôi cố nuốt hết bát cơm, sau đó buông đũa. Nếu không phải vì muốn thằng bé được vui và ăn ngon miệng, tôi đã không muốn ăn bất cứ thứ gì rồi.

Ăn xong, chờ hai chị giúp việc dọn bàn và rửa chén bát xong, tôi liền bước đến gần họ.

_Hai chị có thể cho em hỏi một chút chuyện được không ?

Chị Phương và chị Lê quay lại nhìn tôi.

_Em có chuyện gì muốn hỏi bọn chị sao ? – Chị Lê chăm chú nhìn tôi.

_Vâng.

_Có chuyện gì thì em cứ nói đi ! – Chị Phương giục tôi.

Tôi bối rối nhìn hai chị, cử chỉ của tôi không được tự nhiên. Dù sao đây cũng là việc riêng tư của Đức Tiến, thân phận làm thuê như họ, không hiểu họ có chịu giúp tôi không ?

Thấy tôi ngập ngừng nửa muốn hỏi nửa lại không dám, chị Lê động viên tôi.

_Nếu có chuyện gì cần hỏi, thì em cứ nói đi ! Nếu bọn chị biết được, bọn chị nhất định sẽ trả lời em.

Nhờ có câu nói động viên của chị, tôi không còn lo lắng nữa. Hít một hơi thật sâu, rồi thở ra, tôi đáp ứng hỏi hai chị.

_Hai chị đã làm việc ở đây được mấy năm rồi ?

_Bọn chị làm việc ở đây được hơn ba năm rồi.

Tôi thất vọng, mặt sụp xuống. Tôi tưởng bọn họ làm việc ở đây ít nhất cũng được năm năm, thì may ra họ còn biết được một chút gì đó về cuộc sống hôn nhân của Đức Tiến, nhưng chỉ có ba năm thì làm sao họ có thể biết được. Đức Tiến là một con người sống thâm trầm và kín kẽ như thế, làm sao hẳn có thể chia sẻ cuộc sống của mình với người khác.

Nhìn vẻ mặt không được vui của tôi, hai chị tò mò hỏi tôi.

_Rút cuộc có chuyện gì, mà em tỏ vẻ thần bí như thế ? Em phải nói rõ ràng, bọn chị mới giúp được em chứ ?

_Hai chị có từng gặp mặt vợ cũ của Đức Tiến chưa ?

Hai chị ngơ ngác nhìn nhau, sau đó lắc đầu.

_Bọn chị chưa từng gặp cô ấy. Lúc bọn chị nhận làm người giúp việc cho ông chủ thì họ đã ly hôn rồi.

_Làm việc ở đây đã ba năm, có lần nào hai chị nghe phong phanh lý do vì sao hai vợ chồng bọn họ ly hôn không ?

Hai chị tiếp tục lắc đầu trả lời tôi.

_Không ! Bọn chị không biết ! Ông chủ ít khi nào ở nhà, thằng bé lại sống cùng ông bà nội, nên bọn chị ít tiếp xúc với hai bố con họ.

Tôi chán nản thờ dãi. Kiểu này, tôi không thể khai thác được tin tức gì từ hai chị rồi. Tôi chỉ còn biết dựa vào chính mình thôi.

_Em hỏi bọn chị chuyện này để làm gì ?

Bị hai đôi mắt chiếu tướng, tôi thấy ón lạnh. Tôi hy vọng hai chị không biết được lý do vì sao, nếu không tôi sẽ không thể sống được yên với họ và với thằng bé.

_Em chỉ thuận miệng hỏi thế thôi.

_Có thật là em chỉ thuận miệng hỏi mà không phải vì một nguyên nhân khác không đấy ? _ Chị Phương sắc bén quan sát và đánh giá về mặt đáng ngờ của tôi.

Tôi toát mồ hôi lạnh. Bây giờ tôi mới hiểu cảm giác đi đêm lăm có ngày gặp ma là gì rồi.

_Hai chị làm việc đi ! Em không làm phiền hai chị nữa !

Tôi đứng bật dậy, sau đó nhanh chân rời khỏi nhà bếp. Nếu còn tiếp tục đứng ở đây thêm một lúc nữa, đảm bảo người bị hỏi không phải là hai chị, mà chính là tôi. Tôi là người không giỏi che giấu tâm tư tình cảm của mình, nên dễ dàng bị người khác đoán ra được tâm trạng của bản thân.

Đi lên lầu, tôi không đi về hướng phòng của thằng bé, mà đi về hướng phòng ngủ của Đức Tiến.

Tôi run run cầm lấy tay nắm cửa. Tôi nuốt nước bọt, cổ họng tôi khô đắng, trái tim tôi đập dữ dội trong lồng ngực. Đây là tâm trạng của một tên trộm sắp sửa chuẩn bị làm chuyện xấu. Tôi biết hành vi lén lút bước vào phòng của hắn, mà không nhận được sự cho phép của hắn là sai, nhưng ước muốn được tìm hiểu về đời tư của hắn quá mãnh liệt, nên mặc dù biết là sai tôi vẫn phải làm.

Mất gần một phút đấu tranh nội tâm và tự si và chính mình, cuối cùng tôi cũng có dũng khí mở cửa, và bước hắn vào trong phòng. Tôi cầu trời cầu phật là không có ai phát hiện ra hành vi lén lút của tôi, cũng cầu khẩn cho hắn đừng về nhà vào đúng lúc này, nếu không tôi sẽ không còn mặt mũi để gặp ai nữa.

Phòng ngủ của Đức Tiến rộng hơn phòng tôi, trong phòng trang trí đơn giản và tinh tế, cách phối màu cũng độc đáo. Cạnh giường ngủ gần cửa sổ có một kệ sách khá cao, trên kệ có đủ các loại sách, cuốn nào cũng dày cộm và có bìa cứng.

Tiến lại gần bàn làm việc của hắn, tôi kéo ghế, rồi ngồi xuống.

Trên bàn có mấy chồng hồ sơ, và một chiếc máy tính Laptop. Tôi không dám động vào tài liệu mật liên quan đến công việc làm ăn của hắn, tôi chỉ tò mò muốn tìm hiểu trong căn phòng này, tôi có thể tìm được thứ gì có liên quan đến đời sống riêng tư của hắn không thôi.

Ngồi ngấm và quan sát xung quanh, tôi không tìm thấy có bất cứ bức ảnh nào được dán ở trên tường có liên quan đến Kim Loan hoặc hắn, mà chỉ có mấy bức ảnh chụp chung hai bố con hắn, và mấy thành viên trong gia đình.

Ở gần cuối kệ sách, tôi để ý thấy có một khung ảnh hình vuông khá to được quay úp mặt vào trong tường nên tôi chỉ nhìn thấy được phía đằng sau.

Hiếu kì muốn xem khung ảnh gỗ đỏ đang treo hình của ai, tôi nhanh chóng bước lại gần rồi cầm lên xem.

Mắt tôi mờ to hết cỡ, mặt tôi cứng đờ, cơ thể tôi run rẩy. Cuối cùng tôi cũng đã tìm được thứ mà tôi muốn tìm. Ban đầu tôi háo hức và ước ao mình có thể tìm được một bức ảnh có liên quan đến vợ hắn, nhưng khi tìm được rồi, tôi lại ước mình đừng nhìn thấy gì cả thì hay biết mấy.

Trên tay tôi là bức ảnh cưới của Đức Tiến và Kim Loan, cả hai đang cười rạng rỡ, mắt lấp lánh niềm vui và hạnh phúc. Nhìn họ tay trong tay, trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào và ấm áp, tôi đã biết hắn yêu vợ nhiều như thế nào, cũng hiểu mình mãi mãi không thể thay thế được vị trí của cô ấy trong lòng hắn.

Điều khiến tôi kinh hoàng và không dám tin là vợ của hắn có nét gì đó rất giống tôi, từ khuôn mặt búp bê, đôi mắt tròn xoe đen láy, đến vóc dáng nhỏ bé và mảnh khảnh, đều tương đồng với tôi. Phát hiện này, chẳng khác gì một nhát búa giáng thẳng vào trái tim tôi.

Hóa ra ngay từ đầu, hắn đã lừa dối tôi. Hắn tìm cách tiếp cận tôi, làm quen với tôi, ép tôi phải đi sang đây với hắn, vì tôi có vẻ bề ngoài gần giống với vợ hắn. Tôi không phải là người thay thế cho vợ hắn, thì là gì ?

Ngồi thụp xuống sàn nhà, mắt tôi mờ mịt nhìn ảnh cưới của họ, nước mắt trên má tôi lăn dài, trái tim tôi vỡ tan, lồng ngực tôi co thắt lại, tôi không thể thở được.

Tất cả đều là dối trá, là lừa đảo ! Hắn yêu tôi qua hình bóng của vợ hắn, hắn chưa bao giờ coi tôi là Khánh Băng, hắn luôn nghĩ tôi là Kim Loan. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao hắn luôn dùng đôi mắt khó hiểu để nhìn tôi, có đôi khi hắn nhìn về xa xăm và hoàn toàn quên mất sự tồn tại của tôi.

Nếu tôi thật sự quan trọng với hắn, tại sao hắn có thể gọi tên Kim Loan khi hắn say, mà không phải là tôi ? Tại sao chỉ trong lúc hắn không thể kiểm soát được suy nghĩ và hành động của mình, hắn mới bộc lộ cho tôi thấy con người thật bị giấu kín bên trong của hắn ?

Tất cả không phải đã quá rõ ràng rồi sao, nếu tôi không có nét gì đó giống với Kim Loan, hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ để ý đến tôi.

Cất trả khung ảnh vào vị trí cũ, tôi loạng choạng cố đứng cho thật thẳng, mắt tôi mờ lung và mờ mịt nhìn khắp căn phòng. Nơi đây tràn ngập mùi vị của hạnh phúc lừa dối. Đã năm năm trôi qua rồi, nhưng Đức Tiến vẫn lưu giữ lại hình ảnh và kỉ ức về Kim Loan.

Tôi chỉ là một người đến sau, là người thế thân cho cô ấy. Vị trí của tôi trong lòng hắn không hề vững chắc, mà luôn có nguy cơ đổ vỡ. Chỉ cần cô ấy trở về và xuất hiện trước mặt hắn, hắn sẽ quên ngay tôi, và gạt tôi sang một bên.

Lòng tôi đau nhói, ngực tôi co thắt lại, tôi không thể thở được, nước mắt lăn dài trên má. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình là một thế thân của ai đó, nhưng hiện giờ tôi mới hiểu rằng may mắn nào có đến quá dễ dàng với tôi như thế.

Những lời mà Đức Tiến nói với tôi đều là dối trá và lừa đảo. Có thể hắn có thích tôi, nhưng yêu thì không. Hắn chưa bao giờ yêu tôi, người mà hắn yêu vẫn mãi là Kim Loan.

Chậm chậm, tôi từng bước tiến đến gần cánh cửa dẫn ra khỏi phòng ngủ của Đức Tiến, tôi không có dũng khí ở đây thêm một lúc nào nữa. Cảm giác ngột thở và u uất đang bủa vây lấy tôi.

Đóng cửa, tôi lê tấm thân mệt mỏi rã rời về phía phòng ngủ của mình. Lúc này tôi muốn được yên tĩnh một mình, muốn nằm im trên giường, muốn nghiêm túc suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai chúng tôi.

Cũng may, sáng nay hắn đã rời khỏi nhà từ rất sớm, nếu không tôi sẽ không có dũng khí để đối diện với hắn.

Nằm trên giường, tay gác trên trán, mắt nhìn thẳng lên trần nhà, đầu tôi nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia. Càng nghĩ, tôi càng rơi vào bế tắc, càng không thể suy nghĩ thông suốt được bất cứ vấn đề gì mà chỉ làm cho chính bản thân mình thêm mệt mỏi và thêm suy sụp.

Đức Tiến là mối tình đầu của tôi, là người đã cho tôi niềm tin và hy vọng. Nay tôi bỗng phát hiện ra, tất cả mọi việc mà hắn làm cho tôi, đều xuất phát từ giả dối và không thành thật.

Tôi biết mình không xứng với hắn, cũng không thể so sánh được với người vợ trước của hắn. Nhưng khi đã yêu, người con gái nào chẳng mong muốn, người mình yêu sẽ yêu mình một cách trọn vẹn và không nghĩ về một cô gái khác.

Nếu Đức Tiến không yêu tôi, và chỉ coi tôi là một người em gái trẻ con cần được chăm sóc và bảo vệ, tôi sẽ không oán trách và hận hắn nhiều như cảm giác mình chỉ là người thay thế của vợ hắn.

Nước mắt vừa mới ngừng, vì không thể tự chủ được lại lăn dài trên má. Không biết từ khi nào, từ bao giờ, tôi đã trở thành một cô gái đa sầu, đa cảm, một kẻ hay khóc và hay rơi lệ. Tôi đã khóc, đã đau lòng vì hai người đàn ông nhà họ Trương.

Đức Tiến là người tôi yêu thật lòng, là người đã ban cho tôi giấc mơ mình có thể biến thành một nàng công chúa Lọ Lem. Còn Đức Hải là người đã mang lại cho tôi những cảm giác trước nay tôi chưa từng có.

Tôi không biết mình nên làm gì bây giờ. Tôi có nên hỏi và nói rõ ràng mọi chuyện với Đức Tiến không, hay là tôi không nên nói gì cả ?

Nghiêng người, chân tay tôi co lại. Vô đầu bứt tóc, tôi muốn điên lên. Tại sao mọi chuyện lại trở nên rắc rối và khó giải quyết thế này ?

Bây giờ không chỉ có một mình tôi dính vào scandal tình ái với Đức Hải, mà ngay cả Đức Tiến cũng trở nên lằng nhằng kể từ lúc hắn nhận được cú điện thoại của một người lạ mặt vào buổi tối hôm kia. Tôi giờ rất tò mò muốn biết, người đã gọi điện cho hắn là ai, người đã khiến hắn thay đổi là người có quan hệ

với hấn như thế nào ? Phải chăng đó là người mà hấn vẫn nhớ thương và mong chờ người đó có thể trở về theo từng giờ, theo từng phút ?

Buổi trưa, Đức Tiến cũng không trở về ăn cơm cùng với tôi và thằng bé. Hấn đang rơi vào khủng hoảng về mặt tinh thần, nên hấn muốn tránh mặt tôi một cách triệt để.

Tôi định gọi điện thoại cho hấn, nhưng cuối cùng tôi lại không gọi. Sau khi đã biết được sự thật, tôi không biết phải nói gì với hấn, cũng không muốn đối mặt với hấn. Tôi rất sợ hấn sẽ nói cho tôi biết, hấn tiếp cận tôi vì tôi có ngoại hình giống với vợ hấn. Mặc dù tôi đã hiểu rõ nguyên nhân vì sao, nhưng tôi vẫn muốn tránh, vẫn muốn cho mình một hy vọng, dù tôi biết điều này là hoàn toàn không có khả năng.

Ngồi đối diện với tôi trên bàn ăn, thằng bé vừa ăn cơm vừa để ý đến khuôn mặt xanh xao và hốc hác của tôi.

_Chị đã gặp phải chuyện gì đúng không ? – Thằng bé quan tâm hỏi.

Tôi gượng cười, mi mắt sụp xuống. Tôi không muốn thằng bé biết tôi đang suy nghĩ gì ở trong đầu, cũng không muốn nói cho nó hiểu rõ nguyên nhân tại sao.

_Không có chuyện gì quan trọng đâu. Chẳng qua tôi hôm qua, chị không ngủ được.

Thằng bé tí mĩ quan sát từng biểu hiện, thái độ và cử chỉ của tôi.

_Chị đã suy nghĩ về vấn đề gì mà đến nỗi không thể ngủ được ?

Đáp lại lời nói quan tâm của thằng bé, nụ cười trên môi tôi càng gượng gạo.

_Người lớn có nhiều chuyện để suy nghĩ và tính toán. Dù chị có nói cho em nghe, em cũng không hiểu được đâu.

Thằng bé bĩu môi, mắt nó sáng ngời nhìn tôi.

_Một người có tính cách trẻ con, ham ăn và ham ngủ giống hệt một con heo như chị, cũng có lúc rơi vào suy tư đến không thể ngủ được kia à ?

Nghe giọng điệu châm chọc của thằng bé, đang buồn rầu và không muốn nói chuyện, tôi cũng phải vênh mặt lên để cãi lý với nó.

_Đã nói em trẻ con không hiểu chuyện rồi, sao em còn cố hỏi chị để làm gì. Ngay cả, em có nói móc chị, chị cũng nhất quyết không nói cho em nghe nguyên nhân tại sao.

_Không cần ! – Thằng bé cộc lốc đáp. _ Em nghĩ những gì mà chị đang tính toán ở trong đầu, chị là mấy chuyện tầm phào trẻ con. _ Thằng bé chơi trò khích tướng với tôi.

Tôi bực mình vằn mắt nhìn thằng bé, mồm tôi phồng to như một con cóc đang cố so bụng mình với bụng của một con bò.

Thằng bé ung dung ngồi ăn cơm, mắt nó giễu cợt nhìn tôi, còn miệng nó thỉnh thoảng lại nhếch lên tỏ vẻ coi thường.

Tôi khóc không ra nước mắt. Thật không ngờ ! Ba người đàn ông nhà họ Trương đều biết cách để hành hạ tôi. Tôi không hiểu kiếp trước mình đã nợ nần gì họ, mà kiếp này, số phận xui xẻo của tôi phải dính chặt với họ thế này.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Buổi tối

Sân vườn đầy đặc sương mù, đâu đó có tiếng ve kêu nhè nhẹ, chim chóc vỗ cánh bay qua. Trời mưa nhỏ, nhẹ nhàng mềm mại mà trong suốt, không khí tươi mới giống hệt như khung cảnh trong mơ.

Nhưng tôi làm gì có tinh thần để thưởng thức khung cảnh đó.

Từ sáng đến giờ, tôi giống như một con búp bê để mặc cho nỗi đau chôn sâu trong lòng kiểm soát mọi suy nghĩ và cảm giác của bản thân.

Đưa tay chạm nhẹ vào một chiếc lá, tay tôi vuốt ve từng cánh hoa hồng đang tỏa hương thơm nồng.

Có nhiều lúc tôi tự hỏi tình là gì, mà tôi phải khổ sở và mệt mỏi thế này. Tại sao người tôi yêu lại không yêu tôi, còn người yêu tôi, tôi lại không thể đáp lại tình cảm của người đó ?

Cánh hoa hồng bị bứt ra khỏi nụ hoa, màu sắc đỏ thắm của cánh hoa tương phản với màu trắng trong lòng bàn tay tôi. Màu đỏ là màu của máu, là màu của sự sống, cũng mang lại tang thương cho con người.

Áp cánh hoa hồng vào lồng ngực, nhắm mắt lại, tôi lắng nghe tiếng nhịp đập trong trái tim mình.

Bình bịch ! Nhịp tim tôi đang đập yếu ớt trong lồng ngực. Cơ thể tôi, linh hồn tôi đang trôi về một nơi xa thẳm.

Trong bóng tối những hình ảnh lay động, hệt như những con quỷ đang nhe nanh múa vuốt, chuẩn bị vồ lấy con mồi.

Môi mím chặt, lông mi run run, tôi hoảng hốt mở mắt nhìn khung cảnh xung quanh.

Đã khuya quá rồi, mọi người đều đã tắt đèn đi ngủ, căn biệt thự chìm trong màn đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng có những con gió nhẹ thổi qua.

Tôi cô đơn quá ! Buồn khổ quá ! Trong giờ phút này, tôi cần ai đó ôm tôi, vỗ về an ủi và cho tôi lời khuyên.

Vòng tay ôm lấy gối, tôi co ro ngồi trên bậc tam cấp dẫn vào nhà, đầu gục xuống gối, vai run run, những giọt nước mắt trong suốt như pha lê đang rơi tí tách xuống nền gạch.

Tôi giờ chỉ còn biết khóc, tôi không biết phải làm gì. Nếu yêu là một cái tội, tôi sẽ không bao giờ yêu, cũng không tham lam muốn giữ lấy những thứ không thuộc về mình.

Lạnh quá ! Lại thêm một con gió nữa thổi qua đây. Thời gian chậm chậm trôi. Đã quá khuya rồi, tại sao Đức Tiến vẫn còn chưa về ? Hắn đã bỏ đi đâu rồi, hắn có biết là tôi đã chờ hắn lâu lắm rồi không ?

Mái tóc màu đen dài đến ngang vai buông rũ xuống, che khuất đi khuôn mặt đang úp xuống gối, bộ quần áo mặc trên người ướt đẫm sương đêm, nỗi đau trong lòng càng lúc càng tăng.

Tiếng gầy khua trên nền gạch tạo nên những âm thanh lộp cộp, hòa nhịp cùng với tiếng gió thổi vi vu và tiếng lá cây kêu xào xạc, đã khiến cho bản nhạc trầm buồn có những giai điệu vui tươi.

Khu vườn chào đón sự xuất hiện của người khách lạ

Từng bước từng bước người đàn ông bị bóng tối che khuất mất hình dáng tiến dần về phía ánh sáng trong suốt của bóng đèn điện. Vóc dáng cao lớn, đôi mắt sáng hiện lên những tia nhìn phức tạp, mái tóc dài màu vàng nhạt đang bị những hạt sương đêm phủ một lớp bụi mờ trên chân tóc, khuôn mặt đẹp trai lúc nào cũng lạnh băng, khóe môi nhếch lên một nụ cười mơ hồ khó nắm bắt.

Trên bậc tam cấp lát bằng đá cẩm thạch có một thân hình nhỏ nhỏ đang ngồi co ro ôm lấy gối, đầu gục xuống hai gối, không hề phát hiện ra sự có mặt của người đàn ông lạ mặt.

Mưa phùn lất phất bay nghiêng trong gió.

Mái tóc, bộ quần áo mặc trên người đã phủ đầy nước mưa. Từng hạt mưa nhỏ đang thấm vào da thịt qua lớp quần áo mỏng. Cô gái ngồi im hoàn toàn không để ý đến khung cảnh xung quanh, cũng không biết trời đang mưa.

Cắn chặt đôi môi tím tái vì lạnh, cơ thể run lên từng chập, nước mắt mang vị mặn của muối biển lăn dài xuống má, thấm qua kẽ răng.

Hai tay đút vào túi quần, người đàn ông lạ mặt đứng trước mặt cô gái. Trong ánh sáng mờ nhạt được bao bọc bởi lớp sương khói mỏng manh, đôi mắt thăm thẳm của người con trai nhìn cô gái, đôi môi dính nước mưa nở một nụ cười nhàn nhạt.

Mưa bắt đầu rơi nặng hạt, gió nổi lên, chẳng mấy chốc cả hai đều bị nước mưa phủ kín.

Người con trai thờ dãi, bàn tay thò ra khỏi túi quần. Không đành lòng để cô gái bị cảm lạnh do dầm mưa, cúi người xuống gần cô gái, tay anh ta chạm nhẹ lên tóc cô.

Mái tóc rất mềm, từng sợi từng sợi đan xen vào nhau giống như một tấm vải lụa mềm mại, khiến người khác muốn nâng niu và che chở.

_ Vào nhà đi thôi ! – Giọng nói trầm ấm của chàng trai vang lên, hòa cùng với tiếng gió, và tiếng mưa rơi lộp bộp trên nền gạch.

Cô gái vẫn đắm chìm trong suy tư, vẫn run run ôm lấy gối. Trong tiềm thức, cô gái coi đó là một giấc mộng.

Chàng trai lại thờ dãi, vầng trán ưu tư, đôi mắt thương xót nhìn cô gái nhỏ bé trước mặt.

Vỗ nhẹ lên vai cô gái, chàng trai gọi tên cô:

_ Khánh Băng ! Khánh Băng ! Tỉnh lại đi !

Từ trong vô thức, tôi dần dần trở về thực tại. Cảm giác đầu tiên của tôi là lạnh, lạnh toàn thân, lạnh đã ngấm sâu vào da thịt. Trên vai có một bàn tay ấm

ấm đang siết nhẹ.

Tôi ngẩng mặt nhìn chàng trai đang đứng trong màn mưa. Những giọt nước mưa bàng bạc đang bay lượn lơ trong gió, mưa đã khiến khuôn mặt chàng trai hiện lên mờ ảo trong mắt tôi, khiến cho cảnh vật xung quanh thêm sức sống mới, mưa đang rửa trôi đi những bụi bặm bám lên những chiếc lá và những cánh hoa, mưa cũng đang rửa trôi đi ưu sầu trong lòng tôi.

Nắm lấy cánh tay tôi, chàng trai kéo tôi đứng dậy.

Chân tay tôi tê cứng không còn cảm giác, tôi yếu ớt đứng dựa vào lồng ngực ấm áp trước mặt. Một vòng tay mạnh mẽ và rắn chắc ôm lấy tôi, cơ thể tôi được nhắc bổng lên.

Tìm tôi đập mạnh, má tôi hơi ửng đỏ, tôi ngơ ngác nhìn chàng trai lạ mặt.

Đôi mắt tôi mông lung mờ ảo, đầu đau buốt không nghĩ được gì, nước mắt hoà lẫn với nước mưa, môi run run hé mở, cổ họng khàn khàn phát ra tiếng nói.

_Anh...anh...!

Bế tôi đi vào trong nhà, một lần nữa chàng trai lại lên tiếng nói chuyện với tôi.

_Cô đã ngồi ở đây bao lâu rồi?

Phòng khách chìm trong ánh sáng dịu nhẹ của bóng đèn điện nhỏ. Trong phòng không có một bóng người.

Lấy tay dụi mắt, tầm nhìn bị che khuất trong mắt tôi bắt đầu tan đi.

_Đức Hải! – Tôi bật thốt kêu lên nho nhỏ - Tại sao anh lại ở đây vào giờ này?

Vượt qua phòng khách, vòng về phía cuối phòng, Đức Hải leo lên cầu thang.

_Tại sao tôi lại không được ở đây?

Đối với câu hỏi của tôi, Đức Hải cực kì không hài lòng.

_Không...không..có gì...! – Tôi lúng túng không muốn hỏi thêm gì nữa.

Trốn tránh ánh mắt nhìn đăm đăm của Đức Hải, tôi nhắm tịt mắt lại, lông mi run run, răng cắn nhẹ vào môi.

Những giọt nước mưa đang rỏ từ tóc xuống má, xuống cổ, rồi thấm vào bộ quần áo ẩm ướt đang mặc trên người Đức Hải.

Một nửa thân người của tôi áp chặt vào ngực Đức Hải, xuyên qua bộ quần áo dính nước mưa, hơi ấm từ trong cơ thể Đức Hải truyền sang cơ thể tôi, trái tim Đức Hải đập bình ổn trong lồng ngực, hơi thở nam tính đang lan tỏa trong không khí.

Xa xa vọng lại những tiếng nước mưa rơi tí tách trên lá, rơi lộp bộp trên mái nhà và trên sân gạch. Tai tôi lắng nghe tiếng bước chân nhịp nhàng, lắng nghe nhịp đập trong trái tim Đức Hải, tự dưng lúc này tôi lại muốn ngủ một giấc.

Đồng hồ kêu tích tắc tích tắc, trời càng lúc càng trở về khuya, mưa rơi nặng hạt, gió va đập vào cánh cửa sổ quên chưa đóng khiến tôi bất giác giật mình mở mắt.

Hành lang trên lầu hai dài hun hút, thỉnh thoảng lại có một cơn gió lạnh thổi qua.

Tôi rùng mình run rẩy, nửa thân người nhích dần về phía lồng ngực ấm áp của Đức Hải. Lúc này ở bên cạnh hắn, tôi thấy mình được che chở và bảo vệ giống như một con chim bị thương đã tìm được tổ ấm cho mình.

Cánh cửa phòng ngủ được mở rộng ra hai bên.

Bên trong phòng tối om, bóng tối chập chờn lay động, những hình thù kì quái đang vươn dài cánh tay như muốn nuốt chửng lấy tôi và Đức Hải vào trong.

Tay tôi bất giác nắm chặt lấy vạt áo của hắn, miệng tôi rên lên nho nhỏ, mắt nhắm tịt lại, trái tim đập yếu ớt trong lồng ngực.

Cảm nhận được sự sợ hãi của tôi, Đức Hải vỗ về an ủi:

_Cô đừng có sợ! Tôi đang tìm công tắc đèn.

_Tạch!

Ánh sáng đèn điện tràn ngập khắp căn phòng.

Từ từ, mí mắt tôi hé mở dần dần, trong một lúc tôi vẫn không thể thích ứng kịp được với thứ ánh sáng trong suốt màu đục sữa của chiếc bóng đèn treo ở giữa phòng, lông mày tôi cau lại, mắt mờ lung mờ ảo nhìn khắp căn phòng.

Đức Hải đặt tôi ngồi ở mép giường.

_ Cô nên nhanh đi thay bộ quần áo ướt này đi, nếu không cô sẽ bị cảm lạnh.

Tôi ngược mắt lên nhìn Đức Hải.

Hắn đứng rất gần tôi, hơi thở nam tính và nóng ấm của hắn phả lên mặt tôi, hình bóng cao cao của hắn được bóng đèn điện phản chiếu nằm nghiêng trên nền gạch.

Nhiệt độ trong phòng rất lạnh, không khí căng thẳng và ngưng ngưng đang bao trùm lấy hai chúng tôi.

Tôi nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc.

_ Cảm... cảm ơn anh !

_ Cô đi thay quần áo đi !

Tôi loạng choạng đứng dậy, tay tôi nắm chặt lấy vạt áo, mí mắt sụp xuống. Cảm giác xấu hổ đang lan tỏa toàn thân.

Một cô gái mặc quần áo ướt, đứng đối diện với một chàng trai trong một căn phòng riêng tư vào lúc đêm khuya thế này sẽ rất dễ gây hiểu lầm đối với mọi người xung quanh.

_ Anh... anh cũng nên về phòng và thay quần áo đi ! - Tôi lung túng bảo hắn, mắt không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng và đang nhìn mình đắm đắm của hắn.

Đi lướt qua hắn, tôi tiến về phía tủ quần áo được kê gần sát vào tường. Mở cửa tủ, tôi chọn một bộ đồ mặc ở nhà.

Mặc dù không quay lại nhìn, tôi vẫn cảm nhận được có một đôi mắt đang dõi theo từng cử chỉ và hành động của mình. Thân hình tôi cứng ngắc, tôi luống cuống không biết mình nên làm gì vào lúc này. Tôi có nên đuổi hắn đi không ?

Quay người, tôi gượng gạo nở một nụ cười.

_ Cũng... cũng đã khuya rồi. ...anh...anh... ! - Tôi không thể nói nốt câu khi bất gặp nụ cười dịu dàng, và đôi mắt quan tâm của hắn.

Mặt tôi càng lúc càng đỏ, ý nghĩ ngưng ngưng và không tự nhiên đang bủa vây lấy tôi.

Nếu còn tiếp tục đứng ở đây, tôi sẽ tra tấn tinh thần đang hỗn loạn, và trái tim đang không ngừng tăng tốc của mình.

Từng bước từng bước, Đức Hải chậm rãi tiến về phía tôi đang đứng.

Thân hình nhỏ bé của tôi thọt lồm ở giữa Đức Hải và chiếc tủ quần áo cao hơn một mét ở phía sau lưng. Một tay Đức Hải chống vào tủ quần áo ngang qua tai tôi, tay còn lại vẫn đứt trong túi quần.

_ Cô đang sợ tôi sẽ làm gì cô đúng không ?

Trong phòng im lặng như tờ.

Tai tôi lắng nghe được tiếng nhịp đập trong lồng ngực của Đức Hải và của chính mình. Tôi sợ, rất sợ, sợ rằng tôi sẽ không thể giữ được tự chủ, sợ bản thân sẽ gục ngã trước sức hút chết người của Đức Hải.

Người con trai có vẻ bề ngoài hơn hẳn người thường, và có tính cách ngông cuồng giống như một con ngựa hoang này đã khiến tôi nhiều lúc lao đao khổ sở. Mọi quan hệ giữa tôi và hắn là gì, tôi vẫn còn chưa xác định được. Tình cảm tôi dành cho hắn, tuy không phải là tình yêu, nhưng cũng không phải là tình bạn hay kẻ thù. Tôi nhận ra tôi đã thích hắn.

Trong lúc tôi đang đau khổ vì thất tình thế này, tôi rất hoang mang và bối rối. Con đường mà tôi đang đi, không còn bằng phẳng giống như trước kia. Tiền đã không còn quan trọng với tôi nữa, tôi đã xếp nó vào vị trí sau cùng trong danh sách những việc mà tôi muốn làm.

Nhận ra tôi đang rơi vào trầm tư, Đức Hải vuốt nhẹ lên má tôi.

_ Cô đang suy nghĩ gì thế ?

Sự động chạm của Đức Hải khiến tôi giật mình, đôi mắt tôi nằm yên trong đáy mắt của Đức Hải.

_ Không... không có gì.

Tay Đức Hải lướt nhẹ trên má, rồi chuyển xuống môi tôi.

_Tôi có thể hôn cô được chứ ? – Hân khàn giọng hỏi tôi, đôi mắt đen thăm thẳm như trời đêm của hân giờ trở nên trong suốt giống như những giọt nước đang lăn tròn trên những cánh lá biếc.

Trời càng lúc càng mưa to, không khí đã lạnh thêm vài phần.

Ngoài ban công, gió đang lùa trên những chiếc lá, trên những bông hoa. Mưa đang tiếp thêm sức sống cho cây cối và hoa cỏ.

Tôi run bắn cả người, mắt mờ to nhìn Đức Hải, cổ họng thều thào phát ra tiếng nói.

_Anh...anh đừng đùa nữa được không ? Anh thừa hiểu là hai chúng ta không thể nào trở thành tình nhân được. Tôi không hề yêu anh.

Nước mắt lăn dài trên má, tôi mệt mỏi và đau khổ nhìn hân. Giờ phút này, tôi không muốn nghĩ gì cả, cũng không muốn đối diện với cuộc sống của chính mình. Tôi luôn ước sẽ có một mái nhà cho riêng mình, nhưng tôi đã quá ngây thơ khi không lường trước hết được mọi vất vả và đắng cay mà cuộc đời này mang lại cho tôi.

Tay Đức Hải buông thõng, miệng hân nhếch lên một nụ cười nhạt, khuôn mặt lạnh băng phủ một lớp sương mỏng đang kết tinh lại.

_Cô thật tàn nhẫn ! – Hân nghiêng rặng quắt nhỏ - Dù tôi có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa, có làm mọi thứ cho cô, cô cũng không để ý đến tôi. Người mà cô chọn cuối cùng vẫn là anh trai tôi.

Tôi ngây dại đứng đó, dưới ánh đèn trắng toát, tôi như người mộng du đứng đờ đẫn, mạch chạy rần rật bên tai, cột sống như bị vô số cây kim từ từ châm vào, nhói lên, đau buốt...

_Tôi đã từng rất muốn hận cô, căm ghét cô, nhưng tôi không làm được. Tôi càng cố không nghĩ về cô, tôi lại càng muốn có cô nhiều hơn.

Đức Hải lạnh lẽo nói, tay lau đi hai dòng nước mắt trên má tôi.

Nước mắt rơi càng nhiều hơn trên gò má tôi.

Nhìn cơ thể lạnh run của tôi, Đức Hải thờ dãi.

_Cô đi thay quần áo và đi ngủ đi !

Mặc dù trong lòng đau đớn, vào có bao điều muốn nói với tôi, nhưng hân đã cố gắng nén lại, cố gắng quay lưng bước ra khỏi phòng.

Khi cánh cửa phòng ngủ nặng nề được khép lại, tôi ngồi thụp xuống sàn nhà. Tôi khóc nức nở, khóc như mưa, toàn thân run rẩy bầy. Đầu tôi đau quá, tôi không biết phải làm gì, không biết phải làm sao, tôi không biết gì cả. Tôi đã làm sai hết cả rồi. Từ lúc tôi nhận lời làm bạn gái giả của hân, tôi đã vô tình làm tổn thương hân, đã phá hỏng hết tất cả mọi thứ.

Một tia sáng vừa mới xẹt ngang qua bầu trời.

Tấm rèm cửa sổ đang bay phấp phật trong gió.

Trong phòng, ngồi trên nền nhà lạnh lẽo, tôi vẫn gục mặt khóc nức nở.

Bên ngoài cánh cửa gỗ, có một chàng trai đang đứng, đáng về cô đơn và buồn khổ.

Thời gian chậm chậm trôi, một ngày mới lại sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Sáng sớm

Mây trắng bay, bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa khắp muôn nơi, từng cánh hoa đang rực rỡ khoe sắc trong sương sớm.

Trên chiếc giường màu trắng kê ở gần cửa sổ.

Một cô gái nằm nghiêng, mái tóc màu đen buông xõa trên nền gối màu trắng, đôi lông mi thanh tú giống như một bông lúa nặng hạt uốn cong thỉnh thoảng lại run lên nhẹ nhẹ, đôi môi mỏng màu hoa sen hé mở, chiếc mũi thanh tú tì trên nền gối trắng tinh, hơi thở toát lên sức sống thanh xuân đang trong thời kì nở rộ.

Trong ánh sáng dịu nhẹ của buổi sớm mai.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của cô gái gái được bao phủ bởi một lớp sương mù màu trắng nhạt, từng làn khói mỏng manh đang tan dần đi. Vẻ đẹp của cô tựa như một bức tranh thủy mặc trong những câu truyện liêu trai.

Cả đêm hôm qua, tôi không không ngủ được. Bộ quần áo dính nước mưa, tôi đã lười không buồn thay. Những cơn ác mộng thỉnh thoảng lại chập chờn trong giấc ngủ. Tôi mơ thấy lúc mình còn thơ bé, mơ được cùng bạn bè đi bắt ốc mò cua, mơ được đi thả diều trên cánh đồng còn trơ gốc dạ vào buổi chiều lộng gió. Kỉ ức ngày xưa thật đẹp, thật hồn nhiên và trong sáng, tuy rằng thiếu thốn, nhưng vẫn thấy ấm áp và vui vẻ hơn hiện tại

Gió làm lay động tấm rèm cửa sổ, không khí tươi mát đang ủa vào trong phòng.

Trên chiếc bàn gỗ nhỏ kê ở gần đầu giường, chiếc đồng hồ báo thức màu đỏ hình trái tim kêu tích tắc tích tắc, đang giục báo cô chủ nhỏ dậy lo chuẩn bị cho một ngày mới.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ánh nắng dần lên cao.

Âm thanh ồn ào và náo nhiệt đã phá vỡ đi giấc ngủ yên bình của tôi. Từ từ, mí mắt hé mở dần dần, ánh sáng lung linh màu vàng hắt qua khung cửa sổ khiến tôi nheo mắt, vầng trán thanh tú hiện lên hai lớp nhăn mờ nhạt.

Lấy tay bóp trán, từ trong cổ họng phát ra mấy âm thanh rên nho nhỏ. Tôi kiệt như một con mèo lười, không muốn động dậy cơ thể, mà chỉ thích nằm sưởi ấm dưới nắng mai.

Tầm mắt hướng đến chiếc đồng hồ màu đỏ hình trái tim luôn phát ra những tiếng kêu tích tắc tích tắc, được đặt trên chiếc bàn gỗ gần đầu giường.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã hơn 9 giờ sáng rồi.

Giật mình, Tôi vội vã vén chăn sang một bên, rồi nhanh chóng rời khỏi giường.

Cánh cửa phòng tắm nặng nề bị mở sang một bên.

Vừa đánh răng vừa soi mình trong gương. Tôi phì buồn cười khi trông thấy khuôn mặt ngái ngủ, quầng mắt thâm đen, và mái tóc rối bù xù giống như lông nhím của mình.

Tất cả cũng chỉ vì một chữ tình. Chưa được nếm được một chút hương tình yêu, tôi đã phải đau khổ rơi lệ và khóc tủi một mình. Đầu xây xẩm, loạng choạng tôi muốn khụy ngã xuống sàn nhà. Lấy tay sờ trán, trán tôi nóng quá, cơ thể tôi ngây ngây sốt.

Cố gắng lê tấm thân mệt mỏi ra phòng ngủ, tôi ngã phịch xuống giường. Chui vào chăn, tôi muốn nhắm mắt ngủ tiếp, tôi đã mệt mỏi quá rồi.

Sáng nay, không có ai vào đánh thức tôi dậy, cũng không thấy thằng bé đến làm phiền tôi như mọi khi. Không biết mọi người trong nhà đang làm gì, họ có còn nhớ đến sự có mặt của tôi trong gia đình không, hay là họ đã quên tôi rồi.

Tôi tủi thân rơi nước mắt, từng giọt từng giọt lăn dài xuống má. Không có nỗi đau nào bằng cảm giác mình đang bị bỏ rơi, và không được ai quan tâm đến. Nếu là trước đây, tôi sẽ không khóc, không buồn khô vì cô đơn, nhưng kể từ lúc Đức Tiến mang tôi sang đây, dạy cho tôi hiểu gia đình là thế nào, tôi đã không thể sống vô tình giống như ngày xưa.

Một cơn gió mang theo hơi sương lùa vào phòng.

Tôi run run kéo chăn cao lên đến cổ, đôi môi nhợt nhạt, cổ họng khô khốc, nhiệt độ trong cơ thể càng lúc càng cao, lý trí tôi đang trở nên mơ hồ.

Căn phòng vẫn im lìm chìm trong ánh sáng vàng rực của một ngày mới.

Ngoài ban công, cây cảnh, hoa lá đang rung rinh khoe sắc trong nắng. Sau cơn mưa đêm hôm qua, mọi thứ đều được hồi sinh.

_Cạch ! - Cánh cửa phòng hé mở.

Tiếng dép lê khua lẹt quẹt trên nền gạch men. Từng bước từng bước đang tiến dần về chiếc giường tôi đang nằm.

Tôi yên lặng lắng nghe, lòng thấp thỏm chờ mong người đàn ông mà tôi yêu xuất hiện trong tầm mắt mình. Tôi hy vọng, rất hy vọng người đó lắng nghe được lời khêu cần và ước nguyện của tôi. Dù người đó thương hại tôi cũng được, chỉ cần người đó chịu đến thăm tôi, quan tâm đến tôi là tôi đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Trên đời này, có mấy ai có thể trở nên hoàn mỹ, tôi không còn muốn cầu toàn nữa.

Đến gần giường, người đó dừng lại, tiếng thở dài thay thế cho tiếng lẹt quẹt của chiếc dép lê.

Hiếu kì, tôi mở mắt ra nhìn.

Trong nắng vàng, người đó xuất hiện rực rỡ như ánh nắng mặt trời. Nắng đang bao trùm lên bộ quần áo mà người đó đang mặc, lên khuôn mặt đẹp trai lạnh băng, lên mái tóc màu vàng nhạt lấp lánh như ánh sao Kim.

Tôi giật mình, mắt ngơ ngác mở to, lồng ngực tôi co thắt. Vậy là người mà tôi mong đợi đã không hề xuất hiện, còn người tôi muốn trốn tránh cứ mãi nằm trong tầm mắt tôi.

Đức Hải nhìn tôi, đôi mắt buồn thăm thẳm, chỉ có sau một đêm trông hần càng trở nên ưu sầu và cô đơn. Hần đã biến thành một thứ ảo ảnh xa vời khó nắm bắt. Hần đang đứng rất gần tôi, nhưng tôi mãi mãi vẫn không thể hiểu được hần, không thể dung nạp được tình cảm của hần dành cho tôi. Phải chăng tôi quá ích kỉ, quá vô tình nên chỉ quan tâm đến suy nghĩ và cảm giác của chính bản thân mình ?

_Cô dậy ăn sáng đi !

Đức Hải lên tiếng phá vỡ đi sự im lặng giữa hai chúng tôi, giọng hần thờ ơ lạnh lẽo hết như nước mưa hòa lẫn với sương đêm.

_Tôi...tôi không đói ! – Tôi thều thào đáp lại lời hần, thanh âm nhỏ bé vắng vắng đập trong vách núi, bị vực sâu đen ngòm nuốt trọn.

_Cô đã ngủ mất nửa ngày. Ngủ nhiều không tốt cho sức khỏe. – Đức Hải cau mày nhìn tôi, hần không hài lòng khi trông thấy điệu bộ mệt mỏi và uể oải của tôi.

Tôi gượng gạo nở một nụ cười, mặt đỏ gay vì sốt, đầu càng lúc càng nặng.

_Tôi...tôi rất buồn ngủ...anh...anh đi đi...tôi không muốn dậy vào lúc này.

Nói xong, tôi nặng nề nhắm mắt lại. Tôi không có dũng khí đối diện với hần, cũng không dám nhìn hần thêm một lúc nào nữa, tôi thấy có lỗi với hần.

Không hiểu nổi đau trong lòng hần, có nhiều như nỗi đau trong lòng tôi không, nhưng mà tôi vẫn cảm nhận được một phần cảm giác thống khổ khi yêu mà không được người mình yêu đáp lại. Tôi và hần đều là người đến sau, trong khi tôi trao trọn tình yêu của mình cho Đức Tiến, hần lại coi tôi là người thế thân cho vợ hần, Đức Hải yêu tôi nhưng tôi không thể đáp lại tình yêu của hần. Thôi thì, tôi và hần coi như có duyên mà không có phận, tôi đành phải sống tàn nhẫn và vô tình với hần, tôi không muốn làm khổ hần, cũng như không muốn làm khổ chính bản thân mình.

Nắng đã lên cao, căn phòng tràn ngập ánh nắng của mặt trời.

Đức Hải chú ý đến khuôn mặt đỏ gay của tôi.

_Khánh Băng ! Khánh Băng ! Cô không sao chứ ?

Tôi ú ớ trong miệng, mí mắt nặng trĩu. Tôi rất muốn mở mắt ra nhìn hần, mỉm cười với hần và nói rằng mình không sao nhưng tôi không làm được.

_Khánh Băng !

Thấy tình trạng sức khỏe của tôi không được khỏe mạnh giống như bình thường, Đức Hải ngập ngừng chạm tay vào trán tôi.

Người tôi giờ giống như một cái lò lửa.

_Nóng quá ! – Đức Hải hốt hoảng kêu lên. – Cô đã dầm nước mưa vào tối hôm qua bao lâu, mà đến nông nỗi này ?

Tai tôi ong ong, những bánh xe nặng nề đang xay ù ù bên tai tôi. Đầu tôi đang có hàng vạn hàng nghìn những nhát búa đánh mạnh vào.

_Cô nằm yên ở đây, để tôi đi gọi người.

Đi ra đến cửa phòng, Đức Hải quay lại nhìn tôi. Trong một thoáng, suy nghĩ của hần đã hoàn toàn biến chuyển. Hần lo lắng cho tôi, nhưng lại không muốn tôi ở đây để dưỡng bệnh.

Bước nhanh đến gần giường, vén chăn sang một bên, hần bế tôi lên.

Tôi yếu ớt mở mắt ra nhìn hần, miệng thều thào mấp máy.

_Anh...anh...muốn gì ?

_Đưa cô đến bệnh viện ! – Vừa đi Đức Hải vừa trả lời tôi, đôi mắt thương xót của hần không rời khỏi khuôn mặt vì sốt mà đỏ gay của tôi.

Tôi gất gao nắm chặt lấy vạt áo của hần.

_Không...không cần đâu...Tôi...tôi không muốn đi bệnh viện.

_Cô đừng ương bướng nữa, cô không thấy mình đã sốt đến thần trí mơ hồ rồi sao.

Đức Hải bế tôi đi xuống lầu.

Hai chị giúp việc cùng thằng bé kinh ngạc nhìn hai chúng tôi.

Đang ngồi trên ghế sofa, thằng bé vội đứng dậy, nó tiến nhanh về phía hai chúng tôi, miệng hỏi.

_ Có chuyện gì thế hả chú ? Chị Khánh Băng bị làm sao thế ?

_ Cô ấy bị sốt, chú định đưa cô ấy đến bệnh viện.

Hai chị giúp việc nghe Đức Hải nói sơ qua về tình hình bệnh tình của tôi, hai chị cuống lên.

_ Sao cô ấy lại bị sốt ? – Chị Lê lẩm bẩm hỏi nhỏ trong miệng.

_ Nếu thế, cậu hãy nhanh đưa cô ấy vào bệnh viện đi ! – Chị Phương sốt ruột giục Đức Hải.

Thằng bé chạy theo Đức Hải.

_ Chú có thể cho cháu đi cùng chú đến bệnh viện được không ?

Sợ Đức Hải từ chối không cho mình đi, thằng bé nói thêm.

_ Cháu sẽ không làm gì đâu, đến bệnh viện cháu sẽ ngoan ngoãn ngồi im một chỗ. Chú cho cháu đi chú nhé, nếu phải ở nhà cháu sẽ không yên tâm.

Đức Hải đang lo lắng cho tôi, nên không còn tâm trí để ý đến chuyện khác.

_ Thôi được rồi, nhưng cháu phải hứa nhớ là không được quậy phá và đi lung tung.

_ Cháu hứa ! – Thằng bé vui mừng nói ngay.

Hai chị giúp việc mở cổng cho Đức Hải và thằng bé.

Chiếc xe mui trần màu đỏ của Đức Hải đang đậu trước cổng.

Cẩn thận đặt tôi ngồi lên xe, lấy áo khoác đắp lên người tôi, Đức Hải nhắc thằng bé ngồi ở hàng ghế sau.

_ Cô ấy sẽ không sao chứ ? – Chị Phương sụt sịt hỏi.

_ Cô ấy sẽ không sao đâu.

Đức Hải mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng bên ngoài hắn vẫn cố trấn tĩnh và tỏ vẻ như không có chuyện gì quá nghiêm trọng.

Chiếc xe phóng vút đi, hai chị giúp việc đứng trước cổng nhìn theo.

Tôi nửa tỉnh nửa mơ, đầu dựa ra sau ghế, cả cơ thể đau như ai dằn. Nếu tối hôm qua, tôi thay bộ quần áo ướt ra khỏi người, tôi sẽ không bị sốt cao. Bây giờ, dù tôi có hối hận cũng đã muộn mất rồi.

Thằng bé lay nhẹ vào vai tôi.

_ Chị Khánh Băng !

Tôi mệt mỏi không thể mở miệng ra để trả lời thằng bé.

Đức Hải nhắc nhở thằng bé.

_ Cháu hãy để cho cô ấy ngủ, cô ấy hiện giờ rất mệt mỏi, cô ấy sẽ không thể trả lời cháu đâu.

_ Cháu biết, nhưng thấy chị ấy vật vờ giống như một khúc cây, cháu lại sợ chị ấy sẽ mê man không tỉnh.

Đức Hải tái mét mặt, đôi mắt hốt hoảng nhìn tôi, tay siết chặt vào vô lăng tay lái.

Trên đường đến bệnh viện, hai chú cháu căng thẳng quan sát tôi, cả hai đều lo lắng cho tôi.

Ngồi trên ghế xe, tôi rất cảm động, nước mắt bất giác lăn dài trên má. Dù nỗi đau trong lòng vẫn chưa hề vơi, nhưng tình người ấm áp của cả hai đã xoa dịu đi một phần nào đó cô đơn trong lòng tôi.

Đến bệnh viện, Đức Hải nhanh chóng hỏi thúc bác sĩ và y tá tiến hành khám bệnh và tiêm thuốc cho tôi.

Giọng nói cao và trầm của hắn vang khắp hành lang của bệnh viện, khiến mọi người xung quanh chú ý đến hắn. Họ tò mò và hiếu kì nhìn hắn. Lúc đầu họ không nhận ra hắn là ai, nhưng ngay sau đó họ phát hiện ra hắn là minh tinh Trương Đông Hải.

Họ sung sướng hét gọi tên hắn, vây lấy hắn vào giữa, họ chụp ảnh, đặt cho hắn nhiều câu hỏi, xin chữ kí của hắn.

Đức Hải phiền chán và bức mình nhìn đám đông đang vây quanh lấy mình. Ngay lúc này, hắn rất muốn mình chỉ là một người bình thường, tâm trạng hắn đang rối bời, đang hỗn loạn, hắn không còn tâm trí để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

Thằng bé sợ hãi nắm chặt lấy tay của hắn, mắt nó đề phòng nhìn đám đông đang vây quanh lấy nó và Đức Hải vào giữa.

Đức Hải đưa ngón trỏ lên miệng, hắn “suyt” một tiếng.

Đám đông đang ồn ào, lập tức trở nên tĩnh lặng, mệnh lệnh của hắn giống như thánh ban chiếu chỉ.

_ Mọi người có thể im lặng được không ? Vợ chưa cưới của tôi, đang được bác sĩ và y tá khám bệnh ở trong kia.

Lập tức, đám đông hiểu được nguyên nhân vì sao hắn lại muốn họ giữ im lặng và đừng làm ồn.

Vì tôn sùng hắn, kính hắn như thần, họ đưa mắt bảo nhau nên tôn trọng sự nghỉ ngơi của tôi.

Khỏe môi hắn nhếch lên, khuôn mặt hắn lạnh lùng nhìn bọn họ. Trong mắt hắn, họ chẳng qua chỉ là một đám đông phiền nhiễu và không có một chút giá trị. Hắn chỉ làm việc mà hắn thích, hắn không bao giờ coi trọng sự hữu danh vô thực mà người khác mang lại cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Tôi ngủ đến hơn ba giờ chiều mới tỉnh dậy, đầu tôi nặng trĩu, cơ thể đau nhức, môi khô nứt nẻ, cổ họng khô khốc, tôi rất muốn uống nước. Chỉ nằm trên giường bệnh có nửa ngày, tôi lại tưởng mình đã nằm liệt giường ba tháng.

_ Hay quá ! Chị đã tỉnh lại rồi ! – Thằng bé sung sướng reo lên.

Tôi mờ mịt quay sang nhìn thằng bé.

_ Cô đã tỉnh rồi sao ? – Đức Hải quan tâm hỏi tôi.

Lúc này, tôi mới biết được trong phòng ngoài tôi và thằng bé, còn có cả Đức Hải.

_ Tôi đã ngủ mất bao lâu rồi ? – Tôi thều thào hỏi.

_ Cô đã ngủ được hơn sáu tiếng.

Tay bóp chân, đầu tôi mơ hồ cố nhớ lại chuyện xảy ra vào sáng nay.

Nhìn căn phòng bệnh toàn màu trắng, và đượm nồng mùi thuốc sát trùng, tôi nhăn mặt.

_ Tại sao tôi lại đang ở trong bệnh viện ?

_ Cô bị sốt cao, nên tôi đã đưa cô vào đây.

Tôi vén chăn sang một bên, tay chống xuống nệm.

Nhìn ra được ý định muốn ngồi dậy của tôi, Đức Hải vội đỡ lấy tôi, rồi nâng tôi ngồi dựa vào thành giường.

_ Tôi muốn về nhà. – Tôi suy yếu nói ra yêu cầu của mình.

_ Không được ! – Đức Hải dứt khoát đáp – Cô đang bị bệnh, cô cần phải ở đây để bác sĩ và y tá chăm sóc.

_ Tôi không muốn ở lại đây, tôi ghét bệnh viện.

_ Nếu cô ghét bệnh viện, cô nên nhanh chóng đường bệnh cho mau khỏe để về nhà.

Tôi bực mình nhìn Đức Hải. Nghe hắn nói, tôi thấy mình chẳng khác gì một đứa trẻ con đang làm nũng khi ốm đau.

_ Tôi thật sự không sao đâu, chỉ hơi bị sốt nhẹ thôi.

_ Cô đừng nói nhiều nữa, tôi bảo cô ở lại đây thì cô hãy nghe lời đi.

Đặt tay lên trán tôi, hắn nhẹ giọng hỏi.

_ Cô có muốn ăn gì không ?

Tôi lắc đầu đáp.

_ Tôi không muốn ăn gì cả. Anh cho tôi về nhà đi !

Đối với yêu cầu vô lý của tôi, Đức Hải cực kì không hài lòng.

_ Cô có biết cô sốt hơn 40 độ C không, mà cô cứ nằng nặc đòi về. Nếu tôi không sớm phát hiện ra cô bị sốt, cô có thể bị hôn mê bất tỉnh. Đừng ương bướng nữa, nghe lời tôi ở lại đây đường bệnh đi.

Thằng bé phụ họa theo Đức Hải.

_ Chú Đức Hải nói đúng đó chị ! Chị ở lại đây đường bệnh đi, khi nào chị khỏi em sẽ xin chú ấy cho chị được xuất viện.

Tôi mở to mắt nhìn chú cháu nhà họ Trương. Tôi rất muốn cười to vì cách nói của thằng bé, hình như nó đã đề cao Đức Hải quá rồi. Thằng bé cho rằng Đức Hải là chủ nhân của bệnh viện này chắc, nếu tôi không muốn ở lại đây, thì ai có thể giữ lại được tôi.

Nhìn khuôn mặt phụng phịu, giận dỗi của tôi, Đức Hải vỗ về.

_ Đừng có giận dỗi nữa ! Cô đã nhịn ăn gần cả ngày hôm nay, cô có muốn ăn gì không ?

_ Tôi... tôi không muốn ăn !

Cổ họng tôi đắng chát, ốm đau khiến khẩu vị của tôi mất hẳn. Chỉ cần nghĩ đến thức ăn, là tôi lại thấy dạ dày nôn nao muốn nôn.

_ Không ăn gì, cô làm sao có thể nhanh khỏi bệnh. Cô muốn nằm ở đây một tháng chứ gì ?

Đức Hải nói chuyện với tôi, chẳng khác gì đang nói chuyện với một hài tử mới lớn.

Tôi vừa bực mình, vừa buồn cười muốn mắng hắn một trận.

Tôi dù thật sự là một đứa trẻ con, hắn cũng phải chờ một chỗ trống cho tôi chui xuống chứ ?

_ Tôi không cảm thấy đói.

Tay tôi run run chạm vào chiếc cốc nước ở trên chiếc bàn gỗ kê ở gần đầu giường.

Đức Hải nhanh chóng lấy giúp tôi.

_ Cảm... cảm ơn !

Tôi ngượng ngùng đón lấy cốc nước. Cho lên môi, tôi nhấp từng ngụm nhỏ. Nước đã giúp tôi thấy khá hơn nhiều, cổ họng tôi không còn khô khốc nữa.

_ Cộc ! Cộc !

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, khiến tôi, thằng bé và Đức Hải giật mình nhìn ra cửa.

_ Vào đi ! – Đức Hải lên tiếng.

Hai chị giúp việc mở cửa, rồi bước vào trong.

Tôi rất vui và cảm động, khi được hai chị đến thăm.

Chị Phương và chị Lê mỉm cười chào ba chúng tôi.

_ Em thấy trong người thế nào rồi ? – Chị Lê dịu dàng hỏi tôi.

_Em thấy khá hơn rồi. – Tôi mỉm cười đáp lại lời chị nói.

_Em chịu khó nghỉ ngơi và tỉnh dưỡng cho mau khỏe, mới có nằm viện nửa ngày mà trông em hốc hác và xanh xao quá.

Mắt tôi đỏ hoe, mũi tôi nghèn nghẹn. Từ lúc sống tại nhà Đức Tiến, tôi đã được gặp những con người tốt bụng và thân thiện. Nhờ có họ, tôi đã có cảm giác mình đang có một gia đình.

Chị Phương nắm lấy tay tôi.

_Chị đã nấu cháo, em có muốn ăn không ?

Tôi định lắc đầu cự tuyệt, nhưng khi nhìn vào đôi mắt lo lắng và quan tâm của hai chị, và khuôn mặt trầm trọng của Đức Hải, tôi lại không thể cất nổi nên lời, cuối cùng tôi gật đầu đồng ý.

_Vâng, cảm ơn chị.

Chị Phương và chị Lê vui mừng, lấy cháo cho tôi ăn.

Đức Hải mỉm cười hài lòng, khuôn mặt hần đã xuất hiện mấy tia sáng ấm áp.

Thằng bé ngồi trên mép giường, nó cười vui vẻ với tôi.

Mắt tôi ươn ướt, lòng tôi xốn xang. Tôi chưa từng có người thân, chưa từng được nhiều bạn bè thăm hỏi khi tôi ốm đau, nhưng ngày hôm nay, trên một đất nước xa lạ, tôi đã không còn cô đơn và lạc lõng nữa.

Chị Lê bung bát cháo trên tay, múc một thìa cháo, chị nhẹ giọng bảo tôi.

_Ăn đi cho nóng !

_Đề...để em tự ăn được rồi !

Tôi xấu hổ đỏ mặt, tôi không quen được người khác hầu hạ đến tận răng thế này.

_Ăn đi, đừng ngại ! Em đang bị ốm, chị bón cháo cho em ăn thì có sao đâu ?

_Ồ, dạ...! – Tôi lúng túng, tay nắm chặt lấy mép chăn.

Đức Hải cầm lấy bát cháo trên tay Chị Lê.

_Để tôi bón cho cô ấy ăn.

Tôi sững sờ mở to mắt nhìn hần. Tôi không dám tin những gì mà mình vừa mới nghe được.

Hần..hần có đùa tôi không ? Tại sao hần lại có ý nghĩ kì cục là muốn bón cháo cho tôi ăn ?

Chúa ơi ! Chắc là tôi điên mất, giả làm bạn gái của hần đã khiến tôi tham lam rồi, nay còn để hần bón cháo cho tôi ăn, tôi làm sao có thể chịu đựng nổi.

Trong phòng im lặng như tờ.

Hai chị giúp việc, cùng với thằng bé đều ngo ngác nhìn hần.

Chị Lê và chị Phương hiểu rõ mối quan hệ phức tạp giữa tôi và hần, nên họ không phản đối việc hần muốn bón cháo cho tôi ăn.

Thằng bé mắt giục cợt nhìn tôi, hình như trong mắt nó tôi chẳng khác gì một đứa con nít, nên mới phải để người khác bón cho ăn.

Tôi vội xua tay bảo hần.

_Không...không cần...tôi...tôi có thể tự ăn được.

Tay tôi vrun ra, tôi muốn đón lấy bát cháo trên tay hần.

Đức Hải xa xăm mặt, mắt hần nghiêm khắc nhìn tôi.

_Cô ngồi im ở đấy đi !

Hần chiếm ngay chiếc ghế mà chị Lê vừa mới đứng lên.

Múc một thìa cháo, hán chìa trước mặt tôi.

Mặt tôi giờ đỏ gay như gấc chín, lòng tôi không ngừng gào thét.

Được hán chăm sóc và quan tâm thế này, tôi rất cảm động. Nhưng trời ạ ! Hán có cần làm quá đến mức độ này không ?

Thằng bé thích thú nhìn tôi, mắt nó không cần che dấu vẻ giễu cợt dành cho tôi.

Hai chị giúp việc che miệng cười thầm.

Tôi xấu hổ quá độ, ngay lúc này, tôi muốn tìm ngay một khe nê rồi chui xuống.

_Nào, há miệng ra !

Đức Hải không thèm quan tâm đến cảm giác xấu hổ của tôi, hán một mực muốn bón cháo cho tôi ăn bằng đũa.

Tôi nhắm mắt, miệng méo xệch, người tôi run run vừa vì tức giận vừa ngại ngùng không dám nhìn ai.

_Nếu chị ấy không ăn, chú để cháu bón cho chị ấy ăn thay chú.

Thằng bé trêu ghẹo tôi, miệng nó cong lên thành một nụ cười.

Tôi nghiêng răng nhìn thằng bé. Nếu tôi khỏe mạnh, và không sợ mọi người ở đây chê cười, tôi đã xông lên và dạy cho thằng bé hay coi thường tôi một trận rồi.

_Cô muốn tự mình ăn, hay là tôi phải cưỡng ép cô mới chịu ăn ?

Tôi tức giận nghĩ thầm, đây chẳng phải cưỡng ép thì là gì ? Người ta đã không muốn, mà còn cứ cố ép người ta phải ăn mãi ?

Lợi dụng cơ hội tôi mở miệng ra định nói gì đó, hán dứt ngay một thìa cháo vào miệng tôi.

Tôi ghen hòng trợn mắt nhìn hán, mặt tôi từ đỏ bừng biến thành đỏ rực như lửa vì giận.

Hai chị giúp việc không nhịn được cười trước cảnh bón cháo của hai chúng tôi.

Đứng ở giữa phòng, họ bịt chặt miệng, mắt họ nheo lại, còn hơi thở phập phồng. Nếu không phải vì có mặt Đức Hải ở đây, thế nào họ cũng đã cười thành tiếng rồi.

Thằng bé chống tay vào cằm, nó chăm chú nhìn tôi và Đức Hải, nụ cười nửa miệng của nó không bao giờ dứt.

Đôi mắt thằng bé long lanh rực sáng, hình như nó đang suy nghĩ và tính toán điều gì đấy, nên thỉnh thoảng mắt nó lại ánh lên những tia nhìn lạ thường.

Người khổ nhất ở đây là tôi. Chẳng những không thể từ chối được sự cưỡng ép của Đức Hải, tôi còn phải ngoan ngoãn ăn từng thìa cháo do hán bón.

Hu hu hu ! Tôi muốn khóc to vì sợ.

Giờ tôi mới hiểu, Đức Hải dù có đối xử tốt với tôi, tôi cũng phải hoảng hốt mà tránh xa.

Không hiểu do tâm trạng tôi đang vui, hay là do tôi cảm động trước tấm lòng của mọi người dành cho mình, nên tôi đã cố gắng ăn hết bát cháo do Đức Hải bón, uống số thuốc do hán đưa, và ngoan ngoãn đi ngủ theo lời yêu cầu của hán.

Cảm giác được người khác quan tâm chăm sóc thật ấm áp và hạnh phúc, những giọt nước mắt chan chứa đầy tình người đã không ngừng lăn dài trên má tôi.

Dù người đàn ông mà tôi yêu, vẫn chưa thấy xuất hiện, nhưng nhờ có họ, tôi đã phần nào nguôi ngoai đi những mất mát và tổn thương trong lòng.

Từng giây từng phút từng giờ, tôi đều mong ngóng, đều gọi thầm tên của Đức Tiến, đều cầu mong hán nhanh đến thăm tôi.

Tôi nhớ hán quá, đau khổ quá ! Tôi biết phải làm sao bây giờ ? Tôi có nên hy vọng vào tình cảm của hán dành cho tôi không, hay là tôi nên quên hán đi ?

Đức Hải ngồi im lặng bên cạnh tôi, đôi mắt đen thẫm thẫm như trời đêm của hán nhìn tôi không rời mắt.

Tay hán siết chặt lấy tay tôi, hán cảm nhận được suy nghĩ trong đầu tôi, cũng đoán được ước muốn của tôi lúc này là gì ?

Lòng hán cũng đau đớn và thống khổ không khác gì tôi.

Cảm giác yêu mà không được yêu thật không dễ chịu gì.

Trong giấc ngủ chập chòn, tôi nghe được thở dài náo nức và một mối của hân, cảm nhận được bàn tay nóng ấm của hân đang siết lấy tay tôi.

Tôi thì thăm hàng vạn hàng nghìn câu xin lỗi hân, tôi mong hân có thể tha thứ cho tôi, cũng mong hân có thể tìm được một người con gái yêu hân thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Hai ngày trôi qua, tôi ốm yếu nằm ở trên giường bệnh.

Là một cô gái khỏe mạnh, ưa hoạt động và ưa quậy phá, nay chỉ có thể đi loanh quanh ở trong phòng bệnh, ăn uống đều có người hầu, đi đâu hay làm gì cũng phải báo cáo và nhận được sự cho phép của Đức Hải, tôi thấy tù túng, khó chịu.

Ban đêm tôi khóc thầm một mình, giọt nước mắt lăn dài trên má, lòng đau đớn không ngừng gọi thầm tên của Đức Tiến.

Tôi không hiểu, thật sự không hiểu, tại sao tôi đã bị ốm hai ngày rồi, mà hân không chịu đến thăm tôi, cũng không gọi điện thoại thông báo một tiếng với tôi rằng hân đang bận làm việc, hay phải đi xa nên không thể đi được.

Chỉ cần hân nói cho tôi rõ lý do vì sao, tôi sẽ không hận và không thất vọng vì hân nhiều như thế này.

Tôi đã khóc, khóc rất nhiều. Tôi không thể ngủ được, lúc nào cũng nghĩ về hân, cũng tự hỏi bản thân mình đã làm gì sai, mà hân lại không thêm chú ý đến sự sống chết của tôi.

Chẳng lẽ, hân thật sự không cần tôi nữa, cũng không còn thích tôi nữa ? Nay vợ hân về rồi, nên hân muốn quay lại với cô ấy.

Ngồi trên giường bệnh, tôi ngẩn ngơ ngắm quang cảnh ở bên ngoài.

Nhìn những đám mây trắng đang bay lững lờ trên bầu trời, tôi đã ví mình giống như một con chim nhỏ đang bị nhốt trong lồng. Tôi không còn tự do để làm những gì mà tôi thích nữa.

Quá tập trung vào suy nghĩ của bản thân, nên tôi không hay là có một người vừa mới mở cửa bước vào phòng.

Bước chân của người đó rất nhẹ, đáng vẻ cô đơn và ưu phiền.

Thấy tôi ngẩn ngơ ngắm cảnh đến quên cả hiện tại, khuôn mặt người đó trầm xuống, đôi mắt buồn bã nhìn tôi như sợ tôi sẽ tan biến vào khoảng không trước mặt.

Đến gần cửa sổ, người đó dừng lại.

Cảm nhận được hơi thở, và mùi nước hoa trên cơ thể của một người đàn ông đang đứng ở gần mình, tôi lúc này mới giật mình ngược mắt nhìn người đó.

_Chào... chào anh ! - Tôi gượng gạo nở một nụ cười.

Đức Hải chậm chậm quay lại nhìn tôi.

Hân im lặng không lên tiếng, hân nhìn sâu vào đôi mắt đỏ hoe vì khóc của tôi.

Một lúc lâu sau đó, hân mới lên tiếng.

_Cô đã khóc ?

Tôi cụp mắt xuống, nụ cười trên môi tôi vụt tắt.

_Cô nhớ anh trai tôi nhiều đến thế kia à ?

Hân đau khổ hỏi tôi, thanh âm lạc lõng bơ vơ.

Tôi không thể trả lời hân, cũng không biết nói gì mới phải.

Nhìn người mà mình yêu ngày ngày xuất hiện trong tầm mắt của mình, nhưng lúc nào cũng nhớ cũng mong ngóng về một người đàn ông khác, có lẽ hắn đã đau đớn và khổ sở nhiều lắm.

Tôi đã sát muối nhiều vào nỗi đau trong lòng hắn rồi, tôi không thể khiến hắn bị tổn thương và đau đớn hơn nữa.

Tôi rất muốn mình biến mất, hay ít ra có thể rời khỏi đây. Nếu tôi có thể làm được thế, mọi chuyện đều có thể được giải quyết.

Đức Tiến có yêu tôi không, tôi vẫn còn chưa biết rõ. Tôi luôn hy vọng vào tình cảm của hắn, để rồi phát hiện ra một sự thật phũ phàng rằng, hắn chỉ coi tôi là người thế thân của vợ hắn.

Còn Đức Hải, tôi có thích, nhưng không phải là yêu.

Phải đối diện với Đức Hải hàng ngày, được hắn quan tâm và chăm sóc tôi rất cảm động, tôi rất muốn có thể trở thành bạn tốt của hắn, nhưng thấy hắn u buồn, tôi không thể chịu đựng được.

Mấy ngày hôm nay, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ tôi nên biến mất, tôi nên trở về Việt nam, tôi nên trả lại cuộc sống yên bình cho anh em nhà họ Trương.

Đức Hải ngồi xuống mép giường, tay hắn nâng cằm tôi lên.

_ Cô lại muốn làm gì nữa ?

Mắt tôi đỏ hoe, tôi nghẹn ngào muốn khóc. Tôi khổ tâm quá !

Đức Hải thở dài, tay hắn lau đi hai dòng lệ trên má tôi.

_ Sao cô hay khóc như thế ? Tôi còn nhớ trước kia cô hay cười lắm kia mà.

_ Xin... xin lỗi...!

_ Cô không cần phải xin lỗi, cũng đừng cảm thấy có lỗi với tôi. – Đức Hải dịu dàng vỗ về an ủi tôi – Tất cả đều là do tôi tự nguyện, tôi yêu đơn phương cô.

Tôi bật khóc nức nở, càng nghe hắn nói tôi càng thấy khổ sở.

Đức Hải vỗ nhẹ lên vai tôi, hắn kéo tôi vào lòng.

_ Cô đừng khóc nữa có được không ? Nhìn cô khóc, lòng tôi đau như cắt. Tôi không muốn nhìn thấy người con gái mình yêu phải khóc và rơi lệ vì tôi.

Tôi khóc thút thít trong vòng tay hắn, mắt tôi nhắm lại, mũi tôi cay cay.

Tiếp xúc càng nhiều với Đức Hải, tôi càng hiểu hắn nhiều hơn. Hắn là một kẻ ngoài lạnh trong nóng, hắn không sống bất cần đời như tôi đã lầm tưởng, hắn luôn biết cách quan tâm và lo lắng đến người thân của mình.

Tôi đã khóc trong lòng hắn rất lâu, nước mắt tôi làm ướt đầm ngực áo của hắn.

Mọi ngôn từ giữa tôi và hắn không còn ý nghĩa nữa, chúng tôi hiểu nhau, biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

Hai chúng tôi tuy không thể đến với nhau, nhưng tình cảm trong sáng và thuần khiết dành cho nhau vẫn không bao giờ mất.

_ Cách !

Cánh cửa phòng hé mở, từ bên ngoài Đức Tiến bước vào phòng đúng lúc hai chúng tôi đang ôm nhau.

Đức Hải và tôi ngồi quay lưng lại với Đức Tiến, nên không phát hiện ra sự có mặt của hắn ở trong phòng.

Đức Tiến xa xăm mắt nhìn hai chúng tôi, môi hắn mím chặt, còn mắt hắn đỏ rực lửa.

Bộ quần áo mặc trên người hắn cũng không được chỉnh tề và chín chu giống như hàng ngày, mái tóc hắn rối bù vì gió, còn khuôn mặt mệt mỏi và hốc hác, hai hôm nay hắn không thể ngủ được.

Tay hắn nắm chặt, hắn dục bước muốn đi ngay ra khỏi phòng để khỏi phải chứng kiến cảnh ôm ấp của hai chúng tôi, nhưng hắn không làm được.

Hắn đứng chôn chân một chỗ, hắn trừng trừng nhìn chúng tôi không rời mắt, cuối cùng hắn cũng lên tiếng.

_ Hai người đã ôm nhau đủ chưa ?

Hắn nghiêng răng quắt nhỏ, thanh âm giống như một con thú đang bảo vệ lãnh thổ và vợ con của mình.

Đức Hải và tôi giật mình buông nhau ra.

Tôi kinh hoàng nhìn Đức Tiến đang đứng ở giữa phòng, cơ thể tôi đông cứng, nước mắt tuôn như mưa.

Đức Hải cố nén nỗi đau đớn đang giằng xé ở trong lòng, hấn loạn choạng đứng lên.

Hắn hiểu, một khi Đức Tiến đã chịu xuất hiện, tôi sẽ không còn là của riêng hắn nữa, ngay cả cơ hội chăm sóc cho tôi cũng gần như không có.

_Anh đã về ?

Đức Hải nhếch mép lạnh lùng hỏi Đức Tiến.

Đức Tiến không trả lời Đức Hải, hấn nhanh chóng tiến đến chỗ tôi đang ngồi.

_Anh nghe nói, em bị ốm ?

Tôi không thể mở miệng trả lời hắn, cũng không biết phải nói gì.

Hắn đột nhiên biến mất hai ngày, hôm nay hấn xuất hiện, rồi đặt cho tôi một câu hỏi thừa thãi.

Hắn có hiểu hấn đang nói gì không ? Nếu tôi không bị ốm, tôi nằm viện để làm gì ?

Tôi vẫn còn giận và hận hấn, nên tôi không thể dễ dàng tha thứ cho hấn.

Đức Tiến chẳng những không hiểu bản thân mình đã làm sai điều gì, đã gây tổn thương cho tôi nhiều như thế nào, hấn lại cho rằng tôi tiếc nuối giây phút được Đức Hải ôm vào lòng và vỗ về, nên hấn đã chua chát hỏi tôi.

_Anh nên đi đúng không ?

Đức Hải đút hai tay vào túi quần, đôi mắt hấn đau khổ nhìn tôi và Đức Tiến. Hấn đang cố tìm kiếm, một chút tia hy vọng nhỏ nhoi vào tình cảm của tôi, nhưng kể từ lúc Đức Tiến xuất hiện, trong đáy mắt tôi chỉ có Đức Tiến, tôi đã hoàn toàn quên mất Đức Hải.

Mắt tôi vương đầy lệ, từng giọt từng giọt lăn dài trên má.

Đức Tiến luống cuống vội lau đi dòng lệ trên má tôi.

_Anh...anh xin lỗi...xin em đừng khóc nữa.

Bỏ mặc Đức Hải đứng một bên, Đức Tiến ôm lấy tôi vào lòng.

Tôi vùi mặt mình vào ngực hấn.

Đã lâu lắm rồi, tôi mới có cảm giác mình đang được yêu, đang được hấn quan tâm và lo lắng.

Tôi biết mình ích kỉ và vô tình khi chỉ quan tâm đến cảm giác của bản thân mình, mà không để ý đến cảm giác của Đức Hải.

Tay tôi buông thõng, tôi vừa khóc vì đau khổ, vừa khóc vì tủi thân.

Hạnh phúc mà tôi đang có không còn trọn vẹn nữa. Tôi đã nợ ân tình của một người, biết mình không thể đáp lại được tình cảm của người đó, càng khiến tôi khó chịu và buồn phiền nhiều hơn.

Đức Hải lặng lẽ nhìn hai chúng tôi.

Đôi mắt hấn thất thần tựa như một kẻ mộng du đang đi trong màn đêm đen kịt, lồng ngực hấn đau đớn như có ai đang xé, ai đang cào.

Đứng nhìn chúng tôi một lúc. Từ từ, chậm chạp hấn đi từng bước ra khỏi phòng.

Trong ánh nắng vàng rực của mặt trời.

Vóc dáng hấn cao cao đồ dài nghiêng trên nền gạch men.

Cánh cửa phòng mở ra, rồi lại đóng lại.

Trong phòng chỉ còn lại tôi và Đức Tiến.

Đức Tiến ôm siết lấy tôi vào lòng, tay hấn vỗ nhẹ vào lưng tôi.

Cơ thể tôi run rẩy bầy, nước mắt lạnh lẽo rơi xuống gò má nhợt nhạt xanh xao vì đau ốm.

Tôi khổ sở quá !

Tôi không biết phải làm gì bây giờ ?

Tôi đã từng mong ngóng Đức Tiến trở về, luôn gọi thầm tên hắn từng đêm, trong đầu tôi lúc nào cũng có hàng trăm hàng nghìn thắc mắc muốn hỏi hắn, nhưng khi đối diện với hắn, tôi lại không biết phải bắt đầu hỏi hắn từ đâu.

Nước mắt cũng dần dần cạn khô, nỗi đau trong lòng tôi cũng dần nguôi ngoai, tôi không còn khóc nữa.

_Anh...anh xin lỗi...em có thể tha thứ cho anh được không ?

Đức Tiến luôn miệng nhắc lại câu nói đó với tôi.

Tôi sứt sứt không đáp.

Thật lòng, tôi rất muốn tha thứ cho hắn, muốn bỏ qua mọi chuyện cho hắn, nhưng tôi không làm được.

Tôi tuy không phải là một kẻ cố chấp, nhưng ai cũng có lòng tự trọng của riêng mình. Có mấy ai khi phát hiện bị người khác lừa dối và lợi dụng mình, có thể đơn giản nói tha thứ là có thể tha thứ được không ?

Đức Tiến nhẹ nhàng đẩy tôi ra, hai tay hắn nắm hờ lấy vai tôi.

_Em nói gì đi chứ ? Em có tha thứ cho anh không ?

Hắn đau khổ hỏi tôi, thanh âm khàn đặc.

Tôi cúi đầu, tay quệt nước mắt.

_Anh xin em, xin em hãy nói gì đi !

_Em...em không biết !

Tôi thều thào lên tiếng, thanh âm thút thít nghẹn ngào.

_Anh...anh...!

Đức Tiến bối rối vuốt tóc, hắn khổ sở không biết nói gì hơn ngoài câu xin lỗi.

_Em...em đừng giận anh có được không, anh biết anh sai rồi.

Tôi ngược đôi mắt đầy lệ lên nhìn hắn.

Vào giây phút này, tôi rất muốn nói câu: “Em không trách anh !”, nhưng bức ảnh cưới của hắn và Kim Loan lại hiện lên trong đầu tôi, khiến miệng tôi hé ra rồi lại đóng lại, tôi nghẹn họng không thể nói thêm được câu gì.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Hai ngày sau đó, tôi được ra viện.

Trong hai ngày này, Đức Tiến luôn túc trực ở bên cạnh tôi, hắn chăm sóc, lo lắng và quan tâm đến tôi. Hắn muốn bù đắp một phần nỗi đau và tổn thương mà hắn đã gây ra cho tôi.

Thằng bé vẫn đến thăm tôi hàng ngày, nó thường xuyên mang truyện tranh đến cho tôi mượn đọc, thỉnh thoảng nó kể cho tôi nghe mấy câu truyện xảy ra ở nhà.

Hai chị giúp việc cũng đến thăm tôi hàng ngày.

Tôi thực sự rất cảm động, và hạnh phúc vì được mọi người yêu thương giống như một gia đình.

Điều khiến tôi mệt mỏi và khổ sở là kể từ lúc Đức Tiến trở về, Đức Hải tuy có đến thăm tôi, nhưng hần lặng lẽ không nói gì. Hần chỉ im lặng nhìn tôi, khuôn mặt hần khắc khổ và cô đơn.

Mỗi lúc nhìn thấy hần, tôi thấy lòng mình đau như sát muối. Tôi luôn khóc thầm lặng lẽ mỗi khi thấy hần đến rồi lại đi.

Càng ngày tôi càng thấy khổ tâm và u buồn.

Hạnh phúc lứa đôi tôi chưa trọn, tôi đã phụ ân tình của một người con trai khác. Duyên tình tôi luôn dở dang như thế, tôi là kẻ không may mắn trong tình yêu.

Vừa mới ốm dậy, nên cơ thể tôi không được khỏe, tinh thần tôi suy sụp, tôi nằm bẹp trên giường suốt ngày.

Cũng may, trong nhà còn có thằng bé giúp tôi giải khuây bằng cách chọc ghẹo tôi, hai chị giúp việc lên phòng nói chuyện và an ủi tôi, Đức Tiến luôn đề ý đến tình hình sức khỏe của tôi.

Lẽ ra được sống trong tình thương của mọi người, tôi phải cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc trọn vẹn mới đúng, nhưng trong lòng tôi vẫn thấy thiếu thiếu một điều gì đó.

Hằng đêm khi ngủ, tôi luôn gặp ác mộng, tôi mơ thấy những hình ảnh khủng khiếp, thấy mình đang bị địa ngục nuốt trọn.

Hai ngày ngủ vùi ở trong phòng, đến ngày thứ ba tôi đã rời khỏi phòng, và đi xuống lầu.

Sáng nay, Đức Tiến đã đi làm nên trong nhà giờ chỉ còn tôi, hai chị giúp việc, thằng bé và chú quản gia ở nhà.

Cuộc sống lại quay về thời kì bình ổn giống như trước kia.

Có nhiều lúc, tôi nghi ngờ tự hỏi, không biết là tôi có đang mơ không ?

Thằng bé đang ngồi xem phim trên ghế sofa trong phòng khách.

Thấy tôi, nó nhoèn miệng cười.

_Chị đã dậy rồi ?

_Ừ !

Tôi mỉm cười chào nó.

_Em đang xem phim hoạt hình gì thế ?

Ngồi xuống bên cạnh thằng bé, mắt tôi chăm chú nhìn lên màn hình ti vi.

_Tom và Jerry.

Tôi cười không đáp.

Không chỉ có một mình thằng bé thích xem phim hoạt hình, mà ngay cả tôi cũng thích.

Mắt nhìn lên màn hình, từng hình ảnh trên màn hình ti vi nhảy múa trong đáy mắt tôi. Tuy tôi ngồi xem phim, nhưng tâm trí lại nghĩ dẫu dẫu.

Tôi không nhớ rõ buổi chiều hôm ấy, tôi và Đức Tiến đã nói gì, nhưng nhìn chung cả hai chúng tôi vẫn chưa nói rõ ràng mọi chuyện với nhau.

Đức Tiến vẫn dẫu không nói cho tôi biết rõ nguyên nhân vì sao hần lại muốn tiếp cận tôi, muốn tôi ở lại bên cạnh hần, thậm chí hần còn muốn tôi làm mẹ kế của thằng bé.

Nhìn thằng bé vừa xem phim hoạt hình, vừa cười vui vẻ, khóe miệng tôi bất giác cũng nở một nụ cười ầm ập.

Tôi rất yêu thằng bé, rất muốn nó trở thành một phần máu mủ của mình.

Nếu có thể trở thành một người quan trọng trong cuộc đời của thằng bé, tôi cho đó là một ân huệ cho mình. Nhưng tôi có làm được không, khi mà tôi vẫn không thể chứng minh được tình cảm mà Đức Tiến dành cho tôi là thương hại, hay là yêu thật lòng.

Nắm lấy tay thằng bé, người tôi run lên, trái tim tôi đập nhẹ nhàng trong lồng ngực. Ở bên thằng bé, thật dễ chịu và ầm ập. Nó luôn mang lại nụ cười, sự nhẹ nhàng cho tôi.

Đang xem phim, thằng bé ngược mắt nhìn tôi.

_Chị đang suy nghĩ gì thế ?

Tôi lắc đầu đáp.

_Chị không nghĩ gì cả.

Dịu dàng nhìn thằng bé, tôi mỉm cười hỏi.

_Bao giờ thì em sẽ bắt đầu một năm học mới ?

Thằng bé tính toán.

_Còn khoảng hơn một tháng nữa.

Nụ cười trên môi tôi cứng đờ, mắt tôi đỏ hoe, mũi nghèn nghẹn.

Vậy là tôi và thằng bé sắp phải xa nhau, tôi cũng sắp phải tạm biệt giấc mơ tình yêu của mình. Hạnh phúc của tôi chỉ có thể tiến đến đây mà thôi. Tôi không thể tham lam giữ chặt lấy những gì không phải là của mình.

Thằng bé nghi ngờ nhìn tôi, hình như nó đã đoán được lý do vì sao tôi lại hỏi nó câu đó.

_Chị hỏi em bao giờ đi học lại làm gì ? Có phải chị muốn quay về Việt nam đúng không ?

Tôi gượng gạo đáp.

_Em đừng nghĩ lung tung, chị làm sao có thể bỏ đi khi bố em chưa cho phép.

Thằng bé buồn bã không muốn xem phim nữa.

_Nếu chị mà đi, em biết phải chơi với ai đây.

Tôi rơi lệ, tay ôm lấy thằng bé vào lòng.

_Em đừng có lo, chị sẽ không bỏ đi mà không nói gì với em đâu. Nếu chị có đi, chị nhất định sẽ về đây thăm em.

_Chị không thể ở lại đây với em được sao ? Tại sao chị nhất định phải đi ?

Nước mắt tôi rơi tí tách trên mái tóc tơ màu đen mượt của thằng bé.

Thằng bé tuy không phải là do tôi sinh ra, nhưng tôi yêu nó không khác gì con đẻ của mình. Có người mẹ nào phải xa đứa con của mình, mà lại không đau, không buồn khổ.

Đứng ở phía sau lưng tôi, hai chị giúp việc thờ dài, mắt họ buồn bã nhìn nhau.

Buổi trưa, vì Đức Tiến gọi điện thông báo không thể ăn cơm trưa ở nhà, nên tôi và thằng bé ăn cơm trưa mà không có hân.

Càng ngày, tôi càng nhận ra khoảng cách giữa tôi và Đức Tiến đang lớn dần lên.

Tôi không hiểu gì về hân, không biết hân đang suy nghĩ gì ở trong đầu, cũng không biết hân mong muốn gì.

Yêu một người mà lúc nào cũng sống trong nơm nớp lo sợ và mong ngóng người đó mau chóng trở về, thì thật sự rất mệt mỏi.

Tình yêu không khiến tôi cảm thấy vui và hạnh phúc, mà nó đang gặm nhấm, làm cạn kiệt đi sức sống trong cơ thể tôi.

Tôi và Đức Tiến không hề có cãi nhau, cũng không gây nhau nhiều đến nỗi dẫn đến hiểu lầm và chia ly, mà hai chúng tôi hành hạ nhau bằng cách dẫu gièm không nói cho đối phương biết những chuyện riêng tư và bí mật của cá nhân, có thể ảnh hưởng đến tương lai lứa đôi của cả hai.

Tôi đã rất muốn trách hân, mắng hân, thậm chí muốn đánh hân, nhưng cuối cùng tôi lại không làm gì cả.

Tôi đang chờ hân, chờ nghe hân nói cho tôi biết. Tôi đang cho hân thời gian để lựa chọn. Tôi không muốn ép hân phải yêu tôi, phải quên đi người vợ mà hân đã yêu hơn 10 năm qua.

Tôi làm thế, không phải vì tôi cao thượng, mà tôi đang nghĩ cho chính mình.

Chuyện gì sẽ xảy ra, khi một ngày kia hân nói cho tôi biết hân chưa hề yêu tôi, mà chỉ thương hại tôi. Lúc đó, tôi sẽ phải làm như thế nào ?

Chính vì muốn tránh đau khổ, muốn cả hai có thời gian để suy nghĩ sáng suốt mọi chuyện, tôi đã quyết định im lặng không nói gì cả.

Buổi chiều, trong khi tôi đang ngồi đọc sách trên phòng ngủ trên lầu hai, tiếng chị Lê vang bên ngoài cánh cửa.

_Khánh Băng ! Em còn thức không ?

_Em đang đọc sách ! Chị vào đi !

Chị Lê nhanh chóng mở cửa phòng, rồi bước vào trong.

Chị đưa điện thoại bàn không dây cho tôi.

_Có một cô gái lạ muốn gặp em.

Tôi ngơ ngác nhìn chị, tay đón lấy chiếc điện thoại bàn không dây. Tôi cố lục lọi trong trí nhớ xem có cho bất cứ cô gái nào điện thoại bàn ở nhà Đức Tiến không ?

Lạ thật ! Rõ ràng, tôi không hề quen biết ai ở đây, cũng không cho người bạn gái duy nhất là Tuyết Ngân số điện thoại bàn ở nhà Đức Tiến. Vậy thì ai đang gọi cho tôi ?

_A lô ! Xin hỏi ai đấy ? – Tôi ngập ngừng lên tiếng, lòng thấp thỏm không yên.

_Xin...xin hỏi...cô...cô là Phạm Khánh Băng đúng không ?

Một cô gái có giọng nói thanh thoát vang lên bên tai tôi.

Tôi cau mày không đoán ra được cô ta là ai ?

_Đúng, tôi là Phạm Khánh Băng. Chị là...?

_Tôi có thể gặp cô được không ?

Cô gái lạ gấp rút yêu cầu tôi.

Tôi kinh ngạc mở to mắt.

Chuyện này có phải là một trò đùa không ? Cô ta là ai tôi vẫn còn chưa biết, làm sao tôi có thể gặp mặt được ?

_Tôi...tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể.

Tôi nhất quyết từ chối yêu cầu của cô ta. Khi vẫn còn chưa biết chắc, mục đích cuộc gặp gỡ này là gì, tôi thấy tốt nhất là tôi không nên đi.

Dù tôi không còn phải là một đứa trẻ, nên không lo sợ sẽ bị bắt cóc, nhưng đề phòng vẫn tốt hơn.

_Tại sao cô không thể đi ? Tôi không làm mất nhiều thời gian của cô đâu.

Cô gái vẫn kiên trì với yêu cầu của mình.

_Tôi và chị có quen biết nhau không ?

Tôi thẳng thắn hỏi cô ta, tôi đã chán không muốn giải thích với cô ta lắm rồi.

_Chúng ta chưa từng gặp mặt nhau.

_Nếu chưa từng gặp, chắc là tôi và cô cũng không có chuyện gì cần nói với nhau. Nếu không còn chuyện gì khác, tôi cúp máy đây.

_Khoan...khoan đã !

Cô gái lưỡng lự nửa muốn nói cho tôi biết cô ta là ai nửa lại không dám.

Tôi nghe được tiếng thở dài của cô ta ở trong ống nghe.

_Tôi...tôi là vợ...vợ của anh Đức Tiến.

Cuối cùng cô ta cũng nói cho tôi biết thân phận thật sự của cô ta là gì.

Cô ta vừa mới dứt lời, tôi nghe chẳng khác gì có tiếng sét đánh ở bên tai mình.

Toàn thân tôi cứng đờ, mặt tôi phút chốc trắng bệch, mắt thần thần đau khổ. Chỉ trong vòng có một giây, nước mắt tôi thì nhau rơi xuống má.

Không cần cô ta phải kể cho tôi nghe cô ta về khi nào, Đức Tiến và cô ta gặp nhau ở đâu, tôi cũng đoán ra được.

Tay tôi siết chặt, nắm đầu ngón tay trái đâm sâu vào lòng bàn tay, tôi cố gắng giữ cho giọng mình không nghẹn ngào khi phát ra tiếng nói.

_ Cô..cô cần gặp tôi vì chuyện gì ?

Mỗi câu mỗi một chữ đều đang cứa sâu vào lòng tôi.

Tôi biết, biết rõ lắm chứ, cô ấy muốn gặp tôi ngoài yêu cầu tôi phải rời xa Đức Tiến, nói cho tôi hiểu tình cảm của hai người dù có xa nhau năm năm nhưng vẫn còn sâu đậm, thì còn có việc gì khác.

Đôi khi tôi thấy, thông minh quá cũng không phải là một cái lợi. Tựa như lúc này, tôi thấy mình cứ ngu ngốc và đần độn một chút thì lại hay biết mấy.

_ Chúng ta có thể hẹn gặp nhau ở nhà Trường Cửu được không ? Đến lúc gặp rồi, tôi sẽ nói cho cô biết nguyên nhân tại sao.

Tay tôi găt gao túm lấy vạt áo ở trước ngực. Tôi đau khổ quá ! Tôi không thể thở được !

Nếu khôn khéo, và muốn tránh đi mọi công kích và nỗi đau dầy vò vào chính mình, tôi nên từ chối không nên gặp mặt cô ta, nhưng suy sết lại, tôi không thể trốn tránh cả đời, sớm muộn gì tôi cũng phải đối mặt với hoàn cảnh của chính mình.

_ Cô muốn tôi đến đó vào lúc mấy giờ ?

_ Nếu cô không bận gì, cô có thể đi ngay bây giờ được không ?

Tôi đáp lại như một cái máy.

_ Được, tôi sẽ đến đó.

_ Chúng ta chưa bao giờ gặp nhau, sợ rằng khi đến nơi cô không thể nhận ra tôi.

Tôi nhắm mắt lại, hai dòng lệ lăn tròn trên má, trong đầu tôi nhớ lại hình ảnh của cô ấy trong khung hình cưới, được úp ở trên kệ sách trong phòng ngủ của Đức Tiến.

Đúng, tôi và cô ấy chưa hề gặp mặt nhau. Nhưng chẳng phải tôi đã nhìn thấy hình của ấy rồi sao ?

Nếu không phải vì cô ấy có ngoại hình gần giống tôi, liệu tôi có phải đau khổ nhiều như thế này không ?

_ Cô....cô còn ở đó không ?

_ Cô yên tâm, tôi sẽ nhận ra cô.

Tôi cay đắng đáp, nỗi đau đang xé nát tim gan.

Chỉ một lần này thôi, tôi tự nhủ. Tôi sẽ cố gắng chịu đựng để đến gặp mặt cô ấy, dù sao mọi chuyện cũng cần phải kết thúc.

Cô ấy là người đến trước, cô ấy may mắn hơn tôi vì điều đó.

Tôi rất ghen tị với cô ấy. Đã từng có lúc tôi căm ghét và hận cô ấy, nhưng làm thế cũng chẳng ích gì, mỗi người đều có số phận của riêng mình.

Cúp máy, tôi ngồi thẫn thờ trên giường, tôi ngơ ngác như người mất hồn. Gần một tháng nay, ngày nào tôi cũng khóc, cũng suy nghĩ vẩn vơ.

Tôi đã hoàn toàn quên mất chị Lê, cũng không để ý đến sự có mặt của chị ở trong phòng.

Cũng may chị đã rời đi ngay sau khi chị đưa điện thoại cho tôi, nên không nghe được cuộc nói chuyện giữa tôi và Kim Loan.

Ngồi mất một lúc lâu để lấy lại can đảm, và tinh thần, tôi loạng choạng đứng dậy. Nếu đã quyết định đối mặt với mọi chuyện, tôi không thể không đi gặp mặt cô ấy. Tôi rất muốn biết, cô ấy định nói gì với tôi.

Thấy tôi rời khỏi nhà, thằng bé nặng nề đòi tôi cho đi cùng.

Tôi không thể đáp ứng yêu cầu và mong muốn của thằng bé. Tôi không muốn nó bị tổn thương vì sự tranh chấp và đấu đá ngầm của người lớn.

Kim Loan dù có phải là mẹ ruột của thằng bé hay không, nó cũng đã sống với cô ấy ba năm, và gọi cô ấy là mẹ. Đối với bọn trẻ con, người nào nuôi nấng nó từ bé, thì người đó chính là người thân của nó.

Cố gắng nén lòng mình lại, tôi quay mặt bước đi mà không dám nhìn khuôn mặt giận dữ và tức giận của thằng bé thêm một lúc nào nữa. Tôi biết nó đang

trách tôi đi mà không cho nó đi cùng.

Tôi có nỗi khổ riêng, nên không giải thích cho nó hiểu rõ nguyên nhân vì sao. Tôi vẫn muốn nó là một đứa trẻ con vô tư không biết gì về mối quan hệ phức tạp của người lớn hơn.

Bắt một chuyến xe tắc xi, tôi nhờ anh ta chở tôi đến nhà hàng Trường Cửu.

Cũng may, trước khi đi tôi đã hỏi rõ điện chỉ của nhà đó từ hai chị giúp việc nên tôi không lo mình sẽ bị lạc, hay đến sai điện chỉ.

Tôi đã dẫu không nói cho hai chị biết, tôi đang đi gặp ai, tôi chỉ nói sơ qua là tôi cần gặp một người bạn ở đó.

Hơn mười phút sau đó, xe tắc xi dừng lại trước cửa quán đề tên Trường Cửu.

Biết mình đã đến nơi, tôi trả tiền cho tài xế, sau đó tự mở cửa xe, rồi bước ra ngoài.

Đã hơn năm giờ chiều rồi, đường phố trở nên đông đúc.

Mặt trời chiếu ánh nắng vàng rực sắp tắt ở phía cuối chân trời.

Ngước mắt nhìn lên tấm biển đề tên quán, tôi hít một hơi thật sâu.

Trên đường đến đây, tôi đã đấu tranh nội tâm rất nhiều. Trong tôi luôn hình thành hai suy nghĩ khác nhau, một mặt tôi không muốn đi gặp cô ấy, không muốn đối diện với hoàn cảnh của chính mình, một mặt tôi lại muốn tận mắt được gặp mặt cô ấy, muốn được ngắm nhìn cô ấy bằng chính đôi mắt của mình, muốn so sánh xem giữa tôi và cô ấy, ai sẽ hơn ai.

Càng nghĩ tôi, thấy mình thật ấu trĩ và trẻ con.

Dù tôi có hơn hẳn cô ấy thì đã sao ? Chẳng phải cuối cùng người mà Đức Tiến yêu vẫn mãi là cô ấy sao ?

Trong tình yêu đâu có thể đem điều kiện của bản thân, hay tính cách ra để phân bì. Nếu ai cũng có thể điều khiển được trái tim của mình, thì đã không có nhiều nỗi đau tồn tại trên thế gian này.

Ngần ngợ đứng một lúc, cuối cùng tôi đánh bạo bước hẳn vào trong quán.

Năm giờ chiều là giờ tan tầm của nhân viên làm việc ở các công ty và công xưởng, nên quán ăn Trường Cửu khá đông khách.

Mọi người vừa ăn cơm, vừa uống rượu, vừa nói chuyện rôm rả với nhau.

Đứng ở giữa quán, tôi quan sát xung quanh, tôi đang cố kiếm tìm hình bóng của cô ấy.

Nếu cuộc gọi kia chỉ là một giấc mơ, thì hãy kết thúc luôn ở đây đi.

Tôi không thể dự đoán được kết quả sau khi gặp mặt và nói chuyện với cô ấy. Tôi sợ rằng vết thương trong lòng tôi sẽ bị khoét rộng thêm ra.

Bất chợt, tôi thấy có một cô gái đang ngồi ở gần cửa quán, cô ấy đang ngó nghiêng xung quanh giống như đang kiếm tìm hình bóng của ai đó.

Tôi lặng người nhìn cô ấy.

Giống ! Giống quá ! Trời ạ ! Sao trên đời này lại có người giống tôi nhiều như thế ?

Có phải là tôi đang bị ảo giác không ?

Lúc mới xem ảnh của cô ấy, tôi đã thấy cô ấy có sáu phần giống mình, nhưng khi nhìn thấy cô ấy bằng xương bằng thịt, tôi lại thấy cô ấy gần như là song sinh với tôi.

Không ! Không thể nào ! Tôi chỉ là một đứa trẻ mồ côi, làm sao tôi có thể có anh chị em.

Thân thể tôi cứng ngắc, mắt tôi nhìn cô ấy không rời, hình ảnh của cô đánh mạnh vào nỗi đau trong lòng tôi.

Dù tôi không muốn thừa nhận, mình chỉ là bản sao của cô ấy, tôi cũng không thể trốn tránh được sự thật.

Cô ấy trông thật quý phái, thật quyến rũ !

Vẻ đẹp của cô ấy có thể sánh ngang với một giọt nước tinh khiết không vương bụi trần. Cô ấy dịu dàng, và đoan trang.

Nhìn cô ấy, cho tôi cảm giác như đang gặp được một nàng công chúa được nuôi dưỡng và đùm bọc trong một tòa lâu đài.

Còn tôi, tôi lớn lên trong thiếu thốn và khó khăn. Nếu tôi không lao động, không đấu tranh, tôi sẽ không thể tồn tại và sống cho đến tận hôm nay.

Cuộc sống của tôi và cô ấy khác xa nhau nhiều quá.

Cơ thể tôi lún sâu xuống sàn nhà, tôi không thể nhấc nổi chân.

_Xin hỏi quý khách muốn ngồi ở đâu ?

Một cô nhân viên trong trang phục màu hồng nhạt tươi cười, bước đến hỏi tôi.

Tôi giật mình thu hồi ánh mắt, miệng ấp úng đáp.

_Tôi..tôi đến đây gặp bạn.

_Quý khách đã tìm được bạn của mình chưa ?

_Tìm...tìm được rồi.

Tôi nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc.

Nếu không có cô nhân viên lên tiếng hỏi tôi, không biết tôi còn đứng ở đây bao lâu nữa.

Gượng cười chào cô nhân viên, tôi run run bước lại gần chiếc bàn mà Kim Loan đang ngồi.

Dù cô gái kia có thể không phải người mà tôi cần tìm, nhưng tôi vẫn có linh cảm rằng cô ấy nhất định là Kim Loan.

Mỗi bước chân của tôi, giống như đang đưa tôi lạc vào sương mù. Tương lai và hạnh phúc của tôi đều phụ thuộc vào cuộc gặp này.

Đến gần bàn, tôi dừng lại.

Vừa đúng lúc Kim Loan ngẩng mặt lên nhìn tôi, tôi và cô ấy mắt đối mắt, mắt nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Mất mấy giây, hay chúng tôi đều sững sờ kinh ngạc.

Tôi và Kim Loan đều nhận ra có chuyện gì đó không được bình thường đang diễn ra ở đây.

Mặc dù người giống người ở trên đời này rất nhiều, nhưng lại có bảy tám phần giống nhau như đúc thế này, thì tuyệt đối không phải là chuyện ngẫu nhiên.

_Cô là...??

_Cô là...??

Cả hai chúng tôi cùng lên tiếng hỏi đối phương.

_Chị nói trước đi !

Cuối cùng tôi nhanh miệng giục cô ấy.

Kim Loan sững sờ nhìn tôi, khuôn mặt thoáng chốc biến đổi. Cô ấy không dám tin là trên đời này còn có người giống mình như thế.

_Tôi...tôi cô có từng gặp nhau bao giờ không ?

Đáp lại sự thắc mắc của Kim Loan, tôi chưa xót đáp.

_Tôi và cô chưa bao giờ gặp nhau. Nếu tôi không lầm, cô là Kim Loan ?

Kim Loan vẫn còn chưa thoát khỏi trạng thái kinh hoàng, mắt cô ấy vẫn mờ to nhìn tôi.

Kéo ghế, tôi ngồi xuống đối diện với cô ấy.

_Tôi là Phạm Khánh Băng, người mà cô muốn gặp.

Tôi giới thiệu cho cô ấy biết tên của mình, mắt tôi vẫn gắt gao nhìn khuôn mặt của cô ấy.

Cả hai chúng tôi chăm chú nhìn nhau, đánh giá từng đường nét, biểu hiện trên khuôn mặt của đối phương.

Lần đầu tiên trong đời, tôi không thể tin tưởng vào thị giác của mình. Tôi tưởng cô gái đang ngồi trước mặt tôi đây chỉ là hình ảnh do tôi tưởng tượng ra.

_Cô...cô là Phạm Khánh Băng ?

Khó khăn lắm, cô ấy mới có thể mở miệng cất lên được tiếng nói, cô ấy vẫn còn bị sốc.

_Đúng !

Tôi gật đầu đáp.

Cả hai chúng tôi lại rơi vào im lặng.

Trước khi đến đây, Kim Loan đã chuẩn bị tâm lý rất nhiều, cũng như có nhiều điều muốn nói cho tôi hiểu, nhưng khi gặp phải một người có ngoại hình giống mình, mọi ngôn từ mà cô ấy cố gắng chuẩn bị đều bị cú sốc tinh thần làm cho tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Cố gắng khôi phục lại tinh thần và tự chủ, tôi gọi cho mình một tách cà phê.

Kim Loan vẫn còn ngơ ngác nhìn tôi, cô ấy vẫn chưa thoát khỏi cú sốc tinh thần của mình.

Một lúc lâu sau, khi tôi nhấp được một non nửa cà phê trong tách, Kim Loan mới mở miệng hỏi tôi.

_Cô...cô có đúng là Phạm Khánh Băng không ?

Tôi nhếch mép cười nhạt.

Rời khỏi quán cà phê Trường Cửu, tôi đi lang thang ở ngoài đường.

Mắt tôi đỏ hoe, mũi tôi sứt sịt, mặt tôi tái nhợt, đầu tôi đau nhức và cuồn cuộn vì những suy nghĩ không có lời giải đáp.

Trong trí óc tôi vẫn còn giữ nguyên khuôn mặt đau khổ và buồn phiền của cô ấy, vẫn còn bị những giọt nước mắt trong veo và thánh khiết của cô ấy làm cho lay động.

Cô ấy không chỉ có vẻ đẹp động lòng người, mà tính cách nhu nhược và yếu ớt của cô ấy còn khiến người khác thương cảm, và không nỡ tổn thương.

Từ đầu đến cuối, tôi chỉ lặng người ngồi nhìn cô ấy nói qua màn lệ.

Tôi không nỡ và cũng không thể cắt ngang lời của cô ấy.

Qua cuộc gặp mặt này, tôi đã hiểu ra được một sự thật đau lòng rằng, cả Đức Tiến và Kim Loan đều vẫn còn yêu nhau rất sâu đậm và thấm thiết.

Họ là một cặp đôi sinh ra để dành cho nhau, dù họ có chia xa, họ cũng vẫn hướng và nhớ về nhau.

Nước mắt tôi lăn dài trên má.

Tôi hiểu, tôi thông cảm cho cô ấy thì ai sẽ hiểu và thông cảm cho tôi đây.

Cô ấy yêu Đức Tiến, tôi cũng yêu hấn. Có thể tình cảm mà cô ấy dành cho hấn nhiều hơn tôi, sâu đậm và đắm say hơn tôi, nhưng cuối cùng không phải đều kết thúc ở một chữ “tình” thôi sao ?

Cô ấy muốn tôi nhường Đức Tiến cho cô ấy, muốn tôi bỏ cuộc. Vậy còn tôi thì sao ? Chẳng lẽ tôi có thể sống hạnh phúc và vui vẻ khi không có được hấn ?

Bóng tối bao phủ khắp muôn nơi.

Đường phố ngập trong bóng đèn điện và xe cộ.

Tiếng còi xe, tiếng nói chuyện ồn ào đang bao vây và bám riết lấy tôi.

Tôi đi lang thang trên đường, giống như một kẻ vô gia cư không có nhà để về, giống như một con ngó không hiểu mình đang làm gì.

Tôi giờ là một kẻ thất tình đáng thương, một kẻ cô độc lẻ loi không thể tìm cho mình một nơi để nương tựa.

Nhớ lần đầu tiên gặp Đức Tiến, tôi đã sợ hãi hân và hốt hoảng nhiều như thế nào. Tôi đã năm lần bảy lượt tìm cách bỏ trốn và mong muốn tránh xa hân càng xa càng tốt. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn không thể thoát khỏi số phận của mình.

Dần dần, tôi bị tính cách thâm trầm, bị cử chỉ quan tâm và chăm sóc của hân làm cho cảm động, và đã yêu hân lúc này không hay.

Đến khi nhận ra mình đã yêu hân, cũng là lúc tôi vướng vào scandal tình ái với Đức Hải.

Ngờ tưởng rằng khi hiểu lầm về mối quan hệ thật sự giữa tôi và Đức Hải được làm sáng tỏ, tôi và Đức Tiến có thể chính thức ở bên nhau, nhưng đúng vào lúc quan trọng này, vợ hân lại trở về.

Hết lần này đến lần khác, tôi và hân gặp phải biết bao nhiêu đào can.

_Két !

Một chiếc xe ô tô màu xám bạc, dừng đột ngột trước mặt tôi.

Tài xế xe thò đầu ra khỏi kính cửa xe, ông ta thô lỗ mắng tôi.

_Con điên ! Cô muốn chết hả ? Cô có biết nhìn đường không hả ?

Tai tôi ư đi, mắt tôi mờ mịt nhìn người đàn ông trung niên đang phồng mồm trợn mép mắng như tát nước vào mặt mình.

Đầu tôi ong ong, tôi không nghe rõ ông ta nói gì.

Mọi thứ xung quanh tôi hoạt động và di chuyển giống như những con rối đang được diễn viên sau cánh gà điều khiển.

Tôi hoàn toàn không có cảm giác gì. Ngay cả khi đối diện với nguy hiểm cận kề, tôi cũng không phát giác ra để tránh.

Máng mò tôi được một lúc, người đàn ông trung niên kia mới tiếp tục lái xe đi.

Tôi tiếp tục đi dạo bộ trên con đường.

Mặt tôi cúi nhìn xuống đất, miệng lẩm bẩm đếm từng bước chân.

_Một...hai...ba....

Tôi đếm, đếm mãi, đếm cho đến khi tôi va phải mấy người đang đi bộ ngược hướng với mình ở trên vỉa hè.

Những tiếng chửi rủa thô lỗ lại tiếp tục vang lên.

Tôi thờ ơ không quan tâm, lúc này ngay cả có bị họ đánh, tôi cũng không có cảm giác gì.

Tôi đi đến khi chân mỏi nhừ không thể bước nổi nữa, tôi mới tiến đến một khu đất trống.

Cạnh một tấm biển quảng cáo treo hình một ca sĩ thần tượng, có một chiếc ghế đá, tôi nhanh chóng bước lại gần rồi ngồi xuống.

Đầu tôi dựa vào tấm biển quảng cáo, mắt nhắm lụi nhìn ra khoảng không trước mặt.

Vào giờ này, không còn có mấy ai lang vãng ở đây nữa.

Chuông điện thoại reo vang, tôi mệt mỏi thò tay vào túi quần.

Nhìn thấy tên của Đức Tiến hiện lên trên màn hình, nước mắt tôi vừa mới ngừng, lại tiếp tục lăn dài xuống má.

Trái tim tôi đau nhói, lòng tôi không ngừng gào thét.

Tôi đã chán nản và mệt mỏi quá rồi ! Tôi không thể cố gắng giả vờ như không có chuyện gì được nữa.

Dor màn hình điện thoại lên cao.

Trong ánh sáng mờ đục của bóng đèn điện chiếu từ tấm bảng quảng cáo, tôi cay đắng nở một nụ cười.

_Tôi biết phải làm gì với anh đây, biết phải ăn nói và đối diện với anh như thế nào ? Vợ anh đẹp lắm, cô ấy dịu dàng, đoan trang và hiền lành. Cuối cùng tôi cũng đã hiểu lý do vì sao anh và cô ấy đã chia tay nhau lâu như vậy rồi mà anh vẫn còn nhớ và vẫn còn yêu cô ấy.

Tôi khóc nức nở, nước mắt mặn chát thấm qua kẽ răng.

_Tôi không trách anh, cũng không còn hơi sức để hận và trách anh nữa. Vào đêm anh vừa nắm lấy tay tôi, vừa tha thiết gọi tên cô ấy, tôi đã hiểu cô ấy đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng anh và có ý nghĩa nhiều với anh như thế nào. Tôi mãi mãi vẫn không thể nào so sánh được với cô ấy.

Tôi tắt nguồn điện thoại, tôi muốn được yên.

Phải nghe giọng nói của Đức Tiến vào lúc này, chẳng khác gì đục khoét thêm vào nỗi đau trong lòng tôi.

Tôi hận hấn !

Đúng ! Tôi nên hận hấn, căm ghét hấn vì hấn đã khiến tôi đau khổ và buồn phiền như thế này.

Hấn đã cho tôi hy vọng, cho tôi niềm tin, nhưng đến cuối cùng hấn đã hủy hoại hoàn toàn tính cách vui vẻ và yêu đời của tôi.

Nhắm mắt lại, lúc này tôi cần ngủ một giấc, cần tạm quên tất cả mọi chuyện mà tôi không muốn nhớ.

_Cô hoài nghi tôi không phải là Phạm Khánh Băng sao ?

_Tôi...tôi vẫn nghĩ là, cô phải là một cô gái sắc sảo và có ngoại hình khác hoàn toàn với tôi.

Dù cô ấy không có ý chăm chọc vào nỗi đau trong lòng tôi, nhưng vô tình cô ấy đã nhắc cho tôi nhớ vai trò thể thân của mình.

Tay tôi siết mạnh vào chiếc thìa khoảng cà phê, mặt tôi tái nhợt.

Tôi che dấu cảm giác đau đớn và thống khổ trong lòng mình, bằng cách nhìn ra khung cảnh bên ngoài qua lớp cửa kính gần cửa quán.

_Cô...cô biết là cô...cô rất giống tôi không ?

Kim Loan run rẩy nói không nên lời, thanh âm hết như một con chim sẽ đang bị trúng tên.

_Tôi biết.

Tôi lãnh đạm trả lời cô ấy.

Tiếp xúc và nói chuyện với cô ấy, tôi thấy tủi thân, thấy mình thua kém cô ấy nhiều quá.

Cô ấy chẳng những ăn nói nhỏ nhẹ, cử chỉ dịu dàng đáng yêu, cô ấy còn là một quý cô được giáo dục và ăn học đàng hoàng.

Cô ấy khác hoàn toàn với tính cách bông bột và trẻ con của tôi.

Ban đầu, tôi tưởng cô ấy là một cô gái đánh đá, và có tính cách ong bướm trăng hoa nên mới từ bỏ Đức Tiến và thằng bé, để tự do bay nhảy ở bên ngoài. Nhưng đến khi gặp mặt, tôi mới biết nhận định của mình dành cho cô ấy hoàn toàn là sai lầm.

Cô ấy giống như một cánh hoa mỏng manh, tuy rằng rực rỡ sắc hương, nhưng lại rất dễ bị tổn thương và vỡ nát.

Người đàn ông nào yêu cô ấy, phải đảm cho cô ấy có được một cuộc sống sung sướng, không có lo toan, và không phải vất vả làm bất cứ công việc gì.

Tôi vẫn chưa đoán được nguyên nhân vì sao Đức Tiến lại không thể giữ được cô ấy, nhưng tôi vẫn lảng máng nhận ra một phần là do thằng bé.

Tôi đã biết thằng bé không phải là con Đức Tiến, mà là con của Đức Hải.

Nghĩ đến đây, tôi lại giật mình hoảng sợ.

Không...không phải thằng bé là con của cô ấy với Đức Hải chứ ?

Ly cà phê trên tay tôi sóng sánh suýt đổ.

Trái tim tôi đông cứng lại, tôi không thể thở được.

Tôi hoàn toàn không hiểu nổi cảm giác của bản thân mình vào lúc này nữa.

Nếu...nếu như thằng bé là con của cô ấy và Đức Hải, lẽ ra tôi phải vui mừng vì có thể thoát được một đối thủ đáng gờm trong cuộc chiến giành lại tình yêu và hạnh phúc của mình chứ ? Tại sao tôi lại đau đớn và hốt hoảng nhiều hơn gấp bội thế này ?

Tôi có bị điên không ?

Ôm lấy đầu, tôi không ngừng lắc đầu, không ngừng cảnh tỉnh lại bản thân mình. Tôi muốn tất cả những suy nghĩ không hay kia nhanh chóng biến mất.

_ Cô không sao chứ ?

Thấy tôi lắc đầu như một con ngó, Kim Loan lo lắng hỏi.

Tôi giật mình ngược mắt nhìn Kim Loan, tôi giờ mới ý thức được hành động ngó ngán của mình.

Nhìn đôi mắt tròn xoe và long lanh như pha lê của cô ấy, tôi thấy cô ấy đơn giản và trong sáng quá. Một cô gái như thế này, đâu có thể dùng tâm cơ để hại người khác được.

Tự dưng bao nhiêu oán hận và căm ghét mà tôi dành cho cô ấy, phút chốc đã tan biến hết sạch.

_ Cô muốn nói gì với tôi, thì nói luôn đi !

Kim Loan bối rối nhìn tôi, đôi hàng lông mi dày cong vút hình lưỡi liềm chớp chớp.

_ Tôi...tôi...!

Tôi không kiên nhẫn nhìn Kim Loan.

Cô ấy đang đùa tôi đúng không ? Cô ấy là người đã cầu khẩn tôi đến đây gặp mặt cô ấy, giờ tôi đến rồi, cô ấy lại không nói gì cả.

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười, nếu bình thường thế nào tôi cũng mắng cho cô ấy một trận. Nhưng vào lúc này, tôi không còn tâm tư để đầu lý với người khác.

Đặt ly cà phê xuống bàn, tôi nghiêm khắc bảo cô ấy.

_ Nếu cô không có gì cần nói với tôi, thì tôi đi về đây. Lần sau, dù cô cầu khẩn tôi như thế nào, tôi cũng nhất định không ra đây để gặp mặt cô nữa đâu.

Kéo ghế, tôi chuẩn bị đứng dậy.

Kim Loan luống cuống vội lên tiếng ngăn cản tôi.

_ Khoan...khoan đã !

Tôi cau mày.

_ Cô muốn gì ?

_ Tôi...tôi cần nói chuyện với cô.

_ Cô nói đi, tôi đang chờ nghe đây !

Siết chặt hai tay vào nhau, Kim Loan nhìn tôi bằng thái độ cầu khẩn.

_ Cô...cô có thể nhường lại Đức Tiến cho tôi được không ? Coi...coi như tôi cầu xin cô.

Tôi choáng váng ngồi cứng ngắc trên ghế, mắt mở to nhìn Kim Loan.

Tôi bàng hoàng không thể tưởng tượng ra cảnh người đi cầu khẩn tôi nhường lại Đức Tiến lại chính là Kim Loan.

Tôi luôn nghĩ cô ấy nhất định sẽ ba hoa về mối quan hệ mật ngọt của hai người trước kia cho tôi nghe, sau đó đe dọa tôi từ bỏ Đức Tiến.

Thật không ngờ, cô ấy lại cúi mình cầu xin tôi.

Nghe cô ấy nói, tôi thấy mình chẳng khác gì một kẻ tồi tệ đi tranh giành tình yêu của kẻ khác.

Phải chăng tôi đã làm sai ngay từ đầu, tôi không nên yêu Đức Tiến, không nên xen vào tình cảm tốt đẹp của cả hai ?

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Tiếng nói chuyện và cười đùa của đám thanh niên khiến tôi giật mình mở mắt ra nhìn họ.

Không biết từ lúc nào, xung quanh tôi đã có một đám thanh niên cả trai lẫn nữ đang kéo ùn ùn về phía chiếc ghế mà tôi đang ngồi.

Tôi không biết họ dự định làm gì, mà trên tay họ đang cầm xô và mấy cái chổi lăn sơn.

Bọn họ chừng lại khi thấy tôi đang ngồi dựa đầu vào tấm poster quảng cáo của một ca sĩ thần tượng nào đó.

Tôi nhăn mặt nhíu mày, cảm thấy khó chịu khi đang ngồi yên lành ở đây, tự dưng tôi lại bị làm phiền và phá vỡ đi phút giây riêng tư hiếm có của mình.

_Này cô nhóc ! Mau tránh ra chỗ khác đi !

Một cậu nhóc choai choai cỡ khoảng 18 hoặc 19 tuổi ngoắc tay kêu tên tôi bằng cụm từ “Này cô nhóc !” xa lạ.

Tôi rất muốn cười to, nhưng cười không nổi.

Trông tôi có chỗ nào giống trẻ con, mà thằng nhóc mới lớn kia dám gọi tôi là “nhóc”.

Năm nay tôi đã hơn 25 tuổi rồi. Thằng nhóc kia ít ra phải gọi tôi bằng chị mới phải phép chứ ?

Tôi ưỡ oải ngồi thẳng người, cầm lấy túi sách, vuốt lại chiếc áo khoác cho phẳng, tôi đứng dậy.

Bình thường nếu tôi đang ở cô nhi viện, thế nào tôi cũng tranh luận và cãi lý với bọn trẻ con cho đến lúc tôi thắng thì thôi, nhưng đây là một đất nước xa lạ, tôi là một cô gái yếu ớt, mệt mỏi và đang thất tình, tôi vừa không có tâm trạng để cãi nhau, lại không muốn xen vào chuyện của người khác.

Tôi lững thững bước đi.

Bọn thanh niên nhanh chóng áp sát vào chiếc ghế mà tôi vừa mới ngồi.

Bọn họ đặt xô xuống đất, họ cười nói và đùa nhau ầm ĩ, trong số bọn họ còn có kẻ chửi rủa thô tục.

Tôi thấy chói hết cả tai, lúc này tôi lại ước mình không nghe không hiểu họ đang nói gì thì hay biết mấy.

Hiếu kì, tôi quay lại xem họ đang bôi bẩn tấm hình poster của ca sĩ thần tượng nào.

Trong ánh sáng mờ đục của bóng đèn điện phát ra từ tấm bảng quảng cáo, và bóng đèn cao áp phản chiếu từ con đường cao tốc ở bên cạnh, tôi nhìn chăm chú vào hình ảnh được phóng to ở trước mặt.

Mắt tôi mở to, mồm tôi há hốc, khi biết tấm hình kia là hình ảnh của ai.

_Đức Hải !

Miệng tôi bật thốt, thanh âm nhỏ nhoi không hề khiến bọn thanh niên quây phá kia phân tâm hay để ý tới.

Chân tay tôi trở nên luống cuống, tôi không biết mình phải làm gì bây giờ.

Tôi có nên bỏ đi, và coi như không nhìn không biết gì không, hay là tôi nên xông lên dạy cho bọn thanh niên hư hỏng kia một bài học và khuyên can họ không nên bôi bẩn vào tấm hình của Đức Hải.

Trước khi tôi kịp suy nghĩ đến lý do vì sao mình lại muốn bảo vệ hình tượng của Đức Hải, tôi đã quát to lên một tiếng.

_Dừng lại !

Lần này, bọn thanh niên bị tiếng hét của tôi khiến cho giật mình. Bọn họ đều quay cả lại nhìn tôi.

Nhìn những bộ quần áo và những mái tóc đủ kiểu, và đủ màu của họ, tôi ngán ngẩm lắc đầu chịu thua.

_Cô muốn gì ?

Một cô nhóc khoảng 17 tuổi vênh mặt lên hỏi tôi.

_Mọi người có biết mình đang phá hỏng tài sản của nhà nước không ?

Bọn thanh niên cười hô hố, hình như họ tưởng tôi đang diễn hài cho họ xem.

_Chúng mày xem ! Có một con cóc đang cố thi gan với chúng ta kìa !

_Ha ha ! Đúng là một con mẹ điên !

_ Cô ta tưởng chúng ta đang phá hỏng tấm hình của cô ta chắc ?

_ Hay là cô ta thần tượng Trương Đông Hải quá, nên mới lên tiếng bảo vệ ?

Đứng cách họ một khoảng cách khá gần, nên tôi nghe rõ được những âm thanh khả ố, và những giọng cười cợt nhả của bọn họ.

Sau khi cười thoải mái một trận, họ lại tiếp tục công việc dang dở của mình.

Đối với họ, tôi cũng chỉ là một con cóc nhỏ bé không có một chút ảnh hưởng hay đe dọa nào đến họ.

_ Tôi bảo các người dừng lại !

Tôi tức giận hét to lên, thanh âm lạnh lốt vang xa.

Bọn thanh niên lại quay lại nhìn tôi, mặt họ không còn hòa hoãn giống như lúc trước nữa, mà đã lộ dần ra bản chất côn đồ, cật đồng ăn hiếp kẻ yếu.

_ Tốt nhất là cô nên biến đi, trước khi chúng tôi cho cô một trận.

_ Hừ ! Việc không phải là của mình, thì đừng có xen vào.

Bọn thanh niên thì nhau dạy đời tôi.

Tôi biết, biết rõ lắm chứ. Xem vào việc của người có khi nào gặp phải chuyện tốt lành gì đâu, mà ngược lại chỉ gặp toàn tai bay vạ gió. Nhưng đã trót can thiệp vào rồi, không lẽ tôi cứ thế mà bỏ đi.

Dù tấm poster quảng cáo kia có bị bẩn, cũng không ảnh hưởng gì đến hình tượng của Đức Hải, ngay ngày mai công quảng cáo sẽ nhanh chóng tẩy sạch các vết bẩn hay thay một tấm poster khác.

Nhưng tôi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Bất chấp có bị bọn thanh niên hung hãn kia đánh hội đồng không, tôi liền xông lên giật ngay lấy mấy cái chổi son trong tay họ, miệng hét to dẫn dắt bọn họ không được phép phá hỏng tài sản công cộng.

Bọn họ tưởng tôi là một con điên, nên chửi và mắng tôi luôn mồm, trong số bọn họ còn có kẻ muốn dơ tay lên để đánh tôi.

Trong khi tôi chuẩn bị đón nhận một quả đấm vào mặt của một tên choai choai mới lớn, nhuộm tóc màu vàng rực; một người con trai có vóc dáng cao cao đội mũ lưỡi trai che gần nửa khuôn mặt đỡ lấy nắm đấm của cậu ta, và bóp thật mạnh làm cho những khớp xương trong cánh tay cậu ta kêu lên răng rắc.

Sự xuất hiện không ngờ được của người đàn ông lạ, đã khiến cho bọn thanh niên trừng mắt nhìn, bọn họ không còn dám có thái độ hỗn hào với tôi như ban đầu nữa.

Chờ mãi mà không có cảm giác đau đớn, tôi hé mắt ra dần dần.

Hình ảnh cao cao của người đàn ông lạ đang đứng chắn trước mặt mình, và đỡ cho mình một quả đấm vào mặt, khiến mắt tôi tròn xoe, tôi nhìn anh ta không rời mắt.

Tôi thở phào nhẹ nhõm vì không phải nhận lĩnh cú đấm có thể khiến mặt tôi bầm tím và chảy máu kia.

_ Buông tao ra !

Tên nhóc choai choai la lên thảm thiết.

Vì quá đau, nên mặt cậu ta vặn vẹo trông thấy khó coi.

_ Biến !

Người đàn ông lạ nghiêng răng quát, thanh âm lạnh lẽo không có một chút tình cảm.

Tôi hoàn toàn bị người đàn ông lạ mặt thu hút. Mặc kệ xung quanh ồn ào và náo nhiệt như thế nào, tôi chỉ để ý đến nhất cử nhất động của anh ta, tôi chăm chú lắng nghe giọng nói, cố gắng nhìn khuôn mặt bị che kín gần hết dưới chiếc mũ lưỡi trai của anh ta.

Tên nhóc choai choai trước khi được anh ta thả, đã bị vặn ngược tay ra sau lưng, và lĩnh một cú đá thật mạnh vào mông.

Cậu ta bất chấp hình tượng oai hùng lúc nãy của mình, miệng cậu ta kêu lên như lợn bị chọc tiết.

Bọn thanh niên thấy bạn mình bị đánh, họ định xông lên để đánh hội đồng.

Người đàn ông lạ mặt, khoanh tay trước ngực, miệng anh ta phun ra một câu.

_Biến đi !

Dưới sức ép của vóc dáng cao lớn, và khí thế oai hùng của anh ta, bọn công tử và tiểu thư, ủa quây phá và ham chơi bỏ chạy nhanh như bị ma đuổi.

Bây giờ chỉ còn một mình tôi và anh chàng lạ mặt.

Nhìn tấm poster bị bọn thanh niên lúc này vẽ nham nhở, tôi bức bối mắng thâm bọn họ, dùng khăn tay màu trắng, tôi không ngừng chà lau.

Chàng thanh niên lạ mặt đứng ở phía sau lưng tôi, môi tôi anh ta nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

_Cô không cần phải phí công nữa, ngày mai sẽ có người khác lo lau chùi sạch sẽ tấm poster này.

Không quay đầu lại nhìn anh ta, tôi trả lời.

_Tôi biết, nhưng mà nhìn chường mắt như thế này làm sao mà tôi chịu nổi.

_Chỉ là một tấm poster quảng cáo thôi, cô quan tâm làm gì.

Tôi cao giọng mắng anh ta.

_Anh thì biết gì, dù chỉ là một tấm poster nhưng cũng là hình tượng của người ta, làm sao có thể để bẩn được.

_Ha ha ha !

Chàng thanh niên lạ mặt cười thật to. Anh ta cười khoái trá trước lí luận nửa mùa của tôi.

Tôi căm giận quay phắt lại nhìn anh ta.

_Này anh kia ! Anh cười đủ chưa hả ?

Tên Đức Hải chết tiệt kia ! Sao anh dám giả thần giả quỷ trước mặt tôi ? Tưởng anh cái trang thì tôi không nhận ra anh à ?

Hừ ! Còn dám thay đổi giọng nói nữa chứ ?

Nếu như lúc này, tôi còn cố gắng lau sạch tấm poster in hình ảnh của hắn, thì lúc này, tôi lại đứng lên ghế đá, sau đó dùng chân đá vào tấm poster. Tôi đang xả giận gián tiếp lên thân thể hắn.

Đức Hải kinh ngạc nhìn tôi, hắn bị hành động không lường trước được của tôi làm cho phải ngừng cười, và nhanh chóng lùi tôi xuống.

_Cô đang làm gì thế hả ? Lúc này cô còn cố gắng không để cho bọn thanh niên kia vẽ bậy lên tấm poster bất chấp có bị bọn họ đánh không, sao bây giờ cô lại dùng bàn chân đi giày dính đất cát của mình đá lên nó là thế nào ?

Tôi ừm khuất kẻ tội hấn.

_Anh còn nói nữa, tôi cố gắng giữ gìn tấm poster quảng cáo của anh được sạch sẽ, anh không cảm ơn tôi một câu thì thôi. Sao anh còn dám cười nhạo tôi ?

Đức Hải lặng người, đôi mắt hắn nóng sáng nhìn tôi.

_Cô đã nhận ra tôi là ai ?

_Anh chẳng phải là Đức Hải sao ?

Đức Hải thờ dài. Hắn vừa vui mừng vì tôi có thể nhận diện ra được hắn, vừa buồn bã vì tôi không thể thuộc về hắn.

_Từ lần sau cô đừng có ngốc nghếch như thế này nữa, tôi không muốn cô liều mạng chỉ vì những chuyện không đâu.

_Anh yên tâm, tôi có thể ngu một lần nhưng tuyệt đối không có lần sau.

_Cô biết thế là tốt.

Đêm càng lúc càng khuya, mọi thứ xung quanh tôi lại trở về yên tĩnh giống như ban đầu.

_Chúng ta đi về thôi, cũng đã khuya quá rồi.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của hắn vẫn khiến tôi tò mò muốn biết lý do vì sao.

_Anh đi đâu mà lại đến chỗ này ?

Đức Hải nhìn tôi không đáp, khuôn mặt hắn phẳng phất u buồn và cô đơn.

Đi bên cạnh hắn, tôi thỉnh thoảng lại len lén nhìn hắn.

Mặc dù nỗi đau trong lòng tôi vẫn còn đây, nhưng kể từ lúc tôi gặp Đức Hải, tôi đã không còn nghĩ nhiều về những vướng mắc trong tình yêu của mình nữa.

_Cô đã ăn cơm tối chưa ? Nếu chưa ăn, cô đi ăn cùng tôi được không ?

Đang đi, Đức Hải quay sang nhìn tôi, hắn dịu dàng hỏi tôi.

Tôi định cự tuyệt lòng tốt của hắn, nhưng những tiếng “ùng ục” trong bụng tôi đã lên tiếng thay tôi trả lời hắn.

Khỏe môi Đức Hải nhếch lên một nụ cười thích thú, nắm lấy tay tôi, hắn kéo tôi đi theo hắn ra xe.

Tôi xấu hổ đỏ bừng mặt, chân luống cuống bước theo hắn, con tim bất giác reo vui vì trong lúc cô đơn và buồn khổ thế này, đã có người ở bên cạnh an ủi và quan tâm đến mình.

Đức Hải đưa tôi đến một nhà hàng khá yên tĩnh.

Bình thường tôi sẽ không bao giờ uống rượu, nhưng hôm nay tôi đang đau khổ vì tình, nên tôi muốn uống cho thật say để quên đi hết mọi chuyện, quên đi lý do vì sao tôi không thể có được trái tim của Đức Tiến.

Đức Hải ngăn cản không cho tôi uống rượu, khi thấy tôi đã uống quá hai ly rượu.

_Cô nên uống ít thôi, uống nhiều rượu không tốt cho một người bệnh vừa mới ốm dậy như cô.

Tôi gạt tay hắn ra khỏi ly rượu.

_Anh hãy để cho tôi uống ! Chỉ một lần duy nhất này thôi !

Tôi gượng cười với hắn, đôi mắt đỏ hoe.

Đức Hải bất lực nhìn tôi, tay hắn dần buông lỏng, cuối cùng hắn không còn ngăn cản tôi uống rượu nữa.

Tôi nhanh chóng cho ly rượu lên môi, rồi uống cạn.

Mặc dù không phải là một con sâu rượu, nhưng tôi có tư lượng khá tốt.

Ngồi ăn cơm với Đức Hải, tôi kể cho hắn nghe mấy chuyện vui mà tôi gặp phải khi tôi còn là một trợ lý cho giám đốc ở phòng nhân sự, có chi nhánh tại Việt nam.

Đức Hải vừa ngồi im nghe tôi nói, thỉnh thoảng hắn nhấm nháp một ít rượu trong ly.

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm của hắn nhìn tôi không rời mắt, thấy tôi uống nhiều rượu, hắn rất lo lắng.

Tay hắn siết chặt, cơ thể hắn căng cứng mỗi khi thấy tôi rơi một giọt lệ.

Khi thần trí tôi hoàn toàn chìm ngập trong hơi men, tôi đã vừa khóc vừa kể cho hắn nghe lý do vì sao tôi lại đau khổ và đi lang thang ở ngoài đường giống như một con ngó.

Tôi đã quá ích kỷ, đã quá vô tình khi chỉ để ý đến cảm giác của chính bản thân mình. Tôi đã quên mất rằng, Đức Hải cũng yêu tôi, làm sao hắn chịu đựng được khi phải chứng kiến người con gái mình yêu, khóc và rơi lệ vì một người đàn ông khác, dù người đó có là anh trai của hắn đi chăng nữa.

Uống gần hết nửa chai rượu, tôi đã say mềm.

Đầu gục xuống bàn, tôi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Đức Hải ngồi cứng ngắc trên ghế ở phía đối diện, ly rượu bị siết chặt trong lòng bàn tay đượm mồ hôi, khuôn mặt hắn lạnh tựa băng đá.

Ánh sáng đèn điện mờ đục trong cửa hàng phủ lên người hắn.

Trông hắn giống như một lăng tũ đã đánh mất đi hồng nhan tri kỷ của đời mình.

Uống nốt ly rượu, trả tiền cho nhân viên phục vụ, hắt bẻ tôi ra xe.

Trên đường trở về nhà, Đức Tiến có gọi điện cho hân mấy lần, hân chỉ xem qua nhưng không có bắt máy.

Khi yêu, ai cũng muốn giữ chặt người mình yêu ở bên cạnh mình, dù biết rằng trái tim người đó không thuộc về mình, nhưng vẫn muốn thử.

Vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán tôi, Đức Hải đau khổ nói.

_Tôi biết phải làm gì với cô đây ? Cô vĩnh viễn không thể tiếp nhận tình cảm của tôi, hay không thể để ý đến tôi dù chỉ là một chút thôi sao ?

Tôi loáng thoáng nghe tiếng nói của hân bên tai, mắt tôi chợt ướt, hai dòng lệ lăn dài trên má. Tôi vừa thương xót cho chính mình, lại thấy có lỗi với hân.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Buổi sáng

Bầu trời trong xanh, mây trắng bay, cảnh vật chìm trong nắng ấm, khung cảnh hữu tình khiến cho mọi thứ trở nên ảo mộng không có thật.

Tôi vẫn còn ngủ nướng ở trên giường.

Tối hôm qua, do uống nhiều rượu, nên sáng nay đầu đau nhức, cơ thể mệt mỏi.

Mỗi lần uống rượu say thế này, tôi luôn tự trách bản thân mình, và luôn hối hận vì đã tự hành hạ chính mình.

Uống rượu không giúp tôi quên đi những mất mát và đau khổ trong cuộc sống mà đôi khi còn khiến tôi nhớ và đau đớn thêm.

Mí mắt nặng nề mở ra, tôi mờ mịt nhìn khắp căn phòng.

Đây là một căn phòng lạ, không phải là căn phòng mà tôi vẫn thường ngủ ở nhà Đức Tiến, hay căn phòng trong nhà trọ mà tôi thuê.

Giật mình, tôi vén chăn sang một bên, rồi ngồi dậy.

Bóp chán, tôi cố nhớ lại chuyện xảy ra vào tối hôm qua.

Tôi nhớ sau khi rời khỏi quán cà phê Trường Cửu, tôi đã đi lang thang ngoài đường, đến một khu đất trống, tôi đã ngồi trên một chiếc ghế đá cạnh một tấm poster quảng cáo in hình của Đức Hải. Vì không để cho bọn thanh niên nghịch ngợm và quậy phá vẽ bẩn lên tấm poster, tôi đã tranh giành chửi sòng với họ, và mắng họ. Tôi được Đức Hải cứu khi bị một tên nhóc choai choai dơ nắm đấm vào mặt. Sau đó tôi đã theo Đức Hải đến một nhà hàng ăn cơm tối, tôi đã uống rất nhiều rượu, cũng khóc rất nhiều.

Ngơ ngác nhìn căn phòng một lượt, tôi mệt mỏi đứng lên.

Tôi đoán Đức Hải đã đưa tôi về nhà hân.

Căn phòng này không hề trông giống như một căn phòng trong khách sạn, mà giống như một căn phòng trong biệt thự làm toàn bằng kính của hân hơn.

Tiến dần về phía chiếc cửa kính nhìn ra khu vườn sau nhà, tôi đứng lặng ngắm cảnh sắc rực rỡ ở bên ngoài.

Dưới ánh nắng của mặt trời, cây cỏ và hoa lá trở nên xanh tươi và tràn đầy sức sống.

Nỗi đau trong lòng tôi có thể không vui, nhưng cảnh vật xung quanh tôi không vì thế mà thay đổi, mọi thứ vẫn tiếp diễn cho dù tôi có tồn tại hay không. Đã sống ở trên đời này, tôi phải chấp nhận mình chỉ là một người sống có hữu hạn.

Cửa phòng hé mở, tiếng dép lê lệt quệt trên nền gạch men sáng bóng. Từng bước từng bước, có một người đang tiến về phía tôi đang đứng.

_Cô đã dậy rồi ?

Tôi quay lại nhìn Đức Hải, trên môi tôi nở một nụ cười gượng gạo.

_Vâng.

Đức Hải lúc nào cũng ăn mặc thoải mái và tùy tiện, ngoài quần jean và áo thun, hình như hắn không thích mặc thứ gì khác.

Đối với một con người kiệt xuất như hắn, thì dù hắn có ăn mặc luộm thuộm đi chăng nữa, mọi người cũng phải ngước mắt nhìn và ước ao. Đây là điều đặc biệt của hắn mà không một ai có thể học được, hay có thể so sánh được với hắn.

_Cô có muốn ăn gì không ?

Tôi thấy miệng khô, lưỡi đắng.

Cả ngày hôm qua, tôi ăn rất ít, lại uống quá nhiều rượu, nên dạ dày có chút đau. Một người bị đau dạ dày nhẹ như tôi, nếu ăn uống không điều độ, và không biết cách chăm sóc bản thân mình, tôi sẽ càng khiến dạ dày của mình bị đau thêm trầm trọng, có thể mai sau tôi bị ung thư dạ dày cũng nên.

Nghĩ đến đây, tôi thấy toát mồ hôi vì sợ.

Nhớ lại cảm giác khi phải nhận tin mình ung thư dạ dày giai đoạn cuối, thật khủng khiếp, tôi đã sống như địa ngục trong vòng nửa tháng. Tôi nhất quyết không để cho bản thân mình phải trải qua cảm giác đó thêm một lần nữa.

_Có, anh có thứ gì để ăn không ?

Đức Hải mỉm cười.

_Trông cô có vẻ đói lắm rồi ?

Tôi đỏ mặt vì xấu hổ. Nhớ lại những gì mà mình đã làm vào buổi tối hôm qua khi say rượu, tôi ước có một cái khe nẻ cho tôi chui xuống.

_Đi thôi ! Tôi đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Tôi kinh ngạc nhìn hắn. Tôi không dám tin là một công tử chỉ thích hò sai người khác như hắn cũng biết nấu ăn.

_Thức ăn là do anh nấu, hay là anh đi mua ?

Đang đi, hắn quay lại nhìn tôi.

_Cô cho rằng thức ăn là do tôi nấu, hay là tôi đi mua ?

Tôi cau mày nhìn hắn. Nói theo cách của hắn, chẳng phải là đang đánh đố tôi sao ?

Không muốn đấu lý với hắn vào buổi sáng đẹp trời như thế này, tôi vượt lên trước hắn.

Đức Hải đi ở phía sau lưng tôi, cả hai chúng tôi đều đi về hướng nhà bếp.

Thức ăn đã được bày sẵn ở trên bàn.

Tôi sung sướng, vội kéo ghế, rồi ngồi ngay xuống.

Đã lâu rồi, tôi không được ăn một bữa ăn ngon, và không có tâm trạng để ăn uống. Hôm nay, tôi sẽ không bạc đãi bản thân mình nữa. Để có thể đối mặt với mọi chuyện, tôi phải có sức khỏe.

Đức Hải ngồi đối diện với tôi.

Thấy tôi chuẩn bị cầm một ly rượu rồi cho lên miệng uống, Đức Hải giữ chặt lấy tay tôi.

_Cô không nên uống rượu tiếp nữa, tối hôm qua cô đã uống nhiều rồi.

Tôi giận dỗi buông tay. Biết hắn vì lo cho tình trạng bệnh tình của tôi, nên tôi không cãi lý với hắn, cũng không nằng nặc đòi hắn phải cho tôi uống rượu bằng được giống như tối hôm qua nữa.

Gắp một miếng thịt, tôi đút vào miệng. Vừa ăn, tôi vừa hỏi hắn.

_Anh không thể nói cho tôi biết là thức ăn này do anh nấu, hay đi mua được sao ?

Đức Hải cười nhẹ, đôi mắt đen sâu của hắn quan sát khuôn mặt đỏ hồng của tôi.

_Điều này có quan trọng với cô không ?

_Tôi chỉ hỏi vì tò mò thôi.

_Nếu thế, tôi đành phải khiến cô thất vọng rồi, tôi không muốn trả lời cô câu hỏi này.

Tôi phồng mồm nhìn Đức Hải, tôi mắng thầm hắn là đồ nhỏ mọn.

Không biết Đức Hải có đoán được tôi đang nghĩ gì trong đầu không, mà hắn trừng mắt nhìn tôi.

_Cô lo mà ăn đi ! Đừng nghĩ ngợi lung tung.

Tôi tròn xoe mắt nhìn hắn, tay vội cầm đũa đặt ở trên bát. Tôi gấp ngay một miếng thịt bò rồi cho lên miệng.

Hoàn hảo, cũng may tôi không mắng hắn thành tiếng, nếu không tôi đã gặp họa rồi. Đức Hải luôn nóng giận thất thường, hắn sẽ trừng phạt tôi thẳng tay.

Tôi cười trộm, khi bắt gặp khuôn mặt không mấy hài lòng của hắn.

Được ăn cơm cùng với hắn, và cùng hắn làm nhiều việc, thực lòng tôi rất vui, nỗi đau trong lòng tôi cũng đã vơi đi rất nhiều. Ở bên hắn, tuy không bằng được cảm giác ở bên cạnh Đức Tiến, nhưng một phần nào đó hắn cũng đã mang lại niềm vui và tình người ấm áp cho tôi.

Ăn xong, tôi lo thu dọn thức ăn trên bàn và rửa chén bát.

Đã được Đức Hải đãi một bữa ăn ngon, tôi không thể bắt hắn phải làm hết tất cả mọi công việc, mà dù tôi có muốn bắt hắn làm, hắn cũng không bao giờ nghe theo lời tôi nói. Tính cách ngông cuồng, và năng mưa thất thường của hắn như thế nào, tôi là người hiểu rõ nhất.

Đi suốt buổi chiều và buổi tối ngày hôm qua, lại không gọi điện về nhà, tôi biết Đức Tiến, thằng bé, và hai chị giúp việc lo lắng cho tôi nhiều lắm.

Tôi thấy mình thật đáng trách. Dù tôi có hận và căm ghét Đức Tiến nhiều như thế nào, tôi nên gọi điện về nhà thông báo một tiếng mới phải, đằng này tôi lại đi biệt.

Mặc dù không muốn trở về nhà Đức Tiến, và đối mặt với hắn, nhưng không còn cách nào khác. Tôi không thể bỏ đi mà không nói gì, cũng không thể khiến thằng bé thất vọng vì tôi.

Tôi rất yêu và quý thằng bé, tôi đã hứa sẽ ở bên cạnh nó, chăm sóc cho nó cho đến khi nó đi học trở lại, tôi không muốn mình trở thành một kẻ thất hứa và đi lừa trẻ con.

Úp hết số chén đĩa lên kệ, lau khô tay, tôi đi ra phòng khách tìm Đức Hải.

Ngồi trên ghế sofa, Đức Hải đang đọc tạp chí.

Thấy tôi, Đức Hải ngược mắt lên nhìn. Quan sát khuôn mặt lo lắng của tôi, Đức Hải cau mày.

_Cô muốn trở về nhà Đức Tiến đúng không ?

Tôi bối rối gật đầu như một cái máy.

_Tôi đã đi suốt một buổi chiều và một buổi tối rồi, đã đến lúc tôi phải về.

Đức Hải im lặng không đáp, khuôn mặt hắn lạnh lùng không rõ đang tức giận hay đang bình thản không có chuyện gì.

Tôi len lén nhìn hắn.

Mỗi lần thấy hắn phải đau khổ vì mình, tôi không chịu đựng nổi. Tôi biết mình đã làm sai rất nhiều chuyện, đã tổn thương hắn sâu sắc như thế nào.

Hắn yêu tôi, buồn khổ vì tôi, thất vọng vì tôi cũng rất nhiều. Lẽ ra tôi nên tránh xa hắn, nên tạo khoảng cách với hắn, để hắn có thể quên tôi đi, hay ít ra không còn phải đau đớn mỗi khi nhìn thấy tôi nữa mới phải. Nhưng đằng này, tôi lại bắt hắn phải chăm sóc tôi, phải vỗ về an ủi tôi mỗi khi tôi thất tình, khi tôi uống rượu say vì không chịu đựng được cô đơn và sự dày vò đang mỗi ngày một tăng cao lên ở trong lòng.

Chân tôi bắt giác lùi dần về phía sau, không nói thêm một câu gì nữa, tôi đi thật nhanh ra sân vườn.

Tôi đã ích kỉ, và vô tình nhiều rồi, tôi không nên chỉ nghĩ đến cảm giác của bản thân mình, mà quên mất rằng Đức Hải còn buồn khổ hơn cả tôi.

Tay tôi bị nắm chặt, Đức Hải kéo tôi đứng lại.

_Cô bị làm sao thế ? Sao tự dưng lại đứng đững bỏ đi về ?

Mắt tôi đỏ hoe, mũi tôi sụt sịt muốn khóc.

Giả mà Đức Hải cứ đối xử không ra gì với tôi giống như trước kia thì hay biết mấy. Nếu hắn làm như thế, tôi sẽ thấy bớt áy náy và có lỗi với hắn hơn.

Đức Hải xoay tôi đứng đối diện với hắn, tay hắn nâng cằm tôi lên.

Hắn nhú mày khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của tôi.

_Sao cô lại khóc ? Tôi có làm gì cô đâu.

Tôi lắc đầu tỏ ý nói cho hắn hiểu là tôi không sao cả. Tôi khóc không phải vì hắn làm chuyện có lỗi với tôi, mà do tôi cảm thấy hổ thẹn với hắn.

_Cô muốn trở về nhà gặp anh trai tôi đến thế sao ?

Đức Hải ghen tuông hỏi tôi, giọng hắn lạnh lẽo giống như sương mù vào buổi sáng sớm mùa đông.

Tôi chỉ biết lắc đầu trả lời hắn, và ngược đôi mắt long lanh đầy lệ lên nhìn hắn.

Đức Hải thở dài, tay hắn vò tóc.

_Thôi được rồi ! Cô đừng khóc nữa, để tôi đưa cô về nhà Đức Tiến là được chứ gì ?

Tôi lại lắc đầu, tôi không muốn hắn đưa tôi về.

Tôi không thể chịu đựng được cảnh hai anh em hắn đấu đá và tranh cãi vì tôi. Dù chưa thể biết chắc Đức Tiến có yêu tôi không, nhưng tôi không muốn Đức Hải tổn thương hay đau khổ vì tôi thêm nữa.

Tôi đã thiếu nợ của hắn rất nhiều ân tình, nếu còn thiếu nợ thêm, tôi biết làm gì để trả cho hắn.

Trái tim tôi không thể trao cho hắn, tôi đã trao trọn trái tim mình cho Đức Tiến rồi. Tôi chỉ còn biết nói thảm hàng vạn hàng nghìn câu xin lỗi hắn, và mong hắn hiểu cho tôi, tình yêu không thể cưỡng cầu.

_Cô nói gì đi chứ ? Tại sao cô chỉ biết lắc đầu, cô không muốn nói chuyện với tôi đúng không ?

Nước mắt tôi lăn dài trên má, lòng tôi tan nát.

Môi tôi mấp máy, tôi rất muốn nói cho hắn hiểu, tôi đang suy nghĩ gì, đang muốn gì, nhưng tôi không thể vì mỗi lần tôi mở miệng nói chuyện với hắn, người duy nhất mà tôi cần và nhắc đến là Đức Tiến.

Đồng tử trong mắt Đức Hải u tối, tay hắn siết chặt. Nỗi đau trong lòng hắn giờ đã ngấm sâu vào tận xương tủy.

Ánh sáng trong mắt hắn mãnh liệt chiếu sáng vào cơ thể tôi, hắn muốn thiêu đốt hết tất cả mọi suy nghĩ phản kháng và chống đối ngấm trong tôi.

Một lúc sau, hắn buông tay tôi ra, giọng hắn khản đặc như một con thú bị thương.

_Để tôi đưa cô về.

_Không...không cần...tôi...tôi có thể đi bằng xe tắc xi.

Đức Hải xa xăm mặt, lời nói cự tuyệt của tôi đâm sâu vào trái tim tổn thương của hắn.

_Cô muốn nói với tôi là, từ lần sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa có đúng không ?

Nước mắt tuôn như mưa, môi tôi bị răng cắn chặt, nỗi đau trong lòng tôi đang mãnh liệt tuôn trào.

Tay tôi giờ rất lạnh, hơi lạnh đang ngấm sâu vào da thịt.

Ngơ ngác nhìn bàn tay mình, tôi ngược mắt nhìn đôi mắt lạc lõng và thất thần đau khổ của hắn, nước mắt mặn chát thấm vào kẽ răng.

Tôi rất muốn chạm vào má hắn, vỗ về hắn, muốn xóa tan đi mọi tổn thương trong lòng hắn, muốn hắn có thể nở một nụ cười hạnh phúc và sống thật vui vẻ.

Tay tôi hết nắm rồi lại thả.

Tôi có tư cách chạm vào hắn không, khuyên nhủ hắn không ?

Không ! Tôi không xứng đáng ! Tôi thấy mình thật đáng khinh, thật đáng trách ! Tôi đã gây ra nhiều chuyện rắc rối cho hắn như thế, tôi đâu còn tư cách để làm một tri kỉ của hắn nữa.

Xoay người, tôi chạy thật nhanh ra cổng, vừa chạy tôi vừa lấy tay quẹt nước mắt.

Xin lỗi !

Tôi thì thầm, và lặp đi lặp lại câu ấy ở trong miệng.

Hành động bộc phát của tôi, khiến Đức Hải bần thần cả người. Một giây sau, hắn vội vã đuổi theo tôi, vừa chạy theo hắn vừa gọi.

_Khánh Băng ! Khánh Băng !

Tôi không dừng lại, tôi co giò chạy thật nhanh.

Thấy một chiếc xe tắc xi, tôi vẫy tay hàm ý bảo tài xế dừng lại.

Tài xế tắc xi hiểu ý tôi, anh ta đỗ xe gần ở ven đường.

Tôi trèo ngay lên xe, và giục anh ta lái xe đi.

Đức Hải vừa mới đuổi kịp đến nơi, cũng là lúc chiếc xe tắc xi chuyển bánh.

Ngồi trên xe, hai tay ôm lấy mặt, tôi khóc nức nở, vai run run.

Trong ánh sáng vàng rực của mặt trời.

Đức Hải cô đơn đứng lặng lẽ trên vỉa hè, mắt hắn đắm đắm nhìn theo chiếc xe tắc xi chở tôi đi càng lúc càng xa.

Trái tim hắn nặng trĩu, theo thời gian nỗi đau trong lòng hắn càng ngày càng bị khoét rộng thêm ra, đôi mắt hắn giờ là cả một bầu trời đêm không hề có trăng sao.

Đến nhà Đức Tiến, tôi trả tiền tắc xi cho anh tài xế, sau đó bước xuống.

Trên đường về nhà, tôi đã khóc sung đỏ cả mắt.

Sống 25 năm trên đời, chưa có lúc nào tôi lại thấy mình thống khổ như bây giờ. Tôi không chỉ làm khổ chính mình, mà còn làm hại người khác.

Tôi đang ăn năn sám hối, đang tự trách chính bản thân mình.

Vừa mới xuất hiện ở trước cổng sắt nhà Đức Tiến, hai chị giúp việc đã nhanh chóng kêu tên tôi.

_Khánh Băng ! Cuối cùng em cũng về rồi.

Họ chạy đến nắm lấy tay tôi, mắt họ quan sát từ đầu xuống chân tôi, thậm chí họ còn xoay tôi một vòng xem tôi có bị thương chỗ nào không.

Đối với hành động khó hiểu và buồn cười của hai chị, tôi vừa cảm động lại vừa không thể nhìn được cười.

_Em đi đâu mà bây giờ mới về, em có biết ông chủ và cậu chủ lo lắng cho em nhiều như thế nào không ?

Tôi cúi đầu không đáp.

Tôi không thể nói rõ cho hai chị biết nguyên nhân tại sao.

Chị Phương và chị Lê vừa đi vừa lôi kéo tôi vào trong nhà.

_Từ lần sau em đi đâu, em cũng nên gọi điện về nhà thông báo một tiếng. Em là một người xa lạ ở đất nước Đài Loan này, nên không quen biết ai. Nhờ đâu không may em xảy ra chuyện gì thì sao ?

Tôi tủi thân rơi lệ. Tôi hiểu hai chị quan tâm đến tôi, nên mới hết lòng khuyên bảo tôi.

Nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào, đang đứng ở trong sân vườn, thằng bé vui mừng khi thấy tôi đã về.

Chạy lại gần tôi, nó nắm chặt lấy tay tôi.

_Chị đã đi đâu mà bây giờ mới về, chị có biết là bố em đã đi tìm chị cả đêm hôm qua không ?

Tôi bật khóc nức nở, không nói một lời nào, tôi ngồi xổm trước mặt thằng bé, rồi ôm nó vào lòng.

Hai chị giúp việc và thằng bé kinh ngạc nhìn tôi, họ ngỡ ngàng không hiểu tôi đã gặp phải chuyện gì mà khóc một cách thương tâm như thế này.

Thằng bé vỗ nhẹ vào vai tôi, giọng nói giống ông cụ non của nó vang lên.

_Chị đừng khóc nữa ! Hoi một tí là chị có thể khóc được là sao ?

Nước mắt tôi làm ướt đầm vai áo của nó.

Cảm nhận được hơi ấm toát ra từ cơ thể, nghe được nhịp đập trong trái tim của thằng bé, tôi nhắm mắt lại, lòng tôi đã thanh thản hơn nhiều.

Khóc một lúc cho thỏa, tôi mới đi theo thằng bé và hai chị giúp việc vào trong nhà.

Chú quản gia đã gọi điện thông báo ngay cho Đức Tiến biết tôi đã trở về.

Chưa đầy hai mươi phút sau, Đức Tiến đã xuất hiện trước mặt tôi.

Quần áo xộc xệch, khuôn mặt mệt mỏi hốc hác, mái tóc rối bù, quầng mắt thâm đen, hắn giống như một người vừa mới phải nhận tin tức gì kinh khủng lắm nên trông hắn mới suy sụp và thảm hại thế kia.

Tôi không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực của hắn.

Thằng bé và hai chị giúp việc biết ý đã kéo nhau ra khỏi phòng ngủ của tôi, họ muốn chúng tôi có không gian riêng tư để nói chuyện thẳng thắn với nhau.

Đức Tiến đứng ở giữa phòng, kể từ lúc nhìn thấy tôi, hắn không hé răng nói một câu.

Tôi cúi đầu ngồi ở trên giường, cơ thể cứng ngắc, ngay cả động tôi cũng không dám động.

Tôi có cảm giác mình đang bị một ngọn lửa thiêu đốt hết tất cả tâm can.

Trong phòng rất yên tĩnh, ngoài tiếng gió thổi vi vu, tiếng lá cây cảnh kêu xào xạc, tiếng thở của hai chúng tôi thì không còn âm thanh gì khác.

Căng thẳng đang vây lấy tôi và Đức Tiến vào giữa.

Mãi một lúc lâu sau, Đức Tiến mới chịu lên tiếng phá vỡ đi không khí im lặng khó chịu giữa hai chúng tôi.

_Em đã bỏ đi đâu suốt cả buổi chiều và buổi tối hôm qua ?

Tôi ngẩng mặt lên nhìn Đức Tiến.

Mắt tôi đỏ hoe, hai giọt lệ trong suốt đang lăn dài trên má.

Đức Tiến lưỡng lự hoảng sợ khi thấy tôi khóc, hắn vội tiến đến gần tôi rồi ngồi xuống, hắn kéo tôi vào lòng.

_Có chuyện gì thì em nói đi ! Tại sao em không chịu nói gì cả, mà em đã bỏ đi biệt như thế ? Em có biết là anh đang lo lắng và hốt hoảng nhiều như thế không ? Anh rất sợ em xảy ra chuyện gì không may, anh gọi điện cho em nhưng em không chịu bắt máy. Suốt cả đêm hôm qua, anh đã đi tìm em. Cũng may bây giờ em bình an trở về rồi, từ lần sau em đừng dọa anh như thế này nữa.

Tôi dựa cằm vào vai hắn, tay buông thõng, nước mắt lặng lẽ rơi.

Càng nghe hắn nói, tôi càng thấy khổ đau và phiền muộn nhiều hơn.

Được hắn lo lắng và quan tâm đến chuyện sống chết của bản thân, khiến tôi thấy mình được an ủi rất nhiều. Nhưng hắn có yêu tôi không, hay là hắn chỉ thương hại tôi mà thôi ?

Tôi rất sợ mình sẽ hiểu lầm tình cảm mà hắn dành cho tôi, tôi sợ một mai kia khi nhận ra hắn chẳng qua chỉ coi tôi là một cô em gái nhỏ cần được chở che và bảo vệ, tôi sẽ đau đớn nhiều hơn gấp vạn lần cảm giác không được hắn yêu giống như bây giờ.

Thà rằng hắn nói hắn không yêu tôi, mà chỉ coi tôi là em gái, còn hơn hắn không phủ nhận hiểu lầm của tôi, mà cứ để cho tôi mộng tưởng hão huyền vào tình cảm của hắn.

Tôi không muốn làm người thế thân của người khác.

Hình ảnh của Kim Loan lại hiện lên trong đầu tôi, tôi không thể để bản thân mình lún sâu vào vũng bùn không có lối thoát này nữa. Tôi cần làm rõ mọi chuyện, cần nói chuyện thẳng thắn với hắn, tôi ghét chờ đợi, ghét cảm giác sống trong đau khổ và lo lắng lắm rồi.

Đẩy hắn ra, tôi nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt hắn.

_Đức Tiến ! Em có chuyện cần nói với anh.

Thái độ nghiêm trọng của tôi, khiến Đức Tiến lo sợ.

Đây là lần đầu tiên, kể từ lúc quen biết hắn, tôi mới không còn thấy sợ sệt hắn nữa.

Những chuyện xảy ra gần đây, đã khiến tôi trưởng thành lên không ít.

_Em...em có chuyện gì cần nói với anh sao ?

Đức Tiến thận trọng hỏi tôi, mắt hần quan sát và đánh giá biểu hiện trên khuôn mặt tôi.

_Đúng, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh !

Tôi cương quyết gạt đầu, mắt vẫn nhìn thẳng vào mắt hần.

Đức Tiến bất giác đưa tay lên vuốt tóc, hần bối rối không đoán được chuyện mà tôi sắp nói với hần là chuyện gì.

_Em nói đi !

Tay siết chặt, hít một hơi thật sâu, tôi cố gắng giữ vững tinh thần và đầu óc cho tỉnh táo.

Mọi hiểu lầm và khúc mắc có kết thúc được hay không, đều phụ thuộc vào cuộc nói chuyện nghiêm túc của ngày hôm nay, tôi không thể làm hỏng nó.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Gió lùa vào phòng, không khí tươi mát đã làm dịu đi sự căng thẳng giữa hai chúng tôi.

Lấy tay gạt nước mắt, tôi lấy hết dũng khí nhìn thật sâu vào mắt hần.

Tôi muốn đề ý đến từng biểu hiện, đường nét trên khuôn mặt hần. Tôi muốn ít nhất một lần, tôi có thể hiểu được hần đang nghĩ gì ở trong đầu.

_Chiều hôm qua em đã gặp Kim Loan ở nhà hàng Trường Cửu.

Đức Tiến run lên, thớ cơ ở trên mặt co giật, màu sắc trên mặt hần thay đổi liên tục, đôi mắt hần giờ mờ nhạt giống như một đám khói mỏng manh đang tan trong nắng chiều.

Tôi đã nhận ra được cảm giác đau đớn trong lòng hần, dù hần cố che dấu bằng cách tỏ vẻ không có chuyện gì.

Lòng tôi còn đau hơn cả cảm giác trong lòng hần.

Nước mắt trên má tôi tuôn rơi như cơn mưa mùa hạ.

Hần có biết rằng, mỗi lúc hần nhìn tôi nhưng lại nhớ về cô ấy đã khiến tôi bị tổn thương và buồn khổ nhiều như thế nào không ?

Có được lời tỏ tình của hần thì thế nào, hần đâu có trọn vẹn yêu tôi.

Tôi biết bản thân mình ích kỉ, khi bắt hần chỉ được nghĩ về duy nhất một mình tôi. Nhưng một khi đã yêu, ai chẳng có mong muốn giữ trọn vẹn được cả trái tim và cơ thể của người đó. Có mấy ai cao thượng, yêu mà không cần được báo đáp ?

Tôi nhận mình chỉ là một phạm nhân, một người có đầy đủ thất tình lục dục. Tôi muốn sống đúng với con người thật của mình, tôi không muốn lừa dối bất kỳ ai.

Đức Tiến ngồi bần thần trên mép giường, hần ưu tư không nói một câu, cũng không có nhìn tôi, hần nhìn vào khoảng không trước mặt.

Hần ngồi ngay bên cạnh tôi, nhưng khoảng cách giữa tôi và hần càng lúc càng xa.

Đến khi nghe thấy tiếng khóc nức nở của tôi, hần mới giật mình quay sang nhìn tôi.

_Anh...anh...xin lỗi.

Tôi đau khổ rơi lệ, lòng tôi đang bị xé tan ra từng mảnh.

Đâu cần hần phải giải thích cho tôi hiểu tình cảm mà hần dành cho tôi nhiều hay ít, biểu hiện thất thần không thể tập trung nghe tôi nói, đã giải thích cho tôi

tất cả .

Chỉ cần nhắc đến tên Kim Loan, nhắc đến người con gái mà hắn đã yêu trong mười năm, chờ đợi mất năm năm dài đằng đẳng, hắn sẽ ngay người giống như một kẻ mất hồn.

Cô ấy không chỉ cướp mất trái tim, mà còn mang theo cả linh hồn của hắn khi cô ấy rời đi.

Bây giờ cô ấy trở về, hắn sẽ có cơ hội để đoàn tụ với cô ấy.

Trong nỗi tình thâm thiết và đắm say của họ, tôi không có một chỗ nào cả. Nếu tôi chen vào, hóa ra tôi là một người chuyên đi phá hoại mối lương duyên tốt đẹp của người khác.

Mặc dù tôi ích kỉ, nhưng không yêu một cách mù quáng và độc ác đến nỗi không thể hiểu được thế nào là tình yêu chân chính.

Tôi là một người đến sau, thì vẫn mãi là một người đến sau. Người đến sau, nếu không thể khiến hắn quên hoàn toàn đi được người con gái mà hắn yêu trước kia, coi như tôi thất bại và là một kẻ đáng thương trong tình yêu.

Có lẽ tôi nên buông tay, nên chúc phúc cho hạnh phúc lứa đôi của họ. Nếu tôi còn cố chen chân vào tôi chỉ khiến cả ba thêm đau khổ, mà không có một ai được hạnh phúc trọn vẹn.

Tôi tin mình còn trẻ, tôi sẽ tìm được một người đàn ông yêu tôi thật lòng.

Tôi cay đắng nở một nụ cười nhạt nhẽo, nước mắt thấm vào đầu lưỡi. Tôi cảm nhận được vị mặn của nước mắt, cảm nhận được sự cay đắng của tình đời.

Phải chăng Đức Hải cũng có tâm trạng đau buồn giống như tôi ?

Thấy tôi hết khóc, rồi lại cười giống như một kẻ mất trí, Đức Tiến sợ hãi bấu chặt lấy vai tôi, hắn xoay tôi ngồi đối diện với hắn.

_Em nói gì đi chứ ? Em đừng làm cho anh sợ !

Tôi gượng cười, lắc đầu tỏ ý cho hắn biết là tôi không sao.

Tay Đức Hải run run lau đi dòng lệ trên má tôi, giọng hắn tắc nghẹn.

_Em...em đã gặp cô ấy rồi sao ?

Tôi trả lời hắn qua màn lệ.

_Em đã gặp cô ấy vào chiều hôm qua.

Câu trả lời của tôi giống như một quả chùy giáng mạnh vào đầu Đức Tiến.

Lúc này, hắn mới hiểu hết được câu nói của tôi, mới hiểu rằng cuộc nói chuyện vào ngày hôm nay không hề giống như trước kia.

Tôi đã được gặp Kim Loan, có nghĩa là tôi đã hiểu hết, biết hết nguyên nhân vì sao hắn lại tìm cách tiếp cận tôi, mang tôi sang đây.

Hắn càng lau nước mắt cho tôi, tôi càng khóc thật nhiều, nước mắt giống như thác đổ xuống suối nguồn không bao giờ cạn.

Đức Tiến luống cuống không biết làm gì. Hắn giống như một tên tội phạm vừa mới bị người khác bắt được quả tang đang làm việc xấu.

Tôi từng có ý nghĩ hận hắn, căm ghét hắn. Điều này đã bào mòn hết đi mọi tình cảm tốt đẹp, bao nhiêu mộng mơ mà tôi thêu dệt cho mối tình này.

Mục đích mà hắn đến với tôi không hề cao đẹp, không hề tình cờ, mà cũng chẳng phải là do ngẫu nhiên. Tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Biết mình chỉ là một quân cờ của hắn, tôi có thể vui, có thể hạnh phúc mà mỉm cười được sao ?

Nếu tôi chỉ là một vật vô tri, sống không có cảm giác, tôi sẽ không đau khổ nhiều như thế này.

Nhận ra không thể lau khô đi dòng lệ trên má tôi, không thể khiến tôi ngừng khóc, Đức Tiến bất lực không còn lau nước mắt cho tôi nữa.

_Anh...anh...!

Hắn mệt mỏi không nói nên lời, đôi mắt hắn van lơn và cầu xin tôi tha thứ.

_Anh nói đi ! Anh tìm cách tiếp cận em, mang em sang đây, thậm chí anh nói anh yêu em, tất cả chỉ vì em có ngoại hình giống cô ấy đúng không ?

Cố nén đau khổ, tôi nghẹn ngào hỏi hắn.

Mười đầu ngón tay đâm sâu vào da thịt, từng ngón từng ngón trắng bệch tựa như một dải lụa màu trắng không có sức sống cũng không còn có cảm giác.

Tôi ngẩng cao đầu nhìn hắn, đôi mắt tôi không có oán hận, cũng không có căm ghét, chỉ có lệ, có chua xót và bi ai.

Đức Tiến không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, tay hắn hết nâng lên rồi lại hạ xuống, môi hắn mấp máy.

Nội tâm đang đấu tranh dữ dội, hắn cũng đau khổ chẳng kém gì tôi.

Tất cả mọi rắc rối này đều là do hắn tự gây ra.

Có lẽ hắn luôn mong tìm được một cô gái có ngoại hình giống vợ hắn để thay thế cô ấy. Hắn cho rằng, cô ấy sẽ không trở về, cũng không tin rằng mình có thể thích và có tình cảm với một người con gái khác.

Nhưng mọi chuyện đã không diễn ra đúng với những gì mà hắn đã dự đoán.

Hắn đã thích tôi, đã bắt đầu không còn coi tôi chỉ đơn giản là người thay thế cho vợ hắn nữa.

_Em hãy nghe anh nói ! Anh...anh...!

Đức Tiến nhắm mắt lại, cổ họng hắn tắc nghẹn.

Mãi một lúc lâu sau, hắn mới có cam đảm nói tiếp.

_Đúng là ban đầu, anh tìm cách tiếp cận em, vì em có ngoại hình giống cô ấy. Nhưng từng ngày gặp gỡ, nói chuyện và tiếp xúc nhiều với em, anh đã bắt đầu để ý đến em, rồi thích em lúc nào không hay. Tình cảm anh dành cho em không phải là thương hại, cũng không phải anh nhận lầm em là cô ấy.

Tôi ngừng khóc, hai dòng lệ còn sót lại đang lăn dài trên má, ngay cả âm thanh nức nở cũng không còn.

Tôi ngơ ngác nhìn hắn, nhìn thật sâu vào mắt hắn.

Tai tôi ư đi, thế giới xung quanh tôi xoay tròn. Những điểm mờ mờ nhạt nhạt đang bám riết lấy tôi.

Sợ tôi không tin những lời thổ lộ chân thành của mình, Đức Tiến nắm chặt lấy tay tôi.

_Hãy tin anh, anh thích em là thật ! Trước kia, đúng là anh có lừa dối em, nhưng mọi chuyện đã kết thúc rồi, anh không còn phân biệt em có là cô ấy hay không nữa. Bây giờ em là em, cô ấy là cô ấy, tình cảm mà anh dành cho em không hề nhầm lẫn, anh cũng không có tự lừa dối chính mình.

_Thích...thích...!

Tôi lặp lại lời nói ấy đến mấy chục lần.

Nước mắt trên má tôi lại tiếp tục lăn dài lăn dài.

Bao nhiêu thống khổ và đau đớn vào giờ phút này đều tuôn trào, đều mãnh liệt cào xé vào trái tim bị thương tổn của tôi.

Hắn chỉ đơn giản là thích tôi thôi, hắn chưa bao giờ yêu tôi.

Cấn môi đến trắng bệch, tôi nhắm mắt lại, tôi lắng nghe nhịp đập yếu ớt trong trái tim mình.

Hết rồi ! Tất cả đã hết rồi !

Thích đâu có giống yêu, bạn có thể thích rất nhiều người người, nhưng chỉ có thể yêu duy nhất một người.

Hắn chẳng phải đang nói cho tôi biết, hắn có thể thích tôi, nhưng người mà hắn yêu mãi mãi là Kim Loan sao ?

Ha ha ha ! Tôi cười cuồng loạn trong lòng.

Tôi đã mong chờ, đã cầu nguyện không biết bao nhiêu lần, để rồi nhận ra tất cả chỉ là ảo mộng.

Đã đoán trước được kết quả của ngày hôm nay, nhưng tại sao khi nghe chính miệng hắn nói ra, tôi vẫn đau đớn và khổ sở nhiều như thế này.

Tôi có ngu ngốc quá không, khi luôn hy vọng vào tình cảm của một người đã trao trọn con tim của mình cho một cô gái khác.

Rút tay ra khỏi tay hắn, một lần nữa tôi lại ngẩng cao đầu nhìn hắn.

_Từ trước đến nay, anh có bao giờ yêu em không ?

_Anh...anh...!

Tôi cười nhạt.

_Chỉ một câu nói, có hay là không mà khó đến thế sao ? Nếu anh không yêu em, anh cứ nói thẳng cho em biết, em sẽ không trách hay không hận gì anh đâu. Dù sao trong tình yêu cũng không thể cưỡng cầu.

Đức Tiến im lặng nhìn tôi, hần không trả lời tôi mà chỉ im lặng nhìn tôi như thế, hần nhìn tôi rất lâu rất lâu, tựa chừng hần đang chờ mong có một ai đó nhanh chóng bước vào phòng, và giải thoát hần ra khỏi cuộc nói chuyện mà hần không mong muốn có này.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén những tiếng hét đang bùng cháy trong cổ họng, tôi gượng gạo nở một nụ cười.

_Anh không cần phải nói gì cả, hãy coi như em chưa từng nói gì với anh. Anh đi về phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi, em muốn yên tĩnh một mình.

_Khánh Băng ! Anh...

Tôi quay mặt đi hướng khác, tôi không muốn khóc trước mặt hần nữa, tôi đã để lộ cho hần biết quá nhiều sự yếu đuối và ngu ngốc của tôi rồi.

Kể từ hôm nay, tôi sẽ sống khác đi, sẽ không còn là một cô gái ưa mộng mơ và luôn hoang tưởng nghĩ đến những thứ không thuộc về mình nữa.

Đức Tiến còn muốn nói gì đó, tôi không kiên nhẫn cắt ngang lời hần.

_Em xin anh hãy để cho em yên, em thật sự không muốn bị làm phiền.

Thờ dài một mõi, tay không ngừng vò tóc, trông hần như đã già thêm mấy tuổi.

_Được rồi, để anh đi. Có chuyện gì, chúng ta sẽ nói với nhau sau.

Trước khi rời đi, Đức Tiến còn quay lại nhìn tôi mấy lần.

Tôi ngồi chết lặng ở trên mép giường, đầu óc trống rỗng, linh hồn đang bị địa ngục cắt nuốt, bóng tôi đang tràn ngập trong tâm trí.

Nước mắt đã ngừng chảy từ lâu.

Tôi nhìn ra ngoài ban công qua cánh cửa trước mặt.

Bầu trời trong xanh, mây trắng đang lượn lờ bay, tiếng chim hót vui tai thỉnh thoảng lại vang lên, mùi hoa hòa quyện trong không khí.

Trong ánh sáng chói lòa của căn phòng.

Hình ảnh ngồi bất động của tôi, giống hệt một nữ tu sĩ đang quỳ gối cầu nguyện trước chúa trời.

Tôi đang cầu xin người hãy mau xóa hết bỏ đi những kí ức đau buồn mà tôi không muốn nhớ, xin người hãy cho tôi quay trở về con người trước kia.

Tôi không còn muốn là tôi của bây giờ nữa.

Tôi nằm ở trên giường, trưa cũng không muốn xuống ăn cơm cùng với Đức Tiến và thằng bé.

Chị Phương có lên phòng gọi tôi, nhưng tôi trả lời là không muốn ăn.

Đức Tiến biết tôi đang buồn và muốn ở một mình, nên không dám làm phiền tôi.

Buổi chiều, thằng bé đến phòng tìm tôi.

Với một thằng bé đáng yêu và dễ thương thế này, tôi làm sao có thể cự tuyệt không nói chuyện và đuổi nó ra khỏi phòng.

Thằng bé ngồi trên giường, mắt nó quan sát và để ý đến khuôn mặt mệt mỏi và đôi mắt đỏ hoe vì khóc của tôi.

_Chị đang gặp phải chuyện gì đúng không ?

Đối với câu hỏi tò mò và hiếu kì của thằng bé, tôi cười gượng.

_Chị chỉ gặp phải một chút vướng mắc trong cuộc sống thôi.

Thằng bé gật gù.

_Lúc này em cũng nghe người lớn than phiền mệt mỏi vì những chuyện không đâu. Sao không thể sống vui vẻ và quên hết những thứ phiền phức đó đi.

Tôi phì cười.

Đang buồn rầu không vui nhờ mấy câu nói kiểu ông cụ non của thằng bé, tôi đã thấy tâm trạng mình khá hơn nhiều.

Thằng bé đúng là người bạn tốt và tri kỉ của tôi.

Kéo nó vào lòng, tôi vòng tay ôm ngang người nó.

_Em nghĩ rằng muốn quên thì có thể quên được sao ?

Tôi hỏi thằng bé, cũng như muốn nói cho chính mình nghe.

Có rất nhiều chuyện tôi muốn quên, nhưng tôi không làm được. Lúc nào trong đầu tôi cũng nghĩ về những vương mắc ấy, để rồi theo từng ngày chúng cuốn chặt lấy tâm trí tôi.

Tôi đang dần đánh mất đi nụ cười và sự tươi trẻ của mình, chỉ vì một chữ “tình”.

Thằng bé bĩu môi.

_Em thấy chị chỉ đang làm to mọi chuyện lên. Chỉ cần chị không nghĩ đến nó là được rồi.

Nghe thằng bé nói, tôi thấy cũng có một chút giá trị.

Thằng bé tuy vẫn còn là một đứa trẻ mới có tám tuổi, nhưng trong nhiều chuyện, nó vẫn hơn hẳn tôi.

Thế giới trẻ thơ vẫn hồn nhiên và vô tư như thế, đâu có giống với thế giới của người lớn, lúc nào cũng tự làm rắc rối mọi chuyện, rồi lại tự hành hạ chính mình.

Tôi ngồi bất động trên giường, vòng tay vẫn ôm siết lấy thằng bé.

Trong giấc mơ của tôi, mọi thứ đều chỉ là ảo mộng và không có thật. Hạnh phúc thật ngắn ngủi và mong manh, thứ còn lại duy nhất khi giấc mơ kết thúc đó là một nỗi đau kéo dài và một lỗ hổng không thể lấp đầy trong trái tim tôi.

Cúi xuống nhìn thằng bé, nước mắt trên má tôi lăn dài.

Tôi rất yêu thằng bé, rất muốn sống bên cạnh nó, nhưng đã đến lúc tôi phải đi rồi. Nơi đây không thuộc về tôi, căn nhà này vĩnh viễn cũng không thể là của tôi.

Tôi chỉ có thể là một vị khách sống tạm bợ trong nhà của họ, tôi không thể sống cả đời với họ.

Kim Loan đã trở về, tôi phải trả lại Đức Tiến và thằng bé cho cô ấy.

Trước đây, có thể cô ấy đã sai lầm khi bỏ đi, nhưng sống ở trên đời này ai chẳng mắc sai lầm, cô ấy xứng đáng có được cơ hội để làm lại từ đầu.

Nếu Đức Tiến thật lòng yêu tôi, tôi sẽ không ngần ngại tranh giành hắn với cô ấy. Nhưng thật đáng tiếc, hắn không hề yêu tôi, hắn chỉ thích tôi thôi.

Tôi giống như một hương gió mới mang theo mùi lạ, nhất thời có thể thu hút hắn, nhưng về lâu dài, Kim Loan mới đích thực là người phụ nữ của cuộc đời hắn.

Càng nghĩ, lòng tôi càng đau đớn, nước mắt lại tuôn như mưa.

Tôi không biết mình đã khóc bao nhiêu lần, cũng không biết có bao nhiêu giọt nước mắt đã chảy ra cho mối tình câm lặng không có đoạn kết này.

Người trong cuộc như tôi thật u mê, thật tăm tối.

Tôi đang nghĩ đến việc nhường lại hắn cho cô ấy. Tôi làm thế phải chăng tôi quá ngu ngốc và không hiểu gì ?

Đã coi thằng bé như con trai của mình, tôi nên tạo mọi điều kiện để thằng bé được sống hạnh phúc và vui vẻ. Biết đâu, khi Đức Tiến và Kim Loan quay về với nhau, ba người bọn họ lại được quây quây sống đầm ấm bên nhau như ngày xưa thì sao ?

Nhắm mắt lại, tôi lắc đầu khổ sở.

Đầu tôi đau quá, tôi không biết gì cả, cũng không muốn nghĩ tiếp nữa.

Thằng bé thấy tôi đang khóc, nó lo lắng hỏi.

_Chị không sao chứ ? Sao chị cứ khóc mãi thế ? Chị gặp phải chuyện gì đúng không ? Nếu chị buồn, chị có thể nói cho em biết, em sẽ cố gắng giúp chị.

Tôi cảm động ôm chặt thằng bé vào lòng.

Tình cảm mà thằng bé dành cho tôi hoàn toàn là thật. Nó không hề có vụ lợi và toan tính giống như người lớn.

Dù tôi vẫn còn rất hận và căm ghét Đức Tiến, nhưng tôi vẫn phải cảm ơn hắn, nếu không có sự sắp xếp của hắn, tôi đã không được gặp và làm quen với thằng bé, không hiểu được rằng ái tình có thể làm cho người ta say, cũng có thể khiến cho người ta phải rơi lệ và sầu não.

Tôi không còn là một cô gái ngu ngơ và dại khờ không hiểu chuyện giống như lúc trước nữa.

Ngoài tiền ra, tôi đã biết thêm về ái tình, hiểu ra rằng để có được tình yêu và hạnh phúc cho cuộc đời mình không hề đơn giản giống như tôi nghĩ.

_Nếu một mai chị phải rời xa em, em có nhớ chị không ?

Tôi nghẹn ngào hỏi thằng bé, lòng quặn đau.

Thằng bé cứng đờ, mắt nó ngơ ngác nhìn tôi.

_Chị...chị...định sẽ bỏ đi thật sao ?

Tôi lắc đầu, môi gượng nở một nụ cười nhạt thếch.

_Chị chỉ nói ví dụ thế thôi.

Tay thằng bé bám chặt lấy vạt áo khoác của tôi, khuôn mặt buồn bã đang ngẩng lên nhìn tôi.

_Nếu chị mà bỏ đi, em sẽ ghét chị.

Thằng bé giận dữ nói, giọng nó vang lên giống như một con chó con đang lo sợ sẽ bị chủ bỏ rơi.

Nước mắt vừa mới ngừng, lại tuôn rơi như mưa.

Tôi biết phải làm gì bây giờ ?

Tôi hiểu, một khi tôi bỏ đi mà không có một lời từ biệt, thằng bé sẽ giận và hận tôi, nó sẽ coi tôi là một người không đáng tin cậy, và biết đâu nó lại quay trở về con người trước kia.

Tôi rất sợ thằng bé sẽ u buồn và không nói chuyện với ai nữa.

Nhưng nếu tôi còn tiếp tục sống ở đây, tôi không thể chịu đựng được cảm giác gầy vò thống khổ, do mối tình không bao giờ có được một cái kết trọn vẹn, mà tôi mong muốn và ước ao gây ra, tôi cũng sẽ khiến Đức Tiến và Kim Loan không thể đến được với nhau.

Tôi mặc dù rất yêu Đức Tiến, nhưng không muốn giữ lấy cơ thể hắn, mà không thể giữ được trái tim và linh hồn hắn. Yêu như thế, có khác gì địa ngục và tự đào một cái hố để chôn tình yêu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Một tuần sau đó, ngày nào tôi cũng tránh mặt không gặp Đức Tiến.

Tôi chỉ xuống ăn cơm trưa và tối khi Đức Tiến đi làm chưa về, hoặc là hắn đang ở trong phòng.

Buổi tối nếu hắn có gõ cửa muốn gặp tôi, tôi giả vờ ngủ.

Tôi không có dũng khí đối diện với hắn, cũng không biết phải ăn nói với hắn như thế nào, sau buổi sáng mà tôi và hắn đã nói chuyện với nhau.

Người mà trốn tránh không dám nhìn vào sự thật, không phải là tôi mà chính là hắn.

Nếu ngay từ đầu, hắn không lợi dụng tôi, không mang tôi sang đây, thì đã không xảy ra nhiều chuyện rắc rối như hiện tại.

Trong một tuần, tôi không thể ngủ được, lúc nào đầu tôi cũng ong ong và vang lên những tiếng búa đang gõ chuông trong nhà thờ, còn tâm trí tôi căng thẳng khi nhớ đến những chuyện mà tôi không muốn nhớ.

Nếu quá mệt mỏi tôi mới chợp mắt được một chút, nhưng tôi cũng không thể ngủ yên khi luôn bị những cơn ác mộng hành hạ và quấy phá.

Người tôi gây rộc hẳn đi, quầng mắt thâm đen. Tôi không có ốm đau bệnh tật, nhưng trông tôi còn thảm hại hơn cả người ốm.

Tinh thần tôi kiệt quệ, tôi sống mà cảm tưởng mình như đã chết.

Thật tình thật đáng sợ !

Cơn bạo bệnh về thể xác có thể lành lặn được, nhưng cơn bạo bệnh về tinh thần thì vĩnh viễn không thể khôi phục nếu như người đó không thể tìm được niềm vui mới.

Trong một tuần này, Đức Hải không có đến tìm tôi, hẳn chỉ thỉnh thoảng nhắn tin cho tôi, và gửi đồ cho tôi qua hai chị giúp việc.

Hắn đến cổng nhà Đức Tiến nhưng không có vào.

Bây giờ hẳn sống lặng lẽ giống hệt một bóng ma cô độc và lẻ loi.

Mỗi lần bật ti vi, nghe hắn hát trên truyền hình, hay trả lời các câu hỏi của phóng viên và báo chí, tôi lại khóc thầm lặng lẽ.

Dù chỉ nhìn hắn qua màn hình ti vi, nhưng tôi vẫn cảm nhận được nỗi buồn trong đôi mắt đen sâu, và qua khuôn mặt lạnh lùng không có một chút tình cảm của hắn.

Đức Hải là một chàng lãng tử cô đơn, hẳn đã có mọi thứ mà một người bình thường phải ước ao và ngưỡng mộ, nhưng ẩn sâu bên trong hắn đang che giấu đi nội tâm thống khổ và đau đớn của mình.

Tôi vẫn không thể đoán được quá khứ của hắn, cũng không biết thằng bé có phải là con của hắn và Kim Loan không, nhưng tôi nghĩ quá khứ của hắn chắc là đau khổ lắm, nên hắn mới cố tình tạo cho mình một vẻ bề ngoài ngông cuồng và bất cần đời như thế.

Buổi chiều

Ngồi trên ghế xích đu ngoài sân vườn, tôi ngược mắt ngắm mặt trời trên cao.

Thời tiết nắng ấm hôm nay rất thích hợp cho một chuyến đi dã ngoại.

Nếu bây giờ, tôi đang ở Việt nam, thế nào tôi cũng đang hăng say làm việc, tôi sẽ không có thời gian rảnh rỗi để nghĩ vẩn vơ như lúc này.

Phải chăng con người không có việc gì làm, sẽ sống yếu đuối và nhu nhược ?

Tôi không biết nhận xét của mình có đúng không. Nhưng kể từ khi sang đây, tôi đã phải trải qua quá nhiều chuyện, mà trước kia tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ gặp phải.

Tiếng chuông điện thoại reo vang, cắt ngang suy nghĩ của tôi.

Thò tay vào trong túi áo khoác, tôi lôi chiếc điện thoại mà Đức Hải mua cho tôi ra khỏi túi.

Mỗi lần nhìn thấy nó, tôi lại thở dài.

Không biết đến lúc nào, tôi mới có thể hoàn trả lại cho Đức Hải và ép hắn nhận lại món đồ đắt tiền của mình. Phải sử dụng đồ của hắn, khiến tôi thấy bứt rứt không yên.

Màn hình điện thoại nhấp nháy tên người đang gọi cho tôi.

Nhìn thấy tên của Đức Hải hiện lên trên màn hình, tôi bắt giác cau mày, tim đập mạnh.

Không biết hắn gọi điện cho tôi làm gì, hẳn có chuyện cần nói với tôi sao ?

Hơn một tuần nay, hắn tránh mặt tôi giống như cách tôi tránh mặt Đức Tiến. Chẳng lẽ hắn không thể đợi được nữa, nên hắn mới chủ động nói lại quan hệ bằng cách gọi điện cho tôi thế này ?

Tay tôi ngập ngừng nửa muốn tiếp nhận cuộc gọi, nửa lại không muốn.

Cúi nhìn điện thoại không ngừng reo vang lên bài hát vui tai ở trên tay, tôi nuốt nước bọt.

Tôi cầu mong khi thấy tôi không nhận cuộc gọi, hắn sẽ nhanh chóng cúp máy và không còn tiếp tục gọi cho tôi nữa.

Một giây... hai giây... ba giây... năm giây... đến giây thứ 20, điện thoại rơi vào trạng thái im lặng, màn hình mờ đen.

Mặc dù hân cụp máy đúng như lời cầu nguyện của tôi, nhưng tôi vẫn có một chút thất vọng. Từ sâu thẳm trong lòng mình, tôi vẫn có một ước muốn mơ hồ nào đó mà tôi không thể nắm bắt được.

Tôi thật kém cỏi, ngay cả mong ước của mình là gì nhiều khi tôi cũng không đoán ra được. Nếu ngay cả bản thân mình cũng không hiểu được, thì tôi có thể hiểu được ai.

Đột nhiên, chuông điện thoại lại vang lên.

Tôi vội vã cầm lên xem.

Vẫn là Đức Hải, hân vẫn gọi cho tôi mặc dù cuộc gọi lần trước tôi không nhận.

Trái tim vừa lấy lại được nhịp đập bình ổn, lại tiếp tục đập thật nhanh, khoe mời tôi cong lên.

Trước khi tôi kịp hiểu mình đang làm gì, tôi đã tiếp nhận cuộc gọi của hân.

_ Là cô đúng không ?

Đức Hải run giọng hỏi, hình như hân có chút chờ mong rằng người đang nghe máy là tôi.

_ Đúng, là tôi.

Tôi đáp lại lời hân giống như một cái máy đã được lập trình, lời nói của tôi hoàn toàn vô thức, hoàn toàn không được chuẩn bị từ trước.

Đầu dây bên kia rơi vào im lặng.

Mấy giây sau, tôi nghe được thờ dài một mõi ở trong máy.

_ Cô rảnh chứ ?

_ Tôi rảnh.

_ Tôi có thể mời cô một bữa cơm tối được không ?

Lần này, đến lượt tôi rơi vào im lặng.

Sau một tuần không nói chuyện trực tiếp, không gặp mặt nhau, hân gọi điện cho tôi vì muốn mời tôi đi ăn.

Tôi có nên nhận lời không ?

Dường như hiểu được sự do dự của tôi, Đức Hải tiếc nuối nói.

_ Nếu cô không muốn đi, tôi cũng không ép. Thôi thì để lần sau vậy.

_ Tôi đi, anh nói thời gian và địa điểm đi.

Hân vừa mới dứt lời, tôi vội nói luôn, như thể sợ hân sẽ đổi ý mà cúp máy.

Tôi không hiểu vì sao mình lại có cảm giác lo sợ như thế, nhưng tôi rất muốn gặp mặt và nói chuyện với hân.

Đức Hải kinh ngạc vì không ngờ tôi lại dễ dàng đồng ý với lời mời đi dùng bữa tối của mình như thế, có lẽ hân vẫn cho rằng tôi sẽ cự tuyệt.

_ Sáu giờ tối, tôi sẽ lái xe đến đón cô.

_ Vâng.

Đến khi cúp máy, tôi vẫn còn bàng hoàng ngồi trên ghế, mắt ngơ ngẩn nhìn vào khoảng không trước mặt.

Tôi vừa làm gì thế này, tại sao tôi lại mong ngóng được gặp lại Đức Hải, được cùng hân đi ăn cơm và nói chuyện với hân ?

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Đúng sáu giờ tối, Đức Hải bấm chuông cổng.

Từ chiều đến giờ, tôi không ngừng nghĩ ngợi, không ngừng tự vấn lương tâm và bản thân mình.

Tôi hoàn toàn không hiểu vì sao tôi lại dễ dàng chấp nhận lời mời ăn tối của Đức Hải, hai nữa tôi còn mong ngóng có thể gặp mặt và nói chuyện cùng với hắn.

Chẳng phải trước đây tôi rất ghét hắn là gì, thậm chí tôi còn có ý nghĩ là giá mà mình có thể đánh được hắn một trận thì hay biết mấy.

Tại sao bây giờ mọi chuyện lại hoàn toàn thay đổi ?

Trong lòng tôi không còn ghét hắn nữa, mà đã chuyển dần sang thích mất rồi. Tôi không biết tình cảm này có thể phát triển lên cao được nữa hay không, nhưng hiện tại tôi không còn ngại sự tiếp cận của hắn, thậm chí tôi còn muốn chủ động đi tìm hắn.

Hai chị giúp việc không biết tôi hẹn gặp ăn cơm cùng với Đức Hải vào sáu giờ tối nay, ngay cả thằng bé, tôi cũng không dám nói gì cho nó biết.

Tôi đã xuất hiện ngay ở trước cổng khi nghe tiếng chuông cổng của hắn.

Nếu hắn biết được rằng, tôi đã bồn chồn chờ mong hắn đến đón tôi đi ăn, thì có lẽ hắn sẽ cười nhạo tôi mất.

Thấy tôi, Đức Hải mỉm cười.

_ Chào cô !

Tôi ngượng ngịu chào lại hắn.

_ Chào anh !

Chúa ơi ! Hắn đang đùa tôi đúng không ?

Tại sao hai chúng tôi lại trở nên khách sáo với nhau như thế này ? Đây đâu phải lần đầu tiên chúng tôi đi ăn với nhau, hay gặp mặt nhau.

Đức Hải mở cửa xe cho tôi, chờ tôi trèo lên xe, sau đó hắn mới vòng sang bên kia mở cửa xe, rồi trèo lên.

Trên đường đến nhà hàng, tôi và hắn không ai nói với ai câu nào.

Tôi không dám nhìn hắn, nên nhìn thẳng vào con đường ở phía trước mặt.

Không khí căng thẳng và ngượng ngùng đang bao trùm lấy tôi.

Tôi ngồi cứng ngắc ở trên ghế, hai tay đặt ở trong lòng, mười ngón tay mân mê vào nhau.

Trông tôi bối rối, chẳng khác gì một cô gái lần đầu tiên mới được người yêu đưa đi chơi.

Đức Hải chú ý đến cử chỉ bối rối và không được tự nhiên của tôi.

Môi nhếch lên một nụ cười thích thú, hắn nheo mắt nhìn tôi.

_ Cô đang nghĩ gì thế ?

Tôi giật mình quay sang nhìn hắn, tôi lắp liếm nói nhanh.

_ Tôi không nghĩ gì cả.

Có đánh chết tôi, tôi cũng không nói cho hắn biết tôi đang nghĩ gì ở trong đầu. Tôi dù có tính cách trẻ con và nghĩ gì nói nấy đi chăng nữa, tôi cũng biết chuyện gì nên nói còn chuyện gì không nên.

_ Cô đang ngắm mây trời và khung cảnh hai bên đường sao ? – Đức Hải trào phúng hỏi tôi, hắn không thèm che dấu giọng điệu giễu cợt của mình.

Tôi cảm tức tròng mắt nhìn hắn.

Nhờ hắn, không khí ngượng ngùng và căng thẳng vô hình đã hoàn toàn biến mất, hai chúng tôi đã có thể tự nhiên nói chuyện với nhau giống như trước kia.

Giờ tôi thấy thoải mái và dễ chịu hơn nhiều.

Đức Hải kín đáo quan sát và đánh giá tôi, đôi mắt hấn ẩn chứa sự thâm thúy mà tôi không thể nhận ra được.

Tôi là một cô gái không có tâm cơ, tôi làm sao có thể so sánh được với hấn.

Đi mất khoảng hơn 10 phút, Đức Hải dừng xe trước cửa một quán ăn sang trọng và cao cấp.

Tự mở cửa rồi bước xuống, tôi choáng váng nhìn tòa cao ốc trước mặt.

Không phải chứ ? Chỉ ăn một bữa cơm tối thôi mà, có cần phải chọn một nơi đắt tiền như thế này không ?

Tôi nhăn mặt nhíu mày. Mặc dù tôi không phải trả tiền, nhưng tính tiết kiệm đã ăn sâu vào máu của tôi rồi, nên nhất thời tôi không thể thay đổi được.

Nhìn vẻ mặt không được vui của tôi, Đức Hải lo lắng hỏi tôi.

_ Cô không muốn ăn tối ở đây sao ?

Sợ Đức Hải hiểu lầm, tôi vội giải thích cho hấn hiểu.

_ Không phải là tôi không muốn ăn tối ở đây. Nhưng ăn tối ở nhà hàng cao cấp này thì đắt tiền quá, chúng ta không thể chọn một quán ăn bình dân nào đó được sao ?

Hiểu ra được tôi muốn nói gì, Đức Hải bật cười, hấn nhẹ nhõm bảo tôi.

_ Cô không phải lo vấn đề tiền bạc, tôi đâu có bắt cô trả đâu mà cô phải lo.

Tôi bực bội nhìn hấn, mồm tôi phồng to.

_ Tôi biết, anh giàu có thì đâu có lo gì một vài đồng bạc. Nghèo đói như tôi, mới to so đo tính toán từng đồng.

Tôi giận lấy bảo hấn, tôi mặc kệ hấn có phật lòng và tức giận hay không.

Đức Hải xa xăm mặt, nụ cười trên môi hấn vụt tắt, mắt hấn tối xầm nhìn tôi.

_ Cô mà còn nói lung tung nữa, cô hãy coi chừng tôi !

Không hiểu vì sao được cái nhau và đấu lý với hấn thế này, tôi thấy cuộc sống thật dễ chịu.

Trước kia tôi không nhận ra, có được một người bạn để cãi nhau không phải là một điểm dở, mà đôi khi đó lại là một điều hạnh phúc.

Tôi đi theo Đức Hải vào trong nhà hàng.

Nhân viên phục vụ lịch sự mở cửa kính cho hai chúng tôi.

Tòa cao ốc này ước chừng có hơn sáu tầng, bề ngoài được lát bằng những tấm kính dày. Ngồi ở trên cao có thể trông thấy toàn cảnh của thành phố.

Tôi là người lạ ở đây, nên có nhiều nơi tôi không biết, ví dụ như nhà hàng Cao Lâu này.

Đọc sách báo cũng chỉ phản ánh được một phần nào đó, nếu muốn hiểu biết cận kề phải đích thân đến nơi nhìn ngắm và quan sát.

Đang đi, Đức Hải quay lại nhìn tôi.

_ Cô muốn ăn ở lầu một hay lầu ba ?

Tôi vừa đi vừa nhìn xung quanh, nên không để ý đến hành động dừng lại đột ngột của hấn, hậu quả mặt tôi đập vào ngực hấn.

Tôi đau đớn kêu lên nho nhỏ, chiếc mũ thân yêu của tôi va không nhẹ vào lồng ngực cứng cáp của hấn.

Tôi rất muốn nằng hấn vài câu cho hả giận.

Hừ ! Đang đi hấn dừng lại làm gì để tôi gặp họa như thế này ?

Vừa xoa mũi, tôi vừa oán hận nhìn hấn bằng đôi mắt rực lửa giận.

Biết tôi đang tức giận, nên Đức Hải khôn ngoan không hỏi gì tôi nữa, mà trực tiếp nắm lấy tay tôi rồi kéo tôi đi theo.

Tôi bực bội muốn hất tay hấn ra khỏi tay tôi, nhưng thấy có hơn hai mươi đôi mắt đang để ý đến mình, tôi đành ngoan ngoan đi theo hấn mà không dám phản kháng hay la hét gì.

Một nhân viên phục vụ nam trong trang phục quần tây đen, áo màu đỏ nhạt cài những chiếc cúc to lộ ở bên ngoài, giúp bấm nút thang máy lên lầu ba cho hai chúng tôi và mấy vị khách đi cùng.

Nhà hàng này quá rộng lớn, trang trí nội thất hết như một khách sạn mấy sao.

Trên lầu ba, thực khách khá đông, bàn trống không còn nhiều. Mấy chiếc bàn gần cửa kính có thể nhìn quang cảnh ở bên ngoài đều bị ngồi kín hết.

Tôi không có tâm tư ăn uống, nhưng lại rất thích được ngắm cảnh từ trên cao.

Đức Hải hiểu tôi thích gì, nên cố ý nói nhỏ nhờ một nhân viên phục vụ sắp xếp cho chúng tôi một chỗ.

Bình thường, Đức Hải là một kẻ ngông cuồng, ăn nói sắc nhọn luôn châm chọc vào điểm yếu của người khác, nhưng một khi gặp phải việc gì đó cần hấn giải quyết, hấn lại biến thành một con người khác hẳn.

Thấy cô nhân viên mặt đỏ bừng, và liên tục gật đầu, dạ nhỏ, tôi lắc đầu thờ dãi, hấn lại dờ dề “mật ngọt chết ruồi” và “mỹ nam kế” rồi.

Sao ông trời lại bắt công như thế, tại sao ông không chỉ cho hấn có vẻ bề ngoài hơn người, mà tài năng của hấn cũng xuất sắc hơn hẳn người khác ?

Lúc tôi còn đang đứng một chỗ không ngừng ca thán, không ngừng tự thương hại cho số phận không gặp may của mình, Đức Hải vô thanh vô thức xuất hiện ở bên cạnh tôi.

_Cô lại đang nghĩ lung tung gì thế ?

Tôi giật nảy mình, miệng hét lên nho nhỏ, tay ôm lấy ngực, tôi oán trách mắng hấn.

_Đồ điên ! Anh...anh định hù chết tôi hà ?

Môi Đức Hải co giật, mắt hấn neho lại, mặt hấn nhờ vui vẻ đã không còn phảng phất nét u buồn nữa.

Tiếng hét của tôi đã khiến tất cả thực khách đang ăn uống ở lầu ba đều quay lại nhìn.

Tự dưng bị biến thành điểm ngắm cho hơn hai mươi người, mặt tôi phút chốc có điểm hồng, tôi cúi gầm mặt, mắt ai oán trừng mắt nhìn kẻ đang cười thâm khoái trá trong lòng kia.

Nhân viên phục vụ sau khi thương lượng đã tìm được cho chúng tôi một chỗ ngồi gần cánh cửa kính ở bên tay trái.

Đức Hải bước đi trước, tôi không tình nguyện bước theo sau.

Dù Đức Hải đang đội một chiếc mũ lưỡi trai che gần nửa khuôn mặt, nhưng ngoại hình thon gọn và dong dỏng cao giống như người mẫu của hấn, vẫn hấp dẫn ánh mắt nhìn của mấy cô gái đang ngồi ăn ở trên lầu ba.

Tôi không phải là một nhân vật nổi tiếng, được nhiều người thần tượng giống như Đức Hải, nên ăn mặc không cần phải cải trang và che kín khuôn mặt của mình.

Tuy không được gọi là một mỹ nhân, nhưng khuôn mặt búp bê, cộng với mái tóc uốn quăn màu đen dài đến ngang vai, cùng với nước da trắng hồng và đôi mắt to tròn đen láy, cũng được coi là khá xinh và đáng yêu.

Trong khi Đức Hải hấp dẫn mấy cô gái ở đây, tôi lại được mấy quý ông để ý và ngắm nhìn.

Xem ra nếu tôi trở thành một minh tinh, tôi cũng sẽ nổi tiếng không kém gì hấn.

Đi lướt qua một bàn thứ năm gần cửa kính, tôi do cúi mặt nên không biết, Đức Hải thêm một lần nữa, lại dừng lại đột ngột.

Trán tôi lần này không đập vào ngực hấn, mà đập vào sau lưng hấn.

Chiếc mũ thân yêu của tôi liên tiếp bị hai cú đập không nhẹ nên đau nhức, khiến tôi muốn la toáng lên, và mắng chửi hấn một trận.

Tay không ngừng xoa mũ, tôi cảm tức đầy một bụng.

Lúc tôi nghiêng răng nghiêng lợi muốn phun trào giận dữ với hấn, tôi đã phải nuốt tất cả xuống bụng, khi bắt gặp khuôn mặt nghiêm trọng và đôi mắt tối đen của hấn.

Thấy hấn đang lạnh lẽo nhìn hai vị khách đang ngồi ăn uống với nhau ở bên cạnh, tôi tò mò liền chuyển sự chú ý từ khuôn mặt của hấn, xuống hai vị khách kia.

Đến khi biết hai người đó là ai, nhất thời tôi hóa đá, cơ thể đông cứng, mặt trắng bệch.

Quả đất quả thật là quá tròn, tôi đã muốn có một buổi tối vui vẻ với Đức Hải, thật không ngờ tôi phải chứng kiến cảnh Đức Tiến và Kim Loan, ăn tối và nói chuyện thân mật với nhau ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Tôi ngáy người nhìn Đức Tiến và Kim Loan.

Trong lòng tôi có muôn vàn cây kim đang cắm sâu vào, tôi muốn quay mặt đi, muốn không bao giờ phải chứng kiến cảnh họ âu yếm và nói chuyện vui vẻ với nhau, nhưng tôi không thể quay người nhìn ra hướng khác, cũng không thể ép bản thân mình giả vờ như không nhìn thấy gì.

Đức Tiến im lặng nhìn tôi, khuôn mặt hần phút chốc tái nhợt.

Hắn không ngờ được là tôi và Đức Hải lại chọn đúng nhà hàng và tầng lầu này để ăn cơm.

Kim Loan đang cười nói với Đức Tiến, thấy hắn trầm trọng nhìn hai vị khách đang đứng ở bên cạnh bàn, tò mò Kim Loan cũng quay sang nhìn.

Khi biết hai người đó là chúng tôi, mặt cô ấy phút chốc cũng tái nhợt, đôi mắt trong veo của cô ấy có một tầng sương mù mỏng.

Đức Hải nắm chặt lấy bàn tay run rẩy và trắng bệch của tôi.

Hắn đang cố truyền hơi ấm và sự trấn tĩnh cho tôi.

Tôi mờ mắt ngược mắt lên nhìn hắn.

Không hiểu vì sao khi được hắn nắm tay, nhìn tôi bằng đôi mắt lo lắng và quan tâm, lòng tôi đã không còn đau đớn và lạnh giá giống như vừa rồi nữa.

Nhà hàng rất ồn ào và náo nhiệt, nhưng không khí căng thẳng và đượm mùi thuốc súng đang bao trùm lấy bốn chúng tôi.

Tôi không còn nhìn Đức Tiến nữa, tôi dẫu tâm trạng buồn khổ và đau đớn của mình qua hàng lông mi cong vút, chớp chớp mắt, những đốm sáng mờ nhạt đang lan tỏa trong mắt tôi.

Đôi mắt đỏ hoe, mũi nghèn nghẹt, tôi rất muốn khóc vì tủi thân và thất vọng.

Tôi tưởng qua buổi nói chuyện vào buổi sáng hôm nào, Đức Tiến sẽ suy nghĩ nghiêm túc về mối quan hệ giữa hai chúng tôi, nhưng thật không ngờ, hắn vẫn chơi trò cút bắt với tôi.

Cuối cùng, hắn sẽ chọn ai, tôi hay là cô ấy?

Nhìn họ ngồi ăn uống bên nhau, lòng tôi quặn đau.

Tôi thấy mình kém cô ấy nhiều quá.

Đức Tiến và cô ấy giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ, họ đều là người có khí chất hơn người.

Còn tôi, tôi chỉ là một cô gái mờ mờ, không có gì cả. Tuy tôi có một chút được gọi là xinh xắn và dễ thương, nhưng điều này làm sao có thể so sánh được với cô ấy.

Sự tự ti, cảm giác thất bại đã đánh gục đi hết tất cả mọi ý chí của tôi.

Tay tôi từ từ buông thõng, chân tôi bắt gặp lùi xuống hai bước, tôi rất muốn nhanh chóng chạy ra khỏi đây.

Cảm nhận được sự run rẩy trong cơ thể, và suy nghĩ thống khổ trong lòng tôi, tay Đức Hải siết tay tôi thật chặt.

Hắn quay sang nhìn tôi, đôi mắt bao dung và dịu dàng của hắn bao phủ lên trái tim đau khổ của tôi.

Từ từ, cơ thể tôi lấy lại được cảm giác, tay tôi nắm chặt lấy tay hắn.

Cẩn chặt môi, tôi không cho phép mình khóc, không cho phép mình rơi lệ trước mặt Đức Tiến thêm một lần nào nữa.

Tôi đã ngu ngốc và khờ dại nhiều rồi, tôi không thể tiếp tục để cho bản thân mình lún sâu vào vũng bùn không có lối thoát.

Đến hôm nay, tôi đã hoàn toàn đánh mất đi niềm tin và sự kì vọng vào tình cảm của Đức Tiến.

Hắn không hề yêu tôi, và vẫn mãi là như thế. Người mà hắn yêu là Kim Loan.

Thời gian như ngưng đọng, mọi thứ xung quanh như đang đứng yên.

Bốn chúng tôi không ai lên tiếng và bảo ai câu nào. Chúng tôi giống như kẻ thù trong hai chiến tuyến.

Trong cuộc chiến tình yêu này, tôi và Đức Hải là kẻ bại, còn Đức Tiến và Kim Loan là người chiến thắng.

_Chúng ta đi thôi !

Quay sang nhìn tôi, Đức Hải nói nhỏ.

Tôi gật đầu như một cái máy, cơ thể tê cứng vì đứng quá lâu.

Tôi giờ không còn cảm giác gì nữa, tôi tưởng mình sắp chết rồi.

Đức Hải nắm lấy tay tôi, hắn lôi tôi đi theo hắn.

_Khoan đã !

Đức Tiến gọi giật hai chúng tôi lại, thanh âm khàn đặc giống hệt một con thú đang bị tổn thương.

Đang đi, Đức Hải dừng lại.

Kéo tôi đứng sát vào người, Đức Hải nhếch mép hỏi.

_Anh muốn gì ?

Thái độ khiêu chiến và căm phẫn của Đức Hải, khiến Đức Tiến cau mày.

_Hai người đến đây để ăn cơm ?

_Hỏi thừa ! Nếu không đến đây để ăn cơm, hai chúng tôi đến đây để làm gì ?

Đức Tiến chuyển ánh mắt sang nhìn tôi.

Tôi cúi đầu không nhìn hắn, nước mắt tí tách rơi xuống má.

Tôi đã nói rằng, mình không được khóc, không được rơi lệ vì hắn nữa, nhưng mà tôi không làm được.

Mỗi lần nghe thấy hắn nói chuyện, nghĩ về mối tình đau khổ của mình, tôi lại không thể kìm nén được những giọt nước mắt lúc nào cũng trực sẵn.

Thấy tôi khóc, Đức Hải xa xăm mặt, đôi mắt hắn nhìn tôi vừa thương xót, lại vừa thống khổ bi ai.

Đã mấy lần rồi tôi khóc vì một người đàn ông khác trước mặt hắn, tôi là một kẻ ích kỉ chỉ biết nghĩ đến cảm giác của mình, mà không để ý đến nỗi đau ản ản sâu trong lòng hắn.

Yêu mà không được yêu, ai mà chẳng đau khổ, chẳng thất vọng buồn bã một mình.

Không thể chịu đựng hơn được nữa, tay Đức Hải gần như bóp nát bàn tay nhỏ bé của tôi, mặt hắn không còn một chút huyết sắc, hắn kiên quyết lôi tôi đi.

Tôi ngoan ngoãn đi theo hắn, mà không có một chút phản kháng nào. Nếu không có hắn, có lẽ tôi không thể còn cố gắng giả vờ bình tĩnh đứng ở đây để nghe Đức Tiến nói chuyện, và nhìn hắn cùng Kim Loan đang ở bên nhau.

Vừa đi theo hắn, tôi vừa khóc như mưa, nước mắt làm mặt chất bờ môi.

Tôi đau lòng quá !

Đức Hải không nói gì, hắn im lặng đi bên cạnh tôi, thỉnh thoảng hắn quay sang nhìn tôi.

Nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má tôi, lòng hắn đau như cắt, trái tim hắn bị tổn thương.

Hắn không muốn nhìn thấy tôi khóc, phải roi lệ vì một người đàn ông khác, cũng không muốn tôi phải thương tâm, nhưng hắn đành bất lực chịu thua.

Hắn không phải là Đức Tiến, nên không thể thay thế Đức Tiến cho tôi một tình yêu trọn vẹn.

Vì cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn với Đức Tiến và Kim Loan, tôi và Đức Hải không còn tâm trạng để ăn uống nữa.

Theo Đức Hải ra ngoài bãi đỗ xe, tôi vừa đi vừa khóc, nước mắt không ngừng chảy.

Tôi biết mình đã làm sai rất nhiều chuyện và đặc biệt là không nên khóc trước mặt Đức Hải, nhưng tôi không thể khống chế được cảm xúc của chính mình.

Đức Hải mở cửa xe cho tôi.

_Lên xe đi !

Hắn mệt mỏi bảo tôi, thanh âm của một người bị tổn thương.

Tôi quệt nước mắt, không dám ngẩng mặt lên nhìn hắn, tôi trèo lên xe theo lời của hắn.

Đức Hải ngồi bên cạnh tôi, hắn im lặng và tập trung vào lái xe.

Tôi khóc thầm lặng lẽ, thỉnh thoảng những âm thanh thút thít nghẹn ngào lại vang lên.

Trước mặt Đức Tiến, tôi khóc vì cảm giác mình đang bị bắt nạt, bị hắn dọa cho sợ hãi, tôi không bao giờ cho hắn biết con người yếu đuối dễ bị tổn thương được giấu kín bên trong tôi.

Nhưng mà trước mặt Đức Hải thì lại khác, tôi vô tư khóc, vô tư roi lệ và kể cho hắn nghe mọi thứ mà tôi cố tình giấu kín. Phải chăng tôi đã không còn coi hắn là một người ngoài, nên tôi mới tin tưởng hắn như thế ?

Vứt chiếc mũ lưỡi trai xuống ghế xe, vò tóc cho rối bù, Đức Hải cau mày nhìn tôi.

_Cô có thể ngừng khóc được không ? Tôi rất sợ nước mắt của phụ nữ, đặc biệt là nước mắt của người con gái tôi yêu.

Tôi quay sang nhìn hắn, những âm thanh nghẹn ngào thút thít như một con mèo nhỏ tuy không còn phát ra nữa, nhưng đôi mắt ngập đầy nước của tôi tiếp tục rơi ra những giọt lệ tí tách xuống má.

Đức Hải bối rối và luống cuống không biết phải làm sao, tay hắn hết nâng lên rồi lại thả xuống.

Hắn muốn chạm vào tôi, muốn lau khô đi những giọt nước mắt trên má tôi, nhưng hắn lại e sợ sẽ khiến tôi thương tâm khóc nhiều hơn, nên hắn phải cố nén lòng mình lại.

_Thôi được rồi ! Nếu cô muốn khóc thì cứ tiếp tục khóc đi, tôi không ngăn cấm cô nữa.

Tôi khóc mỗi lúc càng nhiều hơn, tôi khóc đến đứt từng đoạn ruột, khóc đến mức khản đặc không thể kêu lên thành tiếng.

Úp hai tay vào mặt, nước mắt làm mặn chát bờ môi, làm lòng bàn tay tôi ẩm ướt.

Có bao nhiêu uất ức và thống khổ, tôi đều cho tuôn theo dòng nước mắt.

Đức Hải liên tục đưa tay lên vò tóc, hắn bất lực và đau xót nhìn tôi.

Đến lúc không thể chịu đựng được hơn nữa, hắn dừng xe ở một khu đất trống và vắng bóng người qua lại.

Vòng tay ra sau lưng tôi, hắn kéo tôi vào lòng.

Tôi dựa cằm vào vai hắn, nước mắt thấm ướt vai áo của hắn.

Tay tôi buông thõng, lúc này trong lòng tôi ngoài đau đớn và buồn phiền thì không còn cảm giác nào khác.

Trước đây, tôi luôn cho rằng, mình là một cô gái kiên cường và cứng rắn, tôi sẽ không bao giờ khóc và roi lệ vì một người con trai khác, nhưng hôm nay tôi mới biết hóa ra tôi chỉ là một cô gái mỏng manh yếu đuối giống như những cô gái khác mà thôi.

Khi đã bị thất tình, thì ai cũng phải khóc, phải roi lệ, không ai có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì và có thể trốn tránh được nỗi đau trong lòng mình.

Đức Hải không nói gì, bàn tay hắn dịu dàng ôm siết lấy eo tôi, hắn cho tôi mượn bờ vai để dựa và để trút cạn hết tất cả nỗi đau trong lòng, qua những dòng nước mắt không ngừng tuôn trào.

Trong vòng tay hắn, tôi đã tìm thấy được sự ấm áp và sự sẻ chia không dễ gì có được.

Ban đầu Đức Hải là oan gia của tôi, nhưng dần dần hắn đã chiếm một trí quan trọng trong trái tim tôi.

Nhắm mắt lại, tôi để mặc cho nước mắt lăn dài trên má. Tôi giờ không còn quan tâm đến bất cứ chuyện gì khác nữa, tôi chỉ biết tôi không còn cô đơn, không còn phải gắng gượng vượt qua mọi cay đắng và nỗi đau trên đời này một mình nữa. Bên cạnh tôi đã có Đức Hải rồi.

Khóc chán, nước mắt trên má tôi cũng dần cạn khô, nỗi đau chôn dấu trong lòng cũng đã dần vơi bớt.

Không còn nghe thấy tiếng khóc thút thít của tôi nữa, Đức Hải dịu dàng hỏi.

_ Cô thấy khá hơn rồi chứ ?

Tôi ngượng ngùng gật đầu.

Nhẹ nhàng đẩy tôi ra, lấy khăn tay màu trắng trong túi quần, hắn giúp tôi lau đi những giọt nước mắt vẫn còn đọng trên má và đôi mắt sưng đỏ vì khóc của tôi.

_ Nếu lần sau cô còn muốn khóc nữa, cô có thể tìm tôi. Tôi sẽ đến ngay sau khi cô gọi.

Tôi bản thân nhìn hắn. Một cảm giác ấm áp và tràn đầy tình người len lỏi sâu vào trong từng mạch máu và tế bào trong cơ thể tôi.

Đây là lần đầu tiên có một chàng trai nói sẵn sàng cho tôi mượn bờ vai để dựa và để khóc mỗi khi tôi buồn và gặp phải chuyện gì đó không may.

Tôi có nên cảm ơn Thượng Đế vì điều này không ?

Có lẽ tôi nên cảm ơn Người vì đã ban cho tôi một người bạn tốt và tri kỉ giống như Đức Hải.

Dù tôi có thể là một kẻ thất bại trong tình yêu, nhưng trong mối quan hệ bạn bè, tôi luôn gặp được những người bạn tốt và chân thành.

Đức Hải chạm nhẹ vào má tôi, đôi mắt hắn rực sáng nhìn tôi.

_ Cô muốn đi đâu chơi không ?

_ Tôi muốn đi uống rượu.

Tôi ngẩng cao đầu nhìn hắn, lòng tràn đầy quyết tâm.

Tôi muốn đây là lần cuối cùng tôi tìm đến rượu để giải sầu và để tạm quên đi cảm giác đau đớn đang hành hạ trong lòng mình.

Đức Hải sững sờ nhìn tôi, cơ thể hắn cứng đờ.

Mãi một lúc lâu sau, hắn mới thờ ra một hơi.

_ Uống nhiều rượu không tốt cho sức khỏe của cô.

_ Không quan trọng, tôi chỉ xin anh cho tôi say thêm một lần này nữa thôi. Từ lần sau trở đi, tôi không dám rủ anh đi uống rượu nữa.

Đức Hải cau mày, khuôn mặt hắn trầm xuống. Hắn đang đắn đo là có nên để cho tôi đi không ?

_ Tôi xin anh, xin anh chiều theo mong muốn của tôi lần này nữa thôi. Nếu anh không muốn đi, tôi sẽ đi một mình.

Tôi vừa cố gắng năn nỉ cầu xin hắn, vừa giận dỗi đe dọa hắn.

Đức Hải mặc dù không hài lòng, nhưng cuối cùng vì lo cho tôi, hắn đã phải miễn cưỡng chấp nhận đưa tôi đến một quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 61

Không khí trong quán bar rất ồn ào và kích động, tiếng nhạc, tiếng la hét chói tai, và tiếng nói chuyện cười đùa của mọi người xung quanh, khiến tôi choáng váng muốn xỉu.

Tôi giờ rất mất cảm với mọi âm thanh và mùi vị, chỉ cần vượt qua một chút sức chịu đựng của thính giác và khứu giác, tôi sẽ choáng váng và đau đầu mất mấy ngày.

Kể từ lúc bình phục sau trận cảm cúm và sốt liên miên, tôi đã không còn khỏe mạnh được như lúc trước nữa.

Ánh sáng trong quán bar mờ mờ ảo ảo, không khí u ám giống như những xác chết đang di động trong bóng tối.

Nếu không phải vì muốn uống rượu, tôi sẽ không bao giờ đặt chân đến quán bar, và chọn một nơi hỗn tạp như thế này.

Đức Hải dẫn tôi đến một chiếc bàn nằm khuất sau một góc tối, hẳn không muốn ai chú ý đến sự có mặt của hai chúng tôi.

Tôi đề cho hắn sắp xếp, tôi không hề lên tiếng phải đối bất cứ yêu cầu gì của hắn.

Tôi hiểu hẳn không muốn đưa tôi đến đây, nhưng vì chiều theo mong muốn của tôi nên hẳn mới đành phải miễn cưỡng dẹp đi tính cách ngông cuồng, không bao giờ làm theo lời người khác của mình.

Tôi là một cô gái may mắn, khi được một chàng trai kiệt xuất như hắn quan tâm và chăm sóc.

Đức Hải gọi cho hai chúng tôi một chai rượu ngoại và một ít đồ ăn.

Tôi nhanh chóng tự rót cho mình và cho hắn một ly rượu.

Trước khi hắn kịp ngăn cản hay dặn dò tôi uống ít thôi, tôi đã cho rượu lên môi và uống liền một ngụm.

Đức Hải cau mày nhìn tôi, lông mày hắn xoắn tít vào nhau.

_ Cô uống ít rượu thôi, tôi không muốn cô say rượu giống như buổi tối hôm trước.

_ Tôi hiểu rồi mà. Anh cũng nên uống chút gì đi.

Tôi cười khi, đầu liên tục gật gù để cho hắn yên tâm.

Đối với hành động ngoài tò vò biết nghe lời, nhưng bên trong lại một mực chống đối của tôi, Đức Hải nghiêm khắc nói.

_ Nếu cô mà còn uống rượu say nữa, tôi sẽ bỏ mặc cô ở đây.

Tôi liền rót ngay cho hắn một ly rượu, sau đó cụng ly với hắn.

_ Anh đừng nói nữa có được không ? Đã đến đây rồi, chúng ta nên uống thỏa thích một trận đi chứ ?

_ Cô...!

Đức Hải tức giận nghiêng răng, mắt hắn rực lửa nhìn tôi.

_ Lúc này, tôi nói gì cô có nghe không hả ?

_ Nghe, nghe rồi !

Tôi nhay lỗ tai, mặt cau có nhìn hắn.

Tên điên này tự nhiên lại nổi khùng lên với tôi làm gì ? Tôi chỉ bảo hắn uống thêm chút rượu thôi, chứ có bắt hắn làm việc gì đó cho tôi đâu.

Tay tôi vừa chạm vào ly rượu, hắn đã chặn ngay lại.

_ Không uống nữa ! Chúng ta đi về thôi !

Tôi bất mãn nhìn hắn, miệng méo xệch.

_ Đức Hải đại nhân à, ngài không đùa tôi chứ ? Hai chúng ta vừa mới đến đây, tôi vẫn chưa uống được chút rượu nào, ngài đã bắt tôi phải đi về rồi sao ?

_ Đừng nhiều lời, tôi bảo cô đi theo tôi về thì hãy mau đứng lên đi.

_ Không ! Tôi nhất quyết không chịu về ! Nếu tôi vẫn còn chưa uống say, tôi sẽ ngồi lì ở đây.

_ Cô dám !

Đức Hải quát to. Hắn hết chịu nổi tính cách ương bướng và không biết nghe lời của tôi rồi.

_Tại sao lại không ? - Tôi không biết sống chết cái lại lời hắn.

Hừ ! Cho dù hắn có đánh tôi, tôi cũng nhất quyết không đi theo hắn về nhà. Để xem lần này, hắn có thể làm gì được tôi.

_Hào, nếu cô muốn uống rượu say, thì hãy uống cho thật say đi !

Tôi mở to mắt nhìn hắn, tôi không dám tin vào tai mình.

Tại sao hắn lại đột nhiên thay đổi quyết định của mình nhanh chóng như thế ? Chẳng phải lúc này, hắn vẫn còn cố ép tôi phải cùng về với hắn là gì ?

Đức Hải ung dung chất rượu ra ly cho tôi, thậm chí hắn còn nâng ly rượu trước mặt tôi.

_Uống đi ! Cô còn ngờ ngác nhìn gì nữa !

Tôi cứng ngắc đón lấy ly rượu trên tay hắn, mắt đắm đắm nhìn hắn.

Tôi đang cố đọc suy nghĩ qua biểu hiện trên khuôn mặt và đôi mắt đen sâu như trời đêm của hắn.

Một lúc sau, tôi đành chịu thua. Hắn và Đức Tiến là người có tính cách thâm trầm khó đoán. Một cô gái có tính cách đơn giản như tôi, làm sao có thể hiểu được họ.

Tôi vừa nhấp nháp rượu trong ly, vừa nhìn hắn không rời mắt.

Tôi có cảm giác ly rượu trên tay mình rất nặng, nặng đến nỗi tay tôi bắt đầu ê ẩm và muốn buông rơi nó xuống sàn nhà.

_Cô uống xong rồi chứ ?

Đức Hải hỏi tôi, giọng hắn đã lạnh thêm vài phần.

_Vẫn...vẫn chưa xong - Tôi lắp bắp nói không nên câu.

Trông Đức Hải bây giờ đáng sợ quá, không phải lúc này tôi đã chọc giận cho hắn nổi điên lên rồi chứ ?

Nếu điều này là thật, tôi đang có nguy cơ bị hắn trừng phạt và xử lí.

Càng nghĩ da đầu tôi càng run lên, miệng tôi khô khốc.

Ước nguyện được uống thật say của tôi đã bay sạch ra khỏi đầu.

Đức Hải không nói thêm câu gì nữa.

Mỗi lần tôi uống hết một ly, hắn lại chất một ly rượu khác cho tôi.

Tôi uống và uống, uống đến khi tôi không thể uống được nữa.

Cuối cùng tôi gục mặt xuống bàn, và ngủ ngay tại chỗ.

Lúc này, Đức Hải mới thả lỏng cơ thể, mắt hắn chưa sót nhìn tôi.

Đặt ly rượu xuống bàn, hắn vuốt tóc tôi, quan sát và nhìn ngắm khuôn mặt say ngủ của tôi.

Hắn ngồi bất động trên ghế.

Thời gian chậm chậm trôi.

Mọi âm thanh xung quanh không hề ảnh hưởng đến tôi, cũng không hề ảnh hưởng gì đến tâm trạng buồn khổ và cô đơn của hắn.

Hắn chỉ ngồi im ở đấy, lặng lẽ ngắm nhìn tôi. Hắn đang cố níu giữ lại những thứ mà hắn biết là vĩnh viễn cũng không thể thuộc về mình.

Hơn 12 giờ đêm, Đức Hải đưa tôi về nhà hắn.

Kể từ lúc tôi theo Đức Hải rời khỏi nhà hàng Cao Lâu, Đức Tiến đã gọi điện cho tôi bốn lần, nhưng vì tôi tắt nguồn nên không biết là hắn gọi, mà dù tôi có biết tôi cũng không nhận cuộc gọi của hắn.

Tôi giờ chỉ muốn tránh xa hắn, tránh gặp mặt hắn và không muốn nghĩ về hắn nữa.

Mỗi lần nghĩ về hắn, lòng tôi lại có cảm giác đau khổ và buồn phiền.

Đức Hải chỉ sống có một mình, nên có nhiều việc như nấu cơm và rửa chén bát hắn đều phải tự làm lấy.

Công việc lau chùi và dọn dẹp nhà cửa hàng ngày, được một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi đảm nhận, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ của mình, bà ấy rời đi ngay lập tức.

Tuy Đức Hải là người có tính phóng khoáng và không câu nệ tiểu tiết, nhưng hắn lại không thích sống cùng với một người lạ, cũng không muốn gặp người đó ở trong nhà mình hàng ngày.

Đặt tôi nằm trên giường ngủ trên lầu hai, Đức Hải đắp chăn và chỉnh lại gối dưới đầu tôi cho ngay ngắn.

Ngồi trên mép giường, hắn lặng lẽ ngắm tôi ngủ.

Tay hắn chạm nhẹ vào má, rồi chuyển dần xuống môi tôi.

Cảm giác mềm mềm và âm ấm khiến hắn tê dại.

Lúc này, hắn có một ước muốn mãnh liệt là có thể hôn tôi, nhưng mà hắn không dám. Hắn sợ khi chạm vào tôi, tôi sẽ giật mình tỉnh giấc, và biết đâu tôi sẽ tránh xa hắn, không còn để cho hắn tiếp cận và quan tâm đến tôi giống như hiện giờ nữa.

Mọi thứ dường như đóng băng, không gian im lìm chìm trong bóng tối.

Trong ánh sáng mờ ảo của căn phòng, tôi ngủ mê mết ở trên giường, tôi không hay một người cô độc và buồn khổ đang ngồi canh cho mình được ngủ ngon giấc.

Đức Hải ngồi bất động ở trên mép giường, đôi mắt hắn nhìn tôi không rời mắt.

Hắn nhìn tôi như thể sợ tôi sẽ biến mất, và không còn xuất hiện trước mặt hắn nữa.

Tay hắn đặt trên mép chăn, một tay ngáp ngừng nửa muốn chạm vào người tôi, nửa lại không dám.

Cuối cùng hắn chỉ dám cho phép bản thân được chạm nhẹ vào tôi thôi, hắn không muốn kinh động đến tôi, cũng không muốn tôi hoảng sợ mà bỏ chạy.

Thời gian càng lúc càng trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã hơn một giờ đêm.

Lúc này, Đức Hải mới đứng lên, hắn cố nén tiếng thở dài trong cổ họng.

Nhìn tôi thêm mấy lần nữa, hắn mới đành lòng quay người bước đi.

Bất chợt, tôi nắm chặt lấy tay hắn, miệng ú ớ nói trong giấc mơ.

Đức Hải căng cứng cả người, hành động bất chợt không đoán trước được của tôi, khiến hắn bối rối.

Từ từ, chậm chạp, hắn quay lại nhìn tôi.

Tôi mở mắt ra nhìn mắt, tôi mộng lung mờ ảo không nhận ra đâu là thật, đâu là ảo mộng.

Tôi tưởng mọi chuyện đang xảy ra với tôi chỉ là mơ mà thôi.

Đang nằm ngủ ở trên giường, tôi ngồi bật dậy, tôi vói tay ôm chặt lấy ngang người hắn, đầu cọ vào ngực hắn, tôi đang làm nũng với hắn.

Bình thường khi tôi còn đang tỉnh táo, tuyệt đối sẽ không lớn mật biến thành một sắc nữ đi dụ dỗ đàn ông như thế này.

Cả cơ thể Đức Hải cứng ngắc, ngay cả thờ hắn cũng không dám thờ mạnh.

Hắn mù mờ không hiểu, tôi đang định làm gì mà lại ôm siết lấy hắn như thế này.

Tôi ngước mắt nhìn hắn, miệng e lệ mỉm cười.

Đức Hải chăm chú nhìn tôi, trái tim hắn đang đập thật nhanh ở trong lồng ngực.

Nhiệt độ trong cơ thể hắn không ngừng tăng lên, lí trí hắn mờ mịt, cảm xúc mãnh liệt đang điều khiển suy nghĩ và hành động của hắn.

Đối với một người đàn ông đang yêu, được cô gái mà mình thương thầm trộm nhớ chủ động ôm, mỉm cười e lệ xinh đẹp và ở một mình trong một căn phòng riêng tư thế này, dù thật sự có là một quân tử cũng không thể thoát được những ước ao và khát vọng mãnh liệt trong lòng mình.

Đề không xảy ra chuyện gì khiến cả hai rơi vào xấu hổ và cảm thấy đáng tiếc, Đức Hải khó nhọc gỡ tay tôi ra khỏi eo hắn.

_ Cô... cô nên đi ngủ đi !

Hắn run giọng bảo tôi, âm thanh khản đặc. Hắn đang cố đè nén dục vọng của chính mình.

Tôi đang say nên đầu hiểu tình trạng nguy hiểm của bản thân.

Hắn vừa mới gỡ tay tôi ra khỏi eo hắn, tôi lập tức ôm siết lấy, đầu tôi lại tiếp tục cọ vào ngực hắn, miệng cười khúc khích.

Tôi chẳng những không có một chút phòng bị nào, ngược lại tôi còn đang dụ dỗ và câu dẫn hắn.

Khả năng kiểm soát của Đức Hải càng lúc càng rời xa khỏi lí trí.

Hắn gắng gượng giữ cho mình được bình tĩnh, gắng gượng gỡ bàn tay tôi ra khỏi eo hắn, miệng hắn rít nhẹ.

_ Cô quậy phá đủ chưa ? Nếu cô còn tiếp tục nghịch ngợm nữa, tôi sẽ đánh cô.

Tôi đứng thẳng người, mặt đối mặt với hắn, miệng tôi cười hắc hắc.

Tôi không hài lòng khi hắn dám mắng tôi.

Hừ ! Tên này là ai mà dám lên giọng dạy đời với tôi, tôi phải hảo hảo trừng phạt hắn mới được.

Đầu óc tôi chuech choáng say, chân tay tôi quán chặt lấy người hắn.

Mình phải làm thế nào để trừng phạt hắn đây, tôi mờ mịt nghĩ.

Tầm mắt tôi hướng đến đôi môi đỏ hồng như máu của hắn.

Nhìn đôi môi mấp máy lên xuống có nhịp điệu khi phát ra tiếng nói của hắn, khiến tôi bị mê hoặc.

Tôi bỗng có cảm giác muốn được chạm vào hắn, muốn hôn hắn.

Ý nghĩ này khiến tôi choáng váng mờ to mắt nhìn hắn chằm chằm. Tôi chắc không bị điên chứ ?

Nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, tôi liên tục lắc đầu. Tôi muốn đầu óc mình thanh tỉnh, muốn mình được suy nghĩ thông suốt, nhưng hành động lắc đầu của tôi càng khiến tôi rơi vào sương mù và mê muội nhiều hơn. Vào lúc này, tôi chỉ còn biết hành động theo bản năng và ước muốn của bản thân.

Tôi ngơ nghe áp môi mình vào môi hắn, môi tôi lướt nhẹ vào môi hắn, lưỡi tôi quết vào răng hắn.

Cảm giác ấm áp và ngọt ngào mà hắn mang lại cho tôi thật thích, tôi bất giác muốn được hôn hắn nhiều hơn nữa.

Mặc dù không hiểu gì nhiều về kĩ thuật hôn cao siêu, nhưng tôi vẫn muốn thử, vẫn muốn được tận hưởng cảm giác tuyệt diệu này.

Ban đầu, Đức Hải trợn mắt nhìn tôi, hắn sững sờ trước hành động của tôi, nhưng ngay sau đó, hắn không thể cự tuyệt, dần dần từ người thụ động hắn đã biến thành người làm chủ.

Tôi bị hắn hôn đến choáng váng đầu óc, đến không thở được.

Lúc hắn buông tôi ra, mắt tôi có một lớp nước mỏng đang muốn trào ra ngoài, trái tim tôi đập dữ dội trong lồng ngực, còn mặt tôi đỏ bừng.

Trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo, hai chúng tôi chẳng khác gì một cặp vợ chồng mới cưới đang thăm dò ý tứ của đối phương.

Dù đã đến cực hạn của sức chịu đựng, nhưng Đức Hải vẫn kiên quyết quay người bước đi, hắn không muốn lợi dụng sự say rượu của tôi để làm càn.

Tay tôi sờ nhẹ lên đôi môi đang sưng đỏ mọng nước của mình, tôi tiếc nuối khi không còn được hắn hôn nữa.

Bất chấp mọi chuyện, tôi giữ chặt lấy hắn, rồi lại hôn hắn.

Đức Hải chừa rủa nhỏ trong miệng.

_ Đáng chết ! Cô có biết mình đang làm gì không hả ?

Tôi không có trả lời hắn, mà cũng không biết phải nói gì. Lúc này đây, tôi chỉ muốn được hôn hắn và ôm hắn.

_ Đây là do cô tự nguyện, tôi không hề có ép buộc cô !

Đức Hải gầm nhẹ lên một tiếng, hân ôm chặt lấy tôi, cuồng nhiệt hôn tôi.

Tôi bị hân nhấn chìm trong những nụ hôn bất tận. Cơ thể tôi giống như bị một ngọn núi lửa đang phun trào dung nham vây vào giữa.

Khi tôi dần mất đi ý thức và mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, trên môi tôi vẫn nguyền nở một nụ cười.

Không biết ngày mai khi thức dậy, tôi có hối hận với những gì mà mình làm vào tối hôm nay không, nhưng cảm giác này vĩnh viễn tôi sẽ không bao giờ quên.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Hơn tám giờ sáng hôm sau, tôi giật mình tỉnh giấc.

Cơ thể đau nhức như vừa mới trải qua một trận chiến, cổ họng khô khốc, mí mắt tôi nặng nề hé mở ra dần dần.

Khi ánh sáng của căn phòng chiếu rọi vào mắt tôi, tôi lấy tay che mắt, mắt nhắm lại.

Từ trong bóng tối, bất chợt tiếp xúc với ánh sáng khiến tôi nhất thời không quen.

Khi đã làm quen được rồi, tôi mới nhìn kĩ căn phòng mà tôi ngủ lại qua đêm.

Chỉ mới nhìn sơ qua, tôi đã biết mình đang ngủ trong một căn phòng của Đức Hải ở trên lầu hai.

Cũng tại căn phòng này, cách đây hơn một tuần tôi đã ngủ lại.

Lần trước với lần này, tôi thấy có điểm gì đó bất đồng.

Ngực tôi đang bị một bàn tay đè nặng, còn chân tôi đang bị một bàn chân gác lên.

Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này ? Kể từ lúc nào, tôi không ngủ một mình mà lại ngủ cùng với một người lạ mặt ?

Tôi hoảng hốt nín thở quay sang nhìn người đang yên giấc ngủ ở bên cạnh.

Khi xác định được người đó là ai, mặt tôi phút chốc đỏ bừng, đầu óc mờ mịt vì chất cồn của tôi đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Tôi bắt đầu nhớ lại từng chút từng chút một chuyện xảy ra vào tối hôm qua.

Nhớ đến đâu, mặt tôi lúc xanh lúc đỏ.

Xấu hổ quá !

Tôi có phải là con gái không ? Sao tôi có thể chủ động đi câu dẫn Đức Hải thế này hả trời ?

Hu hu hu ! Tôi chết mất, chết mất !

Danh dự sống 25 năm của tôi đã hoàn toàn bị hủy bỏ.

Tôi thật không dám tin là khi uống rượu say, tôi đã biến thành một người khác hẳn.

Ngày trước, vì tôi tưởng mình bị ung thư sắp chết, tôi mới bỏ tiền để thuê Đức Tiến lấy đi lần đầu tiên của mình, nhưng còn lần này, chẳng lẽ vì tôi thất tình, nên tôi mới đi tìm cảm giác ấm áp và che chở từ vòng tay của một người con trai khác.

Càng nghĩ, tôi càng không thể chịu đựng được nỗi đau đang dầy vò và mặc cảm của chính mình.

Nhìn Đức Hải, tôi rơi lệ.

Tôi không xứng với hân, xét cả về địa vị và danh phận tôi đều không thể so sánh được với hân.

Mặc kệ hán có yêu tôi không, tôi nên nhanh chóng rời khỏi đây.

Tôi sợ khi hán tỉnh dậy, tôi biết phải ăn nói và đối diện với hán thế nào đây ?

Tôi nhẹ nhàng gỡ tay hán ra khỏi ngực tôi, nhấc chân hán ra khỏi đùi tôi, tôi cố gắng ngồi dậy mà không gây ra bất cứ thanh âm hay tiếng động nào.

Cảm giác đau đớn từ thắt lưng truyền lên não, khiến tôi nhăn mặt nhú mày.

Cắn chặt răng, tôi không dám kêu lên thành tiếng.

Khi lớp chăn màu trắng được vén sang một bên, một vết máu khô trên tấm ga trải giường xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Tôi kinh hoàng mở to mắt, tôi cúi xuống nhìn vết máu còn dính vào đùi mình.

Vậy... vậy là sao ?

Tôi lắp bắp kinh hãi, tôi thật sự không hiểu gì cả.

Chẳng... chẳng phải tôi đã trao lần đầu tiên của mình cho Đức Tiến rồi sao ? Tại... tại sao tôi vẫn còn là xử nữ cho đến tận tối hôm qua ?

Tôi vò đầu bứt tóc.

Có ai trả lời cho tôi không ? Rút cuộc chuyện gì đã xảy ra với tôi thế này ?

Tôi thần người ngồi bất động ở trên giường, hai tay ôm lấy gối, mắt nhìn vào khoảng không trước mặt.

Tôi cố nhớ lại chuyện xảy ra vào đêm hôm tôi say rượu rồi dùng tiền thuê Đức Tiến lấy đi lần đầu tiên của tôi.

Tôi nhớ khi hán đưa tôi vào phòng, hai chúng tôi đã ầu ả với nhau một trận. Hán đã hôn tôi, ôm tôi, thậm chí hán còn cời váy của tôi nhưng... nhưng...

Tôi ôm lấy mặt, hai má tôi nóng bừng.

Nhưng ngay sau đó tôi đã lăn ra ngủ, tôi đã ngủ như chết, hai chúng tôi không hề phát sinh ra chuyện gì cả.

A... a... a... a... ! Tôi muốn hét âm lên.

Sau khi đã nhớ ra toàn bộ mọi chuyện, trong lòng tôi có một cỗ bi thương khó tả.

Tôi không hề cảm thấy hạnh phúc và vui sướng vì Đức Tiến là một chính nhân quân tử, mà chỉ thấy mình không có đủ khả năng khiến cho Đức Tiến quên đi được Kim Loan.

Có lẽ lúc đó hán có động tâm vì tôi, nhưng ngay sau đó hán đã không thể vượt quá giới hạn với tôi.

Trong lòng hán vẫn còn có hình bóng của cô ấy, hán không thể phản bội cô ấy, ngay cả chung chạ với một người phụ nữ xa lạ, hán cũng không làm được.

Nước mắt lã lã rơi, từng giọt từng giọt lăn dài trên má, lòng tôi đau như cắt.

Lấy tay quẹt nước mắt, hít một hơi thật sâu, tôi cắn chặt răng.

Mọi chuyện cũng đều là do tôi tự chuốc lấy, tôi không thể trách ai được.

Thôi thì, hãy coi đây là một giấc mộng đi.

Nếu đã là mơ, cũng đã đến lúc tôi phải tỉnh lại rồi, tôi không thể tiếp tục lừa dối chính mình nữa.

Nhanh chóng mặc lại quần áo, tôi run rẩy bước đi.

Đi gần ra đến cánh cửa gỗ dẫn ra khỏi phòng, tôi quay lại nhìn Đức Hải vẫn còn ngủ say ở trên giường.

Tạm biệt !

Tôi thì thầm, miệng lẩm bẩm nhắc lại câu ấy mấy chục lần.

Nước mắt làm mặt chất bờ môi, tay tôi siết chặt.

Nhắm mắt lại, tôi quyết tâm không thể chần chừ và do dự nữa.

Khi cánh cửa gỗ đóng lại ở phía sau lưng, tôi biết mình đã mất hết tất cả, tôi không còn gì nữa.

Tạm biệt !

Chạy thật nhanh ra sân vườn, tôi tiến về dần về phía cánh cổng sắt.

Bầu trời trong xanh, nắng ấm chan hòa khắp muôn nơi, cây cỏ xanh tốt, nhưng trong lòng tôi u ám không có một chút ấm áp nào.

Mùa đông lạnh lẽo đang bám riết lấy tôi, bắt đầu từ hôm nay tôi không còn là cô gái hay cười và sống trong thế giới mộng mơ nữa.

Tôi giống như một kẻ mất hồn, đang đi lang thang trên hè phố, đi không hề có mục đích, cũng không biết mình sẽ đi đâu và về đâu.

Vừa đi tôi vừa khóc, khóc thật nhiều, nước mắt thi nhau rơi, từng giọt từng giọt rơi tí tách xuống chân tôi, mỗi bước chân tôi là một giọt nước mắt.

Tôi đã khóc đến sưng đỏ cả mặt, khóc đến thương tâm, nỗi đau chôn chặt trong lòng tôi.

Tôi đã làm rối tung hết tất cả mọi thứ lên rồi.

Bây giờ tôi không còn xứng với Đức Tiến nữa, cũng không thể ở bên cạnh Đức Hải, tôi nên đi thôi, nên trở về Việt nam, và xin nghỉ việc.

Tôi không còn mặt mũi nào nhìn Đức Tiến, và gặp mặt Đức Hải nữa.

Nếu cuộc chiến giữa hai anh em họ là do tôi gây ra, tôi nên là người kết thúc tất cả.

Đi dạo dưới ánh nắng mặt trời nóng rực, chẳng mấy chốc mặt tôi lấm tấm mồ hôi, bộ quần áo trên người ẩm ướt, mái tóc màu đen uốn quăn dính bết vào da đầu.

Vừa đói vừa mệt, tôi tìm một bóng mát dưới một gốc cây to rồi ngồi xuống.

Mắt tôi quan sát người đi qua đi lại trước mặt mình, tai tôi lắng nghe âm thanh ồn ào và náo nhiệt của mọi người xung quanh.

Từng người từng người đi qua, từng chiếc xe phóng vùn vụt trước mắt tôi.

Càng nhìn, tôi càng thấy hoa cả mắt, đầu tôi choáng váng muốn xỉu.

Cổ họng khô khốc, lưỡi đắng, mắt sưng đỏ, trông tôi không khác gì một cô gái đang bỏ nhà đi bụi.

Tôi hiện giờ không phải là một người con hư hỏng của một gia đình nào đó, nhưng là một kẻ vô gia cư không có nhà để về.

Từ trước đến nay, không có nơi nào là nhà của tôi cả, ngay cả người thân tôi cũng không có.

Tôi là một đứa trẻ mồ côi, một người vừa mới sinh ra đã bị vứt bỏ. Nếu không được các sư ở tu viện nhận nuôi, tôi đã chết từ lâu rồi.

Trong những lúc cô đơn và buồn khổ thế này, tôi lại bị thương nhớ đến thân phận cô cút và nghèo hèn của mình.

Dựa lưng vào gốc cây, tay bóp chán, tôi mệt mỏi quá !

Ngay lúc này, tôi muốn ngủ một giấc, muốn sau khi tôi tỉnh dậy, tôi có thể quên hết mọi chuyện và làm lại từ đầu.

Thò tay vào trong túi áo khoác, tôi lôi điện thoại ra khỏi túi.

Nhìn màn hình đen thui và mờ ảo trước mặt, tôi cười khổ.

Tôi đang chờ ai gọi điện và đến đón tôi đây ?

Đức Tiến không cần tôi nữa rồi. Kim Loan đã về, hẳn có thể hoàn thành giấc mơ lứa đôi ngọt ngào và hạnh phúc mà hẳn mong đợi từ lâu.

Nghĩ đến hẳn, khiến nước mắt vừa mới tạm dừng của tôi lại tiếp tục tuôn trào.

Tại sao hẳn đối xử lạnh nhạt và vô tình với tôi như thế, tôi vẫn không thể nào quên được hẳn và vẫn đau khổ nhiều vì hẳn ?

Chẳng lẽ tôi vẫn còn hy vọng vào tình cảm của hẳn, vẫn mong một ngày nào đó hẳn sẽ yêu tôi và cần đến tôi ?

Không ! Chuyện này không bao giờ có thể xảy ra !

Dù cho mai sau hẳn có nghĩ đến tôi, có thể yêu tôi, nhưng tôi không còn xứng với hẳn nữa.

Tôi đã không còn trong sạch, tôi đã ngủ với một người đàn ông khác.

Ha ha ha ! Tôi khóc trong bi thương, cười thầm trong cuồng loạn.

Vò đầu bứt tóc, tôi muốn phát điên lên.

Hết rồi ! Mọi chuyện đã kết thúc rồi !

Tôi và Đức Tiến đã đi hai con đường khác nhau.

Hắn đã có người phụ nữ của đời hắn, còn tôi sẽ trở về Việt nam tìm một công việc, sau đó sống nốt cuộc đời còn lại trong cô đơn và nuối tiếc.

Một ông lão đi ngang qua gốc cây mà tôi đang ngồi, thấy khuôn mặt đỏ bừng vì say nắng và hốc hác vì mệt mỏi của tôi, ông dừng lại rồi quan tâm hỏi.

_Cháu không sao chứ ? Có cần ông giúp gì không ?

Tôi giật mình ngược mắt lên nhìn ông.

Ánh nắng đang phủ kín người ông lão, khiến cho tôi chói mắt và nhìn không được rành.

_Cháu...cháu không sao. Cảm ơn ông.

Tôi yếu ớt lên tiếng trả lời, nước mắt vì tủi thân lại lăn dài trên má.

Ông lão thương hại nhìn tôi. Ông đoán tôi đã gặp phải chuyện gì đó thương tâm lắm nên mới khóc lóc trông thảm thương thế này.

_Nếu có cần ông giúp gì cho cháu thì cứ nói đi đừng ngại.

_Cháu...cháu thật sự không sao đâu. Cháu chỉ hơi mệt một chút thôi.

Tôi gượng gạo nở một nụ cười để cho ông lão yên tâm.

Tôi biết mình một chút cũng không khỏe, cũng không được bình thường.

Tinh thần tôi giờ đang rối loạn cực hạn, sức khỏe suy kiệt.

Thấy tôi từ chối không cần mình giúp đỡ, sau khi nói thêm vài câu nữa, ông lão quay người bước đi.

Tôi vẫn ngồi dựa đầu vào gốc cây, mắt nhìn khung cảnh bên ngoài qua màn lệ.

Những hình ảnh không ngừng di động và múa máy trong đáy mắt tôi.

Đối với họ, tôi chẳng khác gì một bức tượng sống, tuy có thể xác nhưng không còn linh hồn.

Tôi ngồi ở đó, ngồi đến khi cơ thể đau nhức, chân tay tê dại, tôi mới loạng choạng đứng dậy.

Máu dồn lên não, thiếu ô xy và dưỡng khí khiến mắt tôi tối xầm, tôi lão đảo muốn ngã quỵ xuống đất.

Bám víu vào thân cây, tôi mới giữ cho mình khỏi ngã.

Đứng chống tay vào thân vào thân cây một lúc, tôi mới lấy lại được thế cân bằng.

Lúc tôi rời khỏi chỗ đó, cũng đã hơn một giờ chiều.

Có lẽ mọi người đang lo lắng đi tìm tôi ở khắp nơi.

Nhắm mắt lại, tôi thấy mình thật vô tâm.

Chỉ vì một chữ tình, tôi không những tự làm khổ chính mình, mà tôi còn khiến cho nhiều người khác phải lo lắng và mệt mỏi vì tôi.

Mở điện thoại, đầu tiên tôi gọi điện cho Đức Tiến.

Đức Tiến đã gọi cho tôi tổng cộng hơn 10 cuộc gọi từ sáng đến giờ, nên ngay sau khi tôi gọi cho hắn, hắn đã bắt máy.

_Em hiện giờ đang ở đâu ?

Đức Tiến gấp gáp hỏi, thanh âm run rẩy và không được tự nhiên.

_Em đang trên đường về nhà.

Tôi rơi lệ, dù cố giữ cho giọng mình được bình thường giống như hàng ngày, nhưng cũng không thể tránh khỏi những âm thanh nghẹn ngào và thút thít do nước mắt gây ra.

_Em...em không sao chứ ?

Đức Tiến lo lắng hỏi tôi, hấn ngập ngừng thăm dò phản ứng của tôi.

_Em không sao. Anh đừng lo lắng cho em, em sắp về đến nhà rồi.

Tôi cười khổ, không ngừng tự trách bản thân mình. Mặc dù biết không nên tiếp tục quay về bên cạnh hấn nữa, nhưng tôi vẫn tham lam muốn nhìn thấy hấn lần cuối, trước khi tôi rời khỏi đây.

Hấn là người đàn ông đầu tiên mà tôi yêu, là người đã khiến tôi rung động và trao cả trái tim mình.

Dù không thể sống ở bên cạnh hấn cả đời, cũng không thể khiến hấn yêu tôi, nhưng làm người ai chẳng có lúc ích kỉ muốn được giữ một thứ gì đó cho mình.

_Em nói chỗ mà em đang đứng đi, để anh đến đón em

_Không cần đâu,em đi bằng xe tắc xi được rồi.

_Đêm hôm qua em và Đức Hải...!

Đức Tiến ghen hòng, hấn không thể nói hết được một câu.

Tôi tái mặt, có bao nhiêu lời muốn nói với hấn đều bị nuốt hết vào trong.

Lời nhắc nhở của hấn đã cảnh tỉnh tôi.

Đúng ! Tôi hiện giờ làm gì còn tư cách để yêu và ở bên cạnh hấn nữa. Nếu trước kia tôi còn có một chút hy vọng thì bây giờ đã hoàn toàn biến mất rồi.

_Xe...xe tắc xi đến rồi...em...em cúp máy đây.

Tôi run rẩy lắp bắp cố nói cho hết một câu, cố giữ vững thân hình đang lao đảo muốn ngã quỵ xuống nền gạch lạnh lẽo dưới chân.

_Khoan đã !

Đức Tiến vội hô to, hấn sợ tôi cúp máy rồi sẽ không trở về nhà của hấn nữa.

_Em nói đi, hiện giờ em đang ở đâu ?

_Em đang ở trên vỉa hè. Chào...chào anh !

Không để cho hấn thêm một câu nào nữa, tôi cúp luôn máy.

Tôi đã làm sai rồi đúng không ?

Bây giờ nếu tôi trở về nhà hấn, tôi làm sao có thể đối mặt với hấn, tôi biết ăn nói và giải thích với hấn thế nào ?

Mặc dù tôi và hấn vẫn chưa nói gì với nhau, cũng không hứa hẹn sẽ yêu nhau và lấy nhau, nhưng tôi vẫn mặc cảm, vẫn đau xót cho một tấm chân tình không được báo đáp.

Nhưng mà thôi, trong chuyện này tôi cũng là người có lỗi, tôi lắc đầu khổ sở, lòng nhũn thảm.

Tất cả đều là do tôi đa tình,và tự huỷ hoại chính mình.

Kim Loan mới là người phụ nữ đích thực của cuộc đời hấn, còn tôi chỉ đơn giản là một cô em gái nhỏ của hấn thôi.

Mấy giây sau điện thoại của tôi lại reo vang.

Kể từ lúc tôi cúp máy, Đức Tiến có gọi lại cho tôi mấy lần, nhưng mà tôi không có nhận.

Tôi quyết định sẽ không trở về nhà hấn nữa, cũng sẽ không nói lời tạm biệt với hấn.

Tôi sợ khi gặp mặt hấn rồi, tôi lại không nỡ rời đi.

Còn thằng bé nữa, tôi làm sao có thể bỏ nó ở lại một mình.

Nhớ đến thằng bé khiến lòng tôi đau quá.

Tôi đã yêu nó, quý nó như con đẻ của mình. Biết rằng ra đi mà không nói gì với nó, sẽ khiến nó giận và hận tôi, nhưng không còn cách nào khác, tôi đành phải phụ tấm lòng và tình cảm mà nó dành cho tôi.

Tôi hy vọng khi nó lớn lên nó sẽ nhanh chóng quên tôi, và không còn căm ghét tôi nữa.

Bắt một chuyến xe tắc xi, tôi thay vì bảo chú tài xế đưa tôi về nhà Đức Tiến, tôi đã nhờ chú ấy đưa tôi ra sân bay.

Đã đến lúc tôi trở về Việt nam rồi !

Khi bay sang đây cùng với Đức Tiến và Đức Hải, tôi không mang theo hành lý, mà chỉ có một chiếc túi xách hình chữ nhật.

Nay tôi rời đi, tôi cũng sẽ chỉ mang theo những thứ thuộc về mình.

Điện thoại của Đức Hải, tôi sẽ gửi lại cho hắn sau.

Tôi đã nhớ được điện chỉ của nhà hắn, nên chỉ cần tôi gửi qua đường bưu điện là được.

Nhà cửa lùi dần về phía sau, tôi càng lúc càng rời xa khỏi ngôi nhà của Đức Tiến và Đức Hải.

Chỉ cần lên được máy bay, và trở về được quê nhà của mình, giữa tôi và họ sẽ không còn khúc mắc và còn có bất cứ ân oán gì nữa.

Tạm biệt ! Tạm biệt ! Tạm biệt !.....

Tôi thì thầm nói qua màn lệ, môi mấp máy không ra âm thanh, cũng không thành tiếng nói.

Trong cổ họng chỉ có những tiếng thì thầm vọng xa từ biển khơi vào đất liền, mang theo nỗi nhớ và cô đơn.

Mong rằng mọi người sẽ sống thật khỏe mạnh và hạnh phúc.

Mong rằng họ sẽ nhanh chóng quên tôi, sẽ không còn nhớ đến một con bé trẻ con, chuyên gây ra nhiều chuyện rắc rối như tôi nữa.

Kể từ sống với Đức Tiến và thằng bé, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải ra đi vội vã thế này, cũng chưa bao giờ nghĩ mình phải chạy trốn chỉ vì một chữ tình.

Lúc tôi đến cũng giống như lúc tôi rời đi, đều đột ngột và không có một câu chào cũng như một lời từ biệt.

Ân oán tình thù cũng nên kết thúc ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Đến sân bay, tôi trả tiền cho chú tài xế tắc xi, sau đó tự mở cửa rồi bước xuống.

Đây là lần thứ hai tôi đến đây, lần trước là khi tôi bay sang Đài Loan cùng với Đức Tiến và Đức Hải, còn lần này tôi bay về Việt nam một mình.

Cảm giác đi mà không được ai đến tiễn khiến lòng tôi đau nhói, nước mắt không thể kìm nén được lại tuôn trào.

Gần một tháng nay, tôi thường xuyên rơi lệ vì những chuyện không đâu, tôi đã biến thành một cô gái đa sầu và đa cảm mất rồi.

Khi biết được sự thay đổi của tôi, không hiểu bạn bè có cười nhạo tôi không.

Chắc họ cũng không dám tin là một cô gái chỉ biết đến tiền và công việc như tôi, cũng có lúc phải khóc và rơi lệ vì một người đàn ông.

Buổi chiều, sân bay có rất đông người.

Tiếng nói chuyện ồn ào, cười đùa của đám đông vây lấy tôi vào giữa.

Đi len lỏi qua họ, tôi thấy mình chỉ là một vị khách nhỏ bé đi lạc, đi đến một nơi không hề thuộc về mình.

Tôi đã quá ngốc nghếch khi cho rằng tôi có thể tìm được hạnh phúc và tình yêu ở đây.

Càng mộng mơ càng mơ ước xa vời, đến khi tỉnh mộng, lại càng đau đớn và buồn khổ hơn.

Vừa đi vừa khóc, nước mắt làm khuôn mặt tôi trông nhợt nhạt giống như một người vừa mới ốm dậy, tầm nhìn của tôi bị hạn chế.

Tôi đi, đi mãi, đi cho đến khi chân mỏi nhừ, tôi mới kinh hoàng nhận ra, mình đã đi vòng xung quanh sân bay đến mấy vòng.

Nhìn tôi, đâu có giống một người đến đây để mua vé máy bay về Việt nam, mà trông giống một người mất trí đi lang thang vô định ở ngoài đường hơn.

Lắc đầu cười khổ, lấy tay quạt nước mắt, hít một hơi thật sâu, tôi không cho phép bản thân mình vọng tưởng nữa.

Nếu đã có dũng khí rời xa khỏi Đức Tiến và Đức Hải, tôi phải học cách chấp nhận sự thật là họ không thể thuộc về tôi, tôi không xứng với họ.

Ngước mắt nhìn bảng điện tử thông báo các chuyến bay, tôi lầm lũi tiến về phía dãy bàn bán vé máy bay.

Một cô nhân viên trong trang phục áo sơ mi màu trắng, váy màu đen dài đến ngang gối mỉm cười chào tôi.

_Chào em ! Em muốn chị giúp gì cho em ?

Nụ cười thân thiện của chị, đã phần nào giúp tôi trấn tĩnh lại tinh thần đang hỗn loạn của mình.

Tôi không biết nếu mình bị quất mắng ở đây, tôi có thể chịu đựng hơn được nữa không ?

_Chào...chào chị...em...em muốn mua một vé máy bay về Việt nam.

Chị nhân viên gật đầu coi như đã hiểu tôi muốn gì.

Chị rê chuột trên màn hình máy tính.

Một lát sau, chị ngẩng đầu lên nhìn tôi.

_Có một chuyến lúc bốn giờ chiều, em có thể đợi được không ?

Tôi gượng cười đáp.

_Dạ, được. Chỉ cần có chuyến bay cho em về Việt nam là em vui rồi.

Tôi trình cho chị xem CMND và hộ chiếu của mình.

Thủ tục được chị nhân viên giải quyết rất nhanh gọn, chẳng mấy chốc, tôi đã có thể cầm vé máy bay trên tay.

Sau khi nói lời cảm ơn đến chị, tôi quay người bước đi.

Tuy gần cả ngày hôm nay, không có thứ gì vào bụng, nhưng tôi không hề cảm thấy đói.

Tìm một chiếc ghế trống gần cạnh quầy bán vé, tôi ngồi xuống.

Tôi mệt mỏi dựa lưng ra sau ghế, mắt nhắm nhắm nhìn mọi người đi qua đi lại trước mặt mình.

Mọi người đi đâu cũng có đôi có cặp, được người thân và bạn bè đến đưa tiễn.

Còn tôi, tôi chỉ có một mình, tôi không có ai cả.

Túi thân, nước mắt vừa mới ngừng, lại tiếp tục lăn dài trên má.

Bấy lâu nay, tôi đã lấy nước mắt thay com, lấy nước mắt để xoa dịu đi nỗi đau trong lòng mình.

Thời gian chậm chậm trôi.

Những âm thanh ồn ào và náo nhiệt không ngừng vang bên tai tôi.

Không thể chịu đựng hơn được nữa, tôi nhắm mắt lại.

Mọi thứ chìm dần vào trong bóng tối.

Tôi đang chờ thời gian trôi qua thật nhanh, chờ cho đến hơn 4 giờ chiều để lên máy bay về Việt nam.

Chưa có lúc nào tôi lại muốn nhanh chóng rời khỏi đây như lúc này.

Đang nhắm mắt dưỡng thần, tôi bỗng mở mắt ra nhìn xung quanh.

Tôi đã gọi điện cho Đức Tiến, còn Đức Hải, tôi vẫn chưa nói gì cả.

Không biết hắn có hoảng sợ và lo lắng cho tôi không, khi thấy tôi bỗng dưng biết mất ? Hay là hắn nghĩ tôi đã quay trở về với Đức Tiến, nên không cần phải quan tâm đến tôi nữa.

Tôi đang mong đợi điều gì ở hắn, mà lại mong hắn gọi điện cho tôi, và đi tìm tôi thế này ?

Tôi đúng là một cô gái mâu thuẫn và không có chính kiến của riêng mình.

Rõ ràng, tôi đã quyết tâm bỏ đi, và để lại mọi thứ ở sau lưng. Tại sao đến giờ phút này, tôi vẫn mong ngóng một thứ xa vời không có thực ?

Bỏ đi thôi, tôi nên tỉnh táo lại. Đã một lần tôi trầm luân sâu vào một mối tình tuyệt vọng, không có tương lai và hạnh phúc rồi, tôi không nên tiếp tục sai lầm nữa.

Thò tay vào túi áo khoác, tôi lôi điện thoại ra khỏi túi.

Đối diện với màn hình mờ đen và im lặng bất động ở trên tay, một giọt nước mắt trên má đã rơi xuống.

Từng giọt từng giọt, nước mắt đã rửa trôi đi lớp bụi bám trên màn hình điện thoại.

Tâm trạng tôi giờ hỗn loạn đến cực điểm, tay tôi siết chặt.

Tôi đang đấu tranh với chính mình, đang tự hỏi tôi có nên gọi điện cho Đức Hải không, có nên nói cho hắn biết tôi đang trên đường trở về Việt nam không ?

Tay tôi run run mở nguồn, tiếng nhạc leng keng vang lên khiến tôi giật mình mở to mắt.

Chiếc điện thoại trên tay tôi suýt rơi xuống đất, khi nhìn thấy có hơn 20 cuộc gọi nhờ của Đức Hải.

Tôi kinh hãi, tôi ngăn người nhìn màn hình điện thoại không chớp mắt.

Hắn...hắn thực sự đã gọi điện cho tôi, đi tìm tôi ?

Vậy...vậy là tôi không hề lừa dối chính mình, cũng không hề nằm mơ.

Tôi vừa mới mở nguồn, chuông điện thoại lại tiếp tục reo vang.

Chắc hắn đang lo cho tôi lắm nên hắn mới gọi điện liên tục cho tôi nhiều như thế.

Tôi khóc nức nở, khóc như mưa.

Tấm chân tình của hắn đã khiến tôi cảm động, khiến tôi thấy ấm áp và ngọt ngào.

Đúng ! Tôi có thể mất tất cả, nhưng ít ra tôi cũng đã từng được một người con trai yêu, và quan tâm thật lòng đến mình.

Tôi không nên oán trách số phận không may của mình, mà nên cảm ơn ông Trời đã dạy cho tôi hiểu, có đôi khi mọi chuyện xảy ra không phải hoàn toàn là điểm xấu, mà trong đó còn bao hàm cả hạnh phúc và ước mơ nữa.

Run run, tôi áp điện thoại vào tai.

_Khánh Băng ! Có đúng là em không ?

Tiếng nói gấp gáp qua hơi thở của Đức Hải truyền đến tai tôi từ một nơi xa xôi nào đó.

Tôi chỉ biết khóc, tôi không biết nói gì với hắn cả.

_Em nói gì đi chứ ? Em hiện giờ đang ở đâu ?

Hắn gấp gáp hỏi tôi, hắn kích động như sợ tôi sẽ nhanh chóng biến mất và không còn xuất hiện trước mặt hắn nữa.

_Em...em...

Tôi lắp bắp, giọng nghẹn ngào nức nở.

Tôi đành phải xin lỗi hắn, phụ tấm chân tình của hắn. Tôi không thể ở bên hắn được.

Nghe thấy tiếng khóc của tôi, Đức Hải luống cuống vội vỗ về tôi.

_Anh...anh xin lỗi. Em...em trách anh vì chuyện tối hôm qua đúng không?

Vò đầu bứt tóc, Đức Hải đau khổ, mệt mỏi nói tiếp.

_Anh biết mình sai rồi, lẽ ra anh nên không chế tình cảm của chính mình, nên bỏ đi ngay khi đưa em vào phòng mới phải, nhưng anh...anh...

Đức Hải không thể nói tiếp được nữa.

Dù đã có được thân thể của người con gái mình yêu cũng không ích gì, vì trái tim của người đó không trao cho mình.

Giữ được thân thể thì dễ, nhưng nếu muốn người đó toàn tâm toàn ý yêu mình đòi hỏi phải mất rất nhiều thời gian và công sức, mà có khi vĩnh viễn cũng không thể có được.

Có lẽ Đức Hải hiểu được điều này, nên hắn mới đau khổ nhiều như thế.

_Nếu...nếu em muốn trách anh, hận anh, thì em hãy cứ trách và cứ hận đi, anh không hề mong em sẽ tha thứ cho anh, hay thông cảm cho anh.

Tôi im lặng không đáp, chỉ có nước mắt là không ngừng tuôn trào.

Xảy ra chuyện đó, tôi một chút cũng không trách hắn, cũng không oán hận hắn, tất cả đều là do tôi chủ động câu dẫn hắn, muốn hôn và ôm hắn.

Nhớ lại chuyện xảy ra vào đêm hôm qua, tôi không thể giải thích được tại sao đột nhiên tôi lại muốn làm điều đó.

Chẳng phải người tôi yêu là Đức Tiến hay sao? Lẽ ra tôi nên chủ động câu dẫn Đức Tiến, muốn ôm và hôn hắn mới phải?

Đầu tôi đau quá, tôi không muốn nghĩ tiếp nữa. Dù có hối hận hay là không, mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi.

Tôi và Đức Tiến không bao giờ còn hy vọng vào tình yêu lứa đôi nữa.

Đối với Đức Hải, tôi cũng không thể tiếp nhận tình cảm của hắn.

Tôi vừa thấy mặc cảm tự ti với hắn, vừa thấy mình không xứng với hắn, nên tôi chọn cách bỏ đi, chọn cách kết thúc mọi chuyện ở đây.

_Khánh Băng! Em...em không có gì để nói với anh sao?

Đức Hải khàn giọng hỏi tôi, thanh âm của một con thú bị tổn thương, đã mất đi hy vọng sống còn.

Tôi hoảng hốt nhận ra mình đã tàn nhẫn và ích kỉ nhiều như thế nào.

Tôi chỉ quan tâm đến cảm nhận và suy nghĩ của mình, mà bỏ mặc hắn phải sống trong dằn vặt và đau đớn.

Đã đến lúc, tôi phải nói rõ rằng mọi chuyện cho hắn hiểu rồi. Tôi không thể để tình trạng tiến thoái lưỡng nan này kéo dài thêm nữa.

_Em...em sắp phải đi.

_Đi...đi đâu?

Đức Hải hét to, hắn kích động không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Tôi hít một hơi thật sâu, sau đó cắn chặt răng để không chế sự tuyệt vọng của bản thân.

_Em...em sẽ về Việt nam. Anh...anh đừng lo lắng, cũng không cần phải xin lỗi em. Em không hề trách anh, cũng không hề hận anh. Anh hãy coi mọi chuyện xảy ra giữa hai chúng ta chỉ là một giấc mơ mà thôi. Anh...anh...

_Không! Em không được đi!

Đức Hải cắt ngang lời tôi nói, hắn kinh hoàng bảo tôi.

_Anh xin em, em không thể nói đi là có thể đi được. Ở đây không còn gì cho em lưu luyến nữa sao? Lẽ nào trong lòng em, anh mãi mãi cũng không thể bằng được Đức Tiến? Lẽ nào đối với em, chuyện đó cũng không có một chút ý nghĩa và quan trọng nào? Em có thể tuyệt tình đến thế sao, có thể tàn nhẫn bỏ đi mà không nói với anh một lời nào, cũng không quan tâm đến suy nghĩ và tình cảm của anh dành cho em?

Càng nói Đức Hải càng kích động, thanh âm khàn đặc nghe không giống tiếng nói của một kẻ ngông cuồng không bao giờ để người khác vào mắt.

Hắn đang cố nín giữ lấy tôi ở lại, cố không để cho tôi đi.

Tôi khóc, khóc thật nhiều, khóc đến thương tâm.

Đến giờ phút này, tôi mới hiểu cảm giác của hai người yêu nhau là gì.

Nói lời tạm biệt với Đức Tiến tuy có đau đớn, tuy có khổ não, nhưng không thể bằng được với cảm giác đau khổ và tuyệt vọng khi phải tuyệt tình nói câu chia ly với Đức Hải.

Tôi biết phải làm sao đây ? Tôi đã quá tàn nhẫn, và quá ích kỉ đúng không ?

Một cô gái như tôi liệu có xứng đáng để nhận được hạnh phúc ?

Em đang ở đâu, để anh lái xe đến đón ? Anh xin em, xin em đừng bỏ đi. Dù em không thể tiếp nhận tình cảm của anh, nhưng xin em hãy ở lại, hãy cho anh cơ hội thỉnh thoảng được nhìn thấy em được không ?

Tiếng khóc của tôi giờ là những tiếng nghẹn ngào nước nở, và bi ai.

Giọng nói tuyệt vọng và thống khổ của hắn, đã xoáy sâu vào lòng tôi, đã khiến tôi gục ngã, môi tôi mấp máy.

Tôi không thể gắng gượng hơn được nữa, những câu nói mà tôi đã chuẩn bị từ trước, tất cả đều đã tuôn theo những dòng nước mắt.

Nhắm mắt lại, tôi cắn môi đến tím tái, gò má nhợt nhạt và nhòe nhoẹt nước mắt.

Anh hãy quên em đi ! Em không xứng với anh, cũng không thể ở bên cạnh anh. Em cảm ơn anh vì đã yêu em, chăm sóc và quan tâm đến em. Nhưng...

Tôi ôm chặt lấy ngực, nước mắt làm mặt căng bờ môi, đau đớn đang dày vò và giày xéo cõi lòng tan nát của tôi.

Nhưng em không thể. Anh đã biết rồi, người mà em yêu là Đức Tiến. Nếu em ở bên cạnh anh, như thế chẳng phải là quá tàn nhẫn và bất công với anh lắm sao. Em rất thích anh, em nợ ân tình của anh, em không thể để anh phải thương tâm và tổn thương vì em. Hãy quên em đi, quên em để làm lại một cuộc đời mới. Một người kiệt xuất như anh, có biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp và tài giỏi đang chờ đợi anh. Một cô gái bình thường và không có gì như em, không xứng đáng với anh đâu. Mỗi lần nhớ đến em, hãy coi em chỉ là một giấc mơ, một cơn gió lạ, rồi mọi chuyện cũng sẽ qua.

Em đã nói đủ chưa ? – Đức Hải hét ầm lên – Em có hiểu thế nào là yêu không ? Anh không phải là một tên đàn ông lãng nhãng, yêu đương không cần biết mình có yêu thật lòng hay không. Anh yêu em, yêu em rất nhiều. Em hãy nghe cho rõ, và nhớ kĩ điều ấy. Nếu anh không yêu em nhiều như thế, anh sẽ không tốn nhiều thời gian và tâm tư để tìm đủ mọi cách tiếp cận và làm quen với em.

Đức Hải dừng lại, hắn cố nén xúc động và tình cảm đang mãnh liệt tuôn trào trong lòng, để nói tiếp.

Em nói đi, anh yêu em nhiều như thế, làm sao anh có thể quên em được, có thể coi em chỉ là một giấc mơ hay một cơn gió mới lạ. Đối với em, em có thể coi anh chỉ đơn giản là một người đàn ông đi ngang qua đời em, nhưng anh không làm được. Anh là người từ trước đến nay, một khi đã xác định mình muốn gì, anh sẽ làm cho bằng được. Anh yêu em, nên anh sẽ không ép em phải yêu anh, và chấp nhận anh ngay. Anh sẽ cho em thời gian để suy nghĩ và lựa chọn. Dù em... em...

Tôi nghe được tiếng thở dài bất lực và đau đớn của Đức Hải.

Tôi hiểu hắn định nói gì tiếp.

Ngồi trên ghế, tay bịt chặt miệng, nước mắt cứ tuôn rơi mãi.

Mặc dù không muốn nhắc đến tình cảm mà tôi dành cho Đức Tiến, nhưng hắn vẫn phải dừng cảm đối diện với nó. Hắn muốn hai chúng tôi nói chuyện thẳng thắn với nhau về vấn đề này.

Dù em có chọn Đức Tiến, và muốn sống ở bên cạnh anh ấy, anh... anh cũng phải cố gắng chấp nhận. Đến lúc đó, anh chỉ cầu xin em đừng tìm cách tránh mặt anh.

Cả hai chúng tôi rơi vào im lặng.

Một người luôn chỉ thích làm theo ý mình như Đức Hải, phải nói ra những lời này, chứng tỏ hắn không còn nghĩ cho bản thân mình nữa, mà hắn muốn tôi được sống hạnh phúc và vui vẻ.

Người ta thường nói, một khi đã yêu ai đó thật lòng, thì hạnh phúc của người đó cũng là hạnh phúc của chính mình.

Phải chăng tôi đã tìm được một chàng trai yêu tôi chân thành và yêu tôi bằng cả con tim ?

Tôi khóc, tôi rơi lệ, không phải vì đau đớn và thống khổ nữa, mà khóc vì cảm động và tiếc nuối.

Đức Hải càng đối xử tốt và chân thành với tôi bao nhiêu, tôi càng thấy mình không xứng với hắn bấy nhiêu.

Lúc này, tôi đang đau khổ vì thất tình và tuyệt vọng, tôi không thể kéo Đức Hải chìm xuống vũng bùn cùng với tôi.

Tôi không thể lợi dụng tình yêu của Đức Hải để xoa dịu đi nỗi đau trong lòng tôi, làm thế tôi vừa hèn nhát, vừa ích kỉ, lại vừa ngu xuẩn ngốc nghếch.

Tôi không muốn mất đi một người bạn tốt và tri kỉ là Đức Hải.

_Khánh Băng ! Em nói đi, em đang ở đâu ?

Tiếng loa phóng thanh thông báo chuyến bay đi Việt nam sắp cất cánh đột ngột vang lên.

Vì tôi đang mở điện thoại, nên Đức Hải có thể nghe rõ.

Hắn dù đã lờ mờ đoán được rằng, tôi đang ở sân bay, nhưng hắn vẫn hy vọng là tôi vẫn còn đang ở một nơi nào đó, mà không phải là sân bay.

Đến khi tiếng loa phóng thanh lọt vào tai hắn, hắn mới hiểu sự kì vọng vào tình cảm của tôi đang dần tan biến vào hư không.

Chỉ cần mấy bay cất cánh, dù hắn có tìm được tôi cũng sẽ phải rất lâu về sau đó.

_Khánh Băng ! Em không được đi ! Anh xin em !

Đức Hải dồn dập, và cuồng loạn hét lên. Hắn đang cố bám víu vào một thứ ảo ảnh xa vời không có thực.

Tôi khóc đã cạn hết cả nước mắt, nỗi đau đớn trong lòng càng lúc càng rách rộng thêm ra.

_Tạm biệt ! Tạm biệt !...

Tôi thì thâm vào trong máy, thanh âm khản đặc không rõ ràng.

_Hãy... hãy... quên em đi ! Em không xứng với anh đâu. Em chúc anh sớm tìm được hạnh phúc cho cuộc đời mình.

Nói xong, tôi thần thờ cúp máy giống như một cái xác không có linh hồn.

Trong ống nghe vẫn còn vọng lại tiếng hét của Đức Hải.

Hết rồi ! Hết thật rồi !

Từ nay trở về sau, tôi sẽ không còn ai ở bên cạnh quan tâm và lo lắng cho tôi nữa, cũng không còn nhìn thấy được nụ cười ấm áp và ngọt ngào của người đó nữa.

Đã đến lúc rồi phải đi rồi, tôi phải rời khỏi đây, rời khỏi nơi ban cho tôi nhiều mộng mơ, cũng tước mất đi nụ cười và tính cách sống lạc quan và yêu đời của tôi.

Tiếng loa phóng thanh một lần nữa lại vang lên.

Từng giờ từng phút từng giây đang chậm chậm trôi, tôi không còn thời gian để mà luyến tiếc nữa.

Đây là lựa chọn của tôi, dù cho tôi có hối tiếc, có dằn vặt bản thân mình cũng không còn tác dụng gì nữa.

Đút điện thoại vào túi áo khoác, để mặc cho nước mắt rơi, tôi loạng choạng đứng dậy.

Chân tôi hư huyền, cơ thể mệt mỏi và nặng trĩu giống như đeo đá.

Mắt tôi mờ mịt nhìn dòng người đi qua đi lại.

Cho đến lúc cuối cùng, cũng không có một ai đưa tiễn tôi đi.

Thôi thì, tôi cũng không nên buồn khổ và ghen tị với hạnh phúc của mọi người xung quanh xung tôi nữa. Mỗi người khi sinh ra đều có một số phận riêng, họ may mắn hơn tôi vì có bạn bè và người thân, còn tôi mãi mãi và vĩnh viễn chỉ có một mình.

Từng bước từng bước, tôi chậm chạp tiến gần đến cánh cửa kính dẫn ra ngoài sân bay.

Ngoài khung cửa kính kia, là chiếc máy bay đang nằm im chờ tôi bước lên.

Tôi đi, đi vào khoảng không trước mặt, bước thấp bước cao, chân tôi run rẩy.

Đến khi nộp hộ chiếu và vé máy bay cho bảo vệ kiểm tra, tôi quay mặt nhìn lại sân ga rộng lớn và đông nghịt người ở phía sau.

Tôi đang cố kiếm tìm hình bóng quen thuộc của người đó.

Biết rằng, người đó không thể xuất hiện ở đây vào giờ này, nhưng tôi vẫn hy vọng vẫn mong chờ một phép màu có thể xảy ra.

_Quý khách ! Đã kiểm tra xong rồi, mời quý khách lên máy bay !

Tiếng nói nhắc nhở của anh bảo vệ, khiến tôi bàng hoàng quay lại nhìn anh ta, rồi nhận lại vé máy bay và hộ chiếu của mình.

Không dám chần chờ thêm nữa, tôi kiên quyết bước đi.

Khi hình bóng của tôi khuất sau cánh cửa kính, cũng là lúc Đức Hải lái xe đến sân bay.

Chỉ kịp đỗ xe ở bên ngoài, hần nhanh chóng và vội vã chạy vào trong tìm tôi.

Tôi đã tắt nguồn điện thoại nên hần không thể tiếp tục liên lạc được với tôi. Cách duy nhất để tìm được tôi ở đây, là phải dựa theo trực giác và lòng kiên trì của mình.

Mái tóc hần rối bù, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt đen sâu của hần lạc lõng và trống rỗng vô hồn, quần áo xộc xệch. Ngay sau khi nghe tin tôi đang ở sân bay, hần đã lái xe đi mà không quan tâm đến hình tượng của mình.

Hần không chú ý đến mọi người xung quanh, cũng không để ý đến ánh mắt của họ.

Hần chạy đi tìm tôi, từ sân ga này đến sân ga khác.

Nhìn tấm bảng điện tử thông báo các chuyến bay sắp cất cánh và chuẩn bị cất cánh.

Mất hần thất thần đau khổ, khuôn mặt hần tuyệt vọng đau đớn khi biết chuyến bay mà tôi mua vé để đi, đã cất cánh được hơn 10 phút rồi.

Hần đứng bất động, ngơ ngác nhìn tấm bảng điện tử trước mặt. Hần nhìn không chớp mắt, người hần đông cứng, trái tim đập yếu ớt trong lồng ngực.

Tất cả mọi thứ xung quanh hần dường như đóng băng cả lại, ngay cả hơi thở của hần cũng mỏng manh thoi thóp giống như một người đã dần rời xa sinh mạng của chính mình.

Hần đứng ở đấy, đứng rất lâu.

Mọi người di chuyển đi qua đi lại sau lưng hần, nói chuyện và cười đùa, nhưng hần không nghe thấy gì cả, cũng không biết gì cả.

Dòng chữ điện tử thông báo chuyến bay sang Việt nam cứ nhảy múa trong đáy mắt hần.

Hần nhìn đến hoa mắt, nhìn đến không còn nhìn thấy thứ gì đó nữa thì thôi.

Lúc hần quay người lại, bên ngoài trời đã tối từ lâu.

Mọi người ở sân bay không còn đông như lúc ban chiều nữa, xung quanh chỉ còn lại lưa thưa vài người đang ngồi uể oải chờ đợi người thân và chuyến bay sắp tới.

Nhìn vào khoảng không trước mắt, đầu óc hần trống rỗng, từng mũi kim nhọn hoắt đang đâm sâu vào trái tim hần.

_Nữ nhân chết tiệt ! Cô dám bỏ đi mà không thèm quan tâm đến tình cảm của tôi.

Siết chặt tay, đôi mắt đen kịt tựa như bóng đêm của hần nổi lên hai ngọn lửa cháy rực.

_Dù cô có bỏ trốn đến chân trời góc bể, tôi nhất định sẽ tìm được cô.

Ngồi trên máy bay, tôi bắt gặp rừng mình, một cơn ớn lạnh đang chạy dọc sống lưng.

Không hiểu là tôi đang mơ hay đang hù dọa chính mình, mà bỗng dưng tôi lại thấy hoảng hốt và sợ hãi thế này.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Nhà trọ ở Việt nam đã bị Đức Tiến tịch thu nên tôi không thể trở về nơi đó.

Quần áo và đồ đạc của tôi cũng bị hắn chiếm giữ mất.

Nói ra thì thật buồn cười, một người giàu có như hắn đâu cần đến mấy đồng hành lý tâm thường của tôi.

Ban đầu, hắn làm thế vì hắn muốn tôi dọn đến sống cùng với hắn trong căn biệt thự nằm trên đường Trần Quốc Toàn, nhưng bây giờ hắn lại hại tôi trở thành một kẻ vô gia cư.

Tôi lại quay về với một con số không tròn chĩnh, tôi có nhà trọ nhưng không thể quay về, có quần áo và đồ đạc nhưng không thể lấy, có công việc, nhưng không thể tiếp tục đến đó để làm việc.

Lâm vào bước đường cùng, tôi đành phải tìm đến anh Lý, người anh trai tốt bụng của tôi.

Tạm thời tôi đành phải xin anh một công việc trong tiệm bánh của anh và tìm tạm một căn nhà để ở trọ.

Tôi không thể sống lang thang ở ngoài đường, và không có tiền ở trong túi.

Mặc dù Đức Tiến trả lương cho tôi rất hậu hĩnh và tiền trong ngân hàng của tôi vẫn còn hơn 10 triệu, nhưng nếu không có việc làm, tôi sẽ sớm trở thành một kẻ khổ rách áo ôm, mà tôi thì lại sợ nhất cảnh sống vất vả giống như trước đây.

Vừa đặt chân xuống sân bay ở Việt nam, tôi không dám lãng phí tiền vào xe ôm, hay tắc xi, tôi bắt một chuyến xe buýt.

Đêm nay, tôi đành phải làm phiền anh Lý cho tôi ngủ nhờ một đêm.

Hu hu hu ! Thật xấu hổ !

Trước đây, tôi kiên quyết khước từ lòng tốt của anh, thế mà nay, lâm vào đường cùng, tôi đành phải mặt dày đến làm phiền anh vậy.

Càng nghĩ, tôi càng thấy mình thật đáng thương.

Đi xe buýt mất hơn 20 phút, tôi mới đến được nơi mà mình cần đến.

Vừa đói vừa mệt, tinh thần lại hoảng loạn cực độ, trông tôi xơ xác và hốc hác, giống như một kẻ vừa mới trải qua một cơn bạo bệnh.

Nhìn cánh cổng sắt cao cao trong căn hộ chung cư của anh Lý, tôi nuốt nước bọt.

Miệng đắng lưỡi khô, tôi nửa muốn nhấn chuông cổng, nửa lại không dám.

Chỉ cần nghĩ đến lúc phải đối mặt với anh, và mở miệng xin anh cho phép mình ngủ lại, tôi đã muốn co giò bỏ chạy.

Tôi tuy là một cô gái thẳng tính và mạnh mẽ, nhưng da mặt lại không quá dày, nên mỗi khi gặp phải chuyện gì đó như đi cầu cạnh người khác, tôi lại không có dũng khí làm đến cùng.

Tôi đứng trước cổng nhà anh Lý, đứng rất lâu.

Hơi lạnh của sương đêm ngấm sâu vào da thịt.

Những cơn gió mang theo mưa phùn tạt vào mặt và bộ quần áo đang mặc trên người.

Tôi bắt gặp rung mình, nước mắt vì tủi thân lại lăn dài xuống má.

Tôi đáng thương quá !

Tại sao tôi lại rơi vào nông nỗi này ? Tại sao tôi không còn nơi nào để đi cả ?

Tôi đã mất hết tất cả rồi sao ?

Đầu óc tôi tê liệt, mọi giác quan cũng không còn.

Lạnh tuy có thể khiến tôi cho tôi rét run, nhưng vẫn không thể bằng được sự băng giá đang tàn phá trong trái tim tôi.

Khi cánh cổng sắt được mở ra, tiếng leng keng khiến tôi giật mình ngước mắt lên nhìn.

Anh Lý xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Anh kinh ngạc nhìn tôi, mắt anh mở to.

Sau mấy giây sững sờ, anh vui mừng reo lên.

_Khánh Băng ! Lâu quá rồi không được gặp em.

Tôi bật khóc nức nở, bao nhiêu đau khổ và mất mát mà tôi cố kìm nén từ lúc tôi bước lên máy bay đều được tuôn theo dòng nước mắt.

Tôi bất chấp hình tượng của mình, cũng quên luôn ý nghĩ mình phải cố gắng giả vờ như không có chuyện gì.

Tôi lao lên phía trước, tôi ôm chặt lấy anh Lý.

Anh Lý hoảng hốt vội ôm lấy tôi, tay anh vỗ nhẹ lên lưng tôi.

_ Có chuyện gì thế ? Sao em lại khóc ?

Đáp lại câu hỏi quan tâm và lo lắng của anh, là những giọt nước mắt không ngừng chảy của tôi.

Anh Lý biết tôi đang buồn khổ nên không hỏi tôi thêm câu gì nữa.

Anh để cho tôi khóc, tay anh vẫn vỗ nhẹ lên lưng tôi, như muốn an ủi và chia sẻ nỗi đau trong lòng tôi.

Khóc được một lúc, nước mắt trên má cũng đã rơi hết rồi.

Tôi thút thít nghẹn ngào trong vòng tay anh.

_Đi vào nhà thôi ! Trời đang mưa to, đứng ở đây em sẽ bị ướt hết rồi bị cảm lạnh.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời anh.

Căn hộ chung cư này, anh Lý mua cách đây hơn ba năm.

Ban đầu, anh cũng phải khổ cực làm đủ mọi công việc để kiếm tiền và tự nuôi sống bản thân mình.

Khi phát hiện mình rất thích làm bánh, anh đã xin một chân giúp việc trong một cửa hàng chuyên làm bánh.

Vất vả làm một người giúp việc hơn bốn năm, cuối cùng anh cũng quyết định tự mình mở một cửa hàng bán bánh do chính tay anh làm.

Những ngày mới mở cửa hàng rất chật vật, do mới mở nên không có khách, tình hình buôn bán ế ẩm.

Cứ ngỡ tương lai sẽ phải đóng cửa hành bánh, và tạm biệt giấc mơ của mình, nhưng anh đã kiên trì vượt qua tất cả.

Bây giờ anh đã trở thành một ông chủ nhỏ, anh có thể tự nuôi sống chính mình, anh không còn phải lo cuộc sống vất vả và ngược xuôi kiếm tiền để mưu sinh giống như trước kia nữa.

Dẫn tôi lên lầu hai, anh Lý mở cửa phòng.

Căn hộ chung cư này tuy không thể so sánh được với một căn phòng của một người đàn ông độc thân giàu có, nhưng đối với tôi và anh đều rất trân quý.

Hai chúng tôi đều là hai đứa trẻ mồ côi, có thể tự lập và có thể mua cho mình một căn hộ đâu phải là một chuyện dễ dàng.

Ấn tôi ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, anh Lý dịu dàng nói.

_Em ngồi ở đây nghỉ ngơi đi, để anh đi lấy thứ gì đó cho em ăn, nhìn em chắc là đã đói lắm rồi.

Tôi lấy tay quệt nước mắt, bụng tôi đang sôi ùng ục.

Thật là mất mặt !

Không ngờ lần nào gặp anh, tôi cũng cho anh thấy bộ dạng thảm hại và thiếu ngủ của mình.

Mấy phút sau, anh mang mấy đĩa đựng thức ăn cho tôi.

Đặt một đĩa bánh rán trên bàn, anh cười nói.

Đây là loại bánh mà em thích ăn nhất, anh không có chuẩn bị được nhiều, nên chỉ có một chút này thôi.

Tôi quên luôn cả hòn giã, cũng quên luôn cả khóc, tay tôi vội cầm ngay một chiếc bánh rán ở trên đĩa, rồi cho lên miệng nhai.

Hơn một tháng nay, tôi không được ăn bánh rán rồi, lần này tôi nhất định phải ăn cho thỏa thích.

Nhìn cách ăn giống như sợ ai tranh giành mất của tôi, anh Lý lắc đầu thờ dãi.

Em ăn từ từ thôi, thức ăn và bánh rán còn rất nhiều, nếu em muốn ăn nữa, anh sẽ làm cho em ăn.

Tôi vừa ăn vừa khóc.

Tôi rất cảm động vì có được một người anh trai kết nghĩa tốt bụng như anh Lý. Lúc nào anh cũng yêu thương và che chở cho tôi.

Nhớ lại những ngày tháng khổ cực và vất vả trước đây, lòng tôi càng thấm thía tình cảm mà anh dành cho tôi.

Nếu không có được sự giúp đỡ và bao bọc của anh, sẽ không có tôi ngày hôm nay.

Thấy tôi khóc, anh Ly vội trêu tôi, để cho tôi tạm quên đi nỗi đau trong lòng mình.

Nhìn em kia, vừa ăn vừa khóc trông xấu quá !

Tôi không có trả lời anh, tôi cắn từng miếng từng miếng bánh trên tay, tôi cố gắng cảm nhận hương cay nồng, ấm áp mà anh gửi vào từng chiếc bánh.

Xem ra dù tôi là một kẻ thất bại trong tình yêu, nhưng tình người lúc nào cũng đầy ắp xung quanh tôi.

Ăn xong, anh Lý dọn dẹp một căn phòng trống bên cạnh cho tôi ngủ.

Mặc dù tôi không có nói cho anh biết, tôi đã gặp phải chuyện gì trong hơn một tháng vừa qua, anh Lý cũng không có hỏi.

Anh luôn tôn trọng chuyện riêng tư của tôi.

Tôi luôn biết ơn và quý trọng anh vì điều đó.

Quá mệt mỏi, nên sau khi ăn xong, và ngồi nói chuyện với anh một lúc, tôi mở cửa căn phòng trống mà anh chuẩn bị cho tôi, rồi bước vào trong.

Đêm nay là một đêm dài, tôi sẽ cố gắng đi ngủ, và ngủ một giấc thật ngon.

Mọi đau buồn trên đời này dù là do thất tình, hay gặp phải bất cứ vấn đề gì gây ra, cũng cần có thời gian để quên.

Tôi không biết mình phải mất bao nhiêu thời gian mới xoa dịu được, nhưng mà tôi sẽ cố gắng vượt qua tất cả.

Vén chăn sang một bên, nằm trên giường, tôi nhắm mắt lại.

Màn đêm buông xuống.

Mọi thứ trở về sự tĩnh lặng vốn có.

Làm việc trong tiệm bánh được một tuần, tôi đã dần quen với công việc, cũng hiểu công việc làm bánh không hề đơn giản giống như tôi tưởng.

Là người thích ăn bánh rán, nay có thể do chính tay mình làm nên những chiếc bánh thơm ngon, dần dần tôi cũng đã tạm quên đi nỗi đau ần dẫu sâu trong lòng mình.

Khách hàng đến mua bánh rất đông, nhân viên trong cửa hàng chỉ có tôi và anh Lý nên rất bận rộn.

Đi làm cả ngày về mệt mỏi, nên sau khi ăn cơm tối, tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong một tuần này, tôi vẫn sống tại nhà của anh Lý. Do vẫn chưa tìm được một căn nhà trọ thích hợp và có thể vừa với túi tiền eo hẹp của tôi, nên tôi không thể dọn đi.

Anh Lý hiểu được ý định của tôi, anh đã hết lời khuyên nhủ tôi hãy ở lại với anh, vì dù sao trong nhà anh vẫn có một phòng trống, không có ai dùng.

Thực lòng tôi rất cảm động và biết ơn anh, nhưng tôi vẫn rất ngại khi phải chịu ơn anh, tôi đã làm phiền và nhận quá nhiều ân tình của anh rồi, tôi không thể tiếp tục làm phiền anh nữa.

Để có thể giữ tôi ở lại, anh Lý đã khôn khéo nói anh không cho tôi ở không, mà tôi sẽ phải trả tiền cho anh, hay thay anh làm công việc dọn dẹp nhà cửa và nấu ăn.

Tôi hiểu anh muốn tốt cho tôi, nên tôi không còn phản đối quyết liệt như trước nữa.

Dù sao sống với anh cũng tốt hơn phải lang thang ở bên ngoài. Nhận được sự an ủi và động viên của anh, khiến tôi an tâm hơn nhiều.

Cuộc sống của tôi cứ bình lặng trôi như thế, cho đến một hôm.

Sáng nay, anh Lý phải đi giao hàng cho khách, nên chỉ còn có một mình tôi ở lại trông quán.

Lẽ ra một ông chủ như anh Lý không phải làm công việc mà phải là tôi mới đúng, nhưng anh sợ tôi vất vả và mệt mỏi, nên anh đã thay tôi đi.

Ngồi trên ghế, sau tủ kính đựng bánh rán, tôi chăm chú nhìn màn hình điện thoại mờ đen trên tay.

Từ lúc tôi đột ngột trở về Việt nam, tôi luôn mang theo điện thoại của Đức Hải ở bên người.

Sợ anh em họ gọi điện cho tôi, tôi đã tắt nguồn suốt.

Tôi không có dũng khí đối diện với họ nên chọn cách chạy trốn.

Quá tập trung vào suy nghĩ của bản thân, tôi không hay là cánh cửa kín của cửa hàng được một vị khách mở rộng sang một bên, rồi bước vào trong.

Tiếng giày lộp cộp va trên nền gạch, từng bước từng bước người đó đang tiến về chiếc ghế mà tôi đang ngồi.

Nghe thấy tiếng động, tôi vụng về lau đi hai giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

Hít một hơi thật sâu, tôi gắng gượng nở một nụ cười.

_Chào... chào quý khách. Mời... mời...!

Nụ cười trên môi tôi cứng đờ, mặt tôi phút chốc tái nhợt khi biết vị khách vừa mới bước vào cửa hàng là ai.

Quá đắt quá là quá tròn !

Tôi đã tìm đủ mọi cách chạy về tận Việt nam, tôi thậm chí còn không dám liên lạc với Tuyết Ngân, và đồng nghiệp cũ ở công ty, ngay cả tu viện tôi cũng không dám về, vậy mà Đức Tiến vẫn tìm thấy tôi.

Đây là trò đùa của số phận đúng không ?

Hắn...hắn tìm tôi để làm gì ? Chẳng phải người mà hắn yêu là Kim Loan sao ? Chẳng phải trong lòng hắn, tôi bất quá chỉ là một cô em gái nhỏ thôi sao ?

Nếu không yêu tôi, tại sao hắn không để cho tôi yên, mà còn tiếp tục quấy nhiễu cuộc sống của tôi làm gì ?

Tôi cup mắt, mặt quay sang hướng khác, tôi không dám nhìn hắn thêm nữa.

Tôi cho rằng mình đang mơ, đang bị ảo giác.

Nhất định là do tôi buồn khổ và nhớ thương hắn nhiều quá, nên tôi mới tự đánh lừa thị giác của chính mình.

Người đàn ông đang đứng trước mặt tôi đây, không thể nào là Đức Tiến.

Đức Tiến lặng lẽ nhìn tôi.

Kể từ lúc tôi rời khỏi hắn và trở về Việt nam, hắn đã nhanh chóng thu xếp công việc ở bên Đài Loan và bay sang đây tìm tôi.

Ban đầu, hắn không thể biết được tôi đang ở đâu.

Nhưng hắn vốn là người thông minh, và có trí nhớ tuyệt hảo. Hắn đã từng gặp người bạn thân Tuyết Ngân và mấy đồng nghiệp nam cùng làm trong phòng nhân sự với tôi, nên sau khi đến Việt nam, hắn đã đến gặp Tuyết Ngân và hỏi cô ấy tin tức của tôi.

Qua cô ấy, hắn đã xác minh được tất cả các mối quan hệ của tôi, cũng biết có thể đi đâu để tìm được tôi.

Mất mấy ngày tìm hiểu, cuối cùng hắn biết được tôi đang sống cùng với anh Lý, và đang làm việc tại cửa hàng bánh của anh.

Tôi không dám tin, thật sự không dám tin là hắn lại đi tìm tôi, lại càng không dám nghĩ rằng sự biến mất đột ngột của tôi lại ảnh hưởng nhiều đến hắn.

_Khánh Băng !

Đức Tiến gọi nhỏ, thanh âm mệt mỏi và buồn phiền, đôi mắt đen sâu của hắn ẩn dấu tia nhìn trù mẫn và thương yêu, cũng che dấu đi tâm trạng kích động và chua xót của hắn.

Tôi bần thần cả người.

Hơn một tuần rồi, tôi không còn được nghe tiếng nói trầm và sâu của hấn nữa.

Nếu đây chỉ đơn giản là một giấc mơ, tại sao tôi lại không thể cho phép bản thân mình được tham lam nhìn ngắm hấn, lắng nghe hấn gọi tên tôi.

Thêm một lần nữa, tôi ngược mắt lên nhìn hấn.

Khi đôi mắt tôi bắt gặp ánh mắt của hấn, tôi đông cứng cả người.

Mái tóc hấn rối bù, vầng trán ưu tư, khuôn mặt lạnh băng không có một chút tình cảm, đôi môi lãnh khốc và vô tình của hấn mím chặt.

Nhìn hấn giống như một con hổ đang cố gắng thu gọn lại móng vuốt và răng nanh của mình.

Da đầu tôi tê dại, cảm nhận được sự tức giận muốn bùng nổ của hấn, tôi run sợ lùi mấy bước.

Tôi hoảng hốt, ngơ ngác nhìn hấn.

Không phải hấn bay sang tận đây tìm tôi, chỉ vì hấn muốn đánh và xử phạt tôi đấy chứ ?

_Khánh Băng ! Anh có chuyện cần nói với em !

Âm thanh rõ ràng và mạch lạc của hấn một lần nữa lại vang lên bên tai tôi.

Không ! Đây không phải là mơ, mà là thật.

Hấn thật sự đang đứng trước mặt tôi.

Nước mắt trên má tôi lăn dài, tôi nghẹn ngào khóc.

Tôi đã làm sai chuyện gì sao, đã đắc tội với hấn sao ?

Tại sao hấn có thể dùng thái độ đáng sợ của hấn để dọa nạt tôi ? Lẽ nào trong mắt hấn, tôi mãi mãi chỉ là một đứa con nít luôn luôn làm sai thôi sao ?

Thấy tôi khóc, cơ thể căng cứng của hấn dần dần thả lỏng, khuôn mặt hấn đã hòa hoãn hơn nhiều.

Vò tóc, hấn bối rối và lúng túng bảo tôi.

_Anh...anh xin lỗi. Nếu anh có làm sai chuyện gì, anh xin em hãy bỏ qua cho anh. Em có biết là sau khi nhận được tin em đã bỏ về Việt nam, anh đã lo lắng và buồn khổ nhiều như thế nào không ? Dù có chuyện gì, em cũng phải nói rõ ràng với anh chứ, đằng này em đi mà không nói gì với anh cả, thậm chí em cũng không thèm nhận cuộc gọi của anh. Nếu không phải do anh có từng gặp mặt mấy người bạn của em, em nghĩ rằng anh có thể nhanh chóng tìm được em thế này sao ?

Tôi im lặng không nói gì, tôi chỉ còn biết khóc.

Nước mắt trên má tôi lặng lẽ rơi.

Tôi nhìn hấn, nhìn thật sâu vào mắt hấn.

Hấn không biết là tôi đã cảm động và vui sướng nhiều như thế nào, khi thấy hấn vì sự biến mất của tôi mà lo lắng và vội vã đi tìm tôi bằng được đâu.

Tôi có nên hy vọng vào tình cảm của hấn nữa không, hay là tôi chỉ nên coi hấn là một người anh trai mà thôi ?

_Khánh Băng ! Em nói gì chứ ? Tại sao em chỉ im lặng ? Em không tha thứ cho anh sao ?

Tôi quệt nước mắt trên má, lòng tôi đau như cắt.

_Anh...anh không có lỗi gì cả, em cũng không trách anh. Em trở về Việt nam vì em thấy đã đến lúc em nên đi, em không thể sống ở nhà anh mãi.

_Tại sao lại không thể, nhà anh lúc nào cũng chào đón em.

Tôi bật khóc, thanh âm thút thít nghẹn ngào.

_Anh có hiểu mình đang nói gì không ? Em là gì của anh, là người giúp việc, là người trông trẻ, hay đơn giản chỉ là một người bạn của anh thôi ?

Đức Tiến im lặng không đáp, hấn lúng túng không thể trả lời câu hỏi của tôi.

_Đấy, anh thấy chưa ? Ngay cả em là gì của anh, anh cũng không thể nói rõ cho em biết, anh bảo em làm sao có thể sống ở nhà anh thêm được nữa. Em nên về nơi vốn thuộc về em.

Sự ngập ngừng không dám quyết của hắn, khiến tôi đau lòng. Vết thương vẫn chưa liền sẹo trong lòng tôi lại bị rách toạc thêm ra.

Thà rằng, hắn không xuất hiện trong tầm mắt tôi nữa, và không đi tìm tôi, thì hay biết mấy.

Tôi không muốn hắn lo lắng cho tôi, đi tìm tôi chỉ vì trách nhiệm và nghĩa vụ.

Phải chăng, chỉ vì câu nói tỏ tình của tôi, nên hắn mới phải cố gắng chu toàn mọi chuyện cho tôi ?

Hắn có biết, hắn càng làm thế, thì tôi càng đau khổ và thất vọng về hắn nhiều hơn không ?

_Theo anh đi về đi em ! Anh nhất định sẽ không bạc đãi em và cho một cuộc sống no đủ, và không phải lo lắng gì.

Tôi cười nhạt, tay siết chặt, mười đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

_Anh thôi đi ! Em không muốn nghe anh nói nữa ! Em không cần lòng thương hại của anh, dù em có nghèo thật, nhưng không phải là không thể nuôi sống được chính mình.

Ngẩng cao đầu nhìn hắn, tôi cắn chặt môi.

_Anh đi đi ! Giữa em và anh không còn chuyện gì để nói với nhau nữa.

_Khánh Băng ! Hãy nghe anh nói, mọi chuyện không giống như những gì mà em nghĩ đâu. Anh không hề thương hại em, cũng không hề coi em là người thay thế cho Kim Loan. Anh thích em, thật sự rất thích em.

Đức Tiến vội vã giải thích cho tôi hiểu, hắn sợ tôi hiểu lầm tình cảm của hắn dành cho tôi.

Hắn càng nói, tôi càng đau khổ, nước mắt tuôn ra như mưa.

_Xin anh đừng nói nữa, em không cần tình cảm của anh. Thích thì đã sao, chẳng phải người mà anh yêu vẫn mãi là Kim Loan sao ? Đừng tự dối lừa lòng mình nữa, anh không hề yêu em, anh chỉ đơn giản thích em thôi. Dù anh không coi em là người thay thế cho cô ấy nữa, nhưng cô ấy đã chiếm được một vị trí quan trọng trong lòng anh, em không thể nào lấp đầy được chỗ trống ấy.

Tôi và Đức Tiến im lặng nhìn nhau.

Hai chúng tôi không nói thêm câu gì nữa, thời gian như ngưng đọng.

Đầu tôi như có muôn vàn con sóng đang đập vào, từng chút từng chút một tôi thấy linh hồn mình đang trôi đi.

Rất xa ở tận ngoài đại dương, tôi nghe được tiếng sóng vỗ, nghe được tiếng gió rít qua bên tai.

_Em không muốn trở về bên cạnh anh nữa sao ?

Tôi cương quyết lắc đầu.

_Em xin lỗi, em không thể.

_Em không thể trở về bên cạnh anh, vì Đức Hải đúng không ?

Môi tôi bị cắn đến trắng bệch, nước mắt khiến tôi nhìn hắn không được rành.

ấn đang ghen tuông, hay là hắn đang tiếc nuối khi đánh mất đi món đồ chơi mới của mình.

Tình cảm của hắn dành cho tôi luôn luôn không rõ ràng.

Phải ở bên cạnh một người đàn ông như hắn, khiến tôi rất mệt mỏi và muốn bỏ cuộc. Tôi đã quá chán ngán rồi.

Đáp lại tám chân tình và những giọt nước mắt khổ đau của tôi, chỉ là những câu trả lời không rõ ràng của hắn.

Tôi đang trông đợi điều gì ở hắn, phải chờ đợi hắn bao lâu, khi bên cạnh hắn đang có Kim Loan.

Không ! Tôi không thể ngu ngốc thêm nữa !

_Em không có gì để nói với anh cả, anh đi đi !

_Em...!

Trong khi tôi và Đức Tiến còn đang ở trong thế giằng co, không ai chịu nhường ai, anh Lý đi giao hàng về.

Anh tưởng Đức Tiến là khách hàng đến mua bánh, nên mỉm cười chào hấn.

Đức Tiến lạnh lùng nhìn anh Lý, hấn không thèm mở miệng chào lại anh.

Tôi bất mãn nhìn hấn.

Sao hấn dám có thái độ bất lịch sự đối với anh trai kết nghĩa của tôi ?

Cánh cửa kính một lần nữa lại được mở ra, lần này là một chàng thanh niên có vóc dáng cao lớn như một siêu mẫu, anh ta mặc một chiếc áo thun màu xám cổ hình trái tim, quần jean màu xám bạc màu, nửa khuôn mặt bị che khuất bởi một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng.

Mọi người có cảm giác ngưỡng mộ và hiếu kì trước sự xuất hiện của anh ta

_Chị Khánh Băng !

Tiếng réo gọi của thằng bé, khiến tôi giật mình hoảng hốt.

Tôi mờ mịt nhìn một đứa bé trai cao hơn một mét, khuôn mặt xinh đẹp dễ thương và đáng yêu, đang chạy như bay về phía tôi đang đứng, miệng nó toét sung sướng nở một nụ cười.

Đến khi thằng bé ôm chặt lấy chân tôi, mồm liên tục gọi tên tôi, tôi mới biết rằng mình không mơ, mà thực sự được gặp lại thằng bé ở đây.

Quá xúc động, nước mắt tôi vừa mới ngừng lại tiếp tục tuôn trào.

Tôi cúi xuống ôm chặt lấy thằng bé vào lòng.

Nhắm mắt lại, tôi hít lấy hương thơm thanh khiết trên cơ thể của thằng bé.

Mới xa nó có hơn một tuần, mà tôi thấy nhớ nó quá.

Ôm tôi một lúc, thằng bé lúc này mới trút phần nộ và tức giận lên người tôi.

Vừa lấy chân đá tôi, tay nó đấm vào người tôi, miệng nó mắng.

_Chị là đồ dối trá ! Đồ lật lọng ! Đồ lừa dối ! Chị đã hứa là sẽ không bỏ đi mà không nói gì với em, sao chị lại nuốt lời ! Em không tin chị nữa, không tin nữa !

_Đức Trọng !

Người đàn ông lạ mặt quá nhỏ.

_Không được hỗn !

Thằng bé không có dừng tay, mà nó tiếp tục đấm đá túi bụi lên người tôi.

Tôi dờ khóc dờ cười, biết rằng tôi là người thất hứa và có lỗi với nó trước, nhưng mà xem ra thằng bé làm hơi quá thì phải.

Tôi bị thằng bé đánh đến ê ẩm cả người.

Anh Lý tròn mắt há mồm không hiểu lý do vì sao, tôi có thể quen biết hai người đàn ông và thằng bé người Đài Loan này.

Điều khiến anh sững sốt không dám tin nữa là, hai người đàn ông kia đều rất tuấn tú và rất đẹp trai.

Da đầu anh run lên, khi bị hai người đàn ông cao lớn chiếu tướng.

Hình như trong mắt họ, anh đã bị liệt vào phân tử nguy hiểm cần phải bị trừ khử.

Lần đầu tiên trong đời, anh Lý mới biết thế nào là ánh mắt có thể giết người trong vô hình.

Đức Hải nhắc bóng thằng bé lên.

_Cháu đừng nghịch ngợm nữa ! Cháu đánh cô ấy nặng tay như thế, nhờ đâu cô ấy bị thương thì sao ?

Tôi lúc này mới chú ý đến hấn.

Sự xuất hiện của hắn cùng lúc với Đức Tiến khiến tôi như lạc vào sương mù.

Chúa ơi ! Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này ? Trong lòng tôi không ngừng gào thét.

Sao hai anh em bọn họ lại không để cho tôi yên ?

Hu hu hu ! Tôi chết mất, chết mất.

Đức Hải nhìn từ đầu xuống chân tôi.

Dưới sức nóng trong đôi mắt hắn, đang mãnh liệt chiếu thẳng vào mình, tôi bất giác run hết cả mình.

Hắn định làm gì tôi, mà lại tặng cho ánh mắt đáng sợ như thế kia ?

_ Cuối cùng tôi cũng đã tìm được cô !

Hắn nhếch mép, lạnh lùng phun ra một câu.

Tôi khiếp sợ vội đứng nấp sau lưng anh Lý.

Trái tim đang đập cuồng loạn trong lồng ngực, chân tay tôi run lấy bầy.

Xong rồi ! Kiểu này, tôi phải chạy trốn đi thật xa mới được.

Đối với một ác ma giống như Đức Hải, hắn sẽ không có chuyện nhân nhượng tôi giống như Đức Tiến.

Vì tôi dám không nghe lời hắn, dám bỏ trốn ngay cả khi hắn đã hết lời muốn giữ tôi ở lại, tôi sẽ bị hắn nghiêm trị trừng phạt và xử lý.

Càng nghĩ, tôi lại càng thấy sợ.

Mắt tôi đảo dác ngó nghiêng xung quanh, tôi đang cố tìm một lỗ hổng nào đó cho tôi chui xuống, hay tìm một khe hở để tôi trốn tạm vào trong.

Hành động của tôi, khiến anh Lý trở thành mục tiêu cho họ công kích.

Ba người đàn ông nhà họ Trương, nhìn anh Lý trừng trừng, mắt họ phun hỏa khí.

Anh Lý tuy không phải là một người đàn ông nhất gan, nhưng bị ba đôi mắt đen sâu không thấy đáy giống như một xoáy nước khổng lồ đang nuốt mình vào trong, khiến cho cơ thể anh cứng ngắc, hơi thở ngưng đọng trong không khí, mồ hôi thấm qua lớp biểu bì đang rỉ ra mỗi lúc một nhiều.

Thằng bé nhàn nhã bấu trên vai Đức Hải, nó thích thú ngồi xem trò hay.

Tôi cảm phần trừng mắt nhìn thằng bé, khi bắt gặp ánh mắt giễu cợt của nó.

Nếu không sợ bị Đức Hải và Đức Tiến lôi đi, tôi đã phát súng mông thẳng nhóc nghịch ngợm và có tính cách giống ông cụ non kia rồi.

_ Xin hỏi anh là gì của Khánh Băng ?

Đức Hải ghen tuông hồi, đôi mắt sắc như dao của hắn như chuẩn bị rạch trên người anh Lý mấy đường sâu vào tận trong tim.

Anh Lý nuốt nước bọt, mắt anh nghi ngờ nhìn tôi.

Anh rất muốn biết mối quan hệ giữa tôi và ba người đàn ông nhà Trương kia là gì ?

_ Tôi... tôi là...!

Anh Lý miệng khô lưỡi đắng, anh không chịu đựng được khí thế oai hùng giống như là hổ báo của ba người đàn ông nhà họ Trương.

_ Là gì ? - Đức Hải truy vấn.

Tôi mở miệng định nói: “Anh ấy là người yêu mới của tôi”, nhưng ngay sau khi bị Đức Hải mãnh liệt trừng mắt, tôi rút đầu le lưỡi, khôn ngoan ngậm miệng không dám ho he nói gì.

_ Xin hỏi, anh là gì của cô ấy mà anh muốn biết mối quan hệ giữa tôi và cô ấy ?

Anh Lý lại nuốt nước bọt, mặc dù khiếp sợ trước khí thế của Đức Hải, nhưng vì để bảo vệ tôi, anh đành phải cố gắng gượng giữ thái độ ôn hòa và mỉm cười.

Liếc mắt nhìn Đức Tiến đứng bất động ở bên cạnh, Đức Hải trả lời không một chút do dự.

_Tôi là người yêu của cô ấy.

Tất cả mọi người trong phòng đều im lặng.

Tôi bàng hoàng mở to mắt nhìn hắn, miệng á khẩu không thể lên tiếng phản đối lại lời tuyên bố trắng trợn mà không có một chút ngượng ngùng nào của hắn.

Hắn...hắn như thế nào có thể nói mà không cần biết tôi có đồng ý hay không?

Mặc dù biết là không còn hy vọng gì vào tình cảm của Đức Tiến được nữa, nhưng tôi có bao giờ nói rằng mình sẽ trở thành người yêu của hắn đâu, mà hắn dám?

Tên chết tiệt kia! Có phải tôi quá nhân nhượng hắn, nên hắn mới cho mình cái quyền muốn làm gì thì làm không?

Anh Lý há hốc mồm, miệng anh lúc này có thể nuốt trọn một quả trứng vịt.

Anh hết quay sang nhìn tôi, rồi lại quay lại nhìn Đức Hải. Anh đang cố xác minh xem chuyện này là thật hay là do anh nghe nhầm?

_Thế nào, bây giờ anh có thể trả lời tôi được rồi chứ?

_Tôi...tôi là..

Anh Lý vẫn còn bị sốc nên không thể trả lời Đức Hải một cách rành mạch.

Đức Tiến vẫn đứng lặng lẽ ở bên cạnh, mắt hắn nhìn tôi đăm đăm.

Lời tuyên bố của Đức Hải đã mạnh mẽ đánh vào nỗi đau trong lòng hắn.

Đức Tiến không thể hận, cũng không thể trách Đức Hải đã dám lên tiếng xác nhận tình cảm mà hắn dành cho tôi là gì.

Nếu có trách thì hãy trách bản thân hắn, không dám đối diện với tình cảm của chính mình, hắn luôn chọn cách lẩn tránh, để rồi hắn vừa khiến tôi bị tổn thương, vừa khiến cho mối tình tốt đẹp của hai chúng tôi rơi vào bế tắc, và cuối cùng là không thể cứu vãn.

Tôi ngẩng người đứng im một chỗ, nước mắt long lanh như pha lê, lại tí tách rơi xuống má.

Không biết từ lúc nào, Đức Hải đã bước đến bên cạnh tôi, hắn nắm lấy tay tôi.

Cảm nhận được sự động chạm và sự ấm áp truyền từ bàn tay hắn, tôi ngược mắt lên nhìn hắn.

Chỉ trải qua có hơn một tuần, trông hắn đã gầy đi nhiều, khuôn mặt hốc hác và ưu tư, ngay cả râu hắn cũng không buồn cạo. Bộ quần áo trên người hắn dính bụi bặm do đi đường. Nhìn hắn cho người cảm giác, mình đang được gặp một lãng tử vừa mới vượt qua một quãng đường rất dài để đến đây.

Tay hắn run run lau đi hai dòng lệ trên má tôi.

_Em gầy đi nhiều quá! – Hắn khàn giọng bảo tôi, thanh âm mang theo mệt mỏi và buồn khổ, nhưng đôi mắt hắn lại sáng rực tràn đầy sinh khí và niềm tin.

Tôi bị lạc trong đôi mắt đen sâu của hắn.

Tôi không trả lời hắn, cũng không có nói gì, chỉ có nước mắt thay tôi nói cho hắn biết được gặp lại hắn vừa khiến tôi cảm động, lại vừa thấy ấm áp và yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Anh em nhà họ Trương vừa mới xuất hiện, ngay lập tức tôi bị họ lôi ra khỏi nhà anh Lý.

Tôi không hiểu đã làm gì đắc tội với họ, mà họ cho mình cái quyền quản lý và bắt tôi phải làm theo lời họ.

Không được ! Tuyệt đối không được !

Nếu tôi không có chính kiến của riêng mình, tôi đâu đáng để sống nữa. Có thể họ lo lắng và quan tâm đến tôi nên mới làm như thế, nhưng đối với một cô gái thất tình như tôi mà nói, thì việc phải sống cùng với họ còn thảm hại hơn việc sống với anh Lý nhiều.

Không hiểu anh Lý đã nghe Đức Hải nói gì, mà anh không còn tiếp tục cố giữ tôi sống với anh nữa, ngược lại anh còn khuyên tôi nên đi theo Đức Hải về Đài Loan.

A...a...a...a...! Tôi phát điên lên mất !

Đây có còn là thiên lý nữa không ? Há cứ làm sao tôi phải theo hấn về Đài Loan, tôi có nợ nần gì hấn sao, hay hứa hẹn gì với hấn sao ?

Hoàn toàn không có ! Tôi không nợ nần, hay hứa hẹn gì với hấn cả.

Mặc kệ hấn có yêu tôi thật lòng không, tôi cũng không muốn sống cùng với hấn, đặc biệt làm bạn gái của hấn thì lại càng không.

Hu hu hu ! Tôi vẫn còn rất sợ hấn, sợ đến nỗi tôi luôn có ý nghĩ bỏ trốn ở trong đầu.

Đúng ! Tôi nên đi, bỏ đi đến một nơi nào đó cách xa khỏi hấn, đến một chỗ mà hấn không thể tìm được tôi.

Tôi rất cảm động trước tấm chân tình của hấn, nhưng tôi vẫn không có dũng khí đối diện với mọi chuyện.

Nếu Đức Tiến không phải là anh trai của hấn, nếu như tôi không có yêu Đức Tiến, thì có lẽ tôi sẽ cố gắng tiếp nhận tình cảm của hấn, nhưng mà điều này là không thể.

Ngồi trong căn phòng mà anh Lý chuẩn bị riêng cho tôi, hai tay ôm gối, mắt nhắm nhắm nhìn vào khoảng không trước mặt.

Bây giờ đã hơn một giờ sáng rồi, nhưng tôi vẫn không thể ngủ được.

Đã hai ngày trôi qua kể từ lúc tôi gặp lại Đức Hải, Đức Tiến và Đức Trọng.

Ba người đàn ông nhà họ Trương, có ảnh hưởng rất nhiều đến tôi.

Đối với Đức Tiến đó là mối tình không có đoạn kết.

Đối với Đức Hải đó là một món nợ ân tình mà tôi không biết mình có thể trả được không.

Còn đối với thằng bé, đó là yêu thương và muốn được trở thành một phần trong cuộc sống của nó.

Tôi hiểu sự lựa chọn của mình chẳng những rất quan trọng và liên quan đến hạnh phúc của cả đời, mà còn khiến nhiều người khác bị liên lụy theo.

Đứng dậy, bước gần đến cửa sổ trong phòng ngủ, tôi nhìn ra khung cảnh ở bên ngoài.

Màn đêm yên tĩnh đã bao trùm khắp vạn vật, mọi người đang chìm trong mộng đẹp.

Tôi thích khung cảnh này, thích được một mình kiểm nghiệm lại bản thân và cuộc sống của chính mình.

Tôi làm sai rất nhiều, cũng đã từng hối hận rất nhiều. Nhưng ở một nơi nào đó trong trái tim tôi hiểu ra rằng, đôi khi có những chuyện xảy ra không theo như mong muốn lại tạo cho tôi nhiều cơ hội để rèn luyện, và giúp cho bản thân tôi trưởng thành hơn.

Căn phòng được bóng đèn điện mờ đục chiếu sáng.

Mọi thứ mờ mờ ảo ảo hết như những đám mây màu trắng đang bay lơ lửng trên bầu trời.

Ánh sáng che khuất đi một nửa khuôn mặt tôi.

Bộ quần áo ngủ màu trắng mặc trên người kết hợp với thứ ánh sáng ma quái ở trong phòng, khiến tôi trở nên hư ảo không có thật.

Nếu một người yếu bóng vía không may bước vào phòng tôi vào lúc này, họ lại tưởng tôi là một con ma trong truyền thuyết.

Tôi phì cười trước ý nghĩ kì lạ của bản thân.

Thật không ngờ chính tôi lại tưởng tượng mình là một con ma.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, khiến tôi giật mình kêu lên nho nhỏ.

Ôm lấy ngực, tôi hoảng hốt quay lại phía sau !

Đáng ghét ! Không hiểu người bất lịch sự nào lại gọi điện cho tôi vào lúc đêm khuya như thế này ? Người có biết là tôi có tính nhát gan và sợ ma không ?

Mím chặt môi, mắt nổi lửa vì tức giận, tôi hằm hằm bước lại gần chiếc bàn gỗ kê ở gần đầu giường.

Cầm điện thoại trên tay, trong lòng tôi mắng thầm kẻ kia không biết bao nhiêu lần.

Khi biết người đang gọi cho mình là Đức Hải, tôi lại bật thốt kêu lên một tiếng giống như mèo kêu.

Hắn...hắn gọi điện cho tôi vào giờ khuya khoắt này làm gì ?

Tôi ngập ngừng nửa muốn nhận cuộc gọi này, nửa lại không muốn.

Chuông điện thoại kêu rai rằng mãi không rút.

Tôi nhăn mặt nhú mày.

Hắn định gọi cho tôi đến bao giờ, hắn định không muốn cho tôi ngủ chắc ?

Bất đắc dĩ, tôi đành phải nhận cuộc gọi của hắn. Tôi hiểu tính cách bá đạo và ngông cuồng của hắn, tôi mà không nghe máy thế nào hắn cũng sẽ gọi cho đến khi tôi chịu nghe máy thì thôi, còn nếu không sáng mai hắn sẽ xuất hiện trước mặt tôi để mắng và trừng phạt tôi.

_Chào...chào anh !

Tôi lắp bắp chào hắn, cầu mong hắn nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

_Anh không phá ngang giấc ngủ của em chứ ?

Tôi rất muốn nói là:"Nếu biết thế, thì anh gọi điện cho em làm gì", nhưng tôi chỉ dám oán thầm hắn thôi, mà không dám nói ra miệng.

_Không...không có.

Đức Hải cười khề.

_Em không ngủ được có đúng không ?

Tôi cắn chặt răng, trái tim đập thật nhanh, trong lòng có một cảm giác ấm áp và ngọt ngào đang không ngừng lan tỏa.

_Đúng, còn anh ?

_Anh cũng không ngủ được.

Tôi che miệng cười thầm.

Đức Hải hôm nay lạ quá, sao hắn ăn nói khách sáo và lịch sự như thế ? Chẳng phải hắn vẫn thích bắt nạt và hay mắng tôi là gì ?

_Sáng mai anh có thể gặp em được không ?

_Em...em xin lỗi, sáng mai em bận đi làm rồi.

Hắn đùa tôi chắc ? Dù tôi không bận, tôi cũng không thể gặp mặt riêng hắn.

Chỉ vì câu nói tỏ tình rất vô tư và tự nhiên của hắn trước mặt Đức Tiến, anh Lý và thằng bé, khiến tôi phải lảng tránh hắn, và ngại ngùng không dám đối diện với hắn.

Là con gái, ai cũng thích được một chàng trai yêu thật lòng và tỏ tình với mình, nhưng mà da mặt tôi vốn không được dày nên tôi không thể bình thản coi như chưa từng nghe thấy hắn nói gì.

_Tại sao lại không được, mấy ngày nay em tránh mặt anh vẫn còn chưa đủ sao ?

Tôi im lặng không đáp.

Biết rằng làm thế này sẽ khiến cả tôi và hắn mệt mỏi, nhưng tôi vẫn thế khiến bản thân mình dừng cảm để chấp nhận mọi thứ một cách bình thường giống như những cô gái khác được.

_Em vẫn không thể tiếp nhận tình cảm của anh đúng không ?

Đức Hải buồn rầu hỏi tôi, thanh âm hắn trầm xuống.

Lúc này, hấn rất cô đơn và lo lắng.

Đã có được thân thể của tôi thì thế nào, trái tim tôi chẳng phải vẫn thuộc về Đức Tiến sao.

Nếu Đức Hải không yêu tôi thật lòng, có lẽ hấn không cần phải lao tâm khổ tứ nhiều như thế này.

Thờ dài nảo nề, Đức Hải nói tiếp.

_Anh hiểu, anh sẽ không ép em phải chấp nhận tình cảm của anh ngay. Anh sẽ cho em thời gian để suy nghĩ và lựa chọn. Dù em chọn lựa ai, anh cũng hy vọng hai chúng ta có thể đến được với nhau. Anh và thằng bé rất cần em,

Tôi rơi lệ, từng giọt từng giọt lăn dài xuống má.

Tình cảm chân thành của hấn dành cho tôi, đã khiến tôi cảm động, tôi xúc động muốn khóc.

Được một chàng trai kiệt xuất như hấn yêu, tôi nhất định sẽ được hạnh phúc, nhưng vào lúc này, tôi không thể.

Tôi đang thất tình, đang đau khổ vì yêu mà không được yêu, trái tim tôi đang bị tổn thương, tôi sợ mình sẽ lầm đường lạc lối, sẽ khiến Đức Hải bị tổn thương theo tôi.

Thứ duy nhất mà tôi cần bây giờ là thời gian, tôi cần thời gian để xua tan đi bóng ma quá khứ của mình, cũng để quên đi những đau khổ và mất mát mà mình phải gánh chịu.

Tôi muốn khi tôi đến với Đức Hải sẽ đến bằng một con tim toàn vẹn, không bị tổn thương, cũng không còn nghĩ về một người con trai khác.

_Khánh Băng ! Em vẫn còn ở đó chứ ?

Đức Hải dịu dàng gọi tên tôi, giọng nói ngọt ngào và êm ái của hấn đang xoa dịu đi nỗi đau trong lòng tôi.

Nước mắt trên má vẫn lặng lẽ rơi.

Tôi đứng im bất động.

Trong ánh sáng mờ nhạt của căn phòng, tôi là hiện thân của mỹ nhân đang khóc vì không thể báo đáp lại tấm chân tình của một chàng trai.

_Hãy cho em thời gian được không anh. Em muốn có thời gian để quên đi hết tất cả, em muốn bắt đầu một cuộc sống mới không có thương đau, cũng không có lừa dối. Anh có thể chờ em chứ ?

Đầu dây bên kia rơi vào im lặng.

Nhắm mắt lại, tôi lắng nghe tiếng gió thổi vi vu, tiếng lá cây kêu xào xạc, lắng nghe hơi thở và nhịp đập trong trái tim mình.

Tôi đang sống, sống rất khỏe mạnh. Mặc dù tinh thần tôi lúc nào cũng hoảng loạn, nhưng nhờ có trái tim ấm áp và chân thành của một chàng trai, tôi đã không còn hốt hoảng và sợ hãi giống như trước đây nữa.

_Em muốn anh chờ em trong bao lâu, và đến khi nào em mới cho anh một đáp án ?

_Em không biết.

Tôi nghẹn ngào, giọng tắc nghẹn vì đã khóc quá lâu.

Tôi biết mình rất ích kỉ và vô tình khi bắt hấn phải chờ đợi tôi, nhưng không còn cách nào khác, để không phải hối hận về sau, tôi đành phải tuyệt tình nói ra câu ấy.

_Em đang thử thách anh đúng không ?

Đức Hải thì thào, âm thanh không rõ ràng. Hấn đang cố gắng kìm nén đau đớn đang mãnh liệt xé toang đi trái tim và lồng ngực của mình.

Tôi bịt chặt miệng, nước mắt thấm qua kẽ răng, làm ướt đầm lòng bàn tay.

_Em nói gì đi chứ, tại sao em chỉ biết im lặng và chỉ biết khóc ? Em có hiểu rằng, mỗi lần thấy em khóc anh sẽ đau khổ nhiều như thế nào không ? Anh không muốn em rơi lệ, không muốn em phải khóc vì bất cứ lý do gì. Thôi được rồi ! Em muốn anh chờ em chứ gì, anh sẽ chờ em, cho đến khi nào trái tim sẵn sàng tiếp nhận anh thì thôi.

Tôi nhắm chặt mắt lại, hai giọt lệ trong suốt, phản chiếu ánh sáng mờ đục của bóng đèn điện đang lung linh rục rịch, lăn dài xuống má.

Chiếc điện thoại từ từ trượt khỏi tai, cuối cùng tay tôi buông thõng.

Tiếng nói của Đức Hải vẫn còn văng vẳng bên tai tôi.

Hắn... hắn nguyện ý chờ tôi, dù tôi không cho hắn biết thời gian là bao lâu, và tôi có thể chấp nhận tình cảm của hắn hay không ?

Ngồi thụp xuống sàn nhà, hai tay úp vào mặt, tôi bật khóc nức nở.

Tôi không biết hắn quá ngu ngốc, quá u mê hay vì hắn quá tự tin cho rằng tôi sẽ nhận lời làm người yêu của hắn, nên hắn mới nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của tôi như thế ?

Tôi biết phải làm gì bây giờ ?

Tôi không thể sống ở đây được nữa.

Đức Hải và Đức Tiến đã tìm đến tận cửa rồi, tôi phải chạy trốn thôi.

Nếu muốn cho bản thân mình có thời gian để suy nghĩ kĩ lại mọi chuyện, tôi cần phải tạo một khoảng cách an toàn với họ.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Sáng sớm sau khi ăn cơm cùng với anh Lý xong, anh vì có việc nên đã đến cửa hàng bánh trước tôi.

Anh dặn tôi hôm nay ở nhà nghỉ ngơi và không phải đi làm.

Anh biết cả đêm hôm qua tôi không ngủ được, nên không muốn tôi mệt nhọc.

Tôi rất muốn đi làm cùng với anh, nhưng tôi thấy anh nói có lý, nên không còn miễn cưỡng bản thân mình nữa.

Anh Lý vừa mới rời khỏi nhà được một lúc, chuông cửa đột ngột vang lên.

Đang rửa chén bát ở trong bếp, tôi vội mỗi bước ra mở cửa phòng khách.

Tôi tưởng là nhân viên đến giao báo, hay hàng xóm cần mượn thứ gì đó, nên không có suy nghĩ nhiều.

Đến khi thấy Đức Hải và thằng bé xuất hiện trước mặt mình, tôi kinh ngạc há hốc mồm, mắt tròn xoe nhìn họ.

Thật không thể tin được !

Chẳng phải tối hôm qua, Đức Hải đã đáp ứng là sẽ để cho tôi có thời gian suy nghĩ là gì ? Tại sao hắn còn tiếp tục đến làm phiền và quấy rầy tôi ?

Đức Hải hài lòng khi nhìn thấy khuôn mặt vì quá ngạc nhiên mà cứng đờ của tôi.

Thằng bé “hừ” lạnh một tiếng, nó giễu cợt bảo tôi.

_Chị không định mời em và chú Đức Hải vào nhà à ?

Tôi giật mình, vội thu lại khuôn mặt ngớ ngẩn của mình.

_Anh...anh...!

Tôi nuốt nước bọt, líu lưỡi không nói nổi nên lời.

Hu hu hu ! Tôi thật ngu khi đi tin vào lời hứa của hắn.

_Sao thế, gặp lại anh, em không vui à ?

_Anh...anh bảo là sẽ để cho em thời gian để suy nghĩ kia mà ?

Tôi bực mình vặn hỏi hắn, mắt nhìn hắn trừng trừng.

Nếu có thể lúc này, tôi rất muốn đánh và mắng hấn một trận.

Đức Hải nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm.

_Anh có hứa là sẽ cho em thời gian suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai chúng ta. Nhưng anh đâu có hứa là sẽ không đến tìm gặp em đâu ?

Tôi á khẩu không nói được thêm một lời nào nữa.

Hấn...hấn là tên đàn ông đáng ghét !

Sao...sao hấn có thể lợi dụng câu nói của tôi để tìm cách bắt bí tôi là thế nào ?

Đức Hải và thằng bé ung dung bước vào trong phòng, họ không để ý đến vẻ mặt đen kịt vì tức giận của tôi.

Xem ra tôi trốn cũng không thoát khỏi họ.

Thằng bé xoa bụng, miệng nó réo gọi tôi.

_Chị Khánh Băng, em đói !

Hoàn hảo ! Chỉ cần thằng bé dở giọng làm nũng, là tôi không thể mở miệng để trách mắng nó.

Thật bé thật biết cách làm khó tôi.

Không thể đầu lý được với chú cháu họ, tôi đi nhanh vào bếp.

Mở tủ lạnh, lấy mấy đĩa thức ăn, bật bếp gas, tôi hâm nóng lại cho thằng bé và Đức Hải ăn.

Nhìn hai người ăn com giống như đã hai ngày vẫn còn chưa được ăn, tôi vừa buồn cười vừa bực mình hỏi họ.

_Hai người đã không ăn com từ khi nào ?

Thằng bé miệng vừa nhai, vừa nhồm nhoàm nói.

_Từ tối hôm qua.

Tôi nhúm mày, mắt oán thăm Đức Hải.

_Sao anh không mua gì cho thằng bé ăn, hay đưa nó đi ăn ở một nhà hàng nào đó ?

Đức Hải mỉm cười, hấn nháy mắt với tôi.

_Nếu em lo cho anh và thằng bé như thế, hay là em dọn về sống chung với bọn anh đi.

_Đừng có mơ ! – Tôi ngược ngừng quát nhỏ.

Hừ ! Tên điên này có được bình thường không khi bảo tôi dọn về sống chung với hấn và thằng bé ?

Một lần sống trong mơ mộng không có thực đã đủ với tôi lắm rồi, tôi không muốn tự lừa mình dối người thêm nữa.

Đức Hải biết tôi sẽ phản đối và không nhận lời đề nghị của mình, nên hấn cũng không lấy đó làm phiền, ngược lại hấn còn thú vị mỉm cười ngọt ngào với tôi.

Tôi cụp mắt, má hơi ửng đỏ, trái tim đập cuồng loạn trong lồng ngực.

Tôi muốn phát điên lên mất !

Rút cuộc, tôi đang làm gì thế này. Rõ ràng tôi nói là cần phải tạo khoảng cách với họ, thế mà bây giờ tôi lại đang ngồi nhìn họ ăn com và nói chuyện với họ.

_Nghe thằng bé nói, em từng hứa là sẽ đưa nó về quê hương em chơi ?

Tôi ngược mặt lên nhìn hấn, trên mặt tôi hiện rõ hai chữ “ngu ngơ” không hiểu gì.

Đức Hải bật cười, tay hấn chạm nhẹ vào má tôi.

_Không phải em đã hứa với thằng bé rồi, nhưng lại muốn nuốt lời đó chứ ?

Thằng bé nhếch mép cười khẩy với Đức Hải, nó biết thừa hiểu là hấn chỉ đang lợi dụng nó để thân cận với tôi mà thôi.

Đức Hải lừ mắt với nó, hấn mặc dù cười cợt với thằng bé, nhưng lại tỏa ra sát khí. Nếu thằng bé mà dám hé miệng nói ra câu gì bất lợi cho hấn, hấn sẽ không ngần ngại mà tét mông nó.

Thằng bé bình thản bưng bát canh ở trên bàn, cho lên miệng rồi húp xùm xụp.

Tôi ngồi ngây như tượng ở trên ghế, đầu mờ mịt không nghĩ được gì cả.

Chỉ cần tôi để ý kỹ một chút, tôi sẽ đoán ra được dụng ý của hấn, nhưng đáng tiếc, tôi vốn là một người lơ đãng nên không có thói quen để ý và quan sát đến ánh mắt và nụ cười ẩn ý của người khác.

Đến khi bị Đức Hải và thằng bé lôi ra khỏi nhà, tôi vẫn chưa thoát khỏi trạng thái mơ màng và đang bay lơ lửng ở trên không.

Thằng bé dù có trưởng thành trước tuổi, nhưng nó vẫn là trẻ con, nên khi được cùng tôi và Đức Hải đi về Mũi Né để thăm trại trẻ mồ côi nơi mà tôi đã sinh ra và lớn lên, thằng bé không ngừng nói cười và hỏi tôi liên tục.

Nhờ thằng bé, không khí căng thẳng và ngượng ngùng giữa tôi và Đức Hải đã dần dần biến mất.

Đi được một đoạn khá xa, lúc này tôi mới ý thức được hoàn cảnh của mình. Mặc dù nói rằng đang đi chơi với Đức Hải và Đức Trọng, nhưng vấn đề quan trọng ở đây là không ai trong số chúng tôi rành đường.

Quay sang nhìn Đức Hải, tôi tò mò hỏi.

_Anh có mang theo bản đồ, hay chuẩn bị được thứ gì không ?

Đức Hải khó hiểu nhìn tôi.

_Bản đồ ? Anh tưởng em biết đường về quê em ?

Tôi nhay thái dương. Tôi thấy cực kì bất đắc dĩ.

Chúa ơi ! Đi chơi mà không biết đường, cũng không chuẩn bị bất cứ thứ gì, chẳng lẽ ba chúng tôi cứ lông nhông ngoài đường mãi.

_Chúng ta nên quay về đi thôi !

_Tại sao ?

Lần này là thằng bé bắt mẫn quá nhỏ.

Nó không hài lòng khi tôi dập tắt mất ước muốn được đi chơi của nó.

_Ba chúng ta không ai rành đường đi. Nếu chúng ta bị lạc đường thì sao ?

Tôi giải thích cho chú cháu nhà họ Trương hiểu tình hình và hoàn cảnh của ba chúng tôi.

Tôi hy vọng họ không còn tiếp tục ương ngạnh đòi đi bằng được nữa.

Từ đây về quê tôi phải đi xe mất mấy tiếng, trên đường đi ai lường trước được sẽ xảy ra chuyện gì. Tôi nghĩ nên cẩn thận đề phòng bất trắc vẫn hơn.

Trái ngược với mong muốn của tôi, thằng bé và Đức Hải vẫn không chịu lùi bước, họ vẫn muốn đi về quê tôi bằng được.

Tôi bất lực nhìn họ, miệng méo xệch.

_Không phải hai người muốn bị lạc đường đấy chứ ?

_Nếu lạc đường chúng ta có thể hỏi người dân xung quanh đây đúng không ?

Đức Hải tươi cười giải thích với tôi, đôi mắt đen sâu của hấn chiếu thẳng vào tôi.

Trông hấn tràn đầy lòng quyết tâm và chí khí, hấn sẽ không lùi bước dù cho tôi có nói gì đi chăng nữa.

Tôi lại tiếp tục nhay thái dương, chưa có lúc nào tôi lại thấy nhức đầu nhiều như thế này.

Tôi cứ tưởng chỉ có mình tôi ương bướng và trẻ con, thật không ngờ chú cháu nhà họ Trương còn bị bệnh nặng hơn cả tôi.

Dưới sức ép của Đức Hải và Đức Trọng, tôi không muốn đi cũng vẫn phải theo họ tiếp tục tiến về phía trước.

Thằng bé luôn mong muốn có thể theo tôi về quê hương tôi chơi, nên nó sung sướng và hét ầm lên khi thấy tôi đã chịu nhượng bộ và không còn dùng lời lẽ để ép nó và Đức Hải theo tôi quay về thành phố nữa.

Trên đường đi, ba chúng tôi nói chuyện rôm rả và vui vẻ với nhau.

Thằng bé không biết Tiếng Việt, nên tôi, Đức Hải và nó nói chuyện với nhau bằng tiếng Trung.

Thằng bé hỏi tôi rất nhiều thứ về quê hương tôi, tôi nhiệt tình giải thích cho nó, và giải đáp hết tất cả các thắc mắc của nó.

Chưa có lúc nào, tôi lại thấy thằng bé và Đức Hải vui vẻ như thế. Hai chú cháu bọn họ cười và đùa rất nhiều.

Nhìn họ, cảm giác ấm áp và ngọt ngào trong lòng tôi không ngừng lan tỏa.

Hơn 11 giờ trưa, Đức Hải dừng xe trước một cửa quán ở ven đường.

Sự xuất hiện của ba chúng tôi khiến tất cả người dân ở gần đấy đều tò mò nhìn và hiếu kì đánh giá chúng tôi.

Tôi không quen bị người khác nhòm ngó, nên vội lôi Đức Hải và thằng bé đi sâu vào trong quán.

Chủ quán là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, mái tóc muối tiêu, nước da ngăm đen.

Thấy chúng tôi đến, ông nhanh chóng hỏi ba chúng tôi muốn ăn gì, sau đó giục nhân viên trong quán bung đồ ăn cho chúng tôi.

Thằng bé tròn xoe mắt ngó nghiêng xung quanh. Nó thấy chỗ nào cũng mới lạ, cũng kì quái.

Trên đất nước Đài Loan, nó chưa từng trông thấy những hàng quán xiêu vẹo nằm trên con đường quốc lộ, bám đầy bụi và thấp lè tè.

Tôi mỉm cười khi bắt gặp đôi mắt ngơ ngác giống như một con nai tơ đang đứng trong rừng chiều của thằng bé.

Đức Hải nhăn mặt nhúm mày nhìn mấy đĩa thức ăn trên bàn.

Vừa mới động đũa, hắt gần như phun ra khỏi miệng, vì mùi vị thức ăn không những khó nuốt mà còn có mùi lạ.

Tôi bật cười thành tiếng khi khuôn mặt nhăn nhó của hắn lọt vào trong tầm ngắm của tôi.

Thật tội nghiệp cho chú cháu nhà họ Trương.

Họ quen ăn sơn hào hải vị rồi, nay bắt họ phải ăn những thứ khó nuốt này chẳng khác gì tuyên bố một lệnh đi đày cho họ.

Buồn cười là thế, nhưng tôi vẫn thấy thương thằng bé và Đức Hải. Nếu trên đường đi, họ không ăn được gì, họ sẽ bị đói lả.

Xoa đầu thằng bé, tôi dịu dàng trấn an nó.

_Cháu đừng lo lắng, chỉ đi một chút nữa, khi nào đến Phan Thiết, chị sẽ mượn nhà bếp của một gia đình nào đó rồi nướng cá cho em ăn.

Khuôn mặt bí xị của thằng bé đã lấy lại được sự vui vẻ và hồng nhuận, khi nghe được lời hứa của tôi.

_Chị nói thật chứ ? Chị sẽ nướng cá cho em ăn khi đến Phan Thiết chứ ?

_Ừ, chị nói thật.

Thằng bé ngơ ngác nhìn tôi.

_Nhưng Phan Thiết ở đâu, cách đây có xa không ?

_Cũng nhanh thôi, chúng ta chỉ cần đi mất khoảng hơn một tiếng nữa là tới.

_Hay quá ! – Thằng bé reo ầm lên – Nếu thế, chúng ta nên đi thôi, em muốn được ăn cá nướng.

Miệng nói, chân đứng lên, tay thằng bé nắm lấy tay tôi, nó cương quyết kéo tôi đi.

Tôi phì cười, thằng bé nghịch ngợm này tuy có đôi lúc nó giống như một ông cụ non, nhưng nó vẫn còn là một đứa trẻ con.

Đức Hải đứng dậy theo tôi và thằng bé.

Đặt tiền trên bàn, hắn quay người bước đi.

Nhìn số tiền mà hắn trả, tôi tròn mắt há mồm.

Trời ạ ! Hắn có cần phung phí như thế không ?

Mặc dù hắn giàu có nhưng không phải đi đâu, làm gì hắn cũng vung tiền ra như rác.

Không được ! Tôi phải lên tiếng ngăn tính tiêu pha một cách không có chừng mực của hắn mới được.

Tôi cầm lấy tiền mà hắn định trả cho ông chủ quán ở trên bàn lên, sau đó tôi ngẩng cao đầu lên nhìn hắn.

__Anh có biết bữa ăn này đáng giá bao nhiêu tiền không ?

Đức Hải lắc đầu.

__Không biết.

__Nếu đã không biết, sao anh trả nhiều thế ?

__Cái này ?

Tôi trừng mắt nhìn hắn.

__Từ lần sau, nếu chưa biết, thì anh đừng trả nhiều như thế. Mặc kệ anh có bao nhiêu tiền, nhưng anh cũng nên tiết kiệm một chút chứ ?

Đức Hải cười ngọt ngào, hắn không những không tức giận vì bị tôi chinh, ngược lại hắn còn cao hứng siết nhẹ lấy tay tôi.

__Em bắt đầu da dáo một bà chủ nhà khó tính rồi đấy ?

Tôi đỏ bừng mặt, mí mắt sụp xuống, trái tim đập loạn trong lồng ngực.

Đề chữa thẹn, tôi hung hăng gỡ tay hắn ra khỏi tay tôi.

Ông chủ quán thấy chúng tôi chuẩn bị rời đi, ông bước lại gần để thu tiền.

Tôi hỏi số tiền mà chúng tôi phải trả cho phần thức ăn mà chúng tôi vừa mới gọi là bao nhiêu.

Không giống như Đức Hải, tôi trả ông đúng số tiền mà ông nói.

Đức Hải thích thú đứng một bên xem tôi một bên trả tiền, một bên trao đổi với ông chủ quán.

Sợ thằng bé bị đói, hay khát nước khi đang đi trên đường, tôi đã hỏi mua rất nhiều nước khoáng, trái cây và bánh mì.

Đức Hải và thằng bé chưa bao giờ đi chợ quê, nên khi phải cùng tôi đi vào một chợ nhỏ thuộc một vùng quê nghèo gần con đường quốc lộ mà ba chúng tôi phải đi qua, họ đã trợn mắt há mồm, mắt không ngừng ngó nghiêng xung quanh.

Nhìn họ lúc này chỉ có một cụm từ để nói đó là: “Một đôi phượng hoàng bị lạc khỏi bầy”

Đã lâu rồi không được đi mua sắm ở chợ quê, lại không được trả giá, nên tôi rất cao hứng.

Tôi mua thì cứ mua, còn xách đồ phải phiền chú cháu nhà họ Trương.

Nếu fan hâm mộ của Đức Hải mà biết thân tượng của họ phải xách đồ cho một cô gái nghèo như tôi, chắc họ phải học máu mà chết.

Đến Phan Thiết, đối với cảnh đẹp có nắng, có gió, có bãi biển, có cát vàng, và có những hàng quán lợp bằng mái tranh, Đức Hải và Đức Trọng không thể cưỡng lại được sức hút của quang cảnh trước mặt, họ bắt ép tôi phải thuê phòng trong khách sạn ở lại đây qua đêm.

Ban đầu tôi cực lực phản đối, nhưng cuối cùng tôi đành phải nhượng bộ khi nhìn thấy khuôn mặt giận dữ và phụng phịu của thằng bé.

Tôi vừa mới nói xong câu: “Được rồi !”, thằng bé sung sướng hét ầm lên, nó chạy thật nhanh xuống bãi biển trước mặt, ngay cả con đoi đang hoành hành trong dạ dày, và món cá nướng mà nó yêu thích, cũng bị nó dẹp sang một bên.

Đức Hải nắm lấy tay tôi, hắn lôi tôi đi xuống bãi biển cùng với hắn.

Trong nắng vàng của buổi chiều tà, tôi và hắn đi sánh đôi với nhau trên cát vàng.

Gió biển lồng lộng thổi tung mái tóc và bộ quần áo mà tôi mặc trên người.

Đức Hải ngậy người nhìn tôi, khóe môi hắn cong lên, đôi mắt đen sâu của hắn giờ thăm thẳm giống như mặt biển rộng, màu xanh của nước biển đang hòa tan cùng với màu đen trong mắt hắn.

Có thể cùng với người con trai mình thích đứng ngắm mặt biển thế này, tôi cảm thấy rất hạnh phúc và vui sướng.

Trước kia, tôi tưởng cả đời này mình phải cô đơn và không có ai ở bên cạnh bầu bạn, chia sẻ mọi khó khăn và nỗi đau trong lòng mình, nhưng nay tôi đã tìm được rồi.

Nhìn hình bóng nhỏ nhỏ của thằng bé đang tung tăng chạy trên cát, tiếng nói trong trẻo và thanh khiết của nó đã dần xoa dịu đi nỗi buồn và cô đơn của tôi.

Bây giờ thằng bé và Đức Hải gần giống như một gia đình nhỏ của tôi.

_Em đang nghĩ gì thế ?

Đứng ở bên cạnh tôi, Đức Hải chăm chú quan sát và nhìn ngắm tôi.

Hướng tầm mắt ra mặt biển rộng lớn và bao la trước mặt, tôi mỉm cười nhẹ.

_Em không nghĩ gì cả.

Tay hần nhẹ siết lấy tay tôi, khóe môi hần cong cong hình lưỡi liềm, nụ cười trên môi hần ngày càng sâu.

_Em có thể hứa với anh một việc được không ?

Tôi quay sang nhìn hần, đôi mắt tôi bắt gặp đôi mắt sáng như sao của hần.

Bất giác trái tim tôi có mấy con nai đang chạy loạn, chúng đang khiến lồng ngực tôi đập “thình thịch”, những âm thanh vang lên thật to và rõ ràng.

_Anh muốn em hứa gì với anh ?

Tôi nhẹ giọng hỏi, hàng lông mi đen dày sụp xuống.

_Anh muốn em ở bên cạnh anh, chăm sóc cho thằng bé.

Nghe hần nói, tôi bật cười.

_Em là gì của anh ? Anh muốn em trở thành bảo mẫu của thằng bé sao ?

Tôi chưa xốt hỏi hần, đôi môi hồng hồng bị răng cắn, hốc mắt ửng đỏ.

Đức Hải giật mình khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của tôi, hần luống cuống vội ôm lấy tôi vào lòng.

_Em đừng nói thế, em thừa hiểu ý của anh không phải là như thế. Nếu anh muốn thuê một bảo mẫu để chăm sóc cho thằng bé, anh đã làm từ lâu rồi. Anh muốn em ở bên cạnh anh và chăm sóc cho thằng bé, vì anh muốn lấy em, muốn em làm vợ anh và làm mẹ của thằng bé.

Người tôi mềm nhũn, tôi đứng dựa sát vào người Đức Hải, nước mắt lăn dài trên má.

Dù tôi đã dần dần nhận ra tình cảm mà Đức Hải dành cho tôi không phải chỉ là hội hợt bề ngoài, mà rất sâu đậm, nhưng hôm nay tôi mới biết, hần không coi tôi là một người con gái mang lại cho hần hứng thú chinh phục nhất thời, mà hần thật lòng muốn cùng tôi tạo dựng một gia đình.

Đức Hải vỗ nhẹ vào lưng tôi, hần ôm siết lấy tôi như đang ôm một người quan trọng và trân quý đối với cuộc đời mình.

_Em không cần phải cảm thấy khó xử hay có lỗi với anh, anh không ép em phải nhận lời anh ngay, anh sẽ cho em thời gian để suy nghĩ.

Tôi không trả lời hần, tôi khóc thút thít trong lòng hần, tôi khóc vì cảm động, khóc vì được an ủi và thấy mình thật may mắn.

Tôi rất yêu thằng bé, và luôn muốn được là một phần trong cuộc sống của thằng bé, muốn được chăm sóc nó, muốn được nhìn thấy nó lớn lên.

Nay Đức Hải cho tôi cơ hội được thực hiện ước mơ của mình, tôi rất biết ơn hần.

Tôi đứng khóc trong vòng tay hần, cho đến khi nước mắt trên má không còn lăn dài nữa, lúc này tôi mới ngượng ngừng rồi khỏi vòm ngực rộng rãi và ấm áp của hần.

Sợ tôi đứng mỏi chân, Đức Hải kéo tôi đến một chiếc ghế mây được cư dân ở đây dùng làm chỗ ngồi và nghỉ ngơi cho khách du lịch.

Hai chúng tôi ngồi trên ghế mây, mắt nhìn thằng bé đang đùa nghịch trên cát, thằng bé đang xây một tòa lâu đài bằng cát ướt.

_Anh là cha ruột của thằng bé ?

Tôi hỏi hắn. Tôi đã cố kìm nén thất mắc này bao nhiêu lâu nay, lúc nào tôi cũng muốn biết được chân tướng của sự việc.

Đức Hải thở dài, hắn lặng lẽ nhìn vào mặt biển xanh mướt trước mặt.

_Đúng.

Tôi cảm nhận được nỗi đau trong lòng hắn, cũng biết hắn đã phải trải qua rất nhiều chuyện thương tâm.

_Anh có điều gì muốn nói với em không ?

Khuôn mặt Đức Hải được ánh nắng của mặt trời chiếu rọi, từng sợi tóc rục sáng long lanh giống như những giọt sương trong buổi sớm mai.

_Em sẽ không khinh ghét anh, khi anh kể cho em nghe sự thật chứ ?

Đức Hải lo sợ nhìn tôi, đôi mắt hắn vừa có cảm giác mát mát, lại vừa đau thương.

Tôi đặt tay lên mu bàn tay hắn, tôi trấn an hắn.

_Anh nói đi, em sẽ không khinh ghét anh. Ai cũng có quá khứ của riêng của mình, cũng từng làm sai, chỉ cần chúng ta dũng cảm đối diện với nó và chịu khó sửa sai là được.

Đức Hải nắm chặt lấy tay tôi.

Hắn hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí, hắn cố nén tất cả những mất mát và tổn thương mà hắn phải gánh chịu vào trong, hắn chậm rãi kể cho tôi nghe.

_Trước kia, khi mới bước chân vào con đường nghệ thuật, anh từng yêu tha thiết và say đắm một cô gái.

Tay tôi bắt gặp run lên, cảm giác mát mát và tiếc nuối đang bắt đầu hành hạ trái tim tôi.

Đức Hải thở ra một hơi thật dài, hắn nói tiếp.

_Em cũng biết trong giới nghệ sĩ, việc anh yêu và có tình cảm với một cô gái sẽ gây nên scandal và sóng gió nhiều như thế nào. Người con gái mà anh yêu không phải là một nghệ sĩ, cô ấy chỉ là một cô gái được sinh ra và lớn trong một gia đình bình thường, cô ấy là bạn học cùng lớp trong trường đại học với anh. Ban đầu, mới gặp cô ấy, anh rất ghét cô ấy, vì cô ấy chẳng những có hoàn cảnh và học vấn bình thường, mà ngay cả cách ăn mặc của cô ấy cũng bình thường, một cô gái như cô ấy thì làm sao có thể khiến anh động tâm được. Nhưng anh đã sai lầm rồi, chính cái bình thường của cô ấy đã thu hút sự chú ý của anh, dần dần khi tiếp xúc và nói chuyện với cô ấy, anh đã nhận ra bên ngoài vỏ bọc bình thường là một trái tim thuần khiết và thánh thiện. Có thể cô ấy không có gì cả, cũng không xuất sắc, nhưng ở bên cạnh cô ấy cho anh cảm giác bình yên và ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Quay sang nhìn tôi, Đức Hải vuốt tóc tôi, tay hắn hơi run.

_Anh đã yêu cô ấy, yêu thật nhiều. Anh bất chấp tất cả để yêu và giữ cô ấy ở bên cạnh mình. Vì yêu anh, cô ấy đã phải chịu sức ép của dư luận, chịu sự công kích của các bạn gái trong trường. Ngay cả bố mẹ anh cũng không chấp nhận cô ấy.

Giọng Đức Hải càng lúc càng trầm xuống, khuôn mặt hắn u ám và nhợt nhạt.

_Trong thời gian đó, anh và cô ấy đã phải động viên nhau rất nhiều. Có những lúc tưởng chừng như không thể vượt qua nổi. Dư luận thật đáng sợ, đối với một người chưa trải đời và có tính cách ngông cuồng như anh mà nói, làm sao đủ tỉnh táo và kinh nghiệm để giải quyết mọi chuyện. Mỗi lần nhìn thấy cô ấy khóc, hay đòi chia tay với anh, anh lại nổi điên lên, anh đã mắng cô ấy và bỏ đi biệt mấy một tuần hay nửa tháng, sau khi tâm trạng bức bối và cáu gắt của bản thân tạm lắng xuống, anh lại quay về tìm cô ấy. Tình trạng đó kéo dài một khoảng thời gian rất lâu, cho đến một ngày, không thể chịu đựng hơn được nữa, anh đã quyết tâm bỏ trốn cùng với cô ấy.

Đức Hải nở một nụ cười thê lương, hắn đau khổ vò đầu bứt tóc.

_Anh thật ngốc ! Lẽ ra anh phải dũng cảm đứng ra bảo vệ tình yêu của mình, nhưng anh lại hèn nhát chọn cách vứt bỏ mọi thứ sau lưng, để đưa cô ấy đi. Cô ấy là một cô gái lương thiện và có hiểu, cô ấy không muốn bỏ đi khi chưa có được sự cho phép của bố mẹ và gia đình. Nhưng vì yêu anh, vì anh ép cô ấy, nên cô ấy đành phải cắn răng và nhẫn nhịn đi theo anh.

Đôi mắt Đức Hải thất thần, linh hồn hần lạc lỏng, trái tim hần đau đớn khi nhớ lại khuôn mặt và nụ cười của người con gái mà hần yêu.

_Bọn anh lái xe về một vùng quê cách thành phố rất xa. Đối với anh lúc đó, chỉ cần có thể sống cùng với cô ấy là anh đã thấy mãn nguyện và hạnh phúc lắm rồi, nên anh không suy nghĩ và tính toán gì nhiều. Trong quá trình sống chung, anh và cô ấy đã xảy ra rất nhiều xung đột, mà nguyên nhân chủ yếu là do anh. Từ trước đến nay, anh không phải làm gì cả, cũng không thể lường trước được, cuộc sống tự lập lại gặp nhiều khó khăn và vất vả như thế. Mặc dù anh là người mang cô ấy đi, là người đàn ông trong gia đình, nhưng anh không biết làm gì cả, mọi thứ đều là do một tay cô ấy làm và chăm lo cho anh. Cô ấy vì yêu anh, nên đã bỏ qua tất cả những thói hư và tật xấu của anh. Anh quá ngông cuồng và cao ngạo nên không thể thấu hiểu hết được sự hy sinh của cô ấy.

Tay tôi bị tay hần bóp mạnh, tâm trạng hần kích động, thanh âm khàn đặc.

_Khi cô ấy mang thai, anh vừa mừng vừa lo, anh lúc đó mới có 21 tuổi, anh thấy mình quá trẻ để có con – Đức Hải nhắm mắt, mở mắt ra, hần hít sâu hơi thật sâu rồi nói tiếp – Ban đầu, anh có muốn mở miệng bảo cô ấy đi giải quyết bỏ cái thai mà cô ấy đang mang...

Tôi kinh hoàng nhìn hần, mắt tôi mờ to, nước mắt rơi xuống mỗi lúc một nhiều.

Đức Hải chưa xót nhìn những giọt nước mắt trên má tôi, tay hần chạm nhẹ vào má tôi.

_Anh biết mình rất độc ác và vô nhân tính khi nói những lời này, nhưng trong hoàn cảnh bị dư luận công kích, bị gia đình cường ép và cuộc sống khốn khó của bọn anh mà nói thì đó là lựa chọn tốt nhất. Anh yêu cô ấy, nên rất muốn có thể cùng cô ấy sinh ra những đứa con bụi bặm và xinh đẹp, nhưng không phải là lúc đó. Khi được cô ấy sung sướng và hạnh phúc nói trong nước mắt, thông báo cho anh biết cô ấy đang mang thai, anh đã bàng hoàng không nói nên lời. Mắt gần cả tuần, anh không ngủ được, đêm nào anh cũng trằn trọc suy nghĩ xem mình nên làm như thế nào cho đúng. Sau cùng, anh đã đưa ra giải pháp phá thai. Lẽ ra anh đã nói cho cô ấy biết ý định của anh, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt bừng sáng và nụ cười ngọt ngào vì sắp được làm mẹ của cô ấy, anh đã không thể nhẫn tâm cướp đi niềm tin vào cuộc sống của cô ấy.

Cơ thể căng cứng của tôi dần thả lỏng, tôi hạnh phúc và cảm động rơi lệ, vì hần đã không nhẫn tâm cướp đi mạng sống nhỏ nhoi của thằng bé.

Tôi vừa cười vừa khóc, tôi cảm ơn hần, cảm ơn tình mẫu tử thiêng liêng của cô ấy. Nếu không có họ, tôi sẽ không được gặp mặt thằng bé nghịch ngợm và đáng yêu đang say sưa nghịch cát kia.

_Đã quyết tâm là sẽ giữ lại thằng bé để nuôi, anh cố gắng không còn sống bất cần và không quan tâm đến cuộc sống khốn khó của mình giống như trước kia nữa. Anh bắt đầu đi tìm việc làm, và thay cô ấy làm công việc nhà. Cuộc sống của bọn anh chưa bao giờ lại ấm áp và tràn ngập tiếng cười như thế. Anh tưởng rằng anh và cô ấy có thể sống mãi như thế, cho đến khi...

Đức Hải ngừng lại, nổi bi thương trong lòng hần tựa như những mũi kim nhọn đang mãnh liệt đâm sâu vào trái tim và cơ thể hần, mắt hần giờ nhạt nhòa, trắng bạch không còn huyết sắc, đôi môi đỏ như máu của hần tím tái, cắn chặt răng, hần cố gắng nói tiếp cho tôi nghe.

_Anh bỏ đi, bố mẹ anh tuyên bố từ bỏ anh, và gây sức ép bắt anh phải cắt đứt quan hệ với cô ấy. Họ không chỉ đến quấy nhiễu cuộc sống của anh, mà còn gây khó dễ cho cô ấy. Mỗi lần họ đến, cô ấy chỉ còn biết cắn răng nhẫn nhịn, và cúi đầu không dám phản kháng lời trách mắng của họ. Nếu anh ở nhà thì thôi, còn nếu anh đi vắng, anh không thể bảo vệ được cô ấy. Để không còn tiếp tục chịu đựng bố mẹ anh nữa, anh và cô ấy đã chuyển nhà mấy lần. Khi cô ấy mang thai đến tháng thứ tám, anh vì tham gia một cuộc đua xe, nên bị tai nạn giao thông. Chân tay anh bị gãy, đầu cũng bị tổn thương nặng.

Quá đau đớn, Đức Hải ngồi bất động ở trên ghế, mắt hần mờ mịt nhìn về phương trời xa xôi, hần đang cố kiếm tìm hình bóng của người con gái mà hần yêu tha thiết trước kia.

_Anh bị thương nặng như thế, bọn anh lại không có tiền, nên mọi chi phí điều trị đều phải dựa vào bố mẹ anh và Đức Tiến. Họ đã yêu cầu cô ấy sau khi sinh xong đứa con, cô ấy phải lập tức biến mất khỏi cuộc đời anh. Cô ấy vì muốn cứu anh, nên đã nín bi thương và đau khổ để chấp nhận yêu cầu của họ. Nhận được sự đồng ý của cô ấy, bố mẹ anh và Đức Tiến đã dốc hết sức để thuê bác sĩ giỏi nhất phẫu thuật và cứu sống anh.

Tôi không biết khi người ta đau khổ quá thì người đó sẽ có bộ dạng như thế nào, còn Đức Hải, hần thì thảo nói, thanh âm tắc nghẹn, mắt hần nhợt nhạt như xác chết, mắt hần đen kịt và tán loạn giống như những cánh hoa gãy nát bị gió mưa vùi dập.

_Đến khi cô ấy sinh, anh vẫn còn nằm mê man ở trên giường. Cô ấy đã mất, ngay sau khi sinh thằng bé. Sức khỏe của cô ấy vốn không được tốt, trong quá trình mang thai vừa không được chăm sóc tốt, lại xảy ra quá nhiều chuyện, nên cơ thể cô ấy gây yếu, cô ấy đã cố chống đỡ cho đến khi thằng bé có thể an toàn sinh ra đời.

Đức Hải cúi người xuống, hai tay vuốt mặt, hần đau khổ gào nhỏ, như một con thú bị tổn thương.

_Lúc anh tỉnh lại, cũng là mấy tháng sau đó. Điều đáng giận và đáng trách là anh không nhớ được gì cả, anh không nhớ được mình từng yêu cô ấy, cũng không biết đến sự tồn tại của thằng bé. Anh tôi tệ quá đúng không em? Tại sao anh có thể quên cô ấy, có thể không biết đến sự có mặt của thằng bé? Anh đã vô tư sống, mà không biết gì trong tám năm.

_Ha ha ha! – Đức Hải bi thương bật cười cuồng loạn, giọng thống thiết và bi ai.

Tôi bật khóc nức nở, tôi vòng tay ôm lấy hần vào lòng.

Tôi muốn xoa dịu một phần nào đó nỗi đau trong lòng hắn. Trước đây khi tôi buồn khổ vì thất tình và cô đơn, hắn đã ở bên cạnh an ủi và động viên tôi, nay tôi cũng muốn làm được một việc gì đó cho hắn.

Đức Hải đặt cảm lên vai tôi, sức nặng trên cơ thể hắn chuyển sang vai tôi.

Nhắm mắt lại, hắn không nói gì cả, tiếng thở dài đứt quãng của hắn thỉnh thoảng lại vang bên tai tôi.

Tôi biết hắn đang đau khổ, đang tự hành hạ và dằn vặt chính bản thân mình, hắn đang tự trách bản thân vì sao có thể quên đi cô ấy và thằng bé.

Nghe hắn kể sơ qua, tôi đã hoàn toàn hiểu được quá khứ của hắn.

Vậy là thằng bé không phải là con của hắn và Kim Loan.

Tôi luôn là người đến sau, luôn là người phải chịu đựng cái bóng của một cô gái khác. Dù hiện giờ Đức Hải có thật lòng yêu tôi đi chăng nữa, thì trong trái tim hắn cũng vĩnh viễn có hình bóng của cô gái kia.

Nhưng tôi không nên ngốc nghếch khi đi ghen tị và so bì với một người đã khuất, mà ngược lại tôi nên cảm ơn cô ấy đã sinh ra một thằng bé đáng yêu và thông minh như Đức Trọng, cảm ơn cô ấy đã cho tôi cơ hội được tiếp xúc và làm quen với Đức Hải.

Dù không thể dự đoán được tương lai mai sau sẽ như thế nào, nhưng tôi tự hứa với lòng mình rằng, tôi sẽ cố gắng mang lại hạnh phúc và niềm vui cho Đức Hải và Đức Trọng.

Buổi chiều tối, thay vì để Đức Hải và thằng bé ăn cơm ở nhà hàng trong khách sạn, tôi đã đưa cả hai đi ăn ở một quán cóc ven đường.

Đức Hải và thằng bé đã từng được thưởng thức tài nghệ nấu nướng của chủ quán và đầu bếp của mấy cái quán mà chúng tôi đã đi qua, nên họ nhất quyết phản đối và không đồng ý.

Tôi rất sung sướng và vui vẻ vì có thể bắt nạt được họ.

Hừ ! Món nợ mà họ thiếu tôi, tôi sẽ tính dần dần với họ.

Dám bắt nạt và ăn hiếp tôi, khi tôi còn sống với họ sao ? Bây giờ trên lãnh thổ của quê hương tôi, để xem họ có thể làm gì được tôi.

Nhìn khuôn mặt bí xị của họ, tôi cao hứng cười thâm trong lòng.

Ha ha ha ! Thật chết cười !

Khuôn mặt nhăn nhó khổ sở giống như ai đó thiếu nợ mấy trăm vạn của họ, có thể dọa một đứa trẻ con khóc thét.

Thằng bé nắm lấy tay tôi, nó rầu rĩ bảo tôi.

_Chị Khánh Băng ! Chúng ta không thể ăn cơm tối trong khách sạn được sao ?

_Em có muốn thưởng thức món cá nướng không ?

_Em muốn, nhưng mà...!

Thằng bé nhăn mặt, phản kháng.

_Họ nấu dở như thế, làm sao em ăn được.

_Em dám chê chị nấu dở. – Tôi không hèn không giận đối đáp lại thằng bé.

Đức Hải và Đức Trọng lập tức quay sang nhìn tôi, đôi mắt họ sáng rực nhìn tôi.

_Chị..chị nấu ? Thật...thật không ?

Thằng bé vì sung sướng quá, nên lấp bắp nói không nên lời.

_Thật, tại sao lại không ? Chẳng phải chị đã hứa là sẽ nướng cá cho em ăn khi đến Phan Thiết sao ?

_Hay quá ! – Thằng bé nhảy cẫng lên. Nó hoàn toàn quên mất hết tất cả sự buồn bực lúc nãy.

Nắm lấy tay tôi, nó kéo tôi đi thật nhanh.

_Chị Khánh Băng ! Đi nhanh lên, em đã đói lắm rồi !

Đức Hải cũng phụ họa theo thằng bé, hắn cũng nắm lấy tay tôi.

Dưới sức kéo của hai người đàn ông nhà họ Trương, chân tay tôi lúống cuống bước thấp bước cao đi nhanh theo họ.

Tiếng cười trong veo và vui vẻ của thằng bé, hòa cùng tiếng cười trầm ấm của Đức Hải, đã xua tan đi đám mây u ám đã bám riết lấy chúng tôi bấy lâu nay.

Đến một quán cóc ở ven đường, tôi đã thương lượng với ông chủ cho tôi mượn bếp để nấu ăn.

Ông chủ quán cũng không còn trẻ nữa, năm nay ông cũng đã hơn 50 rồi.

Vì tôi trả tiền hậu hĩnh cho ông, nên ông vui vẻ đáp ứng yêu cầu của tôi.

Sự xuất hiện của ba chúng tôi, đã thu hút ánh mắt nhìn của tất cả mọi người trong quán, và những người đang đứng trước cửa quán để mua thức ăn, hay vì hiếu kì nên không muốn bỏ đi.

Để Đức Hải và thằng bé ngồi chờ trên một chiếc bàn ở giữa quán, tôi lúi húi nấu thức ăn ở trong bếp.

Thằng bé vừa ngồi chờ, vừa nuốt nước bọt, nó đang mong ngóng tôi nhanh nấu ăn xong, để nó còn được thưởng thức món cá nướng mà nó yêu thích.

Vì đây là một đất nước xa lạ đối với thằng bé, nên Đức Hải không dám bỏ đi đâu, mà phải kiên nhẫn ngồi chờ và trông chừng thằng bé.

Hắn đã không biết thằng bé là con trai của mình trong tám năm, nên hắn không dám mạo hiểm để mất thằng bé thêm một lần nào nữa.

Hơn 30 phút sau, tôi nhờ nhân viên phục vụ trong quán bưng dần những đĩa thức ăn ra ngoài cho thằng bé và Đức Hải.

Khi đĩa thức ăn cuối cùng được tôi bưng ra ngoài, tôi thấy thằng bé đang nhồm nhoàm nhai một miếng cá nướng trong miệng, vẻ mặt nó tràn ngập sung sướng và vui vẻ.

Đặt đĩa thức ăn xuống bàn, tôi ngồi bên cạnh thằng bé.

Quay sang nhìn thằng bé, tôi cười hỏi.

_ Cá nướng ngon không em ?

Thằng bé gật đầu như già tôi.

Tôi hài lòng nở một nụ cười. Mặc dù đã biết trước được câu trả lời của thằng bé, nhưng tôi vẫn muốn xác nhận lại.

Chống tay xuống bàn, Đức Hải chăm chú quan sát và nhìn ngắm hai chúng tôi.

Đối với hắn, được cùng tôi và thằng bé trải qua những giây phút vui vẻ thế này, là điều mà hắn đã mong mỏi từ lâu.

Thấy hắn chỉ ngồi im mà không động đũa, tôi giục hắn.

_ Sao anh không ăn đi ? Anh chê thức ăn do em nấu à ?

_ Không phải ! – Đức Hải nhẹ giọng trả lời tôi, khóe môi hắn cong lên thành một nụ cười dịu dàng – Anh đang nghĩ nếu ba chúng ta có thể sống mãi với nhau như thế này thì hay biết mấy.

Đang ăn, thằng bé ngược mắt lên nhìn hắn, miệng nó nhếch lên.

_ Chú đừng có tưởng bở nữa. Dù chị Khánh Băng có chấp nhận sống cùng với chú, thì cháu cũng không đồng ý.

Đức Hải cau mày nhìn thằng bé, nụ cười cứng đờ.

_ Cháu không thích sống cùng với chú sao ?

_ Không !

Thằng bé dứt khoát trả lời, tay nó gấp một đũa rau muống xào tỏi.

Đức Hải bất lực thờ dài, hắn mệt mỏi nhìn thằng bé, hắn không biết phải nói như thế nào cho thằng bé hiểu và chấp nhận hắn.

Tôi hiểu hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan của hắn, nên nhìn hắn bằng ánh mắt thông cảm và khích lệ.

_ Anh ăn cơm đi ! Có chuyện gì, thì để sau hãy nói !

Đức Hải hiểu ý của tôi, hắn không còn tiếp tục chủ đề cũ nữa.

Thằng bé mặc dù ăn cơm, nhưng đôi mắt trong veo của nó thỉnh thoảng lại len len nhìn Đức Hải.

Dù Đức Hải vẫn chưa nói cho nó biết, hẳn là cha ruột của nó, nhưng nó vẫn cảm nhận được.

Nó chịu để cho hẳn mang nó đi chơi cùng, chẳng qua nó đang tạo cơ hội cho hẳn được thực hiện nghĩa vụ và trách nhiệm làm cha của mình, đồng thời nó cũng muốn hai người được gần gũi và hiểu nhau hơn.

Tôi là bạn tốt của thằng bé, nên tôi cũng phần nào đoán được tâm ý của nó.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Sau khi ăn xong, ba chúng tôi quay về khách sạn.

Bây giờ đang là mùa du lịch, nên khách sạn gần bãi biển hầu như đã bị thuê gần hết.

Chủ khách sạn tưởng ba chúng tôi là một gia đình, ông ta đã hết lời khuyên chúng tôi nên thuê một căn phòng thôi, mà không cần phải cố gắng thuê hai phòng làm gì.

Sau khi biết phòng trong khách sạn, chỉ còn lại duy nhất một căn phòng, tôi đã muốn bảo Đức Hải và thằng bé đến thuê phòng ở một khách sạn khác, nhưng Đức Hải lại nhanh chóng đáp ứng, thậm chí hẳn còn cao hứng nở một nụ cười vui sướng.

Thằng bé “hừ” lạnh, mắt nó giễu cợt nhìn Đức Hải, nó không thèm che dấu cảm giác đã nhìn thấu được tâm can của Đức Hải.

Đức Hải lườm mắt nhìn thằng bé, hai bố con họ giống như hai tiểu hài tử đang cố gắng chứng tỏ ai mới thông minh hơn.

Là người đứng ở giữa bọn họ, tôi rơi vào tình trạng dở khóc dở cười.

Cũng may là còn có thằng bé ở bên cạnh, tôi mới có dũng khí ngủ trong cùng một căn phòng với hẳn. Nếu không, tôi nhất quyết bắt hẳn phải lái xe tìm thuê cho tôi một căn phòng khác rồi.

Chờ thằng bé và Đức Hải tắm rửa xong, tôi mới cầm một bộ quần áo mưa ở một khu chợ thôn quê, mà ba chúng tôi đã đi qua.

Tôi bịt chặt miệng, khi nhìn thấy Đức Hải và Đức Trọng, mặc quần lửng dài đến ngang gối và áo phông cộc tay.

Tôi không thể nhịn được cười.

Khuôn mặt nhăn nhó và khổ sở của họ khi bị tôi bắt ép mặc bộ quần áo đáng giá có mấy chục đồng, khiến tôi cao hứng không ít.

Ha ha ha ! Thêm một lần nữa, tôi lại cười thầm trong lòng.

Cảm giác được bắt nạt họ, không tệ một chút nào !

Đức Hải bực mình hỏi tôi.

_Em đã mua bộ quần áo rách nát này ở đâu thế ?

Tôi cố gắng nghiêm chỉnh, không dám lộ ra vẻ mặt khoái trá của mình.

_Anh có thắc mắc gì sao ?

_Anh có thể mua một bộ quần áo ở trong siêu thị kia mà, đâu nhất thiết phải mặc quần áo trong một khu chợ nghèo nàn đó.

Tôi bất mãn trách hẳn.

_Anh không được phép chê bai những người nghèo hèn hơn anh. Anh có biết là, họ đã phải sống khổ sở và vất vả nhiều như thế nào không ?

Thấy tôi giận, hẳn vội vã xuống nước năn nỉ tôi.

_Anh xin lỗi, anh không có ý chê bai họ, mà anh chỉ thắc mắc không hiểu vì sao em không muốn anh mua quần áo trong siêu thị thôi.

_Mua quần áo trong siêu thị sẽ rất tốn tiền, mua ở chợ quê rẻ hơn nhiều.

Tôi đơn giản giải thích cho hắn hiểu, tôi không thêm chú ý đến vẻ mặt đen kịt của hắn.

_Em nói rằng, em không muốn anh mua quần áo ở siêu thị vì ở đó bán đắt hơn ở chợ quê ?

Đức Hải há hốc mồm nhìn tôi, trên mặt hắn hiện lên một cụm từ: “Thật không thể tin được”

Tôi vô tư gật đầu, nhún vai.

_Em...!

Đức Hải hít một hơi thật sâu, trán hắn nổi gân xanh, hắn đang cố kìm nén để không bộc phát tức giận với tôi.

_Anh biết là em đề cao tinh thần tiết kiệm, nhưng cũng phải có chừng mực chứ ?

Tôi chống hai tay vào sườn, mắt thách thức nhìn hắn.

_Nếu anh không muốn mặc quần áo do em mua cho, thì hãy mau thay ra đi. Em hiểu mà, một người quen sống trong nhung lụa như anh, thì làm sao có thể mặc một bộ quần áo có mấy chục đồng được.

Tôi nói lấy hắn, tôi nhất quyết phải nói cho hắn biết, nếu muốn sống với tôi, hắn phải hiểu thế nào là sống tiết kiệm và không phung phí.

Đức Hải nhay thái dương, hắn dơ vũ khí đầu hàng.

_Thôi được rồi, em đừng giận nữa, anh mặc quần áo do em mua là được chứ gì ?

Tôi hài lòng mỉm cười ngọt ngào với hắn, tay vỗ nhẹ vào vai hắn.

_Anh hiểu được là tốt, từ lần sau em không muốn anh tiêu phung phí nữa.

Bỏ mặc hắn đứng ngơ ngác ở giữa phòng khách sạn, tôi nhảy chân sáo vào phòng tắm.

Tuyệt quá ! Cuối cùng tôi cũng có gia đình của riêng mình rồi.

Thằng bé hã hê khi nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó khổ sở của Đức Hải.

_Thật tội nghiệp ! Chưa chi đã bị lão bà quản lý rồi !

Thằng bé tốt bụng nhắc nhở hắn, miệng lưỡi không xương của nó đang đục khoét vào nỗi khổ tâm và phiền não trong lòng hắn.

Hắn quay phắt lại nhìn thằng bé, lông mày xoắn tít vào nhau, miệng hắn rít lên.

_Thằng nhóc kia ! Muốn chết hả ?

Thằng bé nhún nhún vai, tỏ thái độ bất cần.

_Đừng tìm cách trút giận lên đầu người khác, không dạy được lão bà thì nên nhận đi, chối để làm gì ?

Thằng bé càng nói càng ác liệt, nó vui sướng khi người khác gặp họa.

Hắn điên tiết dơ cao tay, chân hắn bước nhanh về phía thằng bé.

Lúc này, hắn muốn phát súng mông nó.

Thằng bé khôn ngoan vội chạy nhanh ra khỏi tầm với của hắn.

Tiếng hét của Đức Hải, hòa lẫn giọng khiêu khích trong veo của thằng bé khiến cho căn phòng khách sạn phút chốc bỗng ồn ào và náo nhiệt hẳn lên.

Đứng trong phòng tắm, tôi vừa lắc đầu chịu thua tính cách của Đức Hải và thằng bé, vừa bật cười thú vị vì từ nay cuộc sống của tôi đã bước sang một nấc thang mới.

Hơn 10 phút sau, từ trong phòng tắm, tôi bước ra ngoài.

Thằng bé đang bị hắn bắt nằm úp xấp ở trên đùi, tay hắn phát đen đét vào mông nó một cách không thương tiếc.

Da đầu tôi tê dại, miệng tôi co giật.

Đây có thể gọi là một gia đình không nhỉ ?

Thằng bé la oai oái, miệng nó không ngừng mắng chửi Đức Hải, nó oán hận phun trào lửa hận lên đầu hấn.

Đức Hải vừa đánh vào mông nó vừa dạy bảo nó.

_Anh đang làm gì thế ?

Tôi bực quá nhỏ.

Trẻ con đứa nào cũng thích được người lớn dùng tình cảm để dạy bảo chúng nó.

Tên điên này có hiểu mình đang làm gì không ? Chưa lấy được lòng tin, và sự tín nhiệm của thằng bé, đã dám dùng roi vọt với nó rồi.

Tôi vội ôm lấy thằng bé vào lòng, tôi thương xót khi nhìn thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt nước mũi của nó.

Lấy khăn tay, tôi nhẹ nhàng lau nước mắt và nước mũi cho nó.

_Đức Trọng ngoan, đừng khóc. Mọi chuyện đã qua cả rồi.

Thằng bé cắn phẫn nhìn Đức Hải, miệng nó hét lên.

_Tôi ghét ông, căm hận ông !

Tiếng hét của thằng bé đập vào màng nhĩ, khiến tôi choáng váng, bất lực thở dài.

Bố con họ làm tôi đau đầu quá.

Xem ra để giúp họ nhận nhau, và sống vui vẻ hòa thuận với nhau không phải là một việc dễ dàng.

Đức Hải cũng biết mình sai khi ra tay nặng với thằng bé như thế, hấn ngồi bất động trên giường, mắt hấn khổ não nhìn thằng bé vừa khóc vừa trừng trừng nhìn hấn, như muốn ăn tươi nuốt sống hấn.

Đối với một người không có kinh nghiệm chăm sóc và nuôi dưỡng trẻ con mà nói, việc chấp nhận mình có một đứa con trai hơn tám tuổi đã khiến hấn bị sốc lắm rồi, nay còn phải học cách để làm cha của nó nữa, không phải là một việc đơn giản và có thể thực hiện được trong một sớm một chiều.

Vì giận Đức Hải, nên thằng bé không thèm nói chuyện với hấn, cũng không thèm liếc mắt nhìn hấn đến lấy một cái.

Buổi tối trước khi đi ngủ, nó nhất quyết đá hấn ra ngủ ở trên ghế sofa ngoài phòng khách, còn tôi và nó ngủ ở trên giường.

Tôi không nhịn được cười, khi thấy bố con họ suốt ngày tranh đấu với nhau.

Sợ hấn bị lạnh, nên tôi đã cẩn thận bảo hấn mang chăn ra ngoài phòng khách để đắp.

Căn phòng chìm dần vào bóng tối.

Mọi thứ trở nên yên tĩnh và bình lặng.

Quay sang nhìn thằng bé đang ngủ ngon ở bên cạnh, tôi nở một nụ cười nhẹ nhõm và ấm áp.

Thằng bé tuy hay giận dỗi, nhưng lại mau chóng quên đi tất cả.

Ngày mai mọi chuyện lại đầu vào đấy.

Tôi hy vọng, Đức Hải biết cách lấy lòng thằng bé, và có thể thuyết phục được nó chấp nhận và về sống với mình.

Trong một tuần, tôi cùng với Đức Hải và thằng bé lang thang khắp các ngõ lớn, ngõ nhỏ trong thành phố Phan Thiết.

Đã lâu rồi, thằng bé không được đi chơi xa, lại không được thoải mái đùa nghịch, nên nó tận dụng mọi cơ hội làm nũng bắt hai chúng tôi phải chiều theo ý thích của nó.

Ngày thứ hai ở Phan Thiết, tôi đã gọi điện về cho anh Lý. Mặc dù anh Lý có lo lắng cho tôi, nhưng anh cũng yên tâm phần nào khi biết tôi đang đi cùng với Đức Hải và thằng bé.

Tôi không biết Đức Hải đã nói gì với anh, mà anh có thể thả lỏng phòng bị với hấn như thế.

Trước đây, mỗi lần có một chàng trai nào đó, tìm cách tiếp cận tôi, anh đều căn dặn tôi đủ thứ giống hệt một ông bố già khó tính, thế mà nay, anh chỉ đơn giản nhắc tôi phải chú ý giữ gìn sức khỏe, ngoài ra không nói gì thêm cả.

Vì cú điện thoại với anh, mà tôi thù người mất gần nửa ngày, cổ vất óc suy nghĩ xem Đức Hải đã dùng ma lực gì để thuyết phục anh.

Đầu óc tôi vốn đơn giản nên tôi không thể nghĩ được nhiều, cũng không thể đoán mò, tôi mang một bụng thắc mắc đi hỏi Đức Hải, kết quả hán không những không trả lời tôi, hán còn làm khó tôi, hán nói chỉ cần tôi chịu nghe lời, hán mới nói cho tôi biết.

Hừ ! Tôi mặc dù có tính trẻ con, và suy nghĩ đơn giản, nhưng tôi đâu có ngốc, phải nghe lời và làm theo mệnh lệnh của hán, có khác gì nói tôi là tù nhân của hán đâu.

Tôi tin rằng, sớm muộn gì, tôi cũng sẽ moi ra được thông tin gì đó từ anh Lý. Tôi hiểu rõ tính cách thương em gái của anh, nên anh sẽ không thể thoát khỏi chiêu làm nũng và giận dỗi của tôi.

Mối quan hệ giữa thằng bé và Đức Hải càng ngày càng được cải thiện.

Thằng bé tuy vẫn còn hờn giận việc hán dám đánh sưng mông nó, nhưng nó không còn đối xử gay gắt và xa cách như trước kia nữa.

Dù vẫn có nhiều xung đột xảy ra, nhưng hai người là cha con nên có nhiều tính cách và sở thích giống nhau.

Đến ngày thứ tám, ba chúng tôi về đến Mũi Né.

Thằng bé và Đức Hải lần đầu tiên đến thăm quê tôi, họ không tránh khỏi cảm giác kích động và hồi hộp.

Đức Hải coi những người đã nuôi tôi lớn là ân nhân, hán nói rằng, nếu không có họ, hán sẽ không được gặp tôi, và yêu tôi.

Tôi cảm động rơi lệ.

Tôi cảm ơn hán đã không chê xuất thân nghèo hèn của tôi, cảm ơn hán đã biết trân trọng những người đã có công nuôi dưỡng và giáo dục tôi, cảm ơn hán đã dạy cho tôi hiểu ở trên đời này vẫn còn có tình yêu chân chính.

Đứng trước cánh cổng sắt cũ màu xanh nhạt, thằng bé nắm chặt lấy tay tôi.

_Đã...đã đến nơi rồi đúng không chị ?

Thằng bé nói cà lăm, nuốt nước bọt.

Tôi phì cười, xoa đầu nó.

_Ừ, đã đến nơi rồi. Em có hồi hộp không ?

_Dạ, có.

Cúi xuống nhìn thằng bé, thấy thái độ khản trương của nó, tôi bất giác nở một nụ cười.

Đức Hải và thằng bé bây giờ giống như gia đình của tôi.

Tôi có cảm giác là mình đang mang chồng con về giới thiệu với các sư và bọn trẻ trong tu viện.

Tôi bị ý nghĩ này khiến cho giật mình. Thật không ngờ, tôi có thể nhanh chóng chấp nhận sự xuất hiện của Đức Hải và thằng bé đến thế. Mới hôm nào, tôi còn phản đối không nhận lời làm bạn gái của hán, thế mà nay, tôi đã có ước muốn được cùng họ tạo dựng một gia đình êm ấm và hạnh phúc rồi.

_Vào thôi !

Tôi mỉm cười dịu dàng bảo thằng bé và Đức Hải.

Đức Hải mỉm cười đáp lại nụ cười của tôi, hán ngọt ngào nói.

_Ừ !

Thằng bé đi giữa hai chúng tôi, tôi nắm lấy tay phải thằng bé, còn Đức Hải nắm lấy tay trái nó.

Nhìn chúng tôi, thật giống một gia đình về thăm quê.

Bầu trời hôm nay trong xanh, mây trắng đang bồng bềnh trôi lơ lửng trên không.

Cảnh vật xung quanh tôi tươi tốt và tràn đầy sức sống.

Hơn một tháng tôi không về thăm quê, tôi thấy mọi thứ dường như đang thay đổi và biến chuyển khác xưa.

Nghe thấy tiếng động, biết có khách lạ đến thăm, bọn trẻ trong tu viện ủa ra như ong vỡ tổ.

Tiếng hét của bọn trẻ im bật, khi thấy lần này tôi không có về một mình, mà còn mang theo một cậu bé xinh đẹp và trắng trẻo cùng với một người đàn ông cao lớn, tuấn tú và đẹp trai.

Trẻ con đứa nào cũng có tính hiếu kì, nên chúng nó cẩn thận quan sát và đánh giá cả hai, như thể chúng đang phân tích địch thủ của mình.

Dưới con mắt nhìn chăm chú của hơn 50 đứa trẻ trong tu viện, thằng bé tròn xoe mắt nhìn khắp một lượt, nó kinh hoàng không hiểu tại sao bọn trẻ lại nhìn nó chằm chằm như thế.

Đức Hải đã quen cảnh đi đâu và làm gì cũng bị mọi người dòm ngó rồi, nên hắn ung dung nở một nụ cười, hắn nháy mắt với tôi.

_Em lên tiếng giới thiệu anh với bọn trẻ đi chứ ?

Tôi hoàn hồn, quay lại nhìn bọn trẻ đang đứng im lặng trước mặt.

_Chào các em ! Có nhớ chị không ?

Lúc này, bọn trẻ mới dụi mắt nhìn tôi, chúng đồng thanh hô lên.

_Nhớ ! Bọn em nhớ chị lắm !

Tiếng nói đồng loạt của bọn trẻ, khiến thằng bé ngỡ ngác nhìn tôi, nó không ngờ là tôi lại có sức ảnh hưởng đối với bọn chúng như thế.

Thằng bé vì không hiểu tiếng Việt, nên nó chỉ biết dương mắt nhìn tôi và bọn trẻ nói chuyện và cười đùa với nhau.

Trên đường đi, tôi đã mua rất nhiều bánh kẹo và đồ chơi cho bọn trẻ.

Đức Hải phụ giúp tôi phát quà cho từng đứa, nụ cười thân thiện và giọng nói trầm ấm của hắn đã xóa tan đi cảm giác e ngại và phòng bị của bọn trẻ.

Hắn còn làm quen và kết bạn với bọn trẻ nhanh hơn cả tôi.

Không để thằng bé có cảm giác bị bỏ rơi và hụt hẫng xa lạ với bọn trẻ ở đây, tôi đã động viên và khích lệ nó đến phát quà cho bọn trẻ.

Ban đầu, thằng bé rụt rè không muốn làm, nhưng ngay sau đó những đôi mắt to tròn, và nụ cười trong sáng của bọn trẻ đã cuốn hút thằng bé.

Tuy nó không hiểu bọn trẻ nói gì, nhưng đồng dạng là trẻ con với nhau, chúng dễ dàng thấu hiểu và hòa hợp với nhau hơn tôi và Đức Hải nhiều.

Các sư trong tu viện, vui mừng khi thấy tôi về thăm quê, điều các sư ngạc nhiên là mới có hơn một tháng không gặp, tôi đã đưa hai người đàn ông lạ về giới thiệu với họ rồi.

Đức Hải là một diễn viên, là một người biết cách lấy lòng và thu phục nhân tâm, nên chỉ qua vài câu trao đổi, hắn đã khiến các sư phải nở một nụ cười vui vẻ và quyến luyến đối với hắn.

Dù tôi chưa nói gì cả, nhưng các sư đều hiểu hắn có vị trí quan trọng như thế nào trong trái tim tôi.

Sống 25 năm, nhưng chưa lần nào tôi mang bất cứ một người đàn ông nào cùng về thăm quê với mình cả, nay tôi phá lệ một lần, nếu điều này không có một chút ý nghĩa nào thì hoàn toàn là sai lầm.

Bọn trẻ trong tu viện nhanh chóng lôi kéo thằng bé cùng tham gia trò chơi với chúng nó.

Tuy chúng ngôn ngữ bất đồng, nhưng khi bị trò chơi cuốn hút, giữa chúng không còn khoảng cách nữa.

Thằng bé chưa bao giờ có nhiều bạn như thế, nên nó sung sướng cười đùa với bọn trẻ, cùng chúng chơi trò chơi, và nghịch ngợm đuổi nhau chạy quanh sân vườn.

Buổi tối, ba chúng tôi cùng ăn với bọn trẻ.

Do đây không phải là lần đầu tiên, nên thằng bé không còn thấy lạ lẫm giống như trước nữa. Tuy thức ăn hơi khó nuốt, nhưng đùa nghịch cả ngày, nên nó đã ăn gần hết phần ăn của mình.

Đức Hải chỉ nhấm nháp một ít thức ăn, đa số thời gian hắn dành để ngắm nhìn tôi và thằng bé ăn cơm và nói chuyện với nhau.

Từ lúc cùng tôi và thằng bé về thăm quê, khóe môi hắn lúc nào cũng cong lên thành một nụ cười, hắn đối xử ôn nhu và dịu dàng với tôi và thằng bé.

Đối với hần, tôi và thằng bé là người quan trọng nhất trong cuộc đời hần.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Buổi tối ở thôn quê, nhanh tối hơn ở thành phố, xung quanh chỉ toàn một màu đen, cảnh vật im lìm chìm trong bóng đêm đen kịt.

Thằng bé rất phấn kích và rất thích quê hương tôi, nó cũng rất mến bọn trẻ ở đây.

Chỉ ở đây có một ngày, nó đã làm quen được vô số bạn bè.

Tôi mỉm cười nhẹ nhõm, ngồi nghe thằng bé nói thao thao bất tuyệt về những việc nó đã làm trong ngày hôm nay.

Ngồi bên cạnh tôi, Đức Hải cười âm áp, thân thể dựa vào tường, mắt hần dịu dàng nhìn thằng bé. Tất cả hình ảnh sinh động và đáng yêu của thằng bé đều thu vào đáy mắt hần.

Chờ thằng bé kết thúc câu chuyện, tôi cười hỏi.

_ Em có muốn cùng chị đi bắt đom đóm không ?

Thằng bé tròn xoe mắt nhìn tôi, nó nhảy dựng lên vì kích động, miệng hô to.

_ Chị nói thật chứ ? Ở đây có đom đóm thật không ?

Tôi cười vui vẻ, gật đầu đáp.

_ Đúng, ở đây có rất nhiều đom đóm.

Thằng bé nắm chặt tay tôi, nó kiên quyết kéo tôi đi.

_ Mau ! Mau lên ! Chúng ta đi bắt đom đóm thôi !

Đức Hải trong đáy mắt tràn ngập ý cười và sùng nịnh, nhưng bên ngoài hần vẫn tỏ vẻ bình thản.

_ Đã khuya rồi, em và thằng bé đi ngủ đi. Đi lung tung ở ngoài đường vào giờ này không an toàn.

Thằng bé bất mãn vì hần dám cắt ngang nhã hứng của nó.

_ Nếu chú nhất gan thì chú ở nhà ngủ đi, còn cháu sẽ cùng chị Khánh Băng đi bắt đom đóm.

Thằng bé cười nịnh đối với tôi.

_ Chị sẽ đưa em đi bắt đom đóm thật chứ ? Chị không được nuốt lời đâu đấy !

Tôi chịu thua tính cách muốn gì là đòi làm bằng được của thằng bé. Tôi đã nuông chiều nó quá rồi, nên không thể từ chối bất cứ yêu cầu gì của nó.

Đứng lên, tôi và thằng bé bước đi.

Đức Hải mặc dù nói là không muốn cho chúng tôi đi, và cũng không có ý định là sẽ đi cùng, nhưng hần làm sao có thể yên tâm để cho tôi và thằng bé đi ra ngoài đường vào ban đêm, nhất là một nơi chỉ toàn bóng đêm và không có đèn đóm gì thế này.

Tôi biết nhất định hần sẽ đi theo cùng, tôi yên tâm nắm tay thằng bé dắt đi.

Tôi là một người sợ ma, sợ bóng tối. Trước kia, dù có thích đom đóm và ngắm cảnh đêm đến thế nào, tôi cũng tuyệt đối không dám bước ra khỏi tu viện lấy nửa bước. Từ lúc sống ở thành phố, nơi nơi tràn ngập ánh sáng của bóng đèn điện và xe cộ vào ban đêm, tôi đã tạm quên đi chứng sợ ma và bóng tối của mình, nhưng khi về quê, căn bệnh này lại tái phát.

Đi trên con đường làng quen thuộc, ba chúng tôi bước thấp bước cao trên những mô đất nhấp nhô.

Xung quanh là bóng tối, cây cối trong bóng đêm tạo nên những hình thù quái dị.

Thằng bé tuy có sợ nhưng nó không hoảng vì bên cạnh nó còn có tôi và Đức Hải.

Nhớ lại những gì đã cùng trải qua với tôi và Đức Hải khi đi chơi ở một vùng rừng núi hẻo lánh lần nào, thằng bé bắt gặp cười vui vẻ.

Dù chưa thật sự chấp nhận sự thật Đức Hải là cha ruột của mình, nhưng nó đã coi hắn là một người bạn tốt và gần gũi với nó hơn cả Đức Tiến.

Nếu nó không yêu và quý Đức Hải, nó sẽ không bám Đức Hải suốt ngày như thế.

_Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa ?

Đức Hải đột ngột lên tiếng phá tan đi sự im lặng giữa ba chúng tôi.

_Chỉ còn một khoảng nữa thôi.

_Em thường xuyên về thăm quê chứ ?

_Thỉnh thoảng em mới về.

Đức Hải siết nhẹ tay tôi.

_Anh nghe bọn trẻ nói, em là một người ham công việc, có khi một năm mới về thăm quê một lần.

Tôi tức xì khói.

Hừ ! Bọn trẻ chết tiệt ! Sao chúng nó dám bán rêu tôi ? Tại sao chúng có thể nhanh chóng có mới nới cũ như thế ? Rõ ràng, Đức Hải chỉ vừa mới gặp chúng nó có một ngày, thế mà chúng đã thích và quý Đức Hải hơn cả tôi rồi.

Xem ra Đức Hải không chỉ có sức cuốn hút đối với phái nữ, mà hầu như tất cả mọi người khi tiếp xúc và nói chuyện với hắn, đều bị giọng nói trầm ấm của hắn khiến cho bị lay động và sinh ra quyến luyến đối với hắn.

Đức Hải dường như đoán được suy nghĩ trong đầu tôi, hắn quẹt nhẹ vào mũi tôi.

_Em đang lo, anh sẽ cướp mất tình cảm của bọn trẻ dành cho em đúng không ?

Tôi bối rối nhìn vào khoảng không trước mặt, cũng may bóng tối đã che khuất đi khuôn mặt ửng đỏ vì thẹn của tôi.

_Nói thừa, ai bảo anh là em sợ anh cướp mất tình cảm của bọn trẻ dành cho em. Có giỏi thì anh cứ làm đi !

Tôi nói lấy hắn, tôi đã vô tình nói cho hắn biết mặc dù tôi giả vờ không để ý đến, nhưng thật tâm tôi rất ghen tị với hắn.

Đức Hải bật cười, hắn thú vị nháy mắt với tôi.

_Em đã lộ nguyên hình rồi nhé ? Nếu em sợ thì hãy mau nói ra đi, biết đâu anh sẽ tìm cách giúp em.

_Không cần !

Tôi hung hăng quát nhỏ.

Tên điên này càng ngày càng quá đáng, hắn luôn trêu ghẹo tôi. Trước đây, tôi luôn cho rằng hắn là một kẻ cao ngạo khó gần, nhưng càng tiếp xúc với hắn, tôi càng nhận ra hắn là một kẻ trong nóng ngoài lạnh. Hắn cố tạo cho mình một vỏ bọc ngông cuồng và bất cần bên ngoài, nhưng bên trong lại tràn đầy nhiệt huyết và tình cảm.

Hắn là một kẻ rất si tình, một khi hắn đã yêu ai hắn sẽ toàn tâm toàn ý yêu người đó.

Yêu phải một người có tính sở hữu mạnh, sẽ rất vất vả và mệt mỏi, nhưng cũng hạnh phúc và đắm say không kém.

Tôi tin rằng, chỉ cần hai con tim thật lòng hướng về nhau, thì không còn khó khăn và rào cản nào nữa.

Nơi mà tôi đưa Đức Hải và thằng bé đến là một hồ nước trong xanh, nằm trên một con đê khá cao.

Đứng từ trên đê nhìn xuống, có thể thấy được mặt nước trong xanh đang phản chiếu ánh trăng lấp lánh, soi bóng bạc dưới đáy nước.

Trước cảnh đẹp mỹ lệ thế này, thằng bé reo ầm lên.

_Đẹp quá ! Tuyệt quá ! Chị Khánh Băng nhìn kìa ! Đom đóm, thật nhiều đom đóm !

Những con đom đóm đang bay lượn lơ trên mặt nước tạo nên những đốm sáng lấp lờ giống như những ngôi sao trên trời.

Đức Hải đứng lặng người ngắm cảnh đẹp trước mặt, hần không thốt nên lời, tay hần nắm chặt lấy tay tôi.

Lâu lắm rồi, hần mới có cảm giác nhẹ nhõm và bình thản thế này.

Tám năm qua, hần luôn cảm thấy mình có một chỗ trống không thể lấp đầy được trong trái tim hần.

Hần luôn đi tìm một ảo ảnh xa vời không có thực, hần luôn cho rằng những thứ mà hần thấy trong mơ bất quá chỉ là ảo giác mà thôi, hần không tin là mình đã từng yêu, từng làm tất cả để cố giữ lấy tình yêu không thể đó. Dần dần, hần cùng tìm lại được những thứ mà hần đã mất, khi phát hiện ra mình đã mất tám năm sống mà không biết gì, hần đã hận bản thân mình rất nhiều, cũng căm ghét những người đã gián tiếp cướp mất đi hạnh phúc ngắn ngủi của hần.

Khoảng cách giữa hần và gia đình hần ngày càng xa, hần không muốn gặp họ, cũng không muốn nói chuyện với họ, lại càng không thể tiếp nhận họ.

Hần vẫn không tha thứ cho những gì mà họ đã làm.

Có thể phải mất một khoảng thời gian nữa, hần mới quên được nỗi đau trong lòng ngày nào cũng hành hạ và dày vò hần.

Thằng bé chạy lòng vòng đuổi theo những con đom đóm đang bay lấp lờ trước mặt.

Trăng 15 chiếu sáng cảnh vật xung quanh, trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo không có thực này, tôi tưởng mình đang nằm mộng, điều duy nhất khiến tôi cảm thấy thực là hơi ấm truyền từ bàn tay Đức Hải, và tiếng cười đùa trong trẻo của thằng bé.

Tôi kéo Đức Hải ngồi trên cỏ cùng với tôi, hai chúng tôi vừa ngắm cảnh trước mắt, vừa âu yếm nhìn thằng bé đang say sưa đuổi bắt đom đóm ở bên cạnh.

Hạnh phúc đôi khi chỉ là những điều giản đơn không cần phải mua bằng tiền, nhưng lại có ý nghĩa và khiến người ta nhớ mãi không bao giờ quên.

Đức Hải thì thầm

_ Cảm ơn em, cảm ơn em rất nhiều.

Tôi mỉm cười không nói gì, mắt tôi long lanh, mặt tôi đỏ bừng, trái tim đập thật nhanh trong lồng ngực.

Có thể mang lại hạnh phúc và niềm vui cho thằng bé và Đức Hải là điều mà tôi luôn mong ước từ lâu.

_ Em bắt được rồi, bắt được rồi !

Thằng bé reo ầm lên, nó chìa nắm tay trước mặt tôi và Đức Hải.

Hai chúng tôi vui lây cái vui của thằng bé, ba đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào đôi bàn nhỏ bé đang nắm chặt lấy hai con đom đóm của thằng bé.

Thằng bé nuốt nước bọt, nó cẩn thận hé tay ra dần dần.

Tôi và Đức Hải nín thở, hai chúng tôi hồi hộp chờ thằng bé mở tay ra.

Từ trong bàn tay của thằng bé, hai con đom đóm lấp lờ bay lên. Ánh sáng mờ đục phát ra từ đuôi của nó khiến ba chúng tôi không dám thở mạnh, ai cũng sợ phá mất đi giây phút thần tiên và lãng mạn này.

Đêm nay, trên một con đê cạnh một hồ nước tuyệt đẹp, chúng tôi đã cùng nhau tạo nên một kỉ niệm khó quên cho riêng mình. Tôi hy vọng, mai sau chúng tôi còn cùng nhau tạo ra những kỉ niệm giống như thế này nữa.

Thời gian Đức Hải, tôi và thằng bé ở chơi không được lâu. Đức Hải là một minh tinh, hần lúc nào cũng bận rộn và có nhiều công việc để làm, hần dành hơn nửa tháng để đi chơi cùng với tôi và thằng bé, là hần đã cố gắng thu xếp thời gian lắm rồi, hai chúng tôi không thể cưỡng ép hần hơn nữa.

Ngay sau khi nhận một cuộc gọi của Trương Hạo Nhiên, ba chúng tôi tạm biệt bọn trẻ và các sơ ở tu viện để về thành phố.

Thằng bé nuối tiếc quãng thời gian ở đây, hàng ngày nó cùng bọn trẻ chơi nhiều trò chơi, thậm chí nó còn dám tắm sông cùng với bọn chúng, cũng may lần đó tôi đi cùng và trông chừng nên không xảy ra chuyện gì đáng tiếc, nếu không tôi sẽ hối hận suốt đời.

Tôi tưởng thằng bé sợ sông nước, không ngờ một khi đã ham vui, thằng bé có thể quên sạch mọi nguy hiểm, nó liều mình nhảy xuống sông tắm mà không thèm quan tâm mình có biết bơi không.

Sau lần bị thằng bé dọa cho một trận sợ đến đứng tim, tôi tự hứa với lòng, là sẽ dạy thằng bé biết bơi bằng được.

Trong khi thằng bé dọa tôi sợ hãi, và khiến Đức Hải nổi điên suốt đánh nó một trận như từ vì tội tắm sông, tôi lại dọa hần nhảy dựng lên mỗi khi thấy tôi leo trèo hái hoa quả trên những cây cao chót vót trong vườn của tu viện.

Đức Hải thì là sẽ không lơ là cảnh giác với tôi và thằng bé dù chỉ là một khắc, hẳn không yên tâm để cho tôi sống ở thôn quê.

Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh thằng bé không biết bơi nhưng cũng dám nhảy xuống sông tắm, và hình ảnh tôi leo trèo trên những thân cây cao to, là hẳn đã toát mồ hôi vì sợ, hẳn thấy tốt nhất là nên đưa hai chúng tôi về thành phố và nhốt ở bên cạnh là hơn cả.

Tôi bị hẳn đánh đồng là một đứa trẻ con cần chăm sóc và canh chừng giống như thằng bé.

Số tôi thật xui xẻo ! Hết Đức Tiến, rồi Đức Hải coi tôi là một người phụ nữ chưa trưởng thành. Chẳng lẽ tôi lại không có một chút đáng tin cậy nào trong mắt họ ?

Trên đường về nhà, vì chúng tôi đã quen thuộc với đường đi, lại không dừng lại để nghỉ ngơi giống như lúc đi, nên về thành phố trong vòng chưa đầy một ngày.

Việc đầu tiên mà Đức Hải làm là bắt tôi phải dọn đến sống cùng với hẳn trong một căn phòng khách sạn mà hẳn vừa mới thuê. Việc thứ hai, hẳn ép tôi phải theo hẳn trở về Đài Loan.

Tôi vừa mới trốn từ bên ấy về đây, tôi làm sao có thể dễ dàng nghe lời hẳn quay lại nơi ấy được.

Thằng bé dường như đồng cảm với hẳn, nó hết dùng cách làm nũng, giận dỗi rồi tuyên bố sẽ tuyệt giao với tôi nếu tôi không theo nó và Đức Hải về Đài Loan.

Tôi khóc không ra nước mắt.

Thằng bé thật biết cách làm khó tôi, nó thừa hiểu tôi yêu thương nó nhiều như thế, tôi làm sao có thể nhẫn tâm khiến cho nó bị tổn thương vì tôi.

Sáng hôm sau, Tuyết Ngân tất tưởi đến thăm tôi, cô nàng hai mắt sáng rực, mũi thở ra khói trắng khi trông thấy Đức Hải.

Được gặp thần tượng bằng xương bằng thịt ở ngoài đời, cô nàng vui sướng đến nỗi lấp bắp mãi cũng không thốt nổi nên lời.

Ngồi trong quán cà phê trong khách sạn, Tuyết Ngân nhìn Đức Hải không rời mắt, mặt cô nàng đỏ bừng, trái tim có mấy con nai con đang chạy loạn.

Chỉ cần nhìn thấy trai đẹp, Tuyết Ngân sẽ giống như hít phải ma túy, cô nàng sẽ say, sẽ u mê mãi không tỉnh.

Tôi vừa buồn cười, vừa xấu hổ vì cô bạn thân có tính cách háo sắc của mình.

Đức Hải lạnh lùng ngồi trên ghế, hẳn tao nhã nhảm từng ngum cà phê.

Mặc dù trong lòng hẳn đang rủa thầm Tuyết Ngân, nhưng vì nể tôi, hẳn miễn cưỡng giữ thái độ lịch sự và xa cách.

Tôi hiểu hẳn đang cố nhẫn nhịn, nên biết ý lời cô bạn thân không biết ngượng của mình đi.

Đi ra đến cửa khách sạn, tôi bực mình quá nhỏ.

_ Cậu đang làm cái quái gì thế hả ? Cậu có biết nhìn anh ấy đến chảy cả nước dãi là bất lịch sự lắm không ?

Tuyết Ngân mơ mơ màng màng.

_ Anh ấy đẹp trai quá ! Anh ấy có đúng là mình tính Trương Đông Hải không ?

Tôi nhảy thái dương, thờ dài nhìn cô bạn thân.

_ Làm ơn tỉnh lại dùm tôi cái ! Bây giờ không phải lúc để bà phát huy tính háo sắc của mình.

Tuyết Ngân nắm chặt lấy tay tôi, cô nàng kích động.

_ Mau, mau nói cho mình biết ! Anh ấy là Trương Đông Hải có đúng không ? Mình cần phải xin chữ kí !

Cô nàng càng nói càng ba hoa, càng kích động, giọng lạnh lót.

_ Hura ! May quá ! Tuyệt quá ! Cuối cùng mình cũng được gặp thần tượng mà bấy lâu nay ngày nào mình cũng ước ao được gặp mặt rồi.

Tôi vội bịt ngay miệng của Tuyết Ngân lại.

Chúa ơi ! Cô nàng này có hiểu mình đang làm gì không ? Đứng ở đây hét to thể này, vừa làm đề tài cho mọi người chỉ trỏ bàn tán, vừa khiến người khác chú ý đến. Nếu chẳng may họ phát hiện ra thân phận thật của Đức Hải, thì hậu quả sẽ như thế nào ?

Tôi không muốn hẳn bị báo chí bám riết, và đăng tải trên các phương tiện thông tin đại chúng nữa.

Tôi muốn có thời gian được cùng hấn trải qua những giây phút và vui vẻ giống như nửa tháng vừa qua.

Tuyết Ngân cố gỡ tay tôi ra khỏi miệng, cổ họng phát ra những âm thanh “ư ư” như mèo kêu.

Tôi trừng mắt cảnh cáo cô nàng.

_Nếu bà còn dám kêu lên một lần nữa, tôi sẽ tuyệt giao với bà, và không bao giờ thèm nhìn mặt bà nữa.

Tuyết Ngân biết tính tôi nói được làm được, cô nàng gật đầu như gà mổ thóc.

Tôi hé tay ra dần dần, cuối cùng buông tha cái miệng nhỏ nhắn nhưng lúc nào cũng ồn ào của cô nàng.

_Bà nói đi anh ấy có đúng là Trương Đông Hải không ?

Lần này, thanh âm của Tuyết Ngân có giảm xuống, cô nàng thì thảo vào tai tôi.

Tôi lắc đầu chịu thua, cô nàng này có tính cách bám rai như đĩa, một khi chưa đạt được mục tiêu, cô nàng nhất quyết sẽ không buông tha cho đối tượng.

_Phải !

Tôi bất đắc dĩ nói cho cô nàng biết sự thật.

_Thật không ?

Tuyết Ngân đôi mắt sáng rực, hai tay xoa vào nhau, vẻ mặt chó con sắp sửa nhìn thấy khúc xương của cô nàng khiến tôi không nhịn được cười.

_Thật.

_Bà có thể giúp tôi xin chữ kí của anh ấy được không ?

Tôi cau mày nhìn Tuyết Ngân, tôi không kiên nhẫn quát nhỏ.

_Bà đừng có được đằng chân lân đằng đầu, có muốn tôi sút bà đi luôn bây giờ không ?

Tuyết Ngân xụ mặt, mắt chớp chớp nhìn tôi.

_Bà làm ơn đi mà, chẳng phải anh ấy là chồng sắp cưới của bà sao ?

Tôi ho sù sụ, tôi sắp bị nước bọt của mình làm cho sặc chết.

Chồng...chồng chưa cưới ?

Thật không thể tin được ! Từ lúc nào, hấn lại biến thành chồng chưa cưới của tôi thế ? Ngay cả làm bạn gái của hấn, tôi vẫn còn chưa nhận lời.

_Bà đang nói những nói cuội gì thế hả, còn không mau biến đi.

Tôi nóng giận đuổi khách.

Tuyết Ngân đã chọc tôi nổi điên lên rồi.

Không thèm chú ý để khuôn mặt đen kịt vì tức giận của tôi, Tuyết Ngân chạy như bay vào nhà hàng trong sạn, cô nàng chìa ngay một cây bút và một cuốn sổ trước mặt Đức Hải.

_Anh...anh làm ơn cho em xin chữ kí !

Cô nàng nói với giọng chờ mong, khuôn mặt cô nàng đỏ bừng lên khi bắt gặp đôi mắt lạnh lùng của Đức Hải.

Đức Hải chỉ cười với tôi và thằng bé, còn trước mặt người khác, hấn luôn lãnh đạm và vô tình.

Quay sang nhìn tôi đứng ở bên cạnh, khoe môi Đức Hải nhếch lên, đôi mắt đen sâu của hấn lóe sáng.

Trước ánh sáng mãnh liệt chiếu từ đôi mắt của hấn, da đầu tôi tê dại.

Nếu có thể tôi rất muốn khóc thét.

Hu hu hu ! Tôi đã làm gì, mà tôi luôn gặp vận rủi thế này.

Tôi hiểu ý nghĩa của cái nhìn chết người kia của hắn là gì, kiểu này hắn sẽ không bỏ qua cho tôi.

Đức Hải cầm lấy cây bút và cuốn sổ trên tay Tuyết Ngân.

_ Tên cô là gì ?

Hắn mở miệng hỏi, mắt hắn không nhìn Tuyết Ngân.

_ Tuyết.... Tuyết Ngân.

Tuyết Ngân tim đập chân run, nên về cơ bản cô nàng sẽ không hiểu được ý nghĩa của giọng nói lạnh lùng không có một chút tình cảm của hắn là gì.

Hắn bay bướm kí tên Tuyết Ngân trên tờ giấy trắng tinh.

Tôi chăm chú nhìn hắn kí, từng đường nét đều giống như rồng bay phượng múa.

Đức Hải không chỉ có vẻ bề ngoài đẹp trai, mà ngay cả chữ viết của hắn cũng đẹp không kém.

Tôi thấy mình thật hồ thẹn, xét về mọi mặt tôi không thấy có điểm nào xứng với hắn cả.

Khó khăn lắm, tôi mới tổng được cô bạn lẩm chuyên và mê trai đẹp của mình ra khỏi công khách sạn. Vì Tuyết Ngân, ba chúng tôi đã mất toi một buổi sáng đẹp trời.

_ Cô ấy là bạn thân của em ?

Tiếng nói trầm ấm của Đức Hải vang lên phía sau lưng.

Một con ớn lạnh bất giác chạy dọc sống lưng, theo phản xạ, tôi quay lại nhìn hắn, rồi gượng gạo nở một nụ cười.

_ Anh...anh đã đói chưa ? Chúng..chúng ta đi ăn thôi !

Tôi cố gắng đánh lạc hướng sự chú ý của hắn, bằng cách hỏi lảng sang chuyện khác.

Đức Hải “hừ” một tiếng, đôi mắt hắn sắc bén nhìn tôi.

_ Em định phá anh đúng không ?

_ Không..không có !

Tôi lắc đầu lia lịa, lắc đến sái cả cổ, chỉ còn thiếu nước gãy cổ nữa thôi.

_ Tôi hôm qua, anh đã nói muốn cùng em và thằng bé đi chơi.

Đức Hải oán hận nhắc nhở cho tôi nhớ.

Nụ cười trên môi tôi cứng đơ.

_ Em...em cũng đâu có muốn, ai biết được là cô ấy lại tìm đến đây.

_ Có thật là em không mời cô ấy đến để chinh anh ?

_ Không có !

Tôi oan ức kêu ầm lên. Tôi đâu có ngu ngốc đến nỗi, mời cô bạn lẩm chuyên và thích buôn chuyện của thiên hạ đến cửa, để tung tin của tôi cho mọi ở công ty biết.

_ Vậy là em đã đáp ứng, cùng anh và thằng bé về Đài Loan.

_ Vâng.

Tôi ngu ngơ đáp, tôi tưởng hắn đang hỏi chuyện tối hôm qua, nên không phòng bị gì mà trả lời hắn.

_ Tốt !

Đức Hải kinh hi reo lên.

_ Nếu em đã đồng ý rồi, thì không được nuốt lời.

Tôi ngước mắt nhìn hắn, mặt ngơ ngác không hiểu vì lý do gì hắn lại tươi cười sung sướng thế kia.

_ Sáu giờ tối nay, chúng ta sẽ bay.

_ Hà !

Mồm tôi tròn vo, tôi kinh ngạc nhìn hắn, não bộ của tôi bắt đầu hoạt động trở lại.

_ Bay... bay đi đâu ?

_ Đài Loan.

_ Nhưng... nhưng mà...!

_ Không nhưng nhị gì hết, lúc này em đã hứa cùng về Đài Loan với anh rồi, anh không muốn nghe lời từ chối của em.

Đức Hải cắt ngang lời tôi, hắn bá đạo bắt tôi phải làm theo lời hắn.

Không để cho tôi có thời gian thích ứng, hắn đưa tôi và thằng bé đến cửa hàng bán bánh của anh Lý, hắn muốn tôi nói lời tạm biệt với anh.

Gặp anh Lý tôi rất vui, nhưng lại chẳng biết nói gì.

Đức Hải thay tôi nói đơn giản cho anh Lý nghe lý do vì sao hắn phải mang tôi sang bên kia.

Hắn chịu đưa tôi đến tạm biệt anh Lý là hắn đã tôn trọng và nể mặt anh lắm rồi. Sau khi biết được quá khứ của tôi, biết anh đã giúp đỡ cho tôi nhiều như thế nào, hắn mới không còn ghen tuông bắt tôi phải tránh xa anh giống như trước kia nữa.

Anh Lý không có phản đối việc tôi bay sang Đài Loan cùng với Đức Hải và thằng bé, anh sớm đã biết mối quan hệ dây dưa không dứt của hai chúng tôi, nên anh chúc phúc cho tôi, anh mong tôi sớm tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Buổi trưa, bốn chúng tôi cùng nhau đi ăn cơm ở một nhà hàng trong thành phố.

Thằng bé vẫn vui vẻ nói cười giống như trước, từ lúc tôi xuất hiện trong cuộc sống của nó, nó đã biến thành một con người khác hẳn, nó đã trở về đúng với tính cách ngây thơ và hồn nhiên của một đứa trẻ con lên tám tuổi.

Nhìn Đức Hải và Đức Trọng vừa ăn cơm vừa mắt to trừng mắt nhỏ, khóe miệng tôi cong lên, tôi hạnh phúc mỉm cười. Mặc dù không biết trước được tương lai, nhưng tôi tin mình đã tìm được điểm tựa của đời mình.

Buổi chiều, tạm biệt anh Lý, tôi theo Đức Hải và Đức Trọng về khách sạn.

Hành lý không có nhiều, tôi lại không có đồ đạc cá nhân, nên lúc lên máy bay, tôi chỉ mang theo một chiếc túi xách nhỏ của mình.

Lần này bay sang Đài Loan, tâm trạng tôi khác hoàn toàn với chuyến đi lần trước.

Tôi đã mang theo niềm tin, tình yêu và hy vọng, trên chuyến hành trang bước vào một nấc thang mới trong cuộc sống của mình.

Tôi hy vọng quyết định lần này của tôi sẽ không khiến tôi đau khổ và hối tiếc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Sang đến Đài Loan, tôi dọn đến sống cùng với Đức Hải.

Thực lòng, tôi cảm thấy rất ngại và tủi thân, trước kia tôi sống cùng với Đức Tiến, thế mà nay, mọi chuyện đều đã thay đổi.

Dù sao cuộc sống vốn là như vậy, tôi không thể cưỡng cầu, cũng không thể cưỡng ép Đức Tiến yêu tôi.

Có lẽ tôi nên biết trân trọng những gì mà mình đang có thì hơn, tôi được Đức Hải yêu thật lòng, tôi không còn mong mỏi gì hơn nữa. Thứ mà tôi mất đi có thể là lòng tin, và một góc trong trái tim mình, nhưng thứ mà tôi có lại được còn nhiều và trân quý hơn gấp vạn lần.

Đức Hải chưa bao giờ vui và cao hứng như vậy, thằng bé chẳng những đã dần chấp nhận hắn là cha ruột của mình, mà bây giờ hắn đã có tôi, hắn không còn phải sống thui thủi một mình nữa.

Đầu tiên, thằng bé muốn lời tôi đến sống cùng với nó trong nhà của Đức Tiến, nhưng Đức Hải đã cực lực phản đối, thậm chí hắn còn thách thức thằng bé và bảo nó rằng, nếu nó không muốn xa tôi, nó phải đồng ý đến sống cùng với chúng tôi.

Thằng bé đã hoàn toàn bị đánh bại, dù nó có thông minh và tinh khôn như thế nào, cũng không thể so sánh được với Đức Hải, người ta nói hổ phụ sinh hổ tử quả là không sai.

Buổi tối ngày thứ hai kể từ lúc tôi bay sang Đài Loan.

Tôi ở nhà có một mình, Đức Hải bận việc ở công ty giải trí T&T nên chưa về nhà.

Không có việc gì làm, tôi ngồi xem ti vi trên ghế sofa trong phòng khách.

Gần một tháng kể từ lúc tôi bay về Việt nam, tôi chỉ gặp duy nhất Đức Tiến một lần ở cửa hàng bánh của anh Lý, không biết hắn có nhớ tôi không, có lo cho tôi không, hay là hắn đã hoàn toàn quên mất tôi rồi.

Lắc đầu cười khổ, tôi đang suy nghĩ lung tung gì thế này. Chẳng phải tình cảm giữa tôi và hắn đã kết thúc rồi sao, hắn không có yêu tôi, mà hắn chỉ thích tôi và coi tôi là em gái của hắn thôi.

Tôi nên biết thân biết phận mình thì hơn, tôi hiện giờ không phải là người yêu của hắn, mà hiện tại đang là bạn gái của Đức Hải. Dù chưa chính thức nhận lời, nhưng việc tôi chấp nhận sang đây với hắn chứng tỏ tình cảm mà tôi dành cho hắn ngày càng sâu đậm.

Chuông điện thoại trong túi quần đột ngột reo vang, tôi giật mình thoát khỏi trạng thái suy tư của bản thân.

Thò tay vào trong túi quần, tôi lấy điện thoại ra.

Nhìn tên Đức Tiến hiện lên trên màn hình, trái tim đập thật nhanh, mặt tôi tái nhợt, môi mím chặt.

Hắn gọi điện cho tôi làm gì ? Hắn có chuyện gì cần nói với tôi sao ?

Thật lạ, ngày trước tôi đã cho hắn rất nhiều cơ hội để hắn nói rõ tình cảm của hắn dành cho tôi, nhưng hắn lại lựa chọn cách lảng tránh, thế mà nay tôi muốn được yên, muốn được làm lại cuộc đời, hắn lại tìm đến tôi.

Tôi phân vân, nửa muốn nhận cuộc gọi của hắn, nửa lại không muốn.

Sau nhiều tính toán, hít một hơi thật sâu, cuối cùng tôi bấm nút xanh trên màn hình.

_Chào... chào anh !

_Khánh Băng !

Đức Hải nhẹ giọng gọi tên tôi, giọng nói ngọt và sâu của hắn vang lên nhẹ nhàng bên tai tôi giống như vỗ về chơi đùa mấy sợi tóc mai trên trán tôi.

Người tôi bất giác run lên, tôi nhắm mắt lại.

Đã bao lâu rồi, tôi không còn được nghe giọng nói của hắn, bao lâu rồi tôi và hắn không nói chuyện với nhau.

_Anh có thể gặp mặt em một chút được không ?

_Có chuyện gì không anh ?

Tay tôi run run, tôi run giọng hỏi hắn, tôi không thể giữ được bình tĩnh khi nói chuyện với hắn, nước mắt trên má tôi lăn dài.

Tôi biết mình ngu ngốc, mình dại khờ, hắn đã khiến tôi bị tổn thương nhiều như thế, lẽ ra tôi nên quên hắn đi, nên hận hắn, nhưng tôi lại không thể ngăn mình không nhớ về hắn, không thể khống chế được bản thân nhích dần về phía hắn. Chỉ cần một câu nói của hắn cũng khiến tôi khóc và rơi lệ.

_Có chuyện gì thì anh nói đi, em nghe đây.

_Nói trên điện thoại không tiện, cũng không thể truyền tải hết những gì mà anh cần nói với em. Chúng ta gặp mặt nhau ở một chỗ nào đó, rồi nói chuyện với nhau đi.

_Em...!

Tôi ngập ngừng không dám quyết, cũng không dám tin tưởng vào bản thân mình có thể tự chủ khi gặp mặt hắn trực tiếp không ?

Đã hơn một tháng rồi, nhưng tôi vẫn không thể nào quên được hần, cũng không thể xóa tan đi được hình bóng của hần trong trái tim tôi.

Tôi đã cố gắng trốn tránh, cố gắng tránh xa hần, tôi muốn có khoảng cách.

Nay phải gặp hần, tôi sợ thêm một lần nữa, hần lại khuấy động cuộc sống đang tạm lắng xuống của tôi lên.

_Em nói gì đi chứ ? Em có đồng ý gặp mặt anh không ?

_Em...em...!

Đức Tiến ngắt lời tôi, hần nói vội như sợ tôi sẽ từ chối không gặp mặt hần.

_Anh xin em, xin em hãy cho anh được gặp em, anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.

Tôi thở dài, nước mắt lặng lẽ rơi.

Thôi được rồi ! Nếu hần muốn gặp mặt tôi và muốn nói chuyện với tôi, tôi cũng không nên trốn tránh nữa. Đã trốn tránh mãi rồi, cũng đã đến lúc tôi phải đối diện với mọi chuyện.

_Anh nói đi ! Anh muốn em gặp anh ở đâu ?

_Em đang ở nhà Đức Hải ?

_Đúng ! – Tôi đáp không một chút do dự. Tôi thừa hiểu là hần đã biết tôi đang sống ở nhà Đức Hải từ lâu, tôi không cần phải dấu giếm hần, mà dấu giếm cũng không ích gì, giữa tôi và hần không có bất cứ quan hệ mật thiết gì cả.

_Anh có thể đến đón em chứ ?

_Không cần ! – Tôi từ chối ngay lập tức, tôi không muốn dây dưa thêm với hần nữa, tôi đã nợ ân tình của hần nhiều lắm rồi, nếu còn nợ thêm tôi sợ mình không thể thoát khỏi cái bóng của hần trong trái tim tôi – Anh chỉ cần nói cho em biết địa chỉ của cái quán mà anh muốn hẹn gặp em là được rồi.

_Em đang cố tạo khoảng cách với đúng không ?

Đức Tiến buồn bã hỏi, thanh âm hần trầm xuống.

Lòng tôi đau nhói, nước mắt không tự chủ được lại lăn dài.

_Anh nói đi !

_Nhà hàng Tâm Châu !

_Em đã biết !

Nói xong, tôi cúp máy, tôi không thể chịu đựng hơn được nữa.

Hít một hơi thật sâu, lấy tay lau nước mắt, tôi thần thờ ngồi trên ghế.

Hẹn gặp hần không biết là tôi đang làm đúng, hay đang làm sai nữa. Giữa tôi và Đức Tiến không còn gì để nói với nhau. Tôi tưởng từ nay về sau, tôi và hần bất quá chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, không ngờ hần lại chủ động tìm tôi, muốn nói chuyện với tôi.

Ngồi mất hơn năm phút trên ghế để lấy lại tinh thần, và dừng khí, tôi loạng choạng đứng dậy.

Khoác tạm một chiếc áo khoác mỏng dài tay ở bên ngoài, cầm túi sách, tôi khép cổng rồi đi ra ngoài.

Không có phương tiện để đi lại, không biết nhà hàng Tâm Châu ở đâu, tôi đành phải bắt một chiếc xe tắc xi, sau đó nhờ tài xế chở tôi đến đó.

Hơn 10 phút sau, tôi đến nơi.

Trả tiền cho tài xế xong, mở cửa xe tôi bước xuống.

Nhà hàng Tâm Châu khá cũ kĩ, được xây dựng cách đây hơn tám năm. Một nhà hàng có từ lâu đời, sẽ có đa số là khách quen. Phong cách trang trí trong quán mang đặc thù của người Trung Quốc, không có một chút pha tạp nào của Châu Âu.

Đến đây tôi có cảm giác, mình đang lạc vào một thời cổ xưa, và tôi là một nhân vật trong một cuốn truyện kiếm hiệp của Kim Dung hay Cổ Long.

Nếu mà có thằng bé ở đây, thế nào tôi và nó cũng tranh cãi một phen.

Nghĩ đến thằng bé, khỏe môi cong lên, tâm trạng căng thẳng và phiền muộn đã vơi đi được một chút.

Đi vào trong quán, không khí yên tĩnh và đắm chìm trong tiếng nhạc du dương đã ru hồn tôi. Dù không biết cách phục vụ trong quán thế nào, nhưng tôi thích âm nhạc và cách trang trí ở đây.

_Chào quý khách !

Một nhân viên nữ tươi cười, bước đến gần tôi.

_Quý khách muốn ngồi ở đâu ?

Tôi ngó nghiêng xung quanh, tôi đang cố kiếm tìm hình bóng của Đức Tiến.

_Xin hỏi có một người đàn ông tên là Đức Tiến đã đến đây chưa ?

Cô nhân viên lịch sự nói.

_Chị là người mà ông ấy hẹn gặp ?

Tôi vội gật đầu đáp.

_Đúng rồi. Ông ấy đã đến rồi đúng không ?

_Ông ấy đang đợi chị ở trên lầu hai. Mời chị đi theo em !

Cô nhân viên dẫn đường ở phía trước, tôi lững thững bước theo sau.

Càng đến gần chiếc bàn mà Đức Tiến đang ngồi, trái tim tôi càng loạn nhịp. Lo lắng và bất an ngày càng tăng, quai túi sách bị tôi siết chặt trong tay.

Tôi có cảm giác cuộc gặp mặt này, giống như là một bữa tiệc hồng môn yếm.

Đến nơi, cô nhân viên mỉm cười bảo tôi.

_Mời chị ngồi.

Tự kéo ghế, tôi ngồi xuống đối diện với Đức Tiến.

Tôi không có dũng khí nhìn thẳng vào mắt hắn, nên đành cụp mắt và giả vờ đặt túi sách ở trên chiếc ghế bên cạnh.

_Quý khách muốn uống gì ?

_Cho tôi một ly cà phê.

Chờ cô nhân viên đi khỏi, tôi mới dám ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Đức Tiến nhìn tôi chăm chú, đôi mắt sáng rực của hắn chiếu thẳng vào tôi.

_Em đã gầy đi nhiều !

Hốc mắt tôi đỏ hoe, mũi tôi nghèn nghẹn, tôi không thốt nổi nên lời.

Sau khi xảy ra nhiều chuyện như thế, tôi vẫn không thể quên được giọng nói quan tâm và ôn nhu của hắn.

Cô nhân viên đặt ly cà phê trước mặt tôi.

_Mời quý khách.

_Cảm ơn.

Tay tôi run run bung tách cà phê lên, tôi nhấp một ngụm, tôi che dấu cảm giác hỗn loạn và bất an của mình, bằng cách dẩu đôi mắt hoảng loạn dưới hàng lông mi đen dày, cong hình cánh phượng.

_Em đang giận anh đúng không ?

Người tôi chao đảo, tôi muốn hét ầm lên, muốn khóc to một trận.

Hắn có thể dùng giọng nói ôn nhu và quan tâm để nói chuyện với tôi được không ? Hắn có biết là tôi đã khổ sở nhiều như thế nào mới có thể học cách chấp nhận hắn không phải là của tôi không ?

Nếu hần còn tiếp tục hành hạ trái tim và cơ thể tôi thế này, tôi sẽ phát điên lên mất.

Thấy tôi im lặng không trả lời, Đức Tiến thờ dài.

_Anh biết em đang giận anh, cũng rất hận anh, em trách anh vô tình đã không hiểu được tình cảm của em, nhưng em phải biết anh không thể.

Tôi đặt mạnh ly cà phê xuống bàn, môi mím chặt.

_Anh gọi em đến đây vì anh muốn giải thích cho em lý do vì sao anh không thể chấp nhận tình cảm của em?

Sao trên đời này, lại có một người đàn ông rảnh rỗi như Đức Tiến, hần đang định đem tôi ra để đùa giỡn chắc?

_Không phải, em đã hiểu lầm rồi, anh không có ý định giải thích gì cả, cũng không cầu xin em tha thứ cho anh, anh chỉ muốn nói cho em biết là anh thực lòng rất quý em, cũng rất thích em.

_Em hiểu! – Tôi cắt ngang lời hần, phải nghe hần nhắc lại câu: “Anh thích em”, lòng tôi đau đớn chẳng khác gì có hàng nghìn mũi kim đang đâm xuyên vào – Anh có thể đi vào vấn đề chính được không? Em muốn anh nói cho em biết lý do mà anh gọi điện cho em đến đây?

Tôi không còn chịu đựng hơn được nữa rồi, khả năng chịu đựng của tôi có giới hạn, mà hần lúc nào cũng thích chơi trò mèo vờn chuột với tôi.

Đức Tiến nhấp một ngụm cà phê, mắt hần vẫn không rời khỏi khuôn mặt tái nhợt của tôi.

Tôi giờ chẳng khác gì một kẻ sống mà không có linh hồn, nhìn tôi giống như một kẻ vừa mới trải qua một trận ốm thập tử nhất sinh.

_Em đã biết thằng bé không phải là con của anh?

Tôi nhếch mép cười nhạt.

Hần có mục đích gì mà nhắc đến mối quan hệ giữa thằng bé và Đức Hải?

_Em đã nghe Đức Hải kể cho em nghe về xuất thân của thằng bé.

Ly cà phê trên tay Đức Tiến hơi chao đi, đôi mắt hần xẹt qua một tia hoảng loạn, nhưng rất nhanh lại khôi phục về bình thường như chưa có việc gì phát sinh, hần là người rất giỏi giữ bình tĩnh.

_Nếu em đã biết rồi, anh cũng không cần phải nói dài dòng làm gì. Thằng bé là con của Đức Hải, nên nó có quyền giữ thằng bé.

Đặt ly cà phê xuống bàn, Đức Tiến mệt mỏi nói tiếp.

_Anh biết Đức Hải yêu thương thằng bé thật lòng, nếu có thể Đức Hải sẽ là một người cha tốt của thằng bé, nhưng vấn đề ở đây là thằng bé, anh không muốn nó bị tổn thương, hay gặp phải những vấn đề tâm lý mà người lớn bắt nó phải nghe và chứng kiến toàn bộ.

_Anh yên tâm, thằng bé đã đoán ra được Đức Hải là cha của nó từ lâu rồi.

Đức Hải nhìn tôi, khuôn mặt hần lạnh băng, đôi mắt đen sâu của hần nhạt màu và tàn mác hệt như những phân tử trong một chuỗi phản ứng hóa học.

_Thằng...thằng bé đã biết rồi sao?

Đức Tiến khàn giọng hỏi, thanh âm khàn đặc thì thào thoát ra cổ họng như một con thú đang bị thương.

Tôi cảm nhận được cảm giác mất mát và không đành lòng của hần.

Dù không phải là cha ruột của thằng bé, nhưng hần đã nuôi nấng và chăm sóc thằng bé hơn tám năm, tình cảm được vun đắp theo từng ngày tháng. Trong thời gian thực hiện nghĩa vụ làm cha nuôi của mình, dù Đức Tiến không thật sự ở bên cạnh chăm sóc thằng bé thường xuyên, và ít nói chuyện với nó, nhưng trong thâm tâm hần đã coi thằng bé là con trai của mình.

Nay tự dung hần không còn được độc chiếm cảm giác có thể toàn vẹn làm cha của thằng bé nữa, mà phải nhường quyền đó cho Đức Hải, hần làm sao có thể tránh được cảm giác hụt hẫng và mất mát.

Tôi muốn an ủi và động viên hần, nhưng tôi không biết nói gì. Tôi tin mọi nỗi đau và mất mát trên đời này, đều phải có thời gian mới xoa dịu được.

Cảm nhận được ánh mắt sẻ chia và thương xót của tôi, Đức Tiến cười khổ.

_Thằng bé thật thông minh, anh đã vô tình không lường trước được khả năng là thằng bé có thể đoán ra được.

_Anh đừng buồn, quyền quyết định vẫn còn phụ thuộc vào thằng bé. Em tin dù nó chọn ở với anh hay Đức Hải, anh vẫn là người cha trong lòng nó.

Lời nói của tôi khiến Đức Tiến chần chừ.

_Em nói đúng, điều quan trọng không phải là tranh giành quyền nuôi dưỡng thằng bé, mà phải tạo mọi điều kiện cho thằng bé được sống vui vẻ và hạnh phúc.

Tôi mỉm cười đáp.

_Anh nói đúng ! Tất cả chúng ta đều yêu nó, nên không thể khiến nó bị tổn thương, hay buồn phiền.

Cả hai chúng tôi rơi vào im lặng, tôi và hấn không biết nên nói gì với nhau nữa.

Không khí ngưng đọng và căng thẳng một lần nữa lại bao trùm lấy tôi và hấn.

Trước đây, tôi và hấn có bao giờ rơi vào tình trạng khó xử như thế này đâu, tôi luôn là con chim chèo vèo, nói liên mồm, còn hấn ngồi im lặng lắng nghe tôi nói, nhưng bây giờ tất cả đều đã thay đổi, chúng tôi dần trở nên xa lạ và nói chuyện khách sáo với nhau.

_Anh nghe nói em và Đức Hải sẽ kết hôn với nhau ?

Tay tôi siết chặt đáy tách cà phê, người tôi đông cứng, hơi thở ngưng đọng.

Không ngờ, hấn có thể bình thản hỏi tôi câu ấy, mà không có một chút đau khổ hay luyến tiếc nào. Đây là cách hấn nói cho tôi biết, hấn thích tôi nhiều như thế nào sao ?

Cố gắng kìm nén tất cả phần nộ, thất vọng và đau đớn vào trong, tôi cắn môi đáp.

_Chúng em chỉ có dự định như thế thôi.

Tôi bình thản trả lời hấn, mặc dù ngực đau như bị xé nát, nhưng bên ngoài tôi không hề có một chút yếu thế.

_Còn anh, anh và Kim Loan bao giờ thì kết hôn ?

Tôi lơ đãng hỏi hấn, mắt tôi nhìn ra cánh cửa kính, tôi cố gắng áp chế nỗi đau đang cuồng loạn chảy trong cơ thể mình.

Đức Tiến im lặng không trả lời tôi, mặt hấn ngày càng lạnh, đôi mắt thần thần đau khổ, vầng thái dương của hấn có mấy đường nhăn mờ nhạt.

Tôi thấy hối hận khi cố tình chọc khoét vào nỗi đau trong lòng hấn. Nhưng hấn cũng không thể trách tôi, hấn có thể tổn thương tôi, chẳng lẽ chỉ một câu hỏi đơn giản của tôi cũng có thể biến hấn thành bộ dạng của một quý ông bị thất tình sao ?

Không muốn ngồi đây thêm một lúc nào nữa, tôi đứng dậy.

_Cũng đã muộn rồi, em phải đi về.

Đức Tiến giật mình nhìn tôi, hấn bối rối nói.

_Em lại giận anh đúng không ?

Tôi mệt mỏi và chán ngán trả lời không một chút kiên nhẫn.

_Anh đừng nói nữa ! Em không giận anh, cũng không trách anh. Anh và em đã nói chuyện xong, em thấy đã đến lúc em phải đi về, thì em đi, thế thôi.

Đức Tiến đứng lên theo tôi.

_Để anh đưa em về.

_Cảm ơn anh, nhưng không cần đâu, em có thể đi bằng xe tắc xi.

Tôi xoay người bước đi, Đức Tiến đi bên cạnh tôi. Hai chúng tôi im lặng đi bên nhau.

Ra khỏi quán, Đức Tiến lên tiếng nhắc nhở tôi.

_Em lên xe đi, để anh đưa em về. Trời cũng đã khuya rồi, một mình em về không được an toàn.

Tôi bất lực ngẩng mặt lên nhìn hấn, đôi môi hồng hồng bị cắn chặt, năm chiếc răng nanh nhỏ vẫn còn in trên làn da mỏng.

_Anh đừng có đối xử tốt với em nữa có được không ? Anh có biết rằng, em phải khó khăn lắm mới học cách sống mà không có anh, và học cách nghĩ rằng anh bất quá chỉ là một người bạn tốt của em thôi, em đang học cách để làm lại từ đầu, nếu anh thích em, có một chút xú tính cảm với em, em xin anh hãy để cho em được yên, nếu có thể xin anh bớt đối xử tốt với em, cũng không nên hẹn gặp em nữa, em sợ khi gặp anh rồi, em lại không kìm chế được tình cảm sâu đậm mà em dành cho anh.

Tôi vừa nói, vừa khóc.

Tôi biết mình thật tồi tệ, khi sống bên cạnh Đức Hải, và hứa là sẽ đem lại hạnh phúc và niềm vui cho hắn, nhưng tôi vẫn không thể trọn vẹn trao con tim mình cho hắn.

Tay Đức Tiến nâng lên rồi lại hạ xuống, hắn không biết là có nên chạm vào tôi hay không. Hắn coi tôi là một lọ thủy tinh dễ vỡ, nên không dám tùy tiện động chạm và di chuyển, hắn sợ nếu chẳng may lỡ tay, tôi có thể sẽ vỡ tan tành thành từng mảnh và sẽ biến mất trước mắt hắn.

Tôi lấy tay gạt nước mắt, quay mặt, tôi không muốn hắn nhìn thấy tôi khóc.

Tôi là một con ngốc, hắn đã nói rõ ràng là hắn chỉ thích tôi thôi, tại sao tôi vẫn còn vọng tưởng vào tình cảm của hắn ?

Thấy một chiếc xe tắc xi, tôi nhanh chóng chạy ra vỉa hè, vẫy tay gọi tài xế dừng lại.

Đức Hải chưa kịp ngăn cản, tôi đã trèo ngay lên xe, khi xe tắc xi đỗ gần vào vỉa hè nơi mà tôi đang đứng.

Ngồi trên xe tắc xi, tôi khóc như mưa, nước mắt làm mặt mày nhòe nhòe.

Tôi phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể quên được hắn đây ? Nếu tình trạng này cứ kéo dài, ba chúng tôi sẽ không có một ai được hạnh phúc. Tôi lại tiếp tục làm sai và hành động một cách hồ đồ nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Hơn 11 giờ đêm tôi mới về đến nhà Đức Hải.

Trả tiền tắc xi, tôi bước xuống xe.

Kể từ lúc gặp Đức Tiến, trong lòng tôi đau như sát muối, tôi hiểu tình cảm mà tôi dành cho Đức Tiến là gì, cũng hiểu rằng Đức Tiến không hề yêu tôi. Nếu hắn thật lòng yêu tôi, thì hắn sẽ không bình thản hỏi tôi có muốn kết hôn với một người con trai khác không, mà không có một chút mất mát và tiếc nuối nào.

Xem ra, giữa yêu và không yêu khác nhau nhiều quá. Một người mà không có một chút quyến luyến và tiếc nuối nào khi người con gái mà mình thích đi lấy chồng, có được gọi là yêu không ?

Thật nực cười ! Tôi đang làm gì thế này, tại sao tôi có thể khóc lóc và rơi lệ vì một người đàn ông không cần tôi, mà quên mất rằng bên cạnh tôi còn một người đàn ông yêu tôi thật lòng, và lúc nào cũng muốn cùng tôi tạo dựng một gia đình hạnh phúc và êm ấm ?

Từ trong bóng tối, Đức Hải bước ra, đứng chắn trước mặt tôi.

Bóng dáng cao lớn của hắn đổ dài nghiêng nghiêng trên nền gạch trước cổng, hình ảnh cô đơn và buồn khổ của hắn lọt vào trong tầm mắt tôi.

Tôi gạt mình ngược mặt lên nhìn hắn, đôi mắt sưng đỏ vì khóc quá nhiều.

_Em đã đi đâu về ?

Hắn nén giận hỏi, khuôn mặt lạnh tanh.

_Em...em...!

Tôi nuốt nước bọt, miệng khô lưỡi đắng.

_Anh đã dặn là em phải ở nhà cho an toàn kia mà, sao em không nghe lời anh ?

_Em...em xin lỗi, em có chút việc nên cần phải đi ra ngoài.

_Em đã đi đâu về ?

Đức Hải lặp lại câu hỏi lúc nãy, hắn không chịu buông tha cho tôi khi vẫn còn chưa tra ra những việc mà tôi đã làm từ tối đến giờ.

Tôi rất muốn dấu hẩn chuyện tôi đi gặp Đức Tiến, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, tôi thấy tốt nhất là tôi nên nói cho hẩn biết, tôi không nên dấu giếm hẩn. Nếu tôi đã chấp nhận làm bạn gái của hẩn, giữa tôi và hẩn không nên có bất cứ bí mật gì.

Nhìn vào mắt hẩn, tôi bối rối nói.

_Em vừa đi gặp Đức Tiến.

Tay Đức Hải siết chặt, đôi mắt đen sâu của hẩn chiếu thẳng vào tôi, môi hẩn mím chặt.

_Em đã đi gặp Đức Tiến ?

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời.

_Em và anh ấy đã nói gì ?

_Bọn em nói chuyện về thằng bé.

Cơ thể của Đức Hải căng cứng, hẩn lo lắng tôi và Đức Tiến có thể nói lại tình xưa.

_Không phải em và anh ấy định quay về với nhau đấy chứ ?

Tôi lắc đầu, nhìn hẩn bằng đôi mắt kiên định.

_Không bao giờ có chuyện đó, anh ấy không yêu em, người mà anh ấy yêu là Kim Loan. Anh nghĩ rằng, em có thể chấp nhận ở bên cạnh một người không yêu mình sao ?

Hai tay Đức Hải bấu chặt lấy hai vai tôi, hẩn nghiêng răng hỏi.

_Nói như thế có nghĩa là chỉ cần anh ấy ngỏ lời yêu em, em sẽ đồng ý lấy anh ấy ?

Tôi nhắm mắt vì đau, mắt vẫn nhìn vào mắt hẩn, nước mắt lăn dài trên má, lòng tôi đau quá.

_Anh coi em là cái gì, em không phải là một con rối. Dù em ngốc nghếch và dại khờ thật, nhưng em không ngốc đến nỗi không thể hiểu thế nào là yêu thật lòng, thế nào là thích.

Đức Hải nhìn thật sâu vào mắt tôi, đôi mắt rực lửa của hẩn dần dần biến mất, cơ thể căng cứng dần thả lỏng, hẩn khàn giọng hỏi tôi.

_Em sẽ không thay đổi quyết định của mình chứ ?

_Không, em sẽ không thay đổi, trừ phi anh không cần em nữa.

Đức Hải ôm chầm lấy tôi, hẩn kích động nói.

_Ai nói rằng anh không cần em, nếu không yêu em, anh sẽ không hao tốn nhiều tâm tư để đưa em sang đây bằng được. Anh yêu em, yêu rất nhiều. Em có thể đồng ý lấy anh và ở bên cạnh anh cả đời được không ?

Tôi dụi đầu vào ngực hẩn, hai tay ôm siết lấy eo hẩn.

Trong vòng tay hẩn, tôi tìm được hơi ấm của tình người, tìm kiếm được một điểm tựa của đời mình.

Đã qua rồi những mất mát và đau thương, bây giờ tôi không còn phải sống cô đơn và buồn khổ như trước kia nữa. Bên cạnh tôi đã có Đức Hải, tôi sẽ cố gắng xoa dịu đi nỗi đau trong lòng hẩn, đồng thời cùng giúp bản thân mình quên đi mối tình dang dở với Đức Tiến.

_Chuyện này mình nói sau được không anh ? Anh cũng đói rồi, để em vào nhà nấu gì đó cho anh ăn.

Đức Hải thất vọng vì tôi không nhận lời hẩn ngay, nhưng hẩn cũng phần nào yên tâm, vì tôi không còn tìm cách tránh xa hẩn giống như trước nữa.

Hai chúng tôi nắm tay bước vào trong nhà.

_Anh đi tắm đi !

Đức Hải vòng tay ôm lấy cổ tôi từ phía sau, mũi hẩn dụi trên tóc tôi.

_Giá mà hai chúng ta có thể sống suốt đời với nhau như thế này thì hai biết mấy.

Mũi tôi cay cay, tôi xúc động rơi lệ.

Khát khao mãnh liệt muốn có được một gia đình của Đức Hải, đã đánh tan đi mọi phòng bị và ngập ngừng trong tôi. Một người đàn ông muốn tạo dựng một gia đình với một cô gái, đặc biệt là một người có tính cách cao ngạo và ngông cuồng như Đức Hải, càng cho tôi hiểu rõ hơn tình cảm mà hắn dành cho tôi nhiều như thế nào.

Vồ nhẹ vào tay hắn, tôi giục.

_Anh đi tắm nhanh đi, anh cũng đã mệt mỏi rồi, cần tắm rửa, ăn cơm rồi còn nghỉ ngơi nữa.

_ Cảm ơn em

Tôi mỉm cười không đáp.

Quẹt nước mắt, tôi đi nhanh vào bếp. Sở thích ăn uống của Đức Hải, tôi đã thuộc lòng. Vừa nấu cơm, tôi vừa ngơ ngẩn giống như một kẻ mất hồn. Dù hai chúng tôi chưa lấy nhau, nhưng cách sống giống như hiện tại, cũng giống như một cặp vợ chồng mới cưới.

Tôi bị ý nghĩ này làm cho buồn cười, và lắc đầu chịu thua tính cách hay nghĩ ngợi lung tung của mình.

Nấu xong, tôi dọn thức ăn ra bàn.

Được nấu ăn cho người con trai mà mình thích, đối với tôi mà nói đó là một niềm vui không thể diễn tả bằng lời. Cảm giác ngọt ngào và hạnh phúc này cứ mãi bám riết và lan tỏa trong lòng tôi.

_Em nấu món gì mà thơm thế ?

Vừa đi vừa lau tóc, Đức Hải mỉm cười hỏi.

_Anh cứ ăn đi rồi sẽ biết.

Không ngẩng đầu lên nhìn hắn, tôi trả lời.

_Em không thể bắt mí được sao ?

Đức Hải không dễ dàng buông tha cho tôi.

Từ lúc sống cùng với hắn, tôi đã phát hiện ra tính cách hay bông đùa của hắn. Nếu fan hâm mộ của hắn mà biết được, họ sẽ không dám tin rằng một người lúc nào cũng mang bộ mặt lạnh lùng và vô cảm, lại có nhiều biểu như thế.

_Anh ngồi xuống đi !

Tôi chỉ chiếc ghế bên cạnh, mắt ngẩng lên nhìn hắn.

Tôi đỏ bừng mặt khi thấy hắn chỉ mặc độc một chiếc quần lửng dài đến ngang gối, mái tóc ướt nhẹp, nước đang rỏ xuống cổ và vai. Nhìn hắn cho tôi cảm giác đang được xem người mẫu nam quảng cáo nước khoáng hay xà phòng tắm.

Chúa ơi ! Nếu tôi mà là một sắc nữ, tôi sẽ xông lên cắn hắn một ngụm.

_Em bị làm sao thế ?

Đức Hải giả vờ vô tội chớp chớp mắt nhìn tôi.

Tôi hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Nhất định là do tên này cố ý câu dẫn tôi.

Đức Hải bật cười thú vị, tiếng cười sáng khoái và trầm ấm vang khắp căn nhà.

Tôi điên tiết vì bị hắn trêu đùa, cầm lấy một cái thìa tôi đuổi hắn chạy lòng vòng xung quanh chiếc bàn ăn trong bếp.

Dần dần, tôi cũng quên đi mọi phiền muộn và bức bối trong lòng, tôi đã hòa tan cùng với tiếng cười của hắn.

Từ nay, tôi đã tìm được mùa xuân của cuộc đời mình. Không ngờ người đàn ông yêu tôi, muốn lấy tôi làm vợ lại là mình tính Trương Đông Hải, có năm mơ tôi cũng không bao giờ dám mơ tưởng quá xa vời thế này.

Đạo này Đức Hải bận tập vũ đạo và thu âm để ra album mới, nên hắn không thể ở nhà cả ngày với tôi.

Tôi hiểu được sự vất vả của hắn, hiểu hắn phải hy sinh nhiều như thế nào cho sự nghiệp của mình. Không thể giúp được gì cho hắn, tôi chỉ còn biết động viên và khích lệ hắn, và cố gắng chăm lo từng bữa ăn cho hắn.

Sáng nay, sau khi ăn cơm sáng do tôi nấu, hắn hôn tạm biệt tôi rồi lái xe đến công ty.

Để không có thời gian rảnh rỗi rồi lại nghĩ lung tung, tôi xắn tay áo, đeo tạp dề, cầm giẻ lau nhà, tôi quyết tâm dọn dẹp hết lều trên đến lều dưới.

Công việc dọn dẹp vệ sinh không quá xa lạ với tôi. Trước kia khi còn là một sinh viên, ngày nào tôi cũng phải đi dọn nhà cho người ta. Nếu tôi không chăm chỉ lao động kiếm tiền, tôi sẽ không thể học hết năm năm đại học, và kiếm được cho mình một công việc trong công ty Đông Dương.

Làm việc đúng là phương pháp chữa tạm thời hết tất cả mọi căn bệnh buồn chán và ưu phiền. Làm việc đến không kịp thở và mệt mỏi chỉ muốn nghỉ ngơi, tôi đâu còn tâm trí để nghĩ đến việc khác nữa.

Đang lau phòng khách, chuông cổng đột ngột vang lên.

Tôi ngán người, tai chăm chú lắng nghe.

Không hiểu người nào đang bấm chuông cổng nhà Đức Hải. Người đó có phải là fan hâm mộ, hay quản lý của Đức Hải không ?

Nếu phải, tôi nghĩ mình cứ giả vờ không nghe thấy đi là hơn. Để họ trông thấy tôi trong bộ quần áo dính toàn bụi bặm, tóc tai bết vào trán vì mồ hôi thế này, thật mất mặt.

Tôi tưởng chỉ cần mình không mở cổng, người đó sẽ bỏ đi, nhưng tôi đã đánh giá thấp tính kiên nhẫn của người đó rồi.

Tiếng chuông cổng vang lên rất đều, không nhanh không chậm, rất có nhịp điệu và tiết tấu.

Thở dài ngán ngẫm, kiểu này tôi không ra mở cổng cũng không được. Tôi sợ hàng xóm sẽ mắng tôi gây ồn ào và mất trật tự khu phố.

Dựng giẻ lau nhà trong xô nước, tôi phóng thật nhanh ra mở cổng.

Khi cánh cổng sắt nặng nề được hé mở ra một bên, tôi kinh hoàng mở to mắt, mặt cứng đờ.

Bố mẹ của Đức Hải xuất hiện trước mặt tôi, giống như hung thần chuẩn bị giết thịt và chém tôi thành mấy khúc.

Không phải chứ ? Sao số tôi lại xui xẻo thế này ?

Tôi... tôi biết làm gì để đối phó với họ đây ? Nghe Đức Hải kể về người vợ bất hạnh trước kia của hắn, tôi bất chợt thấy lạnh hết cả sống lưng. Tôi có thể là một cô gái mạnh mẽ, và nói chuyện một cách thẳng thắn mà không cần biết đến đúng sai, nhưng không có nghĩa là tôi đủ dũng cảm để đối phó với những người khó tính và không mấy thân thiện thế này.

Hu hu hu ! Trong lòng tôi không ngừng gào thét, tôi muốn co giò bỏ chạy.

Bố mẹ Đức Hải nhìn từ đầu xuống chân tôi.

Trông bộ dạng giống như một con ở của tôi, họ cau mày.

_Chúng tôi có thể vào được rồi chứ ?

Bà Trương nén giận hỏi, mặt bà lạnh như băng đá.

Tôi nước bọt, cổ họng khô khốc, miệng ấp úng.

_Mời... mời hai bác vào !

Tôi mở rộng cánh cửa sang một bên.

Họ đi vào trong, mắt họ lướt qua người tôi một lượt.

Dưới tia mắt nhìn sắc bén và không hài lòng của họ, cơ thể tôi bất giác run lên, da đầu tôi tê dại.

Lúc này, tôi rất muốn bỏ mặc mọi thứ, và bỏ trốn ra khỏi đây.

Bố mẹ Đức Hải rất khó tính, lại hay xét nét gia cảnh của người khác, họ làm sao có thể chấp nhận một đứa con dâu xuất thân nghèo hèn và không có gì như tôi.

Chỉ cần nghĩ đến những gì mà họ sắp nói, tôi đã không còn dũng khí đi vào trong nhà và tiếp chuyện với họ.

_Cô còn không nhanh lên, cô bắt chúng tôi phải chờ cô đến bao giờ nữa ?

Bà Trương bực mình cao giọng giục tôi.

Tôi hốt hoảng hoàn hồn, cố gắng thu lại khuôn mặt tái nhợt của mình.

Môi mím chặt, mười ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, tôi cầu trời cầu phật là họ nói nhanh đi nhanh cho tôi nhờ.

Đi vào trong phòng khách, để họ ngồi chờ trên ghế sofa, tôi đi pha hai tách cà phê cho họ.

Tôi run run đặt trước mặt họ.

_Mời... mời hai bác !

Tôi bất đắc dĩ ngồi xuống, mí mắt sụp xuống, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, từng cơn run mình ớn lạnh thỉnh thoảng lại tra tấn thể xác và linh hồn tôi.

Bà Trương và ông Trương uống cà phê do tôi pha, họ từ tốn nhấp từng ngụm nhỏ, họ hành hạ và dày vò tôi bằng cách không nóng cũng không vội mắng tôi, mà bắt tôi phải chịu đựng không khí căng thẳng và đượm mùi thuốc súng ở xung quanh.

_Nghe nói cô và Đức Hải sắp kết hôn ?

Bà Trương thờ ơ hỏi, giọng bà lạnh lẽo như băng đá, bà hỏi chuyện chung thân đại sự cả đời của con trai, mà như thể đó là của con của một người khác.

_Chuyện... chuyện này...!

Tôi ấp úng không biết nói như thế nào cho phải. Mặc dù Đức Hải đã cầu hôn tôi, và muốn lấy tôi làm vợ, nhưng tôi vẫn còn chưa nhận lời.

_Có gì thì cô cứ nói thẳng, cô không cần phải dấu giếm.

_Cháu... cháu và anh ấy chỉ mới có dự định thế thôi.

_Dự định nhưng mà hai đứa vẫn quyết tâm lấy nhau đúng không ?

_Dạ...

_Nếu đã thế, sao cô còn ấp úng làm gì ?

Tôi không dám ngẩng mặt lên nhìn bà Trương và ông Trương.

Họ đáng sợ quá, họ đến đây để chinh tôi hay muốn dạy tôi hiểu họ không muốn có một đứa con dâu giống như tôi ?

_Cô biết thằng bé là con của Đức Hải chứ ?

Tôi gật đầu, đáp nhỏ.

_Vâng.

_Cô chấp nhận làm mẹ của thằng bé ?

_Vâng.

Bà Trương nhìn tôi chằm chằm, bà đang phân tích biểu hiện trên khuôn mặt tôi, bà muốn biết tôi là thật lòng yêu Đức Hải và muốn làm mẹ của thằng bé, hay là tôi chỉ vì danh tiếng và địa vị của Đức Hải.

_Một cô gái chưa từng lấy chồng như cô, cũng đồng ý làm mẹ kế của thằng bé sao ?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn bà Trương, tôi kiên định đáp.

_Cháu biết hai bác không thích cháu, cũng không muốn cháu làm con dâu của hai bác, nhưng cháu thực lòng yêu thương thằng bé và coi nó như con ruột của mình.

Bà Trương nhếch mép cười lạnh, bà lạnh nhạt bảo tôi.

_Ai cũng nói cũng thế, nhưng khi kết hôn rồi mới lộ bản tính thật của mình ra. Cô có dám chắc là cô không vì địa vị và danh tiếng của Đức Hải không ?

Hai tay tôi nắm chặt vào nhau, mắt tôi bùng lửa giận.

Bà Trương có thể nói thế nào cũng được, thậm chí bà có thể cao giọng mắng tôi và không chấp nhận tôi làm con dâu, nhưng tôi tuyệt đối không cho phép bà sỉ nhục tôi.

Tôi tuy nghèo thật, nhưng không phải là một kẻ không hiểu thế nào là liêm sỉ.

_Cháu hiểu bác không tin cháu, cũng không cho rằng cháu đồng ý lấy anh Đức Hải vì cháu thật lòng thích và yêu anh ấy, nhưng cháu không phải là một kẻ mù quáng chạy theo đồng tiền và danh vọng, mà quên đi hạnh phúc chung thân đại sự của cả đời mình.

_Cô định giảng đạo lý cho tôi nghe đúng không? – Bà Trương cười khẩy trước câu trả lời của tôi, miệng bà phun ra một câu – Vô nghĩa !

Tôi ngồi thẳng người trên ghế sofa, mắt tôi nhìn thẳng vào mắt bà Trương. Vào giây phút này, kể từ lúc bà Trương không coi trọng nhân phẩm của tôi, tôi không còn sợ bà nữa.

_Cháu không ép bác phải tin cháu, cũng không muốn bác phải miễn cưỡng chấp nhận cháu. Cháu tin rằng khi lựa chọn cháu, anh Hải đã có cân nhắc của riêng mình.

Bà Trương tái mặt, răng bà sít lại.

_Cô định đem thằng Hải ra đây để thách thức lòng kiên nhẫn của tôi?

Bà Trương càng nóng giận, tôi càng bình tĩnh.

_Bác nghĩ thế nào là tùy bác, cháu không dám can thiệp vào.

_Cô...!

Bà Trương chỉ thẳng tay vào mặt tôi, bà nghiêng răng nghiêng lợi quát tôi.

_Cô nghe cho rõ đây, cô đừng có mơ mà bước vào gia đình nhà họ Trương, tôi còn sống ngày nào thì cô đừng hòng mà bước chân vào nhà tôi dù chỉ là một bước.

Tôi nhún vai, tỏ vẻ bất cần, mắt khiêu khích nhìn bà Trương.

Ông Trương ngồi im nghe tôi và Bà Trương đối đáp từ nãy đến giờ, lúc này ông mới lên tiếng.

_Thằng Hải và thằng bé từng về quê hương cô chơi?

Tôi dời ánh mắt chú ý sang ông Trương.

_Vâng.

_Cô là một đứa trẻ mồ côi?

_Vâng.

Đặt ly cà phê xuống bàn, ông Trương vắt chân chữ ngũ, tay đặt trên gối.

_Cô nói thử xem, một cô gái mồ côi và không có gì như cô, sẽ làm được gì cho Đức Hải?

Câu hỏi của ông Trương đã đánh mạnh vào lòng tự ti của tôi.

Đúng ! Một cô gái như tôi thì có thể mang lại thứ gì cho Đức Hải ? Tôi không có tiền, cũng không có quyền thế, không có của cải để giúp cho Đức Hải giàu hơn và củng cố thêm địa vị ngoài xã hội.

Nhắm mắt lại, tôi hồi tưởng lại những kỉ niệm vui vẻ mà tôi đã có với Đức Hải. Tôi đã từng hỏi Đức Hải lý do vì sao hắn lại yêu một cô gái không có gì đặc biệt như tôi.

Hắn đã trả lời tôi rằng, yêu đâu cần phải biết phải lý do, nếu ai cũng hiểu vì sao mình lại yêu người đó, thì tình yêu trên thế giới này không còn huyền bí nữa.

Nhớ đến nụ cười hạnh phúc và ngọt ngào của Đức Hải, nhớ đến ánh mắt tràn đầy tình yêu mà hắn dành cho tôi, trên khóe môi bất giác nở một nụ cười tin tưởng và ấm áp như nắng mai.

Đức Hải đã phải sống trong tám năm đau khổ và dằn vặt vì mất đi người con gái mà hắn yêu tha thiết, nay hắn đã tìm được tôi, tuy rằng tôi không thể giúp gì cho hắn, nhưng tôi nghĩ chỉ cần tôi còn ở bên cạnh hắn, cũng hắn trải qua cuộc sống đời thường, đối với hắn mà nói đó là một niềm an ủi to lớn mà không tiền bạc nào có thể mua được.

Vậy thì tại sao tôi lại phải tự ti và mặc cảm vì xuất thân nghèo hèn của mình. Ai sinh ra mà chẳng muốn có được một gia đình giàu có và yên ấm, đâu có ai muốn mình phải sống trong trại trẻ mồ côi và không được bố mẹ quan tâm đến chuyện sống chết của bản thân mình.

Tôi ngẩng cao đầu nhìn ông Trương, tôi đáp lời ông với một nụ cười trên môi.

_Cháu là một đứa trẻ mồ côi, nên không thể mang lại tiền bạc và của cải cho anh ấy, nhưng cháu sẽ mang lại hạnh phúc và niềm vui cho anh ấy.

Câu trả lời của tôi đã khiến ông bà Trương bị chấn động. Có lẽ họ không ngờ là tôi lại trả lời họ như thế.

Mắt mấy giây bàng hoàng vì kinh ngạc, ông Trương cười hỏi.

_ Hạnh phúc và niềm vui ? Cô không thấy hai thứ này quá xa xỉ và phù phiếm sao ?

Tôi mỉm cười, ánh mắt lấp lánh niềm tin và sự kiên định.

_ Cháu lại không thấy có một chút xa xỉ và phù phiếm nào. Anh Hải là một minh tinh, với tính cách ngông cuồng và cao ngạo của mình, anh ấy đâu cần của cải và tài sản của cháu. Có thể hai bác không tin có tình yêu chân chính ở trên đời, nhưng trong số những con người sống vụ lợi đó, vẫn có những con người sống hết lòng vì người khác. Cháu biết cháu nghèo, biết cháu không xứng với anh ấy, nhưng anh ấy đã dạy cho cháu hiểu thế nào là yêu, thế nào là tin tưởng. Trái tim anh ấy bị tổn thương và mất mát, cháu muốn mang nụ cười đến cho anh ấy, muốn xoa dịu đi nỗi đau trong lòng anh ấy. Cháu tin rằng, hai bác cũng muốn anh ấy được sống hạnh phúc và vui vẻ.

Ông Trương im lặng không nói gì, ông rơi vào suy tư.

Bà Trương ngồi bất động trên ghế, mắt bà đắm đuối nhìn vào khoảng không trước mặt, tách cà phê sóng sánh trên tay.

Đối với chuyện xảy ra cách đây tám năm về trước, mặc dù họ không trực tiếp gây ra cái chết của cô ấy, nhưng họ cũng đã gián tiếp gây ra bi kịch không thể cứu vãn nổi.

Nếu họ chịu mở rộng lòng mình ra, và chịu đón nhận cô ấy làm con dâu, thì mọi chuyện đã không diễn ra theo hướng tồi tệ đó.

Bây giờ dù họ có hối hận, cũng đã muộn mất rồi. Họ không thể trả cho hấn, người con gái mà hấn yêu tha thiết đã nằm sâu dưới lòng đất lạnh.

Tám năm qua, Đức Hải sống xa cách với gia đình, hấn ít khi về nhà, cũng không còn nói chuyện nhiều với họ giống như trước. Hấn vẫn còn trách và hận họ, vẫn không thể tha thứ cho những gì mà họ đã gây ra.

Tiền ông bà Trương ra cổng, tôi đứng nhìn theo chiếc xe ô tô khuất dần sau đầu ngõ.

Thực lòng tôi rất ghen tị với Đức Hải, hấn không những có cha mẹ, có anh em, hấn còn có một đứa con trai tám tuổi.

Tuy bố mẹ Đức Hải khó tính và gia trưởng, nhưng họ làm thế cũng chỉ vì họ thương hấn và lo cho tương lai của hấn.

Thật hay cho cái gọi là danh gia vọng tộc, và xứng lứa vừa đôi. Chẳng lẽ một cô gái xuất thân nghèo hèn như tôi, thì không đáng được hưởng hạnh phúc ? Nếu chuyện này là thật, thì trên đời này có còn thiên lý nữa không ?

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Buổi chiều, thằng bé được chú quản gia đưa đến nhà Đức Hải thăm tôi.

Gặp lại thằng bé, tôi rất vui.

Ôm chặt lấy nó, tôi nháy mắt hỏi.

_ Em có nhớ chị không ?

Thằng bé mặc dù rất vui sướng khi đến thăm tôi, nhưng từ trước đến nay, nó hiếm khi thừa nhận tình cảm của mình, nên nó hung hăng đáp.

_ Không !

_ Thật sao ? – Tôi giả vờ buồn rầu hỏi thằng bé, mặt xỉ xuống, tay buông thõng – Nếu em không nhớ chị, thì thôi vậy, chị sẽ không nướng cá cho em ăn nữa, cũng không dắt em đi chơi nữa.

Nghe nhắc đến món cá nướng yêu thích, nước bọt trong miệng thằng bé trào cả ra, nó nuốt ực một cái.

_ Ai..ai cần chị phải nướng cá cho em ăn.

Tôi và chú quản gia cố nín cười, thằng bé thật biết cách chọc cười người khác.

Thằng bé không có ý về nhà ngay, mà nó muốn ở lại đây chơi với tôi qua đêm, nên nó bảo chú quản gia về trước.

Chú quản gia hiểu tính của thằng bé, biết rằng nó rất thích và quyến luyến tôi. Sau khi dặn dò thằng bé đôi câu, và nói lời chào tôi, chú ra về.

Tôi dắt thằng bé vào bếp, để nó ngồi trên ghế, tôi cúi húi nấu bữa cơm tối cho nó ăn.

_Chị Khánh Băng !

Thằng bé bỗng dừng gọi tên tôi.

Tôi quay lại nhìn nó, tay vẫn còn đang xào đảo thức ăn.

_Em muốn nói gì với chị đúng không ?

Thằng bé ngập ngừng nửa muốn nói nửa lại thôi, mắt nó lúng túng không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

_Có chuyện gì thì em nói đi, chị đã sẵn sàng nghe em nói rồi đây.

Thật ra, tôi đã sớm đoán được chuyện mà thằng bé muốn nói với tôi là gì rồi.

Chắc thằng bé muốn hỏi tôi là nó có nên dọn về đây sống cùng với tôi và Đức Hải không ?

Hai hôm nay, tối nào thằng bé cũng gọi điện cho tôi. Nó rất nhớ tôi và Đức Hải, trong lòng nó đã coi tôi là người mẹ thứ hai của nó.

Tắt bếp gas, tôi bày thức ăn ra đĩa, sau đó đặt lên bàn.

Xới cơm, cầm bát, tôi đơm cho thằng bé lưng lưng bát cơm.

Tôi cẩn thận gỡ từng chiếc xương cá, rồi gấp vào bát cơm cho thằng bé.

_Ăn đi nhóc ! – Tôi mỉm cười, dịu dàng bảo thằng bé.

Thằng bé ngược mắt lên nhìn tôi, đôi mắt trong veo như nước của nó nhìn tôi chăm chú, đáy mắt nó mãnh liệt chiếu rọi hết mọi suy nghĩ trong đầu tôi.

_Sao em không ăn đi ?

Thằng bé cúi đầu nhìn bát cơm trước mặt, cầm đũa, nó gấp một miếng cá nướng trong bát, rồi cho vào miệng.

Chiếc miệng nhỏ nhắn của nó đang nhai nuốt thức ăn, từ từ, nó nhai từng phần nhỏ thức ăn trên bát, cho đến khi tôi gấp một khúc cá nhỏ khác cho nó.

Tôi im lặng ngồi nhìn thằng bé ăn cơm, thằng bé cũng không lên tiếng phá tan đi bầu không khí ảm cúng giữa hai chúng tôi.

Chờ thằng bé ăn xong, tôi dọn dẹp bàn ăn và rửa chén bát.

Thằng bé vẫn ngồi im trên ghế, mắt nó quan sát tôi rửa chén bát và úp từng cái lên kệ tủ treo ở gần tường.

Hoàn thành xong công việc của mình, tôi cùng thằng bé ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, chúng tôi ngồi đây vừa chờ Đức Hải về, vừa muốn nói chuyện và xem phim hoạt hình.

Tôi tưởng thằng bé thích xem phim, nên cầm remote rồi bật ti vi.

Đưa remote cho nó, tôi cười hỏi.

_Em muốn xem phim gì để chị bật ?

Thằng bé lắc đầu đáp.

_Em không muốn em xem phim, em có chuyện cần nói với chị.

Thái độ nghiêm túc của thằng bé, khiến tôi không nhịn được cười. Thằng bé lúc này trông thật giống một ông cụ non.

Tôi tắt ti vi theo lời của thằng bé.

Kéo nó ngồi lên lòng, tôi dịu dàng hỏi nhỏ.

_Nào, có chuyện gì thì em nói đi !

Thằng bé mân mê mười đầu ngón tay, bộ dạng phân vân và bối rối.

Tôi biết thằng bé khó mở lời, nên tìm cách gỡ rối cho nó.

_ Em đã biết Đức Hải là cha ruột của em rồi đúng không ?

Thằng bé giật mình ngược mắt lên nhìn tôi, nó ngỡ ngàng không hiểu vì lý do gì mà tôi đoán được tâm sự của nó.

_ Em đừng ngạc nhiên như thế, chẳng phải hai chúng ta là bạn thân sao ?

Thằng bé không phản đối câu trả lời của tôi, nó áp úng nói.

_ Chị có nghĩ là em nên dọn về đây sống cùng với chị và chú Đức Hải không ?

Tôi che miệng cười thầm.

Điều bộ phận phụ và xị mặt của thằng bé thật đáng yêu, ngay lúc này tôi rất muốn dùng tay véo đôi má lúng lỉnh của nó.

Thằng bé đã tin tưởng tôi như thế, tôi không thể phụ lòng tin của nó được.

_ Quyền quyết định là của em. Dù em chọn sống cùng với Đức Tiến hay Đức Hải, thì trong lòng họ, em vẫn mãi là người quan trọng nhất.

Thằng bé rơi vào suy tư. Có lẽ chuyện này đã khiến nó phải suy nghĩ và đắn đo lựa chọn từ rất lâu. Hôm nay, nó hỏi tôi chẳng qua nó muốn chứng thực lại quyết định của nó thôi.

_ Nếu em dọn về đây sống cùng chị và chú Đức Hải, chị có vui không ?

Tôi ôm siết lấy thằng bé vào lòng, tôi xúc động rơi lệ.

_ Sao lại không vui ? Chị không chỉ vui, mà còn rất mừng và hạnh phúc. Em có biết là mặc dù chị không phải mẹ ruột của em, nhưng chị luôn yêu thương em như con ruột của mình không ?

Thằng bé chăm chú nhìn tôi, khuôn mặt nó bừng sáng, nụ cười trẻ thơ nở rộ trên môi.

_ Chị và chú Đức Hải sẽ lấy nhau chứ ?

Tôi ngượng ngùng lấy tay lau nước mắt, miệng đáp nhỏ.

_ Chị cũng không biết.

Thằng bé cau mày, miệng nó cong lên.

_ Chị nói dối ! Em nghe chú ấy nói là hai người đang chuẩn bị làm lễ thành hôn.

Mặt tôi ửng đỏ, lông mi cụp xuống, tôi cảm thấy thẹn với thằng bé.

Đức Hải chết tiệt ! Sao hắn có thể đem chuyện này ra để khoe với thằng bé ?

_ Nếu hai người kết hôn, mai sau em sẽ có những đứa em xinh đẹp, bụ bẫm và đáng yêu đúng không ?

Mặt tôi đã đỏ rực như hơi phải lửa, tay tôi bịt miệng thằng bé, miệng tôi rên rầm.

_ Em đừng nói lung tung nữa có được không ? Chị và Đức Hải vẫn chưa có dự định gì cả.

Thằng bé gỡ tay tôi ra khỏi miệng nó.

_ Chị còn chối làm gì, dù hai người không kết hôn bây giờ, nhưng tương lai gần đây thì có.

Tôi dơ vũ khí lên đầu hàng, đấu lý với thằng bé trong buồng này không phải là một cách hay.

_ Thôi được rồi, cứ cho là em đoán đúng đi, nhưng em đã có quyết định của riêng mình chưa ?

Thằng bé khôi phục lại khuôn mặt nghiêm túc của mình, nó chắc nịch bảo tôi.

_ Nếu chị và chú Đức Hải lấy nhau, em sẽ dọn về sống với hai người. Dù em rất yêu bố Đức Tiến, nhưng bố cũng cần phải có hạnh phúc của riêng mình, em không muốn làm phiền bố mãi.

Tôi kinh ngạc nhìn thằng bé không chớp mắt.

Thật không ngờ ! Một thằng bé chỉ mới có hơn tám tuổi đầu lại có suy nghĩ chín chắn và thấu tình đạt lý như thế.

Nghe được quyết định của thằng bé, tôi hạnh phúc vừa cười rạo rỡ vừa rơi lệ.

Thế là ước mơ của tôi đã hoàn thành được một nửa. Bây giờ tôi đã có Đức Hải và Đức Trọng, họ là người thân, là gia đình của tôi, tôi sẽ làm hết sức mình để mang lại hạnh phúc và niềm vui cho họ.

Hơn 9 giờ tối, Đức Hải mới đi làm về.

Thấy tôi và thằng bé đang ngồi xem phim hoạt hình trên ghế sofa trong phòng khách, khoe môi hân nhếch lên một nụ cười dịu dàng và ngọt ngào, đôi mắt đen sâu như bóng đêm của hân tràn ngập tình yêu và hy vọng.

Hân im lặng không lên tiếng, hân muốn lắng nghe tiếng nói chuyện và cười đùa của tôi và thằng bé, muốn tận hưởng cảm giác ấm áp và yên bình của một gia đình nhỏ.

Đã lâu rồi, căn nhà hân luôn vắng bóng tiếng cười, khắp nơi chỉ có một sự lạnh lẽo và vô cảm, hân có thể sửa chữa và trang bị đầy đủ tiện nghi cho căn nhà của mình, nhưng hân không hề cảm nhận được không khí ấm cúng của một gia đình hạnh phúc.

Đang xem phim và cười đùa với tôi, thằng bé quay lại nhìn phía sau.

_A...!

Thằng bé giật mình reo nhỏ, khi thấy Đức Hải đang đứng dựa vào bờ tường, hai tay đút vào túi quần, neho mắt nhìn tôi và nó.

Tiếng reo nhỏ của thằng bé, khiến tôi chú ý. Tò mò, tôi quay lại nhìn theo thằng bé.

Tôi vui mừng khi thấy hân đã về.

_Chào anh !

Tôi cười tươi chào hân, mặt hơi ửng đỏ, trái tim đập “thình thịch” trong lồng ngực, tôi giờ rất giống cô vợ nhỏ đang chờ chồng đi làm về.

Đức Hải bước lại gần tôi và thằng bé, hân ngồi vào giữa tôi và thằng bé, tay hân quàng lên vai hai chúng tôi.

_Hai người đã ăn cơm chưa ?

Thằng bé len lén nhìn hân. Lúc trước, thằng bé sống chết cũng không chấp nhận dọn về sống cùng với hân, nhưng nay mọi chuyện đều đã thay đổi. Nó nhận ra Đức Hải là một ông bố tốt, rất biết cách chăm sóc và chiều chuộng nó.

Đức Tiến tuy yêu thương nó thật, nhưng không dành nhiều thời gian để quan tâm, nói chuyện và dẫn nó đi chơi như Đức Hải.

Là trẻ con, đứa nào chẳng thích được làm nũng và được quan tâm đến sở thích dù chỉ là nhỏ nhất của mình.

Hơn nữa, thằng bé lại rất thích và quý tôi, nó muốn sống với tôi, và muốn được ở cùng với tôi một chỗ, tôi và nó là một đôi bạn thân.

_Sao không ai trả lời tôi thế ? – Đức Hải bỗng đùa hỏi, hân không ngại trêu ghẹo tôi và thằng bé.

Tôi mỉm môi dùng khủy tay huých nhẹ vào sườn hân.

Hừ ! Tôi vẫn còn ghi hận chuyện hân dám khoe khoang với thằng bé là hai chúng tôi sắp kết hôn. Món nợ này, tôi nhất định phải tính với hân.

Đức Hải nhăn nhó kêu đau.

_Em có biết cả ngày hôm nay anh đã phải làm việc nhiều như thế nào không ? Em không chăm lo cho anh thì thôi, sao em còn đánh anh ?

Bùm ! Mặt tôi đỏ bừng như gấc chín, trái tim đập loạn nhịp trong lồng ngực.

Xấu hổ quá ! Sao hân có thể dùng những từ ám muội như thế để nói trước mặt thằng bé ? Thằng bé sẽ khinh thường tôi mất !

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của tôi, Đức Hải cười ha ha, tiếng cười sang sảng và trầm ấm của hân vang vọng khắp căn nhà.

Tôi điên tiết, bấm bẹo liên tục vào người hân.

Thằng bé ngồi ngây trên ghế, mắt nó nhìn chúng tôi không rời mắt, khoe môi nó cong cong.

Thằng bé hiểu nó thực sự đã tìm được một gia đình hạnh phúc và đầm ấm cho riêng mình. Từ nay, nó không còn phải sống trong sự ghẻ lạnh của ông bà nội, và sự xa cách của Đức Tiến nữa.

Tôi và Đức Hải, thật lòng yêu thương và muốn chăm sóc nó cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Hai ngày sau đó, thằng bé dọn về sống cùng tôi và Đức Hải, ba chúng tôi bây giờ là một gia đình lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười hạnh phúc và vui vẻ.

Tôi đã không gặp lại Đức Tiến kể từ buổi tối mà hắn hẹn gặp tôi ở nhà hàng Tâm Châu. Không gặp được hắn cũng tốt, tôi không muốn mình đau khổ và hy vọng viễn vông vào tình cảm của hắn nữa. Sớm muộn gì tôi cũng phải đối diện với sự thật, nên tôi không cho phép bản thân mình chìm sâu quá vào một mối tình dang dở không có đoạn kết.

Hơn nữa, tôi bây giờ không sống một mình, mà đang sống cùng Đức Hải và thằng bé, tôi không muốn tâm trạng không vui và buồn phiền của mình ảnh hưởng đến họ.

Họ là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, tôi làm sao có thể khiến họ bị tổn thương và thất vọng vì tôi.

Dưới sức ép của Đức Hải và có sự giúp sức của thằng bé, tôi đã phải đồng ý suy xét đến vấn đề kết hôn với hắn trong thời gian sớm nhất.

Thực lòng, tôi không hề bài xích ước muốn được kết hôn với hắn, mà còn có một chút chờ mong, nhưng vấn đề ở đây là tôi không có dũng khí để đón nhận một gia đình của riêng mình. Tôi sợ, một khi tôi tỉnh mộng, tất cả sẽ tan biến vào hư không, giống như trước kia. Chính vì thế, tôi đã không cho phép bản thân mình được mơ mộng viễn vông, và tự huỷ hoại chính mình, tôi chỉ tin tưởng tất cả đều là sự thật, khi tôi và Đức Hải, cùng thằng bé nắm tay nhau đi đến nhà thờ để làm lễ thành hôn.

Trong thời gian này, Đức Hải bận rộn phải làm việc cả ngày, nên chuyện kết hôn phải tạm gác sang một bên.

Thằng bé vẫn còn hơn nửa tháng nữa mới bắt đầu năm học mới.

Hàng ngày, tôi cùng nó làm công việc nhà, chăm sóc cây cảnh và hoa cỏ trong vườn. Tôi còn tranh thủ dạy thằng bé tập bơi.

Bể bơi trước sân nhà Đức Hải rất lớn, mực nước lại rất sâu, nên tôi cẩn thận tránh tai nạn đáng tiếc xảy ra, bằng cách canh chừng thằng bé suốt, trong quá trình dạy thằng bé tập bơi.

Ban đầu, thằng bé rất sợ hãi, và uống rất nhiều nước, tay chân nó quẩn chặt lấy cơ thể tôi, nó không muốn tự nguyện bơi lội, mà thích bám vào tôi hơn, tôi phải hết lời động viên và khuyến khích, nó mới thả lỏng cơ thể, và không còn sợ hãi như ban đầu nữa.

Mất gần một tuần, thằng bé mới học được mấy động tác bơi cơ bản. Thằng bé thông minh và bạo dạn hơn tôi, nên nó học bơi rất nhanh. Bây giờ, nó đã có thể bơi được một đoạn ngắn mà không cần tôi phải đỡ dưới bụng nó, hay đi theo sát một bên.

Thành tích này khiến tôi và thằng bé tự hào cười rộ lên, tình cảm giữa tôi và thằng bé ngày càng thêm gắn bó khăng khít và thắm thiết.

Bố mẹ Đức Hải thỉnh thoảng vẫn đến nhà Đức Hải thăm thằng bé và nói chuyện với nó, họ mặc dù vẫn không chấp nhận tôi làm con dâu, nhưng đã không còn đối xử một cách khắt khe và xa cách giống như trước kia nữa.

Hôm nay là chủ nhật, Đức Hải không phải đi làm, cũng không muốn tiếp tục tập vũ đạo và thu âm nữa, hắn muốn được nghỉ ngơi sau khi phải làm việc vất vả và liên tục trong vòng nửa tháng.

Tôi biết hắn mệt mỏi, và cần nghỉ ngơi, nên không có đánh thức hắn dậy.

Nắm tay thằng bé, tôi và nó cùng nhau đi siêu thị mua đồ.

Kể từ lúc dọn về cùng sống với tôi và Đức Hải, ba chúng tôi đã cùng nhau đi chơi rất nhiều nơi vào buổi tối.

Thằng bé chưa bao giờ được chơi thoải mái và cười đùa nhiều như thế, ngay cả Đức Hải cũng cười và vui không kém.

Mỗi lúc nhìn thấy hai bố con họ cười đùa với nhau, tôi đều lặng người ngồi một chỗ say sưa ngắm nhìn họ, tôi nhìn không chán mắt, và nhìn một cách mê say, tôi vui với cái vui của họ, và hạnh phúc rơi lệ khi thấy họ cười.

Siêu thị cách nhà Đức Hải khá xa, tôi và thằng bé bắt một chiếc xe tắc xi màu xám bạc.

Để đến siêu thị, hai chúng tôi phải mất hơn 10 phút đi xe.

Có được một ông chồng sắp cưới giàu có, nên tôi không còn phải lo lắng về vấn đề tiền bạc giống như trước kia.

Đức Hải đã giao toàn bộ tiền trong ngân hàng cho tôi nắm giữ. Tôi luôn cho rằng một mình tôi như Đức Hải dù có giàu có đến đâu, cùng lắm cũng chỉ có hơn một tỉ trong ngân hàng, nhưng khi nhìn con số trong sổ tài khoản của hắn, tôi phải tròn mắt nhìn, tôi mất nửa ngày mới tiêu hóa nổi.

Tôi không biết mình nên mừng vì sắp lấy được một ông chồng giàu có sánh ngang với một tỉ phú, hay là nên lo sợ mà bỏ của chạy lấy người đây.

Căn bệnh mặc cảm và tự ti trong tôi lại bùng nổ, tôi thấy mình không có điểm nào là xứng với Đức Hải cả. Tôi không có tiền, không có quyền thế, bây giờ tôi còn thất nghiệp nữa, rút cuộc tôi có thể làm được gì cho Đức Hải đây ?

Thấy tôi hết than vãn rồi lại thờ dài, thằng bé quay sang nhìn tôi, nó tò mò hỏi.

_Chị đang nghĩ gì thế ?

Tôi chột dạ nhìn thằng bé, tôi lắp liếm nói nhanh.

_Chị không nghĩ gì cả.

_Đừng có chối ! Rõ ràng em nghe được tiếng thờ dài của chị. Nếu không có chuyện gì khiến chị phiền não, chị tuyệt đối sẽ không chum diện ra bộ mặt giống như đưa đám thế kia.

Tôi khóc không ra nước mắt ! Tôi thấy mình thật đáng thương ! Ba người đàn ông nhà họ Trương, ai cũng thông minh, cũng có thể liếc sơ qua biểu hiện trên khuôn mặt tôi là có thể đoán ra tâm sự của tôi, còn tôi thì lại chịu, không thể hiểu được họ.

Đến siêu thị, tôi trả tiền tắc xi, rồi cùng thằng bé bước vào trong.

Siêu thị Wal-Mart rất lớn, rộng hơn 18.000 mét vuông, bao gồm bốn tầng, tầng một bán thực phẩm và thức ăn, tầng hai bán văn hóa phẩm, tầng ba bán quần áo, còn tầng bốn bán đồ gia dụng dùng trong nhà.

Đầu tiên tôi và thằng bé đi dạo quanh ở tầng một.

Đặt thằng bé ngồi trong giỏ xe đẩy hàng, tôi đẩy xe đến quầy bán thực phẩm đông lạnh.

_Trưa nay, em muốn ăn gì ? – Tôi mỉm cười hỏi thằng bé.

Sống cùng với tôi, ngày nào nó cũng được ăn những ngon và mới lạ, nên thằng bé rất thích, khuôn mặt nó đã hồng hào và bầu bĩnh hơn trước rất nhiều.

_Trưa nay, em muốn ăn xương hầm.

_Được rồi, chị sẽ nấu cho em ăn – Tôi dịu dàng đáp, chỉ cần thằng bé thích ăn, tôi sẽ nấu cho nó ăn. Cảm giác được chăm sóc cho người thân trong gia đình mình thật ấm áp và hạnh phúc.

Tôi để cho thằng bé lựa chọn thực phẩm, bánh kẹo và đồ uống mà nó muốn mua.

Tôi cẩn thận lựa chọn mấy đồ uống có lợi cho sức khỏe của thằng bé, và Đức Hải. Là ca sĩ nên hắn cần phải giữ giọng và đảm bảo mình luôn sung sức để còn đi lưu diễn khắp nơi, và đôi khi còn phải tham gia đóng phim dài hạn.

_Bỏ !

Đang đọc thành phần dinh dưỡng in trên hộp chai nhựa đựng sữa, tiếng reo của thằng bé khiến tôi giật mình ngược mắt nhìn.

Đứng đối diện với tôi là Đức Tiến và Kim Loan, gặp nhau trong hoàn cảnh này khiến tôi vừa cảm thấy thương tâm, vừa thấy nhẹ nhõm như đã trút bỏ hết mọi phiền muộn và ưu sầu trong lòng ra ngoài.

Thấy họ hạnh phúc tay trong tay, tôi cũng yên tâm phần nào. Chỉ cần Đức Tiến được vui vẻ, thì tôi còn mong mỏi gì hơn nữa. Đức Tiến dù có lợi dụng tôi, và muốn tôi thay thế Kim Loan, nhưng tôi cũng nên cảm ơn hắn, vì nếu không có hắn, tôi đã không tìm được hạnh phúc của cuộc đời mình, không thể gặp được thằng bé và Đức Hải.

Đức Tiến là người đàn ông tôi vừa yêu, vừa hận.

Đã xác định được tình cảm của bản thân mình, cũng biết được rằng giữa tôi và hắn không thể đến được với nhau, tôi không còn quá cố chấp nữa. Bây giờ tôi chỉ một lòng hướng về Đức Hải và thằng bé.

Sau mấy giây bàng hoàng vì kinh ngạc và sửng sò, tôi nhanh chóng lấy lại được tự chủ.

_Chào anh chị ! Hai người cũng đi mua sắm sao ?

Đức Tiến bối rối nhìn tôi, hẳn không ngờ là gặp tôi trong hoàn cảnh này.

_Chào em !

Hắn chuyển ánh mắt xuống chiếc giỏ xe đang đựng đầy thực phẩm của tôi.

_Xem ra em và thằng bé đã đến đây từ rất sớm.

_Bọn em cũng chỉ vừa mới đến thôi.

Từ lúc này đến giờ, Kim Loan đều im lặng không lên tiếng, cô ấy rụt rè đánh giá tôi, hình như cô ấy vẫn chưa thể quên được chuyện đã xảy ra trong quá khứ của cả hai.

Thằng bé ít có tình cảm với Kim Loan, kỉ ức về cô ấy rất ngắn ngủi, nên nó không có một chút ấn tượng gì.

Không muốn đứng ở đây nói chuyện với họ, cũng không còn lòng dạ nào để nhìn họ tay trong hạnh phúc, tung tăng đi mua sắm cùng với nhau, tôi tìm cách rút lui.

_Em và thằng bé còn nhiều thứ cần phải mua, bọn em đi đây.

Đức Tiến cảm thấy có lỗi với tôi, dù tôi đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình nhưng hắn vẫn không thể tha thứ cho chính mình.

_Ừ, em đi đi !

Thằng bé cười tươi, vẫy tay chào hắn và Kim Loan.

Nghe được câu đồng ý của hắn, tôi nhanh chóng đẩy xe đi luôn, mà không ngoái đầu quay lại nhìn cả hai thêm một lần nào. Tôi sợ khi tôi quay lại nhìn họ, tôi sẽ thương tâm rơi lệ và không thể kìm nén được nỗi đau trong lòng mình.

Ngồi trên cang trong giỏ xe đầy hàng, thằng bé vỗ nhẹ vào mu bàn tay tôi.

_Chị đừng có buồn, rồi chị cũng sẽ quên được bố Đức Tiến thôi.

Tôi gạt mình cúi xuống nhìn thằng bé, bắt gặp đôi mắt to tròn và đen láy của nó, tôi bất giác nở một nụ cười.

Đúng ! Vì sao tôi lại phải buồn, chẳng phải tôi đang sống hạnh phúc và vui vẻ đó sao ? Tôi đâu còn phải sống cô đơn và buồn khổ nữa, bên cạnh tôi đã có hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời mình rồi còn gì ?

_Trưa nay, chị làm bánh cho em ăn nhé ?

_Thật không ?

Thằng bé sung sướng reo lên.

_Thật, chị sẽ làm bánh gai cho em ăn.

Tôi quyết tâm sẽ không nghĩ về Đức Tiến nữa, cũng không nuôi tiếc nữa. Quá khứ đã qua rồi, thì hãy để cho qua đi. Nếu tôi còn tiếp tục sống trong đau buồn và ủ rũ, tôi sẽ đánh mất đi hạnh phúc và tình yêu hiện tại của mình.

Trên đường trở về nhà, Đức Hải gọi điện cho tôi, hắn hỏi tôi và thằng bé đã đi đâu mà khi hắn tỉnh dậy, hai chúng tôi đều biến mất.

Tôi quay sang nhìn thằng bé, rồi mỉm cười nói cho hắn biết là hai chúng tôi đang trên đường về nhà.

Buổi trưa, tôi làm rất nhiều món ăn ngon, và làm bánh gai cho thằng bé ăn.

Được sự giúp sức của hai người đàn ông nhà họ Trương, tôi đã nhanh chóng hoàn thành xong bữa trưa của mình.

Đức Hải giúp tôi đặt hết tất cả đĩa thức ăn lên bàn, thằng bé xoa tay ngồi trên ghế, hai mắt nó sáng rực, miệng xuýt xoa, mũi hít lấy hít để mùi thức ăn thơm phức đang bay trong không khí.

Trông bộ dạng thèm ăn của nó, tôi và Đức Hải không nhịn được cười.

Ngồi nhìn Đức Hải và thằng bé ăn ngon miệng, tôi sung sướng nở một nụ cười hài lòng.

Bỗng ! Tôi nhận nhạo muốn nôn, dạ dày sôi trào.

Tay bịt miệng, tôi nhanh chóng chạy như bay vào phòng tắm.

Đức Hải vội đứng dậy, hần hốt hoảng nhanh chóng đi theo tôi.

Đứng ngoài cửa phòng tắm, hần lo lắng hỏi.

_ Em không sao chứ ? Có cần anh đưa em đến bệnh viện khám không ?

Tôi nôn khan, đầu choáng váng, người nhộn nhạo muốn ngã quỵ xuống sàn nhà.

Không phải tôi đã ăn phải thứ gì đó không có lợi cho sức khỏe chứ ?

Tôi thấy hơn một tháng nay, cơ thể tôi rất mệt mỏi, lúc nào cũng lơ lơ muốn đi ngủ, người buồn bực, hay tức giận và nghĩ ngợi vu vơ, thậm chí tôi còn đa cảm khóc thầm một mình.

Hay là căn bệnh dạ dày của tôi lại tái phát ?

Mặt tôi trắng bệch khi ý nghĩ chết chóc đang ám ảnh tôi. Không phải số tôi lại xui xẻo như thế nữa chứ ?

Thằng bé thấy tôi không được khỏe, nó lo lắng chạy theo Đức Hải.

Loạng choạng đứng dậy, vịn nước, vốc từng vốc nước trong lòng bàn tay, tôi rửa mặt cho tỉnh táo lại.

Tôi không hiểu mình đang bị làm sao nữa ?

Đức Hải đỡ lấy thân hình lảo đảo của tôi.

Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của tôi, hần đau lòng hỏi.

_ Em bị bệnh gì đúng không ? Em bị tình trạng nôn ọe này bao lâu rồi ?

Tôi suy yếu đáp.

_ Mới..mới đây thôi.

_ Đáng chết ! – Đức Hải tức giận mắng tôi – Em bị lâu như thế, em phải nói với anh một tiếng chứ ? Em định hành hạ bản thân mình đến bao giờ nữa.

Ngay lập tức, Đức Hải nhấc bổng tôi lên.

Tôi hốt hoảng kêu to, tay bấu chặt lấy cổ hần vì sợ ngã.

_ Anh..anh định làm gì thế ? Mau thả em xuống !

Mặt tôi đỏ bừng vì thẹn. Thằng bé đang đứng ngay ở cửa, thế mà hần có thể bế tôi như thế này.

_ Anh đưa em đến bệnh viện.

_ Em không muốn đi, chỉ là bị nôn ọe bình thường thôi.

_ Bình thường ! – Đức Hải cau giận quát to – Em định để cho bản thân mình suy kiệt, thì mới chịu đi khám chứ gì ?

Không cần nghe câu trả lời của tôi, hần kiên quyết bế tôi ra xe.

Thằng bé lon ton chạy theo sau.

Tôi ngượng ngùng giãy dụa, miệng kêu nhỏ.

_ Mau buông em xuống ! Thằng bé đang nhìn kia !

_ Nếu em không muốn bị ngã thì hãy nằm im, còn nếu không em đừng có trách anh không cảnh báo cho em trước.

Đức Hải giả vờ nói lỏng tay, tôi vì sợ bị ngã, nên vội vàng nằm im không dám giãy dụa và kêu hần buông tôi xuống nữa.

Khóc mũi Đức Hải nhếch lên, hần hài lòng vì tôi đã chịu nghe lời.

Đặt tôi ngồi trên ghế xe ở đằng trước, sau đó hần nhấc bổng thằng bé lên ghế xe ở phía sau.

Trên đường đến bệnh viện, tôi vừa lo lắng vừa sợ hãi, tôi sợ căn bệnh dạ dày của tôi tái phát và trở nên trầm trọng hơn trước. Nếu điều này là thật, tôi sẽ làm khổ thằng bé và Đức Hải, tôi không muốn họ lo lắng và đau buồn vì tôi.

Chưa đầy 10 phút sau, ba chúng tôi đến bệnh viện.

Đức Hải đã gọi điện trước cho bác sĩ ở bệnh viện, nên khi tôi đến nơi, bác sĩ nhanh chóng đưa tôi vào phòng bệnh.

Nhìn bác sĩ bị quay mòng mòng vì bị Đức Hải nóng giận hò sai và hối thúc họ nhanh chóng khám bệnh cho tôi, khiến tôi vừa buồn cười, vừa cảm động rơi lệ. Cuối cùng, tôi cũng tìm được một người đàn ông thật lòng yêu tôi và quan tâm lo lắng cho tôi.

Đức Hải vì muốn biết tôi bị bệnh gì, nên hần kiên quyết yêu cầu bác sĩ phải cho hần vào phòng khám bệnh cùng với tôi.

Căn phòng tràn ngập trong màu trắng tinh khiết, từ rèm cửa sổ, đến chiếc bàn gỗ, chiếc ghế sofa dành cho khách ngồi, mùi hương hoa lải thoang thoang dịu nhẹ bay trong không khí.

_ Cô thấy trong người thế nào ? – Bác sĩ nhẹ nhàng hỏi tôi, thái độ thân mật – Cô thấy trong người không thoải mái sao ?

Tôi lúng túng giải thích tình trạng bệnh tình của mình cho bác sĩ.

_ Tôi..tôi thấy trong người lúc nào cũng nhộn nhạo muốn nôn, tôi không ăn được gì – mấy câu cuối cùng tôi lí nhí đáp, mí mắt sụp xuống, mặt hơi ửng đỏ.

Bác sĩ giọng điệu vẫn không thay đổi, ôn hòa thân mật.

_ Lần kinh nguyệt trước là hôm nào ?

_ Ngày mùng 8 tháng trước.

_ Bình thường vẫn đúng ngày chứ ?

_ Vâng.

Bác sĩ càng hỏi, tôi càng thấy kì quái, rõ ràng tôi tới đây là để khám dạ dày kia mà ?

Như để giải đáp thắc mắc của tôi, ông bác sĩ mỉm cười, nheo mắt nhìn từ nhìn tôi.

_ Có thể cô đã mang thai rồi.

_ Cái...cái gì ?

Tôi lấp bắp kinh hãi nói không nên lời. Đầu tôi giống như là bị sấm nổ ở bên tai. Oanh một tiếng, mặt tôi đỏ rực như lửa, cả cơ thể tôi đều bị đốt cháy.

Không...không phải chứ ? Tôi bắt quả chỉ lỡ đại một lần thôi mà, có cần cho tôi trứng số độc đắc như vậy không ?

Trong khi tôi còn đang ngồi ngơ ngẩn trên ghế, Đức Hải kích động đứng bật dậy, hần nén vui hỏi bác sĩ.

_ Cô...cô ấy mang thai thật không ?

_ Phải kiểm tra lại đã, tôi mới có thể nói chính xác được.

_ Nếu thế, thì mau kiểm tra đi.

Ông bác sĩ nhìn Đức Hải bằng con mắt thấu hiểu, niềm vui sắp được làm cha của hần lây sang cả ông bác sĩ.

Tôi được cô hộ lý dẫn vào một phòng trống, chị đưa cho một que thử thai, hướng dẫn cách sử dụng và bảo tôi vào phòng vệ sinh.

Mặt đỏ tai hồng đóng cửa lại, rồi ngồi xổm xuống, đem mặt vùi vào trong lòng bàn tay, tôi ngậm nga kêu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Tôi run run thực hiện theo từng bước mà cô hộ lý đã hướng dẫn, khi nhìn thấy hai vạch hồng hồng xuất hiện trên que thử thai, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, như lửa đốt vậy. Tôi xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu, mười đầu ngón tay ghì chặt vào que thử thai, một lúc lâu sau cổ họng vẫn không phát

ra tiếng gì.

Vậy...vậy là tôi đã có thai ! Chúa ơi ! Thật không thể tin được !

Tôi chết mất, chết mất ! Tôi phải làm gì bây giờ ?

Mất hơn năm phút, ngồi ngây trên ghế, đầu nghĩ lợi lung tung, mặt đỏ tai hồng, tim đập loạn, tôi mới dám hé cửa dần dần, mắt ngó nghiêng xung quanh.

Tôi đang tính toán đến chuyện tông cửa bỏ trốn mất dạng, và không xuất hiện trước mặt Đức Hải nữa.

Thực đáng tiếc, phòng vệ sinh không có cửa sổ. Tôi thất vọng thờ dài một hơi, trong lòng kỳ thật cũng hiểu được, Đức Hải là một kẻ ngông cuồng và si tình, cho dù hôm nay tôi thoát được nhưng dù là đuổi tới chân trời góc biển đi chăng nữa hẳn vẫn sẽ bắt được tôi trở về.

Vạn bất đắc dĩ, tôi nhẹ nhàng đi ra cửa, đập vào ánh mắt tôi là khuôn mặt tuấn tú đẹp trai đang nôn nóng chờ đợi kết quả của Đức Hải. Tôi còn chưa kịp phản ứng, bàn tay nam tính và mạnh mẽ, đã tham lam cướp đến, dễ dàng lấy đi que thử thai trong tay tôi.

Đức Hải cầm que thử thai, mắt nghiêm túc nhìn, sắc mặt tôi không phải đỏ bừng, mà là trắng bệch. Tôi bắt đầu hoài nghi, có người nào vì xấu hổ cực độ, quần đến mức mà chết đi không nhĩ ?

_Thế này là thế nào ?

Đức Hải hỏi, khuôn mặt không dấu được vẻ kích động và nôn nóng.

Hộ lý đi tới, nhẹ nhàng giải thích.

_Xuất hiện hai vạch thể hiện đang mang thai – Chị mỉm cười – Làm ơn đưa que thử thai cho tôi, mời hai người quay lại phòng khám.

Đức Hải đưa que thử thai cho hộ lý, hẳn mừng rỡ ôm chầm lấy tôi, xoay tôi mấy vòng, miệng không ngừng hét to lên.

_Hay quá ! May quá ! Anh sắp được làm cha rồi !

Tôi xấu hổ đến mức không muốn sống nữa, cả người tôi bây giờ là một trái táo đỏ mọng, nóng như lửa.

Tôi dấu khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn vào ngực hẳn, tôi không dám ló đầu ra nhìn bất cứ ai, tôi hy vọng mọi người không chú ý đến tôi.

Nhưng tôi đã hy vọng hão huyền rồi, tiếng hét vui sướng và tiếng cười sang sảng của Đức Hải đã khiến tất cả mọi người xung quanh đều tròn mắt há mồm nhìn hai chúng tôi, phụ nữ che miệng cười thầm và nhìn hẳn bằng con mắt ước ao và ngưỡng mộ, họ ghen tị với may mắn và hạnh phúc của tôi, còn đàn ông cau mày nhìn hẳn, hình như bọn họ cảm thấy thẹn vì không thể bằng được hẳn.

Quay trở lại phòng khám, nhìn que thử thai trên tay, bác sĩ kết luận.

_Cô có thai được hơn bảy tuần rồi.

Sau đó ông dặn dò một lô một lốc những điều cần tránh trong quá trình mang thai, và yêu cầu chúng tôi phải đi khám thai định kì.

Vì tôi mang thai nên Đức Hải yêu cầu hai chúng tôi phải nhanh chóng kết hôn, để đứa bé khi ra đời có thể được pháp luật chứng nhận quyền làm cha của hẳn, hẳn không muốn đứa bé phải sống trong cảnh mập mờ không rõ thân phận và không được gia đình hẳn thừa nhận.

Tôi là người yêu trẻ, nên cũng muốn con mình được sống trong tình thương của cả cha lẫn mẹ và của gia đình họ hàng bên nội.

Nếu như trước đây, tôi còn chần chừ không dám quyết, bây giờ vì đứa trẻ, vì hạnh phúc và tương lai của hai mẹ con tôi, tôi đã chấp nhận lời cầu hôn của hẳn.

Ngay sau khi Đức Hải hoàn thành xong album của mình, hai chúng tôi đã tổ chức một đám cưới ấm cúng, chỉ mời người thân và bạn bè của hai chúng tôi đến dự.

Ban đầu, Đức Hải muốn tổ chức muốn đám cưới thật lớn, nhưng tôi từ chối, tôi không thích phóng viên và báo chí tham dự đám cưới của chúng tôi, cũng không muốn tổ chức một đám cưới xa hoa lãng phí. Tôi muốn tổ chức một đám cưới trong một nhà thờ nhỏ, nhưng tràn ngập tiếng cười và hạnh phúc là tôi thấy đã mãn nguyện và hài lòng lắm rồi.

Bố mẹ Đức Hải dù không thực lòng muốn tôi bước chân vào Trương gia, nhưng họ cũng không có phản đối đến cùng.

Ngày cưới của chúng tôi, bố mẹ Đức Hải cũng đến dự, Kim Loan và Đức Tiến cũng đến chung vui với hạnh phúc của hai chúng tôi.

Đã qua rồi, thời gian tôi sống trong đau khổ và thất vọng, bây giờ tôi đã có gia đình nhỏ của mình, đã có được tình yêu và hạnh phúc của đời mình, tôi không còn mong ước nào hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Hai năm sau.

Trong phòng khách nhà họ Trương tràn ngập tiếng cười đùa, tiếng trẻ con khóc và tiếng bước chân chạy rình rịch trên nền gạch men.

Hôm nay ông bà Trương tổ chức họp mặt gia đình nên thông báo cho con cháu đến tụ họp và ăn uống.

Tôi đã làm con dâu của ông bà Trương được hai năm.

Trước khi tôi sinh con gái, họ luôn đối xử hờ hững và lạnh nhạt với tôi, tuy không có xua đuổi tôi, nhưng họ vẫn không chấp nhận tôi làm con dâu của họ. Đến khi con bé ra đời, mọi thứ đều đã thay đổi.

Con bé rất kháu khỉnh, bụ bẫm và rất đáng yêu, nó có khuôn mặt búp bê, có nước da trắng hồng, có mái tóc đen mượt giống như tôi, con bé là bản sao của tôi.

Đức Hải rất yêu con gái, hắn thường xuyên trêu đùa và bảo tôi rằng, mai sau nếu ai mà muốn làm con rể của hắn phải vượt qua được khảo nghiệm nghiêm ngặt do hắn đặt ra, nếu không thì đừng hòng tiếp cận con bé.

Mỗi lần nghe hắn nói, tôi không nhịn được cười. Tính cách ngông cuồng và cao ngạo của hắn vẫn không thay đổi một chút nào. Đối với người ngoài, hắn vẫn cho họ thấy khuôn mặt lạnh lùng và vô cảm của mình, chỉ khi ở bên cạnh tôi và hai đứa trẻ, hắn mới thả lỏng tâm tư và biến thành một người khác hẳn.

Hai năm qua, tôi sống rất hạnh phúc. Tôi mãi nguyện với cuộc hôn nhân của mình.

Thằng bé đã được hơn 10 tuổi, nó đang học lớp ba.

Đức Hải và thằng bé rất thương con bé, cả hai người đàn ông đều đưa nhau giành lấy tình cảm của tôi và con bé.

Mối quan hệ giữa thằng bé và Đức Hải không còn căng thẳng giống như trước nữa, nó đã chịu gọi Đức Hải là bố, và gọi tôi làm mẹ, tuy nó không thích gọi tôi là mẹ, nhưng vì tôn trọng tôi, nó bắt buộc phải gọi tôi như thế.

Đức Tiến và Kim Loan đã tái hôn cách đây một năm, hiện giờ cô ấy đang mang thai được bốn tháng.

Tôi và Kim Loan đã trở thành bạn tốt, chúng tôi thường xuyên gặp mặt và nói chuyện về hai ông chồng tài giỏi, suốt ngày bận bịu công việc của mình.

Đức Tiến coi tôi là em gái, hắn không còn cảm thấy có lỗi với tôi nữa, giờ hắn lo lắng và chăm lo cho tôi như một người anh trai trong gia đình.

Tôi có một hậu phương vững chắc.

Nhờ con bé, bố mẹ chồng đã dần thích tôi, họ quý tôi còn hơn cả Đức Hải. Bố mẹ chồng tôi hay đến nhà tôi chơi, có khi ở hàng tuần mới về, mỗi lần đến thăm gia đình nhờ của tôi, tôi thường xuyên đưa ba bà cháu về vùng ngoại ô chơi.

Dù bây giờ tôi đã làm mẹ, nhưng tính cách trẻ con và ham vui của tôi chỉ có tăng chứ không có giảm, tôi là một người mẹ trẻ con, tuy có thể chăm sóc tốt và quán xuyến gia đình giỏi, nhưng tỉ lệ quậy phá của tôi khiến Đức Hải đau đầu không ít.

Chỉ ở nhà chăm con và lo quản lý gia đình, nên tay nghề nấu nướng của tôi tăng lên nhanh chóng, mỗi lần bố mẹ chồng tôi tổ chức họp mặt gia đình, đều do một tay tôi nấu nướng và chuẩn bị đồ ăn cho cả nhà.

Mẹ chồng tôi tuy không trực tiếp khen ngợi tôi, nhưng khi nhìn vào khuôn mặt tươi cười của bà, tôi đã hiểu bà đã chấp nhận tôi làm con dâu của nhà họ Trương.

Nghe tiếng cười và những âm thanh ồn ào do bọn trẻ gây ra, trên khóe môi bất giác nở một nụ cười hạnh phúc.

Tôi cảm ơn Chúa trời vì đã ban cho tôi niềm tin vào cuộc đời này, cảm ơn Người đã cho tôi cơ hội tìm thấy hạnh phúc và tình yêu cho mình.

_Em đang nghĩ gì thế ?

Đức Hải vòng tay qua eo tôi, hắn dụi mũi vào gáy tôi, miệng cười khê.

Người tôi bất giác run lên, mặt nóng bừng. Mặc dù đã lấy nhau được hai năm, nhưng chúng tôi vẫn giống như một cặp vợ chồng son.

_Sao anh không ngồi nói chuyện với mọi người trong phòng khách, anh xuống đây làm gì ?

_Anh muốn xem vợ anh nấu ăn.

Tôi mỉm cười, lòng rung động, cảm giác ngọt ngào và ấm áp đang lan tỏa toàn thân.

_Anh đi ra phòng khách nói chuyện với mọi người đi, em còn bận nấu ăn.

Đức Hải ôm siết lấy eo tôi, mũi hần dụi từ đỉnh đầu tôi, xuống đến đến gáy tôi.

Người tôi đông cứng, trái tim đập dữ dội trong lồng ngực.

Hần..hần định làm gì thế ?

Chúa ơi ! Đây là nhà bếp của bố mẹ hần, sao hần có thể bày ra tư thế ám muội thế này ?

Tôi ngượng ngùng gỡ tay hần ra khỏi eo tôi, miệng quát nhỏ.

_Anh mau đi đi ! Anh mà còn lồi thối nữa, em sẽ đánh anh.

Đức Hải ậm ừ, răng hần cắn nhẹ lên vành tay tôi, hơi nóng phả vào lỗ tai tôi.

Tôi tim đập chân run, đứng không vững.

Hu hu hu ! Tôi muốn khóc thét, lấy được một ông chồng đẹp trai và quyến rũ hại trái tim nhỏ bé của tôi gần đến giai đoạn phải nhập viện vì lúc nào cũng phải làm việc quá độ.

_Em yêu ! Khi nào thì em sẽ sinh cho anh một đứa nữa ?

Tôi mặt nóng bừng, nhiệt độ trong cơ thể tăng đột biến.

Giọng nói khàn khàn, gọi cảm của hần khiến đầu óc tôi mù mờ, ngu ngơ, tôi đã bị hần thôi miên .

Đến khi bàn tay quá phận của hần lọt vào trong áo tôi, tôi mới bừng tỉnh.

Tên đáng ghét này dám dờ chiêu mỹ nam kế với tôi ?

Hừ ! Tôi vẫn còn chưa hỏi hần tội dám có quan hệ nhếch nhếch với một cô ca sĩ mới nổi mà báo chí vừa mới đăng tin, hần không biết điều giải thích và xin lỗi tôi thì thôi, sao hần còn dám chọc giận tôi nữa ?

Tôi hung hăng hất bỏ tay hần ra khỏi eo tôi.

Ngay lập tức tôi quay phắt lại nhìn hần, hai tay chống sườn, tôi hung hăng hỏi tội hần.

_Anh nói thật đi ! Cô Trương Từ Bình có quan hệ gì với anh ?

Đức Hải cười hi hi, hai tay xoa vào nhau, hần xuống nước năn nỉ tôi.

_Em cũng biết đó chỉ là tin thất thiệt do báo chí đặt điều thôi mà, người duy nhất mà anh yêu chỉ có một mình em.

Nghe hần nói tôi thấy cũng hơi siêu lòng, nhưng ngoài mặt tôi vẫn lạnh lùng nhìn hần.

_Nếu anh và cô ấy không có quan hệ gì, tại sao báo chí lại chụp được ảnh anh và cô ấy đang ghé đầu thân mật nói chuyện với nhau.

Đức Hải oan ức kêu to, hai tay hần dơ lên cao.

_Anh xin thề, giữa anh và cô ấy không có quan hệ gì cả. Hôm ấy bọn anh thảo luận về kịch bản phim, chẳng may bị một phóng viên chụp đúng vào lúc đó, nên mới có tin thất thiệt này.

Làm vợ của hần hai năm, tôi và hần đã phải trải qua vô số những tin “thất thiệt” theo kiểu này. Càng sống với hần, tôi đã yêu hần lúc nào không hay. Đã yêu rồi, tôi làm sao có thể không ghen khi thấy chồng mình thân mật với một cô gái khác.

Đức Hải cười toe toét, khuôn mặt hần bừng sáng như ánh lửa trong đêm đông, hần ôm tôi vào lòng.

_Em đang ghen đúng không ?

Tôi nhắm mắt lại, mũi hít lấy mùi nước hoa toát ra từ cơ thể hần.

Mặc dù tôi ghen là thật, nhưng có đánh chết tôi, tôi cũng không thừa nhận là mình đang ghen.

_Không có ! Em chỉ hỏi thế thôi.

Đức Hải cười gian, hấn giả vờ bảo tôi.

_Nếu thế, anh và cô ấy có quan hệ gì đó với nhau, cũng không ảnh hưởng gì đến em đúng không ?

_Anh dám !

Tôi quát thật to, chân hung hăng giẫm thật mạnh lên bàn chân hắn.

Thấy vẫn còn chưa hả giận, dơ cao cái thìa inox trên tay, tôi đuổi theo hắn, hai chúng tôi chạy lòng vòng khắp nhà bếp.

Đức Hải vừa chạy vừa cười, vừa giả vờ la to xin tha mạng.

_Anh biết, anh sai rồi, em có thể buông vũ khí xuống được không ?

Tôi đang tức điên người, nên đâu có dễ dàng bỏ qua cho hắn như thế.

Mọi người ngồi ngoài phòng khách, nghe tiếng cười đùa giỡn của hai vợ chồng tôi vọng ra từ trong nhà bếp, họ đều lắc đầu ngán ngẩm, và phì cười chịu thua tính cách trẻ con của hai vợ chồng tôi.

Cuộc sống của tôi đã phải trải qua biết bao nhiêu đau thương và mất mát. Ban đầu, tôi không hề tin có tình yên chân chính ở trên đời. Nhưng kể từ gặp hắn và yêu hắn, tôi đã không còn sống trong buồn khổ giống như trước kia nữa.

Là hắn đã dạy tôi, tình yêu cùng hạnh phúc, đều cần phải học tập, và cần phải vượt qua nhiều khó khăn và gian khổ. Nếu không có hắn, cuộc sống của tôi sẽ giống như một mảnh đất khô cằn không có sự sống, sẽ sống mãi trong quá khứ, và phải sống cô độc cả đời.

Tôi đã may mắn biết nhường khi gặp được hắn, may mắn biết nhường nào khi không có mất hắn. Tôi yêu hắn, yêu rất nhiều.

Hắn là chồng của tôi, là giấc mơ tình yêu của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.